„*Titanii* are ingredientele perfecte: personaje diverse, detalii atente despre epocă, iubire, dramă și secrete. O saga de care cititorii se vor îndrăgosti."
Booklist
TITANII
Leila Meacham

COLECȚIA

Jubiri de poveste

Primăvara anului 1900. Separați la naștere, gemenii Nathan Holloway și Samantha Gordon își aniversează împlinirea vârstei de douăzeci de ani, fără să știe sau să bănuiască unul despre existența celuilalt. Acesta este și momentul în care soarta îi va pune în fața unei alegeri care le va schimba viețile pentru totdeauna. La ferma Barrows, Nathan primește o vizită neașteptată: Trevor Waverling, un titan al exploatărilor petroliere, vine să îi dezvăluie un adevăr dureros și să îi propună un târg neobișnuit... La Fort Worth, Samantha decide că viitorul ei este legat de Las Tres Lomas, una dintre cele mai mari ferme din Texas, chiar dacă pentru asta trebuie să-și abandoneze pasiunea pentru paleontologie.

Într-o perioadă marcată de schimbări dramatice în istoria Sudului, drumurile lui Nathan și al Samanthei se întrepătrund într-o poveste care îmbină trădările și loialitatea, suferințele și dragostea cu răsturnări de situație spectaculoase și cu rezonanțe emoționale profunde.

„Un roman despre dragoste și răzbunare, bogăție și ambiție. Autoarea reușește să implice cititorii atât de profund în viețile personajelor încât aceștia le trăiesc odată cu ele."
The Huffington Post

Leila Meacham este autoarea a șapte romane și a cunoscut consacrarea odată cu publicarea bestsellerului *Trandafiri*, care s-a bucurat de un succes extraordinar în întreaga lume.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-3444-3
9 786063 334443

Alma®

LEILA MEACHAM

Titanii

Titans
Leila Meacham
Copyright © 2016 Leila Meacham
Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Titanii
Leila Meacham

Copyright © 2019 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MEACHAM, LEILA
Titanii / Leila Meacham
trad.: Graal Soft – București: Litera, 2019
ISBN 978-606-33-3444-3
I. Bulat, Manuela (trad.)
821.111(73)-31=135.1

LEILA MEACHAM

Titanii

Traducere din limba engleză
Manuela Bulat

LITERA®
2019

În amintirea Sarei Lynn Leck Robbins, paleontolog, prietenă de neînlocuit

Coincidența este modul lui Dumnezeu de a rămâne anonim.

Veche zicală

Prolog

De pe scaunul aflat lângă patul ei, Leon Holloway se aplecă spre chipul palid al soției lui. Zăcea epuizată în așternuturile curate, cu ochii strâns închiși, cu părul periat și cu fața spălată după nouă ore cumplite de chinuri ale facerii.

– Millicent, n-ai vrea să-i vezi pe gemeni? Trebuie alăptați, rosti Leon cu blândețe, mângâind fruntea soției sale.

– Numai pe unul, spuse ea fără să deschidă ochii. Adu-mi-l doar pe unul. Nu am putere pentru amândoi. Alege tu pe care. Cere-i moașei să-l ia pe celălalt și să-l dea acelui doctor binefăcător al ei. El îi va găsi un cămin bun.

– Millicent... Leon se retrase șocat. Nu se poate să vorbești serios!

– Ba da, Leon. Pot suporta să fiu blestemată cu unul, dar nu cu doi. Fă ce ți-am zis, sau zău că îi voi îneca pe amândoi.

– Millicent, scumpo... este prea devreme. Te vei răzgândi.

– Leon, fă ce ți-am spus! Vorbesc serios!

Leon se ridică anevoie. Ochii soției lui erau închiși în continuare, iar buzele, strânse cu putere. El știa că Millicent avea destulă amărăciune în ea pentru a face așa cum amenințase. Ieși din dormitor, coborî la parter și se duse la bucătărie, unde moașa îi spălase și îi înfășase pe gemeni, care plângeau.

– Trebuie hrăniți, rosti ea pe un ton acuzator. N-am auzit în viața mea ca o femeie care tocmai a devenit mamă să dorească să se spele înainte de a avea grijă de pântecele bebelușilor ei! N-am auzit niciodată una ca asta. Ba chiar mi-a trecut prin minte să-i pun la sânii mei, domnule Holloway. Sper să nu vă supărați. Dumnezeu știe că am suficient lapte în plus.

– Nu mă supăr, doamnă Mahoney, spuse Leon. Și... ți-aș rămâne îndatorat dacă l-ai hrăni pe unul dintre ei. Soția mea zice că nu poate hrăni mai mult de o gură.

Chipul doamnei Mahoney se crispă de dispreț. Era de origine irlandeză, iar sânii ei mari și plini cu lapte indicau recenta naștere a celui de-al treilea copil al ei. Nu o plăcea pe trufașa femeie cu păr blond-roșcat de la etaj, care punea atât de mult preț pe frumusețea ei. I-ar fi făcut mare plăcere să-i zică soțului cucoanei ce părere avea ea despre atitudinea rece și lipsită de inimă a neveste-sii față de nașterea bebelușilor, oricât de neașteptat o fi fost cel de-al doilea, dar hrănirea copilului era mai importantă în acel moment. Începu să-și descheie nasturii corsajului.

– Sigur că îl voi hrăni, domnule Holloway. Pe care?

Leon închise strâns ochii și se întoarse cu spatele la ea. Nu suporta să vadă tragedia de a alege care dintre gemeni să se ospăteze de la pieptul mamei și care să primească laptele unei străine.

– Schimbă-le pozițiile sau lasă-i acolo unde sunt, îi ceru el moașei. Îți voi arăta pe care să-l iei.

O auzi pe moașă dând ascultare instrucțiunilor lui, apoi arătă cu degetul peste umăr. Când se răsuci, văzu că bebelușul pe care îl luase era ultimul născut, cel pentru care se grăbise să găsească un cearșaf găurit care să-i servească drept scutec. Leon îl luă repede în brațe pe celălalt copil. Sora lui deja sugea înfometată prima ei masă.

– Mă voi întoarce, doamnă Mahoney. Te rog, nu pleca! Trebuie să stăm de vorbă.

Partea întâi

Nathan

Capitolul 1

Ferma Barrows, lângă Gainesville, Texas, 1900

În ziua în care viața lui Nathan Holloway s-a schimbat pentru totdeauna, dimineața a început ca oricare alta. Zak, ciobănescul german pe care îl salvase și îl crescuse de mic, îi linse fața cu limba lui caldă. Nathan își șterse umezeala cu care fusese trezit și îl împinse de lângă el.

– Pleacă, Zak! rosti el, dar în șoaptă, ca să nu-și trezească fratele mai mic, care dormea în patul aflat în cealaltă parte a camerei.

Mai era o oră până la răsăritul soarelui, iar camera era întunecată și rece. Nathan se cutremură în cămașa lui de noapte. Așa cum făcea în fiecare seară înainte de a se băga în pat, își lăsase lenjeria, cămașa și pantalonii pe un scaun din apropiere, pentru ca, dimineața, să se îmbrace repede și fără zgomot. Randolph mai avea încă o oră de somn, iar dacă Nathan și-ar fi trezit fratele, s-ar fi iscat iadul pe pământ.

Cu șosetele și ghetele într-o mână și cu câinele pe urmele lui, Nathan ieși pe coridor și se așeză pe o bancă pentru a se încălța. Din bucătărie se simțea miros de șuncă și ceapă prăjite. Nathan se gândi că nimic nu era mai bun decât șunca și ceapa într-o dimineață rece după care urma o zi de muncă. Atent la fiecare mișcare și gând al stăpânului său, Zak dădu din coadă pentru a-și exprima acordul. Nathan chicoti ușurel și frecă rapid și cu putere gâtul animalului. La micul dejun aveau să fie și cartofi, și chifle calde cu unt și gem.

Mama lui era în fața aragazului și întorcea șunca. Era îmbrăcată deja, cu părul strâns într-un coc îngrijit și cu un șorț curat legat pe trupul zvelt.

– 'Neața, mamă, spuse Nathan somnoros, trecând grăbit pe lângă ea pentru a se duce la toaleta din curte.

Spre deosebire de sora lui, prințesa familiei, chiar și în diminețile de iarnă, bărbaților li se cerea să nu folosească oala de noapte.

Așa că trebuiau să iasă din casă. După aceea, Nathan avea să se spele în antreul de lângă bucătărie, unde era cald, iar apa din urcior încă era fierbinte.

– L-ai trezit pe fratele tău? întrebă maică-sa fără a se întoarce spre el.

– Nu. Încă doarme.

– Astăzi, are testul acela important. Ar fi bine să nu-l fi trezit.

– Nu l-am trezit. Tata e pe-aici?

– S-a dus să mai aducă lemne.

În timp ce Nathan își încheia repede nasturii hainei, tatăl lui intră pe ușa din spate, cu brațele pline cu buturugi de stejar pe care le spărseseră și le stivuiseră din toamnă.

– 'Neața, fiule. Ai dormit bine?

– Da, tată.

– Bun băiat.

– Te așteaptă o zi plină.

– Da, tată.

Schimbau aceleași cuvinte cam în fiecare dimineață. Toate zilele lui Nathan erau pline de când terminase școala, cu doi ani în urmă. O mulțime de sarcini îl așteptau în fiecare zi lucrătoare, dar asta nu-l deranja. Îi plăcea munca la fermă, să fie în aer liber, singur în majoritatea zilelor, doar el și cerul, și pământul, și animalele. Nathan luă felinarul aprins pe care i-l dădu tatăl lui și culese de jos un sac pentru făină subțiat de prea mult spălat, în care se aflau o găleată pentru lapte și un prosop. Zak îl urmă afară și își făcu treaba în zona întunecată de lângă copaci, în vreme ce Nathan și-o făcu și el pe a lui, apoi, urmat de câine, se duse în hambar, pentru a se ocupa de sarcinile de dinaintea micului dejun, lumina felinarului deschizându-le calea.

Daisy, vaca, mugi din boxa ei – un sonor „bună dimineața".

– Bună, bătrânico! rosti Nathan. Ne vom ocupa de tine într-un minut.

Înainte de a lua un scăunel și a deschide poarta boxei, Nathan plimbă lumina felinarului prin tot hambarul, pentru a se asigura că nici un vizitator nedorit nu se adăpostise acolo în timpul acelei friguroase nopți de martie. Nu era neobișnuit să găsești un vagabond în fân sau, când vremea era mai caldă, să descoperi un șarpe încolăcit în vreun colț. Odată, o vulpe rănită și ostilă se refugiase în magazia cu scule.

Satisfăcut că nu exista nici un intrus, Nathan atârnă felinarul și deschise poarta boxei. Daisy ieși și se duse direct la troaca în care

o aștepta mâncarea, apoi își luă micul dejun în vreme ce Nathan o mulse. Mai întâi, perie vaca pe ambele părți de părul și țărâna care ar fi putut să cadă în lapte, apoi scoase găleata din sac și începu să-i șteargă țâțele cu prosopul. În cele din urmă, puse găleata sub ugerul umflat al vacii, în vreme ce Zak, care stătea lângă el, aștepta atent primul jet de lapte, ce avea să aline disconfortul vacii.

Daisy îi îngăduia numai lui Nathan s-o mulgă, refuzând să coopereze cu oricare alt membru al familiei. Nathan o apăsa cu mâna pe crupa dreaptă, iar vaca își dădea îndatoritoare piciorul în spate pentru ca el să-și poată face treaba. În cazul tatălui și al fraților lui, nu-și clintea piciorul, iar ei trebuiau să i-l împingă cu forța spre spate, în timp ce ea mugea, tremura și clătina din cap, indiferent că ugerul îi era golit.

– Numai tu ești în stare, îi spunea tatăl lui.

Asta era în regulă din partea lui Nathan, dar și a fratelui și a surorii lui, mai mici decât el cu doi, respectiv trei ani. Puteau dormi până mai târziu și nu trebuiau să se ducă în hambar pe vreme rea înainte de răsăritul soarelui, însă lui Nathan îi plăceau acele momente petrecute singur. În special iarna, mirosul fânului și căldura animalelor îi creau o stare de spirit plăcută, care îl ținea toată ziua.

După ce mulse laptele, Nathan puse capacul găleții și o puse undeva sus, pentru ca Zak să nu poată ajunge la ea câtă vreme el hrănea și adăpa caii, după care duse vaca să pască pe o pajiște din apropiere. Soarele se înălța, aruncând o strălucire aurie peste acrii maronii ai fermei Barrows, care, în curând, aveau să fie acoperiți de verdele grâului de primăvară. Încă era numită „ferma Barrows", după numele bărbaților care o avuseseră în proprietate încă din 1840. Liam Barrows, tatăl mamei lui, era ultimul moștenitor care purta acel nume. Cei doi fii ai lui Liam muriseră înainte de a apuca să o moștenească, iar pământul ajunsese la fiica lui, Millicent Holloway. Nathan știa că, într-o zi, va fi a lui. Randolph, fratele lui mai mic, era destinat unor lucruri mai bune, el fiind mai deștept, iar Lily, sora lui, avea să se mărite, fiind frumoasă și deja curtată de fiii bogătașilor din Gainesville, Montague și Denton, ba chiar și din orașele de dincolo de granița cu Teritoriul Indian. „N-am de gând să-mi trăiesc viața într-o rochie de stambă și cu un șorț de bucătărie la brâu" era o declarație pe care familia o auzea adesea de la sora lui, prințesa.

Și asta era în regulă din partea lui Nathan. Se înțelegea bine cu frații lui, dar nu era ca ei. Fratele și sora lui erau foarte apropiați, aproape ca niște gemeni. Aveau aceleași visuri – să fie bogați

și să ajungă cineva – și se concentrau asupra aceluiași scop: să plece de la fermă. La aproape 20 de ani, Nathan deja decisese că a fi bogat însemna să fii fericit acolo unde te aflai, făcând ce îți plăcea și nedorindu-ți mai mult.

Așa că, în acea dimineață, când ieși din hambar cu găleata de lapte în mână, gândurile lui se îndreptau doar spre ceapa, șunca și chiflele cu unt fierbinți care îl așteptau înainte ca, după micul dejun, să se ducă să repare gardul de pe pășunea sudică. Atunci când intră în bucătărie, familia lui deja se așeza la masă. Ca întotdeauna, frații lui ocupară scaunele din dreapta și din stânga locului unde stătea mama lor, la unul dintre capetele mesei, în vreme ce el se așeză lângă tatăl lui, la celălalt capăt. Acelea erau locurile lor la masă de când își amintea Nathan: Randolph, Lily și mama lui formau un grup, iar el și tatăl lui, altul. La fel ca în cazul multor altor lucruri, era ceva ce știa, dar pe care nu-l remarcă până în acea după-amiază târzie, când apăru străinul.

Capitolul 2

Soarele era în spatele lui și cobora rapid când Nathan adună ciocanul, fierăstrăul și cuiele și porni spre casă luând cu el trusa de scule și sufertașul. Sendvișurile pregătite de mama lui, cu șuncă și ceapă în plus, murăturile, roșia și oul fiert, pe care le avusese în sufertaș, dispăruseră de mult, iar el era înfometat și abia aștepta cina. Totuși, după ce ajungea acasă, avea să mai treacă o vreme până să ia masa de seară. Mai întâi, avea s-o mulgă pe Daisy. Frații lui trebuiau să hrănească porcii, caii și găinile înainte de apusul soarelui, așa că el nu trebuia să se ocupe decât de vacă înainte de a se spăla și de a lua cina împreună cu familia.

Întotdeauna, să se ducă acasă la sfârșitul zilei era ceva ce abia aștepta. Mama lui era o bucătăreasă grozavă și făcea mâncăruri gustoase și sățioase, iar lui îi plăceau conversațiile care se purtau la masă și compania familiei sale înainte de a se duce la culcare. În curând, frații lui aveau să plece de-acasă. Randolph, în vârstă de 17 ani și aflat în ultimul an de liceu, deja fusese acceptat la Universitatea Columbia, din New York City, și dorea să studieze Dreptul. Sora lui avea 16 ani și, fără îndoială, urma să se mărite într-un an sau doi. Nathan nu-și

putea imagina cum aveau să fie serile de după plecarea lor, mai ales că el nu contribuia foarte mult la discuții. După cum era și cazul tatălui său, rareori i se cerea părerea în privința diverselor lucruri, iar el nu și-o spunea aproape niciodată din proprie inițiativă. Era doar un ascultător tăcut, a patra persoană când jucau cărți sau altceva (mama lui nu juca) și cel pe care se putea conta că va aduce lemne, va ațâța focul și va umple din nou cănile cu cacao. Cu toate astea, el simțea că face parte din peisajul familiei, chiar dacă era ignorat în general, precum ceasul de pe polița din bucătărie.

Dacă nu era distras de un stol de porumbei, pe care trebuia să-i facă să-și ia zborul, sau de un iepure, pe care simțea nevoia să-l fugărească, Zak mergea alături de el. Nathan trase adânc în piept aerul rece al acelui martie târziu, care niciodată nu era mai proaspăt decât în amurg, după o zi cu mult soare și când vântul se domolise, apoi expiră având un sentiment de satisfacție. Avusese o zi cu spor. Tatăl lui avea să fie mulțumit că reușise să repare tot gardul sudic și că banii dați pe lemnul de construcție se justificaseră. Uneori, nu erau de acord în privința lucrurilor care trebuiau făcute din banii existenți, însă tatăl lui asculta întotdeauna judecata fiului, iar adesea îl lăsa să facă cum dorea. De multe ori, Nathan îl auzise pe tatăl lui spunându-i mamei: „Cu siguranță, băiatul are minte să investească banii așa cum trebuie. Mama lui răspundea rareori altfel decât pufnind ușurel sau cu un „hm", însă Nathan înțelegea că reticența ei avea scopul ca lui să nu i se urce la cap.

Ca și cum ar fi putut să i se urce ceva la cap, mai ales când se compara cu fratele și sora lui. Nathan considera – în rarele ocazii când se gândea la sine – că era la fel de banal ca o bucată de pâine. Exceptând înălțimea și conformația solidă, nu avea nimic remarcabil. Uneori, se gândea cu o oarecare amărăciune că, atunci când Dumnezeu împărțise intelectul, talentul, abilitățile și personalitatea excepționale, el se aflase pe la mijlocul plutonului, iar Randolph și Lily, chiar în față. Accepta asta fără ranchiună pentru că ce rost aveau un chip frumos și o personalitate deosebită ca să cultivi grâu și să conduci o fermă?

Nathan se afla la vreo 30 de metri de primele acareturi când remarcă o trăsură și doi cai legați de stâlpul pentru priponit aflat în fața casei construită din lemn și vopsită în alb. Nu recunoscu perechea de cai frumoși pursânge englezi și foarte scumpa trăsură Concord. Nu cunoștea pe nimeni în Gainesville care să aibă o trăsură și cai atât de deosebiți. Presupuse că proprietarul era un nou curtezan bogat al lui Lily, care venise din Denton sau din Montague, de dincolo de hotarul comitatului. Întâlnise câțiva astfel de amorezi cu vreo

două luni în urmă, când cea mai bogată femeie din oraș, nașa mamei lui, dăduse o mică petrecere de prezentare în societate pentru sora lui. Nathan se întrebă de ce venise s-o curteze în plină săptămână, când ea avea școală a doua zi, și de ce la o oră atât de târzie. Tatălui său sigur nu-i plăcea asta, însă părerea lui nu prea conta. Când venea vorba de sora lui, mama avea ultimul cuvânt și îi încuraja pe curtezanii bogați ai lui Lily.

Nathan tocmai se îndreptase spre hambar când un cap apăru la geamul trăsurii. Aparținea unui bărbat de vârstă mijlocie care, la vederea lui Nathan, deschise repede ușa și coborî.

– Hei, tinere! îl strigă el pe Nathan. Tu ești flăcăul pe care am venit să-l vedem?

Nathan se gândi că sigur era irlandez și vizitiul trăsurii. Se uită din reflex în spate, parcă așteptându-se ca bărbatul să i se fi adresat altcuiva. Întoarse din nou capul spre el și rosti:

– Eu?

– Da, tu.

– Sigur nu sunt eu.

– Dacă ești tu, ar fi bine să intri în casă. Lui nu-i place să aștepte.

– Cui nu-i place să aștepte?

– Stăpânului meu, domnul Trevor Waverling.

– N-am auzit niciodată de el.

Nathan porni spre hambar.

– Stai! Stai! strigă bărbatul grăbindu-se după el. Trebuie să intri, băiete. Domnul Waverling nu va pleca până nu o vei face. Vizitiul îl ajunse pe Nathan. Iar mie mi-e frig și... burta mi s-a lipit de spate. N-am mâncat nimic de la micul dejun, se văită el.

În ciuda disperării omului și a hainei sale elegante, a pantalonilor cu vipușcă și a jobenului rigid, potrivite unei asemenea trăsuri deosebite, lui Nathan i se păru comic. Nu era tocmai scund, dar picioarele nu-i erau suficient de lungi pentru restul corpului. Pântecul rotund părea a se sprijini pe acestea, fără nici un spațiu între ele, iar urechile și părul roșu de irlandez parcă îi izbucneau cu sălbăticie, ca o platformă pe care se afla un cuptor cu horn. Îi amintea lui Nathan de un clovn pe care îl văzuse cândva la un circ.

– Ei bine, îmi pare rău, rosti Nathan. Eu trebuie să mulg vaca.

Porni mai departe, întrebându-se curios cine era domnul Waverling și de ce ar fi dorit să-l vadă. În acest caz, tatăl lui l-ar fi trimis pe ajutorul său să-l cheme, iar el trebuia să se ocupe de Daisy.

Vizitiul fugi înapoi spre casă, iar Nathan se grăbi spre hambar. Înainte de a ajunge acolo, îl auzi pe Randolph plesnind-o pe Daisy.

– Stai locului, lua-te-ar naiba!

– Ce faceți? spuse Nathan din pragul ușii, surprins să-i vadă pe Randolph și pe Lily încercând s-o mulgă pe Daisy.

– Ce ți se pare că facem? se răsti Randolph.

– Plecați de lângă ea! le porunci Nathan.

– Hai să-l lăsăm pe el să facă asta, se rugă Lily. Nu-i mai pot ține piciorul tras îndărăt.

– Nu putem, zise Randolph. Tata a spus să-l trimitem în casă în clipa când apare.

Frații lui vorbeau adesea despre el la persoana a treia în prezența lui. Când jucau cărți sau alte jocuri, discutau despre el de parcă nu stătea la aceeași masă cu ei.

– Mă întreb ce cărți are, zicea unul dintre ei celuilalt. Crezi că îmi va da popa?

– Plecați de lângă ea! le ordonă Nathan. Nu mă duc nicăieri până n-o mulg pe Daisy. Ușurel, bătrânico! rosti el trecându-și o mână peste crupa tremurândă a vacii. Nathan e aici.

Daisy scoase un prelung muget disperat, iar fratele și sora lui se dădură îndărăt. Când venea vorba despre chestiunile legate de fermă, după al tatălui lor, cuvântul lui Nathan era lege.

– Cine e domnul Waverling și de ce vrea să mă vadă? întrebă Nathan.

Fratele și sora se uitară unul la altul.

– Nu știm, răspunseră ei simultan. Apoi Lily adăugă: Dar e bogat.

– Am fost dați afară din casă când a apărut bărbatul, spuse Randolph, dar mama, tata și el se ceartă din pricina ta.

– Din pricina mea? Surprins, Nathan trase de țâțele lui Daisy. Cine s-ar fi certat din pricina lui? Asta-i tot ce știți? întrebă el.

Zak își ocupase poziția lângă genunchiul lui și fu răsplătit cu un lung jet de lapte care ajunse în gura lui.

– Asta-i tot ce știm, dar credem... credem că a venit să te ia, Nathan, zise Lily. Micuță și drăgălașă, veni în spatele fratelui mai mare și îl cuprinse în brațe, sprijinindu-se protectoare de spinarea lui. Sunt îngrijorată, rosti ea cu o voce mică.

– Și eu, interveni Randolph. Ai necazuri? N-ai făcut nimic rău, nu-i așa, Nathan?

– Nu cred, spuse Nathan.

Cum să-l ia? Despre ce era vorba?

– Cum ai putut să-l întrebi o asemenea prostie, Randolph? Lily se încruntă la el. Nathan nu face niciodată ceva rău.

– Știu asta, dar trebuia să întreb, zise fratele ei. Omul acela pare cineva important. Mama aproape că a leșinat când l-a văzut. Tata a preluat comanda și ne-a dat afară imediat. Ai idee cine ar putea fi?

– Habar n-am, rosti Nathan uimit. De ce ar trebui să am?

– Nu știu. El pare să te cunoască. Iar tu semeni cu el... puțin.

O altă persoană intrase în hambar. Se întoarseră cu toții și îl văzură pe tatăl lor stând în pragul ușii. Își drese glasul.

– Nathan, spuse el cu o voce grea de tristețe, după ce termini de muls vaca, să vii în casă. Randolph, tu și Lily să rămâneți aici.

– Dar am lecții de făcut, protestă Randolph.

– Pot aștepta, zise Leon și dădu să plece. Beți lapte, în loc de cină.

După ce termină de muls, iar Daisy se întoarse în boxa ei, Nathan ieși din hambar urmat de privirile îngrijorate ale fratelui și surorii lui. Se înserase de tot, iar aerul era rece și mușcător. Tatăl lui se oprise la jumătatea drumului spre casă și îl aștepta. Nathan observă că clovnul se urcase înapoi în trăsură.

– Tată, ce se petrece? întrebă el.

Tatăl lui se încovoie brusc și își cuprinse fața în palme.

– Tată! Ce Dumnezeu...? Oare tatăl lui plângea? Ce s-a întâmplat? Despre ce-i vorba?

O siluetă înaltă ieși pe verandă. Se opri, apoi coborî treptele și se îndreptă spre ei, cu lumina casei în spate. Bărbatul era îmbrăcat cu un palton scump, din lână fină, și avea o atitudine autoritară. Era frumos, dar cumva având ceva lupesc în el, iar Nathan presupuse că avea în jur de 45 de ani.

– Despre mine e vorba?

Nathan îl măsură din priviri.

– Cine sunteți? vru el să știe privind sfredelitor în ochii verzi ca marea ai bărbatului, foarte asemănători cu ai lui.

Nu ar fi îndrăznit, însă îl interesa mai degrabă să cuprindă protector cu un braț umerii încovoiați ai tatălui său.

– Sunt tatăl tău, spuse bărbatul.

Capitolul 3

Nathan se încruntă și își înclină capul de parcă ar fi auzit un ecou a cărui sursă nu o putea identifica.

– Poftim?

Bărbatul își ridică mâinile într-un gest de parcă ar fi vrut să potolească o mulțime agitată.

– Îmi pare rău că a trebuit să-ți spun în acest mod. Am sperat că vom avea parte de... o prezentare mai puțin șocantă, dar tu ești fiul meu, Nathan. Domnul Holloway – arătă spre Leon – este tatăl tău vitreg, dar *eu* sunt tatăl tău natural.

Nathan nu era înclinat spre violență. În fire îi stătea să evite confruntările, dar un val de furie aproape că îl făcu să-și retragă brațul pentru a trage un pumn în fața frumoasă a bărbatului. Cine se credea de își permitea să vină pe pământul lor și să emită o astfel de pretenție, încât să-i facă tatăl să plângă, ceva ce Nathan nu mai văzuse niciodată și nici nu se așteptase să vadă? Se gândi să dea fuga în hambar și să ia o furcă pentru a-l face pe elegantul străin să intre în trăsură și să plece de-acolo. Preț de câteva secunde, se întrebă confuz de ce tatăl lui nu făcuse asta.

– Domnule, ai fugit de la un azil de nebuni? rosti Nathan uitând de respectul înnăscut pe care îl purta celor mai în vârstă și pe care părinții nu trebuiseră să se străduiască a i-l inocula. Că altfel nu pricep cum de poți spune așa ceva. Fie asta, fie faci o greșeală gravă. Arătă spre Leon, care își îndreptase trupul și se răsucise pentru a-și șterge fața udă cu mâneca hainei. Acel om este tatăl meu!

– El e cel care te-a crescut, dar tu ești fiul meu, zise străinul. Mama ta îți poate confirma. Ce-ar fi să intrăm și să discutăm despre asta? Eu, unul, aș avea nevoie de căldura focului.

– Nu discut nimic cu tine, iar din partea mea, n-ai decât să îngheți. Mai mare și mai înalt decât tatăl lui, Nathan se postă în fața lui Leon. Pleacă de pe proprietatea noastră!

– Fiule... Nathan, rosti Leon și își suflă nasul într-o batistă mare. Trebuie să-l asculți. Are acest drept. Ar fi bine să intrăm.

Nathan refuză să se clintească.

– Tati... Apelativul cu care i se adresase în copilărie tatălui său conținea o notă de panică. Ce vrea să spună?

– Vrea să spună că este tatăl tău, fiule, și chiar este.

Nathan avu impresia că acele cuvinte răsunaseră ca un foc de armă. Leon îl apucă de un cot pentru a-l ajuta să-și mențină echilibrul.

– Îmi pare nespus de rău că a trebuit să afli... adevărul, zise el cu o voce stinsă de resemnarea tristă.

Străinul dădu să-l ia pe Nathan de celălalt braț, însă el se feri și se îndepărtă de ambii bărbați. Se uită peste umăr la fratele și sora lui, ale căror capete se iteau de după ușa hambarului, chipurile fiindu-le speriate și îngrijorate. El era fratele lor mai mare, protectorul lor, un lucru bun și ferm în viața lor. Niciodată nu se întâmplase nimic care să zguduie credința lor în permanența lui. Nathan știa că era treaba tatălui său să-i liniștească, dar strigă:

– Totul e-n regulă! Nu va mai trebui să stați mult acolo. Liniștiți-o pe Daisy, că e nervoasă.

– Bine, răspunse Randolph cu un glas subțire, în care se deslușea îndoiala. Dar tu... vei veni curând să ne chemi?

– Promit! spuse Nathan.

Cei trei bărbați porniră spre casă împreună cu Zak, care, simțind tensiune, păși aproape de Nathan.

– Văd că ai fost un frate bun pentru ei, Nathan, rosti Trevor Waverling.

– Nu am fost. *Sunt!* declară Nathan.

– Hm, văd că prinzi repede nuanțele, spuse Trevor.

Nathan nu răspunse. Gura îi era atât de uscată, încât n-ar fi putut aduna suficientă salivă pentru a scuipa. „Nuanțe?" Cine era acel bărbat, și de ce tatăl lui accepta toată acea nebunie? Când, cu un gest politicos, bărbatul îl invită pe Nathan să-l urmeze primul pe tatăl lui pe scările spre casă, Nathan se gândi să-i trântească ușa în nas și s-o încuie în urma lui.

Mama lui ședea pe canapeaua victoriană tare, aflată în camera din față, care era folosită numai când venea cineva în vizită. După ce trecu pragul, Nathan se opri brusc. Abia recunoscu frumosul chip rece și palid al mamei lui și niciodată nu-i văzuse ochii atât de întunecați. Ignorându-i pe el și pe tatăl lui, ea îi aruncă o privire asasină bărbatului din spatele lui.

– Leon, hai să terminăm asta, ca să putem scăpa de el, îi ceru ea aproape fără a-și mișca buzele palide și a-și lua ochii de la străin.

Nathan se uită neajutorat de la unul la altul.

– N-ar vrea să-mi explice cineva ce se petrece?

– Cu plăcere, rosti Trevor Waverling. Cu ani în urmă – mai precis, cu nouăsprezece –, eu și mama ta am avut... o idilă...

– Ocazie cu care m-ai *violat*, ticălosule, țipă mama lui.

– Millicent, n-am făcut așa ceva. Ai fost la fel de doritoare cum am fost eu.

– Vă rog, vă rog, îi imploră Leon. Încetați! Nu e nevoie ca băiatul să audă toate detaliile sordide. Este suficient șocul de a afla că omul despre care credea că e tatăl lui... nu este. Se uită la Nathan, lacrimile adunându-i-se din nou în ochi. Acest om este.

Leon arătă cu un deget tremurător spre Trevor.

– Poți nega asta? spuse Trevor apropiindu-se de Nathan. Uită-te la noi! Dacă n-ar fi anii pe care îi am în plus față de tine, am putea să fim frați – avem aceeași înălțime, o conformație similară și, cu siguranță, aceeași culoare a ochilor. I-am moștenit amândoi de la mama mea. Încă trăiește și moare de nerăbdare să te cunoască... bunica ta.

Nathan se retrase din fața lui. Structura facială îngustă, pomeții înalți și proeminenți, silueta zveltă, dar robustă nu aveau nimic în comun cu ale lui.

– Nu te cred, rosti el.

Înnebunit, se uită la mama lui, așteptând confirmarea că acel bărbat era un soi de farsor diabolic, iar aceea, o glumă crudă, însă privirea ei era ațintită asupra străinului. Întoarse capul spre tatăl lui și își simți inima strângându-se când văzu nefericirea din ochii lui.

– Tată...?

– El spune adevărul, Nathan. Nu ești fiul meu... biologic. Mama ta era însărcinată când m-am însurat cu ea. Cu acest bărbat. Leon arătă cu capul spre străin. Mama ta știe că acesta e adevărul.

– Însă eu n-am știut că era însărcinată, fiindcă altminteri aș fi venit după tine mai devreme. Dumnezeu mi-e martor că aș fi venit! zise Trevor Waverling.

Șocat, Nathan se așeză ametit în unul dintre fotoliile cu o drăguță tapițerie înflorată pe care stătea rareori. Se uită la mama lui. Mamă? Chiar spune adevărul?

– Numai în privința faptului că ești fiul lui. Restul sunt minciuni. M-a violat! Nici vorbă să fiu doritoare, așa cum zice el, și știe de tine nu doar de-acum. Cu mult timp în urmă, dirigintele poștei mi-a spus că i-a pus întrebări despre băiatul cel mare al familiei Holloway. Asta se întâmpla când tu aveai vreo 14 ani, Nathan. Acest... acest gunoi de om a trimis pe cineva să afle dacă meritai să te ia. Nici măcar nu s-a ostenit să vină el însuși. Mama lui îi aruncă o privire atât de nimicitoare lui Trevor, încât Nathan simți cum i se zbârlește părul pe cap. Apoi, anul trecut, m-am întâlnit întâmplător cu una dintre profesoarele tale de la liceu, care mi-a zis că un străin a abordat-o chiar înainte de absolvirea ta și a întrebat-o cum erai. Dacă te-ai descurcat bine la școală. Dacă erai deștept. Dacă erai sănătos.

Omul a pretextat că face investigații legate de elevi în vederea acordării de burse pentru facultate.

Leon deveni atent.

– De ce nu mi-ai spus niciodată de acești oameni și de întrebările lor?

– Deoarece, cunoscându-te, m-am gândit că vei tulbura apele și mai tare, că vei dori să-i zici băiatului că taică-su îl caută, iar apoi cum am fi putut împiedica scandalul?

Trevor se uită dezgustat la Millicent.

– Deci pe tine scandalul te preocupa? Cât de caracteristic pentru tine, Millicent!

– O, nu-mi vorbi pe tonul ăsta moralizator, Trevor Waverling! Crede-mă, Nathan, acest om – Millicent arătă spre Trevor – n-ar fi aici dacă tu ai fi fost o rușine! Te-ar fi lăsat să fii problema mea și a lui Leon.

Nathan se dădu înapoi în fața furiei ei. Buzele ei subțiate își pierduseră complet culoarea. Într-un moment de claritate orbitoare, înțelese limpede sursa ușoarei dureri care îl râcâise de când fusese suficient de mare pentru a-și da seama că mama lui se purta cu el altfel decât cu ceilalți copii ai ei. Refuzase să accepte asta datorită iubirii și respectului pe care i le purta. El era cel mai mare. În cazul lui, așteptările erau mai mari pentru mai puține laude. Însă acum știa. El îi amintea de omul pe care îl ura, de bărbatul pentru care – după cum instinctul îi spunea lui Nathan – încă mai avea anumite sentimente.

Capitolul 4

Nathan își ridică privirea către bărbatul a cărui asemănare vagă cu el nu o putea nega.

– Ce cauți aici?

Trevor Waverling își îndreptă umerii, croiala elegantă a paltonului de lână accentuându-le puterea și lărgimea.

– Pentru a te revendica drept fiul meu. Pentru a te lua la mine acasă, dacă dorești să vii.

– De ce?

Întrebările puse în ritm rapid îl luară prin surprindere pe Trevor. Gura i se deschise înainte ca mintea să apuce a formula un răspuns.

– De ce? repetă el după ce păru a căuta o replică. Pentru că mi-ar face plăcere să te am în viața mea, de aceea. Vreau să-ți ofer o viață mai bună decât cea pe care o ai aici.

– Nu există viață mai bună decât cea pe care o am aici.

Bărbatul se apropie de Nathan.

– De unde știi, Nathan? Acest loc este tot ce ai cunoscut. Eu sunt un om bogat și vreau să-mi împart norocul cu tine. Dacă ne vom înțelege, aș vrea să fii moștenitorul meu...

– Și dacă nu ne înțelegem? îl provocă Nathan. Voi fi concediat ca moștenitor al tău?

Din nou, Trevor dădu să răspundă, dar păru a-i fi greu să găsească vorbele potrivite.

– Văd că treaba nu merge bine. Sugerez lucruri pe care nu le gândesc, iar tu îți faci o impresie greșită. Aș vrea să ne putem retrage undeva și să stăm de vorbă, să-ți povestesc despre mine... ce îți pot oferi...

Nathan se ridică brusc.

– Nu mă interesează. Aceasta este casa mea, iar aceștia sunt părinții mei. Nu plec nicăieri cu tine.

Trevor întinse mâinile rugător.

– Nathan, te rog! Nu vrei să-ți cunoști tatăl?

– Până acum, tu ai vrut să-ți cunoști fiul?

– Nu, n-a vrut! se răsti Millicent.

– Bine! Bine! spuse Trevor, vocea ridicându-i-se din pricina nerăbdării. Recunosc. Am făcut investigații în privința ta. Este un lucru normal când te afli în poziția mea, dar jur că, atunci când m-am despărțit de ea, nu am știut că mama ta era însărcinată. N-am știut până când unul dintre agenții mei de vânzări n-a trecut prin Gainesville, cu șase ani în urmă, și nu mi-a spus că a văzut la magazinul general un băiat care semăna cu mine de parcă mi-ar fi fost fiu. Mi-a zis asta ca fapt divers, întrebându-mă în glumă dacă am avut o aventură de o noapte în vreun orășel din districtul Cooke.

Millicent scoase un țipăt de protest și dădu să obiecteze, dar Leon își recăpătase stăpânirea de sine.

– Taci, Millicent! rosti el cu voce joasă și autoritară. Nathan trebuie să audă toate astea.

Millicent îi aruncă o privire surprinsă soțului ei, dar își strânse buzele într-o linie subțire, în semn de sfidare tăcută.

– Așadar, am trimis aici un angajat de încredere, pentru a vedea despre ce era vorba, continuă Trevor. El ți-a făcut o poză...

Trevor scoase un portmoneu dintr-un buzunar interior și luă din el o fotografie pe care i-o întinse lui Nathan. Îl înfățișa stând lângă gardul care mărginea strada, iar el își aminti de după-amiaza în care un bărbat îl întrebase dacă n-ar putea să-i facă o poză având în fundal câmpul cu grâu. Îi spusese că era fotograf pentru revista *Fermierul progresist* și că poza scene din peisajul rural.

– Când am văzut fotografia, am știut instantaneu că ești fiul meu, rosti Trevor luând înapoi poza. La 14 ani, arătam exact ca tine. N-am venit după tine pentru că... ei bine, cum aș fi putut? Tu încă erai la școală și se părea că erai fericit aici, cu mama ta și cu... bărbatul despre care credeai că era tatăl tău. N-am vrut să te despart de toate astea, dar apoi, la doi ani după ce ai terminat liceul, am considerat că era dreptul și obligația mea să mă prezint, așa că am așteptat până astăzi, când împlinești 20 de ani, gândindu-mă că este un moment potrivit.

Nathan se holbă la el. *Era ziua lui?* Ar fi trebuit să fie o zi pe care să și-o amintească. Împlinirea a 20 de ani era o piatră de hotar importantă pentru un băiat, însă el uitase, ceea ce era ușor acum, când nu mai era la școală, iar fiecare zi era la fel cu cea de dinainte, singurele repere pentru evenimentele importante fiind anotimpurile. Dar și familia lui uitase.

– De unde ai știut că azi e ziua mea? îl întrebă el pe străin.

– Am cerut să-ți fie verificat certificatul de naștere la tribunalul comitatului.

Leon întoarse capul spre Millicent.

– I-ai făcut tort?

– Am... uitat. Nu m-am gândit decât la faptul că astăzi este zi de spălat...

– Și ziua în care plănuiai să termini de cusut rochia lui Lily pentru petrecerea din Denton la care a fost invitată, rosti Leon cu răceală.

– Dumnezeule, Millicent! Privirea pe care Trevor i-o aruncă lui Millicent fu plină de dispreț. Mi-e clar cum stau lucrurile aici. Nathan este muncit ca o slugă, iar tu faci rochii pentru fiica ta și pui deoparte fiecare bănuț pentru a-l trimite pe celălalt fiu al tău la Universitatea Columbia.

Era atât de dezgustat, încât părea pe cale să scuipe la picioarele lui Millicent. Ea ripostă încrucișându-și brațele la piept și întorcând capul spre foc, dorind a arăta că ignora cu dispreț acuzele lui.

Leon i se adresă lui Nathan, care ascultase uimit revelațiile amare despre lucrurile de care el nu avusese habar.

– Îmi frânge inima să spun asta, Nathan, zise Leon, dar nu strică să-l asculți pe acest om. *Este* tatăl tău.

Trevor făcu din nou un gest rugător. Mâinile lui erau mari și puternice, dar fine și bine îngrijite.

– Există vreun loc unde am putea vorbi în particular...?

Stupefiat, confuz și rănit, Nathan rosti anevoie:

– Nu există. Fratele și sora mea trebuie să intre în casă. În hambar e frig, iar fratele meu are de studiat în camera noastră.

– Atunci, hai să mergem să vorbim în hambar, sugeră Trevor. Te rog, Nathan!

Străinul spusese „te rog" de două ori, iar Nathan se gândi că nu era ușor pentru un om ca el. Se simți dezorientat, de parcă ajunsese în mijlocul unui viscol, iar toate reperele familiare fuseseră acoperite de zăpadă.

– Nu în seara asta, rosti el. Am nevoie de timp ca să mă gândesc la... tot ce am auzit, apoi voi mai vedea.

Dezamăgirea coborî colțurile gurii lui Trevor și îi întunecă privirea care fusese plină de speranță.

– Presupun că nu-ți pot cere mai mult de-atât. În locul tău, aș face același lucru. Bine. Deschise portmoneul din piele, băgă fotografia și scoase o carte de vizită. Ai aici informațiile necesare pentru a mă contacta când vei fi pregătit să auzi ce am de spus. Ai adresa de la firmă sau... Scoase un stilou și scrise ceva pe spatele cărții de vizită. ... îmi poți scrie pe adresa de-acasă. După cum vezi, ambele sunt în Dallas. Ești bine-venit la firma mea sau, dacă preferi, ne putem întâlni în Gainesville. Sau, dacă vrei, aș putea veni aici din nou.

Nathan își îndreptă atenția către mama lui. Un străin pe care nu-l mai văzuse în viața lui apăruse la ușa lor pentru a se declara tatăl lui, iar pe ea nu o interesau decât ura pe care i-o purta acelui bărbat și prezența interzisă a câinelui în salonul ei. Nu se arătase absolut deloc preocupată de șocul, de neîncrederea și de durerea lui. Un adevăr cumplit de dureros se combină cu o altă revelație năucitoare. Mama lui nu-l iubea. Nu-l iubise niciodată și nici nu avea să-l iubească vreodată. Sub privirea lui cercetătoare, expresia de pe chipul lui Millicent se modifică. Apăru o conștientizare vagă, ca și cum ea și-ar fi dat seama că părerea lui despre ea se schimbase. Nathan se bătu ușurel cu palma pe picior.

– Zak, hai cu mine, băiete!

Ieși din salon și, fără un cuvânt de protest, ca și cum ar fi realizat că băiatul n-ar mai fi suportat alte discuții, părinții și străinul îl lăsară să plece. Nathan ieși în amurgul târziu, ignorând faptul că aerul rece îi înțepa fața. Scăderea temperaturii nu avu nici un efect asupra lui, cu toate că nu purta decât geaca subțire de lucru. Capul vizitiului apăru la fereastra trăsurii, în care intrase pentru a se feri de frig.

– Vine curând șeful meu? strigă el.

– Nu mai are nici un motiv să stea, răspunse Nathan fără a încetini pasul.

Randolph și Lily erau ghemuiți pe un pat de fân și acoperiți cu o pătură pentru cai. Băuseră cu rândul din găleata cu lapte.

– Vă puteți duce în casă, spuse el cu voce slabă.

Lily dădu pătura la o parte și se repezi spre el.

– Nathan, ce s-a întâmplat? Cine este bărbatul din casă?

– Habar n-am.

– De ce a venit? întrebă Randolph.

– Pentru o chestiune legată de familie, răspunse Nathan.

Lily îi cercetă neliniștită chipul.

– Ce ți-a făcut?

– A... stricat ceva ce nu poate fi reparat.

Abia atunci, Nathan își dădu seama că încă ținea în mână cartea de vizită a străinului. Se uită la ea, iar numele Trevor Waldo Waverling i se păru că îi arde ochii ca un marcaj cu fierul încins. Abia atunci, conștientiză pe deplin că nu era un Holloway. Gândul îl izbi cu o asemenea forță, încât trebui să se țină de un stâlp de susținere pentru a nu cădea în genunchi. Lacrimi îi umplură ochii. Gâtul i se strânse. Era un Waverling. Prin venele lui nu curgea sângele bărbatului care îl îngrijise cu tandrețe din clipa în care se născuse, care îl învățase să meargă, să citească, să călărească, să se ocupe de o fermă, al bărbatului pe îl iubea și căruia crezuse că îi semăna.

– O, Dumnezeule! Plângi? scânci Randolph.

Lily îi atinse brațul și îl întrebă pe un ton plângăreț:

– Nathan, ce este?

– Lăsați-l în pace și duceți-vă în casă! Cina vă așteaptă, le spuse Leon din pragul ușii.

Randolph scoase un oftat ușurat.

– În sfârșit! exclamă el. Trebuie să ducem laptele în casă?

– Dacă vreți să beți la cină.

Oftând că era pus la treabă, Randolph apucă mânerul găleții, dar Lily se ridică pe vârfuri și îl sărută pe ureche pe fratele ei mai mare.

– Totul va fi bine! murmură ea, apoi se grăbi să-l urmeze pe Randolph afară din hambar.

Capitolul 5

Însă nu avea să fie bine. Nathan știa că niciodată nu avea să mai fie bine. Leon se apropie de el cu pași ezitanți, cu umerii gârboviți în haina de fermier, cu mâinile băgate în buzunarele salopetei.

– Aș vrea să cunosc cuvintele potrivite pentru a ți le spune, rosti el.

De afară se auzi tropot de copite și scârțâitul roților trăsurii care pleca. Nathan își dădu seama că bărbatul venise cu trăsura deoarece se așteptase să-l ia pe el cu lucrurile lui. Altminteri, ar fi venit cu trenul. Ridică din umeri și își șterse ochii.

– Probabil că și ție îți este la fel de greu ca mie.

Leon întoarse cu fundul în sus două găleți și le puse pe dușumeaua hambarului.

– Te referi la faptul că eu am pierdut un fiu, iar tu ai pierdut un tată? Nici una, nici alta nu e adevărată, Nathan. Trebuie să crezi asta. Legătura de rudenie nu ține de sânge, ci de sentimente. Tu ești fiul meu. Ai fost întotdeauna și vei fi întotdeauna. Iar eu voi fi întotdeauna tatăl tău. Nimic de pe pământul verde al Domnului și nici un om nu poate împiedica asta.

Leon își scoase încă o dată batista băgată în buzunarul salopetei. Își șterse ochii înlăcrimați și își suflă nasul.

– Totuși... zise Nathan așezându-se pe găleata oferită de Leon. Adevărul schimbă lucrurile, nu-i așa?

Leon se așeză pe cealaltă găleată. Zak se postă vigilent între ei.

– Numai lucrurile, nu și sentimentele.

Nathan îi dădu lui Leon cartea de vizită.

– Ce fel de afaceri face?

Leon citi cu voce tare:

– „Waverling Tools." Ne-a spus că firma lui se ocupă în principal cu fabricarea de instalații de foraj pentru puțuri de apă și sare.

– De parcă aș ști ceva despre asta sau mi-ar păsa.

– Ne-a zis că a fost însurat de două ori, că e divorțat și că are un copil, o fiică retardată, pe care o cheamă Rebecca și care are 12 ani. Ea locuiește cu mama lui – bunica ta. El are 46 de ani.

– Crezi că a violat-o pe mama?

Leon îi dădu înapoi cartea de vizită și își ridică un șold pentru a băga batista în buzunar.

– Cred că mama ta crede asta. În tinerețe, era frumoasa orășelelor Gainesville și Denton. Ca unic copil al unor părinți înstăriți și iubită de bogata ei nașă fără copii, mama ta a fost extrem de răsfățată și a crescut crezând că întreaga lume îi aparținea, după cum a făcut-o și pe Lily să creadă. Eu m-am îndrăgostit de ea în clasa a patra, când ea a fost înscrisă la școală, fiindcă era cea mai drăguță ființă pe care o văzusem vreodată. Îi căram cărțile. Mă asiguram că nimeni nu o deranja. Îi eram ca un frate mai mare. Putea să-mi spună orice și o făcea. Când aveam 18 ani, am venit la această fermă, să lucrez pentru părinții ei. După ce s-a mărit, băieții au început să facă coadă la ușa ei, iar după ce a terminat școala, au început să apară și aici, însă ea îi ținea pe toți la distanță, până a apărut Trevor Waverling. Cred că avea în jur de 25 de ani.

Nathan nu mai auzise acea poveste.

– Ce l-a adus în Gainesville?

– Mătușa lui. A murit și i-a lăsat un magazin de harnașamente, pe care îl moștenise de la soțul ei. Pe Trevor nu l-a interesat să aibă o afacere într-un oraș atât de mic cum era Gainesville, așa că a rămas doar până a vândut prăvălia.

– Iar în perioada asta a cunoscut-o pe mama.

Leon se ridică și aprinse felinarul din hambar.

– Da. L-am văzut doar de vreo două-trei ori. Era un diavol frumos. Am auzit că doamnele erau înnebunite după el, dar el pusese ochii pe mama ta, cel puțin din câte spune ea. A curtat-o până când magazinul a fost vândut, apoi a dispărut lăsând-o însărcinată. Tatăl ei a venit la mine și mi-a zis că nici un bărbat decent nu o va mai lua de nevastă. Încercarea lui Leon de a zâmbi cu amărăciune eșuă, iar el se așeză mai bine pe găleată. Exact asta mi-a spus.

Nathan nu-l plăcuse pe tatăl mamei lui. Liam Barrows nu avusese niciodată timp pentru primul lui nepot și îl tot alungase ca pe o muscă sâcâitoare, dar Nathan își displăcuse bunicul în special pentru faptul că își tratase ginerele ca pe o slugă. Recentele dezvăluiri explicaseră lipsa de afecțiune a acestuia. Bunicul lui murise când Nathan

avusese 10 ani, fiind urmat de bunica lui la numai un an după aceea. Ferma ajunsese să aparțină mamei lui.

– Ai idee dacă este adevărat că nu știa că mama era însărcinată cu mine? întrebă Nathan.

Leon smulse un pai dintr-un balot și îl bagă în gură.

– Da, partea asta o cred. Nu zic că ar fi făcut ceva în privința asta, dar sunt sigur că n-a știut.

– Cum de ești atât de sigur?

– Pentru că mama ta n-a aflat de asta decât la două luni după plecarea lui Trevor.

– Așadar, îl urăște fiindcă nu s-a însurat cu ea, cu sau fără copil?

– Așa văd eu lucrurile.

– Mi se pare de neimaginat ca o femeie să urască atâția ani un bărbat, când ea are cel mai bun soț posibil și trei copii reușiți.

– Trevor Waverling a fost singurul bărbat pe care mama ta nu l-a putut avea. N-a uitat niciodată insulta asta. Părerea mea este că n-ar fi avut de ce s-o violeze. Dar din cauza lui, a fost silită să se mărite cu un bărbat sub rangul ei și să devină soție de fermier, adică ceva foarte îndepărtat de viața pe care se așteptase s-o aibă, iar pentru asta nu l-a iertat niciodată.

„Și să dea naștere unui fiu nedorit", se gândi Nathan. Atât de multe lucruri căpătaseră sens. Se explica faptul că mama lui nu se uita niciodată la el când îi vorbea, ci avea capul pe jumătate răsucit. Își înălță capul spre geamul deschis al hambarului, pe unde se vedea prima stea a nopții. Abia putea suporta durerea pe care o simțea, însă era de acord cu tatăl lui. Nu se născuse în urma unui viol, dar, nici chiar așa, nu avusese șanse să câștige dragostea mamei lui.

– Mă întreb de ce omul a apărut acum, spuse Nathan.

Leon mestecă paiul.

– S-ar putea ca din motivul pe care l-a zis. Dorește un moștenitor.

Nathan își strânse haina mai tare în jurul trupului.

– Ei bine, a apărut cu douăzeci de ani prea târziu, dar am sentimentul că nu doar ăsta este motivul. Mai e ceva ce l-a adus aici.

– Atunci, de ce nu te duci să afli ce anume? rosti Leon.

Nathan îl privi surprins.

– De ce m-aș duce? Nu mă interesează să-l cunosc pe acel om. După cum ai spus, tu ești tatăl meu. Ce nevoie am de el?

Leon își schimbă poziția și păru tulburat, semne sigure pentru Nathan că avea în minte ceva despre care ezita să vorbească. Simți un alt soi de neliniște.

– Ce este, tată?

Leon scuipă paiul mestecat.

– Ei bine, poate că n-ar strica să afli tot, fiule. Să încasezi toate loviturile odată. Astfel, vindecarea va începe mai repede.

– Despre ce vorbești, tată?

– Despre fermă, Nathan. Nu îți va reveni ție... sau mie, dar m-am însurat cu mama ta știind asta. Ferma este pentru Randolph și Lily.

Nathan se ridică brusc de pe găleată.

– *Poftim? De ce?* Ei nu știu absolut nimic despre ce presupune o fermă. Ei o urăsc. Nu vor face decât s-o vândă!

– Eu știu asta. Tu știi asta. Millicent știe asta, dar nu contează.

Nathan se trânti la loc pe găleată, prea șocat pentru a sta în picioare.

– Cum poate face asta, tată? Cum *poate?* Știe cât de mult iubesc ferma, că trăiesc pentru ea, că aș fi ca un pește pe uscat oriunde în altă parte.

– Nu contează, fiule. Aș vrea să pot spune că contează, având în vedere că ea e mama ta, dar ceea ce simți tu pentru fermă nu fac nici cât un scuipat pentru ea când vine vorba de a avea grijă ca Randolph și Lily să fie asigurați financiar. Acesta este motivul pentru care...

Leon își mușcă buza.

Un fior îl străbătu pe Nathan.

– Pentru care ce, tată?

– Pentru care mama ta scoate ferma la vânzare. Vrea s-o vândă și să cumpere o casă în Gainesville înainte ca Randolph să plece la facultate.

– *Dumnezeule!* Nathan sări iarăși în picioare, nevenindu-i a crede. Își trecu o mână prin păr. Și ce se va întâmpla cu tine dacă o vinde?

– Zice că aș putea să lucrez pentru noii proprietari sau să locuiesc cu ea în oraș.

Pe Nathan îl apucă amețeala. Aproape că simți pământul mișcându-se sub picioarele sale. Lumea lui stabilă și sigură se prăbușise brusc, iar toate lucrurile în care crezuse, în care avusese încredere și pe care le iubise întotdeauna zăceau sfărâmate în jurul lui precum rămășițele de după o tornadă. Își cuprinse capul în palme.

– Nu ține absolut deloc la noi, nu-i așa?

Leon chicoti ironic.

– O, ba da, fiule, Millicent ține la noi. Doar că ține mai mult la Randolph și la Lily. Dar eu nu contez. Hai să vorbim despre tine și despre această șansă care ți-a picat în poală!

Capitolul 6

– Care șansă?

– Cea pe care ți-o oferă Trevor Waverling, spuse Leon. Aș vrea să profiți de ea, deoarece aici nu ai nici un viitor. Trebuie să înțelegi asta. Ca la un semn, Daisy scoase un muget adânc, melancolic, iar cei doi cai de plug ciuliră urechile și întoarseră capetele spre ei peste ușile boxelor. Astăzi, a trebuit să înghiți niște doze zdravene de adevăr, fiule, prea multe pentru un băiat care tocmai împlinește 20 de ani, dar astea sunt faptele.

Nathan se așeză din nou, simțindu-se secătuit.

– De când știi că mama n-a intenționat să-mi lase ferma?

– N-am știut până acum câteva săptămâni, când am găsit o copie a testamentului ei. Până atunci, deoarece ferma se află în familia ei de câteva generații, am crezut că are de gând să v-o lase vouă. Că tu urma s-o conduci și să împarți profitul cu fratele și sora ta.

– Cu fratele meu vitreg și cu sora mea vitregă, îl corectă Nathan, dându-și seama abia atunci că el și frații lui nu aveau același sânge.

În acest caz, nu era de mirare că el niciodată nu se simțise pe deplin înrudit cu ei.

– Am întrebat-o pe Millicent ce era cu testamentul ăla, continuă Leon. Ne-am certat cumplit. A avut decența să pară rușinată, dar a spus că, inițial, intenționase ca nimic să nu se schimbe până la moartea ei decât dacă apărea o nevoie financiară. Atunci am aflat că plănuia să vândă ferma.

– Ai întrebat-o ce se va întâmpla cu mine?

Leon își mângâie genunchiul, așa cum făcea întotdeauna când se gândea cum să dea o veste neplăcută, nefericirea fiindu-i adânc întipărită în ridurile chipului îmbătrânit.

– Am întrebat-o. A zis că, dacă ferma era vândută înainte de moartea ei, cu reputația pe care o ai îți vei găsi ușor de lucru la orice fermă. Că oricine ar fi încântat să te angajeze și, probabil, să te pună s-o conduci.

Nathan simți nevoia să se miște pentru a digera acele informații fără să i se facă rău. Se duse s-o mângâie pe Daisy. Aproape toate adevărurile pe care le cunoștea, cea mai mare parte a cunoștințelor și înțelepciunii lui le dobândise fiind atent la natură. În clipa aceea,

își aminti de pârâul albastru și limpede care îi plăcuse în copilărie. Fluturi și colibri zburau pretutindeni pe malurile lui. În cele din urmă, pârâul secase și lăsase o adâncitură în nisip. Își aduse aminte cum stătuse pe marginea sa, trist până în măduva oaselor, întrebându-se cum de cele mai frumoase și mai esențiale lucruri de pe Pământ puteau dispărea pur și simplu. Ca în clipa aceea. Chiar în dimineața aceea, se dusese pe pășunea sudică gândindu-se ce norocos era că putea să facă ce îi plăcea pe pământul pe care îl iubea și că avea o familie atât de bună și un cămin care îl aștepta la sfârșitul zilei. În mai puțin de douăsprezece ore, totul dispăruse la fel de repede precum ceața la răsăritul soarelui. Reveni la găleată și se așeză din nou.

– Când aveai de gând să-mi spui? întrebă el.

– De îndată ce îmi dădeam seama cum și după ce reușeam să aranjez ceva. Nu voiam să mai ascund un secret față de tine.

Leon se înroși până la părul nisipiu și rărit.

– Ah, uită că am zis asta. Nu e legat de tine, așa că nu mă bate la cap.

Nathan nu-l crezu. Dacă secretul nu era legat de el, de ce i-l ascundea?

– Ce voiai să aranjezi? îl întrebă el convins că ce fusese cât pe ce să-i scape tatălui său îl privea, dar putea afla asta de la el cu altă ocazie.

– Am pus niște bani deoparte, bani de care mama ta nu știe, bani pe care i-am economisit pentru tine. Bătrânul Sawyer plănuiește să-și vândă pământul în unul dintre anii aceștia, iar eu mă gândeam să vorbesc cu el și să-i spun că aș fi interesat să-i ofer banii jos când va veni vremea. Am o sumă frumușică la bancă și aș putea împrumuta restul. Noi doi ne-am putea vedea de treabă ca și până acum, numai că am avea pământul nostru. Dacă vrea, mama ta ar putea veni la noi. Altminteri... Leon ridică din umeri. Asta ea va hotărî. Ăsta-i cel mai bun lucru la care m-am putut gândi, fiule.

Nathan clătină din cap, imaginea pârâului secat apărându-i din nou în minte.

– Atunci, de ce nu facem asta? întrebă el. Și eu am pus niște bani deoparte din leafa mea.

Leon se aplecă spre el.

– Pentru că, acum, ai o vrabie în mână, Nathan. Nu știm ce va aduce ziua de mâine. Tocmai ai aflat că nu poți fi sigur de nimic. Timp de două săptămâni, sperând un miracol, am încercat s-o fac pe maică-ta să renunțe la intenția de a vinde ferma. M-am gândit că își

va asculta conștiința și se va răzgândi. Habar n-am avut că miracolul va apărea sub forma lui Trevor Waverling.

– Nu-mi place de el, spuse Nathan.

– Fiule, ăsta nu-i un motiv să nu asculți ce are de zis, să nu te duci să vezi ce-ți oferă. Să știi că are dreptate. Tu n-ai cunoscut alte locuri decât cel de-aici.

– Ăsta-i singurul pe care mi-am dorit să-l cunosc.

– Atunci, pentru Dumnezeu, izbucni Leon plesnindu-și genunchiul, du-te și asigură-te că ăsta-i singurul loc care te interesează. Dovedește-ți că nu ești făcut pentru altceva decât pentru a te ocupa de o fermă. Convinge-te din ce constați singur că nu vrei să ai de-a face cu Trevor Waverling, dar ascultă ce-ți spun, fiule, dacă nu o faci acum, va veni o vreme când vei regreta că nu știi ce altceva mai este în lume.

Nathan încuviință din cap.

– Ca mama, zise el.

– Ea se gândește la asta în fiecare zi.

Nathan privi din nou cartea de vizită.

– Dacă mă duc și ascult ce are de spus, dar nu-mi va plăcea ce aud, vei fi în continuare dispus să cumperi pământul domnului Sawyer?

– Îți promit, fiule!

Nathan întinse mâna.

– Tată, tu vei fi întotdeauna tatăl meu! Nici că mi-aș fi putut dori unul mai deosebit.

Leon îi strânse mâna.

– Nici eu nu mi-aș fi putut dori un fiu mai deosebit.

În dormitorul lor, Leon spuse:

– Millicent, i-am zis lui Nathan despre testamentul tău. Avea dreptul să știe.

Aflată la masa de toaletă, soția lui îl privi tăioasă în oglindă.

– Ai simțit nevoia să faci asta, nu-i așa? Bănuiesc că acum mă urăște.

– Nu te urăște, Millie. Băiatul nu e capabil să urască, dar nu m-aș aștepta să mai aibă vreodată aceleași sentimente pentru tine. Tot ce poți spera este să nu-și dea seama că nu-ți datorează nimic.

Gura lui Millicent se strâmbă.

– Bănuiesc că vei avea tu grijă s-o facă.

– Nu, rosti Leon scoțându-și ghetele. Știi că n-aș face asta, dar e al naibii de sigur că nu-l voi mai împiedica să vadă lucrurile așa cum

sunt, așa cum am făcut până acum. Nu mi-aș face griji că Nathan va spune cuiva ce a aflat astăzi, nici măcar lui Lily și Randolph. E la fel de rușinat ca tine. Bănuiesc că nici tu nu le vei zice că Nathan le este frate vitreg, nu?

– Firește că nu. Ce rost ar avea?

Leon zâmbi ironic.

– Corect. Iar acum, că secretul s-a aflat parțial, i-l vei dezvălui pe deplin lui Nathan?

Millicent se răsuci din fața oglinzii. Purta cămașa de noapte lungă și albă, cu dantelă la gât și la capetele mânecilor. Își desfăcuse cocul pe care îl avea în timpul zilei, iar părul periat i se revărsa bogat pe umeri. Nici un fir cenușiu nu-i întuneca strălucirea blondă-roșcată. La 41 de ani, Millicent Barrows încă era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse Leon vreodată, iar frumusețea ei încă îi putea tăia respirația.

– Categoric, nu, iar ție nici măcar să nu-ți treacă prin minte să i-l spui, Leon Holloway! Mi-ai promis. Este suficient de rău că Nathan a aflat că nu ești tatăl lui. Dacă va afla că am dat-o pe sora lui geamănă, nu va avea nici un motiv să păstreze tăcerea. Trebuie să te gândești în ce măsură un scandal ar afecta șansele lui Lily de a se mărita bine și viitorul lui Randolph ca avocat, dacă secretul s-ar afla.

– Ei bine, tu sigur poți să vorbești din experiență, nu-i așa? rosti Leon rânjind. Dar să fie clar. *Tu* ai dat-o pe sora băiatului, Millicent! Nu te pot lăsa să ascunzi adevărul în privința asta.

Millicent minimaliză precizarea cu o fluturare disprețuitoare a mâinii, însă păru îngrijorată.

– Mi-ai *promis* că vei păstra pentru totdeauna secretul, Leon! Te voi face să-ți respecți promisiunea până în ziua morții mele, Leon. Nu ți-ai încălcat niciodată cuvântul, iar sentimentele mele pentru tine ar dispărea complet dacă ai face-o. Presupun că încă te interesează sentimentele pe care le am pentru tine, nu?

Leon suspină.

– Da, Millie, din păcate mă interesează. Veni în spatele ei și începu să-i maseze umerii. Dar tu nu te întrebi niciodată ce s-a întâmplat cu ea? Unde se află, dacă e în siguranță... dacă o duce bine, dacă e fericită... cum arată?

În oglindă, privirea lui Millicent ezită. Închise ochii și se relaxă sub masajul mâinilor lui Leon.

– Încerc să nu mă gândesc. Ce rost ar avea?

– Da, ce rost ar avea? Simțind brusc un impuls de a fi crud cu ea, Leon își strecură mâinile pe sub brațele soției lui și o strânse de sâni. Apropo de acele sentimente care mă fac să fiu nebun după tine, deși inima îți este neagră, hai să facem ceva în privința lor, spuse el.

Samantha

Capitolul 7

Fort Worth, Texas, 23 martie 1900

Samantha Gordon privi în lungul mesei luminate de lumânări, către oaspeții invitați la aniversarea a 20 de ani de la nașterea ei. Invitații erau foști colegi de clasă, fiii și fiicele fermierilor din zonă, precum și părinții lor, prieteni de-o viață ai familiei Gordon. Samantha ar fi preferat ca petrecerea să aibă loc în Las Tres Lomas de la Trinidad, pentru a fi prezenți și lucrătorii de la fermă, dar mama ei insistase că marele salon rustic al casei principale era prea neprotocolar pentru o aniversare atât de importantă.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Neal, argumentase Estelle în fața soțului ei, care intervenise în favoarea Samanthei, din câte o cunosc pe fiica noastră, ea ar prefera să dăm petrecerea în baraca văcarilor, iar mâncarea să fie servită din căruța cu care le este dusă pe câmp.

Când aflase răspunsul mamei sale, Samantha chicotise datorită exagerării, însă știa că nu era departe de adevăr. Totuși, văzând chipurile familiare, ascultând râsetele și sporovăiala despre unele întâmplări amuzante din copilărie, Samantha acceptă că era normal ca, la aniversarea celor 20 de ani, să fie înconjurată de oameni care o cunoșteau dintotdeauna. Ajutoarele de la fermă veneau și plecau. Numai Grizzly, bucătarul, și Wayne Harris, supraveghetorul, erau acolo de când ea fusese pusă în brațele părinților săi, la vârsta de patru zile.

În jurul lungii mese erau înghesuiți 20 de oameni. În fiecare an, Estelle Gordon mai adăuga un oaspete pentru a corespunde numărului de ani împliniți de fiica ei, lipind tot mai multe mese și mutând mobila pentru a încăpea cu toții în casa ei de la oraș. Mama ei ar fi fost dezamăgită să audă asta, dar Samantha se hotărâse ca aceea să fie ultima dintre aniversările zilei ei de naștere petrecută astfel. Împlinirea vârstei de 21 de ani avea să fie începutul vieții ei de celibatară, o perspectivă la care Samantha se aștepta și pe care nu simțea

nevoia s-o celebreze, singurul bărbat cu care s-ar fi măritat șezând vizavi de oaspetele suplimentar din acel an, o frumusețe deosebită, care sigur avea să-i devină soție.

Însă în clipa aceea, Anne Rutherford nu-l atrăgea deloc pe Sloan Singleton, stăpânul fermei aflate în vecinătatea celei a lui Gordon și prietenul din copilărie al Samanthei. Pe chipul frumos al lui Sloan se zărea o urmă de încruntare similară cu cea pe care tatăl Samanthei o îndrepta spre ea de la capătul mesei unde stătea. Anne își prezenta teoria – la care ajunsese „observând" – conform căreia anumite particularități omenești, trăsături de caracter, culoarea părului și a ochilor, precum și diverse vocații (zâmbi cu afectare când folosi eruditul cuvânt) se datorează sau apar din cauza descendenței fiecăruia.

– Presupun că asta explică înclinația mea către serviciul public, concluzionă ea adresându-i un zâmbet strălucitor oaspetelui al cărui compliment legat de activitatea ei caritabilă inițiase discuția. Bunica mea a fost preocupată întotdeauna de soarta celor năpăstuiți.

„Iar tu, de galerie, pentru a vedea cine privește", se gândi Samantha simțind o ușoară încântare când costată că Sloan era nemulțumit de faptul că Anne vorbea despre ereditate în prezența ei și a părinților ei. Genealogia Samanthei nu putea fi învinovățită sau lăudată pentru ceva deoarece ea era adoptată, fapt de care Anne era perfect și cu viclenie conștientă.

„Adoptată." Cuvântul nu o deranjase niciodată. În primii ani de viață, părinții și rudele o feriseră de stigmat. Copiii albi erau „adoptați" de triburile indiene care îi răpiseră. Orfanii erau „luați în grijă" de rude. Acei termeni sugerau „captiv" și „copil al nimănui", implicația fiind că erau fapte caritabile și niciodată copii pe care familia să-i accepte pe deplin.

Dar Samantha nu doar că făcuse de la bun început parte din familie, ci fusese axa în jurul căreia se roteau viețile părinților ei. Până la 6 ani, când o verișoară din New York pe care mama ei nu o văzuse de un deceniu venise în vizită, nu știuse că era adoptată. Probabil că verișoara Ella venise să admire recent construita casă din oraș a soților Gordon. Pe vremea aceea, în 1886, creșterea vitelor înflorea, fiind un domeniu în care tatăl ei era forța conducătoare în Texasul de Nord-Centru, iar Fort Worth depășise cu bine vicisitudinile economice ale Războiului Civil, perioada de reconstrucție a țării și iernile aspre, ajungând să fie cunoscut drept „Orașul-rege al preriei".

Prosperitatea tatălui ei și faptul că orașul era relativ civilizat o făcuseră pe soția lui să insiste asupra construirii unei case acolo,

pentru ca fiica lor să se poată duce la școală și „să fie aproape de aspectele culturale ale vieții", după cum își amintea Samantha că mama ei îi explicase verișoarei Ella după ce aceasta coborâse din vagonul de clasa întâi al unui tren aparținând companiei feroviare Texas and Pacific.

– Iar ea cine este? întrebase verișoara Ella despre fetița timidă care își ițea capul de după fusta mamei. De unde Dumnezeu are părul ăla blond căpșună?

Cu un gest protector, mama ei o luase pe Samantha de mânuță.

– Ea este Samantha, fiica noastră.

– Fiica voastră? Estelle, credeam că nu puteți avea copii.

Ținând strâns mânuța Samanthei, mama ei o luase de brat pe verișoara Ella.

– Da, adevărat, spusese ea coborându-și vocea. Vom vorbi despre asta după ce ajungem acasă.

Așa se făcuse că Samantha ajunsese să înțeleagă treptat că nu fusese născută *fizic* de mama ei. Le fusese *dăruită* părinților ei ca un miracol din cer, ceea ce o făcea și mai specială, după cum ziseseră ei. Cu toate astea, pentru a evita orice neplăceri care ar fi putut să apară, prietenii și rudele nu vorbeau niciodată despre adopție, așa încât, cu timpul, acest lucru fu aproape uitat sau rămase neștiut. Dar Samantha își amintea mereu ale cui erau mâinile iubitoare care o salvaseră de la o soartă cumplită.

Își dădu seama că Todd Baker, recent absolvent al Școlii de Geologie Jackson de la Universitatea din Texas, fost coleg și prieten de când se jucau în țărână, începuse să distreze grupul cu povestiri despre isprăvile lor de la Școala Preparatoare Simmons din Fort Worth, unde Samantha, singura fată de la cursurile de științe, „îi făcuse de râs pe băieți". Ea abia dacă ascultase conversația care trecuse de la teoria ereditării la geologie.

– Ce anume e paleontologia, Samantha? întrebă Anne Rutherford.

Samantha își dădu seama că întrebarea ei politicoasă era menită a atrage din nou aprecierea lui Sloan. Nu reuși. Chipul lui deveni și mai întunecat. Cu excepția fețelor lui și a părinților ei, toate celelalte se întoarseră curioase spre ea. Interesul special al Samanthei față de istoria Pământului, care o făcea să studieze rocile, fosilele și plantele străvechi, era un alt subiect deranjant pentru cuplul care o crescuse. Ea dădu un răspuns scurt, din unul dintre manualele de demult.

– Înseamnă studierea formelor de viață existente în timpurile preistorice, spuse ea.

– Și pot fi determinate din roci vechi și din fosile? întrebă Anne, una dintre sprâncenele ei fine ridicându-se a scepticism.

– Oricât ar părea de surprinzător, da, răspunse Samantha. Vreme de mai bine de un secol, pe baza rocilor, geologii au stabilit o cronologie remarcabilă a evoluției Pământului. S-ar putea afirma că ele reprezintă documente și consemnări ale trecutului. Samantha întoarse capul spre o altă invitată. Marcia, povestește-ne despre călătoria ta la San Francisco, îi ceru ea enervată pe Todd că începuse o conversație pe o temă despre care știa că părinții ei doreau s-o evite.

Răspunsul Marciei nu ajunse până la mintea ei. Gândurile ei erau îndreptate spre Sloan și spre faptul că îi făcuse cu înțelegere din ochi când schimbase subiectul discuției. Își feri privirea pentru ca el să nu ghicească motivul îmbujorării obrajilor ei. Sentimentele pentru băiatul cu care se jucase în copilărie și care acum devenise bărbat erau singurul secret pe care îl avusese vreodată față de el. Nu se îndoia că soarta ei era să rămână nemăritată. Cum ar fi putut iubi vreodată un alt bărbat când inima ei îi aparținea lui Sloan Singleton?

Doctorul Donald Tolman citi cu voce tare scrisoarea pe care tocmai o scrisese. Auzind cuvintele, în loc să le citească în tăcere, putea să le privească din altă perspectivă. Se putea pune mai ușor în poziția celui căruia îi erau adresate. Cum s-ar simți dacă ar fi Neal Gordon și ar citi respectiva scrisoare? Ar rupe-o, ar arde-o, pentru ca nimeni să nu-i afle conținutul? Sau ar încuia-o undeva, urmând a fi găsită printre hârtiile sale după moartea lui? I-ar arăta-o doamnei Gordon? Samanthei? Nu, nu, credea că putea afirma cu certitudine că Neal Gordon, acel fermier dur, aspru și nemilos, dar cu inima blândă ca un mieluțel față de fiica lui adoptată, nu i-ar arăta niciodată scrisoarea Samanthei. Neal Gordon era cunoscut drept un bărbat care păzea cu strășnicie ce era al lui și față de nimeni nu era mai protector și mai vigilent decât față de tânăra pe care o luase și o crescuse de parcă ar fi fost sânge din sângele lui.

Donald Tolman era sigur de asta. Îi urmărise îndeaproape pe soții Gordon și pe copilul pe care li-l încredințase cu 20 de ani în urmă. L-ar fi luat imediat de la ei dacă nu s-ar fi dovedit a fi așa cum îi considerase – cumsecade, iubitori și dornici din toată inima să aibă un copil. Știuse asta de la o soră răposată, care locuise în Fort Worth și care fusese prietenă cu Estelle Gordon. Aceasta murise fără a ști de micuțul ghemotoc cu care fratele ei îi surprinsese pe soții Gordon într-un miez de noapte de la un sfârșit de martie. Când doamna

Mahoney, moașa lui, venise la el cu geamăna refuzată, o fetiță adorabilă, știuse exact cui s-o dea. Nu se întocmiseră acte. Nu se respectaseră regulile adopției. În 1880, la frontiera teritoriului Oklahoma, înregistrarea copiilor orfani sau abandonați era foarte superficială. Pur și simplu, le-o dăduse soților Gordon fără implicarea vreunei agenții guvernamentale.

Totuși, nu putea să moară fără a lăsa vreo consemnare în privința părinților biologici ai copilului, în caz că cineva ar fi interesat la un moment dat – probabil, Samantha. Ea știa că soții Gordon nu erau părinții ei naturali. Și cum ar fi putut să fie când ei erau înalți, robuști și bruneți, iar ea, exact opusul lor, micuță, delicată și cu un păr de culoarea unui apus de toamnă?

Doctorul Tolman citi scrisoarea din nou, în gând de această dată, pentru a se asigura că nu omisese nici măcar unul dintre puținele detalii pe care le știa. Menționase că numele părinților erau Leon și Millicent Holloway și că se născuse la ferma lor, însă nu știa adresa exactă, ci doar că se afla în apropiere de râul Red. Precizase că Bridget Mahoney fusese moașa. Din ce aflase de la Bridget, își vizitase sora, care locuia în Gainesville, moașă și ea, însă acesta se aflase la altă naștere când cineva de la fermă venise s-o cheme, așa că Bridget se dusese în locul ei pentru a ajuta la nașterea copilului. Bridget nu era genul care să vorbească prea mult, așa că, din câte știa doctorul Tolman, doar el, doamna Mahoney și soții Holloway erau singurii oameni, în afară de soții Gordon, care aveau habar că Samantha nu fusese dorită. Moașa lui venise cu copilul la el, în Marietta, teritoriul Oklahoma, oferindu-i doar superficiala informație că mama ei refuzase s-o hrănească. Doctorul Tolman decisese să nu includă în scrisoare respectiva informație. Poate că părinții fetiței nu fuseseră capabili să aibă grijă de ea și o rugaseră pe moașa lui să îi găsească un cămin bun. El fusese atât de încântat că avea un copil normal și sănătos pe care să-l ofere soților Gordon, încât îi pusese doar puține întrebări doamnei Mahoney, iar soții Gordon îl întrebaseră și mai puține lucruri. Când îți dorești ceva ce nu poți face singur nu poți avea mari pretenții. În scrisoare, doctorul Tolman preciza că nu le putea oferi alte informații, în afara faptului că fetița avea un frate geamăn.

Conștiința fiindu-i satisfăcută, doctorul Tolman linse marginea plicului și îl închise. Oficiul poștal se afla nu departe de casa lui. Înghiți două pastile cu un pahar de apă, își luă bastonul pentru a-și sprijini trupul șubrezit și porni spre ușă.

Capitolul 8

În a cincea zi de după împlinirea a 20 de ani, Samantha se trezi dintr-un coşmar pe care nu-l mai avusese de ani întregi. În vis se făcea că era un copil abandonat la mulţi kilometri de civilizaţie, în faţa uşii unei case întunecate şi ameninţătoare aflată într-un peisaj la fel de pustiu precum un crater de pe Lună. Cu inima bubuind şi gura uscată, iar în urechi încă răsunându-i ţipătul care o trezise, clipi când dădu cu ochii de brusca realitate a soarelui dimineţii, care se revărsa printre draperiile de mătase în dormitorul ei decorat în stil franţuzesc, luminând tapetul roz de pe pereţi, mobila graţioasă şi patul cu baldachin în care stătea întinsă. Căldura sa plăcută parcă era zâmbetul liniştitor al unui înger. Totul este în regulă. Te afli în casa mamei tale. Eşti în siguranţă. Bătăile inimii începând să i se potolească şi simţindu-se scăpată, Samantha se cufundă mai adânc în moliciunea patului, în vreme ce ultimele rămăşiţe ale coşmarului dispăreau.

Îi putea învinovăţi pe Anne Rutherford şi Todd Baker pentru revenirea ororii nocturne – pe Anne fiindcă, la aniversarea zilei ei de naştere, vorbise despre teoria ei asupra eredităţii, ceea ce atrăsese atenţia asupra faptului că ea nu-şi cunoştea arborele genealogic, iar pe Todd deoarece se apucase să povestească despre experimentele de laborator făcute de ei în anii de şcoală. Acele subiecte de conversaţie o făcuseră pe mama ei s-o întrebe cu o zi în urmă, pe deasupra meniului de la ceainăria Tea and Crumpets:

– Draga mea, acum, că ai împlinit 20 de ani, ai vreun regret în privinţa a... ceva?

Era stilul lui Estelle Gordon să exprime subiectele posibil dureroase în termeni vagi. „Ceva" se referea la întrebarea dacă Samantha regreta alegerea ocupaţiei. Regreta că rămăsese să înveţe cum se administra o fermă, în loc să studieze ştiinţele naturii la Seminarul Lasell pentru Tinere Doamne, din Massachusetts? Şi... era curioasă în privinţa familiei şi a rădăcinilor din care se trăgea?

– Nu, mamă, nu regret nimic, răspunsese Samantha. Pentru nimic în lume nu aş schimba ce am.

„Ce am" însemna căminul, părinţii şi situaţia în viaţă. Samantha era cunoscută pentru faptul că nu ezita să spună adevărul, considerând că, dacă nu voiai un răspuns onest, nu trebuia să întrebi. Mama

ei o privise pe deasupra cestii de ceai, în ochii ei deslușindu-se un zâmbet mulțumit.

Samantha se întrebă dacă tatăl ei, aflat singur la fermă în timp ce ea își petrecea săptămâna aniversării cu mama ei, în Fort Worth, la fel ca în fiecare an, își punea aceeași întrebare. La 20 de ani, regreta Samantha ceva? Nu ar fi întrebat-o direct din mândrie și poate pentru că, în secret, se temea de răspuns, dar asta nu însemna că nu se întreba dacă era la fel de fericită cum ar fi putut să fie dacă lucrurile decurgeau altfel.

Naiba să-i ia pe Anne și pe Todd pentru că îi făcuseră să se întrebe chiar și în treacăt dacă Samantha avea regrete! Nu avea. Erau suficiente imaginea fetiței din coșmarul ei și teroarea stârnită pentru a o face să-și dea seama cât de norocoasă era. Mama ei era tare ușor de citit. Era limpede că evocările lui Todd îi aduseseră aminte de vremea când, fără ca Samantha să știe, soții Gordon fuseseră invitați la directorul Școlii Preparatoare Simmons. Samantha fusese chemată de la ora de biologie și intrase în biroul directorului, unde îi găsise pe părinții ei și pe domnul Latimer, șeful Catedrei de științe și profesorul ei preferat, șezând pe scaune în fața lui. Ea avea 16 ani și era în ultimele luni de dinaintea absolvirii.

– Care este scopul acestei întâlniri, domnule director? întrebase Neal Gordon. Are fiica noastră necazuri?

Directorul schimbase un zâmbet cu șeful Catedrei de științe.

– Nici pe departe, rostise el și împinsese o scrisoare pe birou, pentru ca soții Gordon s-o citească. Fiica dumneavoastră a fost acceptată la Seminarul Lasell pentru Tinere Doamne, din Massachusetts, în vederea obținerii unei diplome în științe. Arătă cu capul spre colegul lui. Trebuie să-i mulțumiți domnului Latimer pentru că a trimis biografia Samanthei, în care a menționat toate realizările ei deosebite de la liceu. Samantha, rămâne doar ca tu să completezi formularul de înscriere pentru ca totul să fie oficial.

Samantha își amintea că se repezise și preluase scrisoarea înainte ca aceasta să ajungă în mâinile părinților ei. Știa cât de prestigioasă și de apreciată era acea instituție pentru modul radical și inovator în care aborda educația femeilor, mai ales în domeniul științelor. Urmărise cariera lui Annie Montague Alexander, care absolvise Lasell și ale cărei studii asupra fosilelor și lucrări de paleontologie erau recunoscute pe plan internațional. Simțind consternarea încremenită a părinților ei, Samantha citise răspunsul entuziasmat

la cererea de înscriere a domnului Latimer, apoi împinse pe birou scrisoarea și formularul atașat.

Cei doi profesori o priviseră surprinși.

– Ăăă, domnișoară Gordon, poate că părinții dumitale ar dori să citească scrisoarea, sugerase directorul.

– Eu decid dacă doresc să mă duc la Seminarul Lasell, iar eu refuz, rostise Samantha. Mă pot întoarce la oră?

Domnul Latimer își îndreptase privirea stupefiată spre soții Gordon.

– Domnule și doamnă Gordon, fiica dumneavoastră este unul dintre cei mai străluciți elevi pe care i-am avut. Este o savantă înnăscută. Sunt sigur că susțineți această oportunitate ca Samantha să-și urmeze chemarea și să ofere lumii darul ei. Este un privilegiu rar, care nu îi va mai fi acordat după ce va absolvi liceul.

Neal Gordon se ridică și îi oferi brațul lui Estelle.

– Fiica mea știe ce vrea și ce nu vrea, spusese el. Așa a fost crescută și, după cum a zis, nimeni altcineva nu va decide.

Mai târziu în acea zi, domnul Latimer o abordase.

– Domnișoară Gordon... Samantha... te implor! Nu renunța la visul de a deveni om de știință de dragul tatălui tău. Știi cât de mult îndrăgești cercetarea și studiul plantelor și al animalelor.

– Voi avea multe ocazii să fac asta în Las Tres Lomas, domnule Latimer, iar un interes nu este un vis. Am ales ce mi-am dorit.

– Tatăl tău a ales.

– Eu sunt devotată fermei. Să mă ocup de fermă este în sângele meu.

– Cum e posibil așa ceva? De fapt, ești devotată *pasiunii tatălui tău* pentru fermă, dar nu este pasiunea ta. Dacă ar fi avut un lanț de magazine cu dulciuri, ai fi simțit aceeași loialitate.

– Probabil, recunoscuse ea, dar n-aș fi simțit pentru dulciuri ce simt pentru vite.

Domnul Latimer abia dacă îi mai vorbise vreodată.

Cadoul pe care i-l făcuse Todd cu ocazia zilei de naștere constase în două bilete la o prelegere ținută de un paleontolog apreciat, care urma să vorbească despre aspectele structurale și sedimentare ale straturilor cu fosile ca metode de identificare a posibilelor pungi de petrol.

– Ai intenționat să fii atent cu mine sau provocator, Todd? Ce rost are?

Samantha se încruntase la el mai târziu, cu ocazia unei conversații private, când ceilalți se duseseră în salon, unde se servea înghețată și tort.

– Nu am vrut să aibă vreun rost, răspunsese Todd. M-am gândit doar că ți-ar face plăcere să fii în pas cu vremurile. Explorarea petrolului reprezintă următoarele săpături arheologice de mare interes, Sam. Eu și Ginny vom merge la acea prelegere, iar șeful meu va fi și el acolo. Vreau ca viitoarea mea soție să-l cunoască și să afle cu ce se va ocupa soțul ei geolog. M-am gândit că aș putea aduce o prietenă, ca să fim patru.

Ea îi dăduse biletele înapoi.

– Mulțumesc, Todd, dar habar n-am pe cine aș putea invita. Tu și Ginny dați-le altcuiva și distrați-vă cu acel cuplu.

El luase biletele, însă ea le găsise mai târziu, pe tava pentru cărți de vizită din hol.

Todd, care deja studia de doi ani geologia la Jackson, fusese la fel de supărat ca domnul Latimer și aproape revoltat când aflase că ea refuzase locul la seminar. Nu-l putuse convinge că decizia de a rămâne acasă îi aparținea *ei*.

– Asta-i pentru că părinții tăi te fac să simți că le ești *îndatorată*, Sammy! țipase el.

– *Chiar* le sunt îndatorată! strigase Samantha la rândul ei. Dacă ai fi văzut ce am văzut eu...

Își strânsese buzele. Nu avea să divulge nimănui, niciodată ce văzuse de o făcuse să dea fuga acasă la părinții ei adoptivi și să se arunce recunoscătoare în brațele lor.

– Ce să văd? întrebase Trevor.

– Las-o baltă, spusese ea.

Samantha nu avea să uite nicicând scena aceea și, peste ani, revenise să-i bântuie somnul. Avea 10 ani. Profesoara ei de la școala de duminică, un om bine intenționat, se gândise că era o idee grozavă ca, de Crăciun, să ducă niște coșuri cu bunătăți copiilor sărmani rămași fără părinți din cauza morții acestora, a sărăciei sau a abandonului. Ea propusese să se ducă la orfelinatul Millbrook. Într-o rece și cenușie dimineață de duminică, în loc de lecție, ea și colegii ei, bine înfofoliți în haine călduroase și strângând în mâini toartele coșurilor decorate de sărbătoare, se urcaseră într-o căruță și porniseră către destinația lor. Samantha nu uitase niciodată casa urâtă și amenințătoare, care le apăruse în fața ochilor la capătul unui drum de țară plin de noroi. Câmpuri cu copaci desfrunziți se întindeau cale

de kilometri în jurul întunecatei și sinistrei clădiri care se autoproclama drept un rai pentru orfani, conform unui panou aflat deasupra ușii din față.

Samantha rămăsese alături de profesoară, chiar lângă intrare. Prima amintire, pe care nu avea s-o uite niciodată, era a duhorii de rânced și a greului miros de varză gătită. A doua era constatarea șocantă că aparențele puteau fi înșelătoare. Femeia care se repezise spre ei pentru a se prezenta drept matroana orfelinatului arăta de parcă ar fi putut să fie soția lui Moș Crăciun. Cu obrajii îmbujorați și rotunzi ca niște mere și cu părul sur împletit în cosițe care îi încadrau chipul vesel, părea personificarea bunătății și a drăgălășeniei, asta până când Samantha văzuse cât de repede privirea veselă îi putea deveni ca de gheață, iar gura zâmbitoare, ca o capcană de oțel. Nu putuse să nu remarce inelul de chei ca de temniță ce atârna la brâul matroanei, vârful metalic ascuțit al unui băț ce se ițea din buzunarul ei și modul cum copiii se crispau când punea mâna pe umărul lor pentru a-și demonstra afecțiunea. În drum spre casă, profesoara de la școala de duminică comentase că era o persoană încântătoare, iar Samantha se întrebase cum de adulții puteau fi prostiți atât de ușor.

O privire se evidențiase printre privirile goale de pe chipurile trase ale copiilor care primeau coșurile de la elevii școlii de duminică. Fusese a unei fetițe de vârsta ei.

– Mulțumesc, rostise copila uitându-se la Samantha cu niște timizi ochi căprui când ea îi dădu coșul.

Samanthei îi venise să plângă. Ca toți ceilalți copii, fetița părea înfometată și subnutrită. Fețișoara ei slabă, brațele și mâinile păreau să fi fost spălate, dar nu suficient pentru a alunga mizeria îndelungatei neglijări. Părul auriu îi atârna inert și slinos, iar sub unghii avea murdărie.

– Cu plăcere, spusese Samantha. Cum te cheamă?

– Susie, răspunsese fetița. Dar pe tine?

– Samantha. Voi mai veni, Susie.

– Sper, Samantha.

Samantha nu se mai întorsese niciodată acolo. Mama ei îi interzisese să se mai ducă acolo și se înfuriase pe profesoara de la școala de duminică că aranjase acea vizită și pe soțul ei că, în timp ce ea fusese la cumpărături, îi îngăduise Samanthei să meargă.

– M-am gândit că deja a uitat că nu e fiica noastră naturală, îl auzise Samantha pe tatăl ei apărându-se în fața mamei.

– Este posibil ca Samantha să fi uitat, dar cum ai putut să crezi că snoaba aia afurisită de Anne Rutherford a uitat? Pe drumul de întoarcere, Anne a întrebat-o pe Samantha dacă știe că a fost abandonată. Copila e traumatizată. Sperasem că nu va afla *niciodată* cum ar fi putut să fie viața ei dacă n-ar fi ajuns la noi.

– Și ce vom spune când Samantha va întreba de părinții ei și cum a ajuns la noi – fiindcă o va face, Estelle. Sunt întrebări inevitabile și normale din partea unui copil adoptat. Va trebui să-i zicem adevărul. Părinții ei nu au vrut-o și au dat-o. Pur și simplu. Adevărul o va face să rămână cu noi, Estelle. Dacă părinții ei vor veni s-o caute, nu va dori să plece cu ei. Va rămâne cu noi.

– *Nu-i* vom spune adevărul! O vom lăsa să creadă că părinții ei au murit, rostise Estelle. Și oricum, de ce ar veni oamenii aceia îngrozitori s-o caute din moment ce doctorul ne-a zis că nu au vrut-o? Neal, dragul meu, trebuie să încetezi a trăi cu teama că o vom pierde. Iubirea noastră, nu adevărul, o va face pe Samantha să rămână cu noi.

– Se pare că nu pot scăpa de spaima că, într-o zi, vor apărea și ne-o vor lua, albinuțo. Sângele poate fi mai puternic decât un ordin judecătoresc care spune că e a noastră... mai puternic chiar decât iubirea.

Profund îndurerată și nedorind să-și scape părinții din ochi, Samantha se dusese să-i caute și, ghemuită în fața ușii bibliotecii de la fermă, ascultase conversația lor. Până atunci, presupusese că părinții ei adevărați erau morți. Nu-i trecuse nici măcar o clipă prin minte că trăiau și că o dăduseră pentru că n-o doriseră. În momentul acela, și mai îngrozită gândindu-se care ar fi putut să fie soarta ei, se îndepărtase și se dusese în camera ei înainte ca oamenii cărora le datora viața ei să-i descopere prezența. Îi iubea nespus de mult. Nu aveau deloc de ce să se teamă că ar pleca împreună cu părinții naturali dacă veneau după ea. Ar fugi și s-ar ascunde până la plecarea lor.

Cu mânuța ei de copil, Samantha îi scrisese lui Susie o scrisoare în care îi spunea că i se interzisese să vină s-o vadă. O adresase simplu, „lui Susie", sperând că era singura de la orfelinatul Millbrook pe care o chema așa. Samantha nu a aflat niciodată dacă o primise sau nu. Când a împlinit 13 ani l-a primit în dar pe Pony, un cal din rasa Quarter Horse, iar prima ei cursă în libertate a dus-o la orfelinatul unde o întâlnise pe Susie. Matroana cu chip vesel o informase că Susie nu mai era acolo. Murise de tuberculoză, în iarna precedentă.

Capitolul 9

Regreta ceva? Absolut nimic, cu excepția faptului că Sloan Singleton se îndrăgostise de Anne Rutherford. Samantha își sprijini mai bine pernele de tăblia de la capul patului pentru a-și mai acorda câteva minute de gândire și visare. Todd Baker și cei ca ei nu aveau trecutul ei și nici nu trecuseră prin experiențele de care avusese ea parte, astfel că nu-i înțelegeau dorința de a accepta din loialitate și obligație viitorul așternut în fața ei. Todd provenea dintr-o familie de profesori. Era fiul președintelui de la Universitatea Creștină AddRan, aflată în Waco, la aproximativ 150 de kilometri sud de Fort Worth, și crescuse într-un cămin liberal în care toți cei patru copii fuseseră încurajați încă de la naștere să-și urmeze propria stea. Părinții lui nu se născuseră acolo. Veniseră în Texas din Pennsylvania, la 15 ani după Războiul Civil, profesorul Baker urmând să conducă nou înființatul Colegiu pentru Bărbați și Femei AddRan, pe atunci situat în ceea ce avea să devină cunoscut drept Hell's Half Acre. Neal și Estelle Gordon, la fel ca părinții lor, se născuseră și crescuseră în Texas. Todd nu putea înțelege puternica legătură pe care oamenii ca tatăl ei o aveau cu pământul pe care strămoșii lor se stabiliseră și pentru care, ca să-l păstreze, se luptaseră împotriva oricărui adversar ce dorise să li-l ia. Tatăl lui Todd nu se aștepta ca odraslele lui să-i calce pe urme, în vreme ce în lumea lui Neal Gordon urmașii erau educați încă de la naștere pentru a le lua locul părinților.

De asemenea, Todd Baker nu crescuse cum crescuse ea, și anume știind că, dacă n-ar fi fost oamenii iubitori care o luaseră la ei, ar fi putut ajunge ca Susie. Samantha le era *cu adevărat* îndatorată, iar cu asta, orice discuție era încheiată. Era unica moștenitoare a tuturor lucrurilor pentru care munciseră tatăl și mama ei. Să plece pentru a obține o diplomă în științe – mai exact, în paleontologie – ar fi fost o trădare a iubirii și dăruirii lor. Ce avea să se întâmple cu Las Tres Lomas de la Trinidad – Cele trei dealuri ale Sfintei Treimi – după ce puternicul proprietar murea? Cum ar fi putut Samantha să îngăduie ca tatăl ei să-și trăiască restul vieții știind că tot sacrificiul lui, toată munca și tot devotamentul față de pământul și moștenirea sa aveau să fi fost în zadar, proprietatea urmând să ajungă pe mâini străine

la vremea morții lui. Pentru nici o pasiune pe care ar fi avut-o ea, n-ar fi putut să-i facă asta.

Când avea 16 ani, Todd o întrebase dacă se gândea vreodată la părinții ei naturali – cine erau, unde locuiau, dacă mai trăiau.

– *Firește că nu!* exclamase ea cu promptitudinea cuiva care se ferește de un foc din care brusc încep să sară scântei.

Însă nu era pe deplin adevărat. Cam în preajma zilei în care împlinise 15 ani, avusese loc un incident care o făcuse pe Samantha să-și pună în treacăt întrebări despre puținul pe care, la 10 ani, îl auzise despre adopția ei. Se afla în atelierul ei și cataloga descoperirile zilei când auzi un animal gemând disperat dincolo de geam. Când se uită afară, văzu o vacă în agonie, alături de ea aflându-se un vițel neînțărcat. Samantha ieși în fugă și descoperi că vaca înghițise un măr pădureț care îi stătuse în gât, dar prea departe pentru a putea fi scos. Animalul se îndepărtase mult de pășune și intrase pe teritoriul oamenilor, iar Samantha, privind în ochii căprui ai muribundei vaci Hereford se întrebă dacă nu cumva își adusese intenționat vițelul la atelierul-laborator unde ea își petrecea timpul liber.

– Crezi că și-a adus vițelul aici pentru ca eu să am grijă de el? îl întrebase Samantha pe Wayne Harris, supraveghetorul, cel mai vechi și mai de nădejde ajutor al tatălui ei.

El o ajutase în grabă să prepare un amestec de lapte și decoct de malț pe care vițelul să-l sugă dintr-o „sticlă-banană", numită astfel ca urmare a formei sale curbate. Era un recipient de sticlă cu deschideri la ambele capete, unul mai mic, la care se putea atașa un biberon, iar altul mai mare, pentru mâncare solidă. Era perfect pentru hrănirea vițeilor fără mame și o mare îmbunătățire față de soluțiile neigienice folosite în trecut.

– Nu m-ar surprinde deloc, spusese Wayne. Nu se pot nega instinctele naturale ale unei mame când vine vorba de progeniturile ei, indiferent dacă este om sau animal.

Asta o surprinsese pe Samantha și îi atrăsese atenția. Încă ținea minte cuvintele tatălui ei – „Părinții ei nu au vrut-o și au dat-o" –, chiar dacă le alungase într-un colțișor al memoriei. Prin minte îi trecuse un gând care nu-i mai venise până atunci. Dacă... dacă, la fel ca în cazul acelei vaci, circumstanțe pe care părinții ei nu le putuseră controla îi siliseră să o dea? Puteau fi foarte multe motive... sărăcia, boala, moartea iminentă, un număr prea mare de copii. Poate că nu a fost vorba că părinții ei naturali nu au vrut-o, ci pur și simplu nu au fost capabili să o crească. În acele vremuri grele nu era neobișnuit

ca părinții care nu-și puteau crește copiii să-i lase la marginea drumului, în speranța că îi va lua cineva care le putea oferi un cămin bun. Poate că... părinților ei le era dor de ea și și-ar fi dorit să știe că era iubită și bine îngrijită.

– Wayne, îți amintești ceva despre nașterea mea? îl întrebase ea.

Nu le pusese niciodată părinților acele „întrebări inevitabile, dar normale pentru un copil adoptat". O expresie îngrijorată apăruse pe chipul lui.

– N-aș putea spune că am auzit, Mornin' Glory[1]. Îmi amintesc doar de dimineața când cei din baracă au fost informați că un bebeluș le fusese adus soților Gordon în toiul nopții.

– De ce în toiul nopții? Sosirea mea a fost secretă?

– Ei bine, dacă ar fi fost secretă, vestea că ai venit la noi nu ar fi fost strigată întregii lumi în gura mare, în dimineața următoare. De ce întrebi?

– Eram curioasă.

– Ei bine, ar fi o idee bună ca această curiozitate a ta să rămână între noi doi. Ai tăi s-ar putea să n-o înțeleagă. O privi pieziș. Pricepi ce zic?

Foarte clar. Wayne avea dreptate. Tatăl ei s-ar simți amenințat și trădat, iar mama, respinsă. Ar interpreta curiozitatea ei drept nemulțumire față de ei, iar Samantha, pentru nimic în lume, nu dorea ca ei să simtă așa ceva.

– Pricep, rostise ea frecând urechile vițelușului, care terminase de mâncat și zbiera după maică-sa. Wayne, nu vreau ca micuțul ăsta să fie vândut vreodată. Vreau să-i fie îngăduit să-și petreacă întreaga viață la fermă și să mănânce toată iarba pe care o dorește.

– Îmi imaginez că tatăl tău va avea un cuvânt de spus în privința asta, Mornin' Glory. Nu e genul care să ofere iarbă și apă pe degeaba, fără să capete ceva în schimb, iar micuțul ăsta înseamnă bani.

– Va înțelege.

Tatăl ei o ascultase în tăcere, iar în cele din urmă, după ce o privise gânditor din spatele masivului birou de stejar, își drese glasul fiindcă ceva aspru îi rămăsese în gât.

– Bine, fiica mea, zisese el. Așa va fi. Dar cum îl vei identifica pe vițelușul ăla printre ceilalți din cireadă?

– O să-i vopsesc vârfurile coarnelor cu roșu.

[1] „Splendoarea dimineții" sau „rochița-rândunicii", sau „zorea" (în limba engleză, în original) (n.tr.)

– Bănuiesc că îi vei da un nume.

– Da, rostise Samantha. Îi voi spune Saved[1].

Tatăl ei zâmbise înțelegător și aprobator când auzise alegerea ei. Încuviințase din cap.

– Saved. Este un nume frumos. Le voi da de veste băieților.

Aceea fusese ultima dată când Samantha își pusese întrebări legate de nașterea ei. La 15 ani, era aproape matură. Își amintea că se gândise că era deja prea mare și că era prea târziu ca părinții naturali să vină s-o caute. Viața ei era aranjată. Îi avea pe părinții ei și nu-și dorea alții. Neal Gordon nu mai avea de ce să-și facă griji că îi va fi luată.

Samantha privi cum soarele își răspândea lumina în dormitorul ei. Nu, nu avea regrete. Las Tres Lomas de la Trinidad era locul unde trebuia să fie, indiferent de faptul că atașamentul față de el nu fusese moștenit de la naștere. Întinderile vaste unde vântul bătea proaspăt și de nimic împiedicat, iar singurele mirosuri și sunete erau cele naturale reprezentau pentru ea un mare laborator care îi oferea o mulțime de oportunități pentru explorări și analize științifice. Administrarea pământului și a cirezilor necesitau cunoștințe de paleontologie. Samantha își amenajase un atelier în aer liber unde avea instrumentele de bază pentru testarea apei, solului, ierbii, ba chiar și a urinei și fecalelor animalelor, precum și a semințelor pentru producția de nutreț. Tot în acel atelier, avea colecția de roci care reflecta geologia Texasului, dar și o colecție tot mai mare de relicve marine preistorice pe care le găsise la fermă, în timp ce își îndeplinea sarcinile zilnice. Era dovedit că partea centrală a Texasului fusese acoperită de un ocean cu milioane de ani în urmă, iar Las Tres Lomas era practic o comoară în privința vieții marine preistorice. Pe un raft din „laboratorul" ei se afla un fragment din carapacea fosilizată a unei broaște-țestoase, impresiunea într-o rocă a unui arici-de-mare, vârful intact al unui corn parțial care era posibil să-i fi aparținut unui mamut și obiectul ei cel mai de preț – impresiunea completă a unei scoici oceanice, pe care o descoperise când făcea baloturi de fân.

Se simțea în largul ei călare și în preajma vitelor și a cowboy-lor, iar când tatăl ei descoperise că era capabilă să ia decizii financiare judicioase, devenise indispensabilă pentru administrarea fermei. Samantha îl auzise spunându-i mamei ei:

[1] Salvat

– Am fost binecuvântați, Estelle. Bunul Dumnezeu ne-a dat totul cu Sam. Fiul nimănui nu are un cap mai bun sau mâini mai vrednice decât ale fiicei noastre pentru a conduce o fermă.

Samantha își studiase mâinile. Erau mici, cu degete subțiri și lungi, articulațiile lor fiind abia vizibile. Cândva, unul dintre profesorii de științe comentase că aveau forma ideală pentru a pune la microscop lame cu specimene de plante și a examina fragmente de roci printr-o lupă. Ea îi spusese profesorului că mâinile ei erau perfecte și pentru ajutarea vacilor cu prolaps uterin.

– Ce naiba sunt vacile cu prolaps uterin?

– Este ceva care, cel mai adesea, se întâmplă când vaca fată, îi explicase Samantha. Când fată, vaca expulzează și uterul, care îi atârnă din corp, uneori chiar și până aproape de jumătatea piciorului din spate. Când se întâmplă așa ceva, uterul trebuie curățat și băgat înapoi în corpul vacii, altminteri va avea o hemoragie mortală. Supraveghetorul de la fermă crede că mâinile mele au dimensiunile perfecte pentru a face asta.

– Ce... interesant! murmurase profesorul ei albindu-se la față.

În patul ei cu baldachin, Samantha chicoti când își aduse aminte.

Capitolul 10

Samantha dădu pătura la o parte. Zăcuse destul în pat, cufundată în amintiri. Timpul trecea, după cum ar fi spus tatăl ei. Trebuia să se ducă la fermă. Multe dintre juninci – vacile tinere care nu fătaseră încă – trebuiau să nască și aveau nevoie de mai mult ajutor decât vacile mature. De asemenea, era ultima săptămână din lună când facturile trebuiau plătite, iar profiturile și pierderile trebuiau socotite.

Se îmbrăcă în hainele de lucru pe care le adusese cu ea pentru a le purta atunci când avea să se întoarcă la fermă – pantaloni din denim, o cămașă din flanelă cu mâneci lungi, o vestă de piele și ghete înalte. Încheindu-și pantalonii „blue jeans", numiți astfel având în vedere culoarea și stilul, Samantha se gândi că mama ei va strâmba dezaprobatoare din nas. Opinia lui Estelle era că „atunci când îi crease, Levi Strauss nu intenționase ca și femeile să poarte pantalonii de lucru cu ținte de arămă", ceea ce o făcea pe fiica ei să se întrebe dacă nu cumva

mama ei nu uitase că purtase pantaloni bărbătești în primii ani, când își ajutase soțul să conducă ferma.

Însă mama ei dorea să uite foarte multe lucruri din acea perioadă. În 1867, când Neal Gordon începuse s-o curteze, după care o luase de soție, ea fusese fiica unui fermier sărac. Devenind doamna Neal Gordon, Estelle dobândise numele unei familii alese. Gordonii făceau parte din aristocrația care deținea pământuri. În 1820, Neal împreună cu tatăl lui și cu doi frați mai mici dețineau ceea ce avea să devină una dintre cele mai mari ferme din Texasul Central, însă prosperitatea avea să apară după aproape 15 ani. Raidurile comanșilor și reconstrucția pricinuiau pierderi financiare, iar în acel an tatăl lui Neal și frații lui necăsătoriți muriră din cauza epidemiei de febră galbenă care se răspândise în tot Texasul din Galveston, un oraș de pe coastă. Estelle trebuise să compenseze forța de muncă dispărută. Abia după încheierea Războaielor Indiene și a reconstrucției și după ce liniile de cale ferată ale Pacific Railway ajunseseră la Fort Worth, Estelle se putuse bucura de viața de stăpână a domeniului pe care și-o imaginase cât fusese curtată. La vremea aceea, avea deja 36 de ani, fiind de vârstă mijlocie.

Samantha își dăduse de mult timp seama că mama ei sperase să-și retrăiască viața prin intermediul fiicei ei. Săracă în copilărie și departe de a fi frumoasă, Estelle Gordon avea să simtă datorită Samanthei cum ar fi fost să fie frumoasă și grațioasă, să poarte haine elegante și să se bucure de zorzoanele feminine pe care și le dorise în tinerețe. Samantha cunoștea această latură a înaltei, slabei și ciolănoasei sale mame și făcea tot posibilul să-i satisfacă dorințele de demult.

O vreme, Samantha își dorise să se fi putut ca ea să fie două fiice, una pentru mamă și alta pentru tată, dar apoi se maturizase și își dăduse seama că nu putea fi decât una singură, așa că Estelle Gordon își pierduse fiica pe care ar fi preferat s-o vadă în dantele și mătăsuri, alegându-se cu una care prefera pielea și denimul. Câtă vreme amândoi părinții locuiseră la ferma Las Tres Lomas, nu existase nici o divizare a loialității, însă după ce mama ei se mutase în oraș, vizitând doar ocazional ferma, iar tatăl ei rămăsese acolo, Samantha începuse să se simtă trasă în două direcții. Mama ei dorea ca ea să-și ocupe locul în societate. Tatăl ei voia ca ea să învețe temeinic cum să conducă afacerea care le susținea stilul de viață.

– Ea este moștenitoarea fermei Las Tres Lomas, Estelle. Chiar nu înțelegi că Sam nu poate învăța cum să administreze ferma decât dacă se află acolo?

– Va îmbătrâni înainte de vreme, Neal. Pământul o va secătui de tinerețe. Așa cum mi-a făcut mie, spusese Estelle.

– Dar ești la fel de drăguță și de tânără ca în ziua când te-am cunoscut, albinuțo! declarase soțul ei. Despre ce vorbești?

– Of, Neal! Ești la fel de imposibil de orb pe cât ești de încăpățânat!

– Estelle, voi insista ca ea să poarte pălărie și mănuși când se va duce pe câmp. Îți promit!

La început, mama ei sperase că frecventarea Școlii Preparatoare Simmons o va face pe fiica ei să prindă gustul vieții de la oraș, dar nu se întâmplase asta, iar Estelle, cu grație reticentă, o lăsase să plece. Samantha se simțise ușurată. Se acomodase doar într-o anumită măsură și nu avea de gând să locuiască în orașul cu străzile sale pline de noroi, cu trotuare denivelate, cu lături urât mirositoare în canalele de scurgere, cu cowboy beți care trăgeau cu pistoalele în serile de sâmbătă, fără un sistem de alimentare cu apă și cu *muște!* În timpul verii, era ceva obișnuit să le vezi roind ca albinele în jurul lăzilor cu fructe și al cărnii care atârna în magazinele alimentare sau în restaurante, unde erau atât de numeroase, încât angajații legau de cozile măturilor fâșii de ziare de câte 5 centimetri și le alungau de pe mese pentru a nu se atinge de mâncare.

În acea dimineață, Samantha s-ar fi îmbrăcat cu modernul ei costum de călărie din trei piese, cu joben și voaletă, pe care îl purta de obicei când venea și pleca din oraș, însă acea ținută era concepută pentru călăritul stând pe o parte, iar ea îl adusese pe Pony, calul ei Quarter Horse, pentru a se întoarce cu el la fermă. La întoarcere, o așteptau treburi urgente și murdare, pentru care prefera să fie deja îmbrăcată.

Samantha o interceptă pe menajeră, care îi ducea mamei sale tava cu mâncare.

– O duc eu, Mildred, spuse ea.

– Te-ai trezit groaznic de devreme, domnișoară Sam, și mai și pleci deja. Știe mama dumitale că pleci atât de curând?

– Nu sunt sigură. Acesta este motivul pentru care vreau să-i duc eu tava, ca să-i dau vestea cât mai delicat posibil.

Ochii menajerei se lărgiră și măsurară ținuta de lucru a Samanthei.

– În hainele astea, n-ai cum să-i dai vestea cu delicatețe, rosti ea. Mama dumitale spera că vei rămâne cel puțin până după prânz.

Mildred era pe jumătate indiancă, pe jumătate albă. Mama ei fusese răpită în 1864, cu ocazia unui raid al comanșilor, și lăsată însărcinată de către unul dintre războinici. În 1871, când Mildred avea 6 ani, mama și fiica fuseseră salvate de rangerii texani și duse

la familia mamei. În tinerețe, venise să locuiască la ferma Las Tres Lomas, ca slujnică la bucătărie, pe vremea când Samantha avea 2 ani. Când Estelle se mutase în casa din Fort Worth, o luase pe Mildred ca menajeră.

Având din nou senzația că parcă era ca o funie întinsă între doi stejari gigantici, Samantha luă tava din mâinile ei.

– Nu pot să mai stau, Mildred. Te rog, îi spui tu lui Jimmy să mi-l înșeueze pe Pony?

Groaznic de devreme? Era trecut de ora 8.00. La fermă, ar fi luat deja micul dejun cu tatăl ei și s-ar fi apucat de treburile zilei cu mult înainte de această oră. El probabil că era nerăbdător, deși bucuros că Estelle avusese parte de atenția neștirbită a fiicei lor în săptămâna în care cădea ziua ei de naștere, dar o aștepta pe Samantha ca pe un măr copt.

Zâmbetul brusc și fericit al mamei sale când Samantha intră cu tava pe care se afla micul dejun se topi când remarcă ținuta de lucru.

– Nu te pot convinge să mai stai o zi?

Samantha puse tava cu mâncare în poala mamei sale.

– Mamă, știi că nu pot să mai stau. Băieții au nevoie să-i ajut cu junincile, iar în după-amiaza asta, trebuie să mă ocup de contabilitate. Tata mă așteaptă.

Estelle întinse șervetul peste corsajul cămășii de noapte.

– Ei bine, nu-l putem dezamăgi pe tatăl tău, nu-i așa?

– Mamă...

Suspinul Samanthei o avertiză pe Estelle că nu era bine să dea glas vechilor resentimente.

– Știu, știu. În tonul lui Estelle se desluși înfrângerea. Puse o mână pe capacul ceainicului de argint și își umplu cana cu cafea aburindă. Dar apropo de tatăl tău, mă preocupă un lucru pe care trebuie să ți-l menționez înainte de a pleca.

Ușor alarmată, Samantha trase un scaun și își puse pe pat pălăria cu boruri largi și calotă înaltă. Oare era vorba de șuieratul pe care ea și mama ei îl auziseră din pieptul lui la cina de la aniversarea zilei ei de naștere? De ani întregi, apărea și trecea. Neal Gordon declarase că era normal pentru un om care fusese nimerit într-un plămân de săgeata unui comanș.

– Ce te preocupă?

– Sloan Singleton.

– *Sloan Singleton?*

Estelle suflă în cafeaua fierbinte.

– Nu-i rosti numele și nu afișa o expresie de parcă habar n-ai avea despre cine și ce vorbesc.

Samantha se sili să o privească impasibilă.

– Nu, mamă, mă tem că chiar nu știu.

– Se va însura cu prefăcuta aia înfumurată?

– De unde să știu?

– Voi doi nu mai vorbiți?

– De multă vreme.

Estelle sorbi din cafea.

– Exact de asta ne temeam eu și tatăl tău.

– De ce vă temeați?

Estelle puse cu grijă ceașca pe farfurioară.

– Că voi doi v-ați îndepărtat unul de altul. Neal spune că nu-l mai inviți la cină și că refuzi invitațiile la Triple S. Samantha, asta practic înseamnă să deschizi ușa și s-o poftești pe Anne Rutherford să intre în pași de vals. Fata aia a pus ochii pe Sloan și vrea să se mărite cu el.

Samantha avu impresia că aerul i-a dispărut brusc din plămâni.

– Chiar dacă eu și Sloan încă am fi prieteni apropiați, ce te face să crezi că n-ar intra oricum în pași de vals? Sloan nu s-a gândit niciodată la mine decât ca la o altă soră a lui.

– Prietenii buni devin cei mai buni soți, Samantha, iar tu și Sloan sunteți făcuți unul pentru celălalt. Nu nega asta! Ce altă femeie frumoasă și care să se priceapă ca tine la treburile unei ferme mai cunoaște? Dumnezeule mare! Anne Rutherford nu-i în stare să deosebească dosul unei vaci de rătul unui porc. Amestecând niște zahăr în cafea, Estelle se strâmbă. Seth Singleton, Dumnezeu să-l aibă în pază, se va răsuci în mormânt dacă fiul lui se va însura cu nulitatea aia plină de ea. Încă de când tu și Sloan erați copii, tatăl tău și Seth au hotărât că voi doi vă veți căsători, iar cele două ferme vor deveni una.

– Chestia asta probabil că mi-a scăpat, zise Samantha cu amărăciune, surprinsă de noua informație. La fel, și lui Sloan. Luă ceașca mamei sale și bău o înghițitură de cafea fierbinte ca să-și relaxeze gâtul încleștat. Totuși, cred că principala grijă a tatei nu este că nu mă voi mărita cu Sloan, ci că nu mă voi mărita deloc, nu-i așa?

Se abținu să adauge: „Și nu voi avea moștenitorii pe care și-i dorește".

O ușoară îmbujorare apăru pe obrajii plați și bătuți de soare și vânt ai lui Estelle. Toate cremele de față existente pe piață și ușor

accesibile având în vedere bugetul mamei sale nu reușiseră să șteargă numeroșii ani de expunere la vicisitudinile vremii. Estelle păru deconcertată.

– La care alt bărbat de-aici te-ai putea gândi, Samantha?

– Vrei să zici la care alt bărbat de-aici *ar merita* să mă gândesc? rosti Samantha.

Estelle suspină.

– De ce Dumnezeu Lawrence Hendrick și Tom Bedford au trebuit să plece și să fie uciși în Războiul hispano-american, un conflict în care Statele Unite nici nu avea ce să caute? Cine de pe lumea asta a auzit de Cuba? Băieții ăia mai bine s-ar fi bătut pentru mâna ta.

Samantha împinse scaunul în spate și se ridică.

– Am doar 20 de ani, mamă, încă nu sunt fată bătrână. Încă s-ar mai putea să apară un pretendent așa cum trebuie la mâna mea.

– Am mai auzit atât de multă încredere în cântecul unei păsări muribunde. Tu îl iubești pe Sloan Singleton și ai putea să recunoști asta.

Samantha își luă pălăria.

– Și dacă o fac, ce? Probabil că se va însura cu Anne, și cine l-ar putea învinovăți? Ea e superbă, iar el este convins că are o inimă pe măsura frumuseții. Și poate că are... pentru el, cel puțin.

– O, Dumnezeule mare! Frumusețea lui Anne Rutherford e de suprafață, nu ca a ta, care strălucește din suflet. Iar acele cauze nobile de care se ocupă ea... Cu o mișcare furioasă a cuțitului, Estelle unse cu unt o felie de pâine prăjită. Reprezintă doar un spectacol pentru a părea superioară celorlalți. Ai crede că cineva care are bunul-simț al lui Sloan Singleton nu s-ar lăsa păcălit de una ca ea. Cu siguranță, maică-sa nu s-ar fi lăsat păcălită, Dumnezeu să-i odihnească sufletul!

Samantha se aplecă și își sărută mama pe obraz.

– Tu n-ai iertat-o pe Anne pentru că i-a sugerat domnișoarei Sims să-și ducă clasa de la școala de duminică în vizită la orfelinatul Millbrook, când aveam 10 ani.

– Și nici n-o voi ierta vreodată. Anne a făcut asta intenționat, pentru ca tu să te simți rău.

– A reușit. Ei bine, trebuie să plec. Îți mulțumesc pentru frumoasa petrecere de ziua mea și săptămâna asta minunată.

– Sper că te-ai simțit bine, spuse Estelle, îndoiala citindu-i-se în privire. Eu, una, m-am simțit tare bine să te am aici. Dar mi-aș fi dorit tare mult ca unul dintre băieți să vină să te ia cu o căruță de la fermă,

asta trebuie să recunosc. Sunt foarte îngrijorată când călărești singură. Toți cowboy-i ăia care vin în oraș cu cirezile... nu sunt decât o adunătură de huligani, iar când ești călare, habar n-au cine ești.

– Mamă, sunt mai în siguranță călare decât aș fi într-o căruță. Pony fuge mai repede decât orice alt animal cu patru picioare, iar tu știi că nu mă descurc prea rău cu o armă.

Samantha văzu neliniștea stârnită de imaginea pe care i-o băgase în minte. Așa erau toate mamele, veșnic îngrijorate în privința fericirii și siguranței copiilor? Oare va avea vreodată ocazia să afle pe pielea ei?

Mildred veni în hol, unde Samantha își lega pălăria în fața oglinzii.

– Treci pe la poștă, să iei corespondența tatălui dumitale? Și ce vrei să faci cu astea?

Menajera luase biletele primite de la Todd Baker de pe tava pentru cărți de vizită, unde Samantha le lăsase. Samantha le luă din mâna lui Mildred. Data prelegerii era peste 11 zile, într-o sâmbătă când ea urma să revină în oraș pe perioada weekendului, ca să participe la un botez ce urma să aibă loc duminică. Nu cunoștea pe nimeni căruia să i le dea. Cine altcineva în afară de un om de știință putea fi interesat de un discurs paleontologic pe tema extragerii petrolului din depozite fosilifere?

Todd cheltuise o sumă frumușică pe bilete, după cum văzu Samantha că scria pe cotoarele lor. Era păcat să nu fie folosite. Când se va întoarce, avea să se ducă la Școala Preparatoare Simmons. Poate că un elev sau un profesor de la Catedra de științe era interesat să participe.

– O să le las aici, spuse ea și puse cele două bilete într-un sertar al cuierului pentru pălării.

Capitolul 11

Pony era înșeuat și o aștepta, modul nervos cum dădea din cap și își flutura coada informând-o pe Samantha că era nerăbdător să scape de restricțiile grajdului. Timp de o săptămână, i se refuzase munca zilnică alături de vite.

– E dornic să plece, domnișoară Sam, spuse Jimmy, grăjdarul uscățiv. Dacă mergi prin oraș, ține bine frâiele, că avem mare trafic

în ultimul timp. E o privelişte foarte neplăcută. Îmi amintesc de zilele când Fort Worth era atât de liniştit, că o panteră putea veni liniştită în oraş ca să tragă un pui de somn.

Samantha zâmbi. Îl auzise de nenumărate ori pe Jimmy, care lucra pentru soţii Gordon de pe vremea copilăriei ei şi despre care tatăl ei zicea că „avea o minte puţin cam lentă, dar era al naibii de priceput cu caii", referindu-se la incidentul din tinereţea lui în urma căruia Fort Worth căpătase porecla Panther City[1]. Din cauza dezastrului pricinuit de iarna grea din 1873 în industria creşterii vitelor şi a opririi construcţiei căii ferate a Texas and Pacific Railway la 50 de kilometri de Fort Worth, oraşul ajunsese să fie atât de adormit, încât într-un articol din *Dallas Herald* se spusese că un avocat văzuse o panteră dormind pe treptele tribunalului. Prosperul rival al Fort Worth-ului intenţionase ca asta să fie o ironie, însă oraşul îi dăduse cu tifla la auzul insultei şi, cu mult entuziasm, adoptase pantera ca simbol al supravieţuirii şi invincibilităţii sale.

– O să le ţin bine, Jimmy, rosti Samantha şi încălecă.

Dumnezeule, era atât de bine să fie din nou în şa şi să poarte haine confortabile! Dimineaţa era însorită, iar aerul era proaspăt datorită ultimei ploi reci de iarnă, care căzuse în timpul nopţii. Primăvara se apropia. Îşi dorea să poată porni spre fermă chiar în clipa aceea şi să evite drumul până la nou construitul oficiu poştal, care se afla în cealaltă parte a oraşului. Cu excepţia zilelor de vineri, când poştaşul trecea dimineaţa prin zona unde se afla casa mamei sale, corespondenţa nu era livrată decât după-amiaza târziu. Organizarea modernă şi creşterea oraşului făcuseră ca scrisorile şi pachetele să nu mai poată fi lăsate, în mod convenabil, la magazinul general, la orice oră din zi, ceea ce era unul dintre numeroasele semne ale progresului, cu avantaje şi dezavantaje, de care avea parte Fort Worth-ul, ce nu mai era deloc adormit. Samantha împărtăşea iritarea vecinilor că trebuia să facă neplăcutul drum în acea dimineaţă, când se grăbea să ajungă la fermă. Bătu uşurel calul pe grumazul musculos.

– Pony, trebuie să facem un drum înainte de a ne îndrepta spre casă.

Remarcând străzile pavate şi noile clădiri construite, în timp ce călărea prin oraş, gândurile Samanthei se îndreptară către surprinzătoarea revelaţie că tatăl ei şi Seth Singleton speraseră că ea şi Sloan aveau să se căsătorească. Ea se gândise mereu la Seth Singleton

[1] Oraşul panterei (în limba engleză, în original) (n.tr.)

ca la un unchi, în vreme ce tatăl ei ținea la Sloan ca la un nepot. Neavând frați, încă de la primii pași îl considerase pe Sloan, care era cu aproape patru ani mai mare, un fel de frate mai mare, rol pe care el îl jucase de-atunci, dar nimic mai mult de-atât. Nu se mira foarte tare că nu remarcase speranțele romantice pe care tatăl ei le avea în privința lor, fiindcă el trecuse cu vederea faptul că Sloan nu manifesta nici un interes romantic față de ea. Unirea Las Tres Lomas de la Trinidad cu Triple S nu avea să se întâmple niciodată. Fiica lui Neal Gordon nu iscase nici o scânteie amoroasă în Sloan Singleton. „Ceea ce este în regulă", se gândi Samantha. În mod categoric, ea și Sloan n-ar fi fost o pereche potrivită. Pe măsură ce timpul trecuse, apăruseră diferențe între opiniile, atitudinile și credințele lor. Se creaseră prejudecăți. Poate că, dacă circumstanțele i-ar fi permis lui Sloan să aibă o adolescență normală, dacă ar fi ajuns în mod firesc la maturitate, băiatul blond, pe care ajunsese să-l iubească în secret, pe măsură ce el trecea prin etapele schimbării corzilor vocale, acneei și înălțării bruște, nu ar fi ajuns să fie atât de dur și de inflexibil. Însă o conjunctură nefavorabilă îi scurtase adolescența, Seth Singleton murind pe neașteptate, iar unicul său fiu, pe atunci în vârstă de 17 ani, fusese silit să preia conducerea fermei Triple S, să devină stăpânul casei și să-și asume responsabilitatea pentru cele două surori mai mari și nemăritate. Samantha își amintea că tatăl ei spusese:

–Are tot ce-i trebuie, dar va trebui să dovedească asta. Nu va fi ușor să le dea porunci unor oameni care au de două-trei ori vârsta lui și nici să administreze o fermă de dimensiunile pe care le are Triple S. Băiatul va trebui să se facă respectat și va avea mult de furcă până când cele două surori mai mari se vor lămuri cine-i șeful. Mai ales că, după moartea mamei, au cam fost lăsate de capul lor.

Sloan dovedise că avea tot ce-i trebuia. Cu ajutorul tatălui ei și datorită faptului că fiul lui Seth Singleton părea să se fi născut complet matur și fără nici o urmă de irresponsabilitate în el, luase frâiele lăsate de tatăl lui și le ținuse cu fermitate. La aproape 24 de ani, cu voce gravă, ten curat și cu un trup zvelt, de aproape 1,90 metri, Sloan era considerat drept unul dintre cei mai respectați și mai influenți fermieri, iar surorile lui, Millie May și Billie June, se lămuriseră pe deplin cine era capul familiei. Samantha începuse să se îndepărteze de fratele lor când acesta refuzase a-i îngădui lui Billie June, cea mai mică dintre surori, să continue a se vedea cu un bărbat pe care el îl considera nepotrivit.

– Este un pierde-vară, Sam, și cu cinci ani mai tânăr decât Billie June, argumentase tatăl ei în favoarea lui Sloan, când Samantha își exprimase obiecțiile în privința aroganței lui. Omul nu are o slujbă stabilă care să-i asigure traiul.

– Domnul Chandler spune că Daniel Lane este cel mai bun ajutor pe care l-a avut vreodată.

– Ajutor de fierar? Ce fel de recomandare e asta?

– Îl recomandă ca muncitor priceput și harnic. Claude Chandler nu e un om ușor de mulțumit.

– Daniel Lane nu are un trecut respectabil. Nu are educație și nici nu provine dintr-o familie bună. Cu siguranță, nu este genul de bărbat cu care Seth ar fi vrut ca una dintre fiicele lui să se mărite. Sloan a avut dreptate să-și impună autoritatea și să pună capăt acelei legături.

Să-și impună autoritatea? Cum putea fi drept ca un frate să aibă „autoritatea" de a dicta inimii surorii lui? Cum putea fi drept ca un bărbat să controleze o femeie? Omenirea intrase în secolul XX. Cum era posibil ca Sloan, care era foarte dornic să adopte ultimele și cele mai moderne metode de creștere a vitelor, să nu-și dea seama că situația femeilor se schimba? Războiul Civil le silise pe femei să-și asume responsabilități și să ia decizii legate de casele lor, sarcini de care se ocupaseră bărbații lor decedați. Din câte citise Samantha, asemenea libertate și independență începuseră să transcendă scena domestică și să se observe și în diverse ocupații precum avocatură, jurnalism, geologie, medicină și inginerie. Se înființaseră sindicate ale femeilor, iar mișcarea sufragetelor căpăta amploare. În toată țara, „femeia nouă" o înlocuia pe „femeia ideală", atentând la dominația masculină.

Pretutindeni, însă nu în Fort Worth, Texas, din câte se părea.

– Dar Billie June îl iubește, protestase Samantha.

– Asta nu are absolut nici o însemnătate, fata mea, iar tu trebuie să-ți scoți din cap că ar avea.

Da, într-adevăr, Anne Rutherford era perechea perfectă pentru Sloan Singleton. Samantha nu putea contesta acest fapt. Mulțumită să se scalde în lumina lui, nedorind una proprie, ci doar o felie din a lui, care să scoată în evidență contribuția ei la statutul lui – fiindcă nu avea o *minte* cu care să judece singură –, Anne avea să fie o perfectă soție, mamă, stăpână a casei, organizatoare de acțiuni caritabile și gazdă. Samantha nu se vedea a fi exclusiv ceva din toate astea. Era foarte conștientă de dorința tatălui ei ca ea să se mărite

cu un bărbat asemenea lui, cineva care să înțeleagă ce presupunea o fermă, însă el credea că ea nu-și dădea seama de asta, dar totuși spera că, atunci când avea să lase ferma pe mâinile ei, soțul Samanthei – cineva ca Sloan Singleton – va controla frâiele cu permisiunea ei. Așa mergeau lucrurile în Texas, însă Samantha era hotărâtă ca nu așa să se întâmple când avea să moștenească Las Tres Lomas. Dacă era instruită pentru a-i lua locul lui Neal Gordon, atunci avea să-l ocupe fără a se gândi să împartă poziția de conducere decât ca partener cu drepturi egale, ceea ce reprezenta un alt motiv pentru care ea și Sloan n-ar fi putut să fie niciodată împreună.

Duhoarea de la țarcurile de vite și de la Fort Worth Dressed Meat and Provision Company[1] o asaltă pe Samantha în timp ce îl lega pe Pony în fața noului oficiul poștal. Societatea doamnelor, a cărei secretară era mama ei, ceruse consiliului orășenesc ca abatorul să fie construit departe spre sud față de locul unde se aflau zonele rezidențiale bune. Conducerea abatorului și a fabricilor de ambalare a cărnii Swift, Armour și Libby, care urmau să se construiască în Fort Worth, câștigaseră dezbaterea cu Departamentul poștal al SUA. Firmele susținuseră că accesul ușor la serviciile poștale era esențial pentru afacerile lor.

Samantha remarcă lucrătura deosebită a inelelor pentru legat caii, pe care se afla logoul orașului, o panteră culcată. Daniel Lane, care făcea miracole cu fierul, crease designul. Fierăria unde lucra primise contractul pentru realizarea inelelor, iar Samantha se întrebă dacă Billie June Singleton le văzuse. De când fratele ei pusese capăt relației pe care o avea cu Daniel Lane, dând un spectacol în fața întregii comunități, nu mai venea prea des în oraș.

– A devenit foarte retrasă, îi spusese mama ei despre Billie June, cu ocazia unei discuții despre scandalul cu artificii care izbucnise atunci când Daniel o însoțise pe sora lui Sloan la picnicul de 4 Iulie din anul precedent. Ce păcat! Este foarte posibil ca Daniel Lane să fi fost singurul curtezan pe care îl va avea Billie June vreodată, având în vedere cât de banală este, dar fata trebuia să se aștepte la mânia fratelui ei când a defilat lângă fierar prin fața întregului oraș. Ar fi trebuit să-și dea seama ce se va întâmpla.

– Sloan ar fi trebuit să-și dea seama, zisese Samantha.

Mildred își expusese și ea opinia.

[1] Compania de tranșare și aprovizionare cu carne Fort Worth (în limba engleză, în original) (n.tr.)

– Ar fi bine ca tânărul Sloan să aibă grijă cu fierarul ăla. Daniel Lane nu este genul care să uite insulta pe care a primit-o în acea zi. Nimic nu roade mai tare și mai adânc măruntaiele unui om decât umilința publică. Stăpânul de la Triple S a sădit sămânța răzbunării.

Chiar și după atâta vreme, Samantha se crispa când își amintea cum Sloan îl amenințase public pe Daniel Lane și cum o umilise pe Billie June în fața vecinilor și a orășenilor adunați la sărbătoarea Zilei Independenței. În timp ce Billie June scotea lucrurile din coșul ei de picnic, Sloan sosise călare în urma trăsurii familiei. Bărbatul care călărea alături de el și cel care mâna trăsura erau două dintre ajutoarele de nădejde de la fermă, doi formidabili îmblânzitori de cai în fața cărora oamenii se dădeau la o parte. Sloan descălecase calm și se apropiase de pătura întinsă. Fără a adresa o vorbă surorii sale și însoțitorului ei surprinși, pusese înapoi în coș puiul fript, ouăle umplute și limonada, luase pătura și dăduse totul ajutorului care venise călare. Apoi, cu maxilarele încleștate, îi oferise mâna lui Billie June și îi transmisese lui Daniel un mesaj din privire pe care îl înțelesese toată lumea din mulțime.

Roșie ca macul până la linia părului ei cânepiu, Billie June ignoră mâna întinsă și porni spre trăsura a cărei ușă era ținută deschisă de către vizitiu, iar după ce urcă, trase perdelele de la geamuri. În continuare fără a vorbi, Sloan și ajutorul de la fermă încălecaseră, iar grupul pornise către Triple S urmat de privirile lui Daniel Lane, care încremenise, și ale mulțimii ce asistase la scenă, care părea ca lovită de trăsnet. Toți înțeleseseră că Billie June se urcase în trăsură nu pentru că se temea de fratele ei, ci fiindcă se temea pentru Daniel Lane. Știa care ar fi fost consecințele pe care le-ar fi avut de suferit iubitul ei dacă ea nu s-ar fi supus. Sloan Singleton făcuse o demonstrație de forță în public.

– Este clar că Billie June fusese avertizată să nu se mai vadă cu Daniel Lane, iar Sloan a făcut ce era necesar pentru a-i atrage atenția că vorbea serios, argumentase mama ei în favoarea comportamentului lui Sloan și a omului pe care îl legănase pe genunchi când fusese mic. Cu toții știm că Billie June e în stare să scoată din minți pe oricine.

– Nu mai este, rostise Mildred.

Cutia poștală a tatălui ei se blocase de ticsită ce era. Un funcționar care sorta corespondența o ajută s-o deschidă.

– Mă bucur că ați trecut azi pe-aici, domnișoară Sam, spuse el. N-a mai venit nimeni de o săptămână și nu mai era loc de nimic în ea.

– Nu-i de mirare, zise Samantha. Este greu să te lipsești de cineva în perioada fătărilor.

Samantha frunzări teancul de plicuri, căutându-le pe cele oficiale, care conțineau facturi și pe care tatăl ei i le-ar fi dat fără să le deschidă. Una dintre responsabilitățile ei era să plătească facturile de la ferma Las Tres Lomas. Majoritatea plicurilor păreau a conține publicații periodice despre ferme, însă erau și câteva scrisori, una fiind de la un tovarăș de arme al tatălui ei, cu care fusese în brigada Hood în timpul Războiului Civil, iar alta, într-un plic din hârtie crem groasă, de la un doctor și marcată „confidențial". *Confidențial?* De la un doctor? Samantha simți din nou fiorul de neliniște provocat de șuieratul care se auzise din pieptul tatălui ei la petrecerea aniversării ei, care fusese alungat de imperceptibila clătinare din cap a mamei sale când îi văzuse privirea îngrijorată, ce îi transmitea că nu avea de ce să-și facă griji. Tatăl ei doar se agitase din pricina conversației.

Numele doctorului era Donald Tolman, iar ca adresă de returnare era trecută o căsuță poștală din Marietta, teritoriul Oklahoma. Samantha nu mai auzise niciodată de acel nume și de acel oraș. Poate că și expeditorul acelei scrisori era un vechi camarad din armată care dorea să ia legătura cu el, dar la 35 de ani după război? Și de ce să fi scris cuvântul „confidențial" cu litere mari, negre și subliniate ca un avertisment împotriva oricui ar fi deschis plicul fără să fie destinatarul? Tulburată, Samantha bagă plicurile într-un cobur al șeii și îi dădu pinteni lui Pony, ca s-o ia la galop înainte ca altcineva s-o mai întârzie, fiindcă se simțea și mai nerăbdătoare să ajungă acasă.

Capitolul 12

Pony ajunsese la intersecția drumurilor care duceau spre pășunile de la ferma Las Tres Lomas, respectiv Triple S, când ea auzi ropotul copitelor unui cal care se apropia grăbit și un strigăt:

– Samantha, stai!

Vocea îi acceleră bătăile inimii, dar nu suficient cât să-i perturbe ritmul. Fusese antrenată să nu o ia razna la vederea lui Sloan Singleton, cu ceva timp în urmă. Samantha îl opri pe Pony și îl făcu să se răsucească pentru a-și vedea vecinul gonind spre ea pe zveltul său pursânge englezesc, dorindu-și parțial să se fi prefăcut că nu l-a auzit.

Avea impresia că scrisoarea de la doctorul Tolman ardea în coburul de la șaua ei.

În vreme ce calul și călărețul se apropiau, Samantha se întreba dacă Sloan știa ce speranțe avusese tatăl lui în privința lor. Nu dăduse niciodată vreun semn că ar ști, însă, fiind fiul lui Seth Singleton, probabil cunoștea câteva trucuri legate de comportament. Pentru ca un băiat să-și croiască drum în lumea bărbaților duri și, uneori, vicleni și nemiloși, era necesar să învețe arta disimulării pentru a-și ascunde gândurile și sentimentele. Pe de altă parte, era adevărat că ei doi nu se mai vedeau la fel de des ca altădată. Distracțiile copilăriei, de care se bucuraseră împreună, erau amintiri ale trecutului.

– Ce este, Sloan? întrebă Samantha după ce el opri calul.

Fusese o întâmpinare neintenționat rece, iar ochii albaștri ai lui Sloan se îngustară de surprindere. Dacă exista vreun bărbat care să pară descins direct din neamul crescătorilor de vite americani, acela era Sloan Singleton. Înalt, suplu și drept precum săgeata unui comanș, maroniu ca pietrele de râu, asprit de vânt și soare și parcă turnat în șa, nu putea fi luat decât drept ceea ce era – un fiu al câmpiilor.

– Cam rece primirea, rosti el.

– Serios? Îmi cer scuze. Mă grăbesc și am multe pe cap.

Sloan își schimbă poziția în șa.

– Cum ar fi?

Era o întrebare la care Samantha ar fi răspuns cândva fără să stea pe gânduri. Obișnuiau să-și spună totul. Îi zâmbi fără tragere de inimă.

– N-am vreme să-ți zic.

El era îmbrăcat într-un costum sobru, iar Samantha își aminti că, în acea dimineață, avusese loc ședința lunară a consiliului de conducere a băncii la care Sloan era președinte. Banca era deținută de Noble Rutherford, tatăl lui Anne. Samantha se înmuie puțin.

– Probabil că vii de la ședința consiliului, rosti ea. N-ai rămas să iei prânzul cu Anne, ca de obicei?

– Astăzi, n-am avut chef. De fapt, am trecut pe la mama ta, ca să văd dacă nu te pot duce să mâncăm ceva în Worth, dar Estelle mi-a spus că ai plecat deja.

Samantha își înăbuși un licăr de bucurie înainte de a apuca să i se lumineze chipul. Sloan preferase să ia prânzul cu *ea*, nu cu Anne? Probabil că mama ei dansa de bucurie.

– Ei bine, îmi pare rău că nu ne-am întâlnit, dar probabil că mama ți-a zis că trebuie să mă întorc la fermă. Tata mă așteaptă.

– Îmi poți acorda câteva minute ca să-mi cer scuze pentru nepotrivitul subiect pe care Anne l-a abordat la petrecerea ta?

– Nu e nevoie să faci asta, Sloan. Serios!

– Ba da, este. Cred că a făcut-o ca să impresioneze, dar nu s-a gândit nici măcar o clipă că asta v-ar putea afecta pe tine și pe părinții tăi.

„Firește că de asta a făcut-o, se gândi Samantha, însă un bărbat îndrăgostit nu și-ar fi dat seama."

– Nu te mai gândi la asta. Subiectul a fost instructiv. Ei bine, dacă nu mai e nimic...

– Mai este, spuse Sloan ducându-și calul puțin în calea ei. E vorba de Billie June. Ea încă... încă este supărată pe mine.

– După aproape un an? Îmi pare rău să aud asta.

– Nu reușesc s-o fac să înțeleagă că a trebuit să fac ce am făcut. A fost singura modalitate de a o face să nu se mai vadă cu Daniel Lane.

Sloan dorea să stea de vorbă cu ea ca pe vremuri, când își împărtășeau totul. Samantha își dădea seama cât de mult îl durea ruptura dintre el și Billie June. Sloan își adora surorile. Cu cinci, respectiv șapte ani mai mari decât el, Billie June și Millie May o înlocuiseră pe mama lui după ce aceasta murise când el avea 4 ani, însă îi dăduseră mari bătăi de cap tatălui lor. Fiicele lui susțineau aproape orice lucru față de care el era împotrivă: prohibiția, dreptul la vot al femeilor, Societatea pentru prevenirea cruzimii împotriva animalelor. Lista actelor de rebeliune comise de ele pentru susținerea cauzelor devenise legendară în Fort Worth. Printre ele se număra golirea de către fete a sticlelor de burbon scump ale lui Seth în râul Trinity. Altă dată, puseseră la cale evadarea a două sufragete arestate pentru tulburarea liniștii publice, iar cu altă ocazie apăruseră pe scenă și întrerupseseră un spectacol al lui Wild Bill Hickok[1] pentru a protesta împotriva faptului că, în al său Wild West Show, caii erau chinuiți. Eliberau din capcane animale primejdioase pentru vite, eliberau prada capturată pentru ca ogarii s-o sfâșie la faimoasele mic dejunuri vânătorești de la Triple S, își făceau tatăl de râs la dineuri,

[1] James Butler Hickok (1837–1876), cunoscut ca Wild Bill Hickok, a fost un erou al Vestului Sălbatic care a avut diverse ocupații – negustor de vite, conducător de caravane, soldat, spion, cercetaș, om al legii, pistolar, jucător, organizator de spectacole și actor. (n.tr.)

expunându-și părerile contrare celor pe care le aveau oaspeții, și era lucru sigur că aveau să ia partea oricărui personaj controversat din societate.

Cât trăise tatăl lor, Sloan nu susținuse nici una dintre facțiuni. Când ajunsese capul familiei, continuase politica „trăiește și lasă-i și pe ceilalți să trăiască" până când Billie June începuse relația cu Daniel Lane.

Sloan nu avea pe nimeni cu care să discute chestiuni personale despre cum ar putea s-o scoată la capăt cu membrii familiei sale. Neal Gordon ar fi fost categoric de acord cu decizia protejatului său de a pune capăt probabil singurei șanse a lui Billie June de a se mărita, iar pe statul de plată de la Triple S nu existau oameni cărora să se poată confesa, precum Grizzly și Wayne Harris. Anne Rutherford îl venera ca pe un rege, iar fiindcă regii nu se confesau supușilor, Sloan Singleton era practic singur, neavând pe nimeni care să-l asculte cu obiectivitate și să-i dea un sfat nepărtinitor.

Dacă n-o punea la socoteală pe Samantha.

– Crezi că sunt un ticălos fiindcă am făcut ce am făcut?

Pony își mușcă zăbala. Dorea să se ducă acasă.

– Dorești o confirmare sau o negare? rosti Samantha.

– Știi că nu e cazul să mă întrebi asta. Vreau adevărul. De la tine, îl pot obține mereu, chiar dacă este dureros uneori.

– Nu a existat nici o altă cale, una mai puțin publică, de a-ți exprima dezaprobarea față de iubitul surorii tale? întrebă Samantha. A fost un act de mare curaj din partea lui Billie June să apară la picnic cu Daniel Lane și a făcut asta pentru a-și arăta dragostea față de el.

– A făcut-o ca să mă sfideze.

– Mă îndoiesc că s-a gândit vreo clipă la tine.

– La naiba, Sam... Sloan își împinse spre ceafă pălăria Stetson, iar un ciuf de păr decolorat de soare apăru de sub ea. Billie June știe al naibii de bine că tata nu i-ar fi îngăduit niciodată să se vadă cu un bărbat ca Daniel Lane. Nu este demn de ea.

– De unde știi?

– Haide, Sam! Ce ar putea vedea la sora mea un om ca Daniel Lane, în afară de fondul fiduciar? Lane este un tip care arată bine, mai tânăr decât Billie June și fără un ban în buzunar, în vreme ce Billie June este... ei bine, nu vreau să fiu rău, dar e anostă ca o zi de post.

– Sloan, sora ta este deșteaptă, amuzantă și interesantă. Poate că domnul Lane are inteligența de a vedea dincolo de aparențe.

„Spre deosebire de tine, care nu poți vedea dincolo de decolteul lui Anne Rutherford cât de neagră îi este inima", se gândi ea.

Sloan o privi șocat.

– Dacă tu crezi asta despre el, înseamnă că ești la fel de oarbă ca Billie June.

Samantha mângâie grumazul lui Pony pentru a-l liniști.

– Poate că tu ești cel orb, Sloan.

Sloan rămase tăcut câteva clipe, privind-o gânditor.

– Sperasem că vei fi de acord cu mine și că-i vei băga mințile în cap.

– Nu pot să vorbesc împotriva unui om pe care nu-l cunosc. Dacă ar fi să bag mințile în capul cuiva, acela ai fi tu. Ești norocos că le ai pe surorile tale, Sloan. Aș fi vrut să am și eu frați sau surori.

– Vrei să zici că ar fi cazul să mă împac cu Billie June? rosti Sloan, în glas deslușindu-i-se dezamăgirea. Își puse cu fermitate pălăria la locul ei. Ei bine, nu pot dacă asta înseamnă să-i dau permisiunea de a se vedea în continuare cu Daniel Lane. Fac exact ce ar fi făcut tata. O protejez de suferință. Cu borurile pălăriei umbrindu-i ochii, își îmboldi calul să se apropie de al ei. Și ce-i cu... dorul ăsta din vocea ta? Tu ai un frate, Sam. Pe mine. Ți-am fost întotdeauna ca un frate și voi continua să-ți fiu. În ultimii ani... dacă nu ți-am mai fost atât de mult în preajmă, motivul a fost că eram foarte ocupat să-mi mențin capul deasupra apei. Triple S îmi ocupă foarte mult timp...

– Și Anne, desigur, spuse Samantha prea repede.

– Da, și ea mi-a ocupat ceva vreme.

Sloan o privi întrebător, iar Samantha se aplecă pentru a-l bate ușurel pe Pony pe gât, ferindu-și chipul. Sloan avea straniul talent de a-i citi gândurile. Îi putea detecta supărarea la fel de ușor cum putea vedea un pește în apă limpede.

– Nu e nevoie să-mi explici, zise ea. Uneori, eu și tata împreună abia reușim să ne descurcăm cu Las Tres Lomas. Își îndreptă trupul în șa și întoarse capul lui Pony către casă. Trebuie să plec, Sloan, dar nu uita ce ți-am spus. Și lui Billie June îi este dor de fratele ei.

Tocmai era pe cale să-i dea pinteni lui Pony, când Sloan rosti încet:

– Sam...

– Da, Sloan?

– Am vorbit serios când ți-am zis că sunt fratele tău. Mă crezi, nu-i așa?

– Te cred, Sloan. Desigur că te cred.

Capitolul 13

Momentul cel mai plăcut al întoarcerii acasă era când Pony ajungea pe culmea micului deal de unde se vedeau până în zare pășunile și clădirile fermei Las Tres Lomas de la Trinidad. Aproape de fiecare dată, un fior de mândrie o străbătea când vedea pășunile, țarcurile și grajdurile pline de vite, clădirea principală a fermei și acareturile, râul Trinity, care șerpuia printre trei delușoare și de la care provenea numele fermei. Aproape de fiecare dată pentru că existaseră anotimpuri când priveliștea de pe culmea dealului îi frânsese inima, în loc să-i taie respirația, anii „primăverilor maronii", când nu căzuse nici măcar o picătură de ploaie, iar afluenții râului secaseră. Samantha își dori să se poată opri ca să admire verdele luxuriant al primăverii de pe imperiul tatălui ei în acea strălucitoare dimineață udă de ploaie, în care pielea roșcată a graselor vaci Hereford ce pășteau pe imașuri era aproape orbitoare.

Însă nu putea zăbovi. Samantha învățase că adevărul, bun sau rău, era cel mai bun pentru contracararea grijilor. Majoritatea grijilor se bazau pe incertitudini, iar ea putea face față la orice atât timp cât cunoștea adevărul. Era posibil să fie nevoie de puțină muncă de lămurire, dar, în cele din urmă, Samantha avea să-l facă pe tatăl ei să-i dezvăluie conținutul scrisorii de la doctorul Tolman, indiferent despre ce era vorba. El nu-i putea ascunde nimic fiicei sale, însă soției, da. „Dacă îi spui lui Estelle ceva, încalecă pe cal și se duce să le zică tuturor, obișnuia el să afirme, dar tu nu ești așa, Sammie. Slavă Domnului că ai o minte limpede și o limbă înfrânată." Era posibil ca Samantha să-și facă griji degeaba – „să facă din țânțar armăsar", după cum ar fi spus tatăl ei –, iar scrisoarea chiar să fie de la un vechi camarad din armată. Dar de ce să fi scris autorul „confidențial" pe plic și să fi subliniat cuvântul cu o linie groasă?

Exact când ajunse în fața casei principale, Samantha auzi clopotul care bătea la ora 13.00 pentru a-i chema pe lucrătorii de la fermă la Trail Head[1], sala de mese de la ferma Las Tres Lomas. Descălecă și îl legă pe Pony de un stâlp al verandei. Calul era nervos, își mușca zăbala și fornăia. Zgomotele făcute de oameni și cai, precum și mugetele

[1] Capătul drumului (în limba engleză, în original) (n.tr.)

puternice ale vacilor care fătau se auzeau de la aproape un kilometru, iar Pony întreba pe limba lui de ce nu lua parte la acea activitate.

– Curând, Pony! Îți promit, rosti Samantha scărpinându-l între urechi, după care scoase corespondența din cobur.

Creștetul era singura parte a capului unde calul îngăduia să fie mângâiat.

Samantha îl găsi pe tatăl ei în biblioteca fermei, aflată dincolo de salonul cel mare, principala cameră de zi a casei. În capătul unde se mânca, pe masă fuseseră puse farfurii și tacâmuri pentru două persoane. Așadar, aveau să ia prânzul împreună, în casa principală, nu la Trail Head, alături de muncitori. Samantha se simți ușurată. Deoarece vacile care fătau trebuiau supravegheate permanent, oamenii trebuiau să mănânce în schimburi, venind în sala de mese mirosind a sânge și a placente. Samantha putea suporta mirosurile nașterii în hambar, dar nu și la masă.

– *Samantha!* Exclamația de bun-venit a lui Neal Gordon izbucni ca un bubuit din pieptul larg, care începea să se încline spre talia tot mai groasă, dar care încă sugera forța brută ce îl făcuse un personaj legendar printre oamenii care lucrau cu vite, cai, funii și arme. Veni de după birou cu brațele întinse și o cuprinse într-o îmbrățișare aprigă. M-am curățat special pentru tine, așa că îmbrățișează-l strâns pe bătrânul tău tată. Mă așteptam să vii mai devreme.

Mirosea a săpun Ivory și a bumbac proaspăt călcat. Își schimbase hainele de lucru cu niște pantaloni de lână și o cămașă albă, cu nasturele de la guler încheiat și cu un șnur prins cu o clemă imprimată cu logoul fermei Las Tres Lomas de la Trinidad.

– M-am întâlnit cu Sloan la răscruce și m-am oprit să vorbim puțin. Se întorcea acasă după ședința de la bancă, spuse Samantha.

În ochii lui Neal apăru interesul și o vagă speranță.

– Bine! Voi doi nu v-ați mai vizitat de ceva vreme. La petrecerea de ziua ta, fata aia Rutherford l-a ținut legat lângă ea ca pe un vițel. Ce ți-a spus?

– Nimic deosebit.

Samantha îi dădu corespondența și îi studie chipul asprit, căutând vreun semn de boală. Nu zări nici unul.

– Ar fi trebuit să-l inviți aici, la friptura lui Grizzly. Mi-ar fi făcut mare plăcere să-l văd.

– Nu mi-a trecut prin minte, rosti Samantha. A trebuit să extrageți mulți?

Înainte ca el să apuce a răspunde, expresia lui mâhnită spuse: „A trebuit". Samantha se referise la riscanta procedură de a extrage

un viţel din canalul de naştere în timp ce mama lui se zbătea, o altă problemă care ameninţa viaţa animalelor şi pe care mâinile mici ale Samanthei o rezolvau adesea.

– Numai câţiva, slavă Domnului, mai ales că nu erai aici, zise Neal. Până acum, avem o liotă de viţei puternici şi sănătoşi. Ce mai face mama ta?

Lăsă vraful de corespondenţă pe birou, pentru a-şi pune ochelarii de citit. Samantha aranjase plicurile astfel încât cel de la doctorul Tolman să fie ultimul. Reacţia tatălui ei la vederea expeditorului avea să-i spună dacă erau motive să se îngrijoreze. Întrebându-l dacă se simţea bine, nu avea să obţină un răspuns cinstit. El ar fi spus „bine" chiar dacă ar fi simţit că moare.

– Probabil că deja se simte singură, zise ea. S-a obişnuit să mă aibă prin preajmă.

Neal pufni.

– Să ştii că nu e nevoie să se simtă singură. E alegerea ei. Te superi dacă te rog să ataţi focul puţin, cât mă uit prin astea? Că parcă e cam răcoare.

Samantha scormoni cu vătraiul printre buturugi, în timp ce privea cum tatăl ei punea revistele şi ziarele într-un teanc, iar facturile în altul, destinat ei. Scoase un mormăit surprins când ajunse la scrisoarea de la camaradul din Războiul Civil, apoi spuse:

– Ia te uită! Am primit o scrisoare de la vechiul meu amic din regimentul întâi de infanterie texan. Sper că nu-mi scrie că e pe moarte. O, dar asta ce-i...?

Neal îi aşeză mai bine ochelarii pe nas şi apropie scrisoarea de ochi. Poate că era imaginaţia ei, dar Samantha avu impresia că tatăl ei pălise pe sub bronzul impregnat în piele.

– Am văzut că ai primit de la un doctor o scrisoare pe care scrie „confidenţial, rosti Samantha. Tati, este ceva ce nu-mi spui?

El o privi surprins.

– Cum ar fi?

– Cum ar fi că eşti bolnav.

– O, Dumnezeule mare, nu! Râsul zgomotos al lui Neal îi alungă îngrijorarea. Dacă eram bolnav mă duceam la bătrânul nostru Doc Madigan, în oraş. Nu-i nimic în neregulă cu mine. Niciodată nu m-am simţit atât de bine. Nu, scrisoarea este de la un... un veterinar. Acum, li se zice doctori, ştii? Probabil că e răspunsul la o scrisoare pe care i-am trimis-o cu ceva vreme în urmă, legată de un articol scris

de el despre căpușele vitelor. A creat o soluție care distruge acești paraziți. Mă mir că mi-a răspuns.

– Nu-mi amintesc articolul.

– Probabil, pentru că nu l-ai citit.

Tonul lui sec îi transmise Samanthei că Neal Gordon spusese tot ce avusese de zis despre acel subiect și că ea nu trebuia să mai insiste, o atitudine pe care o adopta rar față de ea. Acum, chiar că era îngrijorată. Ea parcurgea toate articolele despre afacerile cu vite pe care le citea el, apoi le discutau. În nici una dintre reviste nu citise despre o soluție împotriva căpușelor creată de către doctorul Donald Tolman. În plus, dacă scrisoarea doctorului conținea un răspuns la o întrebare pusă de tatăl ei, atunci de ce nu i-o citea imediat, ca să afle și ea o informație utilă. Însă dacă el îi scrisese în legătură cu o problemă de sănătate, de ce să se fi adresat unui medic dintr-un orășel aflat pe teritoriul Oklahoma? Marietta se afla la câțiva kilometri de râul Red și nu părea deloc a fi localitatea de domiciliu a unui doctor la care tatăl ei să apeleze pentru un sfat medical.

– Probabil că dorești să te speli înainte să mâncăm, așa că dă fuga sus, iar eu te voi aștepta cu două pahare cu băutură, rosti Neal. Avem timp să bem ceva înainte de masă și vreau să discut ceva cu tine.

Samantha se gândi că el dorea să scape de ea pentru a putea citi scrisoarea în particular. Nu conta. Dacă el nu i-o arăta, ea știa unde își ținea tatăl hârtiile personale, precum și locul în care se afla cheia. *Trebuia* să afle ce conținea acea scrisoare confidențială și de ce el era atât de secretos în privința ei.

După ce își spălă mâinile și fața în baie, Samantha își studie trăsăturile în oglinda de deasupra chiuvetei. Oare Sloan Singleton o găsea măcar puțin atrăgătoare? Nu-și amintea ca el să-i fi făcut vreodată un compliment legat de înfățișarea ei. Dacă i-ar fi făcut, și-ar fi amintit. Desigur, părul ei era cea mai mare calitate, totodată ochii cenușii erau limpezi și aveau o formă frumoasă, nasul era mic și cârn, iar celelalte trăsături erau armonioase. Tenul îi era curat și avea o siluetă atrăgătoare, așa că, una peste alta, era destul de drăguță, totuși banală în comparație cu frumusețea evidentă a lui Anne.

Vaga deprimare care îi dăduse târcoale de când se trezise din acel coșmar în dimineața aceea se transformă într-un nor apăsător. „Niciodată, să nu te temi de gândurile și sentimentele tale, oricât ar fi de înfricoșătoare, o sfătuise tatăl ei. Înfruntă-le ca pe oricare altă amenințare la adresa ta. Examinează-le. Întreabă-te ce-i cu ele. Află

de unde dracu' au apărut și ce caută în capul și în inima ta. Mai devreme sau mai târziu, le vei înțelege."

Le înțelesese. În 1900, speranța de viață a unei femei era de 48 de ani, iar ea era aproape de jumătatea perioadei care avea să-i fie îngăduită pe pământ. Corabia ei urma cu fermitate un curs neabătut și nici nu se întrezărea posibilitatea vreunei schimbări de direcție. Inevitabilul părea să-i dicteze viitorul. Scrisoarea de la doctorul Tolman iscase o spaimă asupra căreia nu-și îngăduise să zăbovească vreodată. Părinții ei îmbătrâneau și aveau să moară într-o zi, iar ea urma să conducă și să mențină integritatea uneia dintre cele mai mari ferme din Texasul Central, ceea ce nu reprezenta principala ei dorință în materie de ocupație în viață. Bărbatul pe care îl iubea avea să se însoare cu alta, iar ea nu avea mari speranțe că va apărea altcineva care să-i câștige inima.

„Ei bine, asta este", se gândi Samantha ștergându-și mâinile. Avea să ia viața așa cum era și va încerca a și-o face cât mai frumoasă posibil. Încă mai era vreme pentru surprize. Nici o mare nu rămânea neschimbată.

După ce reveni în bibliotecă, tatăl ei îi dădu un pahar cu vin de Xeres, apoi își luă burbonul și se instală în fotoliul „ursul-tată", după cum îl poreclise Estelle, în vreme ce Samantha se așeză la locul ei obișnuit, într-un colț al unei confortabile canapele din piele. Privi biroul. Scrisoarea nu mai era acolo. Avea să aștepte până când se hotăra el să deschidă subiectul.

– Despre ce ai vrut să-mi vorbești? întrebă ea.

– La jocul de poker de luni seară, Buckley Paddock mi-a zis de o fermă unde se cultivă grâu, din districtul Cooke, care va fi scoasă la vânzare. Are 140 de acri. Buckley spune că anunțul proprietarului va apărea la rubrica de vânzări din *Gazette* începând cu această luni, iar din descrierea lui, pământul pare să fie lângă La Paloma.

Buckley Paddock era editorul publicației *Fort Worth Democrat*, iar La Paloma era numele unei tabere a cowboy-lor și locul unde se afla o parte din cireada de la ferma Las Tres Lomas.

– În ce direcție și cât cere pe el? întrebă Samantha.

– Spre nord, răspunse Neal, iar în anunț nu scrie câți bani vrea pe el.

Samantha înțelese semnificația licărului din ochii lui. Las Tres Lomas avea 5 000 de vite pe 10 000 de acri în districtul Cooke. Era o operațiune de amploare, de care se ocupa un alt supraveghetor, care fusese pe statul de plată al lui Gordon toată viața lui. Tabăra era

situată la vreo 10 kilometri de râul Red și era un loc ideal de unde, la vremea vânzărilor, să duci animalele peste râu, la rampele de încărcare din Marietta ale Missouri-Kansas-Texas Railroad pentru a fi transportate la oboarele de vite din Kansas. Singurul inconvenient era ferma unde se cultiva grâu, care împiedica accesul direct la râu, ceea ce făcea ca animalele să trebuiască a fi mânate pe lângă fermă, adică un ocol de vreo 15 kilometri pentru a ajunge la vadul prin care se putea traversa. Samantha nu fusese niciodată în La Paloma, deoarece taberei îi lipseau facilitățile necesare unei lady.

– S-ar putea să fie ferma care ne stă în cale, rosti Neal. Cu ani în urmă, când am cumpărat La Paloma, am discutat cu proprietarul despre cumpărarea ei, un țap bătrân, pe nume... Se gândi câteva clipe. ... Barrows, Liam Barrows, dar m-a informat că ferma se afla în familia lui de dinaintea apariției Statelor Unite și că cei doi băieți ai lui vor avea grijă să rămână în continuare. Nu l-a interesat că eu trebuia să mân cirezile până la dracu'-n praznic ca să traversez râul.

– Pare un vecin amabil, comentă Samantha. Așadar, ce propui?

– Ca noi... tu să vezi despre ce-i vorba. N-ar strica, nu? Buckley zice că nu va rămâne mult timp nevândută. Vom afla toate detaliile din ziarul de luni, iar eu propun să-i trimitem imediat o telegramă proprietarului, pentru a stabili o întâlnire ca să vezi ferma. Poți să iei trenul până la Gainesville.

Samantha nu întrebă de ce trebuia să fie ea cea care să se ducă și de ce nu se ducea tatăl ei s-o vadă. Era posibil ca răspunsul să-l facă să se rușineze. Neal Gordon era stânjenit de fobia care nu-i îngăduia să suporte spațiul închis al unui compartiment de tren. Să meargă călare ar fi durat aproape trei zile și exista riscul ca ferma să se vândă până la sosirea lui.

Samantha credea că ideea merita luată în considerare. În privința achiziționării de pământ, tatăl ei dovedise uneori o judecată slabă, dar, în 1890, cumpărase în mod înțelept 102.400 de acri, adăugându-i celor 166.400 de teren pentru pășunat din La Paloma, unde își putea ține permanent o parte din vite. Înainte de acea achiziție, când arșița verii din Texasul Central usca iarba, Las Tres Lomas se bucurase de acces nestingherit pentru ca 3000 de vite să fie duse spre nord, în districtul Cooke, pentru a reduce numărul animalelor care trebuiau hrănite la ferma de-acasă.

„Estelle, dacă nu facem ceva acum, peste câțiva ani s-ar putea să fie prea târziu, își aminti Samantha că spusese tatăl ei într-o discuție a familiei. Prețurile vor crește, iar gardurile între ferma noastră

și tabăra de vară se înalță mai repede decât își pierde un arțar frunzele la venirea toamnei. Nu va mai trece mult timp până când drumul pe care ne ducem vitele în La Paloma va fi blocat, iar atunci, ce vom face? Știi că, vara, iarba pe care o avem aici nu este suficientă pentru toată cireada și nu există pământuri învecinate care să fie scoase la vânzare prea curând, ca să rezolvăm problema în acest mod."

Neal controla băierile pungii, dar Samantha ținea contabilitatea, iar treaba ei era să facă pe avocatul diavolului când venea vorba de cheltuieli. Pe cale să devină un titan în industria creșterii vitelor și să facă din Las Tres Lomas de la Trinidad una dintre cele mai mari ferme din Texas, tatăl ei trebuia ținut în frâu uneori, mai ales dacă exista un surplus consistent în bancă – Cattleman's Bank[1], nu Rutherford City Bank.

– Presupun că totul va depinde de prețul de vânzare și, dacă proprietarul nu se va opune ca ferma familiei să fie transformată în drum de la fermă la piața pentru vite, rosti ea. Eu n-aș vrea ca Las Tres Lomas să fie transformată în altceva.

Silbia, menajera mexicană care conducea activitatea domestică din casa principală, intră pentru a anunța că *almuerzo* – prânzul – era pe masă. Ea prepara micul dejun și cina pentru *el patrón* și a lui *hija* – fiica –, dar prânzul era adus de la bucătăria lui Grizzly dacă șeful și fiica lui nu mâncau împreună cu ajutoarele de la fermă.

– Ah, friptura lui Grizzly! spuse Neal ridicându-se. Sper că a trimis și mult sos de carne.

Uitându-se la tatăl ei, Samantha nu văzu nici un semn de boală, ci doar nerăbdarea de a se bucura de o masă gustoasă, însă, când se ridică și ea, se uită spre șemineu și simți că îi stă inima în loc. Un colț ars al unei scrisori crem căzuse de pe tăciunii aprinși pe grătar.

[1] Banca văcarilor (în limba engleză, în original) (n.tr.)

Nathan

Capitolul 14

La cinci zile după ce împlinise 20 de ani, la sfârșitul unei zile de miercuri însorite, dar reci, Nathan sună la ușa casei din oraș a tatălui său, care se afla într-o elitistă enclavă de reședințe deosebite, cuibărită pe malul unui afluent al râului Trinity, în Dallas, Texas. Birjarul care îl luase de la gară recunoscuse imediat adresa scrisă de Trevor pe dosul cărții de vizită pe care i-o arătase Nathan.

– A, da, e în Turtle Creek[1], spuse el aruncând o privire sceptică hainei de lucru și jeanșilor decolorați ai lui Nathan. Ai ceva de lucrat la casa aia?

– Tata locuiește acolo, rosti Nathan.

O servitoare neagră, care purta o bonetă albă cu volane și un șorț tivit cu dantelă peste o rochie neagră, deschise ușa. Era din abanos, lăcuită și avea un strălucitor inel de bronz pentru bătut în ea.

– Livrările se fac la ușa din spate, zise ea încruntându-se la vederea rucsacului de la picioarele lui Nathan.

Nathan își scoase șapca.

– Nu livrez nimic. Numele meu este Nathan Holloway și sunt fiul domnului Waverling. El mi-a cerut să-l vizitez.

Gura servitoarei se căscă precum a unui pește care se sufoca. Înainte ca ea să apuce a vorbi, Nathan auzi câteva claxoane răsunând pe stradă.

– Ei bine, niciodată în viața mea nu m-am așteptat să aud așa ceva. Pleacă de-aici până nu chem poliția!

– Fă asta și va trebui să-i dai socoteală domnului Waverling. Voi aștepta aici până îi vei telefona la birou și-l vei informa că i-am acceptat invitația. Îmi imaginez că într-o astfel de casă există acea invenție.

Servitoarea se retrase cu ochii ieșindu-i din cap și închise ușa. Nathan auzi zăvorul tras cu hotărâre. Își puse șapca pe cap și se așeză pe arcuitele trepte din cărămizi de la intrare pentru a aștepta rezultatul

[1] Pârâul broaștei-țestoase (în limba engleză, în original) (n.tr.)

fie al amenințării servitoarei, fie al apelului la biroul lui Trevor Waverling. Leon îl sfătuise să-i scrie tatălui său pentru a-l anunța data, ora și locul sosirii lui.

„Du-te la biroul lui, nu acasă, îi spusese Leon. Nu l-am auzit zicându-ți să te duci acasă la el, iar când te vei prezenta, spune doar că ești Nathan Holloway din Gainesville, Texas, și că ai o întâlnire cu domnul Waverling. Nu pomeni nimic de faptul că ești fiul lui. În acest fel, lucrurile vor începe cu dreptul, și nimeni nu va fi stânjenit, mai ales tu dacă... ei bine, dacă va exista o oarecare reținere." De asemenea, îl sfătuise pe Nathan să se îmbrace cu cel mai bun și singurul costum pe care îl avea. „Arată-i respect", zisese el.

Nathan îl ascultase, dar îi ignorase sfaturile. Era fiul lui Trevor Waverling. Dacă omului îi era rușine de acest fapt sau prefera să-l ignore, Nathan își imagina că, declarând în fața tuturor cine era, avea să afle curând dacă Trevor Waverling dorea sincer să-și recapete fiul. Intrările din spate nu erau pentru Nathan. Dacă tatăl lui îl considera suficient de bun pentru a-l invita la birou, atunci era suficient de bun și pentru a apărea la ușa casei lui îmbrăcat în hainele de zi cu zi cu excepția șepcii.

Nathan scoase din buzunarul hainei un exemplar al nuvelei *Pui de lup*[1], de Jack London. Deși rare, clipele libere le petrecea citind, iar puținii bani în plus se duceau pe cărțile cumpărate de la magazinul general din Gainesville. Nu putea suporta să stea fără să facă nimic, cum era cazul lui Lily. Nu avea destule lucruri la care să se gândească sau pe care să le viseze pentru a-și umple mintea, așa cum făcea sora lui, așa că și-o umplea cu lumi, oameni și evenimente prin intermediul exemplarelor uzate ale clasicilor, ale romanelor de aventuri, ale povestirilor despre Vestul Sălbatic și ale poveștilor de dragoste medievale, la care se putea gândi în timp ce își făcea îndelungatele treburi solitare.

– Bună!

Nathan întoarse capul când auzi vocea de copil. Fusese atât de cufundat în povestirea despre neiertătoarea sălbăticie din Alaska și goana după aur din Klondike, încât nu auzise pașii care se apropiaseră. Inițial, avu impresia că mintea îi joacă o festă stranie. Capul unei fetițe înflorise în una dintre cele două tufe de hortensii albastre care străjuiau scările, panglica din părul ei având aceeași culoare

[1] În original, *Son of the Wolf*, carte publicată prima dată în 1900 și prima a lui Jack London (n.tr.)

ca a compactelor mănunchiuri de floricele. Clipi privindu-l, genele ei lungi părând ca niște mici pene arcuite deasupra timizilor ochi căprui și adânci. Nathan puse cartea jos, lăsând-o deschisă la paginile pe care le citea.

– Bună! spuse el îndulcind salutul cu un zâmbet. Cine ești tu?

– Eu sunt nimeni. Tu cine ești? Și tu ești nimeni? Atunci, suntem doi... să nu zici nimănui! Ne-ar alunga, să știi.

Nathan se ridică încet de pe treapta pe care stătea. Cuvintele cântate i se păreau familiare[1]. Era sigur că le mai auzise, apoi și le aminti. Erau versuri din una dintre cărțile cu poezii ale surorii lui, din care ea citise familiei într-o seară.

– Presupun că ai putea spune că sunt nimeni, rosti el adresându-i-se peste tufă.

– Ce plictisitor este să fii cineva! cită ea. Cât de public, să-ți repeți toată ziua numele ca o broască adresându-se unei bălți care o admiră!

Nathan își dădu seama imediat că nu era tocmai zdravănă la cap. Leon menționase faptul că Trevor Waverling avea o fiică retardată. În privirea ei era ceva ca de pe altă lume. Se uita direct la el, dar fără a-l vedea cu adevărat, iar buza ei se ridica involuntar, de parcă ar fi fost trasă de un păpușar invizibil. Nathan venise acolo așteptându-se să le cunoască și pe ea, și pe bunica lui.

– Cum te cheamă? o întrebă el.

Întrebarea o nedumeri.

– Rebecca! cântă ea după câteva clipe în care se strădui să-și amintească.

El întinse mâna peste tufă.

– Eu sunt Nathan.

Încet, și ea întinse mâna peste tufă și o strânse pe a lui.

– Nathan... Și tu ești nimeni?

– Bănuiesc că sunt pentru oamenii care cred că numai ei contează, rosti el.

Nathan auzi apropiindu-se un *tat-tat-tat* care suna precum ceva de oțel izbit de dalele din piatră ale aleii care înconjura casa, iar câteva secunde mai târziu, sub bolta formată de un spalier apăru o femeie în vârstă, care se sprijinea într-un baston. Mirosul floral al unui parfum scump ajunse la el înainte ca ea să apuce a vorbi.

– Ei bine, slavă Domnului! zise ea. Ai venit!

---

[1] Poezia *I'm Nobody! Who are you?* de Emily Dickinson (n.tr.)

Nathan își scoase șapca.

– Doamnă!

– Sunt bunica ta, Mavis Waverling, rosti femeia. Indiscutabil! Ai ochii mei. Se apropie privindu-l cu atenție. Desigur, și tatăl tău îi are, dar în ai tăi este ceva care lipsește din ai lui. Văd că ai cunoscut-o pe Rebecca. Cuprinse cu un braț umerii nepoatei sale. Rebecca, draga mea, el este... fratele tău. Se uită la Nathan. Te superi dacă renunțăm la a preciza ce fel de frate?

– Deloc, spuse Nathan.

Ochii Rebeccăi se rotunjiră.

– Fratele... meu?

– Da, zise Nathan. Tu ești sora mea.

Rebecca se întoarse spre bunica ei.

– Și el e nimeni, rosti ea cu mândrie. Suntem doi... să nu spui nimănui!

– Nu voi spune, șopti conspirativ Mavis Waverling la urechea ei.

Nathan se temu că i se căscase gura. Așadar, ea era bunica lui. Părea apărută dintr-un elegant ghiveci de flori, poate unul uitat într-un pod, care se îngălbenea acolo și devenea casant, dar în continuare absolut deosebit. Nathan se gândi că, probabil, fusese foarte frumoasă cândva. Își pusese întrebări despre ea – cum arăta, cum era, dacă aveau ceva în comun. Ea era principalul motiv pentru care venise. Era clar că se înrudeau, aveau aceleași culoare și formă ale ochilor, însă ai ei erau înconjurați de o rețea de riduri fine. În afară de ochi, nu avea nici o legătură cu osatura ei delicată, cu diafanul ei păr alb și cu statura la fel de înaltă ca a tufei de hortensii în spatele căreia se afla. O ciudată senzație îl cuprinse când își dădu seama că avea în vene sângele ei.

– Dumneata ești... bunica mea? zise el.

– Da, sunt. Avem multă vreme de recuperat, nu-i așa? Hai să intrăm! Tatăl tău e în drum spre casă, dar vom avea puțin timp să ne cunoaștem înainte să vină. Haide, Rebecca, scumpo!

Cele două apărură de după tufă, fetița atât de subțirică, iar femeia atât de fragilă, încât, dacă ar fi suflat mai tare spre ele, și-ar fi luat zborul. Totuși, fetița urcă scările cu energia copilăriei, iar bunica ei, cu o asemenea forță a voinței, încât Nathan se gândi că s-ar putea simți ofensată dacă îi oferea brațul.

– Ăsta e singurul tău bagaj? întrebă Mavis atingând cu bastonul rucsacul lui Nathan.

– Da, doamnă, răspunse el.

– Nu pare a fi suficient de plin pentru a conține un schimb de haine.

– Nu plănuiesc să stau mult.

– Serios? Ei bine, vom vedea. Desigur, vei înnopta la noi.

– O, nu, n-aș putea face asta. Venind încoace, am văzut o pensiune.

– Aiurea. Voi cere să ți se pregătească o cameră de oaspeți. Nepotul meu nu va sta într-o pensiune plină de păduchi. Rebecca, ce-ar fi să dai fuga și să-i spui Lenorei să vină în salon și să ne aducă o tavă cu ceai și multe sendvișuri? Fratele tău pare flămând. Nathan, nu-ți uita cartea!

Ajungând la concluzia că era inutil să o contrazică, Nathan își luă cartea și rucsacul și le urmă în casă pe cele două siluete firave, îmbrăcate în frumoase rochii pastelate. Își dădu seama că făcuseră cunoștință cu el afară, în caz că se dovedea nepotrivit pentru a fi invitat în casă. Probabil că trecuse testul, dar, închizând ușa de abanos în urma lui, se întrebă în ce se băga și dacă putea evada cu ușurință.

Capitolul 15

Era cea mai măreață casă pe care o văzuse Nathan vreodată, sau sperase s-o vadă, nepunând la socoteală eleganta reședință în care spera Lily că va locui cândva ca soție a unui bărbat bogat.

– Nathan, ia loc aici, lângă mine, ca să fii aproape de tava cu ceai și nu te teme să stai pe damascul ăsta. Pantalonii tăi sunt suficient de curați, spuse Mavis ocupând ceea ce părea a fi locul ei obișnuit, în fața focului care ardea domol. În plus, este plăcut să am în salonul meu un alt bărbat Waverling îmbrăcat în haine de lucru, care îl fac să arate ca și cum și-a încheiat o zi de muncă. Unchiul tău, celălalt fiu al meu, a fost un astfel de om. Îmi doresc să-l fi putut cunoaște și pe el. Cea de-acolo e fotografia lui.

Arătă spre polița șemineului, pe care, întors spre fotoliul mamei lui, se afla portretul unui bărbat care nu aducea deloc a fratele lui orășean. La celălalt capăt al poliței de marmură era o poză frumos înrămată a lui Trevor, însă cea a fratelui său părea să troneze în cameră.

– A... decedat?

Nathan se întrebă dacă exista pe undeva prin încăpere și o fotografie a soțului ei, bunicul lui.

– Cu trei ani în urmă, rosti Mavis. Misterul morții lui a rămas nedesluşit până în ziua de azi, dar aceasta este o poveste pentru un alt moment de intimitate.

Un mare motan tărcat sări de pe perna brodată a unui alt fotoliu și imediat se cocoță în poala lui Nathan.

– Ia te uită! zise Mavis. Mai întâi Rebecca iar acum Scat au fost atrași de tine, iar ei se pricep să judece oamenii. Scat, dă-te jos înainte să pun bastonul pe tine!

Motanul se uită la ea, căscă, apoi se ghemui în șapca lui Nathan înainte ca el să apuce a o băga în buzunar. Nathan chicoti.

– Nu mă deranjează. Este drăguț și cald. Îmi pare rău de fiul dumitale. El și... tata sunt singurii dumitale copii?

– Da, singurii. N-am avut fete. Și crede-mă, tare îmi pare rău că băiatul meu s-a dus. Jordan îl chema. Rebecca îl adora. Jordan a învățat-o ce este poezia. Era o mare iubire a lui, iar acesta e motivul pentru care Rebecca tot vorbește în versuri. În fiecare seară, îi citea din cărțile lui cu poezii. A, iat-o pe Lenora cu tava cu ceai! Lenora, el este nepotul meu, Nathan. Va sta la noi o vreme. Te rog, pregătește-i camera albastră.

– Îmi pare bine de cunoștință! rosti Lenora, cuvintele ei politicoase fiind însoțite de o pătrunzătoare privire plină de îndoială că Nathan era cine se pretindea a fi și de avertisment că era bine să fie atent ce face.

El dădu din cap, în semn că pricepuse ce ar fi vrut să-i zică, și ridică vag din umeri, ca să-i transmită că invitația nu fusese ideea lui.

– Voi încerca să nu deranjez pe nimeni, spuse el.

– N-ai decât să deranjezi cât vrei și pe cine vrei, zise Mavis. Îți dai seama de multe despre o persoană în funcție de deranjul pe care îl pricinuiește. Lenora, du-l pe Scat la bucătărie, ca băiatul să-și poată mânca în tihnă sendvișurile, și ține-o pe Rebecca la tine o vreme, pentru ca eu și Nathan să putem vorbi. Nathan, umple-ți farfuria! Eu îți voi turna ceai. Cum îți place?

– Simplu, mulțumesc, spuse Nathan politicos și luă doar două sendvișuri miniaturale.

Avea o foame de lup. Ultima lui masă fusese cina din ziua precedentă. Dimineață, după ce o mulsese pe Daisy, renunțase la micul dejun pentru a prinde trenul de 7.30 spre Dallas. Leon îl dusese la gară și îi dăduse un dolar. „Pentru micul dejun, spusese el. Ia-ți niște

ouă și șuncă atunci când trenul va face o oprire pe drum. E cale lungă până în Dallas și ți se va face foame." Dar neștiind ce îl aștepta în oraș, Nathan preferase să pună și acel dolar alături de puținii bani pe care îi avea la ciorap.

Mavis îi dădu ceaiul și îi mai puse niște sendvișuri pe farfurie. El simți că ea îi putea citi și înțelege pe băieți. Se gândi că fusese o mamă bună pentru băieții ei, dar părea să nu-i placă faptul că îi supraviețuise unuia dintre ei.

– Dă-mi voie să-ți zic câte ceva despre Rebecca, rosti Mavis. Ți-a spus Trevor că are o fiică?

– I-a pomenit de ea tatălui meu vitreg, răspunse Nathan.

– Normal. Este fiica pe care i-a dăruit-o prima lui soție. Din cauza Rebeccăi, a doua s-a temut să facă copii cu el. După primul divorț al lui Trevor, mi-am luat nepoata la mine acasă, s-o cresc eu. Și Trevor locuiește aici, dar e casa mea, la fel ca tot restul. Am deviat de la subiect. Mavis alungă digresiunea cu o fluturare a degetelor ei albe și subțiri. Copila este foarte inteligentă, dar mintea ei este perturbată de o tulburare nervoasă. Doctorii spun că, probabil, dezvoltarea ei psihică nu o va depăși pe cea a unui copil de 8 sau 9 ani și că va avea mereu mintea unei fetițe. După cum ai remarcat, capacitatea ei de a vorbi este grav limitată, însă poate reproduce tot ce aude sau citește și e capabilă să înțeleagă și să scrie rezonabil de bine pentru o persoană a cărei dezvoltare psihică a fost oprită.

– Eu aș crede că ai nevoie de o minte bună pentru a potrivi versurile unui poem unei situații anume, rosti Nathan.

– Așa s-ar crede.

Se auzi cum ușa din față fu deschisă și închisă repede, apoi pași rapizi și fermi răsunară în hol, iar Lenora se repezi să-l întâmpine pe cel care sosise.

– O, domnule Waverling, mă așteptam ca Benjy să vă aducă la ușa din spate! strigă menajera, dar cuvintele ei frenetice fură întrerupte de un țipăt – „Tatiii!" – și de tropăitul unor picioruțe care se năpustiră în hol.

– Nu acum, Rebecca! i se replică cu hotărâre. Lenora, du-o de unde a venit. O să vorbesc cu ea mai târziu.

– Da, domnule Waverling.

– Iată că a venit al doilea meu fiu și tată cu întârziere, spuse Mavis cu o voce seacă precum deșertul.

Ușile duble ale salonului se deschiseră brusc.

– Nathan! Ce surpriză! strigă Trevor Waverling apropiindu-se repede și întinzând mâna spre el. Nathan se ridică pentru a i-o strânge, considerându-i atitudinea energică și cordială o încercare clară de a-și ascunde iritarea că își găsise fiul în salon. Unde era entuziasmul patern pe care îl manifestase la fermă? Credeam că ai înțeles că trebuia să vii la birou dacă te decideai să-mi accepți invitația.

– Am decis să vin aici, zise Nathan.

– Și slavă Domnului că l-a dus capul să vină aici! rosti Mavis. Tocmai făceam cunoștință, o plăcere care poate că mi-ar fi fost refuzată dacă ar fi venit la birou, Trevor.

– Oh, ei bine, eu... da... văd că ți-ai cunoscut bunica și... pe Rebecca?

– A făcut cunoștință cu fiica ta, Trevor, spuse Mavis.

– În acest caz, ți-ai dat seama că avem o... familie interesantă. Unde stai?

– Aici, răspunse Mavis cu hotărâre. Fiul tău va sta aici, în camera albastră, până când va decide că nu ne mai poate suporta.

Nathan se uită inexpresiv la mama lui.

– Aici?

Nathan ridică mâinile.

– Uitați ce este, zise el stânjenit, simțind cum se înroșea la față. De fapt, am venit doar pentru o zi, nu am intenția să stau. Plănuiam să mă întorc cu trenul de diseară, după ce îți vizitam firma și îmi cunoșteam... bunica și sora, așa că vă rog să nu vă bateți capul în privința mea.

– Cu alte cuvinte, să te lămurești cu cine ai de-a face, rosti Mavis. Foarte inteligent din partea ta, dar nu poți face toate astea într-o zi, Nathan, și nu este nici o problemă să stai aici.

– Sunt de acord cu ambele, spuse Trevor, care își recăpătase stăpânirea de sine. Dacă vei considera că trebuie să te întorci, poți pleca mâine-dimineață. Am venit să te iau și să te duc la fabrică, apoi vom lua prânzul în oraș, așa că să nu ne aștepți, mamă, zise el pe un ton care excludea orice posibile obiecții din partea lui Mavis.

– Dar vă aștept la cină, Trevor, rosti Mavis aruncându-i o privire care îi interzicea să nu-i dea ascultare.

– Haide, Nathan! zise Trevor. Îngăduie-i tatălui tău să-ți prezinte afacerea familiei, în speranța că vei ajunge la concluzia că nu ai făcut degeaba acest drum.

Nathan se răsuci către bunica lui, ca să-i mulțumească pentru ospitalitate, iar privirea i se îndreptă nesigură spre rucsac.

– Lasă-l aici, Nathan, rosti Mavis. Te va aștepta în camera ta, când te vei întoarce.

Nathan își puse șapca.

– Pe curând, spuse el zâmbindu-i. Mi-a plăcut foarte mult ceaiul. Iar sendvișurile au fost delicioase.

– Dacă nu altceva, măcar mâncarea e bună aici, zise Mavis.

– Of, mamă... Trevor suspină resemnat. Haide, Nathan!

Nathan urmă spre ușă silueta cu umeri largi a tatălui său îmbrăcat într-un costum perfect croit. Uitându-se peste umăr la Mavis, văzu o expresie plină de dor pe chipul ei ca de porțelan, dat pentru cine, pentru ce? Un fior de compătimire pentru ea îl făcu să ezite a pleca. Se gândi că în acea casă exista o animozitate profundă, dar și iubire, ca și cum doi tigri își dădeau târcoale într-o cușcă. Care îl va mânca pe celălalt? Care va câștiga lupta dintre ei. Și de ce îi păsa deodată?

Capitolul 16

În curtea circulară din fața casei așteptau trăsura și cei doi cai pursânge englezi care veniseră la ferma familiei Holloway. Pe capră se afla clovnul. Irlandezul sări jos cu agilitate și deschise ușa trăsurii, pe chipul lui apărând o expresie de recunoaștere când îl văzu pe Nathan.

– Benjy, el este Nathan, îl prezentă Trevor. Data trecută, nu v-ați cunoscut în mod formal.

Benjy dădu din cap.

– Mă bucur să vă cunosc. Și care este al doilea nume, domnule?

Trevor ezită, iar Nathan răspunse:

– Holloway.

– Îmi pare bine! zise Benjy ridicându-și pălăria ca un burlan.

O tăcere neplăcută se instală în somptuosul interior al trăsurii după ce se stinse scârțâitul pielii produs când Trevor și Nathan se așezară față în față. Nathan nu mai fusese niciodată într-un vehicul atât de elegant, însă nu dorea ca, aruncând măcar o privire admirativă către lemnul fin lucrat și decorațiunile din catifea, să-i ofere tatălui său satisfacția de a remarca acest lucru. După ce trăsura porni, Trevor spuse:

– Presupun că, deocamdată, ai prefera să-ți păstrezi numele Holloway.

– Bănuiesc că tu preferi asta, rosti Nathan.

– Pentru binele tău, cred că ar trebui să luăm lucrurile încet. Nu vreau să te silesc a intra într-o familie, o afacere sau o situație socială dacă tu nu dorești asta.

– Sau dacă nu cred că mi se potrivesc, zise Nathan.

– N-am făcut decât să amintesc de conversația pe care am avut-o când ne-am cunoscut, în care tu ai spus clar că ești fericit acolo unde te afli și că nu dorești o situație socială mai bună sau să mă cunoști mai bine.

Nathan încuviință din cap.

– Cam așa ceva am zis, rosti el simțindu-se destul de rușinat.

– Mi-ai dat toate motivele să cred că eziți a spune lumii că eu sunt tatăl tău deoarece consideri că eu trebuie să o informez că ești fiul meu, așa că nu lua drept snobism respectul pe care îl acord sentimentelor tale, zise Trevor.

Nathan fu tentat să-și ceară scuze, dar judecata îi spuse că snobismul era motivul precis pentru care Trevor Waverling încă nu dorea ca relația lor de rudenie să fie cunoscută. În fine, n-avea decât să încerce a păstra ascunsă legătura dintre ei. Dincolo de alte asemănări, era suficient ca un străin să le vadă ochii pentru a-și da seama că erau înrudiți. Nathan nu contestă reproșul, ci rosti:

– Așadar, deocamdată eu sunt doar Nathan, iar tu ești... domnul Waverling?

– E bine așa, spuse Trevor. Dacă totul merge bine, iar tu vei dori să faci parte din familie și să lucrezi la Waverling Tools, le putem dezvălui surpriza mai târziu. Trevor îl privi cu onestitate. Eu sper că vei dori, Nathan. Vorbesc serios!

– N-am auzit nimic despre bunicul meu. A murit?

– A murit cu cinci ani în urmă, lăsându-l pe Jordan, răposatul meu frate, la conducerea Waverling Tools. Jordan s-a înecat doi ani mai târziu, iar eu am ajuns să conduc firma.

– Dar nu este a ta, nu-i așa?

Trevor rămase nemișcat, iar în cele câteva secunde de tăcere încremenită, Nathan înțelese brusc de ce avea nevoie de un moștenitor. În afară de el și Rebecca, tatăl lui nu avea alți copii, iar Nathan presupuse că Jordan murise fără a avea copii. Dar de ce atunci și de ce el?

– Cine ți-a zis asta? întrebă Trevor.

– Mama ta. A spus că totul îi aparține. *Presupun* că s-a referit și la firmă, nu? Abia remarcând frumoasele străzi pavate pe care le străbătea trăsura, impresionantele clădiri pe lângă care treceau, aglomerația de vehicule – printre ele, și câteva trăsuri fenomenale fără cai – și forfotitoarea lume de afaceri a Dallasului, Nathan se aplecă în față. Nu crezi că ar trebui să pui cărțile pe masă și să-mi zici de ce mă aflu aici, domnule Waverling? Mai degrabă aș crede că ești capabil să scoți apă din piatră seacă decât că îți dorești să-ți recapeți fiul.

O vagă roșeață apăru pe chipul cu trăsături lupești al lui Trevor, apoi, brusc, el izbucni în râs.

– Pentru Dumnezeu, Nathan, ești grozav! Nimic nu-ți scapă.

– Aș vrea să-ți etalezi cărțile, domnule Waverling, insistă Nathan deloc amuzat. Altminteri, voi coborî din trăsură chiar acum, mă voi întoarce pe jos acasă la tine, îmi voi lua rucsacul și voi pleca.

– Sper sincer că nu se va ajunge la asta, rosti Trevor. Se pare că bunicii tale a început să-i placă rucsacul tău. Un licăr de respect apăru în ochii lui verzi ca marea. În regulă, Nathan, dar nu aici. Hai să ne ducem la birou, unde vom putea vorbi în liniște, iar apoi, vei decide dacă rămâi sau pleci. Bine?

– Bine, spuse Nathan.

Waverling Tools se afla în zona industrială a orașului, cu acces direct la Southern Pacific Railroad. Coșurile de fum și duhoarea provenită de la grajdurile cu animale completau urâțenia industrială a rampelor de încărcare și a depozitelor, a turnătoriilor și a fabricilor care se întindeau în apropiere de liniile de cale ferată. În dimineața aceea, Nathan citise într-un ziar un articol care zicea că Dallasul devenea un oraș industrial, astfel sud-vestul intrând în domeniul producției de utilaje, instalații și echipamente de construcții. Nathan se întrebase în ce măsură contribuia Waverling Tools la cifrele de producție generale. Judecând după impresionanta clădire cu două niveluri în fața căreia opri trăsura cu doi cai, se părea că mult. Construcția din cărămidă fusese ridicată la o oarecare distanță de cele din lemn aflate în vecinătate și se remarca printre celelalte unități de producție precum lordul Fauntleroy într-o ceață de haimanale. Prima impresie pe care o făcea Waverling Tools era că, la proiectarea sa, se acordase o mare atenție esteticii. Un gard înalt din fier forjat proteja o fântână arteziană, o alee din cărămidă mărginită de belșițe și un impecabil petic de iarbă verde de roțile căruțelor, de copitele cailor și de resturile de hârtie care murdăreau împrejurimile celorlalte fabrici.

Deasupra ușii frumos lucrate, firma Waverling Tools era anunțată cu litere aurii pe un fundal bleumarin, spre deosebire de grosolanele panouri din lemn bătute în cuie pe stâlpi sau înfipte în pământ ale vecinilor săi.

– Aceasta este fabrica? întrebă Nathan.

– Aici sunt birourile, răspunse Trevor. Fabrica este în spate. Luă un obiect în formă de lalea atașat de un fir și vorbi la el: Benjy, du-ne în spate, te rog!

Nathan încercă din răsputeri să nu pară impresionat. „Ce invenție uimitoare!" se gândi el. Ideea de a putea vorbi cu vizitiul printr-un tub, fără a trebui să cobori, era fantastică. În ce lume intrase în Dallas, Texas. La fiecare colț era ceva nou și impresionant.

El și tatăl lui vorbiră puțin pe drum, dar, la un moment dat, Nathan întrebă:

– Cum era bunicul meu? Cum îl chema?

Trevor păru încântat de întrebările lui. Linia gurii i se îndulci.

– Pe tata? Numele lui era Edwin. Îmi amintești de el. Am remarcat asta din clipa în care te-am văzut. Ceva din... Își flutură o mână de parcă ar fi putut găsi în aer cuvântul căutat. ... atitudinea ta tăcută, dar plină de forță m-a făcut să mă gândesc la el. Era aspru, dar drept, un om destul de dificil de cunoscut. Aproape toată lumea se temea de el, inclusiv fiii lui, dar era mai degrabă respect, nu frică. Ținea totul adânc în el. Cu excepția iubirii pe care i-o purta mamei, alte sentimente rar răzbăteau la suprafață.

– Mă bucur să aud asta, spuse Nathan. E o femeie minunată. Dar n-am văzut nici o poză cu el în salon.

– Asta, pentru că nu prea stătea să i se facă fotografii. Nu era un om vanitos. Cele câteva care i s-au făcut sunt în dormitorul ei.

Nathan simți o plăcere surprinzătoare când află că unele dintre trăsăturile sale proveneau de la bunicul patern. Și el își păstra sentimentele pentru sine – „adânc în sine, unde curg apele line", după cum zicea Lily – și niciodată nu-și dorea să fie băgat în seamă. Nathan ar fi vrut să știe dacă Trevor Waverling își iubise tatăl. Asta i-ar fi spus multe despre bărbatul care ședea în fața lui.

Trevor nu-i mai zise nimic altceva despre familia lui și merseră mai departe în tăcere, întreruptă doar când el făcea vreun comentariu despre oraș sau îi arăta vreun reper istoric sau al progresului, toate informațiile fiind oferite cu mândrie.

– Dallasul este orașul texan cu cei mai mulți locuitori, îi spuse el lui Nathan, iar într-o zi, va fi o metropolă care va rivaliza cu marile orașe din est. Nu uita asta.

Ajunseră în spatele clădirii. Benjy deschise ușa și se uită curios și gânditor la Nathan, iar Nathan se întrebă de când era irlandezul cu picioare scurte în slujba tatălui său și ce secrete cunoștea. Cumva, avea impresia că ei doi erau foarte uniți, dacă nu din loialitate unul față de celălalt, ci pentru că Benjy îi știa secretele.

Capitolul 17

Când intrară în coridorul care ducea la birouri, Nathan auzi răpăitul unei mașini de scris. Vizitiul rămase în trăsura Concord.

– Cine le vei spune că sunt? întrebă Nathan.

– Eu sunt șeful, rosti Trevor. Nu trebuie să le dau explicații, dar le voi zice că ești cineva pe care l-am luat sub aripa mea.

– Pe un țărănoi ca mine? Pare improbabil, având în vedere că tu ești orășean până în măduva oaselor. Ce motiv vei invoca?

– Nici unul. Dacă rămâi, oamenii mei își vor da seama curând, după înfățișarea ta. Iar dacă rămâi, nu vei arăta ca un țărănoi.

– Acest... post pe care presupun că te gândești să mi-l oferi dacă accept... nu va însemna înlăturarea cuiva pe care l-ai pregătit pentru el?

Trevor se opri și îl privi fix.

– Dumnezeule, dar repede îți mai merge mintea! Da, sunt doi angajați care doresc postul pe care aș vrea să-l accepți tu, însă există o diferență. Ei nu-mi sunt rude de sânge. Tu îmi ești. Ești unicul care se califică drept moștenitor și care, într-o zi, mi-ar putea lua locul pe tron.

Ajunseră în fața unei uși duble, după ce trecură pe lângă un mic birou aflat alături, pe ușa căruia scria „Secretară". Era deschisă, iar o tânără își ridică privirea de la treaba pe care o făcea, pe chipul ei apărând surprinderea când îl văzu pe Nathan. Mai departe pe coridor păreau a fi alte birouri, puțin mai mari, iar în capătul său era un spațiu de primire.

– Înțeleg că lipsa unui moștenitor s-ar putea să fie o problemă pentru compania ta, dar ce te face să crezi că eu aș fi soluția?

Știi de mult timp de existența mea. Cum de te-ai gândit brusc să mă faci succesorul tău?

Trevor suspină.

– Despre asta vreau să discut cu tine. Acesta este motivul pentru care te-am rugat să vii. Deschise ușa dublă. Fă-te comod! Îi voi cere secretarei să ne aducă niște cafea.

Lipsi suficient de mult pentru ca Nathan să poată studia luxosul spațiu de lucru al tatălui său. Lemnul scump, pielea fină, covorul gros, draperiile din catifea și telefonul de pe birou indicau faptul că firma era importantă și prosperă. De ce ar fi vrut Trevor Waverling s-o împartă cu un fiu pe care nu-l cunoștea și de care probabil că nu-i păsa, un fiu care venea cu eticheta „bastard" lipită pe frunte? Încă mai avea vreme să facă și să crească un moștenitor legitim. Când tatăl lui intră, Nathan stătea lângă marea fereastră și admira frumoasa priveliște oferită de râul Trinity încadrat de sălcii-plângătoare și chiparoși umbroși.

– Câteodată, mă duc să pescuiesc acolo, rosti Trevor. Este un mic debarcader ascuns după copaci.

Nathan se răsuci păstrându-și expresia impasibilă.

– E frumos, spuse el. Unde mă aflu?

Trevor arătă spre un scaun aflat în fața biroului, iar el se așeză pe cel din spatele lui.

– Nathan, mi-ai cerut să pun cărțile pe masă și o voi face. Nu-ți voi ascunde nimic.

„Eu voi aprecia asta", se gândi Nathan. Bănuia că tatăl lui se pricepea la a ascunde lucruri.

– Te ascult, zise el.

Trevor se bătu cu un deget pe buze, parcă gândindu-se cu ce să înceapă.

– Presupun că ar trebui să încep cu vremurile când nici un nor nu întuneca orizontul companiei Waverling Tools, spuse el în cele din urmă. Eu și fratele meu lucram pentru tatăl nostru, care ne învățase totul, de la A la Z, despre firmă. Inițial, am fabricat instalații de săpat, mai ales pentru ferme, apoi ne-am extins la echipamente de foraj, precum sape și cabluri pentru prăjini, necesare la forajul pentru apă și sare. Profitul era bun. Producția era constantă, mai ales după ce Texas and Pacific Railway a ajuns în oraș. Bărbații Waverling erau cu toții pe punte pentru a duce corabia în noile ape ale unui oraș care purta Texasul în noul secol. Apoi tata a murit pe neașteptate.

Într-o seară, la cină, s-a înecat cu un os de pui și a murit în fața ochilor noștri. De atunci, nu s-a mai servit niciodată pui la masă.

O bătaie în ușă o anunță pe secretara lui, care aducea cafeaua pe o tavă.

– Pune-o acolo, Jeanne, rosti Trevor. O voi turna eu.

Nathan surprinse privirea furișă pe care i-o aruncă tânăra înainte de a pune tava pe birou și de a ieși. Se gândi că, în timpul pauzei de prânz, țărănoiul pe care domnul Waverling îl invitase în biroul lui avea să fie subiect de discuție între ea și colega contabilă, care ocupa biroul aflat vizavi de al ei. Și ușa ei fusese deschisă. Trevor umplu cu cafea câte o ceașcă pentru fiecare, iar după ce Nathan clătină din cap, refuzând zahărul și laptele, continuă:

– Tata era genul care niciodată nu lăsa nimic la voia întâmplării. Se preocupa cu asiduitate de toate detaliile. Avea grijă ca actele firmei să fie impecabile din punct de vedere legal, iar documentele erau mereu în perfectă ordine. Trevor făcu o pauză, iar o umbră îi traversă chipul. Cu excepția documentului care a contat cel mai mult după moartea lui.

Nathan tocmai sorbise o gură de cafea. Surprins, o înghiți anevoie.

– O, nu, nu-mi spune! Testamentul!

Trevor încuviință din cap, expresia lui crispată sugerând că încă îi venea greu să creadă.

– Testamentul. A avut un testament, dar, prin el, i-a lăsat totul mamei – casa, banii, firma, totul. Fusese întocmit imediat după ce se căsătoriseră, înainte să apară copiii. Edwin Waverling nu se gândise să-l modifice.

– Așadar, mama ta controlează băierile pungii, rosti Nathan gândindu-se cât de similară cu a tatălui său era capcana financiară în care se afla Trevor Waverling.

– Corect.

Stupefiat, Nathan clătină din cap.

– Și ce legătură are cu mine această poveste de familie? Cum explică faptul că mi-ai cerut să vin aici?

– O să ajung și la asta, Nathan. Ai răbdare. Ai vrut să-mi vezi toate cărțile, îți amintești?

Cu cafeaua în mână, Nathan se sprijini de spătarul scaunului, iar Trevor continuă:

– Eu și fratele meu am fost dezamăgiți, dar nimic nu s-a schimbat. Mama l-a pus pe Jordan la conducerea companiei, însă eu și el fusesem mereu de acord în mai toate privințele...

Nathan ridică o mână, întrerupându-l.

– Stai puțin! De ce? De ce mama voastră l-a pus pe el la conducere, și nu pe tine? Sau de ce nu v-a lăsat să conduceți împreună?

Trevor își contemplă fiul pe deasupra ceștii de cafea pe care o cuprinsese cu degetele bine îngrijite ale unei mâini.

– Nathan, trebuie să declar că mintea îți merge fantastic, spuse el punând pe farfurioară cana din care nu băuse. Va trebui să fiu atent în preajma ta.

– Tot ce-ți cer este să-mi zici adevărul, rosti Nathan. Am avut parte de suficiente minciuni cât să-mi ajungă o viață.

– Da, da, așa este, fu Trevor de acord. Așadar, iată adevărul, Nathan! La vremea morții tatălui meu, eram în dizgrația mamei. Jordan oricum fusese mereu favoritul ei – nu că ea ar fi îngăduit vreodată ca asta s-o facă să mă nedreptățească –, dar eu categoric îi îndepărtasem afecțiunea maternă. Trecusem prin două divorțuri scandaloase, despărțindu-mă de femei pe care ea nu le aprobase din start, și mai era și Rebecca... Trevor se încruntă. Recunosc că nu sunt un tată așa de bun pentru fiica mea cum crede ea că ar trebui să fiu...

Nathan îl privi cu atenție. Ultimul nu fusese un lucru ușor de recunoscut, iar el deslușì regretul în expresia de pe chipul lui.

– Iar apoi, eu și Jordan aproape că ne-am luat la bătaie din pricina direcției pe care consideram că trebuia s-o urmeze compania, spuse Trevor. El voia să rămânem în continuare la forajele pentru apă și sare, iar eu doream să ne orientăm spre cele pentru petrol. M-am gândit că ar fi bine să ne folosim resursele în acest scop, dar el s-a opus ferm. A zis că nu ne permiteam, că era prea riscant. Că trăsurile fără cai nu aveau să le înlocuiască niciodată pe cele cu cai. Mama l-a susținut. Apoi s-a logodit cu o femeie mult mai tânără, iar eu am și văzut-o făcându-i câte un moștenitor la fiecare nouă luni, ceea ce m-ar fi scos din peisaj. Mama s-a hotărât să lase compania unui moștenitor care putea avea moștenitori.

– Și de ce nu puteai să fii tu acela? întrebă Nathan.

– Pentru că, la vremea aceea, eu eram divorțat și nu aveam de gând să mă mai însor – în orice caz, nu prea curând. Aveam 43 de ani.

Până să mă amăgesc a crede că ar putea exista o femeie care să-mi câștige inima pentru totdeauna...

– Cu alte cuvinte, o femeie căreia să-i poți rămâne credincios, zise Nathan.

– Dacă preferi să spui așa... cedă Trevor cu amărăciune. În fine, până să am un alt copil, ar fi fost prea târziu...

Vocea lui Trevor se stinse. O parte din însuflețire dispăru din ochii lui. Nathan se gândi că tatăl lui ajunsese la un capitol al povestirii despre care era prea dureros să vorbească, dar, neplăcut sau nu, el voia să-l audă. Îl îmboldi.

– Așadar, s-a însurat Jordan, iar soția lui i-a făcut moștenitori?

– Nu. S-a înecat cu o săptămână înainte de nuntă.

Șocat, Nathan pricepu brusc de ce i se ceruse să vină.

– Așa că tu ai rămas la conducerea Waverling Tools, dar nu ai moștenitori, rosti el.

Trevor îl privi calm în ochi.

– Iar aici intervii tu, spuse el. Mama a descoperit raportul detectivului particular în care este menționată existența ta. La vremea aceea, era total nemulțumită de mine și amenința că va vinde compania. Numai dragostea pe care mi-o purta tatăl meu a împiedicat-o. Când a aflat că are un nepot, m-a trimis să te găsesc, stipulând că, dacă nu te încurajez să vii aici și dacă nu te atrag familia noastră și compania, pot să-mi iau rămas-bun de la poziția de aparent moștenitor al Waverling Tools.

Nathan dorise adevărul și îl aflase. Însă fu surprins de profunzimea durerii pe care o simți. Era la fel de puternică precum celelalte pe care le simțise recent.

– Așadar, ai știut de existența mea, dar singurul motiv pentru care ai apărut și mi-ai cerut să vin a fost ca să-ți asiguri moștenirea.

– Nu este vorba de o moștenire oarecare, Nathan, ci de *compania* pe care tatăl meu – bunicul tău – a înființat-o și a iubit-o, iar el s-ar răsuci în mormânt dacă ar fi vândută vreodată, mai ales că el ar fi fost de acord cu acele culmi pe care vreau s-o duc. Și vreau ca tu să mă însoțești, Nathan. *El* ar fi vrut să-mi fii alături. N-ai decât să crezi ce vrei. Nu te-aș condamna dacă m-ai disprețui, dar, sincer, atunci când am aflat de nașterea ta, nu am crezut că am dreptul să te revendic. Rapoartele detectivului mi-au indicat că erai fericit, însă, când mama mi-a dat acel ultimatum, nu am avut încotro și a trebuit să te caut și să-ți spun cine sunt. Indiferent ce crezi despre mine și despre motivele mele, ești fiul meu, iar într-o zi această companie ar putea fi a ta.

Nathan își dori să-i spună că n-are decât să doarmă așa cum și-a așternut, dar se gândi la femeia fragilă și la fetița subțirică din casa de la Turtle Creek, precum și la calda legătură pe care simțea că o avea cu ele. Bunica lui păruse sincer bucuroasă de sosirea lui.

– Nu cred că mama ta ți-ar refuza dreptul la moștenirea pe care o meriți și nici că ar face altfel decât ar fi dorit soțul ei în privința ta, rosti Nathan. De ce ar face așa ceva?

Trevor se trase îndărăt de lângă birou, ca și cum următoarea confesiune ar fi necesitat o distanțare în caz că Nathan decidea să se repeadă la el. Își împleti pe pieptul larg degetele manichiurate ale mâinilor puternice.

– Deoarece ea crede că eu sunt răspunzător pentru moartea celuilalt fiu al ei, zise el.

Capitolul 18

O înghițitură de cafea se opri în gâtul lui Nathan.

– Și ești? rosti el simțind că se sufocă.

– Răspunzător pentru moartea fratelui meu? În nici un caz! declară Trevor. Moartea lui Jordan a fost un accident, iar eu îl jelesc cu aceeași profunzime cu care o face mama. Abia dacă trece o oră din zi fără să-mi fie dor de el. Nu eram doar frați, ci și foarte buni prieteni, ne făceam confidențe, vânam și pescuiam împreună.

Durerea întunecă ochii verzi ca marea ai lui Trevor. Ar fi fost dificil să nu crezi că era sincer.

– Din ce motiv crede mama ta că tu ești răspunzător? întrebă Nathan.

Trevor se apropie din nou de birou și luă ceașca în care cafeaua se răcise.

– Nu acesta este subiectul discuției noastre de astăzi, spuse el. Indiferent ce crede ea, sunt nevinovat.

– S-ar putea ca *tu* să nu vrei să discuți asta, dar eu vreau, insistă Nathan refuzând să se lase înduplecat. N-am de gând să lucrez pentru un om a cărui mamă crede că și-a ucis fratele. De ce nu crede că ești nevinovat?

– Din cauza părerii pe care o are despre mine! replică Trevor. Și n-am de gând să discut asta cu tine, acum. Îți zic doar că eu sunt

de vină pentru faptele, comportamentul și deciziile care au părut să-i confirme opinia. Însă lucrurile nu sunt întotdeauna ceea ce par, Nathan, nici chiar în cazul unei mame. Dacă asta nu este suficient pentru tine, îl voi cere lui Benjy să te ducă acasă, pentru a-ți lua rucsacul, iar apoi, la gară, ca să te întorci la fermă și la femeia a cărei dragoste maternă pentru tine n-ar umple nici măcar un degetar. Dar trebuie să știi că bunica ta contează pe tine. Nu mă folosesc de asta ca argument pentru ca tu să rămâi. Ți-o spun pentru că așa este. Iar pentru ea, aș vrea ca măcar să încerci. Uită de mine!

– Iar dacă eu rămân, tu vei avea șanse ca mama ta să-ți lase toate astea, nu-i așa?

Nathan făcu cu brațul un gest care cuprinse birourile și clădirile învecinate.

– S-a exprimat clar că trebuie să te salvez, să creez o relație tată-fiu și să-ți prezint compania în speranța că vei dori să te implici. Cel puțin, voi încerca, iar dacă nu reușesc...

– Atunci, te-ai ars, rosti sec Nathan.

– Asta, dacă nu voi reuși să-i dovedesc că nu mi-am ucis fratele, dar... după cum se poate să fi remarcat, nu mi-a mai rămas mult timp pentru asta.

Nathan puse ceașca și farfurioara pe birou.

– Ești în găleată, nu-i așa? zise el.

Comentariul lui stârni un zâmbet vag.

– S-ar putea spune și așa. Așadar, ce ai decis? Benjy și rucsacul sau rămâi și mă lași să-ți arăt compania?

– Am nevoie de puțin timp pentru a mă gândi.

Trevor se ridică.

– Camera îți aparține. Trebuie să mă consult cu maistrul. O să lipsesc cam o jumătate de oră. Îți va fi suficient pentru a lua o decizie?

– E tot ce-mi trebuie.

După ce Trevor plecă, Nathan își mai turnă niște cafea, apoi, cu ceașca în mână, ieși pe ușa care dădea spre exterior și porni spre râu. Întotdeauna, putea gândi mai bine sub cerul liber și înconjurat de vegetație. Iar un curs de apă îi era și el de ajutor. Trecuse o oră după prânz, iar soarele se simțea cald prin haina lui de lucru, însă în aer încă se simțea ultima răsuflare a iernii trecute. Se afla în direcția vântului, care purta cu el fumul și mirosurile urâte, iar Nathan se gândi că, în timpul zilelor toride și umede ale verii, când fabricile lucrau la capacitate maximă, aerul era foarte înăbușitor. Duhoarea era

un argument împotriva rămânerii lui. Îi plăcea aerul curat de țară, pe care corpul îl putea respira în voie.

Dacă rămânea, va trebui să inhaleze mult aer stricat, și nu se gândea doar la cel produs de fabrici. Aproape că îl putea auzi pe Leon exprimându-și filosofia repetată adesea și care se potrivea situației în care se afla el: „Este important ca un om să verifice toate nodurile și găurile de cari înainte de a cumpăra cheresteaua, că altminteri s-ar putea să-i cadă casa în cap într-o noapte".

Totuși, în cazul lui, Leon l-ar fi îndemnat să rămână. „Dumnezeule atotputernic, ce ai de pierdut?" ar fi spus el.

Nathan se gândi că nimic, în afară de timp, iar dacă se întorcea la Gainesville, oricum nu avea cine știe ce de câștigat. Ar fi trebuit să spună „acasă", dar nu se mai putea gândi la fermă în acest fel. Se gândise puțin la planul lui Leon de a cumpăra pământul bătrânului Sawyer pentru ei doi, însă decisese că nu era în interesul tatălui său vitreg. Leon trecuse de 45 de ani, așa că era prea bătrân pentru a rupe legăturile cu soția și copiii lui și pentru a se îndatora ca să ia o fermă care putea sau nu să fie profitabilă. Nathan nu-l putea lăsa să facă asta de dragul unui băiat care nici măcar nu era fiul lui.

Așa că, practic, nu avea o casă, iar, în Dallas, tatăl lui adevărat îi oferise un acoperiș deasupra capului și posibilitatea de a intra într-o familie cu care avea legături de sânge. Poate că se flata singur, dar credea că bunica lui avea nevoie de el, la fel și sora lui, însă trebuia să se hotărască în privința tatălui său. Nathan venise pregătit să nu aibă încredere în el și să nu-l placă, dar, cumva, în decursul celor câteva ore petrecute împreună, Trevor Waverling îl făcuse să-și schimbe puțin părerea. Era tristă povestea despre ce pățise fratele lui, Jordan. Oare îl putea crede că nu fusese implicat în moartea lui? Și avea să fie viața lui Nathan în primejdie dacă, după o vreme, se acomoda la Waverling Tools ca peștele în apă, își impresiona bunica, deținătoarea cheilor regatului, și ajungea să fie la concurență cu tatăl lui în privința moștenirii?

Neașteptata idee că Trevor Waverling ar putea reprezenta o primejdie pentru el îl tulbură puțin. Nu era greu să te temi fizic de el. În biroul lui, Nathan remarcase pe un raft două fotografii – nu neapărat ascunse, dar nici expuse ostentativ, pentru ca lumea să le vadă – ale tatălui său în șort și cu mănuși de box, făcute în perioada tinereții lui. Pe o mică plăcuță de bronz de la baza ramei scria: „Campionul la categoria mijlocie / Competiția de box pentru amatori / Dallas, 1896.

Pe Nathan îl mirase evidenta lui formă fizică, având în vedere că era orășean și că își petrecea vremea la birou. Nathan se admonestă pentru îngrijorarea lui. Citise prea multe povestiri cu detectivul particular Nick Carter, despre crime petrecute în familii și exagera rău gândindu-se că ar putea fi un competitor pentru coroana Waverling. Deocamdată, nu se putea imagina lucrând într-o fabrică înăbușitoare sau stând la un birou. N-ar fi putut să respire. El era genul de om căruia îi plăcea aerul liber.

În plus, nu se putea duce nicăieri unde Zak nu era bine primit, iar Nathan nu-și vedea ciobănescul german înțelegându-se cu motanul bunicii, în eleganta ei casă plină cu lucruri care se puteau sparge.

Nathan găsi debarcaderul și se duse la marginea lui. De fapt, era un ponton pentru că se întindea mult peste apele a ceea ce părea a fi o bifurcație a râului Trinity ce curgea prin Dallas. Unde murise Jordan Waverling? Acolo? Nathan privi întinderea largă, lungă și adâncă a apei. Legată de ponton, o barcă măricică se legăna pe valurile line, sub o prelată, vâslele fiind prinse de carenă. Oare barca aceea fusese scena unui accident sau a unei crime? Bunica lui spusese că misterul morții fiului ei era o poveste pentru un alt moment de intimitate. Nathan avea sentimentul că, dacă rămânea, atunci când fiul supraviețuitor nu o putea auzi, bunica lui avea să-i împărtășească multe lucruri din istoria familiei. Totuși, nu știa dacă dorea să le afle.

Însă unde altundeva s-ar fi putut duce? Nathan privi apa, își termină cafeaua și se decise. Fie îl acceptau pe Zak, fie nu cădeau la învoială. Dacă îi primeau câinele, dacă aranjau ca el și Zak să poată fi împreună, avea să rămână. Dacă nu, se va duce acasă, îl va lua pe Zak și va porni spre California.

Reveniți amândoi în birou, Trevor Waverling îl privi încruntat pe fiul său.

– Un ciobănesc german? Este... mare?

– Da și mănâncă mult.

– Doarme în camera ta?

– Chiar lângă patul meu.

– Crezi că Rebecca se va speria de el?

– N-aș putea spune. Cu Lily, este blând. Ea e sora mea vitregă.

– Cum se înțelege cu pisicile?

– Nu e înnebunit după ele.

– O, Dumnezeule, Nathan... Trevor își trecu o mână prin părul frumos tuns, care încărunțea. Știu că mama nu va accepta sugestia

ta de a locui în altă parte. Se așteaptă să stai în casa noastră, să devii un membru al familiei. Asta este o parte a înțelegerii pe care a făcut-o cu mine. Dar un câine? Chiar trebuie să-l iei? Nu-l poți lăsa la fermă, unde va avea aer curat și mult spațiu ca să alerge?

– Chiar trebuie să-l iau pe Zak cu mine.

– Și dacă nu îți îndeplinim această... cerere, te vei întoarce acasă?

– Da.

– Atunci, mama nu va avea încotro și va trebui să-l accepte în casă, dar trebuie să te avertizez că nu îi plac câinii.

– Zak știe că nu are voie în salon.

Trevor îl privi pe Nathan în tăcere, câteva clipe îndelungate.

– Cedezi vreodată în privința a ceva?

– Nu în privința lucrurilor importante.

– Și știi întotdeauna ce este important?

– Ce este important pentru mine, da. Cu părerea altora asupra diverselor lucruri, am probleme.

Trevor clătină din cap.

– În privința asta, ești cu adevărat nepotul lui Edwin Waverling. Iar acum, hai să descoperim ce altceva s-ar putea să mai ai în comun cu fondatorul companiei Waverling Tools. Trevor cuprinse cu un braț umerii lui Nathan și îl conduse spre ieșirea din birou. S-ar putea să constați că aparții acestui loc.

Capitolul 19

Recunoscător, Nathan porni spre ferma Barrows cu căruța unui vecin care venise la gară să ia o ladă cu pui de găină. Dacă n-ar fi fost acel fermier, ar fi trebuit să meargă pe jos 3 kilometri de la gară prin orașul Gainesville, apoi alți 8 kilometri până la fermă. Cu acel straniu simț al câinilor, Zak află de sosirea lui înainte de intrarea căruței pe poarta fermei Barrows și se năpusti cu toată viteza în întâmpinarea lui. Lătratul lui fericit sperie puii, așa că Nathan îi mulțumi vecinului și sări din căruță, urmând să meargă pe jos restul drumului până acasă.

Entuziasmul lui Zak aproape că îl trânti, iar Nathan îngenunche pentru a-i permite câinelui să-și exprime pe deplin bucuria. Lipsise patru zile și fusese prima dată în viața lui când plecase

de la fermă. Se întrebase cum se va simți când va da cu ochii de câmpul întins la care lucrase din copilărie, de îngrijita casă cu etaj din crângul cu copaci umbroși, de hambar și de cocină, de cotețul păsărilor și de livadă, de pășuni. Plecase la Dallas gândindu-se că își lăsa inima acolo – cu siguranță, o inimă frântă, dar care niciodată nu ar putea ține la altceva. Însă în clipa aceea, își dădea seama că plăcerea muncii lui provenise din satisfacția de a ști că pământul pe care îl lucra îi aparținea. Aflarea adevărului că nu era al lui și nici nu fusese vreodată încă îi strângea stomacul, dar îi schimbase perspectiva. Câmpul maroniu în care mâinile lui sădiseră grâul de primăvară nu-l mai impresiona. Nu-l mai chema la el pe îngrijitorul și prietenul său, așa cum Nathan își imaginase cândva. Se simți cuprins de o senzație de înstrăinare, ca atunci când tatăl mamei lui îi luase pe Randolph și pe Lily la o plimbare cu trăsura lui, iar el rămăsese acasă.

– Nu e loc și pentru tine! spusese bunicul lui în timp ce dădea bice cailor, iar Nathan rămăsese locului, simțindu-se rupt de familia sa, un străin care nu făcea parte din ea.

Brazdele maronii drepte ca niște săgeți îl priveau ca pe un străin. „Pleacă, parcă spuneau ele în lumina soarelui de după-amiază târzie. Nu mai e loc pentru tine aici."

Leon ieși din hambar, îl zări și se grăbi să-l întâmpine, pantalonii decolorați ai salopetei din denim fâlfâindu-i. Lui Nathan i se strânse inima. De Leon avea să-i fie dor cel mai tare.

– Am auzit lătratul lui Zak, strigă Leon, și mi-am dat seama că te-ai întors. Mă bucur să te văd, fiule. Cum a fost?

Arătă cu capul spre hambar, pentru a merge acolo, ca să discute în particular despre decizia lui Nathan. Se apropia ora cinei, iar o aromă savuroasă de pui fript ajungea până la ei. Randolph și Lily probabil că erau în bucătărie, făcându-și lecțiile, iar mama, în fața aragazului. O durere îl sfredeli pe Nathan sub coaste.

– Ai venit chiar la timp pentru muls, spuse Leon. Daisy se va bucura să te vadă.

Vaca, aflată deja la troaca în care avea mâncarea, dar cu picioarele din spate înfipte bine în țărână, își înălță capul și mugi în semn de bun venit. Nathan își puse jos rucsacul și se apucă de treabă.

– Așadar, vei încerca, rosti Leon după ce Nathan termină de povestit despre evenimentele din ultimele patru zile, oamenii pe care îi cunoscuse și impresiile pe care și le făcuse.

– Da. Voi pleca peste două zile, când Benjy va veni să mă ia cu trăsura. În compartimentele pentru pasageri ale trenului nu e voie cu câini. Voi lăsa totul aici, cu excepția lui Zak și a lucrurilor pe care le voi putea băga în rucsac.

– Sper că vei lua și câteva amintiri legate de noi. Nu le lăsa pe ultimele să le alunge pe cele bune, Nathan. Ai foarte multe amintiri frumoase.

Nathan se gândi că erau amintiri bazate pe niște presupuneri greșite, dar nu l-ar fi rănit niciodată pe Leon spunând asta.

– Bănuiesc că ar fi bine să mă duc să-i zic mamei că voi pleca, rosti el ducând-o pe Daisy înapoi în boxa ei. Ce le vom spune lui Randolph și Lily?

– Noi le-am zis că te-ai dus la Dallas să vezi ce este cu oportunitatea pe care a venit să ți-o ofere bărbatul sosit cu trăsura mânată de micul lui vizitiu ciudat, spuse Leon. Firește, au fost surprinși. Randolph s-a întrebat pentru ce altă oportunitate ai fi calificat, în afară de treburile unei ferme.

Nathan rânji.

– Da, e genul lui.

– Lily a plâns.

– Iar ăsta e genul ei. Vor afla vreodată că suntem frați vitregi?

– Mama ta ar muri dacă ar afla.

– Mda, rosti Nathan. E genul ei.

Când intrară, Millicent îi privi de lângă aragaz, apoi întoarse repede capul și continuă să amestece în cratiță.

– Văd că te-ai întors, spuse ea. Du-te și te spală. Avem destulă mâncare, deși nu te așteptam. Copii, lăsați cărțile, iar tu, Lily, pune masa.

Lily, țâșni de pe scaun.

– Nathan! țipă ea îmbrățișându-l. Ne-a fost dor de tine. Povestește-ne tot ce ai făcut în Dallas. Este mare... mai mare decât Oklahoma City?

Randolph se ridică încruntându-se iritat că trebuia să lase cărțile.

– Te-ai rătăcit în el?

Nathan așteptă până terminară cina pentru a le spune că avea să plece. La aflarea veștii, Lily începu să plângă, iar Randolph se întrebă dacă fratele lui va face altceva decât să muncească la o fermă.

– Vei lucra într-o fabrică unde se produc echipamente de foraj pentru petrol? repetă el incredul.

– Va lucra într-o poziție de *conducere* la o *companie* care execută foraje de petrol, îl corectă Leon. Este o diferență.

– Domnul Waverling crede că domeniul petrolier reprezintă viitorul economic al Texasului, rosti Nathan, așa că vrea să transforme fabrica în acest sens. Ei deja produc echipament de foraj pentru petrol, iar el s-a gândit la o sapă rotativă cu o prăjină tubulară, care ar putea penetra mai ușor stratul de rocă. El crede că ar fi o îmbunătățire uriașă față de greoaiele sape acționate prin cabluri, cu mișcări repetitive de ridicare și coborâre, care se folosesc în cazul forajelor pentru apă și sare.

– Parcă ai vorbi grecește, zise Randolph.

– Câmpul petrolifer descoperit în comitatul Washington cu siguranță a determinat un boom în teritoriul Oklahoma, interveni Leon. Poate că vei veni și pe-aici să sapi puțuri, că e chiar dincolo de granița cu Texasul.

– Poate, rosti Nathan. Încă nu știu ce voi face exact în cadrul companiei. Domnul Waverling se pare că are de gând să mă pună să lucrez mai degrabă cu mintea decât cu mâinile, dar, indiferent ce va fi, va trebui să fie o muncă în aer liber.

Randolph zâmbi cu superioritate.

– Cum ai putea să faci foraje de petrol altfel decât muncind fizic?

– Randolph, găsirea petrolului presupune să-ți folosești capul, spuse Nathan răbdător. De fapt, domnul Waverling vrea ca, sâmbătă, să mă duc cu el la o prelegere despre paleontologie. Vorbitorul o să explice ce fel de fosile indică prezența petrolului.

În timpul conversației de la masă, Millicent rămăsese tăcută, iar pe chip nu i se citise ce gândea. Nathan se temuse că auzirea numelui Waverling avea să-i stârnească repulsie mamei lui, dar ar fi fost un ticălos să-l numească „tată" în prezența lui Leon. În cele din urmă, ea se ridică pentru a lua farfuriile și zise:

– Așadar, vei pleca peste două zile?

– Da. Ne va lua trei zile să ajungem în Dallas cu trăsura, iar domnul Waverling vrea să fiu acolo sâmbătă, ca să mergem la prelegere.

– Atunci, cred că ar fi bine să-ți speli jeanșii mâine-dimineață, ca să aibă timp să se usuce, rosti Millicent. Nu se poate să te duci acolo cu pantalonii murdari.

– Mulțumesc.

Nathan nu-i spuse că, în dulapul camerei albastre pe care o ocupa în casa din Dallas, avea trei costume noi și șase cămăși. Pe podea erau două perechi de pantofi „de oraș" și cizme noi, iar sertarele comodei

erau pline cu lenjerie încă împachetată. Tatăl lui propusese ca hainele lui vechi să fie arse, dar Nathan nu dorea să se despartă de ele. Avea să le pună deoparte, în caz că apărea vreo situație în care să aibă nevoie de ele. Înțelese că ultimul gest de grijă maternă din partea mamei lui nu era decât o mângâiere pe cap, dar se simți mișcat și, pentru nimic în lume, nu i-ar fi refuzat șansa de a simți că îl trimitea în lume cu un semn al afecțiunii materne.

În următoarele două zile, soarele încălzi pământul, iar în ultima dimineață în care se trezi în vechea lui cameră, privi pe fereastră și văzu un firav covoraș verde pe câmpul maroniu. Din semințele de grâu răsăriseră primii lăstari. Din bucătărie venea miros de șuncă și ceapă care se prăjeau și de chifle care se coceau. Nathan se îndepărtă de geam și fu surprins să vadă că Randolph se trezise și îl privea de pe perna lui.

– Ne va fi dor de tine, frate, rosti el cu voce slabă.

Nathan îi ciufuli părul.

– Culcă-te la loc!

Se îmbrăcă cu restul hainelor în coridor, trecu prin bucătărie fără a schimba o vorbă cu maică-sa, ieși din casă și se îndreptă spre hambar. Pe la jumătatea mulgerii, își sprijini fruntea de crupa lui Daisy și plânse.

Trăsura trasă de caii pursânge englezi sosi chiar înainte de prânz. Randolph și Lily se duseseră la școală protestând. Până și Randolph scâncise că voia să stea acasă pentru a-și lua rămas-bun, dar Nathan se simți ușurat că mama lor nu le îngăduise să rămână.

– Și așa fratelui vostru îi va fi greu, zisese ea. Duceți-vă la școală!

În cele din urmă veni momentul să se urce în trăsură. Cu stomacul plin cu pui fript, piure și plăcintă cu iaurt, pe care Millicent le pregătise pentru ultima masă în familie a fiului său, micuțul irlandez vesel luă frâiele în mâini. Ea, Leon și Nathan se adunaseră pe verandă. Zak era deja în trăsură, privindu-i întrebător de la geamul deschis.

În tăcerea lor era o tensiune palpabilă. Cu privirea îndreptată în altă parte, Millicent își frecă gâtul, Nathan își privi picioarele, iar Leon își scoase batista. „Să știi că te poți întoarce acasă oricând, îi spusese Leon lui Nathan, cu ocazia uneia dintre conversațiile lor purtate în hambar. Dacă nu vei fi fericit în Dallas, încă putem cumpăra ferma bătrânului Sawyer."

Însă Nathan știa că nu avea să se mai întoarcă acasă. Zilele lui de muncit la fermă se sfârșiseră. „E bine de știut", zisese el. Pe verandă, întinse mâna spre Leon.

– Ei bine, la revedere, tată. Îți mulțumesc pentru tot. Ai fost cel mai bun tată pe care l-ar putea avea un fiu.

– Tu ai făcut să-mi fie ușor, rosti Leon și își suflă nasul în batistă.

Nathan se întoarse spre mama lui.

– La revedere, mamă. O să-mi fie dor de mâncarea ta, spuse el.

Millicent îi răspunse cu un zâmbet tremurat. Întinse mâna și îi aranjă o parte a gulerului, iar pentru o fracțiune de secundă, Nathan îi simți vârfurile degetelor atingându-i gâtul.

– Ai grijă de tine, zise ea.

În timp ce trăsura se îndepărta, Nathan le făcu cu mâna pe geam, apoi se instală pe bancheta de piele și nu se mai uită în urmă. Scâncind, Zak sări lângă el.

– Va fi bine, băiete, spuse Nathan petrecându-și brațul pe după gâtul lui.

Însă, în inima lui, Nathan știa că va trece multă vreme până să fie așa.

Din pat, Leon se uită cum Millicent își dădea coatele cu crema dintr-un borcănel aflat pe măsuța de toaletă. Deja se dăduse cu amestecul uleios pe chipul rar expus vitregiilor naturii. Prevederile micului fond fiduciar lăsat de părinții ei îi îngăduiau să cheltuiască lunar o mică sumă pentru luxul personal. Restul banilor erau puși deoparte pentru nevoile lui Randolph și Lily.

– N-ai pierdut deloc timpul, Millie, ai și dat anunțul în ziar, nu-i așa? mormăi Leon. Ce te-a făcut să crezi că nu se va întoarce pentru a rămâne?

– De ce s-ar întoarce? Știe că, aici, nu mai e nimic pentru el.

– Mă bucur că nu i-ai spus asta lui Nathan, înainte de a pleca. A fost drăguț din partea ta.

Tonul lui Leon fusese plin de sarcasm.

– Ce rost ar fi avut să-i zic?

– În ce ziare ai dat anunțul?

– În *Fort Worth Gazette* și *Dallas Herald.*

– Și va apărea luni?

– Da. În fiecare zi vreme de două săptămâni. Nu va fi nevoie să apară mai mult de-atât. Se va vinde imediat.

– Sper că băiatul nu citește *Dallas Herald.*

Soția lui nu răspunse. După o lungă tăcere în care Leon privi rotirea hipnotică a degetelor ei, o întrebă curios:

– La ce te gândești, Millicent?

Millicent înșurubă capacul borcănelului și își luă peria.

– Ce te face să crezi că mă gândesc la ceva?

– Camera asta este atât de ticsită cu gândurile tale, încât abia poți respira.

– Fac ceea ce trebuie, Leon... pentru noi toți, rosti Millicent subliniind cuvintele cu mișcări energice ale periei. Tata nu a vrut ca ferma să-i rămână lui Nathan. Știi asta. Nu pot să mă opun dorinței lui și să i-o dau, iar ceilalți nepoți ai lui nu sunt interesați de ea. Când mi-ar suna ceasul, Randolph și Lily ar vinde ferma înainte ca trupul să mi se răcească, lăsându-l pe Nathan de izbeliște când ar fi trecut de prima tinerețe, iar pentru el ar fi prea târziu să înceapă a face altceva, cum ar fi această slujbă oferită de Trevor. Prețurile fermelor sunt foarte mari acum. Ce se va întâmpla după următoarea tornadă sau secetă, sau inundație, fiindcă una dintre ele va fi până la urmă? Știi că acesta este adevărul, Leon. În plus, tu începi să fii prea bătrân pentru a te ocupa de fermă, mai ales că Nathan nu mai e aici pentru a te ajuta.

– Pe cine încerci să convingi, Millicent?

Maxilarele lui Millicent se încleștară. Întoarse capul pentru a se uita urât la el.

– Avem nevoie de bani *acum*, Leon. Nu pricepi asta? Facultatea va fi scumpă. Randolph va avea nevoie de o nouă garderobă pentru Columbia, iar eu nu mai pot să-i fac rochii lui Lily. Are nevoie de haine făcute de o croitoreasă... Își puse o mână pe gât, lucru pe care obișnuia să-l facă atunci când rămânea fără cuvinte, apoi se răsuci spre oglindă. După ce se mai perie de câteva ori, spuse cu blândețe: Este un băiat bun, Leon. N-am zis niciodată că nu este. Când s-a născut, te-am avertizat că, probabil, nu voi ține niciodată la el. Cum aș fi putut când seamănă atât de mult cu... el?

– Ei bine, calitățile lui deosebite, cum ar fi onestitatea și bunătatea lui, te-ar fi putut face să îi la el, mormăi Leon.

Millicent clătină iritată din cap.

– Știu, știu, cu toate că habar n-am de unde le are având în vedere cine îi este tată...

– ... și cine îi este mamă.

Millicent puse peria pe masă. Leon se așteptase s-o azvârle în el, însă ea se uită în oglindă, iar el se întrebă pe cine sau ce vedea acolo.

– Da, așa este, fu ea de acord. Având în vedere cine l-a conceput, cum de a ieșit așa? Sper doar să nu intre în bârlogul diavolului

și să fie fericit acolo unde se duce... cred că așa e cel mai bine pentru el. Stinse lampa cu kerosen, iar camera se cufundă în întuneric. Chiar îi doresc asta, Leon. Dumnezeu mi-e martor că îi doresc din suflet! Salteaua se lăsă în jos sub mica ei greutate. Să nu te aștepți la nimic în seara asta. N-am chef de așa ceva.

– Nici eu, rosti Leon.

Samantha

Capitolul 20

Samantha nu avea nici un chef de friptura lui Grizzly. Simțea durerea pierderii. Scrisoarea doctorului Tolman era scrum în șemineu, iar ea nu avea să afle niciodată conținutul său. Ei bine, totuși existau mai multe modalități de a scoate o cizmă înțepenită pe picior. Pe un ton neutru, rosti:

– Tati, după cum pare că savurezi friptura, se pare că prietenul tău din armată nu e pe moarte.

– Ba chiar din contră, mă bucur să spun, zile Neal tăind o bucățică dintr-un mușchi de vită cât farfuria. Pofta lui de mâncare sugera că nu avea nici o boală ascunsă. Cody și soția lui tocmai și-au vândut cu mare profit magazinul din Charlotte, Virginia, și s-au mutat la țară, pentru a crește cai. Ăsta a fost visul lui încă de când eram împreună în armată, iar după atâția ani, a devenit realitate. Mi-a scris ca să-mi dea noua lui adresă.

– Iar doctorul Tolman ce a avut de spus despre cum să scapi vitele de căpușe?

Neal luă lingura și își mai puse niște sos peste piure.

– Nimic care să ne fie de folos. Mi-a scris despre o soluție cu care ar trebui spălate animalele, care cică ar fi mai bună decât a lui Robert Kleberg. Totuși, eu cred că voi rămâne la preparatul cu cărbune și gudron al lui Bob. Ce e bun pentru King Ranch este suficient de bun și pentru Las Tres Lomas.

Explicația furnizată cu dezinteres era destul de plauzibilă, fiind greu să nu o crezi, dar de ce distrusese scrisoarea? Era un lucru mărunt și se putea să nu însemne nimic, însă alături de șemineu era un coș în care se puneau hârtiile netrebuincioase, pentru a fi folosite la aprinderea focului.

– De ce a scris pe plic că este *confidențial*? întrebă Samantha.

– Deoarece n-a vrut ca vreun curios să-și bage nasul și să-i fure ideea. Vrea să obțină un patent pentru această invenție.

– Iar eu sunt o simplă curioasă?

Neal propti brusc cuțitul și furculița cu capetele în masă.

– Sam, scrisoarea omului nu merita să-ți pierzi timpul citind-o, iar soluția lui nu mi se pare bună, așa că asta-i tot. Nu ți-ar fi convenit prețul cerut de el, iar soluția în sine mi se pare primejdioasă pentru vite. E ceva pe bază de acid carbolic. Am aruncat scrisoarea în foc.

Samantha se gândi că poate așa era, dar o urmă de îndoială tot rămase în mintea ei, susținută și de neobișnuita iritare a tatălui ei față de ea. Totuși, Neal Gordon nu era un om foarte tolerant dacă i se puneau la îndoială faptele. În orice caz, el îndreptă conversația spre vânzarea fermei din comitatul Cooke.

– Buckley spune că locul acela are propriul izvor, o casă măricică, o grădină și o livadă, rosti el. Am putea transforma acel loc dintr-o simplă tabără pentru cowboy într-o versiune mai mică a fermei Las Tres Lomas, ceva suficient de drăguț pentru ca tu și mama ta să o vizitați și să invitați oaspeți acolo. Nu este nevoie ca toată proprietatea să devină o arteră pentru circulația animalelor. Am putea cultiva nutreț, pentru a avea rezerve în caz de secetă și am putea încerca să cultivăm noi soiuri de plante. Nu vom sărăci dacă o să construim un siloz și niște hambare.

De ani întregi, Samantha nu-l mai văzuse pe Neal Gordon atât de entuziasmat. Ochii îi erau strălucitori, iar chipul, îmbujorat. Și nici nu-i mai auzise șuieratul din piept. Nu văzu nici un motiv evident pentru a-și face griji în privința sănătății lui. În mintea lui, lucrurile erau stabilite. Era încântat de ideea de a deține o altă fermă pe deplin dezvoltată, cu toate facilitățile de la ferma Las Tres Lomas: o casă principală, o casă pentru lucrători și o bucătărie pentru toată lumea, cu toalete în interior, curent electric, canalizare și poate chiar un telefon – lucru pe care Las Tres Lomas încă nu-l avea, deoarece lista doritorilor din zona Fort Worth era foarte lungă. O a doua fermă avea să-l aducă mai aproape de perspectiva de a deveni un titan printre crescătorii de vite texani.

În curând, tatăl ei avea să înceapă a depăna amintiri despre anii când îl preocupase extinderea fermei, când cumpărase toate terenurile învecinate care apăruseră pe piață. Ca și acum, fuseseră vremuri în care fântânile erau pline, iarba era din abundență, iar vitele erau sănătoase – „ani verzi", cum îi numea el. „Cumpără acum, cât lucrurile merg bine" fusese filosofia lui. Dar apoi veniseră „anii maronii, cu o secetă care secase majoritatea surselor de apă și uscase toată iarba din centrul Texasului, iar criza financiară numită „Panica din 1893"

lovise Statele Unite, afectând fermele ipotecate, precum Las Tres Lomas. Cu toate că era mică pe-atunci, Samantha își amintea mai bine decât tatăl ei de acea perioadă care o învățase să fie precaută, așa că, deși cifrele din registrul contabil indicau profit, iar ipoteca fusese plătită de mult, ea ezita să cheltuiască până și cea mai mică sumă. Credea cu fermitate în ridicarea de bariere impenetrabile împotriva dezastrului financiar.

– Albinuțo, îți spun că fiica ta ține băierile pungii mai strânse decât corsetul unei debutante, îi zisese el mamei ei.

– Aha, acum e fiica *mea,* da? Ei bine, poate că Samantha n-a uitat profunda îngrijorare de pe chipul tatălui ei și nici discuțiile tensionate de la masă atunci când se părea că eram pe cale să pierdem ferma fiindcă întârziasem să plătim o rată. Samantha nu face decât să încerce a păstra agoniseala pentru care Neal Gordon a muncit atât de mult, astfel ca îngrijorarea să nu mai apară niciodată pe chipul lui.

Mama ei nu trebuise s-o spună, dar privirea ei plină de reproș și tonul acuzator arătaseră foarte clar că îl considerase vinovat pe Neal pentru că ajunseseră în pragul dezastrului financiar. Zelul lui de a deveni unul dintre cei mai mari proprietari de pământ din Texas îl făcuse să tot cumpere pășuni pentru cirezile lui din ce în ce mai mari. Gordonii ajunseseră să fie bogați în terenuri, dar săraci în bani. Neal își învățase lecția, dar încă visa să vadă distinctivul logo Las Tres Lomas de la Trinidad – doi T flancați de doi L mai mici – răspândit în tot Texasul. Își dorea să devină un titan.

– Ce este un titan? își întrebase Samantha tatăl, când avea 10 ani, iar el îi dăruise de ziua ei o carte cu povești din mitologia greacă.

Basmele despre zei și zeițe reprezentaseră lectura lui favorită în copilărie și, în secret, la maturitate.

– Erau zei care au stăpânit cândva Universul, răspunsese Neal. Poți citi totul despre ei în această carte. Astăzi, lumea îi numește astfel pe oamenii importanți și puternici.

– Iar tu vrei să fii titan?

– Dacă mă ajută Dumnezeu, zisese Neal.

Mama ei își dăduse ochii peste cap.

După ce își împături șervetul și se ridică de la masă scuzându-se, Samantha se gândi că, dacă ea și Sloan s-ar căsători, iar fermele lor s-ar uni, tatăl ei și-ar vedea dorința îndeplinită.

Fiindcă, la sugestia ei, Neal își încheiase treaba pe ziua aceea, Samantha îl lăsă cu ziarele lui și un somn de după-masă, fiindcă era

cam moleșit după burbon și mâncarea sățioasă, iar ea îl încălecă pe Pony și se duse în locul unde fătau vacile și unde era sigură că avea să-l găsească pe supraveghetorul fermei, Wayne Harris. Probabil că latura ei științifică nu o lăsa a trece cu vederea o minciună care îi captase interesul. Tatăl ei arăta și se purta în regulă, dar primise o scrisoare confidențială de la un doctor. Faptul că nu i-o arătase nu îi era caracteristic, iar arderea ei cu atât mai puțin. Își păstra scrisorile personale luni în șir înainte de a se îndura să le arunce în coșul pentru hârtii.

Pe de o parte, la o fermă nu exista anotimp mai interesant decât primăvara, când se nășteau viteii, însă, pe de altă parte, nici nu exista vreunul mai solicitant din punct de vedere psihic și fizic pentru vacile care fătau și pentru cei care le ajutau. Anumite țarcuri erau alocate vacilor gestante pentru ca nașterea să poată fi monitorizată și să li se dea ajutor în caz că apăreau dificultăți. În sezonul fătatului, Wayne era responsabil cu țarcurile pentru fătat și era neîntrecut la salvarea vacilor și viteilor în pericol, adesea fiind ajutat de Samantha. Zece minute mai târziu, Samantha îl găsi implicat într-o astfel de luptă.

– Slavă Domnului că ai venit, Mornin' Glory, spuse el. Avem nevoie de ajutorul tău. O junincă este în pericol.

– Va scăpa cu viață?

– E greu de zis. Și vițelul are probleme.

Vițelul și mama sa, al cărei cap era ținut de doi bărbați și care avea picioarele legate pentru a o împiedica să sară în timp ce încercau s-o salveze, muriră o oră mai târziu, după ce ea fătă și avu o hemoragie fatală. Îngrețoșați de chinul ei cumplit, Samantha și Wayne se îndreptară spre rezervorul cu apă pentru a se spăla de mizerie.

– Tare trebuie că mai iubești ferma de poți suporta o astfel de grozăvie, rosti supraveghetorul după ce își scoase cămașa. Nu cred că eu mă voi putea obișnui vreodată cu o asemenea durere.

Samantha se uită la el. Aprecia sensibilitatea lui Wayne, cu toate că el se străduia să pară dur și avea reputația unui om pe care era bine să nu-l provoci prea tare. Nu era un bărbat înalt, dar trupul lui zvelt și vânjos, plin de mușchi formați în ani de muncă la fermă și de supravegheat cowboy, dădea impresia că era mai înalt. Ca vârstă, Samanthei i se păruse la fel toată viața ei, nici tânăr, nici bătrân, ci pur și simplu trainic și neschimbat ca un stejar. Îi considera pe el și pe Grizzly cei mai buni prieteni ai ei.

– Mă bucur că n-am mâncat prea mult din friptura lui Grizzly, spuse ea. A fost totul în regulă cât am lipsit?

– Sâmbătă seară, Rawbone a fost implicat într-o bătaie în cârciuma White Settlement, iar eu a trebuit să-l scot pe cauțiune de la pușcărie. Tatăl tău a dat banii și îi va reține din leafa lui. În afară de asta, nu a fost nimic deosebit.

– Tata ți se pare în regulă? În privința sănătății?

Wayne ridică o sprânceană.

– Da, din câte am văzut, MG. Ai motive să te îndoiești de asta?

Samantha își scutură brațele de apă.

– La petrecerea de ziua mea, eu și mama am remarcat un mic șuierat din plămânii lui. Părerea mamei este că, într-o zi, va avea de suportat consecințele săgeții comanșe care i-a intrat într-un plămân când era tânăr. În plus – Samantha își derulă mânecile cămășii –, a primit o scrisoare pe care scria „confidențial" de la un doctor din teritoriul Oklahoma. A aruncat-o în foc înainte ca eu să apuc s-o citesc. Mi se pare suspectă treaba asta. Am crezut că era un răspuns la o întrebare medicală despre el, dar tata a zis că e un răspuns de la un veterinar pe care l-a întrebat despre o soluție creată de acesta pentru a scăpa vitele de căpușe. Cică a citit despre ea într-un articol dintr-o revistă.

– Poți să-l crezi, MG, rosti Wayne încheindu-și cămașa. Neal mi-a arătat articolul și amândoi am căzut de acord că acea soluție nu ne interesează. Poate că omoară căpușele, dar nici vaca n-ar supraviețui.

Samantha răsuflă ușurată.

– Atunci, e în regulă.

– Dar articolul nu a fost scris de un doctor.

Samantha se holbă la el.

– Ești sigur? Nu l-a scris un doctor Tolman din Marietta, teritoriul Oklahoma?

– Firește că sunt sigur. Era scris de un fermier din comitatul Denton.

– O, Doamne, Wayne!

Samantha își puse mâinile în șolduri, furia întrecându-i îngrijorarea. Fusese mințită, și chiar cu multă pricepere.

– Ei, nu te supăra pe tatăl tău, te rog Mornin' Glory. Probabil că a avut un motiv întemeiat să nu-ți arate scrisoarea. Grizzly trebuie că știe. Neal nu-i poate ascunde nimic lui Grizzly, oricât de tare s-ar strădui.

– Ei bine, cred că îi voi face o vizită lui Grizzly, rosti Samantha. Să nu-i pomenești lui tata de această conversație.

– Buzele îmi sunt pecetluite ca punga unui avar. O să văd dacă revista aia mai e pe undeva. S-ar putea s-o am în camera mea.

Samantha scoase șaua lui Pony și lăsă calul liber într-un padoc, apoi porni spre lunga clădire din bușteni care adăpostea bucătăria și sala de mese, domeniul bucătarului fermei. Deasupra ușii din față era gravat cu fierul roșu „Trail Head", cu referire la locul unde sfârșeau vitele. Grizzly avea patru oameni vrednici care îl ajutau să hrănească 30 de cowboy cu trei mese pe zi, șase zile pe săptămână. Duminică era ziua lui de odihnă, iar angajații de la fermă trebuiau să se descurce singuri, ceea ce, de obicei, însemna să frigă la proțap o jumătate de vită, în vreme ce aceia dintre ei care erau pricepuți preparau plăcinte cu fructe pe lângă tăvile cu chifle și ceaunele cu fasole. În zilele de duminică, Grizzly se ducea la biserica din oraș, se răsfăța cu un prânz la restaurantul de la Metropolitan Hotel și își petrecea după-amiaza făcând voluntariat la Casa masonică pentru văduve și orfani, înființată cu un an în urmă, în 1899. Nimeni de la fermă nu-l vedea până duminică seară, când se întorcea în camera lui, unde putea fi văzut citind la lumina lămpii, în fotoliul lui de lângă fereastră.

Samantha îl găsi în micul său birou de lângă cămară, pregătind rețetele lunare. Scund și masiv, oamenii îl tachinau pentru faptul că era aproape la fel de lat pe cât era de înalt, însă o făceau de la o distanță suficient de mare pentru ca făcălețul lui să nu-i poată atinge. Când Samantha apăru în pragul ușii deschise, pe chipul lui apăru o încruntare pentru a-l alunga pe intrus, dar dispăru instantaneu când el se răsuci pe scaunul de la birou și văzu cine îl vizita.

– Mornin' Glory! strigă el ridicându-se pentru a o îmbrățișa. La mulți ani cu întârziere! Cum a fost petrecerea? Tot ce am reușit să aflăm de la tatăl tău a fost că erai frumoasă ca un răsărit de soare primăvara.

– Ca să-ți spun adevărul, Grizzly, anul ăsta a fost așa și-așa.

Zâmbind întristat, Grizzly se așeză la loc.

– Faptul că ai împlinit 20 de ani te-a deprimat?

Perspicacitatea lui o făcu pe Samantha să chicotească.

– De unde știi?

– Fiindcă, dacă ai împlinit 20 de ani, ești deja femeie.

„Și nemăritată", fu sigură Samantha că gândise el. Nu că pe Grizzly l-ar fi preocupat faptul că nu avea un soț. El detesta schimbările.

Dacă bărbatul cu care se mărita venea să-și impună părerile și dădea lucrurile peste cap? Adulmecă aerul și o măsură din priviri.

– Ai fost deja la țarcurile unde fată vacile?

– M-am dus să vorbesc cu Wayne și am dat peste o situație gravă. Am pierdut și vaca, și vițelul.

Grizzly se strâmbă compătimitor.

– Păcat!

– Iar acum, am venit să vorbesc cu tine.

– Pare a fi de rău. Despre ce-i vorba?

– Despre tata. Ai remarcat ceva sau a spus el ceva care să sugereze că nu se simte bine?

Grizzly își strânse buzele cărnoase ca niște prune coapte. După ce se gândi câteva clipe, rosti:

– Nu, absolut nimic. Ce-a zis Wayne?

– Același lucru, dar eu sunt îngrijorată, mai ales că m-a mințit în față când l-am întrebat despre o scrisoare pe care a primit-o de la un doctor și pe care scria „confidențial".

– Ce spunea scrisoarea?

– A aruncat-o în foc înainte ca eu să apuc a o citi.

Grizzly se sprijini de spătarul scaunului.

– Oho, asta nu e bine. De la cine era scrisoarea?

– De la un doctor pe nume Donald Tolman, din Marietta, teritoriul Oklahoma.

Ușurarea apăru pe chipul bărbos al lui Grizzly.

– O, Samantha, scumpo, nu-i nimic în neregulă cu tatăl tău, slavă Domnului! Scrisoarea era de la doctorul care te-a pus în brațele părinților tăi.

Capitolul 21

Pe chipul lui Grizzly se ivi o expresie la fel de îngrozită ca a cuiva care a înghițit accidental un os. Samantha îl privi de parcă chiar o făcuse. Scăparea lui pătrunse încet în mintea ei, ca revenirea în fire după o lovitură năucitoare. Găsindu-și cu greu cuvintele, Samantha rosti:

– Scrisoarea... era... de la doctorul care m-a adus pe lume?

Își amintea că mama ei pomenise de un doctor atunci când, la 10 ani, ea ascultase la ușa bibliotecii.

Grizzly își flutură mâinile de parcă ar fi vrut să facă un public agitat să se așeze la loc pe scaune.

– Șșșt! îi ceru el supărat, privind spre ușa deschisă. Se ridică și, cu ciudatul mers ca de rață al oamenilor scunzi și corpolenți, se duse s-o închidă pentru a nu fi auziți de vreunul dintre membrii echipei de la bucătărie care ar fi putut să asculte, deși cei mai mulți dintre ei nu vorbeau decât spaniola. Apoi reveni, se trânti pe scaunul de la birou și își cuprinse fruntea cu o palmă.

– Dumnezeule mare, ce-am făcut?! gemu el. Dacă tatăl tău va afla ce ți-am spus, va ști că ai primit informația de la mine. Va crede că l-am trădat, iar eu aș prefera să fiu jupuit de viu decât ca el să creadă așa ceva.

Samantha simți ceva trezindu-se în ea ca o pisică ce se întindea după un somn lung în colțul unei camere.

– De unde îl cunoști pe acest doctor Tolman?

Grizzly îi aruncă o privire nefericită.

– Te rog, Samantha, uită numele ăsta și ceea ce tocmai ai auzit.

– Ei bine, nu cred că pot face asta, dar îți pot da cuvântul meu că tot ce-mi vei spune va rămâne în acest birou.

Grizzly păru alarmat.

– Cum adică ce îți voi spune? Ți-am zis tot ce am avut de spus.

– Nu, nu mi-ai zis. Spune-mi despre doctorul Tolman. De unde îl cunoști? L-ai întâlnit în noaptea în care m-a adus aici?

Grizzly rosti cu asprime:

– De unde știi că era noapte?

– Wayne mi-a spus... cu mult timp în urmă. A zis că nu știe nimic altceva despre acea noapte.

– Nici eu nu știu.

– Te rog, Grizzly! De ce să nu știu?

Cu încăpățânare, Grizzly își ațintì privirea în altă parte, își încrucișă brațele și le sprijini pe pântec.

– Dacă tatăl tău va afla, nu-ți va fi bine deloc.

– Nu va afla. Am la fel de multe motive ca tine să păstrez asta între noi doi. El m-a mințit și a aruncat scrisoarea în foc. Este evident că te-a pus să juri că vei păstra secretul și nu vrea ca eu să aflu ceva despre doctorul Tolman, iar eu înțeleg asta. Știu cum s-ar simți dacă ar crede că sunt cât de puțin curioasă în privința circumstanțelor nașterii mele.

Grizzly îi aruncă o privire tăioasă ca briciul.

– Ei bine, atunci de ce ai devenit brusc curioasă? Înainte, n-ai fost niciodată.

Samantha se încruntă gânditoare.

– Efectiv nu știu. Dar chiar în dimineața asta mă gândeam că tata și mama n-ar mai trebui să-și facă griji că părinții mei adevărați ar apărea. S-au temut mereu, mai ales tata, că vor veni după mine. Eu, pe de altă parte, cu excepția unei singure dăți – aveam 15 ani – când l-am întrebat pe Wayne ce știe despre nașterea mea, nu m-am mai gândit niciodată la asta... până... a apărut situația asta. Samantha îl privi rugătoare pe bucătar. Nu voi face nimic cu informațiile pe care mi le dai, Grizzly. De ce aș face ceva? Aș vrea doar să știu... ce știi tu, asta-i tot, iar atunci curiozitatea îmi va fi satisfăcută și nu voi mai pomeni niciodată despre asta. Te rog, ești prietenul meu!

Grizzly suspină ca un bucătar care știe că friptura înăbușită s-a ars și nu mai poate fi salvată.

– Doctorul te-a adus în toiul nopții. Aveai doar câteva zile. Am auzit șareta venind. Nu mă întreba cum. De obicei, dorm ca un urs care hibernează, dar în noaptea aceea eram treaz. Ceea ce a fost un lucru bun. Foarte curând, Neal a bătut la ușa mea și mi-a cerut cheia de la camera cu gheață. Avea nevoie de lapte, dar nu știa unde era cheia, altminteri n-aș fi știut de tine până a doua zi.

Bucătarul făcu o pauză, parcă gândindu-se dacă să continue sau nu.

– Te rog, Grizzly! Continuă!

– Mândru cum nu l-am mai auzit niciodată, tatăl tău a zis: „Avem un bebeluș, Grizzly!" Mi-am dat seama imediat despre ce era vorba și i-am spus să se întoarcă în casă, că voi aduce eu laptele.

– Și apoi ce s-a întâmplat?

– Am dus laptele în casă, iar doctorul, care adusese un biberon, le-a arătat părinților tăi cum să-l folosească, cum să încălzească laptele, treburi de genul ăsta. A pus puțină miere în el. O, Dumnezeule, a fost o scenă de văzut – tu nu erai mai mare decât palma unui bărbat, iar ai tăi mai că nu țopăiau de fericire. Mama ta zicea întruna: „O, mulțumesc, domnule doctor Tolman!" Așa se face că am recunoscut numele lui.

Samantha era fascinată, imaginându-și scena.

– Și... a spus acest doctor ceva despre... altceva?

– Nici măcar o vorbă, Mornin' Glory, și ăsta-i adevărul. A venit, te-a dat și a plecat. Asta-i tot ce știu, și e mai mult decât vrea tatăl tău ca tu să știi. Acesta este motivul pentru care a distrus scrisoarea. Nu dorește ca vreun fir să te conducă spre locul de unde ai venit.

– Nu am intenția să mă las dusă nicăieri de vreun fir, Grizzly. Sunt satisfăcută și recunoscătoare să aflu că tata este sănătos, dar totuși mă întreb... de ce i-a scris doctorul Tolman. Oare ce conținea scrisoarea?

Grizzly suspină din nou.

– Vezi tu, ăsta-i genul de întrebare care te poate băga în belea. O întrebare duce la alta, apoi la încă una și, înainte de a-ți da seama, dâra de firimituri te duce într-o situație din care nu mai poți ieși.

Samantha se ridică și apoi cuprinse în brațe umerii largi ai bucătarului.

– Nu-ți face griji, Grizzly. Nu mă iau după dâra de firimituri. Rădăcinile mele sunt aici. Familia și oamenii pe care îi iubesc sunt aici.

– Ei bine, mă bucur să aud asta, rosti Grizzly fără să pară convins. Se ridică și luă de pe cuier însemnul autorității sale. Își trecu peste cap șnurul amplului șorț de bucătărie și se răsuci pentru ca Samantha să i-l lege la spate. Însă nu uita un lucru, tânără domniță. Tatăl tău te iubește mai mult decât propria viață, dar nu există o legătură care să nu se poată rupe. Pe lumea asta există unele lucruri cărora iubirea, indiferent cât de necondiționată și trainică e, nu le poate face față, iar cel mai grav dintre ele este trădarea. E firesc ca, la 20 de ani, un copil adoptat să fie curios în privința originilor sale și cine îi sunt părinții adevărați, dacă mai trăiesc, însă eu te sfătuiesc să te ții de cuvânt și să lași lucrurile baltă.

Oare deslușise o vagă urmă a unei experiențe prin care trecuse Grizzly, de vorbea cu o asemenea convingere sfătuind-o să fie precaută? Grizzly avea și un nume de botez, dar Samantha nu-l auzise niciodată. Din câte știa toată lumea, el nu avea nici o rudă. Nu primea corespondență personală și niciodată nu prezentase pe cineva ca fiind un membru al familiei sale. Abia ieșit din copilărie, fusese angajat ca ajutor de bucătar de către tatăl tatălui ei, iar de atunci locuise la ferma Las Tres Lomas. Se presupunea că toate rudele lui muriseră sau că el rupsese relațiile cu ele, sau viceversa. Nu se știa care era adevărul, dar Grizzly îi considera pe Gordoni și pe Wayne Harris drept familia lui, iar ferma, casa lui. Samantha nu avusese niciodată vreun motiv să se întrebe cum de el ajunsese în Las Tres Lomas singur pe lume, însă acum era convinsă că fusese orfan sau abandonat.

Când Grizzly se întoarse din nou spre ea, în ochii lui încă exista un licăr de avertizare, iar Samantha îl trase de barbă, glumind cu afecțiune pe seama îngrijorării lui, dar rămase totuși cu o ușoară neliniște. Dragostea părinților ei adoptivi o făcea să se simtă în siguranță, ca într-o casă cu fundație și pereți solizi, dar oare ar fi rezistat la o furtună cu adevărat puternică?

– Nu-ți face griji, Grizzly. Voi ține cont de cuvintele tale, spuse ea. Acum, trebuie să mă spăl și să mă apuc de contabilitate.

Când Samantha coborî la parter, după ce se spălă și își schimbă hainele, tatăl ei era treaz și stătea la biroul lui din bibliotecă. Ziua devenise călduroasă, iar focul din șemineu se stinsese. Trecând pe lângă el, se aplecă și luă bucățica de hârtie crem care scăpase de flăcări. Nu scria nimic pe ea, dar numele doctorului Donald Tolman se imprimase indelebil în memoria ei.

Neal Gordon nu era un om răbdător, iar Samantha știa că avea să-i facă viața grea până luni, când Jimmy urma să aducă la fermă ediția de dimineață a ziarului *Fort Worth Gazette*. Echipa de lucrători era acum atât de mare, încât el și Samantha nu erau chemați să ajute la treburile de zi cu zi ale fermei, dar, având în vedere mărimea ei, era nevoie de o supraveghere atentă. Ea și tatăl ei își împărțeau sarcinile și lucrau cu schimbul, ceea ce presupunea să-și petreacă o bună parte din zi în șa, însă până luni, după ce își făcea treaba, Neal nu părea să aibă răbdare să se ocupe de altceva. Umbla prin casă, intra în bucătărie, o sâcâia pe Samantha, care lucra în atelierul ei.

– Ce-i ăsta? întrebă el luând în mână un obiect maro-închis, care arăta ca o piatră.

Samantha se grăbi să-l salveze de mânuirea lui neatentă.

– Nu știu, spuse ea. L-am găsit la Windy Bluff. Inițial, am crezut că e o rocă, dar este un os fosilizat, care probabil că a aparținut unei creaturi terestre de acum câteva milioane de ani. Vezi găurelele prin care treceau vasele de sânge?

Neal privi cu atenție.

– De unde știi că nu este o rocă?

– Am văzut la microscop. Fiindcă Texasul Central a fost acoperit cândva de apă, în această zonă s-au păstrat fosile. Din acest motiv, oamenii de pe-aici îmi tot aduc să analizez așchii și fragmente de viețuitoare neidentificabile.

– Ei bine, mă bucur că ai un hobby pentru astfel de zile, rosti Neal cu asprime. Aș vrea să am și eu.

Samantha râse ușurel și îi mângâie obrazul.

– Nu-mi spui mereu să nu-mi doresc ca ziua de mâine să vină mai curând pentru că oricum va veni prea repede?

Neal ridică din umeri.

– Ei bine, în acest caz nu vine suficient de repede.

În cele din urmă, ziua de luni și Jimmy sosiră cu ediția de dimineață a *Fort Worth Gazette*. Neal o puse pe Silbia să-l trimită pe un ajutor de la fermă s-o cheme pe Samantha de pe pășunea unde supraveghea reuniunea viteilor nou-născuți cu mamele lor, urmărind vacile care își respingeau odraslele. Neal găsise secțiunea din ziar care îl interesa și o întinsese pe birou în așteptarea ei. Samantha intră grăbită. Într-adevăr, era ferma Barrows, anunțul precizând că „un reprezentant al familiei Barrows" se va întâlni cu persoana interesată în Gainesville, într-un loc ales de aceasta, și o va conduce la terenul de vânzare. Luarea legăturii și aranjarea întâlnirii puteau fi făcute prin intermediul unei telegrame date la Western Union.

– Aleluia! strigă Neal. Mă duc chiar azi la Fort Worth, ca să trimit o telegramă prin care să le dau de veste că sunt interesat. Vânzătorul îmi poate răspunde acolo, iar Jimmy ne va aduce mesajul său.

În următoarele trei zile așteptară. În cele din urmă, Jimmy, cu aerul unui emisar care venea cu o misiune importantă, sosi cu telegrama în mână și îi spuse Silbiei că trebuia să i-o livreze personal „domnului G".

Menajera urcă scările până la terasa de pe acoperiș și făcu să răsune marele clopot atârnat de o coloană înaltă, al cărui sunet putea fi auzit pe o mare porțiune a fermei de 20.000 de acri. Fusese instalat acolo în primul rând pentru a-i chema pe oameni. Silbia trase funia de trei ori, acela fiind semnalul pe care îl stabiliseră pentru a fi anunțați că telegrama sosise. Aflați la vreo 3 kilometri distanță, unde încercau să-și dea seama ce animal ucisese un tăuraș, Neal și Samantha auziră chemarea funebră a clopotului.

– O, Dumnezeule, a sosit, Sam! rosti Neal.

În salon, Neal smulse telegrama dintre degetele lui Jimmy, iar după ce citi mesajul, scoase un strigăt entuziasmat. Apoi i-o dădu Samanthei, care citi că un reprezentant al fermei Barrows va fi încântat a se întâlni cu Neal Gordon în cafeneaua din gară, la ora două, peste patru zile. Neal pufnise disprețuitor când citise pretențiosul

cuvânt „reprezentant". De ce nu se precizase pur și simplu numele persoanei din familia Barrows cu care aveau să se întâlnească?

– Fă-ți bagajele, Sam, spuse el. Se pare că mergi la ferma Barrows ca *reprezentantă* a Las Tres Lomas de la Trinidad.

Capitolul 22

Așadar, rămăsese stabilit, singura întrebare fiind cine avea s-o însoțească pe Samantha ca doamnă de companie – în realitate, ca bodyguard. Samantha spuse că nu avea nevoie de bodyguard, însă părinții ei insistară. O femeie singură era o țintă ușoară, dar două ar fi intimidat un răufăcător, mai ales dacă erau pricepute la mânuirea armelor. Fură pomenite numele lui Billie June și Millie May, deoarece surorile trăgeau extraordinar cu armele, dar, până la urmă, se decise că Mildred avea s-o însoțească. Înfățișarea și atitudinea înfricoșătoare ale menajerei sugerau o femeie cu care nu voiai să te pui. Neal credea că era de ajuns o privire către Mildred, iar oricare ticălos care ar fi avut idei necuviincioase în privința fiicei lui s-ar fi gândit de două ori înainte să le pună în practică.

Femeile aveau să ia trenul de ora 8.00 spre Gainesville, urmând să ajungă la prânz, dacă trenul nu avea întârzieri, și să se vadă cu proprietarul fermei la ora 14.00. Deoarece era de presupus că drumul până la fermă și vizitarea proprietății aveau să dureze câteva ore, se deciseră că era indicat să rămână în Gainesville peste noapte. Dacă se întorceau cu trenul în aceeași zi, cele două călătoare ar fi ajuns în Fort Worth târziu în noapte – „când mișună tâlharii", îi avertizase Estelle dezaprobând cu totul ideea ca ele două să plece. În opinia ei, Neal era cel care trebuia să facă acea călătorie. Putea să doarmă tot drumul și să se trezească atunci când ajungea acolo. Femeile aveau să stea la un hotel Harvey House și să mănânce la restaurantul său, acesta aparținând unui lanț hotelier care fusese construit de-a lungul căilor ferate și care era renumit pentru camerele curate, mâncarea bună și serviciile excelente. Samantha folosi telefonul familiei Singleton, de la Triple S, pentru a rezerva o cameră.

Când puse receptorul în furcă, Samantha simți o prezență în spatele ei, iar când se răsuci, îl văzu pe Sloan Singleton privind-o sprijinit de tocul ușii salonului. Inima îi tresări în piept, însă

ea se gândi că doar din pricina surprizei, găsind o scuză reacției sale. Nu se așteptase ca el să fie acasă la acea oră a zilei. Millie May și Billie June se duseseră la cumpărături în oraș. Menajera, o drăguță mexicancă micuță, care lucra pentru familia Singleton de pe vremea când Sloan încă nu putea să ajungă la borcanul cu fursecuri, o poftise în casă.

– Sper că nu te superi, rosti Samantha arătând cu mâna spre telefonul de pe perete. Consuela mi-a dat voie.

– De ce crezi că m-aș supăra sau că trebuie să ceri voie. *Mi casa, su casa* – întotdeauna, spuse Sloan.

„Nu întotdeauna, Sloan", gândi Samantha. Ce cuvânt absurd era „întotdeauna". Iar acea casă nu avea să fie niciodată a ei. După ce Sloan se însura, casa avea să fie a lui Anne Rutherford, iar ea nu va mai pune niciodată piciorul acolo. Spre umilința ei, simți că ochii i se umplură cu lacrimi.

– Dumnezeule mare, Sam! Ce este?

Din doi pași, Sloan traversă încăperea și o apucă de umeri.

– Nimic, rosti ea devenind rigidă.

Știa ce avea să simtă el dacă ea i-ar fi mărturisit brusc adevăratele sentimente pe care le avea față de el. În primul rând, stânjeneală că prietena lui de-o viață, la care se gândea doar ca la o soră, era îndrăgostită de el, iar apoi compătimire că el nu îi putea întoarce „complimentul" – asta ar spune el, sau vreo prostie asemănătoare, fiindcă ar fi exagerat de cumsecade. Nu dorea ca el să se uite la ea cu ochii lui albaștri, iar ea să vadă în ei privirea pe care i-ar adresa-o unui infirm mândru – plin de sânge, dar neîngenuncheat.

– Da, se vede, spuse Sloan lăsând mâinile jos. Ce-i în neregulă?

Ce *era* în neregulă cu ea de plângea?

– Sunt... în una dintre zilele acelea.

– Oh! exclamă el, acea replică simplă fiind plină de înțelegere și de o urmă de stânjeneală.

Pentru un bărbat care avea surori, „una dintre zilele acelea" nu putea însemna decât un singur lucru.

– Am multe pe cap, zise ea pentru a lămuri neînțelegerea.

– Oh! repetă el pricepând corecția. În ultima vreme, se pare că ai multe pe cap. Chestii deprimante?

– Da, chestii deprimante.

– Cum ar fi?

Era aceeași întrebare pe care i-o pusese când se întâlniseră la răscruce și, la fel ca atunci, Samantha se gândi că, înainte, i-ar fi povestit.

I-ar fi spus de ușoara deprimare că împlinise 20 de ani și că se temea să nu rămână fată bătrână, de scrisoarea care fusese aruncată în foc, de imaginea care o bântuia, a unui mic bebeluș nedorit lăsat în mâinile unor străini de către un doctor care dispăruse înaintea zorilor și de dorința ei interzisă și trădătoare de a afla de ce fusese respinsă de părinții adevărați. Însă acea despovărare prezenta riscul ca Sloan să-și dea seama care era adevărata cauză a tristeții ei.

– Să zicem că mă simt confuză, rosti ea ștergându-și lacrimile cu degetele.

Sloan bagă mâna în buzunar și scoase o batistă.

– Poftim! spuse el. E nefolosită. Știi că, în afară de acum, te-am mai văzut plângând numai o singură dată?

Ea își tamponă ochii cu batista și încercă să zâmbească.

– Ei bine, asta pentru că niciodată nu prea am avut de ce să plâng.

– Atunci, ai avut.

– Da? Când a fost asta?

– Când te-ai dus cu Pony la orfelinat și ai aflat că fetița pe care ai cunoscut-o acolo când aveai 10 ani – parcă Susie o chema – a murit.

Samantha îl studie amuțită. Ochii lui Sloan o priveau atenți, răbdători, așteptând.

– Cum... de ți-ai amintit asta după atâția ani?

– Unele lucruri sunt greu de uitat. Pleci într-o excursie?

Samantha îi povesti despre misiunea pe care o avea în Gainesville.

– Trebuia să-mi ceri mie să te însoțesc, rosti Sloan.

Ea chicoti.

– Și ce-ar fi gândit Anne despre asta?

– De ce ar fi trebuit să gândească ceva anume?

Samantha îi dădu înapoi batista. Bărbații deștepți puteau fi foarte proști.

– S-ar fi putut s-o deranjeze, Sloan. Pe femei le deranjează astfel de lucruri.

– Ar fi o prostie din partea ei s-o deranjeze. Anne știe ce însemni pentru mine. O strânse de cot. Trebuie să plec, dar vreau să ai grijă în acea călătorie, da?

Ea simți că lacrimile o podidesc din nou.

– Voi avea grijă, spuse ea.

Afară, după ce încălecă pe Pony, Samantha puse pe seama imaginației faptul că încă simțea căldura mâinii lui Sloan care îi strânsese cotul. Presupuse că el ieșise din casă prin bucătărie, dar, când calul ei

ieși pe poartă, ea aruncă întâmplător o privire peste umăr și văzu că Sloan o urmărea cu privirea din pragul ușii din față.

– Știi la ce să te uiți și ce întrebări să pui, rosti Neal în ultima lor oră petrecută împreună, înainte ca ea să plece în misiunea pe care o avea. În curând, unul dintre ajutoarele de la fermă avea să o ducă cu tot cu valiză la Fort Worth, în una dintre distinctivele căruțe ale fermei Las Tres Lomas. Ai grijă să te asiguri că există izvorul, după cum s-a spus în anunț. Cercetează casa, vezi ca toate clădirile, țarcurile și gardurile să fie așa cum s-a zis că sunt. Nu mai e nevoie să-ți spun că bătrânul scrântit Liam Barrows, sau oricare dintre fiii lui o conduce acum ferma, știe pentru ce o vrem, dar tu încearcă să afli de ce o vinde. Ar fi util de știut. Dacă prețul e corect, iar totul este așa cum sperăm, poți să-i zici că o cumpărăm. Că Neal Gordon va veni cu un cec.

Când veni ora plecării, o ajută pe Samantha să urce în căruță și îi spuse:

– Nu uita să-l săruți pe bebeluș din partea mea și zi-i mamei tale să nu-și bată capul ăla drăguț din pricina siguranței tale.

– Dacă aș încerca să alung un taur furios cu un prosopel de bucătărie, rezultatul ar fi același, rosti ea.

Bebelușul menționat era cel care urma să fie botezat duminică. Samantha pleca sâmbătă la Fort Worth pentru că ceremonia avea loc devreme în dimineața următoare.

– Ai primit corespondență, domnișoară Sam, spuse Mildred la sosirea ei. Este în sertarul cuierului. Două par a fi invitații la petrecerile de dinaintea nunții domnului Baker și a domnișoarei Warner și mai este un bilet lăsat de Barnard Laird azi-dimineață. Te roagă să-l suni cât de curând posibil. Părea ceva urgent.

Samantha se întrebă ce urgență putea necesita să-i telefoneze lui Barnard Laird. Acesta era un fost coleg de clasă care locuia la două străzi distanță și care era bun prieten cu Todd Baker, dar nu neapărat și cu ea. Samantha despături biletul și citi că Barnard aflase de la Todd că acesta îi dăduse două bilete la prelegerea de sâmbătă seară a paleontologului, iar ea nu avea de gând să le folosească. Ar dori Samantha să-i cedeze unul dintre ele? El era interesat de respectiva temă deoarece, la fel ca Todd, credea că următoarele averi care aveau să se facă în Texas aveau să se bazeze pe descoperirea petrolului. Dacă era dispusă să-i ofere unul dintre bilete, ar deranja-o să i-l trimită acasă? Drept compensație, i-ar face mare plăcere s-o invite la un restaurant bun, la o dată convenabilă ei.

Samantha împături mesajul. Firește că avea să-i dea biletul, dar asta însemna ca unul să rămână nefolosit. Când îl va trimite pe Jimmy la Barnard, va pune în plic și celălalt bilet și îi va sugera să invite un prieten să meargă cu el. Mildred, te rog, sună acasă la domnul Laird și lasă vorbă că va primi biletele curând. Eu trebuie să mă duc la etaj, s-o văd pe mama.

– E într-o dispoziție proastă, domnișoară Sam.

Imaginea unui taur furios reveni în mintea Samanthei.

Estelle ședea la birouașul ei, unde putea fi găsită în fiecare sâmbătă dimineață, scriindu-și corespondența. Când Samantha se aplecă s-o sărute pe obraz, mama ei îi arătă două bilete de tren aflate într-o parte a biroului.

– Le-am cumpărat ieri, spuse ea, și a fost ca și cum aș fi cumpărat bilete pentru purgatoriu. Mă îngrozește ideea că taică-tu își expune fiica jefuitorilor de trenuri și răpitorilor. Și mai sunt și bandele alea de comanși ticăloși care încă bântuie prin zonă. Ar putea s-o captureze din nou pe Mildred.

– Aș vrea să-i văd încercând, râse Samantha. Mamă, Gainesville nu este purgatoriul. Nu voi fi răpită, iar trenul Katy[1] de la Fort Worth la Gainesville nu merită jefuit. Este doar un tren de pasageri.

Estelle își lăsă bărbia în jos și o privi pe deasupra ochelarilor de citit.

– Totul are un început, fata mea. Dacă acel anunț este o încercare mârșavă de a atrage într-o capcană tinere frumoase ca tine, iar tu vei dispărea? Lucruri din astea s-au mai întâmplat.

Pentru a-și distrage atenția de la peroratia mamei sale, Samantha deschise cele două plicuri primite. Într-adevăr, erau invitații la petrecerile de dinaintea nunții bunilor ei prieteni Todd Baker și Ginny Warner.

– Mă îndoiesc că proprietarul fermei asta a avut în minte când a dat anunțul, deoarece se așteaptă să vină un bărbat, rosti ea. Și există posibilitatea să-l cunoască pe Neal Gordon.

Logica Samanthei nu-și atinse scopul. Estelle continuă:

– Neal ar trebui să se caute la cap. Cum se poate ca unui bărbat în toată firea să-i fie frică de un compartiment de tren, mai ales unui bărbat ca tatăl tău, care nu se teme de nimic? Până te vei întoarce acasă, voi fi îngrijorată de moarte. La fel și taică-tu, dar el merită

[1] Porecla trenurilor aparținând companiei Missouri-Kansas-Texas Railroad (n.tr.)

asta. Se uită la invitațiile pe care Samantha i le dădu și întrebă: Ce scria în biletul de la Barnard? Eram la etaj când a fost adus.

Samantha îi spuse, apoi se scuză și se duse să-l trimită pe Jimmy cu biletele la prelegere. După ce bagă biletele într-un plic, împreună cu o notiță în care îi sugera ce să facă cu al doilea, se gândi: „Ce-ar fi să mă duc eu la prelegere, nu un prieten de-al lui?" Barnard era anost ca o zi de post, dar era o alternativă mai bună de a-și petrece seara de sâmbătă decât să stea acasă cu mama ei, care avea să-i înșire la nesfârșit toate motivele posibile și imposibile pentru care nu trebuia să se ducă la Gainesville. Samantha trebui să admită că era interesată de explicațiile vorbitorului despre formarea petrolului din fosile. Era o teorie pe care o contestase la Simmons. Scrise un alt bilet. Primi răspunsul la telefon. Barnard era încântat că ea se răzgândise în privința participării la prelegere. Avea s-o ia cu trăsura familiei sale, la ora 6. De asemenea, dacă îi făcea plăcere, după aceea puteau să ia cina cu Todd și Ginny, la Worth, unde i-ar face plăcere să-i ofere masa promisă.

Capitolul 23

Prelegerea urma să aibă loc în aula Facultății de Politehnică, o instituție înființată în 1891, de către Biserica Episcopală Metodistă pentru a promova metodismul sudist. Campusul se afla la circa 7 kilometri est de Fort Worth și se lăuda cu faptul că era departe de Hell's Half Acre, notorie mecca pentru împătimiții jocurilor de noroc, prostituate și infractori și care reprezenta un ghimpe în coasta consiliului orășenesc. Drept urmare, acel templu al științei atrăgea savanți renumiți care țineau prelegeri pe diverse teme, iar mulți oameni veneau să-i asculte. Când Samantha și însoțitorul ei sosiră, holul era deja plin, iar Barnard își întinse gâtul pentru a-i zări pe Todd și Ginny.

– Uite-i acolo! rosti el arătând spre un grup din mulțime.

Todd Baker și Ginny Warner vorbeau cu doi bărbați pe care, după ce se apropiară, Samantha îi aprecie ca fiind tată și fiu datorită trăsăturilor fizice similare și culorii identice a ochilor, o remarcabilă nuanță de albastru. Bărbatul mai în vârstă vorbea. Când ea și Barnard se alăturară grupului, ochii lui se luminară la vederea Samanthei

și se opri din vorbit. Exclamațiile de plăcere surprinsă ale lui Todd când constată că Samantha venise totuși, ba chiar însoțită de cel mai bun prieten al lui, făcu uitată brusca întrerupere a vorbelor bărbatului. Urmară prezentările, Todd spunând:

– Domnule Waverling, dați-mi voie să vi-i prezint pe bunii mei prieteni Samantha Gordon și Barnard Laird. Sam, Barnie, aceștia sunt domnul Trevor Waverling și fiul dumnealui, Nathan. Domnul Waverling este proprietarul companiei de echipamente de foraj la care mă bucur să spun că sunt angajat.

Samantha întinse mâna către fiecare dintre cei doi bărbați, puțin surprinsă de interesul pe care i-l stârnise domnului Waverling senior, însă acesta era mult prea gentleman pentru a o privi cu insistență. Și fiul lui părea a face un mare efort pentru nu se uita prea fix la ea. Barnard îl salută pe bărbatul mai în vârstă și își strânseră mâinile.

– Domnule Waverling, am înțeles de la Todd că firma dumneavoastră vrea să treacă la producerea de echipamente de foraj pentru petrol. Probabil că este o provocare incitantă pentru dumneavoastră.

– Într-adevăr, este, rosti Trevor, apoi cu o oarecare ezitare, după cum i se păru Samanthei, reveni la subiectul discutat când ea și Barnard sosiseră.

Își îndepărtă atenția de la acea conversație, pentru a se gândi la o idee care tocmai îi venise în minte. Poate că starea ei emoțională din ultimele săptămâni era responsabilă pentru respectiva idee, dar logica rece i-ar fi confirmat că era posibil ca într-o zi, într-un loc, cineva să se uite la ea și să spună: „Îmi pari foarte cunoscută, mai ales culoarea părului mi se pare familiară. Ești rudă cu cutare?" Sau vreun comentariu „Îmi amintești de..." rostit cu ocazia unei întâlniri întâmplătoare putea să transforme firimiturile în privința cărora Grizzly o avertizase în pâini întregi sau cel puțin în felii care s-o ducă cine știe unde, către cine știe ce sau cine.

Se auzi sunetul gongului care anunța începerea prelegerii, iar când grupul dădu să se despartă pentru a-și căuta locurile precizate pe bilete, Samantha avu un moment pentru a-i spune cu îndrăzneală lui Trevor Waverling:

– Domnule Waverling, n-am putut să nu remarc că, atunci când eu și Barnard ne-am alăturat grupului, ați părut a crede că mă cunoașteți de undeva, iar apoi ați decis că nu. Am dreptate?

– Într-o anumită măsură. Culoarea părului dumitale seamănă surprinzător de mult cu a unei persoane pe care am cunoscut-o.

– Atunci, sper că vă trezește amintiri plăcute.

– De neuitat, rosti el, apoi plecă.

Samantha se simți ciudat de dezumflată. Ce sperase să afle cu întrebarea pusă acelui bărbat și de ce? „Nu am intenția să mă las dusă nicăieri de vreun fir, Grizzly", îi promisese ea bucătarului. Atunci, de ce sperase să găsească un fir?

Barnard o luă de braț și îi urmară pe Todd și Ginny către locurile lor. Cei doi Waverling aveau locurile multe rânduri mai jos, lângă scenă, însă Samantha le vedea bine capetele și umerii largi, iar din când în când profilul cu pomeți înalți al tatălui și pe cel mai impasibil al fiului. În curând însă, se cufundă în prelegerea fascinantă a oratorului.

Acesta începu identificându-se cu un ogar în căutarea rocilor care indicau prezența zăcămintelor de combustibili fosili. Explică faptul că acestea erau substanțe bogate energetic, pline cu hidrocarburi, care produceau cărbuni, uleiuri combustibile și gaze naturale. Combustibilii fosili se formau când animalele sau plantele mureau, iar rămășițele lor erau conservate în scuturi protectoare formate din sedimente precum nisipul, calcarul sau materiile organice precum cenușa vulcanică. În timp – mii, milioane de ani –, căldura și presiunea transformau sedimentele acoperitoare în rocă, sub ele rămânând captive organismele descompuse, care puteau genera petrol sau gaze. Ca paleontolog, era treaba lui să caute și să studieze specimenele legate de fenomenul producerii petrolului, care erau îngropate în pământ, și să raporteze descoperirile sale. De ce? Pentru că, în decurs de un deceniu, America avea să devină tot mai dependentă de petrol și gaze pentru alimentarea mijloacelor de transport, încălzirea locuințelor, generarea electricității și furnizarea forței mecanice necesare fabricilor.

Samantha asculta oarecum scârbită. Când studiase paleontologia, scopul ei fusese să afle mai multe despre animalele și plantele care existaseră cândva pe Pământ. Încă își amintea fiorul plin de venerație stârnit de prima ei analiză a unei roci sedimentare în care rămășițele unui animal putreziseră, lăsând în urmă un spațiu gol. Mineralele se filtraseră în acel spațiu și se întăriseră, rezultând o formă identică cu a animalului care se descompusese acolo. La școală, procesul fosilizării fusese studiat de dragul științei, nu al umplerii cu bani a buzunarelor investitorilor care făceau foraje.

Fu bucuroasă când prelegerea se termină, iar ei se instalară în restaurantul de la Worth, cel mai luxos hotel al orașului, care avea și

cel mai bun restaurant. Sorbind din vin înainte de sosirea fazanului cu ciuperci în sos de vin, Samantha ascultă fără prea mult interes discuția entuziasmată a celorlalți.

– Ascultați ce vă spun, petrolul va înlocui agricultura ca principală locomotivă a economiei statului, prorocea Todd exact când Samantha se uită întâmplător peste umăr și îi zări pe Trevor Waverling și pe fiul său la recepția hotelului.

Presupuse că rămâneau acolo peste noapte, în loc să ia trenul înapoi spre Dallas la o oră atât de târzie. Nedorind să întrerupă discursul lui Todd, Samantha așteptă să termine pentru a-l anunța că șeful lui se afla în hotel. Poate că dorea să-i invite pe el și pe fiul lui la masa lor. Dar când se uită din nou, cei doi Waverling dispăruseră.

În acea zi de luni fu 9 aprilie.

– Data originală a Zilei păcălelilor, anunță Estelle la micul dejun. O dată potrivită pentru treaba prostească pe care tatăl tău te trimite s-o faci.

Samantha se uită la Mildred și amândouă își dădură ochii peste cap. Mildred deja era îmbrăcată pentru călătoria cu trenul, care urma să înceapă în mai puțin de două ore. Menajera umplu pentru ultima dată cestile cu cafea, un șorț protejându-i bluza și fusta gri a costumului de călătorie cu mâneci bufante la umeri, pe care îl cumpărase special pentru acea ocazie. Nu mai mersese niciodată cu trenul și nici nu mai înnoptase la vreun hotel. Chipul de obicei impasibil al lui Mildred vădea o urmă de însufletire la gândul că urma o aventură amuzantă, în ciuda predicțiilor sumbre ale stăpânei sale, care considera că se va întâmpla o nenorocire.

– Ai inventat asta, mamă, spuse Samantha. Ziua păcălelilor a fost întotdeauna 1 aprilie.

– Era *prima zi* a perioadei păcălelilor, se răți Estelle. De ce Dumnezeu crede taică-tu că ne mai trebuie o fermă este un lucru care mă depășește.

– Vrea să devină un titan.

– Ei bine, poate uita de asta. Nu va ajunge niciodată la nivelul lui Robert Kleberg și Dan Waggoner.

– Trebuie să încerce.

Estelle insistă să le conducă la gară, amplificând agitația plecării cu un potop de întrebări la care fu prea târziu să răspundă, fiindcă deja erau pe scările trenului. Avea Samantha pistoletul în geantă?

Luase Mildred sendvișurile și ouăle fierte? Își luaseră evantaiele? Aveau sărurile de mirosit la ele? Dar cărțile?

În cele din urmă, se instalară într-un vagon Pullman de clasa întâi al unui tren al companiei Missouri-Kansas-Texas, ale cărei trenuri fuseseră poreclite cu afecțiune Katy, și porniră la drum. Cu profunda încremenire moștenită de la neamul tatălui ei, Mildred începu să privească pe geam panorama ținutului rural, dar, după o vreme, tăcerea Samanthei îi atrase atenția. Fiica stăpânei sale părea indiferentă față de interesanta experiență căreia ei îi făcea plăcere.

– Ce este, domnișoară Sam? Pari cam tristă.

– Doar mă gândeam, Mildred, spuse Samantha.

– Te gândeai sau plănuiai ceva?

Samantha o privi surprinsă.

– Nimic nu-ți scapă, nu-i așa, Mildred? Da, bănuiesc că plănuiam ceva. După ce ne terminăm treaba în Gainesville, te voi lăsa singură un timp.

Ochii negri ai lui Mildred se întunecară și mai tare de suspiciune.

– Unde te duci?

– Voi face o mică excursie?

– Fără mine. Treaba mea e să-ți fiu alături, domnișoară Sam.

– Nu vreau să te implic în ce am de gând să fac. Ce nu știi nu poate fi un motiv de concediere.

Mildred se foi neliniștită pe locul ei.

– Domnișoară Sam, mă sperii, iar ăsta nu-i un lucru ușor de făcut.

– Tot ce-ți cer este să nu le spui părinților mei că am dispărut o vreme.

– Nu le voi zice nimic despre nimic, dar, fie că vrei, fie că nu, n-am de gând să mă dezlipesc de dumneata, așa că ai putea să-mi spui despre ce-i vorba.

Samantha ezită. La fel ca în cazul lui Grizzly și Wayne, putea avea încredere că Mildred va păstra un secret. Dintre toți oamenii, copilul răpit cândva de la comanși putea înțelege de ce ea trebuia să facă ceea ce avea de gând, fiindcă nu putea rata acea ocazie ce îi venea atât de la îndemână. Se uită la menajeră.

– Jură-mi că răspunsul meu va rămâne între noi două.

În stilul comanș, Mildred își apăsă pumnul pe inimă.

– Jur! rosti ea.

– Vreau să traversez râul Red cu feribotul și să mă duc în teritoriul Oklahoma. În Marietta se află un doctor pe care doresc să-l văd.

Capitolul 24

Trenul ajunse fără întârziere în gară, astfel că femeile avură vreme să se cazeze și să lase valizele în camerele de la Harvey House, care se afla la doi pași de gară. Nu prânziră, pentru că mâncaseră în tren sendvișurile și ouăle fierte. Samantha consultă orarul feribotului, care se afla la recepție, și aranjă transportul la debarcader în dimineața următoare, la ora 9.00. Aveau să-și termine treaba la vreme pentru a se întoarce la hotel, a-și lua bagajele și a prinde trenul spre casă de la ora 14.00.

Samantha nu știa ce o entuziasma mai mult: probabilitatea ca, după încheierea vizitei la fermă, La Paloma să aibă cale liberă spre râul Red sau posibilitatea ca omul pe care avea de gând să-l vadă să cunoască și să-i dezvăluie toate detaliile legate de nașterea ei. „Al doilea lucru", se gândi ea simțind o ușoară mustrare de conștiință. Cele două femei băură cafea la o masă din micuța cafenea a gării, locul de întâlnire stabilit. Se așezaseră astfel încât să poată vedea pe geam strada de unde urma să apară reprezentantul fermei Barrows.

– Ai idee cum arată acest Barrows? întrebă Mildred.

– Bănuiesc că-l voi recunoaște când îl voi vedea, spuse Samantha. Va avea aerul cuiva care caută pe cineva și probabil că va fi grăbit, pentru că a întârziat.

Cât stătuseră la masă, câteva posibilități apăruseră și trecuseră, respectivele persoane întâlnindu-se cu pasagerii trenului. Samantha răsuci lănțișorul ceasului-broșă pentru a vedea cât era ora. Trecuseră zece minute enervante de la ora stabilită.

Zgomotul unei șarete trase de o iapă care se opri în fața geamului îi trezi speranța, dar vizitiul era o femeie. Samantha și Mildred o priviră când coborî. Era zveltă, foarte dreaptă, iar mișcările îi erau repezite. La gât avea o cravată din stambă, iar pe cap, o pălărie de paie cu boruri largi, trasă până deasupra ochilor și care aproape că îi ascundea toată fața. Purta o haină ale cărei mâneci erau băgate în mănuși de lucru, iar o pereche de cizme solide erau mângâiate de poalele fustei. Porni cu pași repezi și hotărâți pe trotuarul de lemn, iar Samantha se pomeni privind captivată ușa pe care intra femeia. Se opri și cercetă încăperea, iar buzele i se strânseră de iritare evidentă când nu-l zări pe pasagerul pe care venise să-l ia. După câteva

secunde, se răsuci pe călcâie, ieși și se așeză pe bancă pentru a aștepta, calota înaltă a pălăriei fiind vizibilă pe geam.

Samantha și Mildred se uitară una la alta și chicotiră. Aroganța femeii li se păruse comică.

– Iată o femeie al cărei bărbat fac pariu că a învățat când este înțelept să se ferească din calea ei, spuse Mildred.

Trecu o oră, iar cafeneaua se goli de clienții pe care îi avusese între sosirea și plecarea trenului, în afară de ele rămânând doar o gălăgioasă familie formată din șase persoane și două femei care stăteau la o altă masă. Până și femeia cu pălărie dispăruse în șareta ei. Samantha simți un gol în stomac. Vânzătorul nu avea să vină. Ferma se vându-se deja. Tatăl ei avea să fie devastat. După alte 30 de minute în care vânzătorul tot nu venise, ea și Mildred se gândiră ce să facă. Fură de acord că, probabil, ferma fusese vândută sau retrasă de la vânzare, iar proprietarul nu avusese buna-cuviința de a anunța.

– Cu toate astea, spuse Samantha, nu pot pleca de-aici doar bănuind ce s-a întâmplat. Tata va dori să știu cu certitudine despre ce-i vorba.

Se ridică de la masă și se duse să stea de vorbă cu șeful gării, care venise să bea o cafea. Știa el unde se afla Barrows? El răspunse că desigur și îi zise cum se ajungea acolo. Cu Mildred după ea, Samantha se întoarse la hotel și aranjă să fie duse la destinație de către birjarul cu care se înțelesese să le ducă și la feribot. Pe drumul peste câmpia mănoasă, Samantha căută din priviri panoul care indica începerea terenului fermei Barrows. Nu mult dincolo de el, pe un câmp cu grâu nou, zări un bărbat îmbrăcat în salopetă și cu o șapcă pe cap, care certa cu înflăcărare un catâr înhămat la un plug.

– Oprește, îi ceru ea vizitiului. Aș dori să vorbesc cu omul acela.

Birjarul opri lângă gard, iar Samantha coborî. Bărbatul de pe câmp lăsă catârul și plugul și se apropie de ea. Avea un mers relaxat și un chip deschis și prietenos, în ciuda furiei cu care certase catârul.

– Vă pot ajuta cu ceva? strigă el înainte de a ajunge lângă gard.

– Bună ziua, strigă și Samantha. Este aceasta ferma Barrows?

– Da, este.

– Dumneavoastră sunteți proprietarul?

Apropiindu-se de gard, bărbatul dădu să-și scoată șapca, dar mâna păru a-i încremeni pe cozoroc. Se opri locului, iar preț de câteva secunde rămase nemișcat, de parcă ar fi pozat pentru un sculptor.

„Din pricina părului meu, se gândi Samantha. Toți sunt fascinați de părul meu."

– Nu, răspunse încet bărbatul, privind-o gânditor. Sunt angajat la fermă.

– Aveam stabilită o întâlnire cu proprietarul în oraș, pentru a discuta despre cumpărarea fermei, dar nu a venit. Mai este de vânzare ferma?

Bărbatul ajunse lângă gard.

– Cum vă numiți, domnișoară?

– Samantha Gordon. Am venit în locul tatălui meu, Neal Gordon. El a stabilit întâlnirea cu proprietarul, printr-un schimb de telegrame, urmând ca întrevederea cu reprezentantul fermei Barrows să aibă loc la cafeneaua din gară. Nu știți nimic despre asta?

– Mă tem că nu. Nu mi se spun prea multe. Bărbatul își puse șapca pe cap. Totuși, mă tem că ferma s-a vândut. S-a dat foarte repede.

Dezamăgită, Samantha rosti:

– M-am gândit la asta când am văzut că nu apare nimeni. Privi brazdele din care grâul nou răsărise drept ca o armată la paradă. Înțeleg de ce s-a vândut atât de repede. Ei bine, mulțumesc. Îi voi comunica tatălui meu.

– Așa să faceți, zise bărbatul. O zi bună.

– Și dumneavoastră la fel, rosti Samantha, apoi urcă în trăsură.

Leon rămase lângă gard până când pe lunga întindere a drumului nu se mai văzu și nu se mai auzi nimic. Nu cu multă vreme în urmă, Millicent oprise exact în același loc, în aceeași stare de spirit în care fusese când plecase – furioasă ca o ursoaică pe care o dureau dinții. Conducea șareta rareori, pentru că, trebuind să țină frâiele cu ambele mâini, era obligată să renunțe la umbreluța de soare, iar ea presupusese că el avea să fie „reprezentantul fermei Barrows" care să se întâlnească cu Neal Gordon și să-l aducă acasă, însă Leon nu dorea să fie implicat în vânzarea fermei. Spumegând de furie, acoperită de haine din cap până în picioare pentru a se feri de soare, Millicent fusese cea care se dusese să-l ia pe expeditorul telegramei, care venea să-i cumpere pământul.

– Blestematul ăla n-a apărut, se răstise ea.

– Ei bine, n-a fost să fie, spusese el.

Iar acum, Leon credea cu adevărat asta. Nu fusese să fie ca tatăl tinerei cu care tocmai vorbise să cumpere ferma Barrows. Leon încă simțea fiori străbătându-i trupul. Sfinte Dumnezeule, când dăduse cu ochii de ea, avusese impresia că o privea pe fiica demult pierdută a lui Millicent, apoi reușise să se controleze. Soarta nu putea fi atât de crudă, atât de haină, încât s-o aducă astfel la ei,

neștiutoare a celor întâmplate și să vrea a cumpăra ferma unde se născuse și de unde fusese dată, însă, preț de o clipă nebunească, văzând părul acela...

Fără ca Millicent să știe, la scurt timp după nașterea gemenilor, Leon luase feribotul și traversase râul Red pentru a se duce în Marietta, teritoriul Oklahoma, unde locuia Bridget Mahoney și unde lucra pentru un anume doctor Tolman. Nu aflase nimic de la moașă când o întrebase ce se întâmplase cu fetița.

– Voi doi v-ați pierdut dreptul de a ști, rostise ea, însă doctorului Tolman i se făcuse milă de el.

– Am dat-o proprietarilor unei ferme aflate în apropiere de Fort Worth. Îi va fi bine la ei, spuse el, asta fiind tot ce putuse Lane să scoată de la el.

După câțiva ani, Leon fusese la Fort Worth și se pomenise întrebându-se dacă nu cumva vreuna dintre fetițele de vârsta lui Nathan întâlnite pe stradă nu era fiica lui, pentru că astfel se gândea la ea, că era a lui, după cum pe Nathan avea să-l considere întotdeauna fiul lui. Un copil nu trebuia să fie neapărat carne din carnea unui bărbat pentru ca acesta să-l considere al lui, atât timp cât făcea parte din inima și sufletul lui. Aceea era legătura care conta.

Leon își dădu seama ce se întâmplase la cafeneaua din gară. Ambele femei se așteptaseră să întâlnească un bărbat. Telegrama lui Neal Gordon nu precizase că avea s-o trimită pe fiica lui, iar Millicent nu dorise ca numele ei să fie menționat în anunț – „scris cu litere mari, ca toată lumea să-l vadă", zisese ea. Nu se știa ce soi de bărbat ar fi putut să apară dacă se credea că era o văduvă nerăbdătoare să scape de ferma soțului ei.

Șocul avut la vederea fetei îl silise pe Leon să mintă, un păcat de care se făcea vinovat rareori. Leon nu și-l putea explica decât prin faptul că nu putuse concepe ca ferma să ajungă la o tânără având părul de aceeași culoare cu cel pe care l-ar fi putut avea fiica lui și care, cu toate că fața și silueta ei frumoase nu erau la fel ca ale lui Millicent, s-ar fi putut naște din pântecul ei. Porni înapoi spre catâr și plug. Dacă se gândea mai bine, nu putea elimina cu totul mâna sorții din evenimentele acelei după-amiezi. Soarta era stranie. Dacă pe bătrânul Mopey Dick – cum îi spunea Leon catârului său – nu l-ar fi apucat una dintre toanele lui și n-ar fi refuzat să se clintească, el s-ar fi aflat pe pășunea nordică la momentul trecerii trăsurii.

Capitolul 25

În seara zilei de 9 aprilie, îmbrăcându-se pentru lunara seară de luni în care juca poker, Neal Gordon habar nu avea că urma să înceapă cea mai lungă noapte din viața lui. Plănuise să doarmă ca un bebeluș bine hrănit. Lumea lui nu fusese niciodată mai strălucitoare de-atât. Se născuseră mai mulți viței decât anticipase, aproape toți fiind puternici și sănătoși, iar până la încheierea sezonului fătării, numărul lor promitea să crească și mai mult. Vitele se vindeau cu preț mare. Președintele de la Fort Worth Dressed Meat and Provision Company îi trimisese o comandă pentru 500 de capete, iar armata americană îi ceruse 2 000, dar veneau și alte comenzi mari. Pășunile nu fuseseră niciodată mai mănoase și mai verzi. Rezervoarele cu apă dădeau pe dinafară, iar debitul râului Trinity era la nivel maxim. Dacă reușea să pună mâna pe ferma din comitatul Gainesville, putea spune că obținuse tot ce își dorise.

Bomba care îi spulberă euforia căzu aproape de sfârșitul serii, când biblioteca era plină de bună dispoziție masculină, fum de trabuc și arome de burbon. La masa de joc, alături de Neal se aflau cei mai buni prieteni ai lui, W.A. Huffman, președintele Camerei de Comerț, Jason Laird, președintele Fort Worth Union Stockyards și proprietarul Texas Land and Cattle Bank, Buckley Paddock, editorul și directorul *Fort Worth Gazette*, și Sloan Singleton.

Jason Laird, tatăl lui Barnard, spuse:

– Pari foarte mulțumit de tine, Neal. Probabil că ai o mână bună. Ce s-a întâmplat cu infernala ta față de poker?

– Nu te lăsa păcălit de chipul lui, Jason. Probabil că nu are nimic, zise Buckley. Expresia încântată probabil înseamnă că se gândește la afacerea cu pământul din comitatul Gainesville, pe care crede că a încheiat-o.

– Explică, te rog, rosti W.A.

Neal spuse:

– Zi-le tu, Sloan! Eu trebuie să mă concentrez asupra mâinii pe care o am.

Sloan explică, iar apoi, Neal, studiindu-și cărțile, vorbi pe lângă trabucul dintre dinți:

– Afacerea nu-i încheiată până când Samantha nu se întoarce acasă și nu spune că este. Cu niște ani în urmă, am avut o mică dispută cu Liam Barrows, proprietarul fermei. Sper să nu-și amintească de asta sau să-și dorească atât de tare să vândă ferma, încât să uite intenționat. Adică, ori el, ori fiii lui. Mă îndoiesc că Liam mai trăiește.

– Nu mai trăiește, rosti Buckley aruncând câteva jetoane în mijlocul mesei. Și, din câte știu, nici fiii lui. Fiica lui este cea care vinde ferma, o femeie pe nume Millicent Holloway.

Neal, care tocmai voia să pună și el câteva jetoane, rămase cu mâna încremenită deasupra teancurilor sale. Se sprijini de spătarul scaunului și își scoase încet trabucul din gură.

– Cum ai zis că o cheamă?

Surprins de tonul înghețat al lui Neal, Buckley repetă:

– Millicent Holloway. Cel puțin, aceasta este persoana care a trimis telegrama și a plătit anunțul. Am presupus că ea este proprietara fermei.

Sloan ședea lângă Neal.

– Numele a trezit o fantomă, Neal? Arăți de parcă tocmai ai fi văzut una.

Neal simți cum plămânii i se pregăteau să șuiere. Înainte de a apuca s-o facă, înghiți repede o gură de burbon pentru a-i împiedica.

– De fapt, da, pentru o clipă, chiar am văzut, spuse el silindu-se să zâmbească. Nu contează. E o poveste de demult. O fată din trecutul meu avea același nume. Dar a murit.

– Atunci, îmi dau seama de ce ți-a înghețat sângele, rosti Buckley. Bătu cu degetul în masă. Dă-mi o carte!

Neal, fiind dealerul, îi aruncă o carte directorului ziarului, conștient că Sloan încă îl privea îngrijorat cu coada ochiului, dar nu îndrăzni să se uite la el. Băiatul știa că se pricepea să ocolească adevărul dacă era necesar. Paloarea care îi cuprinsese chipul la auzul numelui Millicent Holloway dispăru. Dumnezeule mare! O trimisese pe Samantha direct la ferma unde se născuse și în mâinile părinților ei adevărați. Un val de teamă amenință să-i expulzeze conținutul stomacului. Aveau mama și fiica să se recunoască instinctiv? Auzise de asemenea situații în care părintele și copilul recunoscuseră intuitiv legătura dintre ei. În decursul conversației, un lucru avea să ducă la altul, iar apoi... la inevitabila revelație? Groaza făcu să-i apară broboane de sudoare pe frunte. Sloan îi atinse brațul.

– Neal? Te simți bine? Nu arăți bine deloc.

– Mă simt bine, Sloan. Serios. Cu un mare efort, Neal le adresă un zâmbet cunoscător bărbaților mai în vârstă de la masă, oameni care se pricepeau mai bine la relațiile cu femeile decât tânărul lui protejat. Nu trebuiau să creadă că se simțea rău și să plece prea curând, lăsându-l să înfrunte singur cea mai mare parte a nopții. Presupun că amintirea mi-a tulburat stomacul.

– Era frumoasă Millicent a ta? întrebă Jason Laird.

Chipul și silueta fiicei lui apărură în mintea lui Neal.

– Da, foarte frumoasă, rosti el și aruncă un jeton pe masă. Plusez cu cinci.

Era miezul nopții când elita afaceriștilor din Fort Worth plecă în trăsura care o adusese din oraș. Cu toții locuiau în case impozante, aflate la mică distanță una de alta. Sloan Singleton fu ultimul care urma să plece. Rămase cu Neal pe verandă, privindu-i pe ceilalți plecând.

– Neal, spune-mi adevărul, zise el. Te simți bine? S-a întâmplat și altceva în afară de amintirea unei foste iubite?

Sloan era unul dintre puținii oameni capabili să-și dea seama ce gândea, nu că Neal s-ar fi considerat o persoană complicată. Dar nu era tocmai o carte deschisă. Pentru el, lucrurile erau fie albe, fie negre, neexistând zone de gri și nici „dacă", „și" ori „sau". El și Sloan nu mai erau mentor și învățăcel. Băiatul se maturizase, iar ei deveniseră apropiați ca unchi și nepot, dacă nu ca tată și fiu, doar că pe picior de egalitate. Silueta lui puternică alături de a sa, lumina lunii revărsându-se pe trupul mai înalt al lui Sloan, și umerii săi largi îl făcură să simtă că se putea bizui pe el.

– S-ar putea să aibă loc schimbări importante, spuse Neal, iar eu sunt îngrijorat fiindcă nu știu cum să le fac față. Nu sunt adeptul compromisurilor. Voi ști mai multe mâine, iar asta-i tot ce pot să-ți zic deocamdată.

Sloan încuviință din cap, însă fu limpede că răspunsul nu-l satisfăcuse. Pentru amândoi existau limite care nu puteau fi trecute decât cu invitație.

– Dar Samantha? Este în regulă?

Un mușchi al stomacului lui Neal zvâcni.

– Da, din câte știu. Ai vreun motiv să crezi altceva?

Sloan frecă podeaua cu talpa unui picior, de parcă ar fi considerat că nu se cădea să spună.

– Zilele trecute, a venit acasă la mine ca să folosească telefonul și... a început să plângă. Au fost doar câteva lacrimi, dar m-au îngrijorat, Neal. Samantha nu e genul care să plângă.

– Nu, nu este, rosti Neal alarmat. Nu ți-a zis din ce motiv?

– Mi-a spus doar că are multe pe cap... lucruri triste, deprimante.

– Cum ar fi?

– N-a precizat, iar eu n-am mai putut scoate altceva de la ea. Nu mai vorbim așa cum o făceam altădată. Samantha nu-mi mai face confidențe.

Neal se răsuci și privi stelele. „Firește că nu, tâmpitule! Este îndrăgostită de tine, iar tu ești îndrăgostit de o prefăcută."

– Ei bine, tu ești un om foarte ocupat, Sloan. Ai o fermă mare de administrat, îndatoriri și responsabilități, și... alte interese.

– Neal, nu sunt niciodată prea ocupat pentru a fi disponibil dacă Samantha are nevoie de mine. Îmi poate spune oricând orice o frământă. Amintește-i asta Samanthei când se va întoarce acasă, bine? Am impresia că a uitat că eu... țin la ea. Am ținut la ea întotdeauna și voi ține la ea întotdeauna.

– Nu mă îndoiesc de asta. Și nici ea, zise Neal deslușind regretul din vocea lui Sloan și dorința ca între ei să fie mai multe decât era. Sloan, tu și Samantha ați fost mereu la fel de apropiați ca doi frați. Vorbindu-ți ca tatăl ei și... simțind ce simt pentru tine, sperasem că... ei bine, că relația dintre voi va deveni mai profundă.

Sloan își trase mai jos borul pălăriei, ca un preludiu al plecării. Calul lui era legat de balustrada verandei. Pursângele fornăi ușurel. Era vremea să ajungă în grajd și la găleata cu grăunțe.

– Și eu la fel, dar se pare că sentimentele pe care le avem unul față de celălalt nu au luat-o în direcția asta. Iar acum, dacă mă poți asigura că nu las un bătrân să moară în fotoliul lui, în noaptea asta, îți voi spune noapte bună.

– Te asigur, rosti Neal. Noapte bună, fiule!

I-ar fi plăcut să se bucure de compania băiatului ceva mai mult timp, dar deja era destul de târziu, iar a doua zi, Sloan trebuia să ducă o parte din cireada lui pe altă pășune, ceea ce însemna că avea să se trezească înaintea zorilor. Neal se gândi să nu se culce deloc. Mai erau doar șase ore până se lumina de ziuă, iar picioarele lui aveau să coboare pe dușumea cu o oră înainte de asta. Ce rost avea să zacă în pat fără să doarmă, imaginându-și ce era mai rău – că, în după-amiaza următoare, când Samantha avea să coboare din tren, avea a-l privi cu alți ochi, pentru că intenționa s-o aștepte la gară împreună

cu Estelle. Avea să fie delicată și tandră, fiindcă așa îi era firea, dar va fi și fermă, și dreaptă, pentru că așa o educase el. „Mamă, tată, trebuie să aflați că mi-am cunoscut părinții adevărați, la ferma Barrows. A fost întâmplător..."

Iar ce urma să se întâmple după aceea, numai Dumnezeu știa. Ceea ce știa Neal era că nu își putea împărți fata cu alți părinți, iar lucrurile să rămână la fel între ei. Pur și simplu, el nu era făcut așa. Oricui își dăruia inima și sufletul trebuia să-i aparțină în exclusivitate. Nimeni nu putea sluji la doi stăpâni. Loialitățile nu puteau fi divizate. Devenise conștient de asta... de felul cum simțea... pe vremea când avea doar 6 ani. Găsise un câine abandonat la marginea drumului, îl luase la fermă, îl îngrijise până se înzdrăvenise, îl iubise, dar câinele îl îndrăgise pe fiul supraveghetorului și își împărțise devotamentul.

– Ia-l, e al tău, îi spusese el băiatului și niciodată nici măcar nu mai mângâiase capul câinelui.

De atunci, așa fusese mereu. Era un mare defect al lui, însă asta era. Estelle îl cunoștea și îl acceptase.

Asta nu însemna că nu avea să lupte până când inima nu-i ceda pentru a păstra ce era al lui, dar dacă Samantha decidea să-și împartă afecțiunea? Ar fi fost ucigător pentru el. Nu-și putea imagina – era de neconceput, imposibil – că el le-ar spune oamenilor care, dintr-un motiv sau altul, renunțaseră la ea: „Luați-o! E a voastră". Și, o, Dumnezeule, ce avea să însemne asta pentru Estelle?

Rămase pe verandă până când zgomotul făcut de copitele calului lui Sloan se stinseră. Ce o făcuse pe Samantha să plângă în holul de la Triple S? Neal o văzuse plângând doar de câteva ori în toată viața ei, dar niciodată după ce trecuse de vârsta copilăriei. Plânsese discret, fără zgomot, păstrându-și lacrimile doar pentru ea, mândria și reținerea ei înverșunată zdrobind inima lui Neal, dar sporindu-i respectul față de ea. Estelle, pe de altă parte, plângea cu zgomot, fața ei arătând ca versantul maroniu al unui munte brăzdat de șiroaiele apei de ploaie.

Neal intră în casă urmărit de o amintire care amenința să-l facă a izbucni în lacrimi. Samantha avea 5 ani. Estelle era bolnavă, avea febră, fiind cuprinsă de o gripă infecțioasă. Bătrâna lor menajeră, mama lui Mildred, avea degetele groase și aspre ca o funie de cânepă, bune pentru frământat aluat și bătut carnea, dar deloc delicate când venea vorba să pieptene și să împletească părul unei fetițe. Neal intrase în cameră când doamna Swift încerca s-o facă și îi poruncise

să înceteze când fiica lui se răsucise spre el prea stoică pentru a scoate un sunet, dar cu marii ei ochi cenușii plini de lacrimi. Chiar și în clipa aceea, își amintea foarte bine tandrețea care îl cuprinsese, precum și respectul pentru bravura ei, care îl lăsase fără vlagă. O trimisese pe doamna Swift la bucătărie și preluase el sarcina de a face ordine în haosul roșcat-auriu al buclelor fetiței lui. O pusese să stea pe un scăunel între genunchii lui – un spiriduș pe o frunză de nufăr la umbra unui munte.

– N-o să mă tragi de păr, nu-i așa, tati? întrebase Samantha, iar el îi răspunsese:

– Mai degrabă aș muri decât să-i provoc durere fetiței mele.

Și chiar așa era.

Ochii îl înțepau când începu să deretice dezastrul rămas în bibliotecă după seara de poker, o surpriză plăcută pe care Silbia urma s-o aibă în dimineața următoare. Deschise geamurile pentru a lăsa fumul să iasă și aruncă în coșul de gunoi vârfurile umede ale trabucurilor și cenușa din scrumiere. Luă resturile de mâncare de pe masă și o șterse după ce duse la bucătărie farfuriile și paharele, pe care le puse la înmuiat într-un lighean cu apă și săpun, pentru a fi spălate dimineață, apoi mătură podeaua și puse la loc accesoriile jocului de cărți. Ceasul bătu ora 3.00 când Neal urcă scările pentru a se duce în camera lui, plănuind să se dezbrace și să se bage în cada cu apă fierbinte. Nu făcu nici una, nici alta. Ieși pe balcon, trase un fotoliu lângă balustradă, pe care își sprijini picioarele încălțate cu cizme, și își petrecu restul nopții privind stelele.

Capitolul 26

Vizitiul cu care Samantha se înțelesese să le ducă la debarcader veni la ora stabilită, iar ele ajunseră la feribot la vreme în dimineața următoare.

– Vom traversa râul cu *aia?* întrebă Mildred arătând către ambarcațiunea din lemn neprelucrat care plutea pe apa de culoare ruginie.

Abia dacă era mai răsărită decât o uriașă plută ancorată cu funii groase și grele de copacii de pe ambele maluri ale râului Red, probabil pentru ca traversarea să se desfășoare în siguranță, iar ambarcațiunea să nu o ia la vale. Singurul mod de acces pe punte era pe o alee

pavată cu scânduri abia vizibile în noroiul roșu. Samantha se uită îngrozită la cizmulițele ei scurte, făcute pe comandă și brodate cu flori. „Nu contează", se gândi ea. Cizmele puteau fi sacrificate și orice disconfort provocat de călătoria cu feribotul merita dacă o ducea mai aproape de aflarea adevărului pe care dorea să-l descopere.

După o așteptare interminabilă, care o făcu pe Samantha să se îngrijoreze că nu se vor întoarce la vreme pentru a prinde trenul de la ora 14.00, pasagerilor li se permise să se îmbarce. Ea și Mildred găsiră un loc unde să poată sta în picioare, printre mărfuri, bagaje, lăzi cu păsări care cotcodăceau și doi catâri înhămați la o căruță. „Căpitanul" era un bărbat înalt și corpolent, care, în loc de cârmă, mânuia o prăjină lungă pentru a menține cursul ambarcațiunii sale. Neavând încredere că funiile slăbite le puteau împiedica să cadă peste bord, cele două femei stătură cât de aproape putură de centrul feribotului, printre alți pasageri la fel de îngrijorați.

– Îmi vei spune, până la urmă, de ce ne riscăm viețile sau să ne rupem mâinile și picioarele pentru a-l vedea pe acel doctor? strigă Mildred pentru a acoperi șuieratul vântului, după ce se desprinseră de mal.

– Nu, răspunse Samantha.

– Știe că venim?

– Nu.

– Știi unde anume în Marietta locuiește?

– Nu.

Adresa de returnare a scrisorii doctorului Tolman indicase doar numărul unei căsuțe poștale. Mildred își umflă obrajii.

– Atunci, cum îl vei găsi?

– Am un plan, spuse Samantha.

Era simplu. Vizitiul lor din Gainesville zisese că, pe celălalt mal, vor găsi alții ca el așteptând să-i transporte pe pasageri cale de 8 kilometri, până în Marietta. Scăpată de această grijă, Samantha îl întrebase dacă știa numele vreunui hotel din oraș. El îi spusese de Wayfarer Inn[1]. De altfel, era singurul. Alături se afla un restaurant. „Splendid", se gândise Samantha. Avea s-o lase pe Mildred în siguranță în hol, cu un meniu din care să aleagă, iar ea se va duce la cabinetul doctorului. Managerul hotelului îi va da adresa. Într-un orășel precum Marietta, era firesc s-o cunoască.

[1] Hanul drumețului (în limba engleză, în original) (n.tr.)

După ce debarcară pe o alee pavată cu scânduri similară cu cea de pe malul celălalt, Samantha și Mildred urcară niște trepte șubrede din lemn care duceau spre o mare poiană ce servea drept loc de așteptare a feribotului. Acolo, oamenii se plimbau sau ședeau pe bănci, iar birjarii cailor și trăsurilor aliniate își așteptau mușteriii. Cele două femei se urcară în una dintre ele și porniră spre Marietta.

Managerul de la Wayfarer Inn spuse că da, însoțitoarea Samanthei putea aștepta în hol, și da, știa unde locuia doctorul Tolman.

– Adică unde a locuit, preciză el.

– Poftim? rosti Samantha nevenindu-i a crede.

– Bunul nostru doctor a murit cu câteva săptămâni în urmă.

Simțind că i se face rău din cauza șocului și a dezamăgirii, Samantha se prăbuși pe un scaun, alături de Mildred. Menajera o îmboldi cu blândețe.

– Îmi spui despre ce-i vorba? Poate că îți pot fi de ajutor.

Amețită, Samantha rosti:

– Doctorul Tolman este cel care m-a adus la părinții mei adoptivi. Presupun că tot el m-a adus pe lume. El era... singura mea legătură cu... părinții adevărați.

– Oh! exclamă Mildred.

Chipul îi rămăsese impasibil, dar tonul răspunsului ei conținuse toată înțelegerea din lume. Samantha se uită la ea.

– Tu... n-ai auzit niciodată ceva despre cum am ajuns să fiu adoptată, Mildred?

– Nu, domnișoară Sam, n-am auzit nimic. Acum, înțeleg de ce m-ai pus să jur că nu le voi spune nimic alor tăi despre acest drum. I-ar ucide să afle ce ai avut de gând, dar să nu crezi că ai greșit față de ei. Curiozitatea pe care o simți e firească. Și eu am fost foarte curioasă când m-am aflat în captivitate. Chiar dacă mama nu mi-a zis, în sinea mea știam că locul meu nu era acolo unde mă născusem.

– Nu-i asta, Mildred. Eu simt că mă aflu acolo unde mi-e locul și unde mi-a fost sortit să fiu. Nu-mi doresc să fiu în altă parte sau să am altă familie. Nici măcar nu știu sigur de ce sunt curioasă în privința nașterii mele. Înainte de sosirea scrisorii de la doctorul Tolman, nu m-am gândit niciodată la asta.

– Ce scrisoare?

Samantha suspină.

– Nu contează. Am ajuns într-o fundătură.

– Poate că nu, spuse menajera.

Samantha o privi surprinsă.

– Ce vrei să zici?

– S-ar putea ca la cabinetul doctorului să fie cineva care a fost acolo și pe vremea când te-ai născut și care să știe ceva. Poate, o asistentă. Sau o moașă. Dacă tot suntem aici, nu crezi că merită să încerci a afla?

Samantha sări în picioare.

– Mildred, ești un geniu.

Se duse din nou la recepție. După 15 minute, încurajată de informațiile oferite de manager, o lăsă pe Mildred în holul hotelului, cu valizele lor, și porni pe jos spre cabinetul doctorului Tolman, care se afla destul de aproape. Fiica lui venise din Oklahoma City pentru a pregăti casa în vederea vânzării și a lua din cabinet obiectele lui personale înainte de sosirea înlocuitorului său. Samantha găsi ușor casa rustică, din lemn, cu acoperiș jos. Se afla alături de o casă asemănătoare, în fața căreia era o pancartă care anunța că era de vânzare – locuința doctorului Tolman, după cum presupuse Samantha. În fața cabinetului, pe panoul prins de acoperiș care anunța destinația clădirii era legată o panglică neagră ce flutura în vântul puternic.

Mica sală de așteptare era goală, cu excepția unei femei aflate în spatele tejghelei, care, cu hărnicie, mătura dușumeaua cu o mătură mare. Părul îi era prins sub un batic, mânecile rochiei îi erau suflecate, iar un șorț amplu îi era legat în jurul trupului robust, de vârstă mijlocie. Își ridică ochii la intrarea Samanthei și îi aruncă privirea prietenoasă, dar întrebătoare *rezervată străinilor*. Samantha ezită. Presupuse că era fiica doctorului Tolman. Cu ce să înceapă explicarea motivului pentru care venise?

– Bună ziua, doamnă. Eu sunt Samantha Gordon.

– Bravo dumitale! rosti femeia, cu o licărire jucăușă în ochi. Eu sunt Eleanor Brewster.

– Fiica doctorului Tolman?

– Până nu aflu cine întreabă și de ce, invoc al cincilea amendament.

Descumpănită puțin, dar gândindu-se că îi plăcea femeia, Samantha spuse:

– Am motive să cred că răposatul dumitale tată m-a adus pe lume. Am fost dată spre adopție și știu că doctorul Tolman este cel care m-a dus la oamenii deosebiți care îmi sunt părinți.

Eleanor Brewster lăsă mătura și își șterse mâinile cu șorțul.

– Serios? Ei bine, e foarte drăguț din partea dumitale că ai trecut pe-aici ca să-mi zici asta. De la înmormântare, am tot primit vizitatori care mi-au lăudat munca tatei. Deschise ușița care dădea spre

zona recepției. Intră și ia loc, să stăm puțin de vorbă. Am niște cafea proaspăt făcută.

O ceașcă de cafea mai târziu, după ce îi explică motivul vizitei sale, Samantha află că Eleanor Brewster nu o putea ajuta. Ea crescuse în Oklahoma City și avusese 12 ani când Samantha se născuse. În 1878, tatăl ei venise singur în micul avanpost Marietta din teritoriul indian Oklahoma, pentru a-și oferi serviciile medicale populației chickasaw. Eleanor Brewster nu-și amintea ca tatăl ei să fi pomenit de un copil a cărui adopție o aranjase.

– Totuși, spuse ea, chiar dacă ar fi pomenit de dumneata, nu cred că mi-aș aminti. Au fost foarte multe povești despre cum tata a găsit cămine pentru copiii orfani sau abandonați.

Apoi Eleanor adăugă că dosarele pacienților încă erau în biroul lui și că ar putea să se uite amândouă prin ele, să vadă dacă nu găseau ceva.

Samantha se uită la ceasul-broșă. Zise că, dacă se grăbea, avea timp. Trebuia să ia feribotul spre Gainesville la vreme pentru a prinde trenul de la ora 14.00. Cu un ochi la ceas, amândouă căutară consemnări ale numelor și ale detaliilor despre fetele născute la finele lunii martie 1880. Descoperiră patru, dar Eleanor le știa pe toate. Una murise, iar celelalte trei încă locuiau în comitat.

– Însă uite un nume pe care îl recunosc, spuse ea arătând semnătura lui Bridget Mahoney, care apărea în fișele copiilor născuți la datele în chestiune. Bridget era moașa tatei. Oriunde mergea tata, mergea și ea. Îi era indispensabilă. Dacă tata te-a adus pe lume, și ea a fost de față.

Chipul Samanthei se lumină, însă al lui Eleanor se întunecă.

– Din păcate, rosti ea, Bridget s-a mutat în San Francisco, împreună cu soțul ei, în timpul goanei după aur, cam prin 1889.

– Știi unde i-aș putea scrie? întrebă Samantha.

– Mă tem că nu, dar, dacă îmi lași o adresă, iar eu reușesc să aflu, ți-aș putea spune.

Era vremea să plece. În grabă, din politețe față de eforturile lui Eleanor, dar sigură că era o cauză pierdută, Samantha notă adresa din Fort Worth a mamei sale. Cele două femei se îmbrățișară și își luară rămas-bun.

– Scumpo, rosti femeia mai în vârstă, dă-mi voie să-ți ofer un sfat. Dacă ești fericită acolo unde te afli, să știi că nu există pășuni mai verzi.

– Sunt de acord, spuse Samantha.

Se simțea ciudat de împăcată și de ușurată, ca și cum închisese o carte cu un sfârșit convingător și satisfăcător. Făcuse tot ce-i stătuse în puteri. Se putea întoarce acasă. Povestea aceea nu mai avea nimic în plus.

– Neal, pentru numele lui Dumnezeu! O să ți se rupă tălpile cizmelor dacă nu stai locului. Te tot fâțâi de colo-colo de când am ajuns aici, rosti Estelle de pe o bancă aflată pe peronul gării. De obicei, eu sunt cea îngrijorată.

Neal nu comentă nimic, ci privi dincolo de luminile gării, în direcția întunecată din care trebuia să sosească trenul de la Gainesville. Katy urma să apară din clipă în clipă – în sfârșit! Din momentul în care ea avea să apară pe scara trenului și să se uite la el, Neal urma să știe dacă îl aștepta raiul sau iadul. Încercase să se hotărască dacă s-o pregătească sau nu pe Estelle pentru cea mai cumplită zi din viața ei, dar se decisese să aștepte. Ascultase de o regulă personală care se dovedise bună de foarte multe ori: Niciodată să nu arăți ce cărți ai până când celălalt nu le pune pe masă pe ale lui. Uneori, puteai scăpa blufând, însă Neal se îndoia că, de data aceea, avea să fie atât de norocos.

Trenul se năpusti în gară cu sirena urlând și aburul rostogolindu-se în urma sa, iar Estelle, privind geamurile compartimentelor, i se alătură lui Neal și celorlalți care așteptau deschiderea ușilor. Neal simți gust amar.

– Uite-le! strigă Estelle zărind părul auriu buclat al Samanthei ivindu-se de sub borul pălăriei de primăvară.

Samantha văzu mâna fluturată de Estelle și îi răspunse la fel, de dincolo de geam, iar inima lui Neal se strânse. Într-adevăr, pe chipul ei se citea totul. Disperarea, durerea, dezamăgirea erau întipărite clar pe fața ei. Neal așteptă până când Estelle o îmbrățișă și îi dădu drumul, în privirea pe care Samantha i-o aruncă peste umărul ei deslușindu-se mâhnirea.

– Bună, fata mea, rosti el încet când îi veni rândul, abia putând să vorbească din pricina durerii care îl sugruma.

Samantha spuse cu o voce tristă ca un cântec funebru:

– Îmi pare rău, tati, dar ferma s-a vândut înainte să ajungem acolo.

Neal deschise gura, dar nu scoase nici un sunet.

– Haide, Neal, păstrează-ți cumpătul, zise Estelle bătându-l pe umăr. Nu e vina Samanthei că altcineva a cumpărat ferma.

– Vânzătorul nici măcar nu a venit la întâlnire, rosti Samantha, însă m-am asigurat că proprietatea s-a vândut. Am vorbit cu un angajat de la ferma Barrows, care mi-a confirmat.

Neal continuă s-o privească mut pe Samantha, încremenit de uimire. În cele din urmă, vorbi:

– Tu... nu te-ai întâlnit cu proprietarul?

– N-a avut bunul-simț să apară, zise sec Mildred.

– Îmi pare rău, tati, repetă Samantha. Văd cât de dezamăgit ești.

– Habar n-ai tu! rosti Neal cu glasul răgușit și o strânse cu putere la piept.

Nathan

Capitolul 27

În biroul lui, Trevor Waverling privi anunțul din ediția veche de o săptămână a ziarului *Dallas Herald*. Dumnezeule mare, nu era adevărat! Ferma scoasă la vânzare era a familiei Barrows, iar Millicent era vânzătoarea.

– Care este cel mai mare vis al tău? îl întrebase el pe Nathan în timpul uneia dintre vizitele la fabrică al căror scop era să se cunoască mai bine.

Fără a ezita, fiul lui răspunsese:

– Să cumpăr ferma mamei într-o zi.

Trevor își ridică privirea din ziar. Afurisită femeie! Ce alte modalități îi mai rămăseseră lui Millicent Holloway pentru a-i frânge inima fiului ei?

Își roti scaunul spre fereastră, prin care se vedea porțiunea lui personală din râul Trinity scânteind sub soarele de aprilie. Ziarul era din 2 aprilie, a doua zi după Ziua păcălelilor. Dar acel anunț nu era o glumă. Trevor își dorea să fi fost. Să i-l arate băiatului? În fiecare săptămână, pentru a fi la curent cu ce se petrecea, Trevor citea anunțurile proprietarilor care doreau să-și concesioneze pământul în vederea explorărilor petroliere. Nota detaliile pe fișe, urmărea ce terenuri dispăreau după câteva săptămâni și pe cele care rămâneau la rubrica vânzărilor. Acele informații îl ajutau să-și facă o idee asupra locurilor de cel mai mare interes în privința petrolului. Anunțurile erau date în special de fermieri din teritoriul Oklahoma care sperau să se îmbogățească datorită boomului petrolului ce avea loc în acea zonă, însă speculanții din domeniu își îndreptau acum privirea către terenurile din comitatele Montague și Gainesville. Oare ferma Barrows fusese deja concesionată sau cumpărată pentru a se fora în căutare de petrol și gaze? Ce ofertă i s-ar părea mai atrăgătoare lui Millicent? Dacă vindea ferma, primea mai mulți bani imediat, dar putea să concesioneze terenul, în speranța că va primi și mai mulți

bani dacă se descoperea petrol. Trevor avea impresia că ea ar prefera vrabia din mână.

S-o ardă focul iadului pe Millicent Holloway pentru ce-i făcuse lui Nathan! Băiatul îi povestise despre planurile ei de a vinde ferma pentru a ușura debutul în viață al celuilalt fiu al ei (așa gândea Trevor, nu așa se exprimase Nathan) și a finanța intrarea fiicei sale în societate după ce aveau să se mute în Gainesville. *Societate?* În Gainesville, Texas? Pentru numele lui Dumnezeu! Nathan nu știuse că ea avea să scoată ferma la vânzare în clipa în care el ieșea pe ușă. Ei bine, ce pierduse maică-sa era câștigul lui taică-su.

Trevor se răsuci înapoi către birou și se gândi cât de deosebit era băiatul care intrase tăcut, împreună cu câinele lui, în viețile lor. Nathan nu făcea nici un fel de zgomot. Aproape că puteai uita că se afla în preajmă, asta până când nu mai era acolo, iar atunci, vidul țipa, așa cum se întâmplase când se întorsese la fermă pentru câteva zile. Fiica lui fusese foarte nefericită. „Hopa Mitică a căzut rău, iar toți caii regelui și toți oamenii regelui n-au putut să-l repare", recita ea iar și iar, alergând deznădăjduită prin casă, cu mâinile lipite de cap. Trevor încercase s-o liniștească. „E-n regulă, scumpo, îi spusese el de cel puțin o sută de ori. Nathan se va întoarce."

Însă ea începea să se vaite din nou. „Hopa Mitică a căzut rău, iar toți caii regelui și toți oamenii regelui n-au putut să-l repare..." Versurile răsunaseră în mintea lui Trevor întreaga perioadă cât lipsise băiatul, iar el își simțise inima strânsă de milă față de fiica lui. Ea îl considera pe tatăl ei un rege. Îl credea atotputernic. Ce s-ar fi întâmplat cu Rebecca dacă Nathan rămânea la fermă, iar regele nu-l putea repara pe Hopa Mitică?

Trevor simțea că ar fi trebuit să fie gelos că mama lui ținea tot mai mult la Nathan, însă nu era. Era din cale-afară de bucuros. Lucrurile mergeau mai bine decât ar fi putut spera. Ea își căpătase nepotul – un viitor moștenitor –, iar tatăl lui crea o relație cu el. Trevor Waverling nu mai avea de ce să se străduiască a-i dovedi mamei lui că era nevinovat în privința morții fratelui său. Mavis Waverling nu avea să mai vândă compania. Dar, în afară de asta, era plăcut ca, seara, să vadă că bătrânul ei chip drăguț era relaxat și mulțumit. Înainte de venirea lui Nathan, rareori îi văzuse zâmbetul, iar râsul nu i-l auzise de ani întregi.

„Înainte de venirea lui Nathan." Așa se gândea Trevor la viața lor de dinainte. Înainte de venirea lui Nathan, după ce pleca de la muncă, lua cina cu diverși oameni sau se ducea la sala de sport ori la club,

însă după venirea lui Nathan începuse să meargă acasă cu băiatul, pentru a-i arăta mamei lui că făcea un efort. Acum, după cină, formau un grup de familie destul de numeros în salon – el și mama lui, fiul și fiica lui, câinele și pisica. Încă o servitoare fusese angajată, ca s-o ajute pe Lenora, care căpătase o gură în plus de hrănit – de fapt, două, dacă era luat în calcul și ciobănescul german –, așa că și Lenora era fericită.

Băiatul se dovedea a fi impresionant de rapid în privința învățării. Trevor îl dăduse în grija lui Jamie Foster, maistrul uzinei, care îi raportase: „Băiatului dumitale nu trebuie să-i spui nimic de două ori". Venite din partea taciturnului Jamie, acele cuvinte însemnau enorm de mult și puneau pecetea aprobării lui. Nathan încă nu căpătase un post anume. În acele prime zile era mai important ca el să se familiarizeze cu ce se făcea în fabrică, cu infrastructura și cu tranzacțiile comerciale ale companiei. Concasoarele și forezele, mașinăriile de tăiat metalul și alte utilaje erau foarte departe de uneltele de la fermă, cunoscute de Nathan, iar băiatul descoperea cum contabilitatea unei companii era mult mai complicată decât socoteala cheltuielilor unei ferme.

Pentru a explica existența lui, necunoscută înainte, când îl prezenta pe băiat, Trevor îl bătea pe umăr și cita din parabola Fiului risipitor. „El este fiul meu pierdut și regăsit", spunea el și o lăsa așa. Sprâncene se ridicau, iar oamenii se uitau unul la altul, dar prietenii, colegii și angajații lui Trevor îi cunoșteau reputația în privința femeilor și îl considerau pe Nathan drept o surpriză de care avusese parte. Și exact asta era. Toți îi strângeau mâna și îl priveau cu bunăvoință, cu toate că unii nu se puteau abține și îi făceau cu ochiul lui Trevor pe la spatele băiatului, iar alții îl tratau cu o politețe exagerată, ca și cum îi lipsea o mână sau un picior, iar ei trebuiau să facă mari eforturi pentru a arăta că nu băgau de seamă.

La câteva săptămâni după ce se cunoscuseră, Trevor se decisese care era postul potrivit pentru Nathan. Băiatului nu i-ar fi plăcut să lucreze cu normă întreagă într-o fabrică. Și ar fi fost și mai nemulțumit să stea la un birou și să învețe toate subtilitățile afacerilor făcute de către Waverling Tools. Lui Nathan îi plăceau pământul și cerul. Avea să-l facă pe Nathan reprezentant al companiei, cu sarcina de a căuta și negocia concesionarea terenurilor potrivite atunci când avea să vină vremea să foreze ei înșiși. Cei care făceau așa ceva erau numiți „concesionari de terenuri". Nu exista altă denumire formală pentru ei. Profesia era la fel de nouă ca industria petrolieră și nu necesita

o educație specială, ci experiență, însă dobândirea sa necesita timp și muncă. Era sarcina geologului să găsească locurile unde existau condiții pentru găsirea petrolului și a gazelor, însă era treaba concesionarului să negocieze cu proprietarul pământului concesiunea și drepturile asupra eventualului zăcământ. În afară de asta – ceea ce presupunea să te înțelegi bine cu oamenii –, concesionarul trebuia să poată înțelege și întocmi contracte și să cerceteze documente publice și private care să dovedească autenticitatea titlurilor de proprietate. Nathan putea învăța aceste lucruri, iar Trevor nu se îndoia de capacitatea băiatului de a se înțelege cu oamenii. O făcea foarte ușor, fiind în firea lui să se poarte astfel.

Trevor se sprijini gânditor de spătarul scaunului. Să-i spună lui Nathan de anunț? Era mai bine pentru el să afle adevărul atunci, și nu mai târziu? Acea veste, plus celelalte păcate ale mamei lui față de el aveau să-l rănească și mai profund, cu toate că n-ar fi arătat sau exprimat asta. Alți băieți probabil că și-ar fi arătat nemulțumirea și și-ar fi blestemat mama, dar nu și Nathan. Bună sau rea, Millicent era femeia care îi dăduse viață. Pentru Nathan, respectul ar fi fost mai presus decât furia.

Trevor se decise că era bine să-i spună atunci, nu mai târziu. Îi promisese lui Nathan că avea să pună toate cărțile pe masă în relația cu el. „Dacă mă minți o singură dată sau dacă ascunzi vreo carte în mânecă, am plecat, îi zisese Nathan. Eu și Zak vom porni spre California."

La vremea când îl amenințase astfel, impactul nu fusese mai mare decât al unei mingiuțe de hârtie aruncată în pieptul lui, dar lucrurile se schimbaseră în ultimele 13 zile, iar gândul că băiatul ar putea pleca avea forța unui croșeu bine plasat în plex. Trevor trase de un șnur, iar un clopoțel sună în biroul secretarei.

– Jeanne, găsește-l pe Nathan și trimite-l la mine. Azi-dimineață, a plecat înaintea mea, așa că probabil este în fabrică.

– Da, domnule, acolo este. Era cu Jamie când am dus conosamentul[1] pentru ultimul transport către Anglia.

Trevor ridică sprâncenele. De ce îi dusese Jeanne conosamentul maistrului fabricii când, în mod normal, îl aștepta pe Jamie să vină la biroul ei ca să-l ia? Cu excepția șefului ei, nu ducea nimănui nimic, după cum afirma ea cu mândrie. Însă Trevor își dădu seama ce era cu acea bruscă inițiativă. Tânără și singură, secretara lui îl plăcea

[1] Document care însoțește transportul mărfurilor pe apă (n.tr.)

pe Nathan, dar lucrurile nu aveau să iasă așa cum își dorea. Bunica lui avea alte planuri pentru viitorul romantic al băiatului șefului. După ce Jeanne plecă, Agatha Beardsley, recepționera lui de multă vreme, care și ea îi făcea ochi dulci lui Nathan, băgă capul pe ușă.

– Domnule Waverling, doi bărbați ar dori să vă vadă.

– Cine?

– Geologul, Todd Baker, și... Domnișoara Beardsley își consultă blocnotesul. ... un anume Daniel Lane. Zice că este fierar, iar în prezent lucrează la un atelier din Fort Worth. A venit ca urmare a anunțului dumneavoastră.

– Oferă-le amândurora niște cafea și spune-le să aștepte!

Nathan apăru cinci minute mai târziu, iar, când intră, Trevor se gândi că niciodată nu văzuse vreun bărbat care să se simtă atât de stânjenit în costum, dar atât de bine în propria piele. Observația aceea îi confirmă decizia de a-l trimite pe teren, în loc să-l pună la un birou.

– M-ai chemat? întrebă Nathan.

Trevor nu știa cum reușea să evite, dar, după ce îl convinsese pe Nathan să nu-l mai numească domnul Waverling, băiatul nu i se adresase niciodată în vreun alt fel, dar nici nu-l întrebase cum ar dori să-i spună. Se gândi că timpul avea să decidă cum îl va numi fiul lui.

– Trebuie să vezi asta, rosti Trevor împingând spre el pagina cu anunțuri din *Dallas Herald* și arătându-i-l cu degetul pe cel despre care era vorba. Este aceasta ferma care cred eu?

Nathan citi fără să comenteze. Doar încordarea maxilarelor dădu în vileag reacția lui interioară.

– Văd că ea nu a pierdut deloc timpul, zise Trevor în cele din urmă. Îmi pare rău, Nathan!

– Și mie, rosti Nathan. Mai e ceva?

Trevor dori să-i spună ceva care să arate că îl compătimea, însă Nathan se închisese în sine. Reținerea băiatului ridicase un zid care făcea imposibilă alinarea lui. Orice insistență ar fi fost o intruziune. Trevor simți împunsătura resentimentelor, apoi își dădu seama că era frustrarea unui tată față de incapacitatea de a-și ajuta fiul.

– Da, este, zise el. Du-te la recepție și trimite-l pe Todd la mine, te rog!

Trevor se răsuci din nou spre fereastră, cumva dezamăgit, dar și mulțumit. Era încă un cui în sicriul lui Millicent. Un alt drum închis spre Gainesville, Texas. Ceea ce era foarte bine.

Capitolul 28

– Bun băiat, Zak! Bun băiat! strigă Benjy în timp ce ciobănescul german alerga spre el, având în bot bățul aruncat de irlandez.

Venise prânzul, ora de joacă pentru Zak, iar muncitorii își luaseră cutiile metalice cu mâncare și ieșiseră să ia masa sub copaci și să se amuze de zburdălnicia câinelui în aerul curat și în soarele răcoroasei zile de aprilie. Nathan era printre ei. Lenora îi dădea mereu o cutie plină cu mâncare. Dacă își mânca sau nu sendvișurile groase depindea de o eventuală invitație a lui Trevor la vreun prânz de afaceri. Însă generoasele felii de carne și pâine nu erau irosite nici atunci. Benjy își completa conștiincios prânzul pregătit în mica bucătărie din apartamentul său aflat la etajul clădirii în care familia Waverling își ținea trăsurile. Nathan nu văzuse niciodată pe cineva căruia să-i placă atât de mult mâncarea cum îi plăcea lui Benjy. Caloriile îi evitau brațele slabe și picioarele lungi și subțiri, îndreptându-se direct spre stomacul amplu, care părea o minge perfect rotundă sub vestonul confortabil. Prețuirea neobișnuită pe care o arăta față de mâncare – totuși, pe Benjy nu-l deranja să o numească lăcomie – apăruse ca urmare a poveștilor despre membrii familiei care muriseră de inaniție în timpul Marii Foamete din Irlanda.

– Puterea imaginației este foarte mare, băiete, îi spusese el lui Nathan. Mintea mea creează imagini ale sărmanelor suflete care au pierit, iar eu simt că e de datoria mea să mănânc pentru ele.

Obosiți de joacă, câinele și irlandezul se prăbușiră pe cearșaful întins de Nathan pe iarbă pentru a lua masa. Ocazia de a-și consuma energia era o plăcere pentru Zak, care avea parte de ea de trei ori pe săptămână, când urca în trăsură împreună cu Nathan și Trevor, pentru a se duce cu ei la muncă și a-și petrece ziua cu stăpânul lui, în fabrică și la birou. În celelalte zile, ciobănescul german trebuia să stea acasă, închis în micuța curte din spate atunci când era lăsat să iasă afară. În acele zile, pentru că Trevor avea uneori nevoie de trăsură dincolo de orele normale de lucru, Nathan se ducea călare la fabrică. Când venise să locuiască în casa din oraș, se întrebase ce va face în privința transportului. Avea să meargă în fiecare zi cu trăsura, împreună cu tatăl lui, la Waverling Tools? Nathan considerase că asta ar fi reprezentat o îngrădire pentru amândoi. Se părea

că și Trevor Waverling gândise la fel. A doua zi după revenirea lui Nathan în Dallas, tatăl lui îl dusese la o licitație de cai.

– Alege-l pe acela care îți place, iar eu voi face o ofertă, îi spusese el. Vei avea nevoie de un cal cât stai aici.

„Cât stai aici." Oare asta însemna că era într-o perioadă de probă? Apoi Nathan decisese că, de fapt, și Trevor Waverling era. Nu la fel stăteau lucrurile cu sora și bunica lui. Ele treceau toate probele în fiecare zi. Dacă urma să plece, avea să-i fie dor de ele, la fel cum îi era dor de toată familia din Gainesville, dar, deocamdată, nu simțea nevoia să-și pună rucsacul pe umăr și să pornească împreună cu Zak spre California. Singura lui nemulțumire era că Zak rămânea închis câteodată, dar câinele părea suficient de fericit să rămână în grija adoratoare a Rebeccăi, în compania dubioasă a lui Scat, iar nimeni, nici măcar Lenora, nu părea să fie deranjat de părul pe care îl lăsa, ceea ce reprezenta o ușurare pentru Nathan. Părul fusese un motiv de văicăreală permanentă al mamei lui. Iar Nathan nu trebuia să-și facă griji nici pentru faptul că firele lungi din blana câinelui ar putea ajunge pe costumele tatălui său. Nathan îl învățase să stea într-un colț al banchetei, iar Benjy avea grijă să-l șteargă în zilele când Zak mergea împreună cu ei la muncă.

– Ai un dulău manierat, Nathan, spusese tatăl lui comentând aparentul bun-simț al lui Zak de a nu se scutura în trăsură.

După ce Nathan se familiariză cu programul zilnic al lui Trevor Waverling (de pildă, în fiecare miercuri după-amiază se ducea la sala de sport), își dădu seama că tatăl lui nu cumpărase calul pentru a evita apropierea lor din trăsură, ci ca să-i ofere libertate de mișcare, astfel încât să nu depindă de el în privința transportului. De fapt, Trevor încerca să-și planifice întâlnirile și activitățile în așa fel încât să poată merge împreună și să discute afaceri.

Nathan trebui să recunoască faptul că, în cele trei săptămâni de când locuia sub acoperișul tatălui său – de fapt, sub acoperișul *bunicii* lui –, noua lui viață nu-i oferise prea multe lucruri care să nu-i facă plăcere, doar că nu era în firea lui să fie prea încrezător. Se bucura mai ales de prietenia lui cu Benjy, al cărui apartament aflat la etajul casei trăsurilor le permitea să-și petreacă timpul împreună.

– Cum v-ați cunoscut tu și tata? îl întrebase pe irlandez într-o zi.

– Ei bine, băiete, asta-i o adevărată poveste.

– Aș vrea s-o aud, spusese Nathan.

Benjy îi zisese că fusese 12 august 1890. El, un imigrant, se urcase fără a avea bilet într-un tren care mergea de la New York în Texas.

Orașul New York era murdar, aglomerat, poluat și deloc cumsecade cu irlandezii catolici. El dorea să trăiască într-un loc cu spațiu întins și aer curat, unde cineva putea începe o viață bună fără ca oamenii să-l privească de sus, iar, din câte auzise, Texasul era un astfel de loc. Nu știa către ce oraș se îndrepta trenul. Știa doar că, atunci când va ajunge în Texas, avea să coboare la o oprire care părea că îi putea oferi posibilitatea de a-și găsi o slujbă. Acel loc se întâmplă să fie la 30 de metri de ușa din față a companiei Waverling Tools, numai că el nu avusese vreme să bage de seamă, fiindcă tocmai fusese aruncat din tren de doi controlori de două ori cât el, care mai și erau înarmați cu bastoane. Încercase să se lupte cu ei, dar fusese copleșit și se gândise că, dacă bătaia mai dura mult, avea să-și întâlnească părinții pe lumea cealaltă. Apoi, brusc, agresorii îl lăsaseră în pace, iar el se pomenise privindu-l, printr-o peliculă de sânge, muci și lacrimi, pe Trevor Waverling. Bărbatul îi întinsese o mână. „Să te ajut să te ridici?" îl întrebase el și îl trăsese în picioare.

– Abia mă puteam ține pe picioare, capul îmi răsuna ca un clopot, iar preț de câteva secunde, am crezut că murisem și ajunsesem într-un loc unde oamenii erau proaspăt bărbieriți și îmbrăcați în costume frumoase, precum cel purtat de domnul Waverling, îi zisese Benjy lui Nathan. Dar nu, el era real, eu trăiam, iar haidamacii zăceau în țărână. „Ar fi bine să plecăm de-aici până nu-și vin în fire, mi-a spus el, iar eu m-am uitat în jur, să văd dacă nu exista vreun loc unde puteam dispărea. Atunci, domnul Waverling mi-a zis să-l urmez, iar din clipa aceea, asta fac, îl urmez oriunde vrea să se ducă.

– Ce mai poveste! rostise Nathan. Bănuiesc că haidamacii s-au întâlnit cu pumnii lui de boxer.

– Da. Omul e un luptător incredibil. Ar trebui să-l vezi în ring.

– Încă luptă?

– Nu mai participă la competiții, dar asta nu înseamnă că pumnii lui nu-s în regulă. Îi datorez viața mea, traiul, casa și... familia, Nathan. Aș face orice pentru tatăl tău, pentru mama lui și pentru micuța lui. Să nu ai nici o îndoială în privința asta.

Nathan nu avea. Loialitatea lui Benjy față de Trevor Waverling era solidă ca o stâncă. Irlandezul îl lămurise în legătură cu un lucru, dar nu era de așteptat să-i răspundă la întrebarea care îl frământa cel mai mult. Știa Benjy cum, unde și de ce murise Jordan Waverling și credea că tatăl lui fusese implicat în moartea sa?

Nathan mușcă din sendviș și, amuzându-se ca de obicei, observă că Benjy scoase cu grijă șunca dintre două felii de pâine, o puse

pe folia de aluminiu, apoi înșiră pâinea, salata, brânza și murăturile lângă ea. Apoi puse în ordine un ou fiert, un măr și o prăjitură.

– Nu, băiete, astea nu-s pentru tine, îi spuse vizitiul lui Zak, al cărui nas adulmeca tot mai aproape de aranjamentul ceremonial. Nu mă deranja! Împinse câinele și începu să mănânce mai întâi șunca și salata, apoi pâinea, după aceea murăturile și oul fiert, urmate de măr, brânză și prăjitură, care încheiară masa. Sendvișurile durează mai mult dacă le desfaci și mănânci umplutura ca mai multe feluri de mâncare, preciză Benjy. Țin mai mult decât dacă le mănânci ca un tot.

– Bănuiesc că așa o fi dacă stomacul tău n-are nimic împotrivă să aștepte, rosti Nathan.

Un bărbat înalt, musculos și atrăgător se apropie cu o cutie pentru mâncare în mână. Nathan îl recunoscu ca fiind fierarul pe care tatăl lui îl angajase recent. De obicei, își mânca sendvișul în timp ce trebăluia la masa lui de lucru. Nimeni nu știa prea multe despre el, în afara faptului că era burlac și un adevărat vrăjitor al metalelor. Din câte auzise Nathan, bărbatul era rezervat și nu socializa, spre supărarea secretarei, asta atunci când nu flirta cu el.

– Vă deranjează dacă stau și eu aici? întrebă nou-venitul.

– Deloc, răspunse Nathan trăgându-se într-o parte pentru a-i face loc la umbra stejarului. Întinse mâna spre el.

– Ne-am întâlnit doar o dată, Daniel. În caz că nu-ți amintești, eu sunt Nathan Holloway.

– Oh, îmi amintesc! Nou-venitul îi strânse mâna. Holloway? Credeam că ești băiatul șefului.

– Sunt, dar am păstrat numele tatălui meu vitreg.

Daniel Lane încuviință din cap.

– Și eu am avut așa ceva, însă n-am fost prea dornic să-i păstrez numele. Am scăpat de nume de îndată ce am putut. Mi-am luat numele mamei, nu că m-aș mândri cu el mai mult.

– Îl cunoști pe Benjy? întrebă Nathan.

Bărbatul era remarcabil de frumos, dar se simțea o amărăciune puternică în el. Nathan aprecie că avea spre 30 de ani.

– E vizitiul șefului, clarifică Daniel locul lui Benjy în ierarhie. N-am avut plăcerea. Mă bucur să te cunosc.

– Și eu, zise Benjy. De unde ești?

– De peste tot, însă cel mai recent am fost în Fort Worth. Am renunțat la slujba de ajutor de fierar pe care o aveam acolo. Atmosfera devenise puțin cam... sufocantă.

Nathan mușcă din măr.

– Dar atmosfera de-aici cum ți se pare?

– E mai pe gustul meu. Este plăcut să fii apreciat și plătit așa cum meriți, nemaivorbind de respectul arătat.

– Se pare că ai avut un necaz, dacă îmi ierți observația și amestecul, spuse Benjy.

Zâmbetul stârnit de comentariul lui Benjy înalță colțurile coborâte de amărăciune ale gurii lui Daniel.

– Așa s-ar zice. Am nevoie de timp și de puțin noroc pentru a rezolva asta.

– Și ce anume ar fi asta, dacă nu te superi că întreb? spuse Nathan.

– Nu mă supăr, eu am deschis subiectul, replică Daniel. Este vorba de o femeie. Sufăr din cauza unei femei care mi-a fost luată pentru că fratele ei nu m-a crezut suficient de bun pentru a fi demn de compania ei. Intenționez să-i schimb părerea în privința asta.

– Ei bine, mult noroc! rosti Nathan punând în cutie staniolul și cotorul mărului. Să sperăm că te va aștepta până vei reuși.

– O, sigur mă va aștepta! spuse Daniel.

– Cum de ești atât de sigur? întrebă Benjy.

– Pentru că nimeni altcineva nu va fi interesat de ea, răspunse Daniel. Ei bine, sună gongul. Ar fi bine să mă întorc la treabă. Lucrez la un proiect cu care sper să-l impresionez pe șef. Mi-a făcut plăcere să stau cu voi, domnilor. Ne mai vedem.

În timp ce Daniel se îndepărta, Benjy murmură:

– Pentru cineva renumit că abia dacă-i zice un cuvânt cuiva, eu cred că omul ăsta vorbește prea mult.

Capitolul 29

După două săptămâni, anunțul de vânzare a fermei de lângă Gainesville nu mai apăru în *Dallas Herald*. Spre sfârșitul lunii aprilie, Nathan primise o scrisoare de la Leon, prin care acesta îi spunea că Millicent scosese ferma la vânzare imediat după plecarea lui și că se vânduse foarte repede. În mai, aveau să se mute în Gainesville, urmând să fie deja instalați acolo când Randolph avea să termine liceul, în iunie. Leon știa că vestea îi va sfâșia inima lui Nathan la fel de tare

cum o sfâșiase pe a lui. Habar nu avea cum urma să suporte viața la oraș. Noul proprietar urma să intre în posesia fermei la finele lunii iunie, dar nu avea s-o folosească exclusiv pentru a cultiva grâu, lucru pe care Millicent nu-l aflase decât după ce semnase contractul.

Leon scrisese că acolo trebuia să facă o pauză pentru a *recunoaște* meritul mamei lui. Mai devreme, Millicent fusese abordată de un proprietar de pământ care dorise să obțină concesiunea asupra unui anumit număr de acri pentru a fora în căutare de petrol, dar, slavă Domnului, proasta de nevastă-sa îl refuzase. Nu dorea ca terenul ei arabil să fie distrus la fel ca unele din teritoriul Oklahoma care fuseseră concesionate companiilor petroliere. Datora asta strămoșilor ei, soțului ei și lui Nathan. „Da, Nathan, te-a inclus și pe tine", scrisese Leon. Apoi a apărut domnul Burton (noul proprietar), care a oferit de două ori prețul cerut dacă includea și drepturile de proprietate asupra unui eventual zăcământ. Leon insistase ca Millicent să nu cedeze acele drepturi, dar oferta fusese prea tentantă, iar mama lui, prea nerăbdătoare să vândă, mai ales după ce omul o convinsese cu vorbe mieroase că era fermier în primul și-n primul rând. Abia după ce ea semnase actele de vânzare, aflaseră că el era un reprezentant al Standard Oil Company, aparținând lui John D. Rockefeller. Leon continuase cu faptul că înțelegerea prevedea ca familia Holloway să rămână la fermă până la sfârșitul lunii iunie, pentru a putea culege ultima recoltă și a avea timp să-și vândă utilajele agricole. Millicent deja cumpărase o casă în Gainesville, o clădire mare cu coloane albe și etaj pe care o admirase dintotdeauna. Leon nu se îndoia că luase decizia de a vinde ferma atunci când proprietarul acelei case – un avocat important – murise, iar casa fusese scoasă la vânzare. Nathan nu trebuia să-și facă griji în privința sorții lui Daisy. Vaca urma să aibă un cămin bun la vecinul lor, care acceptase s-o cumpere. Avea să vină Nathan la ceremonia lui Randolph de absolvire a liceului, la finele lunii iunie? Fratele lui era șef de promoție.

Șezând pe un balansoar de pe veranda din față a casei bunicii lui, Nathan împături încet scrisoarea și închise strâns ochii pentru a-și reprima durerea. De curând, se dusese cu Trevor să inspecteze un loc unde se fora pentru petrol aflat la o fermă de bumbac situată în apropiere de Nacogdoches, în estul Texasului. Sondorul independent cumpărase instalația și echipamentul de foraj de la Waverling Tools. Nathan și tatăl lui sosiseră tocmai la vreme pentru a auzi un zgomot similar celui făcut de un marfar și a vedea cum oamenii fugeau care încotro de lângă sondă. În câteva minute, o explozie oribilă zguduise

pământul, iar apoi, cu ochii holbați și cu mâinile acoperindu-și urechile pentru a nu asurzi, priviseră fascinați cum un lichid negru ca smoala țâșnise din vârful turlei sondei la o înălțime de peste 30 de metri și se împrăștiase în toate direcțiile. Cu toate că abia reușise să scape cu viață, echipa începuse să danseze, să chiuie și să se felicite că dăduse de un zăcământ petrolifer. Trevor privise șuvoiul de petrol și rostise: „Înainte de a mă implica pe deplin în afacere, trebuie să inventez o calotă pentru a împiedica o astfel de explozie. E mare păcat să se irosească atât de mult petrol înainte de a fi asigurată gaura".

Nathan nu participase la entuziasmul general. Privise cum șirurile de bumbac sănătos erau inundate de sute de barili de petrol și simțise cum i se face rău de la stomac. În timp ce oamenii dansau sub ploaia de „aur negru", inima lui se strânsese imaginându-și roadele muncii fermierului distruse de drumuri și animale de povară, și roțile căruțelor, solul contaminat de scurgerile din rezervoarele de petrol, de cimentul și noroiul de sondă, echipamentele inutile lăsate să ruginească acolo unde aveau să fie aruncate, aerul poluat de flăcările care ardeau gazul rezidual urât mirositor ieșit pe țevile din oțel. Chiar în acel moment, Nathan identificase poluarea pe care avea s-o aducă exploatarea petrolului.

Simți aceeași greață când își imagină hectarele aurii ale fermei Barrows nimicite de un râu negru precum cel care inundase câmpul în ziua aceea și nu putu suporta să se gândească la contaminarea izvorului, la distrugerea animalelor domestice și sălbatice și a pădurii dacă vreo sondă de petrol lua foc. Pentru o sondă erau necesari doi acri. Chiar dacă nu se descoperea petrol, acei doi acri aveau să fie suficient de afectați, încât să aibă nevoie de cel puțin o generație pentru a se putea cultiva ceva acolo, asta admițând că aveau să mai devină fertili vreodată.

Șareta bunicii lui apăru pe stradă. Mavis se dusese cu Rebecca la petrecerea dată cu ocazia zilei de naștere a uneia dintre prietenele fetiței, dacă se putea spune că Rebecca avea prietene. Îi făcură vesele cu mâna lui Nathan, care stătea în locul lui preferat pentru lectură din după-amiezile de sâmbătă, Scat și Zak fiind întinși pe verandă alături de el. Trevor era la sala de sport. În luna care trecuse de când Nathan locuia în acea casă, tatăl lui nu-i ceruse niciodată să-l însoțească la antrenamentele de box din după-amiezile de miercuri și sâmbătă. În trăsurica deschisă, bunica și sora lui arătau ca niște flori de grădină în rochiile lor de petrecere, Mavis ca un trandafir ofilit, în

ținuta ei roz, iar Rebecca precum un crin-păianjen, dând din brațele ei lungi și subțiri și îmbrăcată în rochița galbenă cu alb.

Benjy băgă șareta pe alee, iar „fetele", după cum le numea Trevor, veniră din spatele casei pentru a i se alătura pe verandă. Desigur, Benjy plecase mai departe pentru a gara trăsurica și a-și lua ceaiul de după-amiază în bucătărie, cu Lenora.

– Ah, Nathan, văd că ai primit o scrisoare de-acasă, spuse Mavis urcând arcuitele scări din cărămizi.

Voalurile diafane ale rochiei roz sugerau delicatețea unei cești de porțelan.

– Dă-mi să văd! Dă-mi să văd! strigă Rebecca țopăind.

– Nu, Rebecca, dragă. Scrisoarea este a lui Nathan, rosti Mavis. Te rog, așază-te în leagăn.

– Nu! Nu! Vreau să văd scrisoarea! țipă Rebecca.

– Zak! îi porunci încet Nathan, iar câinele se ridică și se duse să-și bage botul în palma Rebeccăi.

Instantaneu, atenția fetiței se îndreptă spre câine.

– Zak... gânguri ea mângâind capul ciobănescului.

Ascultătoare, se așeză în leagăn, iar Zak se așeză pe labele din spate în fața ei, cu botul în poala fetiței.

– Extraordinar! se minună Mavis. N-am văzut niciodată așa ceva. Tu și Zak sunteți un dar de la Dumnezeu pentru noi, Nathan. Nu mă înșel deloc. Sper că în scrisoarea aceea nu e nimic care să te fi supărat.

Bunica lui avea o intuiție fantastică. Fratele și sora lui Nathan se tot plânseseră că era dificil de citit. Randolph îl descrisese ca fiind impasibil. „Dacă ai fi indian, numele tău ar fi Față de Piatră", îi spusese el cândva. Cum de îi simțise Mavis Waverling tristețea și de unde știuse că scrisoarea era de la un membru al familiei? Totuși, cine altcineva ar fi putut să-i scrie? Nathan nu știa cât de multe îi zisese Trevor bunicii despre Millicent Holloway. Ar fi fost o prostie din partea lui să-i spună că maică-sa susținea că el era rezultatul unui viol. Aceea era o carte pe care nici un bărbat n-ar fi pus-o pe masă în fața mamei lui, mai ales dacă era vorba de una dispusă a crede tot ce era mai rău despre fiul ei.

– Mama a vândut ferma unui petrolist, rosti Nathan. Ea și tatăl meu vitreg se mută în oraș.

– Iar asta te întristează?

– Mă întristează. Din cauza sondei, pământul ar putea să devină infertil ani întregi, chiar dacă nu se găsește petrol.

– Ai sperat că, într-o zi, vei putea să cumperi tu ferma?

Nathan zise surprins:

– Fiul dumitale ți-a spus asta?

– Sunt puține lucrurile pe care nu mi le-a spus despre tine. Am insistat să aflu tot.

În privirea bunicii lui nu se deslușea nici un semn că ar ști ceva, așa încât Nathan presupuse că Trevor preferase ca mama lui să nu știe că Millicent îl acuzase de viol. Până în clipa aceea, îl regalase cu povești despre bunicul lui și despre primele zile ale Dallasului și îi făcuse cunoștință cu latura bună a lui Jordan Waverling din amintirile ei, dar nu-i spusese povestea promisă a i-o dezvălui „într-un alt moment de intimitate". „Misterul morții lui a rămas nedeslușit până în ziua de azi", își amintea că zisese despre fiul ei răposat, dar Nathan se gândi că se răzgândise în privința momentului de intimitate deoarece nu dorea ca nepotul ei să-și facă o părere proastă despre tatăl lui. De când venise să locuiască împreună cu ei, Nathan detectase o încălzire a sentimentelor ei față de Trevor. Tot ce-i spusese bunica lui despre latura rea a lui Jordan fusese că suferise de schimbări bruște ale dispoziției. Îi zisese că era posibil ca Rebecca să fi moștenit ceva din comportamentul uneori nestatornic al unchiului ei, însă el nu fusese niciodată violent când avea o criză. Nu, căderile emoționale ale lui Jordan luau mai degrabă forma depresiei. Acela era motivul pentru care iubea râul atât de mult. Apa îl liniștea.

– Este ironic că locul unde se simțea cel mai bine i-a luat viața, zisese ea.

Acea afirmație fusese tot ce mai spusese bunica lui despre moartea lui Jordan.

Rebecca se ridică brusc.

– „Trebuie să mă duc din nou pe mări, către marea singuratică și către cer/ Iar tot ce vreau este o corabie înaltă și o stea după care s-o călăuzesc", recită ea.

Mavis îl lămuri:

– Este unul dintre poemele ei favorite. John Masefield a fost poetul preferat al lui Jordan. Rebecca vrea să spună că dorește să se ducă pe malul râului. Bănuiesc că vrea asta fiindcă îi sunt dragi amintirile despre timpul petrecut împreună cu unchiul ei. Erau foarte apropiați. O ducea să înoate și să pescuiască de pe debarcader și își recitau poezii unul altuia. Dragostea ei pentru poezie s-a născut din pasiunea lui pentru versuri. Te-ar deranja să te duci tu cu ea, Nathan? Nu o lăsăm niciodată să meargă singură acolo.

Nathan simți un fior straniu. Fusese ca și cum Rebecca îi citise gândurile despre unchiul ei.

– Eu și Zak am fi onorați, rosti el.

Băgă scrisoarea în buzunar și o luă de mânuță pe Rebecca.

– Să nu stați prea mult, Nathan, spuse Mavis. Să vă întoarceți la ceai înainte ca Trevor să ajungă acasă. Noi doi nu avem prea des ocazia să stăm de vorbă. Iar tu, Rebecca, ai grijă să nu-ți murdărești rochia.

Coborând treptele, Nathan se minună de neobișnuita intuiție pe care păreau s-o aibă acele rude ale lui. Oare și bunica lui își dăduse seama că se gândise la Jordan? La întoarcere, urma să aibă parte de un „moment de intimitate" în care ea avea să-i dezvăluie, în cele din urmă, de ce își suspecta fiul mai mic că își ucisese fratele? Își dăduse ea seama că ceea ce fusese o chestiune de curiozitate devenise o profundă îngrijorare a nepotului ei?

După ce Nathan închise poarta curții în urma lor, Rebecca o luă la fugă spre malul largului râu Trinity, cu buclele negre săltându-i pe umeri și Zak fugind alături de ea. Pajiștea îngrijită care cobora spre malul apei aparținea bunicii lui și era un loc potrivit unde Nathan îi putea arunca mingea lui Zak. Garduri vii înalte aflate de o parte și de cealaltă o despărțeau de proprietățile vecinilor. Un mic debarcader se întindea peste suprafața apei.

– Ai grijă, Rebecca! strigă Nathan când sora lui vitregă ajunse pe scândurile de lemn, Zak urmând-o îndeaproape. Nu te apropia prea mult de margine!

– Nu mă apropii, strigă ea surprinzându-l pe Nathan.

Era ceva foarte rar ca fetița să răspundă normal. Vorbea în cimilituri și versuri, închisă în propria lume a poeziilor, a cărților de colorat a păpușilor și a prietenilor imaginari. Părea a nu dori altă companie în afară de a bunicii ei, a Lenorei și a lui Benjy, iar mai nou, a lui Nathan și a lui Zak. Uneori, Nathan văzuse privirea ochilor ei negri limpezindu-se și concentrându-se asupra lucrurilor din jur. În acele momente, pielea i se făcuse ca de găină. Fusese ca și cum o păpușă se trezise brusc la viață.

Nathan ajunse lângă Rebecca pe micul debarcader, gata s-o prindă de braț dacă dădea să cadă, în unul dintre momentele ei de entuziasm în care nu-și coordona mișcările.

– Acolo, rosti ea arătând cu degetul.

– Acolo? întrebă Nathan.

– Acolo!

Arătă din nou spre o stâncă mare, ce se ițea din apă lângă mal.

– Ce-i acolo, Rebecca? întrebă Nathan încet.

– Acolo s-a întâmplat.

– Ce s-a întâmplat?

– Unchiul meu s-a înecat.

Nathan simți fiori pe sub piele. O trase cu blândețe pe fetiță de pe marginea debarcaderului și o apucă de umeri.

– Rebecca, l-ai văzut pe unchiul tău înecându-se? De-aici? Ce făceai pe debarcader? Mai era cineva aici?

Ea se desprinse din mâinile lui, se răsuci și arătă spre stâncă.

– „Trebuie să mă duc din nou pe mări, către marea singuratică și către cer/ Iar tot ce vreau este o corabie înaltă și o stea după care s-o călăuzesc sunt tot ce cer." Rebecca se întoarse din nou spre Nathan. Asta a spus el, rosti ea.

Nathan se strădui să înțeleagă.

– Cine a spus asta? Unchiul tău?

Ochii copilei străluceau de speranța că el avea s-o creadă – o speranță lucidă, clară, inconfundabilă. Nathan simți iarăși cum pielea i se făcea ca de găină. Apoi, deodată, strălucirea se stinse. Privirea îi deveni tulbure, iar momentul adevărului fu irosit. Rebecca se răsuci și privi către râu.

– „Iar cârma se rotește, vântul cântă, velatura albă flutură,/ O ceață gri mângâie obrazul mării, iar zorii cenușii apar iară", intonă ea.

Nathan ascultă uimit cadența cântată a complicatelor versuri, gândindu-se la înțelesul lor ascuns. Ce voia ea să-i spună? Chiar îl văzuse pe Jordan Waverling înecându-se? Fusese singură sau cu cineva? Avusese 9 ani atunci și probabil că fusese supravegheată cu și mai multă atenție atunci. Întinse mâna spre ea.

– Haide, Rebecca! Hai să ne întoarcem! Bunica ne așteaptă la ceai, rosti el.

Rebecca refuză să-l ia de mână și porni țopăind înaintea lui, Zak alergând alături de ea. Nathan clătină uimit din cap în timp ce Rebecca recita cu voce veselă:

– „Ceașca ei de porțelan e albă și fină; De-o mie de ori inima ei bună; S-a bucurat de marginea sa evazată; Iar de pe fund, în culoare rozalie/ Un dragon o salută c-un zâmbet plin de veselie."

Capitolul 30

Vineri, în data de 22 iunie, Nathan luă trenul spre Gainesville. Primise de la Leon o scrisoare în care acesta plănuise vizita lui. Avea să-l aștepte pe Nathan la gară, de unde urma să-l ducă la noua casă a familiei, în care se instalaseră deja. Sâmbătă dimineață aveau să se ducă la ceremonia de absolvire, apoi să ia prânzul și, dacă el dorea, puteau merge la cina și la petrecerea din acea seară. Nathan se simți ușurat că nu trebuia să se întoarcă la vechea casă.

După cum își închipuise, Leon îl aștepta nerăbdător pe peronul gării. Îl salută și îl îmbrățișă cu ochii în lacrimi.

– Îți mulțumesc că ai venit, Nathan! Cu toții suntem foarte bucuroși că ai venit.

– Și eu mă bucur că am venit, rosti Nathan.

Când primise invitația la ceremonia de absolvire a lui Randolph, nu se așteptase să spună acele cuvinte. Cum avea să se simtă când va vedea pentru ce sacrificase mama lui ferma? Pentru o casă mai frumoasă, haine mai bune pentru Lily și Randolph, eventual una dintre acele trăsuri fără cai pe care *New York Times* le numea „automobile". Chiar ar fi contat pentru familia lui dacă el venea sau nu? Însă apoi se gândise că Randolph era fiul lui Leon și că el avea să fie foarte mândru să-l vadă traversând scena în timp ce purta pelerina aurie a șefului de promoție. Randolph câștigase pe drept această onoare. După aceea, Nathan decisese că avea să conteze pentru el dacă rata acea ocazie de a fi alături de familie. Probabil că era ultima dată când aveau să fie împreună.

– N-aș fi ratat asta pentru nimic în lume, zise Nathan pentru a-l convinge pe Leon că se bucura cu adevărat că venise.

Tatăl lui vitreg părea mai în vârstă, însă Nathan se gândi că ridurile mai adânci din jurul ochilor și de pe frunte fuseseră pricinuite mai degrabă de durere decât de vârstă. Nici unul din ei nu era îmbrăcat ca atunci când se văzuseră ultima oară. Amândoi purtau costume și cămăși în dungi, cu gulere înalte și rigide întoarse în jos pentru a forma aripi sub care erau prinse cravatele. Nathan se dusese la gară direct de la Waverling Tools, unde purta o asemenea ținută în fiecare zi, și nu avusese timp să se schimbe în haine de călătorie mai comode. Leon purta pe cap o pălărie de paie, iar Nathan, un melon.

– Ce înțoliți suntem! râse Leon.

– Suntem. Mi-am adus una dintre cămășile vechi și o pereche de jeanși în care să mă schimb, spuse Nathan.

– Iar eu o să-mi pun salopeta în clipa în care o să intru în casă. Lui Millicent nu-i place să fiu văzut în oraș îmbrăcat cu ea. Ca și cum ar băga cineva de seamă, iar dacă ar băga, cui naiba i-ar păsa? Ai mâncat?

– Un sendviș, în tren.

– Millicent a făcut o plăcintă cu mere și înghețată, care te așteaptă. Leon cuprinse cu un braț umerii lui Nathan și i-i strânse. Mi-a fost dor de tine, fiule.

– Și mie, tată, spuse Nathan.

Adresându-i-se astfel lui Leon, simți un nod în gât. Avea vreodată să-l numească astfel, cu același drag, pe Trevor Waverling?

Păstrară o tăcere încărcată cu tristețea pierderii iremediabile, în timp ce Leon îl conduse spre o trăsură nouă, cu șase locuri, făcută dintr-un lemn de calitate, cu banchete tapițate cu piele, decorațiuni de aramă și acoperiș rabatabil. Un cal frumos era înhămat la ea.

– Am cumpărat calul și trăsura cu doar două zile în urmă, altminteri te-aș fi avertizat să nu te aștepți să vin să te iau cu bătrâna Betsy, zise Leon pentru a explica noul echipaj care înlocuise căruța lor veche și iapa bătrână. Millicent crede că ar trebui să trăim cu stil dacă tot am devenit orășeni. Eu i-am spus că n-o să merg niciodată cu blestemăția asta dacă o dă pe bătrâna noastră Lizzy Belle. Însă căruța va fi vândută în curând, fiindcă nu mai am de ce să mă tot duc până la fermă și înapoi. Firește, Randolph speră că, până la urmă, maică-sa îi va cumpăra una dintre acele din cale-afară de scumpe trăsuri fără cai care se fac la Detroit.

– Și crezi că îi va cumpăra? întrebă Nathan, o ușoară nemulțumire tulburându-i plăcerea întoarcerii la familia lui.

Leon scutură frâiele pe spinarea tinerei iepe cu pas elegant.

– A cam luat-o razna după ce s-a văzut cu atâția bani, dar cred că va trage linia în privința cumpărării noii mașinării la modă. Sunt prea primejdioase. Spune-mi cum merge treaba în Dallas. Cum se împacă Zak cu orașul și ce-i cu fetița aceea, Rebecca? Se înțelege bine cu tine? Dar tu cum te înțelegi cu Trevor? Și îți dau suficientă mâncare?

Pe drumul care dură zece minute, Nathan răspunse la întrebările tatălui său vitreg, înflorind puțin răspunsurile pentru a-i alunga toate grijile privitoare la binele său. Îi zise lui Leon că, fără îndoială,

mereu avea să-i fie dor de viața la țară, dar îi plăcea să trăiască având baia în casă, apă la robinet, curent electric și telefon. Se obișnuia cu priveliștile, sunetele și mirosurile orașului, cu avantajul de a locui în apropierea locurilor de unde puteai cumpăra diverse lucruri înainte de a rămâne fără ele.

– Și tu te vei obișnui, tată, îl asigură Nathan.

– Atât timp cât nu-mi pierd forțele, rosti Leon.

Nathan spuse că și el se temea de asta, dar găsise o soluție la acea problemă. Trevor fusese pugilist amator și participase o vreme la concursuri pentru categoria mijlocie, dar ajunsese prea bătrân pentru așa ceva. Cu toate astea, încă se antrena cu religiozitate și, în sfârșit, îl invitase pe Nathan să meargă cu el la sală, unde era posibil să se hotărască a-și pune mănușile, chiar dacă doar pentru a învăța acel sport.

Leon se miră că lui Nathan îi trecuse prin minte să se facă boxer. Totuși, recunoscu că avea o conformație potrivită pentru așa ceva. Le lipsiseră mușchii lui în timpul strângerii recoltei, care – ca să vezi – se dovedea a fi cea mai bună obținută vreodată. Încă mai aveau două săptămâni ca s-o adune pe toată, însă se vedea că era deosebit de bogată. Până în clipa aceea, obținuseră un preț mai mult decât corect pentru grâul vândut. Leon avusese grijă ca o parte din bani să fie puși deoparte, fiind leafa meritată de Nathan. Nu duceau lipsă de cumpărători pentru plug, unelte, harnașamente și animale, care așteptau să nu le mai fie de trebuință. Millicent avea să-i dea lui Leon partea lui, pe care el avea s-o adauge la economiile lui secrete. Astfel, urma să aibă destui bani în caz că era nevoie să înceapă o nouă viață. Auzise că, în Kansas, era pământ la discreție. Auzind asta, Nathan îl privi surprins.

– Asta înseamnă că o părăsești pe mama? întrebă el.

– Nu, răspunse Leon, dar e liniștitor să știu că aș putea. Voi rămâne cu maică-ta până când moartea ne va despărți, Nathan. O iubesc, am iubit-o întotdeauna și o voi iubi mereu. N-aș putea să-ți zic de ce. M-am săturat să mă străduiesc a pricepe de ce o persoană o iubește pe alta în ciuda caracterului ei urât și de ce un om care o merită nu are parte de dragoste. Nu există potrivire și rațiune în iubire, după cum vei afla într-o zi, cu toate că eu sper să nu ai niciodată parte de latura sa neplăcută. Iar dacă asta te alină cu ceva, fiule, să știi că eu cred că, adânc în sinea ei, maică-ta mă iubește. N-ar ști ce să facă dacă aș părăsi-o după plecarea copiilor.

– Mi se pare că, mai degrabă, are nevoie de tine, spuse Nathan.

– Ei bine, da, e și o doză zdravănă de nevoie în sentimentele pe care le are față de mine, iar adesea e suficientă când sentimentele mai profunde lipsesc.

În clipa în care opriră în fața frumoasei case cu etaj și lucarne a familiei Holloway, ușa din față fu trântită de perete.

– *Nathan!* strigă Lily pe un ton teatral și, în culmea fericirii, coborî repede treptele pentru a se arunca în brațele lui.

Mai calm, dar zâmbitor, Randolph o urmă, apoi veni și mama lui, coafată elegant și îmbrăcată cu o rochie modernă, având corsajul plisat și fusta până la pământ. Cocul, rochia de stambă și șorțul de la fermă erau amintiri ale trecutului.

Nathan fu mișcat de căldura primirii, dar asta nu-i alungă sentimentul de a fi alungat din cuib pe care îl simți în timp ce era îmbrățișat și condus în casa nefamiliară care devenise căminul familiei. Mama lui luă o scamă de pe melonul său înainte de a-l pune pe cuierul pentru pălării din hol, iar Lily îi făcu complimente în privința felului cum arăta, exclamând încântată că era tare chipeș în hainele lui de orășean. Îmbrățișarea lui Randolph fu puternică și sinceră, iar băiatul își exprimă bucuria sinceră când văzu cadoul de absolvire primit de la Nathan, un stilou Waterman, care reprezenta o vastă îmbunătățire față de penele de scris cu care era el obișnuit.

– M-am gândit că îți va fi greu să fugărești o gâscă la Columbia, glumi Nathan stârnind hohotele de râs ale celorlalți, care își amintiră încercările lui Randolph de a-i prinde pe donatorii de la fermă deloc dornici să-i satisfacă nevoia constantă de pene.

Sentimentul de înstrăinare i se cuibări în capul pieptului în timp ce își mânca porția de plăcintă cu mere și înghețată și încerca a se obișnui cu noile chipuri ale mamei și ale fraților lui la masa din sufragerie, cu hainele, comportamentul și felul lor de a vorbi. Lipsise mai puțin de două luni, dar toți se schimbaseră, fiind asimilați de noua lume pe care banii o cumpăraseră. Nathan crezuse că, având în vedere cum căpătaseră totul, avea să-i găsească timizi, stângaci, chiar puțin rușinați de statutul dobândit. Dar după prima oră de la reîntâlnirea lor, ajunse la concluzia că se potriveau bine în noua situație din viața lor, în care presupuneau că erau pe picior de egalitate cu cei bogați și se minunau cum făcuseră față vieții de la fermă. Sora lui devenise și mai drăguță, și știa asta. Vorbea și gesticula pe deplin conștientă de frumusețea ei, spunându-i lui Nathan că avea la degetul mic câțiva curtezani „cu averi considerabile" – „Știi tu, petrol

și bumbac" – și că avea să facă ultimul an de liceu la o instituție particulară din Denton, unde putea fi printre „cei ca noi".

Recenta bogăție a familiei Holloway adăugase un alt strat de snobism înfumurării lui Randolph, deja stârnită de intelectul lui superior și de frumusețea lui maiestuoasă. Spuse că plănuia ca, după ce termina Facultatea de Drept, să intre în politică. Se gândea să-și deschidă un cabinet pe teritoriul Oklahoma, care era clar că urma să devină stat, iar el avea să fie acolo când se întâmpla asta. Mărturisindu-și țelul celor din jurul mesei, îi zâmbi lui Millicent.

– Ți-ar plăcea să fii mama guvernatorului statului Oklahoma? întrebă el.

Millicent îi surâse cu afecțiune și mândrie. Nathan aprecie că ea se schimbase cel mai mult dintre toți. Fratele și sora lui doar deveniseră ceea ce speraseră dintotdeauna, însă el își dădu seama că mama lui devenise ceea ce fusese dintotdeauna. Sinele ei adevărat fusese ascuns de un coc și de un șorț pus peste o rochie de stambă. Nathan o considerase mereu o femeie frumoasă, îngrijită și feminină, dar un porumbel de prerie, spre deosebire de lebăda elegantă care devenise. Își reluase înfățișarea caracteristică clasei privilegiate, pe care o avusese ca fată și la care trebuise să renunțe ca soție a unui fermier modest, iar în hainele ei stilate, cu remarcabila coafură în stil pompadour, cu perle la urechi și la gât, arăta a matroana din înalta societate care ar fi trebuit să devină și care se simțea în largul ei în orice salon din stat.

Când veni vremea să se ducă la culcare, urcară cu toții scările către camerele lor, Nathan urmând să aibă una a lui.

– O cameră de *oaspeți!* Îți poți imagina, Nathan?! se entuziasmase Lily aplaudând. Nu-i mai punem pe vizitatori să doarmă la mansardă.

– Ce figuri sunt, nu-i așa? comentă Leon după ce toți spuseră „noapte bună", iar el îl conduse pe Nathan la ușa camerei lui.

– Așa-i, fu Nathan de acord. Le doresc... tot ce se așteaptă și speră să capete de pe urma vânzării fermei și mutării la oraș.

– E tipic pentru tine să zici așa ceva, rosti Leon.

– Există posibilitatea ca mama să irosească banii?

– E prea deșteaptă pentru asta. După ce va crea impresia că este bogată, știe cum să facă a părea că, în loc de un dolar, are cinci. De fapt, nu-i bogată, dar aparențele sunt la fel de bune. Nathan... Leon își frământă buzele câteva clipe, pentru a-și pune cuvintele în ordine. Revenind la ce spuneam mai devreme... despre iubire... Indiferent

cât de ticălos poate să fie fratele tău uneori și că sora ta are minte cât o vrăbiuță, ei țin la tine, Nathan. Vreau ca tu să știi asta.

– Ar mai ține la mine dacă ar ști că le sunt doar frate vitreg?

– Sper să nu afle niciodată asta. Le-ar putea crea iluzia că nu mai au așa multă nevoie de tine. Indiferent pe ce treaptă a scării sociale ar putea ajunge picioarele lor, întotdeauna se vor uita în sus la tine. Au nevoie de tine chiar și numai pentru acest motiv, fiindcă nu vor întâlni mulți oameni de calibrul tău în locurile unde speră să ajungă. Vreau ca ei să știe mereu că au un frate cu un cap mai presus decât cei mai buni dintre oameni, un frate pe care pot conta că își va păstra imaginea pe care o au despre el. Nu sunt atât de obsedați de propriile persoane, încât să nu-și dea seama de asta.

– Ce nevoie au de mine, tată, când te au pe tine?

O ușoară îmbujorare se zări printre firele bărbii lui Leon.

– O, pentru ei, eu sunt doar un fermier bătrân și prost.

– Se înșală, rosti Nathan gândindu-se că părerea eronată pe care fratele și sora lui o aveau despre tatăl lor era una dintre numeroasele judecăți greșite pe care, de-a lungul vieții, aveau să le facă în privința oamenilor. Înțelegea ce îi cerea Leon.

– Le voi fi alături dacă vor avea nevoie de mine vreodată, îi promise Nathan. Și apropo de iubire...

Își drese glasul. Leon îl strânse umăr.

– Nu e nevoie să spui nimic. Îmi dau seama ce este în inima ta. Du-te la culcare!

– Mâine-dimineață va trebui să fim cu toții în formă pentru a-l privi pe Randolph mergând țanțoș pe scenă. Somn ușor, fiule!

– Somn ușor, tată, rosti Nathan.

Îl privi pe Leon străbătând coridorul larg, luminat electric, către dormitorul spațios, pe care îl împărțea cu soția lui. Nu se schimbase în salopetă din „costumul de maimuță", după cum îl numea tatăl lui vitreg. „O, Leon, nu poți mânca plăcintă în sufragerie îmbrăcat așa!" protestase mama lui când el își exprimase intenția, așa că soțul și fiul ei rămaseră în costumele lor pentru a mânca din farfuriile de porțelan. Inima lui Nathan se strânse de compătimire pentru tatăl lui vitreg. Cum avea să-și petreacă Leon timpul acum, nemaiavând o fermă de care să se ocupe? Urma să aibă puțină vreme pentru a discuta asta între evenimentele sociale. După petrecerea cu dans din seara următoare, Nathan intenționa să ia trenul de la miezul nopții spre Dallas, pentru a fi acasă la primele ore ale dimineții de duminică. Avea să plece fără a fi primit răspuns la unele întrebări. În cele

din urmă, acceptase ceea ce nu putea fi schimbat și se va duce acasă cu inima ușoară în privința oricărui membru al familiei sale din Gainesville, cu excepția lui Leon. Nathan se opri cu mâna pe clanță. Îl frapase faptul că, în ultimul minut, se gândise de două ori la Dallas ca fiind „acasă".

Partea a doua

Capitolul 31

Vineri după-amiază, la patru zile după întoarcerea la Fort Worth de la Gainesville, Mildred Swift răspunse la soneria ușii casei stăpânei sale și-l descoperi pe verandă pe fermierul care, săptămânal, își aducea produsele în cartier. În ziua aceea, avea ceva deosebit. Avea smochine de vânzare.

– Mustesc de suc, spuse el. Sunt așa de dulci cum nu au mai fost de ani întregi.

Mildred era responsabilă cu bugetul pentru alimente, cămara cu provizii și borcanul în care ținea suma alocată lunar pentru mâncare. Se gândi că „răscoapte" era un cuvânt mai bun pentru a descrie smochinele și ezită să cumpere un coș. Erau scumpe comparativ cu alte produse pe care le putea cumpăra cu aceeași bani, plus că se stricau repede, dar Estelle le adora, iar cele pe care nu le mânca puteau fi conservate. Mildred decise să ia totuși un coș întreg.

În cultura captivității ei, comanșii nu aveau nici un personaj divin, așa că Mildred crescuse fără a avea habar de noțiunile abstracte și fanteziile legate de invizibil și niciodată nu fusese atrasă de vreo credință religioasă. Totuși, în acea după-amiază, când fu adusă corespondența, le mulțumi tuturor zeilor care era posibil să existe pentru faptul că luase smochinele în acea dimineață și că îi deschisese ușa poștașului în acea după-amiază. În mână îi fu pusă o scrisoare adresată domnișoarei Samantha Gordon. Expeditorul era Eleanor Tolman Brewster.

„O, Dumnezeule!" se gândi Mildred recunoscând numele și ce înseamnă „Tolman", ceea ce, cu siguranță, ar fi făcut și stăpâna ei. O auzi pe Estelle – care era întotdeauna atentă la sosirea poștașului – coborând scările pentru a lua corespondența. Mildred băgă repede în buzunarul șorțului scrisoarea pentru Samantha. Tot restul zilei și până sâmbătă după-amiază, se străduí să găsească o modalitate de a-i trimite Samanthei mesajul de la Eleanor Tolman Brewster. Fiica

stăpânei sale avea să se întoarcă în Fort Worth abia în weekendul următor.

– Doamnă Gordon, rosti ea după ce îi veni ideea, aș putea să lipsesc câteva ore în această după-amiază, ca să mă duc să-mi vizitez mătușa? A trecut multă vreme de când n-am mai văzut-o, iar în drum, aș putea să-i duc domnișoarei Samantha câteva dintre smochinele pe care le-am cumpărat ieri, că se strică dacă mai stau mult. Știți cât de mult îi plac.

– Vai, ce drăguț din partea ta, Mildred, spuse Estelle. Sunt sigură că mătușii tale îi va face mare plăcere să te vadă. Stai cât vrei, iar dacă treci pe la fermă, ia cizmulițele pe care Samantha le-a purtat când ați fost la Gainesville, ca să le dau la curățat. Zău că nu-mi dau seama în ce a putut călca fiica mea de le-a pătat în halul ăsta. Pare a fi noroi roșu de pe malul râului.

– Străzile erau pline de noroi din pricina ploilor recente, zise Mildred.

Mătușa, singura rudă în viață a mamei lui Mildred, acum decedată, nu avea să se bucure la vederea ei. Pentru mătușa Lil, ea era în continuare bastarda unui comanș. Mildred nu avea s-o viziteze, dar trebuise să găsească un pretext pentru a duce smochinele, altminteri Estelle l-ar fi trimis pe Jimmy. Întrebarea era ce va face cu scrisoarea pentru a fi sigură că Samantha o primea dacă nu reușea să i-o dea direct în mână.

Soluția era să pună scrisoarea cu fața în jos pe fundul coșului, astfel încât sucul de la smochine să nu poată intra în plic, s-o acopere cu un prosop gros și să pună fructele deasupra. La mijlocul după-amiezii, Mildred era în drum spre Las Tres Lomas, simțindu-se ca un curier trimis cu o misiune secretă în spatele liniilor inamice. Silbia deschise ușa casei de la fermă și, după cum Mildred se așteptase, îi spuse că Samantha nu era acolo.

– S-a dus să lucreze în atelierul ei, zise ea.

Fructele fură duse în bucătărie, iar cele două menajere flecăriră la o cafea, Mildred devenind tot mai neliniștită că poate făcuse o greșeală să lase scrisoarea de la Eleanor Tolman Brewster sub smochine. Dacă Samantha n-o găsea? După ce luă cizmulițele, Mildred se ridică să plece și rosti:

– Spune-i domnișoarei Samantha că mama ei i-a pus un bilet sub șervet. Apoi adăugă făcând cu ochiul: Doar pentru ea, dacă înțelegi ce vreau să zic.

Silbia chicoti.

– Înțeleg. Ceea ce tatăl ei nu știe nu poate să-i facă rău.

„În acest caz, este chiar mai adevărat decât crezi", se gândi Mildred ieșind.

Dar se dovedi că Silbia greșea.

Neal intră în bucătărie la câteva minute după ce Mildred ieșise cu șareta lui Estelle printre stâlpii care marcau intrarea pe domeniul fermei.

– Ce a vrut Mildred? întrebă el neliniștit. Am văzut-o plecând ceva mai devreme. Este totul în regulă la Fort Worth?

– *Sí, patrón,* rosti Silbia și arătă către coșul cu smochine. A venit să-i aducă astea domnișoarei Sam și să ia cizmulițele ei, ca să fie date la curățat.

– Ah, smochine! exclamă Neal, ochii luminându-i-se. Bagă una în gură. Sunt zemoase, dulci și lipicioase. Exact cum îmi plac.

– Ar fi mai bine să nu le mâncați, *patrón.* Sunt pentru domnișoara Sam.

– Nu se va supăra dacă mănânc una.

„Sau două", se gândi Neal puțin timp după aceea, când trecu prin bucătărie după ce își luase o pușcă din dulapul cu arme. Un animal bănuit a fi linx ucisese unul dintre viteii lor și câțiva de la Triple S, iar el, Wayne și câțiva băieți de la ambele ferme se adunau pentru a-i da de urmă cât încă era lumină afară. Observă că sucul se scurgea din smochine. Unde naiba era Silbia? Menajera ar fi trebuit să le pună în alt recipient și să le bage în răcitorul pentru unt înainte de a se face terci. Neal se gândi că, făcând treaba în locul ei, o învăța prost pe femeie, totuși puse pușca deoparte pentru a căuta în dulap un vas de dimensiuni potrivite ca să transfere fructele în el. După ce îl găsi, apucă șervetul din coș de capete și vărsă smochinele în vas, descoperind cu surprindere că sub el se afla un plic. Neal își dădu seama că șervetul avusese rolul de a împiedica zeama fructelor să ajungă la el, însă văzu că plicul era sigilat. Așadar, era o scrisoare. O răsuci și văzu că îi era adresată Samanthei, apoi se întrebă ce Dumnezeu căuta o scrisoare pentru fiica lui pe fundul unui coș cu smochine răscoapte. Privirea i se îndreptă către adresa de returnare, iar cuvintele „Tolman", „Marietta" și „teritoriul Oklahoma" îi săriră în ochi. Inima îi stătu în loc. Ce naiba? Cine era Eleanor Tolman Brewster? După nume, se părea că era fiica doctorului Donald Tolman, dar de ce îi scria Samanthei? Era o urmare a scrisorii trimise de tatăl ei, pentru a se asigura că Samantha primise informațiile pe care acesta i le dăduse lui Neal? Dracu' s-o ia pe femeie pentru amestecul ei! Strecură

un deget sub clapeta înmuiată a plicului, desfăcând-o cu ușurință. Pe unica foaie de hârtie scria:

Dragă domnișoară Gordon,

Plecaseși deja când, printre hârtiile răposatului meu tată, am dat peste o scrisoare trimisă de moașa despre care am discutat. Adresa din San Francisco a lui Bridget Mahoney este 505 Canal Street, dar ține cont de faptul că data scrisorii este 7 septembrie 1889. Este posibil ca, de atunci, să se fi mutat sau, Doamne ferește, să nu mai fie în viață. Sper că această informație te va duce cu un pas mai aproape de găsirea părinților dumitale biologici și că întâlnirea cu ei va fi așa cum îți dorești.

Cu sinceritate,

Eleanor Tolman Brewster

Nevenindu-i a crede, Neal se dădu un pas înapoi după ce citi scrisoarea, întinzând mâna pentru a o îndepărta de el. Glonțul pe care crezuse că îl evitase îl lovise în inimă. Cea mai mare temere a lui devenise realitate. Nu fusese nefondată. El și Estelle nu erau îndeajuns pentru ea. O dezamăgiseră cumva, dar cum se putea ca...?

Neal văzu pe geam că Silbia ieșise furioasă din bucătăria fermei. Ea și Grizzly avuseseră o altă dispută domestică. Rapid, înainte de a apuca să gândească, Neal își ascultă conștiința și puse scrisoarea acolo unde o găsise, acoperind-o cu șervetul și răsturnând smochinele la loc în coș, abia apucând să pună vasul la loc în dulap înainte ca Silbia să dea buzna în încăpere.

–*Patrón*, trebuie să vorbiți cu *señor* Grizzly! A plecat și... Se opri și se încruntă. S-a întâmplat ceva?

–Nu! mârâi Neal. Și n-am vreme să ascult ciondănelile tale cu Grizzly. Rezolvați-le singuri!

Luă pușca în mână și trecu grăbit pe lângă Silbia, dornic să ajungă la aer curat și în spațiu deschis. Avu impresia că i se va face rău. O bucată de smochină îi veni înapoi în gât, iar el o scuipă în țărână. Calul său îl aștepta înșeuat, gata de vânătoare. Neal băgă pușca în teaca de la șa și încălecă, o sumedenie de întrebări străbătându-i ca niște săgeți mintea, în vreme ce șocul și neîncrederea, ca un stăvilar spart, făcură loc durerii intense.

Silbia îl urmase afară, alertată de instinctul ei spaniol.

– *Patrón?* îl întrebă ea neliniștită de ciudata furie care îl apucase, deși, cu doar câteva minute în urmă, fusese ca de obicei, morocănos, dar tolerabil. Lucra de mulți ani pentru *el patrón* de la ferma Las Tres Lomas de la Trinidad și îi cunoștea toanele, dar nu-l văzuse niciodată așa. Vă întoarceți la cină? Nu uitați că vor veni domnișoarele Singleton.

– Nu conta pe mine.

– Ce să-i spun domnișoarei Sam?

Neal dădu cu hotărâre pinteni calului.

– Orice vrei, strigă el, în timp ce calul porni în goană.

Menajera se holbă în urma lui. *El patrón* interzicea cu strictețe abuzarea animalelor de la fermă, dar, dacă pintenii lui ar fi fost ascuțiți, ar fi rănit calul, plus că niciodată nu folosise acel ton pentru a vorbi despre fiica lui. Uimită și îngrijorată, Silbia se întoarse în bucătărie și tocmai băgase o mână în dulap pentru a scoate un vas în care să pună smochinele când Samantha intră.

– Adineauri, l-am văzut pe tata plecând ca vântul, spuse ea. I-am făcut cu mâna, dar el nu mi-a răspuns. Probabil că nu m-a văzut.

Încruntându-se perplexă, Silbia studia bolul.

– L-a apucat ceva pe tatăl dumitale, zise ea. Nu mă întreba ce. Era în regulă când m-am dus să mă cert cu Grizzly. Când eram în grădină, s-a furișat aici și mi-a luat aproape tot mălaiul pentru turtele pe care voiam să le fac diseară. Când m-am întors, *el patrón* era plin de draci. Poate că din cauza smochinelor. Silbia arătă spre coș. Mildred le-a adus pentru dumneata și ți-a luat cizmulițele ca să fie date la curățat – cele cu floricele, pe care le-ai purtat la Gainesville. Bagă vasul sub robinet, pentru a-l spăla. Ia câte vrei, iar pe restul le voi pune în răcitorul pentru unt.

Samantha alese o smochină.

– Unde a plecat tata?

– Să vâneze un linx care dă târcoale pe pășunea nordică.

– Sper că se va întoarce la timp ca să se spele pentru cină și pentru jocul de cărți cu surorile Singleton.

Desigur, Sloan avea să fie cu Anne Rutherford, în a cărei companie își petrecea mereu serile de sâmbătă.

– N-a zis, rosti Silbia evaziv. După ce bolul fu spălat și șters, ridică șervetul de colțuri pentru a răsturna fructele în el. A, am uitat că, sub smochine, ai o scrisoare de la mama dumitale. Mildred a spus că este doar pentru dumneata, adăugă ea dându-i scrisoarea Samanthei.

Capitolul 32

Neal se afla în fruntea grupului de bărbați și a celor doi câini, iar Sloan călărea alături de el. Fusese surprins văzându-l pe Sloan apărând cu unul dintre oamenii lui.

– Credeam că te pregătești să te distrezi în Fort Worth, cu domnișoara Rutherford, spusese el.

– Nu mă duc la ea în seara asta, replicase Sloan.

Neal nu mai avusese chef să zică și altceva, iar Sloan păruse să simtă asta. Puțini oameni doreau să aibă de-a face cu Neal Gordon când avea o asemenea expresie pe chip. În mod greșit, credeau că era furie. Îi cunoșteau reputația de a fi nemilos cu cei care încercau să ia ceva ce-i aparținea. Hoții de vite evitau Las Tres Lomas, dar o creatură afurisită venise pe pământurile lui, urmărindu-i și ucigându-i animalele, cu toate că avea din belșug ce să vâneze în sălbăticie. Urmele lăsate indicau un linx. Lincșii călcau cu labele din spate în locurile unde fuseseră cele din față, dând impresia unui prădător cu două picioare, așa că stilul de mers al animalului, rănile victimei și faptul că în sol nu existau urme de gheare făceau ca identitatea lui să fie aproape sigură. Misterul era că, în general, lincșii atacau prăzi mai mici, în habitatul lor: șoareci, iepuri, oposumi, bursuci, sconcși și cerbi cu coada albă. Dintr-un salt prelung, se repezeau la gât și puteau ucide dintr-o mușcătură, iar după aceea își târau prada și o ascundeau pentru a se putea ospăta mai târziu, însă toți cei patru viței fuseseră eviscerați cu sălbăticie și lăsați locului. Un tânăr viței de 90 de kilograme ar fi reprezentat o provocare chiar și pentru cel mai rău și mai îndrăzneț linx. Oamenii erau de părere că, probabil, vânau un mascul mai mare decât media, care ucidea de plăcere.

Neal își dorea să se fi dus singur în căutarea jivinei. Dacă ar fi văzut scrisoarea aceea mai devreme, ar fi anulat vânătoarea în grup și s-ar fi dus singur. La fel ca majoritatea oamenilor din neamul lui, își putea pune mai bine în ordine gândurile și sentimentele dacă era singur în șaua unui cal, fără o companie care să-l distragă. Pentru prima dată de la moartea lui Seth Singleton, simțea nevoia să plângă. El și Estelle încercaseră să fie cei mai buni părinți din lume, dar fără a-și răsfăța fiica, iar ea se maturizase al naibii de frumos, dacă îi era îngăduit să spună el însuși asta. Vreme de 20 de ani, avusese

parte de dragostea, de protecția și de sprijinul lor. De ce se străduia să-și găsească părinții care nu o doriseră și care o dăduseră? Ce lipsea devotamentului arătat de el și de Estelle, căminului pe care i-l oferiseră?

Trădat... Acela era cuvântul cu care ar fi descris ce simțea în clipa aceea, iar tot ce-ar fi putut face ar fi fost să nu-l rostească cu furie. Samantha le ascunsese lui și lui Estelle dorința, curiozitatea, singurătatea ei – sau oricare naiba o fi fost motivul care o îmboldea să-și găsească fosta familie. De fapt, ce altceva ar fi putut face? Samantha știa ce ar fi simțit ei dacă ar fi aflat de dorința ei de a-și găsi părinții biologici – adică exact ce simțea el în momentul acela –, că ar fi fost ca un glonț în pântec, iar mama ei... O, Dumnezeule, era posibil ca Estelle să nu-și revină niciodată din durere dacă afla ce altceva făcuse fiica lor cu ocazia călătoriei la Gainesville.

Neal simți cum craterul amintirilor se deschise și îl înghiți cu totul. Își aminti îndurerat de noaptea în care Samantha fusese pusă în brațele lui. Văzuse multe lucruri incalificabile în viața lui, lucruri care puteau distruge omenia unui om. Se bătuse cu comanși și cu bandiți mexicani și luptase corp la corp într-un cumplit război civil care îl marcase pe viață și care îl făcuse să devină dur. Dar în noaptea în care își ținuse pentru prima dată fiica în brațe, toți ghimpii și toate așchiile ascuțite din el dispăruseră. Trecură câteva săptămâni până să se poată uita la ea fără să i se taie respirația – era atât de micuță, de dulce și de perfectă, și era numai a lui și a lui Estelle. Oare era posibil ca un bărbat să simtă mai multă iubire pentru o fiică concepută din sângele lui? Nu era posibil. Dintre toți oameni surprinși de dragostea lui imediată și totală față de frumosul bebeluș, nimeni nu era mai surprins decât el. Singura persoană de sex feminin de care se apropiase vreodată fusese soția lui. Mama lui murise când el era prea mic pentru a și-o aminti, iar el crescuse într-o casă cu bărbați duri, dintre care el fusese cel mai dur.

Primul miracol din viața lui fusese atunci când Estelle acceptase să se mărite cu el, dar să înțeleagă o femeie fusese destul de dificil și existaseră mulți ani în care ea trudise ore îndelungate alături de el, îmbrăcată în cămăși bărbătești și pantaloni, așa încât uitase adesea că era femeie. În mod firesc, sperase că va avea fii. Nu-i trecuse niciodată prin minte să-și dorească o fiică. Dar fiindcă nu apăruseră nici fii, nici fiice, se împăcase cu lipsa lor și încercase să se revanșeze față de Estelle. Ea muncise destul la fermă. Avea să moștenească Las Tres Lomas de la Trinidad la moartea lui, dar urma să i-o vândă lui Sloan,

în amintirea tatălui băiatului, care fusese cel mai bun prieten al lui. Riscându-și-o pe a lui, Seth îi salvase viața în timpul Bătăliei de Șase Zile de la Gaines's Mill, din Virginia, în 1862. Așa că, încercând să nu se gândească la faptul că nu avea nici un moștenitor care să beneficieze de pe urma muncii grele și a sacrificiilor sale, Neal se ocupase de fermă nu numai pentru a-și îndeplini visul de a deveni un titan, ci și pentru a i-o lăsa fiului lui Seth, în onoarea prietenului său.

Apoi se produsese cel de-al doilea miracol, căpătase un copil care să-l moștenească și nu contase că era fată. Nici un fiu n-ar fi fost mai capabil să ia locul tatălui său și numai o fiică le-ar fi putut oferi lui și lui Estelle dragostea tandră și dulce pe care o primiseră de la Samantha.

Călăreții erau pe cale să ajungă la un loc numit Windy Bluff.

– Uite-l pe Saved! rosti Sloan smulgându-l pe Neal din amintirile de demult. Tânărul bărbat arătă spre boul cu coarne mari care păștea. Câți ani are?

– Aproape cinci, răspunse Neal.

– Vopseaua de pe vârfurile coarnelor s-a cam șters. În curând, vor trebui vopsite din nou.

– Dacă nu uită Samantha, mormăi Neal.

Cu toate că, uneori, se pierdea în lumea fantastică a titanilor și a zeilor, era un om prozaic, fără înclinații spre semnificațiile alegorice, însă ștergerea vopselei de pe coarnele boului i se păru simbolică.

Sloan îl dojeni surprins.

– Ei, Neal, de ce ar uita Samantha? Am văzut-o adesea venind călare aici, pentru a vedea ce mai face. Al naibii bou pare s-o recunoască.

Neal lăsă reproșul fără răspuns, apoi spuse brusc:

– Îți dau un sfat, fiule. După ce te însori, fă mulți copii. În felul ăsta, dacă te trădează vreunul, nu vei pierde tot.

O mână îndreptată brusc într-o direcție și un strigăt de atenționare al unuia dintre oameni puse capăt conversației lor. Lătrând, câinii se năpustiră într-acolo. Un animal prelung, cu coada mare și aproape de două ori cât un linx mârâi la ei de pe marginea acoperită cu frunze de stejar și ace pe brad. Creatura o luă la goană, iar oamenii și câinii o urmăriră într-o zonă bogat împădurită, care, împreună cu taluzul stâncos din spatele ei, forma hotarul fermei Las Tres Lomas. Zece minte mai târziu, animalul dispăru ca o fantomă. Câinii adulmecară locul unde dispăruse. Caii se răsuciră împreună cu călăreții lor, oamenii cercetând zadarnic stânca în căutarea suplului animal cu blana cafenie.

– O pumă, preciză Wayne Harris identitatea temutei sălbăticiuni. Trecuseră ani întregi de când vreun membru al speciei sale nu mai făcuse prăpăd în regiune. Probabil, un exemplar solitar, care a fost alungat de pe teritoriul lui fiindcă n-a respectat regulile.

– Și e prea arogant ca să-și îngroape prada fiindcă a văzut că are la dispoziție câtă poftește, rosti Neal cu amărăciune. Noi nu reprezentăm o amenințare pentru el. Îi face plăcere să ucidă. Se va întoarce la noapte, iar atunci voi pune mâna pe el.

Bărbații din grup scoaseră diverse exclamații surprinse. Sloan spuse:

– Ce vrei să zici, Neal?

– Că rămân aici. Voi duceți-vă înapoi. Bucurați-vă de seara de sâmbătă, dar eu nu plec până nu ucid bestia asta sau până nu mă conving că a plecat.

Sloan își coborî vocea.

– Neal, asta nu-i o idee bună, iar tu știi asta.

Wayne se apropiase pentru a protesta.

– Șefule, privirea ta nu mai e la fel de ageră ca pe vremuri, mai ales pe întuneric.

– Dar auzul îmi este, spuse Neal, și am ochelarii la mine. În plus, am ceva de făcut. Singur. Wayne, ia câinii! Nu voi avea nevoie de ei. Nu vă faceți griji în privința mea, băieți. În clipa asta, mă aflu acolo unde mi-e locul. *Estoy dentro de mi elemento.*

„În elementul lui", pricepu Sloan.

– Când ai vorbit despre trădare... te refereai la Samantha?

Chipul lui Neal se întunecă.

– Uită că am zis asta. Am vorbit fără să gândesc. Trădarea nu este în firea Samanthei.

Și chiar nu era. Neal își dădea seama de acel adevăr. Niciodată, Samantha nu le-ar fi întors spatele lui și lui Estelle. Îngrijorarea lui Neal era față de sine și față de demonii geloziei și ai posesivității, care nu îngăduiau celor pe care îi iubea să iubească pe altcineva. Trebuia ca totul să fie pentru el sau deloc. Cum ar fi putut suporta să împartă dragostea fiicei lui cu alt tată, cu tatăl ei *adevărat*? Sau s-o audă pe fiica lui numind-o pe Millicent Holloway mamă? Oare soțul femeii, Leon, mai trăia? Avea să-i scrie Samantha acestei... Bridget Mahoney, din San Francisco, iar răspunsul ei avea s-o ducă înapoi la ferma Barrows? Ceea ce îl înfuria era gândul că Samantha *dorea* să-i scrie moașei.

Din noianul amintirilor se desprinse cea a unui incident cumplit, ca acela legat de câinele pe care îl iubise în copilărie, dar mult mai rău. Un comandant din brigada Hood avea un frumos armăsar arab negru, dar nu-i îngăduia decât stăpânului său să-l călărească. Numele calului era Hell's Fire[1]. Într-o zi, un alt călăreț s-a urcat în șaua lui, un băiat simplu, care se îngrijea de ofițeri, le lustruia cizmele și le curăța latrinele. Spre uimirea – și aplauzele – tuturor, a mers docil la trap prin padoc, condus de băiat, însă, după ce acesta a descălecat, stăpânul și-a dus revolverul la frumosul cap al calului și l-a împușcat mortal.

Neal alungă amintirea dureroasă, care îi lăsă în gură gustul rânced al dezgustului. Animalele care întorceau spatele unui om care le iubea erau una, dar era el capabil să-și ferece inima față de fiica lui din pricina păcatului ei de a iubi pe altcineva?

Wayne mai încercă o dată.

– Neal? rosti el pe un ton îngrijorat. Hai s-o lăsam baltă în seara asta și să ne ducem acasă! Samantha se va neliniști dacă nu apari.

– Treaba ei, spuse el sec. Voi rămâne!

Sloan își ridică sprâncenele uitându-se la Wayne, care, în replică, ridică și el una. Nici unul dintre ei nu-l văzuse vreodată pe Neal având o asemenea atitudine față de fiica lui.

– Cum dorești, zise Sloan, dar, dacă nu te întorci până dimineață, voi veni după tine.

– Nu-i nevoie să-ți faci griji, băiete. Mă voi întoarce până la micul dejun.

Capitolul 33

– Sunt vești proaste? întrebă Silbia după ce Samantha termină de citit scrisoarea de la Eleanor Brewster.

Samantha se gândi la brusca schimbare a dispoziției tatălui ei și își aminti că el nu-i răspunsese când îi făcuse cu mâna în timp ce pleca în goană la vânătoare. În clipa aceea, credea că se prefăcuse a nu o vedea.

– Tata nu a văzut asta, nu-i așa?

[1] Focul iadului (în limba engleză, în original) (n.tr.)

Silbia, care cernea făina pentru chiflele ce urmau a fi servite în locul turtelor de mălai, spuse:

– Nu, cum ar fi putut? Era sub smochine.

– Corect, rosti Samantha simțindu-se tulburată. Totuși, plicul umed se dezlipise, așa că scrisoarea putea fi scoasă și pusă la loc fără a se băga de seamă. Coșul a rămas așa cum era?

– Da, doar că tatăl dumitale a luat una sau două *higos*.

Samantha flutură scrisoarea în fața ei.

– Aș vrea ca asta să rămână între noi, Silbia.

– *Si, querida*. După cum i-am spus și lui Mildred, ceea ce tatăl dumitale nu știe nu-i poate face rău.

Era expresia favorită a menajerei lor când se înțelegeau să-i ascundă ceva lui *el patrón*, însă, de data aceea, Samantha avu neplăcuta impresie că răul deja fusese făcut. Brusca schimbare a dispoziție tatălui ei sugera că se întâmplase ceva care îl deranjase. Dar cum ar fi putut citi scrisoarea îngropată sub smochine? Poate că proasta lui dispoziție fusese pricinuită de concentrarea asupra găsirii animalului vinovat de uciderea vitelor, iar vederea îi slăbise în ultimul an. Poate că nu o văzuse venind dinspre atelierul ei. Samantha luă câteva smochine. Le simți dulci și suculente în gură, dar gustul lor nu reuși să alunge presimțirea proastă pe care o avu când deschise ușa batantă, pentru a se duce la etaj, ca să se schimbe în așteptarea musafirelor ei.

Când Samantha ieși din bucătărie, menajera privi în urma ei. Silbia habar n-avea ce conținea scrisoarea, ci doar că în ea erau secrete pe care *el patrón* nu trebuia să le afle, *secretos* despre care domnișoara Sam credea că l-ar supăra. Silbia spusese adevărul când îi zisese micii ei stăpâne că nu se umblase la coș, dar poate că ar fi trebuit să-i pomenească de bolul lipicios, pe care trebuise să-l spele înainte de a pune smochinele în el. Ce mister! Ea niciodată nu punea în dulap vase murdare. Și mai era și ciudățenia că *el patrón* se răstise când îl întrebase dacă se va întoarce până la cină și ce să-i spună *hijei* lui.

Ridică din umeri. Totuși... cum ar fi putut *señor* Gordon să citească scrisoarea dacă nu știa că era acolo? Silbia turnă laptele bătut peste ingredientele uscate și se enervă din nou amintindu-și că Grizzly îi furase mălaiul.

Sloan își trimise omul la Triple S și se duse la ferma Las Tres Lomas cu ai lui Neal, care erau la fel de neliniștiți ca și el că își lăsaseră șeful să se confrunte singur cu puma, dar, în cazul lor, era mai bine

să-i asculte ordinele decât să nu se supună. Amurgul se apropia. Billie June şi Millie May aveau să vină în curând la masă ca să joace cărţi. Sloan trebuia să stea de vorbă cu Samantha înainte de sosirea lor.

– E la etaj, îi spuse Silbia în holul casei din Las Tres Lomas. Mă duc s-o anunţ că aţi venit.

– Nu te osteni, rosti Sloan. O să urc eu.

Îngrozită, Silbia zise:

– Dar, *señor* Sloan, se îmbracă.

Sloan rânji.

– Nu-ţi face griji. Am mai văzut-o în lenjerie.

Însă nu de pe vremea când erau copii şi se duceau să înoate şi să pescuiască aproape goi în râul Trinity. În ultimul timp, se gândise adesea la perioada lipsită de griji când Samantha fusese singura lui prietenă. Băieţii de vârsta lui locuiau la ferme prea îndepărtate pentru a se împrieteni cu ei. El şi Samantha învăţaseră împreună, iar după lecţii, alergau pe unde aveau chef, sub privirile nu tocmai atente ale taţilor iubitori. Fuseseră o pereche ciudată, un băiat şi o fată cu aproape patru ani mai mică decât el, dar, din clipa în care Samantha învăţase să meargă, el îşi asumase sarcina de a avea grijă de ea, cu toate că, după o vreme, nu mai trebuise să fie supravegheată cu ochi de şoim, aşa că, atunci când fusese în stare să ţină pasul cu el, deveniseră prieteni. O considera sora lui, dar nu genul mămos, cum erau Millie May şi Billie June. Ea fusese genul de soră-băieţoi, gata să răspundă oricărei provocări. Fusese genul în care un băiat putea avea încredere, căruia îi putea împărtăşi descoperirile sale şi niciodată nu se gândise la ea ca la o fată.

Însă lucrurile se schimbaseră într-o zi. Sloan îşi amintea foarte bine. În preajma vârstei de 21 de ani, ajunsese să muncească 18 ore pe zi, făcând eforturi pentru a-i ţine locul tatălui său. Samantha abia împlinise 17 ani şi nu se mai văzuseră prea mult după ce ea se dusese la liceu şi stătea în oraş în timpul săptămânii. Fusese să se consulte cu Neal în Las Tres Lomas, iar la plecare, când ieşise din bibliotecă, o văzuse pe Samantha în salon, având în spate o fereastră însorită, care făcea părul să-i strălucească şi care îi sublinia conturul trupului feminin. Remarcase puritatea tenului ei şi culoarea ochilor, cenuşii ca norii prin care străluceşte soarele. Fusese ca şi cum văzuse miracolul ieşirii unui fluture din crisalida sa. În clipa aceea, ar fi trebuit să dea ascultare inimii, să se ducă la Samantha şi să-i spună: „A venit timpul să ne punem pirostriile, nu crezi?" Exact aşa cum făcuse când îi zisese că venise vremea s-o înveţe să înoate.

Însă n-o făcuse. Timpul și energia lui erau consumate de nesfârșitele cerințe ale fermei. Era o perioadă de secetă, hoții de vite îi vizau animalele tinere, negocia cu cei de la căile ferate scăderea prețului transportului, prețul vitelor și profitul erau în scădere și se mai și pomenise fără suficientă mână de lucru când cei mai buni și de încredere dintre oamenii tatălui său se duseseră să lupte în Cuba, cu regimentul Rough Riders, sub comanda lui Theodore Roosevelt. Până să reușească a se elibera puțin de presiunea muncii și a responsabilității, el devenise un bărbat dur, Samantha, o femeie independentă, iar apropierea dintre ei pălise, cel puțin din partea ei.

Sloan ajunse la etaj. Trecuseră ani în șir de când nu mai fusese acolo, dar cum ar fi putut să uite că dormitorul Samanthei se afla la capătul coridorului? Amintirile îl copleșiră – jocuri de dame sau cărți în zilele ploioase, un puzzle cu circul Barnum & Bailey pe care el și Sam îl făcuseră pe o tavă, când ea fusese imobilizată la pat din cauza unui picior rupt, și momentele incitante când strecuraseră în cameră un puișor căzut din cuib, sub privirea dezaprobatoare a doamnei Swift. Îl puseseră într-un coșuleț și îl îngrijiseră împreună până în ziua în care eliberaseră pasărea și o priviseră luându-și zborul. El avusese cam 12 ani atunci. Bătu la ușă.

– Intră!

– Ești sigură? Sunt Sloan.

Auzi pași fugind de colo-colo, ca ai unui șoricel repezindu-se spre gaura din zid, apoi ușa se întredeschise foarte puțin, iar o mică porțiune din chipul surprins al Samanthei apăru.

– Sloan! Ce cauți aici?

– Am venit să vorbesc cu tine. Deschise ușa. Nu-mi pasă că nu te-ai îmbrăcat. Am surori, îți amintești? Nu aveam prea mult timp.

Ea deschise ușa și se retrase desculță, îmbrăcată cu un halat și mirosind a săpun. Părul îi era prins cu agrafe pe creștetul capului.

– De ce? S-a întâmplat ceva?

– Tu să-mi spui. Eu și băieții tocmai ne-am întors de la hotarul nordic al Las Tres Lomas, unde am zărit o pumă. Neal crede că se va întoarce să ucidă un alt animal în noaptea asta.

– O pumă, repetă Samantha strâmbându-se. Și ai venit în camera mea ca să-mi zici asta?

– Tatăl tău a rămas acolo, ca s-o omoare singur. Sam, n-am putut să-l convingem să renunțe, nu în starea în care era. Ceva l-a dat peste cap, iar eu am venit să văd dacă nu vrei să-mi spui despre ce-i vorba. Poate că aș putea fi de ajutor.

Samantha dădu a-și desface cordonul halatului.

– O, Dumnezeule! Mă îmbrac și mă duc să-mi iau calul. N-ar trebui să vâneze sălbăticiunea aia de unul singur.

– Nu pleci nicăieri! Sloan se apropie pentru a o împiedica să-și dezlege cordonul. Dacă te duci acolo în goana calului, vei speria animalul, în caz că mai e în zonă, și îți poți imagina ce părere ar avea Neal Gordon despre asta. În plus, a zis că trebuie să se gândească la ceva și a precizat că vrea să fie singur.

– Să se gândească la ceva?

– La tine, dacă nu mă înșel. S-a întâmplat ceva între tine și tatăl tău?

Sloan decise să nu pomenească de criptica remarcă a lui Neal despre trădare. Ar fi rănit-o cumplit pe Samantha. Neal se referise la Samantha, deși pretinsese că vorbise fără a gândi, dar el voia să afle de la ea despre ce era vorba.

Samantha strânse la loc cordonul halatului și se lăsă să cadă într-un fotoliu aflat în apropiere.

– O, Dumnezeule! Își masă fruntea și închise ochii, genele părând negre pe fundalul brusc palid al chipului ei.

Sloan se așeză pe scăunelul pentru picioare al fotoliului, își dădu pălăria pe ceafă și îi cuprinse în palma lui pumnul strâns cu putere.

– Vorbește-mi, Samantha! Ce s-a întâmplat între voi? Aș vrea să vă ajut.

– Ce te face să crezi că s-a întâmplat ceva între mine și tata?

– Felul cum s-a purtat astăzi și faptul că tu ești încordată ca un arc.

Cu ochii încă închiși, ea rosti:

– De ce crezi că ambele au vreo legătură cu ceva petrecut între mine și tata?

Sloan nu avu de ales. Nu o putea face pe Samantha să mărturisească dacă nu-i spunea de sfatul dat cu amărăciune de Neal. Pulsul ei bătea atât de tare, încât i-l simțea la baza palmei.

– M-a sfătuit ca, după ce mă însor, să fac mulți copii pentru ca, dacă mă trădează unul, să nu... pierd tot.

Ochii ei se deschiseră brusc, dar lumina din ei dispăruse, iar nori negri se adunau.

– Chiar așa a spus?

– Chiar așa. N-am crezut că voi auzi vreodată asemenea cuvinte din gura lui Neal. Așadar, ce s-a întâmplat între el și lumina vieții lui?

Samantha se ridică în micul spațiu dintre fotoliu și scăunel, apoi se îndreptă spre o fereastră, care încă păstra căldura soarelui la apus. Nu era nici o îndoială. Tatăl ei citise scrisoarea. O panică rece o cuprinse. Își putea imagina durerea și... furia tatălui ei. O furie profundă și întunecată. Cum de putuse Samantha să le facă asta lui și lui Estelle, cea mai bună mamă din lume? Dumnezeu s-o ajute, ce putea face acum? Să-i mărturisească totul tatălui ei și să-i explice cum ajunsese Eleanor Brewster să-i scrie acea scrisoare? Avea el să-i înțeleagă curiozitatea și să se convingă că vizita ei în Marietta îi satisfăcuse dorința și îi alungase interesul de a afla mai multe? La urma urmelor, el fusese cel care recunoscuse și îi spusese mamei că anumite întrebări erau normale din partea unui copil adoptat. Avea să înceapă cu începutul, explicându-i că fusese îngrijorată din pricina sănătății lui și că se dusese la Grizzly...

Puse brusc capăt planului. Dumnezeule mare, nu! Indiferent ce se întâmpla, nu-l putea implica pe Grizzly. Gemând, își aplecă fața în palme.

Sloan se ridică imediat de pe scăunel, se apropie de ea și o răsuci spre el.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Samantha, spune-mi ce s-a întâmplat! Nu se poate să fie chiar atât de rău. Indiferent despre ce-i vorba, o vom rezolva împreună.

Cu chipul încă acoperit, Samantha clătină din cap și murmură în palme:

– Nimeni nu poate rezolva asta, Sloan. După părerea tatei, am făcut ceva iremediabil și nu voi putea să dreg niciodată ce am făcut. Asta-i tot ce pot să-ți zic.

El își dădu jos mâinile și le strânse în palmele lui.

– După părerea lui Neal, n-ai putea face niciodată ceva iremediabil, Samantha.

Cu o voce inexpresivă, ea spuse:

– Ar fi trebuit să ascult sfaturile lui Grizzly și Wayne și să nu o iau pe această cale.

– Ce cale?

Samantha își retrase mâinile din ale lui Sloan și se răsuci din nou spre fereastră, lipindu-și-le de sticla caldă.

– Te rog, spune-le surorilor tale că petrecerea s-a anulat, rosti ea.

– Sam, lasă-mă să cobor în bibliotecă și să-ți aduc un pahar cu vin de Xeres, insistă Sloan. Îți va aduce ceva culoare în obraji, iar apoi, poate că vei vorbi cu mine.

– Nu, trebuie să rămân singură, zise ea. Nu poți repara asta, Sloan. Nimeni nu poate.

– Cel puțin, lasă-mă să încerc. Care-i rostul fraților mai mari?

În mod irațional, întrebarea stârni nervii Samanthei la fel ca zgârierea unei table cu unghiile. Se întoarse și îl privi pe Sloan cu toată atenția, critic, simțind o vibrație de furie în disperarea ei. În copilărie, Sloan era convins că putea drege imposibilul. Băiatul devenit bărbat, despre care toată lumea, inclusiv ea, crezuse că o va lua de soție, alesese o altă femeie, mai frumoasă, mai sofisticată, mai dispusă să onoreze și să se supună, o prefăcută superficială. Și totuși, el se aștepta – ba nu, pretindea – a i se face cele mai intime confidențe legate de familia ei, ca și cum ar fi avut dreptul să le afle. Dar nu avea alte drepturi în afara celor legate de prietenie, iar prietenia avea niște hotare. Se apropie de ușa dormitorului și o deschise.

– Sloan, îți apreciez oferta de a mă ajuta, dar voi rezolva asta singură. Nu este nevoie să te ostenești din pricina... neînțelegerii dintre mine și tata și sunt sigură că nu-i nevoie să te rog să-ți păstrezi îngrijorarea pentru tine.

Samantha stătea în fața ușii larg deschise ca o santinelă, cu chipul dur și privirea rece. Sloan o privi fix, cu buzele întredeschise de surprindere și de șocul insultei. Își aranjă pălăria pe cap și spuse:

– Știi bine că nu este nevoie să-mi ceri să fiu discret, Sam, dar, dacă decid să mă *ostenesc* din pricina *neînțelegerii* dintre tine și tatăl tău, o voi face. Abia putând să se uite la Samantha din pricina durerii pe care ea i-o provocase, Sloan ieși în coridor. Izbuti să rostească: Ei bine, dacă te răzgândești, știi unde să mă găsești. Să știi că frații au umeri largi.

– Sloan, tu nu ești fratele meu, strigă ea în urma lui, când el porni spre scări.

Cuvintele ei fură ca un lasou, făcându-l să se oprească. Se răsuci încet.

– Ce-ai spus?

– Tu ești prietenul meu. Nici mai mult, nici mai puțin. Mă consider norocoasă că-mi ești prieten, însă doar atât îmi ești – prieten.

Simțind un junghi rece străpungându-i inima, Sloan o studie. În caz că avusese vreodată îndoieli în privința adevăratelor ei sentimente față de el, tocmai i le confirmase.

– E bine de știut, Sam. Mulțumesc că ai clarificat lucrurile, zise el. Voi avea grijă să nu uit.

Capitolul 34

Luna plină apăru după ce amurgul se transformă într-o noapte palidă, iar zgomotul făcut de caii care îi duceau pe oameni la fermele lor se stinse. În curând, cerul de aprilie avea să se întunece de-a binelea și să se umple cu stele, fiind suficientă lumină pentru a se putea desluși silueta pumei care urma să vină în căutarea prăzii. Neal le ceruse oamenilor să-l mâne pe Saved aproape de fermă, pentru a fi în siguranță. Regreta remarca făcută în fața lui Sloan că pe Samantha nu o mai interesa acel bou. Ea venea adesea să-i aducă bunătăți – săculețe cu nutreț de cea mai bună calitate, cubulețe de zahăr, ba chiar și clătite cu sirop. Excesul de vopsea dăuna coarnelor unui animal ierbivor deoarece aveau un țesut interior sensibil, așa că Samantha vopsea doar vârfurile insensibile și numai atunci când vopseaua precedentă se ștersese atât de mult, încât era în primejdie să ajungă la abator. Autocompătimirea îl făcuse pe Neal s-o pună într-o lumină proastă față de Sloan, iar el știa că ar trebui să-i fie rușine de purtarea lui și chiar îi era.

Își legase calul de gardul din sârmă ghimpată și se așezase la pândă în umbra întunecoasă făcută de două gigantice stânci alăturate, care formau un tunel îngust, prin care vântul șuiera permanent. Zgomotul acela putea acoperi orice zgomot omenesc, iar întunericul adânc îi ascundea prezența. Pumele vedeau foarte bine noaptea, însă nu puteau vedea într-un întuneric complet, și, cu toate că auzul le era bun, simțul mirosului le era slab. Animalul urma să iasă dintre copacii din fața lui și să-i vadă calul, însă Neal era ascuns, iar puma nu avea de unde să știe că se va afla în cătarea unei puști Winchester cu repetiție, model 1894, care îi permitea să tragă mai multe focuri înainte de a trebui s-o încarce din nou.

O aprigă dorință de a anihila amenințarea la adresa pământului său ardea în el. În orice caz, Neal atribuia respectiva dorință acelei cauze, dar oare nu cumva se afla acolo pentru a și-o îndeplini în locul mai marii dorințe de a distruge amenințarea la adresa unității familiei sale? Doctorul Tolman murise – „răposatul meu tată", scrisese Eleanor Brewster –, iar fiica acestuia se părea că nu știa nimic despre nașterea Samanthei, cu excepția numelui moașei care era posibil să-l fi ajutat. Oare avea să încerce Samantha să ia legătura cu ea? Era

posibil ca și moașa să fi murit, iar acela avea să fie sfârșitul drumului cercetărilor Samanthei. El și Estelle n-ar mai avea de ce să se teamă de competiție.

Dar, pentru el, lucrurile aveau să mai fie ca înainte? Aceea era întrebarea. Și cum naiba făcuse Samantha legătura între doctorul Tolman care îi scrisese lui și doctorul care le-o adusese? Să fi aflat de la Grizzly? Niciodată! El nu i-ar fi dezvăluit niciodată identitatea doctorului, chiar dacă și-ar fi amintit numele după atâția ani.

Doar dacă...

Surprins, Neal își aminti ziua în care Samantha îi adusese scrisoarea doctorului. Fusese îngrijorată că era în legătură cu sănătatea lui și nu păruse deloc convinsă de povestea inventată de el, cum că scrisoarea era de la un veterinar. Iar apoi, când văzuse că el arsese scrisoarea înainte ca ea să apuce a o citi...

Riscând să fie auzit de pumă, Neal își îndreptă trupul și încercă să refacă în minte pașii pe care era posibil să-i fi făcut Samantha după prânzul din acea zi. Neconvinsă că el îi spusese adevărul în privința sănătății lui, profund îngrijorată, probabil că se dusese la cei doi bărbați care îl cunoșteau cel mai bine, Wayne și Grizzly. Le împărtășise îngrijorarea ei, le spusese despre scrisoarea pe care tatăl ei o arsese, despre cuvântul „confidențial" scris pe plic și îi întrebase dacă știau un doctor numit Tolman. Wayne nu știa nimic despre noaptea în care Samantha venise la ei, dar Grizzly...

Neal nu-și putea imagina că Grizzly ar fi suflat măcar un cuvânt care s-o îndepărteze pe Samantha de el și Estelle, dar, în preajma fiicei lui, pe care o iubea ca pe a sa, bucătarul și bunul lui prieten devenea maleabil precum chitul. Era posibil ca Samantha să-l fi făcut să-i scape cine era doctorul Tolman. Nu exista altă explicație. Apoi îi fu ușor să-și dea seama cum ajunsese Samantha în Marietta – un simplu drum cu feribotul, legat convenabil de călătoria cu trenul făcută la Gainesville. Oare Mildred știa de escapada fiicei lui? Traversase fiica lui în secret granița, fără ca ea să știe? Nu, menajera lui Estelle era clar implicată, altminteri de ce ar fi ascuns scrisoarea de la Eleanor Brewster pe fundul coșului cu smochine?

Calul își smuci capul, iar Neal deveni atent. Încet, își scoase ochelarii din buzunar și și-i puse pe nas sperând că lumina lunii și a stelelor nu avea să se reflecte în ei, dezvăluindu-i poziția. O siluetă prelungă și zveltă ieși pe furiș de la adăpostul copacilor și al stâncii, în lumina lunii pline. Se opri, ascultă, apoi își îndreptă privirea ochilor galbeni spre calul pe care Neal îl legase de gardul din sârmă ghimpată.

Neliniștit, acesta necheză încetișor, având o oarecare încredere în protecția stăpânului său, aflat în apropiere. Sălbăticiunea porni încet, cu pași felini, către prada sa, apoi se ghemui, pregătindu-se să atace, ceea ce pentru Neal fu semnalul că trebuia să-și ducă Winchesterul la ochi. Trase exact când calul smuci frâul, îl rupse și o luă la goană, nechezatul său panicat răsunând simultan cu împușcătura. Lovitura glonțului făcu puma să zboare cam un metru înainte de a cădea cu o bufnitură pe pământ. Când se apropie de prădătorul inert, dar încă respirând, Neal văzu că glonțul îl nimerise în gât. Animalul îl privi cu ochi galbeni plini de ură și mârâi sfidător pentru ultima oară înainte ca învingătorul său să mai ridice pușca o dată și să-l împuște în cap.

Neal își scoase pumnalul din teacă și tăie coada pumei, apoi fluieră, chemându-și calul. Dovada înfrângerii inamicului avea să fie bătută în cuie pe catarg, pentru ca oamenii și animalele s-o vadă până când se usca în praf, vânt și soare, devenind o zdreanță de nerecunoscut. Leșul felinei urma să le rămână altor prădători. Băgă pușca în toc și înfășură strâns coada în jurul capătului însângerat, pentru a o băga într-un cobur, simțind profunda satisfacție care îl cuprindea întotdeauna când elimina o amenințare la adresa a ceea ce era sacru pentru el. Secretul îl reprezenta așteptarea în liniște, răbdarea de a nu face nici o mișcare până când intenția nu era identificată. Samantha descoperise identitatea doctorului Tolman ca urmare a grijii drăgăstoase față de tatăl ei, acest lucru stârnindu-i curiozitatea în privința nașterii ei, iar scăparea lui Grizzly fusese nevinovată și neintenționată. Tot așa, Mildred fusese prinsă în capcana curiozității Samanthei. Când plecaseră spre Gainesville, probabil că habar n-avusese că fiica stăpânei ei avea de gând să ia feribotul pentru a traversa râul Red.

Așa că Neal avea să aștepte tăcut, răbdător și vigilent, ca să vadă ce avea să facă fiica lui cu informațiile căpătate. Nu intenționa să-l ia la întrebări pe Grizzly. Omul s-ar fi putut spânzura din pricina a ce făcuse. Și nici pe Mildred nu avea de gând s-o interogheze. Nu avea încredere că femeia nu i-ar spune nimic Samanthei. În clipa aceea, fiica lui nu știa că el citise scrisoarea de la Eleanor Brewster și că își dăduse seama de excursia ei în Marietta, așa că nu va scormoni lucrurile.

Însă ce se va face cu sentimentul de vină că îi ascundea copilei sale faptul că știa unde se afla mama ei adevărată, care ar fi putut s-o informeze în privința celorlalți membri ai familiei ei?

*

Samantha auzi un cor de bărbați entuziasmați țipând și fluierând, așa că îl îndreptă pe Pony în acea direcție. Sarcina ei din acea dimineață era să ducă juncanele și vacile de la liniile de hrănire în țarcurile unde se verifica dacă nu aveau să aibă viței. Îl zări pe tatăl ei, care își rotea lasoul în timp ce gonea călare după un vițel ce încerca să scape de marcare. Exact la momentul potrivit, dădu drumul funiei, iar lațul său căzu cu precizie în jurul grumazului vițelului. Samantha văzu cum calul său bine antrenat se opri brusc și se opinti, trăgând de funie, în vreme ce tatăl ei o legă cu mișcări rapide de cornul șeii. Apoi, cu viteza cu care obținuse recordul la rodeo, sări din șa, înșfăcă vițelul, îl trânti pe o parte și îi legă toate cele patru picioare, pregătindu-l pentru marcarea cu fierul încins.

Samantha clătină din cap, simțind o durere usturătoare în gât. La 55 de ani, Neal Gordon încă era în formă și dovedea asta chiar și atunci când nu era necesar, însă așa se purta de două luni, de când citise scrisoarea de la Eleanor Brewster. Dacă n-ar fi fost acea scrisoare, nu s-ar fi aflat acolo în acea dimineață. N-ar fi muncit opt ore pe zi, adunând animalele rătăcite pe lângă cursurile de apă, pentru a fi numărate, mutând vitele de pe o pășune pe alta, făcând o muncă istovitoare, de văcar mult mai tânăr, plătit cu un dolar pe zi. În seara aceea, așa cum făcuse în fiecare seară de când descoperise scrisoarea ascunsă în coșul cu smochine, avea să se târască acasă obosit, cu toți mușchii îndurerați, să se bage într-o cadă cu apă fierbinte și să-i ceară un unguent... Silbiei. Apoi, după ce își va fi luat cina de pe o tavă dusă în camera lui, avea să se culce și să se trezească în zori, pentru a se întâlni cu lucrătorii de la fermă și a-și asuma responsabilități dificile, pe care vârsta și prosperitatea îi permiteau să le lase în seama lui Wayne Harris, cel mai competent supraveghetor al unei ferme de vite.

Samantha își dădea seama îndurerată că tot acest efort inutil era o modalitate de a se ține departe de ea. Erau în a treia săptămână a lunii iunie și nimic nu mai fusese la fel între ea și Neal Gordon după acea după-amiază de 14 aprilie în care se dusese să vâneze puma. Atârnată de catargul pe care, de 4 Iulie, era înălțat steagul, coada ei flutura în vânt ca un avertisment înfricoșător pentru oricine i-ar fi amenințat domeniul. Samantha nu se putea abține să nu o considere un avertisment în privința părerii pe care o avea tatăl ei în legătură cu excursia făcută de ea peste râul Red.

Nu-și mai isprăveau ziua cu un păhărel de whisky și un pahar cu vin de Xeres băute în bibliotecă. Neal spusese că renunțase la băutură. Dimineața și la prânz, mânca la Trail Head, iar la cină renunța de obicei pentru că „făcea burtă". Era mereu politicos cu Samantha, era tandru, o săruta pe obraz înainte de a se duce la culcare, dar în afecțiunea lui era o rezervă care îi frângea inima. Își dorea din suflet să aline suferința tatălui ei și să îndrepte lucrurile între ei, dar era legată de promisiunea făcută lui Grizzly. În acele două luni, îl surprinsese de mai multe ori pe tatăl ei cufundat în gânduri și trăia veșnic cu spaima că, până la urmă, avea să-și dea seama că de la Grizzly aflase. Dacă ar fi putut vorbi despre asta, l-ar fi asigurat că temerile lui că o va pierde în favoarea altei familii erau nefondate. Aruncase scrisoarea de la Eleanor Brewster și nu o interesa să ia legătura cu Bridget Mahoney sau să facă alte cercetări în privința nașterii ei. Neal și Estelle Gordon erau părinții ei, iar ea nu-și dorea alții. Trebuia să-l facă să înțeleagă asta și se baza pe faptul că dragostea lui pentru ea avea să-l facă s-o creadă.

Pony necheză încetișor. Samantha îl lovi ușurel cu frâiele pentru a porni la treaba lor, dar, în ciuda căldurii acelei zile de iunie, se cutremură. Pentru prima dată în viața ei, la 20 de ani, se simțea singură. Își alungase cel mai drag prieten și rupsese legătura cu tatăl ei. Nu se putea duce la mama ei, care, din fericire, nu știa ce se întâmplase, și nici nu se putea duce la Wayne și Grizzly, care nu trebuiau să fie implicați. Pentru prima dată după atâția ani în care fusese iubită, adăpostită și protejată, Samantha se simți orfană.

Capitolul 35

A doua zi, Samantha deschise ușa cu geam de la Trail Head și îl auzi pe Wayne spunându-i tatălui ei:

– Ești sigur că vrei să te duci, Neal? Sigur te doare spatele de cât ai stat în șa în ultimele două luni. Trimite-mă pe mine în locul tău. M-aș putea duce și întoarce cu trenul și aș fi înapoi în câteva zile. Ia o pauză și bucură-te de viață.

– Are dreptate, Neal. Hai să mergem amândoi la pescuit, rosti Grizzly. Am auzit că mușcă în draci pe brațul vestic. 'Neața, Samantha.

Era dimineață devreme, dar lucrătorii de la fermă își începuseră ziua, iar sala de mese de la Trail Head era goală, cu excepția tatălui ei, a lui Wayne și a lui Grizzly, care ședeau la masa din capăt, cu mâinile în jurul cănilor cu cafea. Tatăl ei și Wayne erau cu spatele la ușă, așa că numai Grizzly o văzuse intrând. Neal se răsuci. Samantha îl privea surprinsă.

– Pleci undeva, tati?

Neal se întoarse din nou spre masă.

– Da, scumpo, zise el ducându-și cana la buze. În La Paloma. Vreau să văd cum se descurcă băieții și cum merg lucrurile acolo.

Samantha ocoli masa pentru a ajunge în fața lui.

– Când pleci?

Neal suflă în cafea.

– Peste câteva minute. Urma să-ți spun.

– Când? În timp ce ieșeai pe poartă?

– Când veneai la micul dejun, după ce îi dădeam instrucțiunile necesare omului meu de bază, rosti Neal arătând cu capul spre Wayne.

Fusese o vreme când ea primea asemenea instrucțiuni.

– Cât vei lipsi?

– În jur de o săptămână.

Tatălui ei părea a-i fi greu să se uite în ochii ei, iar ceilalți bărbați, stânjeniți de schimbul de cuvinte, își ațintiseră privirile asupra ceștilor cu cafea.

– Mama știe?

Neal înghiți ultima gură de cafea, se ridică în picioare și spuse:

– Am sunat-o ieri, de la Triple S. I-am transmis dragostea ta.

– Tati, sunt sigură că ar fi fost bucuroasă să te vadă înainte să pleci. A trecut ceva vreme de când n-ai mai fost în Fort Worth. De fapt, aproape două săptămâni.

Neal își luă pălăria de pe cuier și și-o puse pe cap cu hotărâre.

– Ei bine, am avut multe pe cap, zise el. Nu i-ar fi făcut plăcere să audă asta.

Fierbințeala aprinse obrajii Samanthei. Era prima referire pe care tatăl ei o făcea la necazul lor. Înainte de a citi scrisoarea, îi împărtășea toate îngrijorările și preocupările care îi tulburau somnul. „Hai să vorbim despre asta!" își dori ea să strige la el, dar își aminti de prezența lui Grizzly.

– Ei bine, băieți și fetițo, aveți grijă de ce-i pe-aici cât voi fi plecat, rosti Neal, apoi făcu o scurtă pauză, uitându-se la Samantha de parcă

i-ar fi venit un gând brusc, după care se apropie de ea și o strânse în brațe. O sărută pe tâmplă și îi spuse: Te iubesc, fata mea!

Acestea fiind zise, porni spre ușa cu geam. Zgomotul trântirii ei răsună alături de zornăitul cratițelor și a tigăilor și de sporovăiala în spaniolă care se auzeau din bucătărie, unde echipa lui Grizzly prepara prânzul. Samantha rămase nemișcată, gâtul strângându-i-se când îl auzi pe marele cal pătat al tatălui ei ducându-l de-acasă. Lacrimi îi înțepară ochii. Wayne își înclină scaunul pe picioarele din spate și își încrucișă brațele la piept.

– În regulă, MG, chestia asta a durat destul. E vremea să ne zici despre ce-i vorba. În ultimele luni, am remarcat o schimbare clară la tatăl tău, și nu în bine. A fost ciufut ca naiba.

Grizzly îi aruncă o privire lungă și îndurerată. „Este ceea ce cred eu?"

Samantha îi răspunse cu o imperceptibilă clătinare din cap. Din câte putuse ea observa – și se străduise să bage de seamă –, nu existase nici o schimbare în modul lui Neal Gordon de a se purta cu Grizzly, așa că, deocamdată, el era în siguranță. Părând satisfăcut de asigurarea ei mută, Grizzly luă de sub tejgheaua de servit o plăcuță ponosită pe care scria că bucătăria era închisă. O agăță la geamul ușii și trase zăvorul. După ce se întoarse, îi turnă Samanthei o ceașcă de cafea aburindă și îi spuse:

– Stai jos și dezmorțește-ți gâtul cu asta, frumoaso, iar apoi, zi-ne ce se întâmplă.

Samantha cuprinse în palme cana cu cafea fierbinte. Of, ce bine ar fi fost s-o poată face!

– Este o chestiune personală, rosti ea.

Wayne spuse:

– Nu vrem să fim indiscreți...

– La naiba, sigur că vrem! îl întrerupe Grizzly cu înfocare. Așa că spune tot, Mornin' Glory. Ce Dumnezeu se petrece între tine și tatăl tău?

– Poate că am putea fi de ajutor, rosti Wayne pe un ton liniștitor. Eu și Grizzly probabil că îl cunoaștem pe tatăl tău mai bine decât tine, fiindcă îl știm de mai multă vreme și suntem bărbați. Bărbații nu-și pot exprima durerea. Ne cufundăm în niște puțuri adânci și întunecate și stăm acolo până ne dă seama cum să procedăm cu ce ne afectează. Acolo este tatăl tău acum, într-un puț adânc și întunecat, și e singur. Nu vrei să ne zici de ce?

Samantha căută un răspuns care să-i satisfacă și se agață de primul care îi veni în minte, un substitut nu foarte îndepărtat de adevăr, unul sugerat de Sloan, care niciodată nu era prea departe de gândurile ei.

– L-am dezamăgit pe tata, spuse ea, și îi este greu să mă ierte.

Wayne își desfăcu brațele și lăsă jos picioarele scaunului.

– Ei, cum ai reușit să-ți dezamăgești tatăl?

Samantha răspunse:

– Vrea să-i fac ochi dulci lui Sloan Singleton, deoarece îl consideră soțul perfect pentru mine și ginerele perfect pentru el. Fără ca eu și Sloan să știm, încă de când eram copii, tata și Seth au sperat că noi... ne vom căsători, iar proprietățile noastre se vor uni, dar eu și Sloan am avut... o dispută care... a pus capăt acelei speranțe.

Wayne schimbă o privire semnificativă cu Grizzly.

– Asta explică de ce nu l-am mai văzut pe Sloan în ultimele două luni.

Grizzly dădu din cap, iar Samantha continuă:

– Acum, tata e îngrijorat că Sloan se va însura cu Anne Rutherford, iar eu voi rămâne fată bătrână și nu voi face nici un moștenitor pentru fermă.

Buzele cărnoase ale lui Grizzly se strâmbară, iar el se uită în jur ca și cum ar fi căutat un loc unde să scuipe, părând a-și regreta decizia de a interzice scuipătoarele în sala de mese.

– Cu Anne Rutherford, *fiica* unui bancher?! pufni el disprețuitor. Ce mai nevastă de fermier o să fie!

– Ceea ce nu pricepe tata este că nu eu sunt de vină că visul nu i s-a îndeplinit. Sloan nu este atras de mine la modul romantic. Se pare că este îndrăgostit de Anne Rutherford.

Samantha își reprimă un suspin de ușurare. Ei îi înghițeau povestea, iar ea vedea că Grizzly se simțea foarte liniștit și ușurat să audă că despre asta era vorba. Explicația ei putea justifica strania îndepărtare de ea a tatălui ei și purtarea morocănoasă față de oamenii lui, chiar dacă, la o examinare atentă, nu prea ținea. Neal Gordon era îngrijorat că ea nu avea să se mărite și să facă un moștenitor pentru Las Tres Lomas. Cu care alt bărbat din zonă s-ar fi putut gândi să-și petreacă tot restul vieții?

Wayne întrebă cu blândețe:

– Dar cum rămâne cu faptul că tu ești atrasă de Sloan?

Samantha se înroși văzând privirea semnificativă a lui Wayne. Dumnezeule mare! Chiar își dădea seama toată lumea, în afară de Sloan, ce simțea pentru el?

– Ce contează din moment ce pentru el nu contează? replică ea. Își îndepărtă scaunul de masă și se ridică. Grizzly, poți lua plăcuța de pe ușă. Nu mai avem ce discuta. Nu pot repara ce nu a fost să fie. Cu timpul, tata va accepta asta.

– Ei bine, pentru a grăbi lucrurile, rosti Wayne, eu m-aș duce să prind boul ăla al tău și să-i vopsesc coarnele. Când ne-am dus să vânăm puma, Neal a remarcat că vopseaua s-a cam dus.

– Mai avem vopsea roșie?

– Ultima dată când am văzut-o, era în magazia cu unelte, zise Wayne.

– Mă duc la Windy Bluff, spuse Samantha.

Capitolul 36

Neal porni spre nord cu un nod în gât din pricina ultimei priviri pe care i-o aruncase fetița lui. O lăsa îndurerată și uimită, dar nu avea încotro. Totul urma să fie explicat la timpul cuvenit, iar atunci, ea avea să-i înțeleagă comportamentul din ultimele două luni și, poate, să-l ierte. Nu știa ce gândea ea despre distanțarea dintre ei, decisă de el, însă Neal avusese nevoie de spațiu pentru a-și da seama ce să facă, iar în cele din urmă stabilise ce avea de făcut. Nu fusese ușor. La 54 de ani, se considera om în toată firea, dar totuși presupunea că, în cazul unui bărbat, maturizarea era un proces permanent. Ajunsese la un anumit nivel al maturității, știa cine era și de ce era în stare, dar apăruse ceva care îl smulsese din starea de complacere și îl silise să urce o altă treaptă a maturizării sau, după cum îi plăcea lui Neal să creadă, să ajungă la o înălțime mai mare, acel ceva fiind neașteptata situație în care un bărbat trebuia să pună binele cuiva drag mai presus de al lui, indiferent de propria durere.

Așa că, în dimineața aceea, plecase cu jalea în suflet în cea mai lungă și dureroasă călătorie a vieții lui. Era marți. Neal socotise că, dacă mergea cu un ritm mediu de 8 kilometri pe oră, ținând cont de starea drumului, de conformația terenului, de râurile adânci prin care trebuia să treacă și de popasurile de peste noapte, putea

parcurge cam 50 de kilometri pe zi, ceea ce însemna că avea să ajungă la Gainesville în mai puțin de trei zile. Plănuia să-și ia o cameră undeva sau să doarmă sub cerul liber. Ferma Holloway probabil că nu avea să fie greu de găsit și își putea îndeplini misiunea într-o singură zi, iar apoi să-și petreacă restul timpului în La Paloma, deși nu cu scopul pe care îl avusese inițial în minte. În fond, de ce să-și dorească o altă fermă când Las Tres Lomas era posibil să nu ajungă la generațiile următoare? Acea îngrijorare era la fel de puternică și devastatoare precum posibilitatea de a o pierde pe Samantha în favoarea altei familii, care avea propriile visuri pentru ea. Noapte de noapte în acele luni de nesomn de când citise scrisoarea de la doamna Brewster, crease tot felul de scenarii care îl făcuseră a-și dori să-și suprime cumva imaginația. Și-o imaginase pe Samantha incapabilă a rezista legăturilor biologice cu familia adevărată. O văzuse cu ochii minții îmbrățișându-și fratele – geamăn! – și pe alți frați și surori, dacă existau, și își închipuise că avea să dorească a locui cu ei. Simțise durerea că ea avea să-și împartă loialitatea și că, în cele din urmă, avea să vină la el și, cu lacrimile șiroindu-i, să-i spună cu o voce sugrumată că nu dorea să se ocupe de fermă. Că acceptase planurile lui că, într-o zi, va prelua ferma doar pentru că le datora atât de mult lui și lui Estelle.

Și-o imaginase pe soția lui zdrobită de durere și pe el devenind tot mai morocănos și mai țâfnos odată cu înaintarea în vârstă, uscându-se precum coada pumei atârnată de catarg. Nu îl liniștise nici măcar planul inițial, de dinainte de apariția Samanthei, cel conform căruia, după moartea lui, Estelle să-i vândă ferma lui Sloan – era exclus dacă acesta se însura cu fiica bancherului. Cum ar fi putut o fată superficială de la oraș să simtă afecțiunea pe care o merita casa lui, Las Tres Lomas?

„Neal, tu veșnic îți imaginezi ce e mai rău", îl acuza Estelle adesea, în vreme ce el se pregătea pentru vreun dezastru care putea să se producă sau nu, însă nu putea alunga imaginea fiicei lor părăsindu-i, plecând la altă familie, măritându-se cu cineva care nu era ca ei. Acea perspectivă era chiar mai cumplită decât aceea de a o pierde în favoarea Seminarului Lasell pentru Tinere Doamne, din Massachusetts. „Neal, ai încredere că Samantha ne iubește pe noi și iubește și ferma", îi spunea Estelle când îi vorbea despre disperarea lui. „Nu ne-ar părăsi niciodată."

Însă în acele luni sumbre, tot luptându-se cu firea lui, cu conștiința și cu sentimentele sale, ajunsese la concluzia că nu dragostea

Samanthei pentru Neal și Estelle Gordon era ceea ce conta. Dragostea lor era ceea ce conta, așa că luase o hotărâre. Se gândise să i-o împărtășească lui Estelle, ca s-o pregătească pentru răul ce urma să vină, dar, după cum îi stătea în fire, ajunsese la concluzia că era mai bine să nu-și etaleze cărțile pe masă. În fond, cărțile puteau fi bune pentru ei, iar Estelle avea să fie cruțată de durerea care îl chinuia pe el în clipa aceea. „Nu vă faceți griji pentru ziua de mâine" era sfatul lui Dumnezeu, iar el avea să-i dea ascultare.

Era în drum spre ferma familiei Holloway pentru a-i întâlni pe Millicent Holloway, mama Samanthei, și pe soțul ei, Leon, dacă acesta mai trăia. Avea să le spună că era tatăl adoptiv al fiicei pe care o dăduseră, dar nu le va zice unde se afla Samantha și nu le va da nici cea mai mică informație despre ea până nu-i răspundeau la întrebarea pe care dorea să le-o pună: Doreau să-și recapete fiica? Un licăr de nerăbdare din ochii lor sau o expresie de bucurie de pe chipul lor – ori absența acestora – avea să-i spună imediat dacă se putea întoarce acasă pentru a-i da Samanthei vestea că cercetările ei se sfârșiseră sau dacă ea nu va afla niciodată de existența unei mame ori a unui cuplu care o refuzase din nou. Neal nu dorea ca fiica lui să fie respinsă de două ori.

După despărțirea de Grizzly și Wayne, Samantha plănui să se ducă la Windy Bluff și să-l mâne pe Saved înapoi la grajduri pentru a-i vopsi din nou coarnele, însă un vizitator neașteptat apăru. Când intră în casa principală pentru a-și lua pălăria cu boruri largi pe care o purta când se ducea călare în cele mai îndepărtate locuri ale fermei, Silbia o întâmpină.

– Domnișoară Sam, tocmai voiam s-o trimit pe una dintre fete după dumneata. Cineva te așteaptă în salon.

– Cine?

– Domnișoara Anne Rutherford.

Samantha fu surprinsă când auzi acel nume. Pentru ce Dumnezeu s-o viziteze Anne Rutherford? În ultimele două luni, o văzuse suficient de mult pe fată, cu Sloan alături, la petrecerile de dinaintea nunții lui Todd Baker și Ginny Warner, nunta fiind ultima ocazie cu care se întâlniseră, însă nu făcuseră decât să schimbe câteva amabilități. Cu toate că aveau cunoștințe comune în societate, ea și Anne nu fuseseră prietene niciodată. Samantha considera că nu era de mirare având în vedere că nu aveau interese similare.

– Anne! Ce surpriză! își salută ea musafira, care stătea cu grijă pe marginea unui fotoliu, de parcă s-ar fi temut să n-o înghită. Ce te aduce în Las Tres Lomas?

– Sloan Singleton, răspunse Anne.

Se ridică hotărâtă, dar cu grație la intrarea Samanthei, o siluetă zveltă, îmbrăcată într-o vaporoasă rochie primăvăratică, ale cărei flori pastelate îi scoteau în evidență tenul ivoriu și părul foarte negru. Samantha evită s-o întâmpine pe Anne cu o îmbrățișare prietenoasă.

– Sloan?

– Sunt sigură că motivul vizitei mele va rămâne confidențial, Samantha, că va rămâne doar între noi. N-am avut la cine altcineva să apelez și m-am gândit că tu m-ai putea ajuta. Îl cunoști pe Sloan mai bine decât oricine, cu excepția surorilor lui, iar ele nu mă plac. Știu că ele nu doresc ca Sloan să se însoare cu mine.

Samantha rămase fără cuvinte. Declarația directă a lui Anne și faptul că i-o făcuse ei, deși fata își gândea cu grijă fiecare cuvânt și cui i-l adresa, o șocaseră din cale-afară. Samantha se așeză și, cu un gest, o invită pe Anne să facă același lucru.

– De ce nu?

Anne ridică din umeri de parcă răspunsul era evident.

– Oh, motivele tipice. Sunt niște fete bătrâne geloase, care nu vor să împartă cu altă femeie casa în care au fost stăpâne ani întregi, însă nu cred că Sloan le va asculta. Altceva pare să... fi apărut între noi în ultimele câteva luni. Sloan s-a schimbat, iar eu nu știu de ce. M-am gândit că, poate, mi-ai putea spune tu. Știu că îți face confidențe. Nu nega asta. Nu mă deranjează. Zău că nu mă deranjează. Ți-a zis ceva despre... noi?

Preț de câteva clipe, Samantha fu prea năucită de tupeul lui Anne pentru a-i răspunde.

– Nu, nimic, dar el nu-mi mărturisește asemenea lucruri personale, rosti ea. Când eram copii, îmi spunea orice, dar acum nu.

Îndoiala întunecă irisurile ochilor lui Anne, care aveau culoarea safirelor negre.

– Schimbarea s-a produs pe la mijlocul lunii aprilie, mai precis în data de 14 aprilie, zise ea. Atunci a început să se poarte altfel. Sloan urma să-mi telefoneze în seara aceea, dar n-a făcut-o. Iar a doua zi, nu l-am văzut, cu toate că, de obicei, ne petreceam duminicile împreună. N-am primit nici o veste de la el toată săptămâna și, îngrijorată, am trimis un bilet la Triple S. Probabil că una dintre surorile

lui l-a interceptat, fiindcă el nu mi-a răspuns. Când a apărut în cele din urmă, a pretextat că fusese să vâneze o pumă, iar după aceea avusese treabă la fermă, dar mi-am dat seama că era altceva. Îți amintești ceva ce s-a întâmplat în ziua de 14 aprilie care să aibă legătură cu Sloan?

Samantha probabil că nu avea să uite niciodată acea dată, o zi crucială în viața ei. Fusese ziua în care tatăl ei aflase de trădarea ei, iar ea îi spusese lui Sloan că nu avea nevoie de el în rolul de frate, dar cum ar fi putut acele lucruri personale să aibă vreo legătură cu sentimentele lui Sloan față de Anne?

– Pot confirma că Sloan a fost la vânătoare în acea sâmbătă, rosti ea, și ar trebui să-l crezi că a avut treabă la fermă. Nu știu ca Sloan să fi mințit vreodată, iar lunile de primăvară sunt cele mai solicitante la o fermă. În afară de asta, mă tem că nu te pot ajuta cu altceva, Anne. Ești sigură că nu-ți imaginezi că Sloan s-a schimbat față de tine?

– O, *Samantha!* Anne se ridică dintr-o mișcare bruscă, iar rochia vaporoasă se învolbură în jurul ei. Făcu câțiva pași cu mâinile împreunate, iar când vorbi, parcă se adresă unui public nevăzut. Tu... n-ai avut... ei bine, tu n-ai experiență în privința bărbaților, așa că n-ai de unde să cunoști semnele care îi spun unei femei că sentimentele iubitului ei față de ea s-au răcit...

– Iubitului ei... repetă Samantha simțind un puternic junghi dureros, iar chipul înroșindu-i-se din pricina resentimentelor stârnite de presupunerea condescendentă a lui Anne în legătură cu naivitatea ei sexuală.

Anne se răsuci într-o învolburare de batist și dantelă.

– Da, este *iubitul meu!* strigă ea. În orice caz, atât de iubit cât îmi poate fi fără... să fim căsătoriți. Intimitatea fizică nu este obligatorie pentru ca un bărbat să-ți fie iubit.

– Oh! exclamă Samantha pe un ton care sugera că pricepuse foarte bine.

Se ridică. Fata își imagina aiurea. Anne Rutherford era superbă. Deși era insipidă, cum ar fi putut un bărbat să-i reziste? La evenimentele organizate în cinstea nunții lui Todd și Ginny, Samantha nu remarcase ca Sloan să nu-i fi acordat atenție celei care avea să-i devină în curând logodnică. Probabil că, având în vedere că urma să fie mire în curând, toată acea agitație legată de nuntă îl făcuse să simtă o oarecare nervozitate legată de permanența căsătoriei. Însă ea nu avea de gând să o liniștească pe Anne Rutherford menționându-i acea posibilitate.

Musafira păru a nu sesiza indiciul Samanthei că vizita se sfârșise. Anne se duse și mai departe în cavernosul spațiu al salonului, iar privirea i se îndreptă spre tavanul cu bârne groase, pereții lambrisați și scările late din stejar, care duceau la galeria ce se întindea de-a lungul circumferinței etajului. Resentimentele Samanthei se accentuară. Anne se gândea la casa de la Triple S, al cărei interior fusese construit după același principiu. O privi pe fată oarecum șocată. Anne Rutherford era un model clasic de corectitudine socială. Cu toate astea, stătea în mijlocul casei Samanthei și îi privea cu ochi critici alcătuirea și mobilierul, ignorând faptul că inspectarea ei nerușinată putea fi un afront față de gazdă.

– M-aș putea obișnui cu un astfel de loc, spuse Anne.

– S-ar putea să necesite un efort, vorbi Samantha printre dinții încleștați.

Reședința Rutherford din Fort Worth era un edificiu alb, somptuos, construit ca omagiu pentru banii și proeminența socială a familiei.

– Nu și dacă Sloan este inclus în pachetul cu care trebuie să mă acomodez. Anne se răsuci, văzu expresia încordată a Samanthei și îi zâmbi vag. Scuză-mă! Nu sunt în apele mele astăzi.

– Văd asta.

O batistă se materializă din faldurile bogate ale mânecilor lui Anne, iar ea își șterse lacrimile adunate în ochii ca niște nestemate.

– Din pricină că sunt din cale-afară de îngrijorată din pricina acestei situații. Credeam că, până în acest moment, Sloan mă va fi cerut deja și îmi va fi pus un inel pe deget. Toată lumea se așteaptă să ne căsătorim. Cum aș putea să mai dau ochii cu lumea dacă... nu o vom face? Cum ne va afecta o asemenea insultă pe mine și familia mea?

Furia Samanthei se înteți și mai tare. Ah, așadar rușinea și batjocura societății reprezentau îngrijorarea adevărată a lui Anne.

– Îl iubești pe Sloan? întrebă ea.

Ochii ca safirele se încruntară la auzul întrebării.

– Firește că da! De ce mi-aș petrece atât de mult timp cu un bărbat pe care nu-l iubesc?

– Mă tem că nu-ți pot răspunde la asta, deoarece am foarte puțină experiență în privința bărbaților, rosti Samantha. Ți-aș oferi o cafea și o gustare, dar conduc singură ferma, fiindcă tata s-a dus la tabăra noastră de vite din comitatul Cooke.

De data aceea, Anne pricepu aluzia, își băgă batista în mânecă și își luă umbreluța.

– Trebuie să mă întorc înainte să se facă foarte cald, iar eu niciodată nu mănânc între mese. Părul a-și aminti brusc de maniere. Sper că nu te-am deranjat de la – ochii ei ca safirul cercetară ținuta de lucru a Samanthei – ce făceai.

– M-a bucurat întreruperea, spuse Samantha zâmbind. În dimineața asta, castrăm viteii.

Chipul lui Anne se albi.

– Nu e nevoie să mă conduci, zise ea.

Capitolul 37

Târziu în după-amiaza aceea, legat lejer cu o funie de gât și cu vârfurile coarnelor vopsite într-un roșu strălucitor, Samantha îl duse pe Saved la locul de păscut preferat de la Windy Bluff. Boul aproape cât Pony de mare o urmă docil ca un mieluțel. Plimbarea îi oferi timpul și singurătatea necesare pentru a se gândi. Ce-l apucase pe Sloan? Nu se putea flata singură gândindu-se că motivul îngrijorării lui Anne avea vreo legătură cu cearta dintre ea și Sloan. Se certaseră de multe ori în trecut, dar niciodată nu fusese adusă în discuție relația frățească dintre ei. Oare sentimentele lui Sloan față de Anne chiar se schimbaseră?

– După ce fratele meu va îmbătrâni câțiva ani, va vedea cât de artificială este Anne, prezisese Millie May. Tot ce sper e ca ea să nu pună mâna pe el înainte de a veni acea zi.

Oare venise acea zi? Peste câteva săptămâni, Sloan avea să împlinească 24 de ani. Erau destui ani pentru ca predicția surorii lui să se îndeplinească?

Samantha se gândi la cearta lor, despre care își dădea seama că luase o turnură mult mai sumbră decât o simplă ciondăneală.

„Tu nu ești fratele meu, Sloan." Nu avea să uite niciodată tresărirea lui de surprindere la auzul acelor cuvinte, după care altceva apăruse în ochii lui, un alt soi de surprindere. Însă ea adăugase ca o idioată: „Tu ești prietenul meu. Nici mai mult, nici mai puțin".

Tot mai credea că, în ciuda „experienței" lui Anne în privința bărbaților, era posibil ca fata să-și imagineze răceala dintre ea și Sloan. Grijile fermierilor nu se sfârșeau nicicând, însă unele apăreau ca niște roiuri de albine, acoperind soarele. Era posibil ca Sloan să fi trecut

printr-o asemenea perioadă în ultimele luni. Triple S nu era la fel de solidă financiar ca Las Tres Lomas. Sloan investise masiv în animale pentru prăsilă pentru a creşte producţia viitoare a cirezilor sale. O mană ciudată afectase culturile de plante furajere. La venirea iernii, trebuia să cumpere nutreţ pentru animalele sale, în afară de surplusul familiei Gordon, pe care i-l putea oferi. Tot spre deosebire de Las Tres Lomas, Triple S avea o datorie la Rutherford City Bank. Samantha presupunea că, după ce Sloan şi Anne se căsătoreau, datoria avea să fie uitată.

Iar Sloan încă era tulburat de ruptura dintre ea şi tatăl ei. În acea zi de aprilie, plecase profund supărat, iar îngrijorarea nu i se diminuase. „Sam, mi-am spus că n-o să mă mai intereseze ceea ce tu ai zis că nu-i treaba mea, dar nu mă pot abţine, îi şoptise el la nunta lui Todd şi Ginny, prima şi singura dată când vorbiseră după acea după-amiază fatidică. Zilele trecute, m-am întâlnit cu Neal în oraş şi am văzut că arată cumplit. Îmi fac griji din pricina lui. Indiferent ce se petrece între voi, trebuie rezolvat. Este clar că n-aţi lămurit lucrurile."

Samantha se gândise că nu era clar pentru toată lumea, dar, în fond, lumea nu era interesată de asta. Nici măcar mama ei nu remarcase că se petrecea ceva ciudat între soţul şi fiica ei. „Exagerezi", îi zisese ea privind în jur pentru a vedea dacă nu îi auzea cineva. „Nu cred", replicase el.

Înainte ca ea să apuce a spune ceva, Anne apăruse lângă el şi îl luase de braţ, iar Samantha se scuzase şi se dusese la masa pe care se afla punciul, incapabilă să suporte privirea adoratoare cu care Anne se uita la Sloan, şi zâmbetul cu care el răspundea la al ei.

În vastitatea liniştii din jurul ei, întreruptă ocazional de mugetul vitelor şi de ţipetele şoimilor din înaltul cerului, Samantha dădu frâu liber imaginaţiei. Avea să se dojenească pentru asta mai târziu, dar în clipa aceea, cu adierea vântului mângâindu-i plăcut chipul, cu şaua caldă sub ea şi cu o tristeţe profundă încleştându-i gâtul, îşi imagină cum ar fi fost dacă Sloan ar fi iubit-o nu ca un prieten sau ca un frate ori ca pe fiica-surogat a tatălui său, ci ca pe o femeie. De mult timp deja, ea se gândea la el în moduri care nu i-ar fi trecut niciodată prin minte pe vremea zbenguielilor din copilărie. Oare când amintirile jocurilor inocente dintre un băieţel şi o fetiţă cedaseră locul fanteziilor sexuale pe care le avea o femeie în legătură cu un bărbat? În toate privinţele, erau foarte potriviţi unul pentru celălalt. Până şi diferenţele dintre ei erau complementare. Cândva, o auzise pe o prietenă a mamei sale plângându-se că îşi dorea să nu se fi măritat cu un bărbat pe care îl cunoştea din fragedă pruncie. Nu mai aveau nimic de aflat unul

despre celălalt. „Împreună, suntem la fel de plictisitori ca o pereche de ghete vechi", spusese ea. Samantha se gândise că acel cuplu era plictisitor oricum, însă nu la fel stăteau lucrurile cu ea și Sloan. Fiecare era pentru celălalt un teritoriu familiar, însă mai existau culmi și văi care puteau fi descoperite, terenuri necunoscute care îi stârneau furnicături pe piele când se imagina explorându-le.

Dincolo de marea câmpie, cele două stânci gemene de la Windy Bluff[1] se înălțau în întâmpinarea lor. Samantha nu înțelesese niciodată de ce li se zicea „taluz" când, de fapt, erau două stânci adevărate, însă așa fuseseră numite în marele document prin care stră-străbunicului ei i se acordase dreptul de proprietate asupra fermei. Recunoscându-și casa, Saved dădu din capul său cu coarne mari. Samantha suspină și îngădui visului cu ochii deschiși să se stingă.

– În regulă, amice, am ajuns, rosti ea.

Descălecă și scoase funia de pe gâtul boului, apoi îl luă pe Pony de frâu pentru a-l duce la izvorul din apropiere, ca să se adape.

Fusese o furtună puternică în noaptea precedentă, care modificase configurația patului nisipos pe care creștea iarbă rară, ce se găsea numai în acel loc de la fermă. Era nisip marin, dovada existenței unei mari mase de apă care acoperise Las Tres Lomas cu milioane de ani în urmă. Când se retrăsese, lăsase acea fâșie de nisip pe care nu creșteau decât câteva firicele de iarbă, la fel de rare precum firele de păr de pe un cap chel. Piciorul ei lovi ceva, iar Samantha își coborî privirea așteptându-se să zărească o crustă calcaroasă de mici dimensiuni. Se uită mai îndeaproape, apoi se aplecă pentru a cerceta cu mai multă atenție. Se înfioră. Îngenunche și îndepărtă cu grijă nisipul. Fără îndoială, exista o impresiune. Evident expusă de vântul din noaptea anterioară, părea a fi forma pietrificată a capului unui animal preistoric așa cum văzuse în fotografiile articolelor din ziare și ca în desenele din cărțile ei de paleontologie. Tot mai entuziasmată și ținându-și respirația, Samantha continuă să îndepărteze cu delicatețe nisipul. Restul craniului părea profund încastrat, captiv în locul său de îngropăciune, iar ea nu îndrăzni să sape mai departe de teamă să nu perturbe patul în care se afla. Dacă inspecția preliminară era corectă, avea în fața ochilor fruntea, botul turtit și maxilarul intacte ale unui dinozaur.

Tremurând șocată de acea descoperire, Samantha se ridică și se apropie încet de Pony, privind cu un ochi solul, în căutarea celorlalte rămășițe. Todd Baker trebuia să vadă ce găsise. Trebuia să ia legătura

[1] Taluzul vântos (în limba engleză, în original) (n.tr.)

cu el și să-i ceară să vină imediat acolo, pentru a evalua descoperirea ei. Dacă bănuiala ei era corectă, Todd, având o pregătire geologică, știa ce să facă și pe cine să contacteze pentru cercetări aprofundate. Windy Bluff putea fi locul unui uriaș depozit cu schelete de dinozauri, precum cel descoperit în zona Garden Park din Colorado și la Camp Bluff, Wyoming, la finele anilor 1870.

Entuziasmată de comoara găsită, Samantha deschise poarta care despărțea Las Tres Lomas de Triple S și îi dădu pinteni lui Pony, care porni în goană spre casa în stil spaniol a familiei Singleton. Dorea să se folosească de telefonul de-acolo pentru a lua legătura cu Todd, care se afla în Dallas, la Waverling Tools. Gândurile neplăcute legate de tatăl ei, Sloan și Anne Rutherford îi fuseseră alungate din minte de eventualitatea colosalei descoperiri a unei specii dispărute. Când fusese la școală, studierea dinozaurilor era un capitol relativ nou în domeniul paleontologiei. Primul schelet complet care dovedea existența lor și dădea o idee despre cum arătaseră fusese dezgropat la Haddonfield, New Jersey, în 1859, și stârnise o căutare febrilă a altor dovezi ale existenței lor, vânătoare pe care ziarele o numiseră „epoca de aur" a studierii dinozaurilor.

Conform cunoștințelor pe care le avea, botul și mandibula păreau să aparțină unui sauropod, subordin care cuprindea cele mai mari animale terestre care trăiseră vreodată. Acestea aveau corpuri uriașe, gâturi și cozi extraordinar de lungi și capete mici, de mai puțin de 60 de centimetri. Un fapt interesant pe care Samantha și-l amintea era că erbivorele sauropode umblau în turme, ceea ce sugera că scheletul de la Windy Bluff putea fi unul din câteva sute pe care era posibil să le scoată la iveală săpăturile paleontologice. Probabil că turmele veniseră să se adape din apa care acoperise cândva Las Tres Lomas de la Trinidad.

Mirosul de fum de la țarcurile unde animalele erau înfierate, vocile bărbătești răgușite și mugetele vitelor se deslușiră de la distanță. Samantha răsuflă ușurată. La Triple S se marcau animalele, ceea ce se făcea mereu sub supravegherea lui Sloan. „Încă încearcă să dovedească faptul că merită să conducă ferma", era de părere Millie May, dar Samantha știa că Sloan era un fermier care prefera să muncească și care considera că era responsabilitatea lui să se ocupe de fiecare activitate legată de Triple S. „Ăsta-i rostul supraveghetorilor de încredere", argumentase ea cu ocazia uneia dintre disputele lor legate de conducerea fermei, subiect asupra căruia nu reușeau să cadă de acord.

Acoperișul cu țigle roșii al casei principale, aflată într-o mică adâncitură din câmpie și înconjurată de grădini, acareturi și țarcuri ale vitelor, apăru în zare. Clădirea vopsită în alb strălucea în lumina soarelui din acea după-amiază târzie, iar când se apropie, Samantha zări un bărbat și o femeie ieșind din laterala casei unde se afla bucătăria. Cei doi se îndreptară spre un cal priponit într-un loc unde nu putea fi văzut de la geamuri, iar când ajunseră lângă el, bărbatul cuprinse în palme chipul femeii și o sărută îndelung și cu pasiune. Samantha îl încetini pe Pony. Se aflase în prezența acelui bărbat doar de câteva ori, dar îi recunoscu pe Daniel Lane și pe femeia din brațele lui. Era Billie June Singleton.

Probabil că se auzise zgomotul apropierii unui călăreț. Suficient de înalt pentru a vedea peste gardul din piatră văruit, bărbatul întoarse capul și o văzu pe Samantha călare pe Pony apărând pe culmea micii ridicături de pământ din fața casei. Ea îl salută dând din cap și îl îmboldi pe Pony spre ușa principală, sigură că fața bărbatului își pierduse culoarea de sub bronzul accentuat.

Înainte ca Samantha să ajungă pe verandă, Millie May deschise ușa cu o smucitură.

– Te-am auzit venind călare, spuse ea. Slavă Domnului că ești tu!

– Te așteptai să fie cineva pe care nu doreai să-l vezi? întrebă Samantha pe un ton sec, știind destul de precis la cine se gândise ea.

Millie May o îmbrățișă nervoasă.

– Nu voiam să apară chiar acum. Sam, mă bucur să te văd, deși sunt cam surprinsă. Ce te aduce la noi?

– Telefonul, dacă îmi permiți să-l folosesc. Trebuie să sun pe cineva din Dallas. E important.

– N-ar conta nici dacă n-ar fi, rosti Millie May. Firește că-l poți folosi. Sue Ann este la centrală astăzi. Îți va face legătura rapid deoarece apelezi de-aici. Millie May zâmbi, lăsând să se vadă dintele spart cu care se alesese când se nimerise în calea pumnului unui bărbat, la un protest pentru libertatea femeilor.

– Sue Ann s-a îndrăgostit de Sloan.

„Care femeie nu s-a îndrăgostit?" se gândi Samantha.

Într-un timp relativ scurt, operatoarea găsi numărul de telefon de la Waverling Tools și, ușurată, Samantha îl auzi pe Todd spunând:

– Todd Baker la telefon.

Unul dintre lucrurile cu care se mândrea era faptul că biroul lui avea propriul telefon, în vreme ce unii dintre colegii lui trebuiau să-l folosească pe cel de la recepție. Conștientă că puteau fi auziți

și de alții, linia telefonică fiind comună, Samantha rezistă dorinței de a-i mărturisi motivul real pentru care îl sunase, în schimb zicându-i geologului că trebuia să-l vadă cât de curând posibil deoarece era vorba de o chestiune care necesita cunoștințele lui de specialitate. Dacă i-ar fi spus că descoperise craniul parțial al unui dinozaur, era foarte posibil ca vestea să se împrăștie, iar căutătorii de aventură să apară în Las Tres Lomas pentru a vedea fenomenul, ceea ce ar fi dus la distrugerea sitului. Todd deslușì anxietatea din vocea ei și, fără a mai prelungi conversația, îi zise că nu va putea veni până sâmbătă, când ar fi urmat să ia trenul de 7.40 dimineața spre Fort Worth. Avea Samantha să-l aștepte la gară și... mai făcea Grizzly clătitele lui cu cârnați pentru micul dejun de sâmbătă dimineață?

În timp ce Samantha punea receptorul în furcă, Billie June apăru grăbită prin ușa batantă a bucătăriei și intră în holul unde se afla telefonul, fața fiindu-i la fel de roșie precum cameea din coral.

– L-ai văzut, nu-i așa? o întrebă ea pe Samantha.

– Pe cine?

– Știi pe cine.

Millie May apăruse în pragul ușii salonului.

– A riscat venind aici, surioară.

– Știu, dar a trebuit să vină, rosti Billie June. Se va duce la Beaumont și va sta o vreme acolo, fiindcă are o treabă pentru Waverling Tools, și a vrut să mă vadă înainte să plece. Nu-i vei spune lui Sloan despre noi, nu-i așa, Samantha?

– Firește că nu, zise Samantha. Oricum, eu și fratele vostru nu prea mai vorbim.

– Eu aș vrea să vorbiți, spuse Millie May pe un ton plin de tristețe. Atunci, poate am afla și noi ce Dumnezeu s-a petrecut între el și domnișoara Sfânta Sfintelor. Poți rămâne la o cafea?

Simțind un fior de încântare, Samantha își scoase pălăria și mănușile de călărie. Așadar, Anne nu-și imagina ce nu era.

– Desigur că pot, rosti ea.

Capitolul 38

– Pe toți dracii! înjură Daniel Lane în timp ce se îndepărta călare de casa principală de la Triple S, mergând în direcție opusă față

de cea în care știa că i-ar fi întâlnit pe lucrătorii lui Sloan Singleton care marcau vitele. Samantha Gordon îl văzuse îmbrățișând-o pe Billie June. Probabil că nu avea să-i spună nimic fratelui ei, dar cu cât știau mai puțini oameni că relația lor continua, cu atât mai bine. Cel puțin, deocamdată. Înainte de apariția Samanthei Gordon, doar Millie May știuse că el și Billie June încă se întâlneau. Millie May nu aproba asta, dar avea să-și țină gura din dragoste pentru sora ei, care era capabilă să facă o nebunie dacă ar fi fost împiedicată să se vadă cu el. Billie June nu era genul cu care să te pui când îi sărea mustarul.

Acela era unul dintre lucrurile care îi plăceau la ea, care făcea să-i fie mai ușor a se întâlni cu ea de două ori pe lună, sâmbătă, la un depou dintre Fort Worth și Dallas. Acolo se afla o micuță cafenea care avea o curte și bănci în spate, unde puteau să-și bea cafeaua, să se țină de mână și să se sărute din când în când. Era cel mai bun aranjament pe care reușiseră să-l facă până când aveau să găsească un loc de întâlnire mai bun. Erau mult mai multe lucruri pe care Billie June dorea să le facă dacă găseau un loc intim, însă el intenționa să aștepte până considera că momentul era potrivit.

Aceea era prima dată când riscase să vină la fermă. Ei trei scorniseră o poveste pentru cazul în care ar fi fost prinși. Millie May avea să jure că Daniel Lane venise într-un scop pur profesional. Nu cunoștea pe nimeni altcineva care ar fi putut să repare pintenii favoriți ai tatălui ei, pe care promisese că îi va dona muzeului înălțat în Fort Worth pentru a-i onora pe fermierii locali care contribuiseră la dezvoltarea industriei creșterii vitelor. De fapt, chiar Millie May era responsabilă cu achiziționarea exponatelor.

Pintenii încă se aflau pe masa de pe veranda din spate, neatinși, iar Daniel pleca de-acolo cu bine. Se gândise să-i ia și să-i repare de dragul ironiei, pregătindu-i pentru ziua când avea să poarte pintenii bătrânului ca o palmă dată lui Sloan, dar apoi se gândise că, la naiba, nu pe ai bătrânului dorea să-i poarte, ci pe ai fiului. Și avea s-o facă. Încă nu știa cum, dar se ocupa de asta, iar deocamdată totul mergea conform planului.

Adevărul era că, probabil, ar fi continuat să se vadă cu Billie June de dragul ei, dacă fratele ei mai mic ar fi stat deoparte și ar fi permis relației lor să-și urmeze cursul inevitabil. Daniel nu urmărise să pună mâna pe banii surorii lui sau pe o parte din fermă, după cum presupusese domnul Mare și Tare. Pe toți dracii, nu! Billie June era banală ca un sac cu fasole și cu cinci ani mai mare decât el. Cu timpul, noutatea relației lor ar fi trecut, iar el probabil că s-ar fi despărțit

de ea. În ziua în care Sloan Singleton venise călare și înarmat la acel picnic și îl făcuse să arate ca un coate-goale, Daniel nu urmărise să se aleagă cu nimic de la sora lui, ci voise doar o evadare socială din anosta lui viață de zi cu zi.

Începuse prin a-i părea rău de Billie June. Într-o zi, apăruse la atelierul lui Chandler îngrijorată și cu răsuflarea tăiată, o femeie ca o vrăbiuță agitată și ciripitoare. Calul ei favorit își pierduse o potcoavă, iar ea se temea că își fisurase copita sau mai rău.

– O, domnule Chandler, te rog, ajută-l pe Bo, strigase ea. Și-a pierdut...

În clipa aceea, privirea lui Billie June dăduse de el, care era fără cămașă, cu mușchii pieptului strălucind de sudoare, cu bicepșii încordați fiindcă lucra la nicovală, iar ea se oprise în mijlocul propoziției. Domnul Chandler văzuse că ochii i se bulbucaseră.

– Daniel, ce-ar fi să vezi despre ce vorbește domnișoara Singleton? rostise el făcându-i cu ochiul.

Daniel nu era potcovar de meserie. În general, nu punea potcoave cailor. Era fierar și făcea miracole cu metalele, dar se uitase la copita armăsarului, scosese o pietricică și îl potcovise. A doua zi, Billie June se întorsese.

– Cred că mi-am pierdut mănușa aici, spusese ea. Ai găsit-o cumva?

– Nu, domnișoară, n-am găsit-o, zisese Daniel și îl strigase pe șeful lui. Domnule Chandler, ați văzut cumva mănușa domnișoarei Singleton?

Șeful lui clătinase din cap, în ochi apărându-i un licăr de amuzament.

– Nu, n-am văzut-o.

– Oh! rostise Billie June ducându-și gânditoare mâna la obraz. Poate că am rătăcit-o în altă parte.

Daniel o întrebase de Bo. Billie June venise cu o șaretă trasă de alt cal.

– Ei bine... încă pare să-și ferească acel picior, răspunsese ea și îl privise cu ochi mari, plini de speranță. Crezi că...? Detest să te deranjez... dar crezi că... ai putea veni la fermă ca să mai arunci o privire la copita lui?

– Duminică după-amiază e bine? Atunci, sunt liber.

Chipul ei banal se luminase ca prima strălucire a flăcării unei lumânări abia aprinse.

– Ar fi perfect, spusese ea.

Daniel aflase ulterior că Sloan Singleton își petrecea după-amiezile și serile de duminică în oraș, întâlnindu-se cu o fată preocupată de binefaceri pe nume Anne Rutherford. În acea primă după-amiază de duminică, o găsise pe Billie June îmbrăcată foarte elegant și mirosind ca o grădină cu trandafiri. Pe veranda cu geamuri din spate, îl așteptau o carafă cu limonadă și fursecuri proaspăt făcute. După ce se uitase la copita lui Bo, care era perfect în regulă, se așezaseră la masa de pe verandă și stătuseră de vorbă. După ce scurta ei timiditate fusese alungată de însuflețirea naturală, Daniel descoperise surprins că era cea mai captivantă persoană pe care o întâlnise vreodată. Uitase complet să mai fie atent la nasul ei deviat într-o parte, la fruntea prea înaltă pentru chipul ei mic și la maxilarele oarecum asimetrice. Fusese fermecat de felul cum își mișca mâinile frumoase, de parcă ar fi dirijat un cor și se îndrăgostise de râsul ei, ca niște clopoței, dar cel mai mult îi apreciase inteligența. Amândoi citeau – el, când reușea să facă rost de cărți – și discutaseră despre romanele favorite, de multe dintre cele preferate de ea el neauzind până atunci.

– O, dar trebuie să le citești! declarase ea. Aș fi încântată să ți le împrumut.

Îl trimisese acasă cu coburii plini cu cărți, iar el o întrebase:

– Cum ți le voi da înapoi?

– Hai să ne revedem aici, la aceeași oră, peste două săptămâni, sugerase ea. Atunci, le vom putea discuta.

Astfel începuse prietenia lor – cel puțin Daniel așa o numea. Știuse foarte bine că Billie June își dorea mai mult, dar nu avusese de gând să-i facă pe plac. El era un singuratic. Billie June era singuratică. Asta era tot. Aveau multe lucruri despre care puteau vorbi. Ea era interesată de modul cum el crea obiecte din fier și oțel – „opere de artă!" declarase ea –, iar lui îi făcea plăcere să-i audă părerile despre orice subiect, de la problemele sociale până la bârfele din oraș. Abia aștepta după-amiezile de duminică petrecute împreună, care îl stimulau, îl făceau să uite de forjă și îi ofereau un motiv să se spele și să se aranjeze. Și trebuia să recunoască faptul că era măgulitor să se afle în compania unei lady, într-o casă frumoasă, în loc să fie în patul unei femei ușoare dintr-o cameră de la etajul unui saloon.

Astfel își dorise să fie relația lor, până la acel picnic de 4 Iulie când simțise că măruntaiele aveau să-i explodeze ca o cutie cu artificii. În ochii stăpânului de la Triple S, Daniel Lane o fi fost doar un asudat ajutor de fierar, dar nici un bărbat nu-l mai tratase ca pe un gunoi.

Avea să-l facă pe Sloan Singleton să plătească pentru faptul că îl umilise în public. Avea să se răzbune.

Cu ideile ei radicale despre drepturile animalelor și femeilor, Billie June era obișnuită să se dea în spectacol, iar asta nu avea s-o discrediteze în ochii orașului, după cum un țânțar n-ar fi reușit să doboare un stejar. Ea era o Singleton, o membră a înaltei societăți locale, iar Daniel Lane era un nimeni. Tot ce avea era modesta reputație pe care și-o făcuse prin faptul că putea crea orice din metal și mândria lui, iar Sloan Singleton i-o călcase în picioare. Daniel nu avea să stea ca un câine bătut la fierăria lui Chandler. Citise anunțul prin care Waverling Tools, din Dallas, căuta un om priceput la a lucra cu fierul și solicitase postul. Șeful lui îi dăduse o scrisoare de recomandare laudativă, iar după câteva zile, fusese angajat. Plecase în Dallas după ce îi promisese lui Billie June că nu avea să dispară cu totul din peisaj. La Waverling Tools, își găsise raiul pe pământ.

Compania era preocupată de dezvoltare, iar Daniel Lane avea de gând să evolueze odată cu ea, dar nu ca simplu fierar. Când Trevor Waverling aflase ce putea face dintr-o bucată de fier, cu ajutorul unui ciocan și al unei dălți, îl transferase la Departamentul de proiectare a uneltelor de foraj. După câteva săptămâni, realizase o mandrină îmbunătățită pentru prăjinile de foraj. În prezent, lucra la crearea unei coloane de tubaj dintr-un oțel mai rezistent, pentru a împiedica surparea găurii în timpul forării, unul dintre cele mai urâte coșmaruri ale sondorilor. Șeful lui înregistrase patentele pe numele lui Daniel Lane, compania plătind pentru asta, iar singura stipulare fiind că Waverling Tools avea să primească 90 de procente din sumele obținute prin vânzarea invențiilor în următorii cinci ani, înțelegerea urmând să fie renegociată după aceea. Daniel se gândise că era corect atâta vreme cât dreptul de proprietate asupra patentelor îi aparținea.

Deși compania începuse să producă instalații și instrumente de foraj, încă nu se preocupa de obținerea drepturilor asupra zăcămintelor și forarea efectivă pentru explorarea și exploatarea petrolului, însă se îndrepta în acea direcție. Trevor Waverling nu se grăbea, dar nici nu pierdea timpul. Învăța și se pregătea, iar lui Daniel îi plăcea respectiva abordare, deoarece reflecta propriul stil de a face lucrurile. De la prima descoperire a petrolului în acele locuri, în 1897, la Corsicana, adică la vreo 90 de kilometri distanță, șeful lui văzuse mulți investitori dând buzna în jocul de-a petrolul și alegându-se cu foraje inutile și buzunare goale. Pentru explorarea zăcămintelor

de petrol, angajase un geolog priceput, Todd Baker, și îl pregătea pe fiul lui, Nathan Holloway, pentru postul de concesionar. Cei doi formau o echipă competentă, după cum descoperise Daniel când i se ceruse să meargă cu ei în East Texas pentru a investiga o „perturbare a terenului" despre care un fermier credea că era un indiciu sigur al prezenței petrolului. Se dovedise că fermierul visa. Todd Baker analizase fisura și constatase că nu era decât o crăpătură a pământului cauzată de secetă, și nu o dovadă a existenței unui zăcământ de petrol sub o zonă de fractură. Având în vedere nebunia care îi cuprinsese pe speculanții de petrol și gaze, unii geologi s-ar fi repezit cu capul înainte și ar fi văzut mai târziu dacă era posibil să fie ceva acolo, iar unii concesionari ar fi trântit un contract sub nasul fermierului de îndată ce ar fi zărit fisura, însă nu așa procedaseră Todd și Nathan. Cei doi nu aveau de gând să rişte timpul și banii șefului lor cu cai verzi pe pereți, așa cum făceau mulți alții.

Într-adevăr, Daniel lucra la o companie în care se putea încrede că avea un viitor. La Waverling Tools, intenționa să aibă succes, să devină cineva, deoarece plănuia să învețe totul despre industria petrolieră și să treacă de la planșeta de proiectare în zona operațională a companiei. Lucrurile decurgeau conform dorințelor sale. Dovadă era și misiunea în care șeful lui îl trimitea luni, în micul oraș Beaumont, aflat în sud-estul Texasului. Acolo, urma a se întâlni cu un bărbat pe nume Anthony Lucas, care umbla prin Texas și prin tot Estul, încercând să-i convingă pe investitori și pe prospectori că sub domul de sare pe care localnicii îl numeau Spindletop Hill se afla petrol. Convingerea omului atrăsese atenția lui Trevor Waverling, care îi ceruse lui Daniel să se ocupe de asta. Așa că trebuia să se ducă în Beaumont pentru a evalua dacă afirmațiile lui erau reale sau dacă doar încerca să vândă o himeră. Avea să cerceteze trecutul lui Lucas, să stea de vorbă cu investitorii abordați de el, dacă era posibil, și să verifice el însuși domul pentru a vedea dacă existau dovezi care să susțină convingerea fermă a bărbatului că sub sare se găsea ceva.

Daniel îndrăznise să-l întrebe pe șeful lui de ce era interesat de acest lucru, explicându-i că respectiva informație l-ar ajuta să-și dea seama pe ce anume să-și concentreze investigațiile.

– Dacă se confirmă existența petrolului, mă gândesc să ofer echipamentele de foraj produse de Waverling Tools în schimbul unei cote din profitul exploatării, replicase el. În acest caz, va trebui să te duci periodic acolo, pentru a te ocupa de întreținerea instalațiilor și a rezolva eventualele defecțiuni ale echipamentelor, dar, pe lângă asta,

o să vreau să fii atent la ce se întâmplă acolo și să-mi raportezi tot ce vezi și auzi. Înțelegi ce-ți cer?

– Da, domnule, înțeleg, spusese Daniel.

Urma să fie depanator și spion. Îi plăcea asta. Astfel, poziția și importanța lui în cadrul companiei aveau să se îmbunătățească.

– Stai o săptămână, iar la ședința de luni vom asculta ce vei avea de zis, rostise Trevor Waverling. Mă voi baza pe raportul tău pentru a stabili dacă merită să mă duc la Beaumont pentru a face o înțelegere cu Lucas.

– Aveți cuvântul meu că voi cerceta toate detaliile, îl asigurase Daniel. Nu vă voi dezamăgi.

– Sunt sigur că nu, spusese șeful lui.

Pentru a te răzbuna pe un om, trebuia să-l bați la propriul joc. Jocul lui Sloan Singleton era reprezentat de avere și putere. Cumva, cândva, Daniel Lane avea să-l dea jos de pe acele culmi. Și la fel ca în cazul afacerilor cu petrol, intenționa să învețe din asocierea cu aceia care îl puteau ajuta să-și satisfacă ambiția, avea să învețe despre afacerea lui Sloan Singleton de la Billie June, sora lui.

Capitolul 39

Dimineață devreme în ziua de sâmbătă, Todd Baker luă trenul Texas Pacific și, după o călătorie de două ore de la Fort Worth la Dallas, se întâlni cu Samantha, care îl aștepta în gară. Din clipa în care o zări pe geamul compartimentului, își dădu seama că era ceva serios. Se plimba de colo-colo de parcă mișcarea ei permanentă putea face trenul să ajungă mai repede. Mireasa lui Ginny, care ținea la Samantha și îi era dor de ea, îl rugase s-o ia cu el și să-și petreacă ziua împreună, însă Todd o refuzase cu blândețe. (Oricum, lui Ginny nu-i plăceau clătitele cu cârnați.)

– Sam mi-a spus că are nevoie de cunoștințele mele, scumpo. Părea foarte insistentă. Bănuiesc că a găsit ceva la ferma Las Tres Lomas – o formațiune stâncoasă sau vreo relicvă marină. Ai rămâne singură ore în șir în caverna aia de casă, asta dacă n-ai vrea să vii călare împreună cu noi... Îi zâmbise și o sărutase în treacăt. Ceea ce bănuiesc că n-ai vrea.

Ginny îi zisese că avea perfectă dreptate în privința asta. Sperase că, după o scurtă consultare în privința unei roci sau a unei fosile, ar fi putut să ia prânzul împreună și să bârfească despre ultimele întâmplări din oraș.

Todd era îmbrăcat pentru eventualitatea petrecerii unui lung timp în șa, fiindcă se gândise că era posibil să trebuiască a se duce în cine știe ce colț îndepărtat al fermei, iar de la geamul trenului, văzu că și Samantha purta haine de călărie. Ce Dumnezeu găsise? El era un geolog care se ocupa cu prospecțiuni. L-ar fi chemat Samantha cu insistență pe el – care îi era bun prieten, dar nu confident – dacă n-ar fi descoperit ceva care să-l intereseze din punct de vedere profesional? Nu se putea să fie o scurgere de petrol sau o fractură prin care să iasă gaze, deși, la fel ca Trevor Waverling, și el credea că sub câmpiile centrale din Texas se găseau bogate depozite de petrol și gaze naturale, după cum dovedeau urmele de petrol găsite pe sol și numărul mare de izvoare sulfuroase. Dacă Samantha găsise ceva de genul ăsta la ferma Las Tres Lomas, ar fi păstrat tăcerea. Era categoric împotriva săpării de foraje petroliere pe terenurile arabile și pășuni.

Înainte de a se ridica de la locul lui, avu un răgaz de câteva minute în care o putu studia pe prietena lui prin geamul compartimentului. Ce avea să se întâmple cu Samantha Gordon acum, după ce se decisese să urmeze drumul ales de tatăl ei? Era sortită să-și petreacă viața în Las Tres Lomas, îndeplinindu-și greșita obligație de a face ce era de așteptat de la fiica unui crescător de vite? Ce pierdere tragică! Samantha avea mintea cea mai științifică pe care o întâlnise până în clipa aceea. O minte științifică presupunea o permanentă deschidere către idei, concepte și teorii noi, care puneau la îndoială lucrurile deja știute. La Școala Preparatoare Simmons, Samantha fusese renumită pentru acea încăpățânare. Faptul că nu înghițea pe nemestecate o concluzie preferată nu era motivat de îndărătnicie, ci de dorința sinceră de a afla adevărul. Todd știa că, spre deosebire de unii oameni de știință, Samantha putea să treacă peste idei preconcepute și credințe înrădăcinate și să accepte explicații noi atunci când erau susținute de dovezi. Todd nu avea să uite niciodată ziua când un experiment de laborator o făcuse să pună la îndoială teoria acceptată că petrolul se forma din rămășițele fosilizate ale animalelor și ale plantelor îngropate în străvechi straturi de roci. Microscopul și vasul gradat îi relevaseră faptul că, deși petrolul conține elemente chimice care se găsesc în materia organică, vâscosul lichid nu s-a format din resturile unor organisme vii. Din acest motiv, formulase ipoteza că era

posibil ca petrolul să se fi format dintr-o altă sursă, încă nedescoperită. Profesorul lor o luase în râs. În acest caz, putea Samantha explica de ce zăcămintele de petrol se găseau adesea deasupra sau în apropierea rămășițelor vieții preistorice?

Apoi Todd se întrebă cum Dumnezeu, sechestrată la fermă, ar putea găsi Samantha un bărbat la fel de inteligent și deosebit ca ea, pe cineva care s-o iubească și s-o prețuiască așa cum el o iubea și o prețuia pe Ginny a lui. Singurul bărbat cunoscut de el care îi era egal Samanthei – cu toate că Todd avea unele îndoieli în privința lui – era Sloan Singleton, însă el îi făcea curte superficialei de Anne Rutherford. Ce vedea Singleton la ea, cu excepția frumuseții, depășea puterea de înțelegere a minții pragmatice a lui Todd. Poate că o preferase pe Anne lui Sam tocmai pentru că era nătângă și o putea controla. Dacă așa stăteau lucrurile, Samantha nu era deloc potrivită pentru Sloan Singleton. Todd suspină. După cum ar fi spus romantica lui Ginny, era oare încântătoarea și inteligenta lor Samantha „născută pentru a înflori nevăzută și a-și irosi dulceața în pustiu", precum floarea din poemul lui Thomas Gray?

– *Un sauropod!* exclamă Todd puțin mai târziu, după ce Samantha îi spuse motivul pentru care îl chemase. Își exprimase surprinderea atât de zgomotos, încât atrase privirile celor aflați pe peron. Ești sigură?

– Nu, tocmai de aceea am vrut să vii, dar sunt aproape sigură. Ți-am adus un cal înșeuat. Aș fi venit cu o trăsură, dar ar fi trebuit să o lăsăm la grajd și să luăm caii de-acolo. Așa, putem ieși de pe drum și să ne ducem direct la Windy Bluff.

Lui Todd îi căzu fața.

– Poftim? Înainte să mâncăm clătite cu cârnați?

– Mai târziu, după ce vei vedea ce am descoperit. Săptămâna asta, aproape că am luat-o razna așteptându-te.

Cam o oră mai târziu, Todd stătea pe vine lângă craniul parțial. Îndepărtă nisipul adunat și examină cu grijă impresiunea botului și a maxilarului.

– Da, mi se par a fi trăsăturile unui dinozaur. Chiar ar putea fi o chestie deosebită, Sam! Majorității scheletelor acestor animale care s-au găsit până acum le lipsește capul. Craniile dinozaurilor erau atât de mici și de fragile, încât, atunci când mureau, capetele erau primele care se dezintegrau.

– Așadar, cu cine să iau legătura în privința asta? întrebă Samantha. Cu cei de la Muzeul de Istorie Naturală, din New York?

– Cred că așa ar fi cel mai bine, iar eu îl voi contacta pe prietenul meu de la Muzeul de Istorie Naturală Peabody, de la Yale. Au un paleontolog specializat în vertebrate. Todd se ridică și își scutură mâinile de nisip. Văd că ți-ai adus Kodakul. Fă poze din toate unghiurile și trimite-le la muzeu împreună cu o scrisoare în care descrii ce ai găsit. Între timp, zona asta trebuie îngrădită... Se opri și se holbă. Ce Dumnezeu e *ăla?*

Pentru a face o poză cu un aparat Kodak era necesar ca fotograful să-l țină la nivelul taliei, să-l îndrepte spre obiectul de care era interesat și să răsucească un buton. Străduindu-se să fotografieze fosila dintr-un unghi potrivit, în ciuda poziției dificile, Samantha întrebă:

– Ce anume?

– Animalul ăla, răspunse Todd arătând spre el.

Samantha privi în direcția indicată de degetul lui, apoi zâmbi.

– A, ăla e Saved, vițelul pe care l-am hrănit cu biberonul după ce mama lui a murit.

Boul cu vârfurile coarnelor roșii ca focul se apropiase și îi privea curios de la mică distanță. Iapa lui Todd necheză ușurel și își flutură speriată coada. Samantha o alesese datorită blândeții ei fiindcă, orășean fiind, prietenul ei geolog nu era obișnuit să călărească.

– De ce are coarnele vopsite?

– Pentru a-l deosebi de alți boi și a nu fi vândut sau ucis. Este o poveste personală.

– Pare primejdios.

– N-ar face rău nici măcar unei muște.

– Ei bine, în acest caz... Todd se întoarse entuziasmat spre Samantha. Ai vrea să-mi faci o poză cu mine călare pe el, pentru Ginny? Sunt sigur că ar impresiona-o.

Samantha râse.

– Dacă n-o va impresiona, măcar o va amuza, rosti ea. Firește că îți fac o poză. Măcar atât pot face drept mulțumire că te-ai ostenit să vii până aici. Stai locului până îl pregătesc pe Saved.

Todd păstră distanța în timp ce Samantha mângâie urechile boului și îi vorbi încetișor. Apoi îi făcu geologului semn să se apropie.

– Ai grijă să nu-l sperii, spuse ea. Asta-i o experiență nouă pentru el. Trece-ți foarte încet piciorul peste spinarea lui. Așa! Acum, nu mișca și rânjește ca un cowboy beat până îți fac poza.

În vreme ce Samantha poziționa aparatul de fotografiat, boul scoase brusc un muget de protest, care sperie calul lui Todd. Iapa necheză și smuci frâul legat lejer de un stâlp al porții. Cureaua

de piele se desprinse, iar calul înșeuat o rupse la fugă peste pășune, în direcția hambarului și a grajdului. Aparent inspirat de idee, Saved reacționă similar, însă o luă la goană în direcție opusă. Samantha privi cu gura căscată cum boul se îndepărta în viteză, cu Todd săltând pe spinarea lui și ținându-se cu disperare de coarnele animalului. În pantaloni negri, picioarele lui lungi și subțiri parcă erau ale unei sperietori de ciori.

– *Samantha!* urlă el.

Pony întoarse capul și o privi întrebător, parcă vrând să afle ce dorea să facă. Dacă ar fi pornit călare după Todd, boul s-ar fi putut simți îndemnat să alerge în continuare sau, mai rău, să-l azvârle pe Todd de pe spinarea lui. În orice caz, prietenul ei nu avea să mai reziste mult. Decise să fugă pe jos după ei, sperând că Todd avea să dea drumul coarnelor lui Saved și să se lase să alunece de pe el.

Geologul exact asta făcu, însă abia după ce își pierdu speranța că animalul avea să încetinească în curând. Aterizâ, se rostogoli, se opri cu fața în jos și cu nasul înfipt în țărână, iar apoi auzi animalul oprindu-se și începând să pască. „Slavă Domnului!" se gândi Todd mulțumit că nu fusese călcat în copite sau luat în coarne ca pedeapsă pentru insulta la adresa demnității boului. Trecură câteva minute până se simți capabil să se miște. Se afla la capătul cel mai îndepărtat al fermei, un loc unde abia de călcase vreodată picior de om. Venindu-și în fire, Todd deveni brusc atent, își înălță capul puțin, studie solul, adulmecă, apoi își bagă din nou nasul în țărână. Instantaneu, identifică mirosul. „Dumnezeule!" Se ridică încet, călăritul boului și căzătura fiind complet uitate. O văzu pe Samantha apropiindu-se grăbită. Încă era la o distanță măricică, fapt care îi oferi lui Todd răgazul de a-și scoate batista și de a lua o mână de pământ. Împachetă repede în batistă dovada potențialei comori neștiute și o bagă în buzunar.

– Ești teafăr? întrebă Samantha.

– Sunt foarte în regulă, răspunse Todd.

Se uită la formațiunile stâncoase care se înălțau din pământ și pe care oamenii le numeau Windy Bluff, iar fericirea i se intensifică. Din față, acele formațiuni arătau ca doi bolovani uriași și abrupți, însă din locul unde se afla el se vedea că reprezentau o „cută" geologică, un strat sedimentar în formă de val, care vorbea propriul limbaj. Când Samantha ajunse lângă el, o întrebă cu o nonșalanță care contrazicea durerea nasului pe care îl simțea zvâcnind și entuziasmul clocotitor din sinea lui.

– Ai reușit să-mi faci o poză înainte ca Saved să mă ducă la plimbare?

– Am reușit, răspunse ea și începu să râdă.

– Ce-i așa de amuzant?

– Nasul tău. E plin de țărână.

Capitolul 40

Samantha rosti uimită:

– Nu rămâi să mănânci clătitele cu cârnați făcute de Grizzly? Asta-i una dintre mâncărurile care îți plac cel mai mult. Le-a făcut special pentru tine, că în meniul celei de-a treia sâmbete a lunii avem gulaș de vită cu ouă.

– Ăăă, nu, Sam, i-am promis lui Ginny că mă întorc cât de repede pot. Își masă spinarea. Te superi dacă te rog să mă duci la gară cu o trăsură?

În gară, se îmbrățișară frățește, iar Todd speră ca Samantha să nu-i fi simțit încordarea trupului și nici să nu aștepte până când el se urca în trenul spre Dallas. Ea își spusese că avea să-și petreacă restul zilei și noaptea la mama ei și că va împacheta aparatul de fotografiat ca să-l trimită la Eastman Kodak Company, din Rochester, New York, pentru ca filmul să fie developat. Adăugă apoi că, de îndată ce le va primi, îi va trimite copii ale pozelor, pentru ca el să i le poată expedia prietenului de la Yale.

Todd gândi rapid. Decizia Samanthei de a rămâne la Fort Worth peste noapte îi convenea de minune, dar îi propuse o altă idee. Cu o voce îngrijorată, rosti:

– Vei avea grijă ca aparatul să ajungă la poștă direct din mâinile tale, da?

Samantha păru mirată.

– Nu, Todd. Jimmy sau Mildred îl vor duce la poștă. Deoarece tata este plecat, va trebui să mă întorc la fermă mâine-dimineață devreme.

Todd se prefăcu a fi îngrijorat în privința siguranței aparatului de fotografiat.

– Mă lași să duc eu Kodakul la poștă? sugeră el. L-aș putea expedia luni dimineață, mai devreme decât ar putea s-o facă Jimmy sau Mildred. Ar fi mai rapid așa.

Cu îngăduință amuzată, Samantha îi dădu aparatul de fotografiat.

– Dacă asta de liniștește, domnule Agitat, te rog, expediază-l tu. Îți mulțumesc! adăugă ea.

Todd îl luă din mâinile ei cu o mare grijă prefăcută și îl strânse la piept de parcă era o comoară neprețuită, după care îi zise că nu era nevoie să aștepte până pleca el.

– Mai bine, îți petreci timpul cu mama ta, spuse el și se simți ușurat când Samantha, după ce îl sărută pe obraz și îi zise că era un prieten grozav, îi ascultă sugestia.

Pentru Todd, următoarele ore fură cele mai pline de neliniște din viața lui, fără a le pune la socoteală pe cele când, la 8 ani, își pierduse părinții în New York, iar lor le luase o jumătate de zi ca să-l găsească. Tremurase de spaimă până când, în cele din urmă, se reîntâlnise cu familia lui, însă de data aceea tremura de un entuziasm abia stăpânit. Putea paria pe diploma lui de geolog că în pământul de la marginea nordică a fermei Las Tres Lomas se afla petrol – poate, chiar un mare zăcământ. Testele de laborator aveau să dezvăluie dacă solul din batista lui și alte mostre pe care avea să le preleveze cât timp Samantha se afla la mama ei îi confirmau bănuiala. Windy Bluff părea a fi un anticlinal, numele geologic pentru o structură de suprafață în formă de dom, care putea indica prezența unui depozit de petrol sau gaze. Lui Todd nu-i venea să creadă ce noroc avea că putea să se întoarcă nevăzut în acel loc. Samantha și tatăl ei fiind plecați de la fermă, probabil că nimeni de la fermă, cu excepția acelui bou tâmpit, nu avea treabă la Windy Bluff, așa că putea să exploreze în liniște, fără teama că va fi descoperit.

În acele ore interminabile, Todd trebui să aștepte ca managerul grajdului de unde dorea să închirieze un cal să se întoarcă de la masă, apoi să străbată traficul intens de la miezul zilei, din Fort Worth, pentru a ajunge la drumul care ducea spre Las Tres Lomas. Când în sfârșit ajunse acolo, memoria îl trădă, iar el nu-și aminti scurtătura spre fermă, așa că trebui să se întoarcă și să refacă drumul, ceea ce îl făcu să piardă timp prețios până își aminti de stâlpul gardului în care fusese cioplită o mică inimă și o luă în direcția corectă. Cu un strigăt victorios, își îmboldi apaticul cal să alerge cu toată viteza de care era în stare. Trebuia să-și isprăvească misiunea la vreme pentru a prinde trenul de ora 17.00 spre Dallas, altminteri avea să ajungă prea târziu în acea seară ca să-l deranjeze acasă pe Trevor Waverling.

Pe Todd îl mustra conștiința din pricina a ceea ce era pe cale să facă, dar, oricât de mult ținea la Samantha, trebuia să se gândească

la situația lui în primul rând. Samantha ar fi fost împotriva săpării de foraje petroliere într-un sit paleontologic. Todd nu avea nici o îndoială că fotografiile din Kodakul ei aveau să dovedească faptul că relicva găsită reprezenta fruntea, botul și maxilarul unui dinozaur, însă el era un geolog specializat în prospecțiuni. Reputația profesională și bunăstarea soției și a viitorilor copii depindeau de găsirea petrolului pentru șeful lui. Deocamdată, nu găsise nimic. Deocamdată, Trevor Waverling îl prețuia pentru faptul că îl împiedicase să facă afaceri păguboase, însă compania Waverling Tools era pregătită și nerăbdătoare să intre în domeniul explorării petrolului. Banii pentru săparea unui foraj se aflau în bancă. Șeful lui aștepta ca geologul să-și dea acordul pentru a-l trimite pe Nathan Holloway, concesionarul său, să încheie un contract de concesiune cu proprietarul terenului ales de el. De data aceea, se părea că geologul găsise locul perfect.

La Triple S, după-amiezile târzii de sâmbătă erau momente de relaxare. Exceptând activitățile zilnice obligatorii la o fermă, celelalte treburi fuseseră făcute, iar restul zilei era liber pentru lucrători. Cei mai mulți își spălară murdăria și sudoarea într-o baie amenajată în aer liber, cu oglinzi, ligheane pentru bărbierit și câteva dușuri, își lustruiră ghetele și își puseră cea mai bună cămașă și cei mai buni jeanși pentru a-și petrece seara în oraș. În casa principală, Millie May și Billie June se pregătiră pentru o seară în oraș sau una acasă, în funcție de starea lor de spirit. Adesea, în oraș sau la vreo fermă învecinată era o petrecere la care erau invitate, dar, dacă nu aveau chef să meargă, surorile aranjau să se distreze pe cont propriu. Distracția putea varia de la întâlniri cu susținătorii cauzelor de care erau pasionate la serate muzicale și jocuri de cărți private. De aproape un an, fratele lor se întorcea acasă după-amiaza târziu, se îmbăia, se îmbrăca în haine de oraș și pleca să-și petreacă seara în compania lui Anne Rutherford.

În seara aceea, surorile aveau să primească un grup cu care să joace bridge. Billie June pregăti creioanele, blocnotesurile și pachetele de cărți pe trei mese din salon, ascultă ceasul bătând ora 17.00 și așteptă să audă pașii lui Sloan răsunând în hol. Înainte ca el să urce la etaj, dorea să-i spună de intenția ei de a se duce cu trenul la Beaumont, pentru a-și vizita o fostă colegă de școală, săptămâna următoare. El controla fondul ei fiduciar, iar ea avea nevoie de bani pentru biletul de tren. O bună bucată de vreme, își ciuli urechile în zadar, apoi se duse să se consulte cu sora ei, care se afla în bucătărie.

Millie May o ajuta pe bucătăreasă la pregătirea tăvilor cu sendvișuri și alte delicatese pentru musafirii care veneau la bridge.

– Millie May, l-ai văzut cumva pe Sloan?

Fratele lor avea obiceiul ca, la sfârșitul zilei, să treacă pe la bucătărie pentru a lua o mică gustare pe care s-o ducă în camera lui. Încă din copilăria lui, Consuelo, priceputa lor bucătăreasă, o mexicană scundă, care își făcea treaba în tăcere, lăsa mereu ceva pentru *joven maestro* – tânărul stăpân –, pe un colț al mesei din bucătărie, pentru ca „stomacul lui să fie *contento* – mulțumit – până la cină". Drept răspuns, Millie May arătă spre bucata de brânză și felia de pâine care îl așteptau sub un ștergar.

Billie June privi îngrijorată spre masă.

– Unde ar putea fi? Sâmbătă, este mereu acasă la ora asta și sunt sigură că Anne îl așteaptă.

– Astăzi, trebuiau să termine marcarea vitelor. Probabil că a apărut ceva neprevăzut, spuse sora ei.

Acel ceva neprevăzut care apăruse îl făcu pe supraveghetorul de la Triple S să-și privească șeful de parcă nu era sigur că auzise bine. În clipa când surorile lui vorbeau despre el, Sloan urcă pe calul folosit la fermă și îi spuse adjunctului său că se ducea să verifice gardul fermei. Dacă avea nevoie de reparații, urma să le facă luni dimineață.

– Te duci să verifici gardul, șefule? Așa de târziu sâmbătă după-amiază? Credeam că te duci acasă.

– Încă nu. Mă duc să verific gardul.

– Care secțiune?

– Partea dintre noi și ferma Gordonilor. Te rog, trimite pe cineva acasă, să le zică surorilor mele că voi întârzia.

În timp ce se îndepărta, Sloan se gândi că Millie May și Billie June aveau să analizeze pe toate părțile respectiva informație. Se așteptau ca el să vină acasă și să se schimbe pentru a o duce pe Anne la o petrecere, însă el refuzase invitația pretextând că avea treabă, ceea ce, în seara aceea, nu era departe de adevăr. Se simțea neobișnuit de obosit pentru o zi de sâmbătă, cu program scurt, murdar, transpirat și duhnind a fum. I-ar fi prins bine vreo două porții de burbon, o baie și o cină fierbinte, dar trebuia să se gândească la ceva, iar pentru el, la fel ca pentru majoritatea fermierilor, cel mai bun loc ca să facă asta era în șa.

Adevărul era că, sub pretextul verificării sârmelor slăbite și a stâlpilor care se clătinau, era posibil s-o vadă pe Samantha peste gard.

De câteva ori, avusese surpriza plăcută de a o vedea la Windy Bluff când ea venise călare, să-i aducă boului ei ceva bun de mâncare. O strigase și se întâlniseră lângă poarta din sârmă ghimpată. În ultimii ani, poarta rămăsese închisă, nu ca pe vremea copilăriei lor, când fusese un loc de trecere veșnic deschis între fermele lor.

Călări într-acolo simțind în piept durerea stârnită de amintirea zilei cruciale când Neal ucisese puma. Sloan considera acea zi din aprilie drept o linie de demarcație fermă între trecutul și prezentul relației lui cu Samantha, și poate că același lucru era valabil și pentru Neal și Samantha. Sloan se gândise de nenumărate ori la șocantele remarci făcute de tată și fiică în acea zi cumplită. Din comentariul lui Neal – „dacă te trădează vreunul, nu vei pierde tot" – și al Samanthei – „nu voi putea să dreg niciodată ce am făcut" –, trăsese concluzia că ruptura dintre ei fusese pricinuită de o fisură apărută în loialitatea lui Sam. Lipsa de loialitate se afla în fruntea greșelilor pe care Neal nu le putea ierta. „Loialitatea este una dintre calitățile omenești cărora trebuie să le răspunzi cu aceeași măsură, îi spusese cândva mentorul lui. Poți respecta, onora, admira și chiar iubi fără a ți se răspunde la fel, dar loialitatea trebuie răsplătită cu loialitate."

Oare când nu răsplătise Samantha loialitatea tatălui ei? Cum l-ar fi putut trăda? Renunțase la o carieră promițătoare din loialitate față de Neal Gordon.

Durerea din inimile lui Neal și Sam fusese palpabilă în acea zi de aprilie, fiind parcă emanată ca un miros, iar el se simțise la fel de incapabil să-i ajute ca un om fără brațe care stă pe țărm și privește cum familia i se îneacă. „Tu nu ești fratele meu, Sloan... Îmi ești prieten... nici mai mult, nici mai puțin." Durerea provocată de acele cuvinte tranșante încă îl chinuia, dar îl silise să facă o autoevaluare care îl împiedicase să comită cea mai mare greșeală a vieții lui. Îndepărtarea din ultimul an a surorilor lui îl măcinase. Fără ele, îi era și mai tare dor de tatăl lui și îi lipsea tăria și susținerea familiei. Când surorile lui îl respinseseră, găsise alinare în brațele lui Anne Rutherford, o fată care nu-i punea la îndoială vorbele și faptele, care nu-l stimula și nu-l contrazicea, ci îl aprecia, îl încuraja și îl liniștea.

„E supusă, îi ziseseră surorile lui. Îți place pentru că poți face ce vrei cu ea, Sloan." El le privise surprins. Supusă? Doar pentru că nu avea opinii diferite față de orice spunea și făcea el? El ar fi zis că asta se chema susținere și era ceea ce dorea un bărbat de la o femeie.

Dar ajunsese să înțeleagă că surorile lui aveau dreptate și că el fusese un prost de căzuse în capcana abilității lui Anne de a-i gâdila

orgoliul masculin. Astfel, fusese orbit și nu văzuse cum era ea cu adevărat. Încetul cu încetul, precum vopseaua îndepărtată de pe un tablou falsificat, descoperise că Anne era pizmașă, meschină și, în secret, geloasă pe Samantha. Tatăl lui îi băgase în minte că motivele defineau un bărbat. „Motivul din spatele faptei determină cum și ce este un om", îi spusese el. Motivarea din spatele susținerii zeloase a cauzelor nobile nu era dorința lui Anne de a promova bibliotecile, educația publică, oferirea de mâncare nevoiașilor și de a face diverse fapte pentru binele oamenilor – lucruri care deveneau articole în ziare –, ci dorința de a ieși în evidență. Nimeni nu se aștepta ca frumoasa și privilegiata fiică a unuia dintre cei mai bogați bărbați din oraș să fie atât de devotată celor mai puțin norocoși, să fie atât de preocupată de cei obidiți. Sloan își dădea în sfârșit seama că „altruismul" lui Anne era de fapt o bijuterie concepută pentru a-i spori frumusețea în ochii publicului.

Surorile lui încercaseră să-i spună asta.

Dar lăsând toate astea la o parte, chiar dacă Anne ar fi fost sinceră ca o călugăriță, Sloan tot nu s-ar fi putut însura cu ea, ținând cont de sentimentele pe care le avea față de Samantha, și trebuia să-i zică acest lucru lui Anne.

Apropiindu-se de Windy Bluff, Sloan privi peste gard, cercetând pășunea în căutarea unei perechi de coarne cu vârfurile roșii, dar, în schimb, văzu un cal înșeuat legat de un stâlp al gardului. Preț de o secundă, inima îi crescu în piept, însă constată că apaticul cal nu era Pony. Călărețul probabil că auzise apropierea lui. Sloan mai merse cam un minut înainte ca un bărbat să apară de după înalții bolovani greșit numiți „taluz".

– Todd Baker! rosti Sloan surprins. Ce naiba cauți aici? Și ce e chestia aia din mâna ta?

Capitolul 41

Devreme în dimineața următoare, în timp ce se îndrepta spre Fort Worth, Sloan auzi răsunând în depărtare clopotul micuței biserici catolice din zonă. Parcă îi spunea *vaya con Dios* – „mergi cu Dumnezeu" –, iar el îi dori ca așa să fie. În seara precedentă, luase decizia ca, a doua zi, să se despartă de Anne. Momentul avea să fie nepotrivit.

Probabil că avea să-i găsească pe toți la micul dejun, dar tipicul program duminical al familiei Rutherford nu avea altă fereastră în care ar fi putut să stea de vorbă cu ea. După slujba de la biserică, Anne și familia ei aveau să ia prânzul la Worth (Sloan refuzase invitația de a-i însoți), iar apoi ea se întâlnea cu un grup de doamne pentru a discuta planurile legate de un viitor bal caritabil. În serile de duminică, familia Rutherford se aduna la cină în casa matroanei clanului, mama lui Noble Rutherford, tatăl lui Anne și președintele băncii de la care Sloan se împrumutase și la care era președinte al consiliului de administrație. În ultimele câteva duminici, Sloan refuzase și acele invitații. Ar fi putut aștepta un moment mai potrivit, dar dorea ca relația lui cu Anne Rutherford să fie încheiată înainte de următorul răsărit al soarelui. După aceea, avea să poată respira mai bine, cu toate că inima nu avea să-i fie mai ușoară.

În acea dimineață, după întâlnirea cu Todd Baker din după-amiaza precedentă, inima îi era mai grea decât oricând. Todd nu fusese niciodată unul dintre preferații lui. Atitudinea lui de superioritate era neplăcută, iar Sloan îl tolera pe geolog doar de dragul Samanthei. Știuse că jigodia aia nu era bună de nimic și înainte să fi apărut de după stâncile de la Windy Bluff. Când îl descoperise cu fosila Samanthei în mână, mărul lui Adam al geologului săltase precum indicatorul aparatului de măsurare a forței de la bâlci. Îl privise cu gura căscată pe Sloan, aflat în continuare pe calul lui, și începu să-i povestească precipitat ce căuta acolo. Îi spuse despre rugămintea lui Sam de a se uita la ceea ce ea bănuia a fi capul fosilizat al unui dinozaur, despre călăritul lui Saved și despre cum boul îl aruncase în țărână, unde nasul lui simțise miros de petrol. Recunoscuse că, după ce Sam îl lăsase la gară, revenise pentru a colecta și alte mostre de sol în vederea analizelor. Dacă testele de laborator indicau prezența petrolului, părerea lui era că Windy Bluff putea deveni un câmp petrolifer productiv. Nu-i zisese Samanthei de bănuiala lui deoarece știa ce părere ar fi avut despre forarea în apropierea a ceea ce ea credea a fi un posibil loc de îngropăciune al unor animale preistorice. Sloan înțelegea asta, nu-i așa? Sloan îi ignorase întrebarea.

– Și apoi, ce?

Todd îi spusese că apoi urma să-i dea raportul șefului său de la Waverling Tools, care urma să-l abordeze pe Neal Gordon pentru a discuta despre dreptul de forare în locul unde îi mirosise a petrol.

– Iar acel cap fosilizat pe care îl ții în mână reprezintă o dovadă că aici există petrol? întrebase Sloan.

Todd privise fosila ca și cum n-ar fi știut că se afla în mâna lui. Înghițise anevoie, fiind evident că nu știa ce explicație să dea.

– Ai venit aici ca să-l scoți din pământ, nu-i așa? rostise Sloan. Acesta este motivul real pentru care te-ai întors pe furiș – să furi descoperirea lui Sam, astfel încât ea să nu mai aibă nici o dovadă pe care s-o prezinte drept argument împotriva forării.

– Nu... nu! Eu... m-am gândit că, dacă tot eram aici, să-l iau ca să... ca să-l păstrez în siguranță.

– Îhî! făcuse Sloan. Îi fusese clar că Todd mințea. Descălecase, se apropiase de gard și întinsese mâna. Dă-mi-l!

Todd făcuse un pas îndărăt, strângând craniul la piept.

– Poftim?

– Ai auzit foarte bine ce-am zis. Dă-mi-l!

Todd îi dădu încet craniul.

– Ce ai de gând să faci cu el?

– Să i-l dau Samanthei, ca să-l păstreze în siguranță.

Chipul lui Todd se schimonosi a protest, dar cumva coloana vertebrală îi deveni rigidă.

– Sloan, te-aș ruga să reconsideri asta. Aici este petrol, iar asta ar putea însemna că zăcământul se întinde dincolo de linia gardului, până sub Triple S, însă nu vom ști cât de mare e până nu forăm. Gândește-te... nu va mai trebui să-ți faci griji din pricina banilor atunci când este secetă, când vitele se îmbolnăvesc, când scade prețul cărnii sau când crește prețul transportului pe calea ferată. Nu va mai trebui să-ți faci griji că îți vei pierde ferma fiindcă nu poți plăti ipoteca. Descoperirea petrolului te-ar face suficient de bogat ca să nu-ți mai faci niciodată griji pentru viitorul fermei. Sloan revenise lângă calul lui, iar Todd îl mai rugase o dată: Tot ce-ți cer este să te gândești de două ori înainte de a-i da acel craniu Samanthei. Fără el, nu există nici o dovadă care să susțină descoperirea ei.

– Există cuvântul Samanthei.

– Dar nici o probă *fizică* pe care s-o prezinte comunității științifice. În lipsa ei, nici o echipă de paleontologi nu va călca vreodată în Las Tres Lomas. În fond, nu contează, rostise Todd îndreptându-și sfidător umerii. Dacă mostrele mele dovedesc că am dreptate, îi voi prezenta raportul meu șefului, iar el îi va face o vizită lui Neal Gordon. Cred că amândoi știm care va fi părerea lui în această chestiune.

– Știi că trădezi încrederea Samanthei, nu-i așa? spusese Sloan.

Își scosese cămașa pentru a face din ea un sac pentru craniu, pe care să-l lege de cornul șeii. Scurta îmbățoșare a lui Todd se topi precum untul într-o tigaie încinsă.

– Da, știu. Și regret sincer, recunoscuse el.

Sloan îl lăsase pe Todd lângă gard, având pe chip o expresie atât de abătută cum nu mai văzuse niciodată la un om, însă și Sloan se simțea la fel de posomorât. Dacă probele de sol luate de Todd îi confirmau bănuielile, Sloan își dădea seama că un alt conflict serios avea să lărgească ruptura dintre Neal și Samantha. Neal va dori să se foreze. Samantha se va opune. Neal nu va vedea rostul de a pierde o avere care era posibil să existe în pământul lui doar pentru a conserva un eventual loc de îngropăciune al unor animale dispărute. Indiferent despre ce fusese vorba prima dată, avea să apară o altă situație în care era vorba de loialitate. Dacă se va ajunge la asta, avea Samantha să susțină conservarea unui sit paleontologic, în locul siguranței financiare a fermei Las Tres Lomas?

În timp ce călărise spre fermă gol până la brâu, Sloan fusese conștient că oferea o priveliște ciudată. Billie June intrase în bucătărie exact după ce își încheiase ultimul nasture al cămășii, iar el ascunsese fosila grăbit la subraț și nu se oprise să asculte ce dorise ea să discute cu el.

– Vorbim mai târziu, îi spusese el.

Până nu discuta cu Samantha, nu avea nici un rost să implice pe altcineva în trădarea lui Todd. Dusese craniul în camera lui, intenționând ca a doua zi, după ce se vedea cu Anne, să treacă pe la Estelle pentru a-i zice Samanthei ce se întâmplase. Deoarece craniul părea fragil, avea să-l lase în șifonierul lui și poate că aveau să se întoarcă împreună pentru ca ea să-l ia.

Cam la 30 de metri în față, zări o siluetă familiară săltând pe spinarea unui catâr, iar Sloan recunoscu trupul solid al lui Grizzly călare pe Delilah, catârca lui cu urechi lungi. Sloan își aminti lamentarea Samanthei: „Ar fi trebuit să ascult sfaturile lui Grizzly și Wayne și să nu o iau pe această cale..." Delilah se deplasa cu viteza de curgere a melasei reci. Sloan se întrebă dacă să încetinească pentru a sta de vorbă cu bucătarul, riscând să ajungă prea târziu la familia Rutherford și să nu o mai găsească pe Samantha la Estelle, aceasta plecând spre Las Tres Lomas înainte de sosirea lui. Totuși, deși de îndoia de asta, poate că reușea să-l facă pe Grizzly să-i spună ceva despre ruptura dintre Sam și tatăl ei. Grizzly nu era genul care să dea din casă.

– 'Neața, Grizzly, rosti Sloan când ajunse lângă el.

– 'Neața, Sloan.

– Te duci la biserică?

– Da. Tu te duci s-o vezi pe domnișoara Rutherford?

– Așa s-ar zice.

Sloan deslușise un vag „hm" din partea bucătarului.

– E totul în regulă la ferma Las Tres Lomas? întrebă el.

– Ei bine, asta-i o întrebare pe care n-ar trebui s-o pui dacă ai veni mai des.

– Ah, Grizzly! rosti Sloan cu tristețe. De la o vreme, trebuie să fiu invitat ca să vin.

Grizzly îl privi cu o sprânceană ridicată.

– Cine să te invite?

– Samantha.

– De când?

– De când m-a cam dat afară din casă, cu vreo două luni în urmă, atunci când ea și Neal au avut o neînțelegere. Cel puțin eu asta consider că a fost între ei.

Grizzly îl privi surprins.

– Știi de asta?

Sloan ridică din umeri.

– Ei bine, nu știu detalii, dar, din ziua în care Neal a împușcat puma, lucrurile n-au mai părut în regulă. Se uită la bucătar și își ridică o sprânceană. Cunoști ceva care ar putea arunca o oarecare lumină asupra acestei situații?

Grizzly întoarse capul pentru a scuipa în iarbă.

– Nu este treaba mea să vorbesc. Va trebui s-o întrebi pe Morning Glory.

– Evită să discute cu mine. Nu-mi mai face confidențe. Ăsta-i motivul pentru care n-am mai trecut pe la fermă. Cu două luni în urmă, Sam mi-a spus clar să nu mă mai amestec în treburile ei. Fapt este că nu mă mai simt bine-venit la ferma Las Tres Lomas.

Grizzly rosti cu o explozie de furie:

– Ei bine, și a cui e vina?

– A mea nu este! zise Sloan surprins.

– Eu sunt al naibii de sigur că este! replică Grizzly.

Sloan își opri brusc calul.

– De ce crezi asta?

– *Prr*, Delilah, scumpo! rosti Grizzly și se răsuci în șa pentru a-l privi în față pe Sloan. Chiar nu-ți dai seama că Samantha își protejează mândria alungându-te, după cum spui că a făcut?

Năucit, Sloan rosti:

– Cum adică își protejează mândria? Pentru ce dracu'?

Grizzly își ridică privirea spre cer și suspină profund.

– Dumnezeule mare, de ce mă faci să port o asemenea conversație, Sloan Singleton? Bănuiesc că va trebui să-mi tai limba ca să nu mai vorbesc atât de mult.

Sloan își îmboldi calul să-i taie calea lui Delilah.

– Grizzly, dacă nu-mi spui despre ce vorbești, o să-ți tai limba eu însumi.

– Samantha te iubește, tâmpitule, dar crezi că îți va arăta asta în condițiile în care tu te-ai încurcat cu domnișoara Rutherford? Nici vorbă s-o facă! Nu Morning Glory. Domnișoara Rutherford e la fel de potrivită pentru tine ca pietricelele pe un tort, zise Grizzly. Poftim! Te-am lămurit! Acum, dă-te la o parte din calea mea, că nu vreau să întârzii la biserică!

Sloan își dădu calul la o parte.

– De unde știi că Sam mă iubește?

– Întreab-o! rosti Grizzly lovind-o pe Delilah cu genunchii pentru a o face să meargă mai repede.

– O voi întreba! strigă Sloan și dădu pinteni calului, ca s-o ia la galop.

Capitolul 42

Când ajunse în zona rezidențială a bogătașilor din Fort Worth, se pomeni sfâșiat între dorința de a se duce mai întâi la casa lui Estelle, aflată la cinci străzi distanță de a familiei Rutherford, și dorința de a încheia mai repede relația cu Anne, însă înțelepciunea îi ținu în frâu nerăbdarea. Trebuia să îndepărteze obstacolul reprezentat de Anne, pentru a-i lăsa calea liberă Samanthei. Speranța că Grizzly nu-și imaginase sentimentele pe care i le nutrea Samantha făcea ca inima să-i bată cu frenezie, însă, în anumite privințe, credinciosul bucătar al Gordonilor o cunoștea mai bine decât oricine altcineva din viața ei.

În curtea impunătoarei reședințe a familiei Rutherford, Sloan găsi doi rândași care înhămau doi armăsari albi la trăsura care aveau să-i ducă pe Anne și părinții ei la Biserica Prezbiteriană Broadway. Noble Rutherford finanțase construcția măreței clădiri din cărămidă

și făcea parte din consiliul de conducere. Rândașii erau obișnuiți să-l vadă pe Sloan pe-acolo, așa că îl salutară din cap în timp ce el urcă treptele largi pentru a apăsa butonul modernei sonerii care luase locul tradiționalului ciocănel.

O servitoare răspunse la sonorul și iritantul bâzâit pe care Sloan îl auzi răsunând în casă.

– Domnul Singleton! rosti ea surprinsă. Nu vă așteptam, domnule.

– Îmi cer scuze că am venit neanunțat, spuse Sloan. O anunți, te rog, că sunt aici?

Anne Rutherford ieși grăbită din sufragerie, halatul din mătase și părul nestrâns fâlfâind în urma ei. Era evident că, de la locul ei la masă, aflat cu fața la geamurile care dădeau spre curte, îl zărise venind călare.

– Nu e nevoie, Bella, zise ea întâmpinându-l cu mâinile întinse, încântarea că îl vedea licărind în ochii ei. Sunt aici, Sloan, rosti ea de parcă el putea în sfârșit pune capăt căutării ei.

Sloan admise că frumusețea ei putea face ca inima unui bărbat să stea în loc, însă el nu simțea nici urmă de regret în legătură cu ce trebuia să facă. Îi simți mâinile calde și moi când le cuprinseră pe ale lui.

– Iartă-mă că nu am telefonat înainte, spuse el.

Purtând un halat din mătase scurt și având colțul unui șervet prins sub guler, tatăl ei veni în hol. Dominat de o pereche de sprâncene negre și zburlite, chipul lui îmbătrânit avea o expresie considerabil mai puțin primitoare decât a lui Anne când îl salută pe Sloan și îi strânse mâna. Noble Rutherford avea cunoștință de durerea pe care președintele consiliului său de administrație i-o provocase fiicei lui în ultima vreme.

– Nu contează, rosti Anne senină, luându-l de braț. Ești aici, iar asta-i tot ce contează. Și ai venit la momentul potrivit pentru micul dejun. Tati, îi spui tu Bellei să mai pună un tacâm la masă?

Sloan puse o palmă pe mâna ei care se afla pe brațul lui.

– Îmi pare rău, Anne, dar nu voi rămâne, zise el cu blândețe. Am putea merge undeva, să stăm de vorbă?

Anne își retrase încet mâna.

– Desigur, rosti ea, un zâmbet încordat dezvăluindu-i dinții mici și albi.

În timp ce o urmă pe fiica bancherului în salon, Sloan ignoră ridicarea suspicioasă a sprâncenelor amenințătoare ale lui Noble

Rutherford. Peste un sfert de oră, totul era încheiat. Sloan îi explicase motivul pentru care venise și văzuse cum șocul alungase lumina de pe chipul lui Anne. Totuși, primise vestea încheierii relației lor mai bine decât se așteptase și se temuse el. Nici măcar nu întrebase cine intervenise sau care era motivul pentru care sentimentele lui se schimbaseră. Din felul în care își îndreptase umerii și își ridicase bărbia, Sloan înțelesese că asta ar fi fost sub demnitatea ei și fusese recunoscător pentru mândria lui Anne. Ba chiar simțise, încă înainte de a isprăvi prezentarea motivului vizitei sale, că ea deja începuse să se gândească la modul cel mai bun de a transforma acea umilitoare înșelare a așteptărilor ei într-un avantaj social.

Însă când părăsi salonul, simți arsura amărăciunii ei încingându-i spinarea ca o lavă topită.

Plecând din casa în care niciodată nu avea să mai fie bine-venit, Sloan se gândi că își făcuse un dușman din Noble Rutherford, a cărui ostilitate nu avea să se stingă tot restul vieții sale. Noble nu era un om iertător. Sloan trebuia să aibă grijă să nu întârzie plata nici unei rate a împrumutului și, desigur, va fi necesar să demisioneze din consiliul director al Rutherford City Bank. Sloan pleca de-acolo fără alte regrete decât că singurătatea și orbirea îl aduseseră în acea situație nefericită, însă acea vrajă înșelătoare se rupsese și era de domeniul trecutului. Trebuia să se preocupe de viitorul lui și trebuia să se grăbească.

În timp ce urcă treptele și se folosi cu sârg de capul de leu din bronz de pe ușa din față, inima îi bătea ca un pendul care o luase razna. Estelle se ducea la Prima Biserică Metodistă, de la intersecția străzilor Fourth și Jones, și nu era exclus să o fi convins pe Samantha să o însoțească, deoarece nu pierdea nici o ocazie de a se lăuda cu ea. Pe de altă parte, era posibil ca Estelle să fi preferat să rămână acasă în acea duminică, pentru a se bucura de compania fiicei sale fără a trebui s-o împartă cu toată congregația. Sloan se aștepta ca Mildred să răspundă bubuiturilor lui și să-l întrebe dacă avea cumva impresia că stăpânii casei erau surzi, dar Samantha fu cea care deschise ușa.

– Sloan! exclamă ea, ochii cenușii rotunjindu-i-se de surprindere. Ce cauți aici?

Era îmbrăcată cu un halat, părul împletit în cozi groase căzându-i de pe umeri peste arcuirile sânilor, iar Sloan încremeni din pricina unui gând atât de zguduitor, încât ochii i se împăienjeniră. Dacă Grizzly se înșela? Dacă Samantha nu-l iubea?

Samantha scoase o slabă exclamație de îngrijorare și, în mod reflex, își ridică mâna și o puse pe chipul lui, așa cum făcuse când tatăl lui murise.

– Sloan, ce s-a întâmplat? A pățit ceva vreuna dintre surorile tale?

El îi cuprinse mâna de pe obrazul lui.

– Nu, rosti el, apoi izbucni: Samantha, vreau să-ți pun o întrebare. Una importantă.

Ea se retrase în hol, în ochi apărându-i un amestec de ușurare și curiozitate, iar el o urmă încă ținând-o de mână.

– Ce întrebare?

Mildred venise în hol pentru a deschide ușa de la intrare, iar Estelle deschisese ușa salonului ei, curioasă să afle cine venise. Brusc, Sloan își simți gura uscată. Înainte ca vreuna dintre femei să apuce a vorbi, Samantha repetă:

– Ce întrebare, Sloan?

– Samantha, tu mă iubești?

Estelle își duse o mână la obraz.

– O, Dumnezeule!

Mildred încremeni locului și murmură ceva în comanșă. Uitându-se peste umăr, Samantha spuse:

– Mamă, Mildred, vă rog să ne lăsați singuri.

Estelle se retrase în salon, iar Mildred se îndreptă spre bucătărie. Samantha întoarse capul spre Sloan.

– Care era întrebarea?

– Credeam că m-am exprimat clar. Mă iubești?

Samantha își smulse mâna din a lui și făcu un pas îndărăt de parcă apele revărsate ale unui râu amenințau să-i ude picioarele.

– Mi s-a părut mie că asta ai zis. Ce fel de glumă este?

Sloan se apropie de ea.

– Este o întrebare simplă, cu un răspuns simplu. Da sau nu. Mă iubești?

Aproape că văzu cum mintea ei prelucra acea întrebare. Ea nu-l minți niciodată. Samantha se încruntă și clătină din cap, dar din pricina evidentului efort de a-și da seama despre ce era vorba. El ar fi putut simplifica lucrurile pentru ea, însă și Sloan avea mândria lui.

– De ce mă întrebi? Ce te-a apucat?

Puteau juca acel joc toată ziua, dar el nici nu avea timp și nici nu-l lăsa inima. Ceața de pe ochi dispărându-i, Sloan mai făcu un pas și o cuprinse în brațe. Ea se mulă pe trupul lui ca o mănușă făcută pe

comandă, el o sărută îndelung și apăsat, iar după câteva clipe în care, surprinsă, încercă să se opună, îl sărută și ea, petrecându-și brațele pe după gâtul lui.

– Dumnezeule, chiar mă iubești! rosti el după ce ea se desprinse din îmbrățișarea lui.

Cu chipul stacojiu și în timp ce lacrimi de groază începură să-i șiroiască pe obraji, Samantha se răsti:

– Cum îndrăznești, Sloan Singleton?! Ce încerci să dovedești?

– *Chiar așa!* zise Estelle indignată, atrasă în ușa salonului, în vreme ce Mildred își ițise capul cu ochii ieșiți din orbite, pe după ușa bucătăriei, aflată în capătul holului.

– Că Grizzly a avut dreptate, slavă Domnului, fiindcă sunt al naibii de sigur că nu mi-aș fi dat seama de asta din felul cum te-ai purtat cu mine, spuse Sloan.

– Despre ce vorbești?

– Te iubesc, Sam! N-am încetat niciodată să te iubesc, după cum n-am încetat să respir. Pentru mine, e unul și același lucru.

Estelle icni, iar Mildred fluieră încetișor, în timp ce Samantha se uita la Sloan mută de uimire.

– Nu sunt logodit cu Anne și niciodată n-am intenționat să mă logodesc cu ea, rosti el. Pur și simplu, mi-a fost alături când tu nu erai, iar eu mă simțeam singur, asta a fost tot. Tocmai am fost la ea pentru a-i spune că relația noastră s-a sfârșit, indiferent ce fel de relație crede ea că am avut. Nu puteam continua să mă văd cu ea simțind ceea ce simt pentru tine.

Tăcerea se așternu în hol, asemănătoare cu a unei mulțimi care își ținea respirația în vreme ce urmărea evoluția unui trapezist. Sloan își agăță degetele mari de curea, își mută greutatea pe un picior, iar pe celălalt și-l puse puțin în față, atitudine pe care o adopta când aștepta răbdător explicațiile unui cowboy care greșise.

– Dacă Grizzly s-a înșelat în privința sentimentelor tale față de mine, nu trebuie decât să spui „nu te iubesc, Sloan", iar eu voi pleca și nu vom mai vorbi despre asta niciodată. Crezi că poți face asta?

– Nici într-un milion de ani! rosti ea.

– Atunci, vino și sărută-mă pentru a-mi dovedi, zise Sloan desprinzându-și degetele mari de la curea, iar Samantha se repezi în brațele lui.

Capitolul 43

În acea dimineață de duminică, Todd Baker sună la ușa casei lui Mavis Waverling. Cu o seară în urmă, din pricina întârzierii, luase ultimul tren din Fort Worth spre Dallas și sosise prea târziu pentru a se întâlni cu șeful lui. Stabilise o întâlnire cu el pentru dimineața aceea. Trevor Waverling îi deschise ușa și îi făcu semn să plece servitoarei noi, care venise să răspundă la sonerie.

– Hai să mergem în biroul meu, unde nu vom fi deranjați, spuse Trevor. Mama și fiica mea vor sosi de la biserică din clipă în clipă și va fi mare zarvă.

– Nathan s-a întors din Oklahoma, de la ceremonia de absolvire a fratelui său? întrebă Todd.

– S-a întors aseară târziu, iar în dimineața asta le-a însoțit pe fete la biserică. Ni se va alătura când se va întoarce. Ce-i atât de important de n-a putut aștepta până luni?

– Cred că am găsit un câmp petrolifer, rosti Todd.

Riscând să-l supere pe șeful său din pricina orei târzii la care îl deranja, Todd îl sunase acasă cu o seară în urmă, de la biroul său de la Waverling Tools. Nu i-ar fi transmis niciodată un asemenea mesaj la telefon, unde puteau asculta și alte urechi, așa că îi zisese pe scurt că avea vești de mare importanță, care nu puteau aștepta. Îl putea primi domnul Waverling în dimineața următoare?

Fiindcă apartamentul lor nu avea telefon, nu avusese cum să ia legătura cu Ginny pentru a-i spune că va întârzia. Fusese îngrijorată de moarte până să ajungă Todd acasă, însă el nu rezistase tentației de a analiza în laborator mostrele de sol și roci colectate de la Windy Bluff. Banalul test de amestecare a puțin pământ cu apă dovedise prezența hidrogenului și a carbonului, elementele principale ale petrolului și ale gazelor naturale. Petrolul se ridică la suprafața apei, dar se dizolvă în sulfură de carbon, ceea ce era o altă dovadă a unei infiltrații de petrol, care încă nu ajunsese la suprafața pământului, dar care exista în partea nordică a fermei Las Tres Lomas de la Trinidad. Todd nu avea pe ce paria, dar, dacă ar fi avut, ar fi pariat totul pe certitudinea că sub solul nisipos se afla un zăcământ de petrol.

Împrumutase un ciocănel și o daltă de la managerul grajdului cu cai de închiriat și tocmai desprinsese craniul din locul unde era

încastrat când auzise un cal apropiindu-se de gard și oprindu-se în locul unde îl legase pe al lui. Simțise cum i se zburlește părul de la ceafă. Și i se zburlise și mai tare când îl identificase pe călăreț în persoana lui Sloan Singleton. „Ce dracu' cauți aici?" îl întrebase fermierul, iar Todd aproape că își udase pantalonii. Ce putea să spună? Nu știa deloc să mintă, iar în fața cuiva atât de intimidant precum Sloan Singleton i-ar fi fost imposibil să inventeze o explicație plauzibilă, plus că nu avusese vreme să ascundă craniul. Așa că îi zisese totul.

Din acest motiv, era la mâna lui Sloan Singleton. Avea să-l trădeze Samanthei? Chiar conta asta pe termen lung? Oricum, se va certa cu Samantha când ea avea să afle că el convinsese un proprietar de pământ să concesioneze acea zonă în vederea săpării unui foraj de explorare, cu toate că și el considera că era posibil ca acolo să fie un cimitir de dinozauri. Todd prețuia prietenia deosebită pe care o avea cu Samantha. Ea accepta faptul că era cusurgiu (însă doar pentru că îi plăcea ca lucrurile să fie bine făcute), nu o deranja că se considera superior (pentru că era!) și era cea mai bună prietenă a soției lui, însă toate acele considerații păleau în comparație cu amploarea mizei. Plănuia să-și facă șeful fericit, să-i îmbogățească pe Gordoni și să-și creeze un renume în domeniul petrolier.

Intrară în salonul din spate, iar Samantha închise ușa după ce le aruncă o privire entuziasmatei sale mame și lui Mildred, avertizându-le că era bine să nu le prindă că se uitau pe gaura cheii. Ea și Sloan se sărutară îndelung și cu pasiune, apoi se așezară pe canapea strângându-se în brațe de parcă erau epuizații, dar fericiții supraviețuitori ai unui naufragiu.

– Sam, de când ți-ai dat seama de sentimentele pe care le ai pentru mine? întrebă Sloan mângâindu-i părul, care mereu îl făcuse să se gândească la frunzele timpurii ale arțarilor, poleite cu auriu.

Amintiri ale buclelor Samanthei i se perindară prin minte precum licăritul soarelui în apele unui râu. Samantha la 3 ani, când se rătăcise la un bâlci, iar inima lui de puști la aproape 7 ani încremenise în timp ce o căuta, până când îi zărise părul strălucind în mulțime. Samantha la 10 ani, aruncată de pe cal și leșinată, iarba aspră a preriei agățată în părul ei zgâriindu-i obrazul când o luase în brațe și o implorase să nu moară. Samantha la 16 ani, cu părul strălucind ca aurul sub toca neagră purtată la ceremonia de absolvire a liceului și strângerea de inimă pe care o simțise el când ea traversase scena de la Școala Preparatoare Simmons pentru a-și primi diploma pe care

el o considera un pașaport pentru viitorul ei departe de fermele lor, de Fort Worth și de el...

– De când am învățat să merg, răspunse ea. Până să apară Anne, am presupus mereu că vom fi împreună și dincolo de copilărie, că ne vom căsători și vom trăi fericiți până la adânci bătrâneți, exact așa cum se așteptau familiile noastre.

– Îmi doresc ca tata să fi trăit pentru a-i da această veste. Ar fi fost încântat.

– Al meu va fi extaziat, rosti Samantha. Acum, poate că îl va lăsa inima să mă ierte.

Sloan îi ridică bărbia pentru a se uita în ochii ei.

– Nu crezi că este vremea să-mi spui ce se petrece între tine și Neal? Ce ai făcut de crede că l-ai trădat?

Samantha suspină a profund regret.

– Am încercat să-mi găsesc părinții biologici, iar tata a aflat.

Stomacul lui Sloan se strânse, în timp ce Samantha îi povesti. Dumnezeu s-o ajute! Până la urmă, chiar fusese o lipsă de loialitate. Posesiv față de tot ce purta numele lui, lipsit de toleranță față de orice îi amenința casa, pământul și familia, considera căutările Samanthei drept o trădare, indiferent cât de mult o iubea. Sinistra imagine a cozii pumei care atârna de catargul de la ferma Las Tres Lomas îi apăru în minte. Sloan nu uitase niciodată cum Samantha venise la el, cu ani în urmă și îi povestise conversația dintre Neal și Estelle pe care o auzise după ce se întorsese de la orfelinat. „Nu i-aș părăsi nicicând pe mama și tata! De ce crede tata că aș face-o?"

Samantha avusese 10 ani atunci și vorbise ca un copil. Acum, avea 20 și se purtase ca o persoană adultă. Neal putea considera încercarea ei de a-și găsi rădăcinile drept o palmă trasă pe obrazul lui, o respingere a devotamentului părintesc pe care el și Estelle îl manifestau față de ea. Chiar dacă ea nu se folosea de informațiile aflate cu ocazia călătoriei la râul Red, pentru Neal curiozitatea Samanthei era de neiertat. Iar acum, un alt conflict, la fel de serios, era pe cale să se iște între tată și fiică.

– Am aruncat scrisoarea de la doamna Brewster, rosti Samantha. Nu mi-au mai trebuit informațiile ei. Nici nu știu de ce am încercat să-i găsesc.

– Eu știu, spuse Sloan. Trebuia să-i aline măcar în mică măsură durerea provocată de așa-zisa greșeală. Este ceva primordial să-ți dorești a ști unde te-ai născut, cine ți-a dat viață și, în cazul tău, de ce ai fost dată spre adopție. Este o necesitate pe care nu o puteai ignora

fără a face măcar o încercare de a afla răspunsurile, nu poți scăpa de o asemenea dorință după cum nu poți scăpa de umbra ta.

Samantha se desprinse din brațele lui și îl privi întrebătoare.

– Cum se poate ca tu să înțelegi toate astea, deși ai știut întotdeauna care îți sunt originile?

– Tocmai din acest motiv, răspunse Sloan. Am crescut știind că sunt un Singleton. Faptul că am știut acest lucru m-a ajutat să înțeleg cine sunt, cu bune și cu rele. Mi-a oferit o hartă a vieții mele, m-a ajutat să-mi stabilesc țelurile, a reprezentat o ancoră și o busolă. După ce tata a murit, nu știu cum aș fi supraviețuit fără toate astea. Așa încât înțeleg că te simți oarecum... nedefinită. Sloan mângâie coada de păr de pe umărul ei. Îmi doresc să-mi fi spus de la început despre ce e vorba. M-aș fi dus la Neal și i-aș fi zis că ți-ai căutat părinții biologici nu pentru că doreai o nouă familie, ci pur și simplu voiai să știi mai multe despre tine însăți. I-aș fi spus să-și amintească faptul că tu ești un om de știință. Că este normal pentru tine să fii curioasă, să dorești a afla originea lucrurilor.

Samantha clătină cu admirație din cap.

– Uitasem asta despre tine, Sloan Singleton.

– Ce anume?

– Cât de bine îmi înțelegeai sentimentele și că puteai să zici exact ce trebuia pentru a mă face să mă simt mai bine. Îți amintești acele lungi după-amiezi petrecute sub uriașul frasin bătrân de la Triple S, de pe malul râului, unde obișnuiam să ne spunem totul?

– Îmi amintesc, rosti Sloan.

Frasinul se aflase într-un câmp plin cu păpădii. Caii lor adorau să mănânce florile lor galbene, cu miros înțepător. Moartea tatălui său pusese capăt după-amiezilor petrecute la umbra copacului „Zilele păpădiilor", așa se gândea la ele în momentele de melancolie, când își amintea de vremurile lipsite de griji, care nu aveau să se mai întoarcă vreodată. Un fulger lovise frasinul la scurt timp după moartea tatălui său, iar Sloan pusese să fie tăiat, însă nu-l șterse din amintirile sale. Din ce în ce mai entuziasmată, Samantha începuse să-i povestească despre craniul animalului pe care îl găsise la Windy Bluff, iar Sloan, în vreme ce o asculta mâhnit, se pomeni gândindu-se la rămășițele carbonizate ale copacului. Reprezentau o aducere aminte că până și cele mai puternice și invincibile relații se puteau destrăma dacă interveneau anumite forțe.

– Cred că am găsit o dovadă care ar putea indica existența unui cimitir al dinozaurilor, spunea Samantha. În orice caz, craniul

reprezintă un punct de pornire al teoriei mele. Todd s-a oferit să trimită fotografiile la Muzeul de Istorie Naturală din New York și să ia legătura cu un prieten care este paleontolog la Muzeul de Istorie Naturală din Yale, pentru a fi analizate.

– Care fotografii?

– Cele pe care le-am făcut cu Kodakul meu. Am pozat craniul și i-am dat aparatul lui Todd, pentru ca, în dimineața asta, să-l trimită la fabrica din Rochester, New York. Va dura cam o lună până le voi primi. Între timp, vreau să păstrez asta pentru mine. Interesul meu pentru paleontologie o nemulțumește pe mama și... Vocea Samanthei se stinse. Vreau să lămuresc lucrurile cu tata înainte de a-i zice despre descoperirea mea. Nu cred că va obiecta în privința săpăturilor deoarece zona de la Windy Bluff nu este un loc bun pentru pășunat.

Sloan se ridică de pe canapea. Zărise o carafă cu apă pe cărucior pentru ceai și își simțise brusc gâtul uscat. Până să soseasc fotografiile, Neal avea să semneze contractul de închiriere cu Waverling Tools și era posibil ca forarea să înceapă deja la Windy Bluff. Sloan era sigur că Todd se baza pe asta. Așadar, era momentul potrivit pentru a-l demasca pe geolog și a-i spune Samanthei cum salvase craniul din mâinile lui. Însă argumentele reci ale lui Todd îi răsunau în minte: „Dacă mostrele dovedesc că am dreptate, îi voi prezenta raportul meu șefului, iar el îi va face o vizită lui Neal Gordon. Cred că amândoi știm care va fi părerea lui în această chestiune". Și: „Tot ce-ți cer este să te gândești de două ori înainte de a-i da acel craniu Samanthei. Fără el, nu există nici o dovadă care să susțină descoperirea ei".

Sloan bău îndelung dintr-un pahar cu apă. Se punea din nou problema loialității, după cum ar fi interpretat Neal lucrurile. Acel craniu putea reprezenta o altă testare a devotamentului Samanthei – de data aceea, față de Las Tres Lomas. Nu exista nimic prea sacru care să-l împiedice pe Neal să facă ceea ce era vital pentru pământul strămoșilor săi. Tolerase, dar nu înțelesese niciodată interesul Samanthei – și al oamenilor de știință – pentru viața preistorică. Avea să reacționeze cu vehemență la argumentele ei la fel de pătimașe că locul de îngropăciune al unor animale din vechime era mai prețios decât un câmp petrolifer, chiar dacă forarea însemna asigurarea existenței fermei. Acea dispută putea sfârși cu o ruptură în familia lor. Sloan nu suporta să se gândească la durerea lui Estelle, plus că nu trebuia să uite că, în acel conflict, avea să fie silit a ține partea

cuiva și că pe Neal avea să-l susțină. Petrolul era o resursă naturală a pământului la fel de necesară pentru bunăstarea oamenilor precum pământul care dădea de mâncare oamenilor și animalelor. Era de acord cu mentorul său că merita afectarea unei porțiuni de pământ pentru a obține siguranța întregii ferme. Așa că, dacă era să aibă un cuvânt de spus, avea să susțină forarea, însă cum avea să influențeze asta relația lui cu Samantha? După cum zisese Todd, fără craniu ea nu avea nici un argument. Fără craniu, era posibil ca ea să renunțe la luptă, mai ales că aveau să se căsătorească. Căsnicia și, peste un timp, maternitatea aveau să-i umple viața. Cum ar fi fost posibil să nu fie așa? El și Neal aveau să devină parteneri la fermele lor unite, în vreme ce Samantha urma să se ocupe de cămin.

Sloan privi pe fereastra salonului, dar fără să vadă ziua senină de-afară. Ce naiba să facă? La al cui interes să se gândească mai întâi, ce era mai important? După cum zisese tatăl lui, motivațiile unui om îl defineau, dar dacă cineva nu era sigur că o decizie era corectă sau nu?

Era greu de presupus, dar nu era exclus ca Neal să respecte dorința Samanthei de a aștepta până la sosirea fotografiilor, care aveau să reprezinte o dovadă într-un sens sau altul. În acel caz, ea nu mai avea nevoie de craniu.

– Sloan? rosti Samantha încet, cu îngrijorare în voce. La ce te gândești?

Sloan se hotărî. Nu era necesar să ia o decizie în clipa aceea. Avea timp s-o facă. Se răsuci spre Samantha în lumina strălucitoare a soarelui dimineții de iunie și zâmbi.

– Mă întrebam cât de curând am putea stabili data nunții noastre, spuse el.

Capitolul 44

Târziu în după-amiaza aceea, se despărțiră la intersecția drumurilor care duceau spre fermele lor, după ce Samantha îl invitase pe Sloan să meargă împreună la Windy Bluff, pentru a îngrădi comoara descoperită. La rugămintea Samanthei și fără ca Estelle să știe, Mildred îi făcuse rost de funie, țăruși și o pătură pentru a acoperi

și izola locul unde se afla craniul. Spre dezamăgirea ei, Sloan refuzase, părând stânjenit.

– Trebuie să mă întorc la fermă, Sam, spuse el aplecându-se pentru a o săruta înainte de a se da jos de pe capră și a se duce să-și dezlege calul.

Se întorseseră cu căruța ei, calul lui Sloan fiind legat la spatele ei. Samantha presupuse că înțelegea, dar era duminică, o zi de odihnă. Altădată, din curiozitate prietenească, l-ar fi întrebat de ce se grăbea să se întoarcă la Triple S, însă acum... Străbătută de un mic fior, se gândi că nu se cădea să-i ceară asemenea explicații până nu se căsătoreau.

– Dacă o să auzi țipete, să știi că vor fi ale lui Millie May și Billie June, care își vor manifesta bucuria, rosti Sloan. În cele din urmă, fratele lor a făcut ceva pe placul lor.

– Abia aștept ca tata să se întoarcă acasă și să-i spun, zise Samantha. Ar trebui să vină de la ferma La Paloma săptămâna viitoare.

Sloan puse piciorul pe scara șeii.

– Trimite pe cineva să mă anunțe că a sosit, iar eu voi veni pentru a te cere oficial în căsătorie. În curând, nu va mai trebui să ne despărțim. Tu vei veni la mine sau eu voi veni la tine. Din partea mea, cu cât mai curând, cu atât mai bine.

Samantha suspină și spuse:

– Aș dori să fie posibil chiar acum.

Deciseseră să-și anunțe logodna la petrecerea dată cu ocazia zilei de naștere a lui Sloan, care urma să aibă loc peste două săptămâni, și să se căsătorească în prima săptămână din august.

– Și eu la fel, rosti Sloan și se aplecă din șa pentru a o săruta din nou. Sam, adăugă el după ce își îndreptă trupul, știi că nu aș lua niciodată o decizie și nu aș face nimic care să nu fie în interesul tău, nu-i așa?

– Firește că știu, zise ea surprinsă. De ce întrebi?

– Pentru a mă asigura că înțelegi că niciodată n-aș face ceva intenționat pentru a te răni.

– Știu asta, spuse Samantha.

– Te iubesc, Samantha Gordon!

– Știu și asta, Sloan Singleton.

În timp ce căruța porni mai departe, Samantha se gândi la cuvintele rostite de Sloan la despărțire, la cât de miraculoase erau. Cu doar o zi în urmă, le auzise în imaginația ei. Iar în ziua aceea, fuseseră grăite în realitate. Mama ei fusese atât de fericită, încât o luase

pe Mildred de mâini și începuse să danseze cu ea prin salon. Wayne și Silbia, și mai ales Grizzly – ursul ăla băgăcios – aveau să fie încântați, însă, în clipa aceea, nu era nimeni la fermă cu care să poată dansa. Wayne era în oraș, la iubita lui, Silbia era liberă în zilele de duminică, iar Grizzly făcea mâncare la Casa masonică pentru văduve și orfani. Samantha râse. Se gândi că îi putea spune lui Saved vestea cea bună.

Puțin mai târziu, zări vârfurile roșii ale coarnelor boului în zona unde căzuse Todd, însă, înainte de a opri căruța, mai văzu ceva. Adâncitura din nisip unde ar fi trebuit să se afle presupusul ei sauropod fosilizat era goală.

Țelul misiunii sale îl conduse pe Neal precum lumina unui far deoarece, în ultimele zile, părăsise terenul plat și pantele domoale ale ținutului său natal și ajunsese pe pășunile cu sol argilos din Blackland Prairies. În drumul său, întâlnise râuri repezi și iarbă deasă și verde. Trecuse pe lângă pământul nisipos numit Eastern Cross Timbers, o regiune cu diverse soiuri de stejari, frasini albi, sicomori, plopi, ulmi și sălcii, care se întindea din Oklahoma până în partea centrală a comitatului Denton. Câteodată, pe porțiuni scurte, drumul era paralel cu calea ferată Missouri-Kansas-Texas, cea străbătută de trenul care le dusese pe Samantha și Mildred de la Fort Worth la Gainesville. Unii pasageri îi făcură cu mâna, iar el le răspunse la fel. Noaptea, dormea pe malul câte unui râu, își gătea fasole și șuncă la un foc de tabără, calul fiindu-i priponit în apropiere. Întins pe o pătură, cu pistolul Browning M1900 și pușca Winchester alături, se uita la stelele care îi făceau cu ochiul atotștiutoare și misterioase, preferând luminile celeste celor ale orașelor. Găsea o oarecare pace în vastitatea lor infinită, în susurul domol al apei de lângă el, în sunetele naturii noaptea.

În a treia zi, ajunse în Gainesville la începutul după-amiezii și îl întrebă pe un poștaș întâlnit în cale dacă nu știa unde se afla ferma Barrows. Bărbatul îi spuse că sigur că știa și îi zise încotro s-o ia. Neal se gândi să se oprească și să pună câteva întrebări discrete la magazinul general de la marginea orașului, pe care probabil că familia îl frecventa având în vedere că era cel mai aproape. Știa din experiență că oamenii nu puteau rezista tentației de a bârfi despre vecinii lor, iar uneori le era mai ușor să-și împărtășească opiniile unui străin. De la niște oameni care probabil că îi cunoșteau de o viață, Neal

ar fi aflat repede ce soi era familia Holloway și ar fi primit răspuns la întrebarea dacă Leon Holloway mai trăia.

Însă preferă să tragă singur concluziile în privința acelor oameni, așa că trecu pe lângă magazinul general și urmă instrucțiunile poștașului până întâlni niște treierători pe un câmp de grâu și își îndreptă calul bălțat către gard. Printre pleava purtată de vânt, un bărbat care părea a fi șeful lor îl zări, își ridică șapca și scoase o batistă de dimensiunea unui ștergar, cu care își șterse fruntea înainte de a porni spre el. Neal socoti că, fără îndoială, era agricultor. Nu doar șapca și salopeta îl deosebeau de un crescător de vite, ci și încovoierea trupului, și felul cum pășea indicau faptul că era un om care lucra cu sapa și cu plugul, nu cu un cal și o funie.

– Scuză-mă! strigă Neal pentru a se face auzit peste zgomotul mașinii de treierat. Nu vreau să deranjez, dar caut ferma Barrows.

– Ai găsit-o, străine, spuse bărbatul ridicând și el vocea din același motiv. Dar, dacă doreai s-o cumperi, ai făcut drumul degeaba. S-a vândut în aprilie.

– Așa de repede? rosti Neal, dezamăgirea din vocea lui sugerând că exact dorința de a cumpăra ferma îl făcuse să vină.

Bărbatul se apropie de gard și încuviință din cap.

– Mă tem că da.

– Iar foștii proprietari... presupun că au plecat, nu-i așa?

– S-au mutat la 1 iunie.

– Ai putea să-mi spui unde?

– Ei bine, aș vrea să știu cine întreabă.

– Neal Gordon. Am o fermă de vite la vreo 10 kilometri de Fort Worth. Neal își scoase pălăria pentru a-și șterge și el fruntea, fiindcă ziua devenise foarte călduroasă. Dumneata ești noul proprietar?

Bărbatul veni lângă gard și îl studie cu privirea cuiva care gândea că era posibil să se mai fi întâlnit.

– Eu sunt vânzătorul. Adică soția mea este. Eu adun ultima noastră recoltă. Mă numesc Leon Holloway.

Neal speră că reușise să-și controleze expresia astfel încât să nu i se vadă șocul. „Doamne, îndură-te!" Se uita în ochii tatălui Samanthei! Își puse pălăria pe cap.

– Serios? rosti el negăsind alte cuvinte, neștiind ce să facă sau să zică în continuare. Mă bucur să te cunosc.

Leon îl salută dând din cap și îl privi pieziș pe Neal.

– Cred că am cunoscut-o pe fiica dumitale. A venit din partea tatălui ei ca urmare a anunțului de vânzare a fermei pe care soția mea

l-a dat într-un ziar din Fort Worth. Ea și soția mea trebuiau să se întâlnească, dar cumva nu s-au găsit. Mi-a zis că o cheamă Samantha. După ce ea și Millicent nu s-au întâlnit, a venit aici, împreună cu servitoarea ei. Eu lucram pe câmp.

Neal își trecu repede limba peste buzele pe care le simțea uscate ca pâinea prăjită veche de o zi. Preț de o secundă, creierul parcă îi fu lipsit de oxigen. Samantha fusese cât pe ce a se întâlni cu mama ei.

– Da, era fiica mea. Ați... făcut cunoștință?

– N-aș putea spune că am făcut. Cred că m-a luat drept un lucrător la fermă. Ce te-a făcut să întrebi din nou de acest loc, domnule Gordon?

Neal improviză rapid.

– Nu mi-am făcut mari speranțe, dar m-am gândit că, poate, înțelegerea a picat, iar ferma este din nou de vânzare. Am o tabără de vite la sud de aici, în La Paloma, și doream să cumpăr acest pământ ca să am acces la râu. Fiindcă tot veneam încoace, m-am gândit că nu strica să mă interesez dacă nu cumva mai era disponibil, iar editorul ziarului mi-a dat numele soției dumitale.

– Nu strica, desigur, rosti Leon. Își scoase șapca și își scărpină capul. Ei bine, dacă vii de atât de departe – de la Fort Worth, nu-i așa? –, ești bine-venit să intri în casă și să te odihnești puțin. Leon arătă spre un grup de acoperișuri care se zăreau în zare, dincolo de câmpul galben. Apa din puț e rece, iar piersicile sunt coapte. Noii proprietari încă nu s-au mutat, iar pe verandă sunt niște scaune pe care soția mea nu le-a luat fiindcă a socotit că nu se potriveau în noua noastră casă. Ține drumul pe lângă gard și vei ajunge direct acolo. Vin și eu imediat.

Neal dori să refuze. Se pricepea să-i judece pe oameni și, în ciuda puținelor cuvinte schimbate, își dăduse seama că Leon Holloway era un om cumsecade. Cum ar fi putut un chip onest și deschis și o atitudine prietenoasă și sinceră să ascundă o inimă dispusă a renunța la fiica nou-născută fără a fi silită să o facă? Chiar voia Neal „să se odihnească puțin" și să stea la taclale cu bărbatul care era posibil să-i răpească bucuria vieții?

Însă acela era motivul pentru care venise. Simțind că răul era pe cale să se producă, Neal spuse:

– Este foarte amabil din partea dumitale. Apa rece și piersicile par grozave.

Capitolul 45

„Dumnezeule mare!" se gândi Leon în timp ce se îndrepta spre casă. Chiar era posibil ca fata care se oprise lângă gard în aprilie *să fie* fiica lui Millicent și sora geamănă a lui Nathan, iar crescătorul de vite, tatăl ei sau, mai degrabă, bărbatul care o adoptase? Spusese că ferma lui se afla la 10 kilometri de Fort Worth, ceea ce se potrivea cu puținul pe care Leon îl aflase de la doctorul Tolman și pe care nu-l uitase niciodată. Acel fapt și culoarea părului fetei nu puteau fi simple coincidențe. De ce venise cu adevărat omul acela? Dacă motivul era cel bănuit de Leon, cum aflase Neal Gordon informația care îl adusese acolo? De la Bridget Mahoney? De la doctorul Tolman? Și de ce apăruse după 20 de ani?

Leon îi pusese pe treierători să-și continue treaba și se urcase în șareta lui pentru a străbate câmpul ca să ajungă la vechea lui casă. Calul și trăsurica stârneau nori de praf și pleavă care îl împiedicau să vadă bine, însă avu impresia că deslușește calota Stetsonului pe deasupra gardului viu, îndreptându-se spre casă. Pălăria ajunse acolo înaintea lui. Când șareta se opri, crescătorul de vite descălecase deja și își adăpa calul dintr-o troacă.

Leon se duse la puț și scoase o găleată de apă. Umplu o cană de cositor și i-o dădu lui Neal.

– Avem o pompă, dar nu și apă trasă în casă, îi explică Leon. După ce am vândut ferma, soția mea a cumpărat o casă în Gainesville, iar acum, că avem canalizare, e mai fericită decât un porc în noroi.

– Apa care curge la robinet nu se compară cu asta, rosti Neal și bău îndelung din apa rece și pură.

– Ce zici de o piersică?

– Mi-ar face plăcere.

– Ia loc pe verandă, iar eu voi aduce două piersici Elberta.

Leon se îndreptă spre gardul livezii, aflat la câțiva metri distanță, și desprinse două piersici mari și dolofane de pe crengile încovoiate de fructe. Le aduse pe verandă și zise:

– Știai că piersicile fac parte din familia trandafirilor?

– Nu, nu știam, răspunse Neal.

– Da. Sunt verișoare cu caisele, prunele și migdalele.

– Serios?

– Cine s-ar fi gândit că sunt înrudite?

– E greu de imaginat, fu Neal de acord. Îl studie pe fermier în timp ce acesta își luă un scaun din răchită. Oare exista vreun înțeles ascuns în spatele acelei mici lecții de horticultură? Privi spre livadă. Păcat că toate piersicile alea se vor irosi. Va intra noul proprietar în posesia fermei înainte ca fructele să putrezească?

Leon îi întinse briceagul lui Neal și îl privi întrebător, însă acesta clătină din cap și îl scoase pe al lui.

– Puțin probabil. Familia mea culegea toate piersicile din acei copaci. Soția mea obișnuia să facă cea mai bună plăcintă cu piersici pe care ai mâncat-o vreodată. Făceam și înghețată din ele, umpleam cămara cu compot, iar ce rămânea dădeam vecinilor. Fiecare dintre piersicile noastre Elberta ajungea în locul potrivit. Leon tăie o felie de piersică și o bagă în gură. E bine ca orice și oricine să ajungă în locul potrivit.

Neal deslușì un murmur interior dintr-o sursă neidentificabilă. Nu prea reușea să urmărească firul filosofic a ceea ce îi zicea fermierul și nu era sigur unde voia acesta să ajungă. Era aproape ca și cum ghicise cine era el și motivul real al vizitei lui. Neal scoase lama briceagului.

– Ai pomenit de familia dumitale. Cât de mare este?

– Suntem patru. Eu, soția mea și doi copii, un băiat și o fată.

– Ce vârste au? La copii mă refer preciză Neal cu un mic zâmbet. Soția mea m-ar omorî dacă aș spune cuiva vârsta ei.

Leon râse.

– Și a mea la fel, crede-mă! Ei bine, să vedem, fiul meu, Randolph, are 17 ani, iar fiica mea, Lily, are 16 și merge pe 20 de ani, după părerea ei. Încerc s-o țin în frâu. Oricum, va împlini vârsta aceea în curând, prea curând pentru mine.

Neal chicoti în semn că înțelegea.

– N-ai mai avut alți copii?

– Nu. Cei doi sunt singurii cu care bunul Dumnezeu ne-a binecuvântat pe mine și pe soția mea și suntem foarte mulțumiți de ei. Nu mă jenez să spun că fiica mea e tare frumoasă. Ea și mama ei speră că va pune mâna pe un bărbat bogat și vor trăi fericiți până la adânci bătrânețe, iar fiul meu se va duce la Universitatea Columbia, peste câteva luni. Asta-i în New York City. Zice că va deveni un avocat renumit, și cred că va reuși. Leon supse o felie de piersică. Abia a absolvit liceul. Este șef de promoție. Ceremonia de acordare a diplomelor va avea loc poimâine, sâmbătă. Abia așteaptă să poarte mantia aurie.

Și mama lui e încântată de asta. Pune mare preț pe aparențele de superioritate.

Licărul din ochii lui îi dădea de înțeles lui Neal că asta era, femeile erau femei.

– Felicitări pentru el! rosti Neal.

Uitând de piersică, trase adânc aer în piept. După înfățișarea, atitudinea și cuvintele sincere, n-ar fi bănuit niciodată că acel om era un mincinos, mai ales în privința a ceva atât de important precum copiii lui. Dacă nu cumva doctorul Tolman nu mințise în scrisoarea lui – și de ce ar fi făcut-o? –, Leon Holloway avusese gemeni la care el și soția lui renunțaseră dintr-un motiv sau altul, înainte de nașterea celorlalți copii. Oare ce se întâmplase cu băiatul? Ajunsese și el la niște părinți buni și iubitori, precum sora lui? Oare acel om se gândea vreodată la ei? Neal aproape că simți nevoia să-i tragă un pumn în fața încântată. Felul cum se mândrea cu copiii pe care îi păstrase era aproape nerușinat, cu fiul și fiica pe care el și soția lui îi iubiseră, crescuseră și le oferiseră toate cele necesare acolo, la fermă, ei având parte de plăcinta cu piersici a mamei lor. Neal nu simțea nici urmă de durere sau regret din partea lui Leon față de pierderea primilor săi născuți, iar din cât de superficială părea soția lui, nici ea nu suferise.

– Păcat că nu ai avut decât doi copii, îndrăzni Neal. Locul ăsta pare grozav pentru a crește copii.

– Doi ne-am dorit și am reușit să facem, spuse Leon. Dacă am fi avut și alții, cred că soția mea s-ar fi putut să-i înece. Rânji pentru a indica faptul că glumea, dar licărul din ochi îi dispăruse. Dar dumneata? Câți copii ai?

– Doar o fiică, răspunse Neal. Nouă... nu ne-a fost dăruit decât unul, iar ea este cu adevărat o binecuvântare, tot ce ne-am fi putut dori de la un copil.

– V-a fost dăruit... repetă Leon. Frumos mod de a spune. Și câți ani are?

– A împlinit 20 de ani la sfârșitul lunii martie. Neal închise briceagul și se ridică. Nu tăiase nici o felie din piersică. Cred că o voi lua cu mine, rosti el săltând fructul în palmă. Îmi va face plăcere s-o mănânc pe drumul înapoi spre Fort Worth.

– Cum se cheamă ferma dumitale?

– Las Tres Lomas de la Trinidad. Ceea ce înseamnă „Cele Trei Dealuri ale Sfintei Treimi". Este vorba de râul Trinity, care are trei afluenți pe pământul nostru.

Leon se ridică și el.

– Pare un loc frumos. Ei bine, călătorie plăcută! zise el. Ți-aș strânge mâna, dar ale mele sunt năclăite de la piersică. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, dar îmi pare rău că ți-a pierdut vremea venind aici degeaba.

– O, nu mi-am pierdut vremea, spuse Neal. Am aflat ce am vrut să știu.

Leon încuviință din cap.

– Mă bucur să aud asta.

Neal îi mulțumi pentru apă și piersică, apoi porni la drum sub privirea atentă a fermierului, care îl urmărea de pe verandă. „Nu, la naiba!" se gândi Neal. Nu-și pierduse timpul și nu pleca de-acolo cu mâna goală. Aflase tot ce îl interesa, chiar dacă lucrurile nu decurseseră așa cum plănuise. Analizase lucrurile și decisese să nu-i ofere acelui om posibilitatea de a întreba dacă își dorea sau nu să își revadă fiica. Cuvintele lui fuseseră suficient de clare. În familia lui nu era loc pentru Samantha. Leon și Millicent Holloway nu doriseră ca ea și fratele ei să se nască și nu doreau ca aceștia să revină în viața lor. Copiii înstrăinați i-ar fi făcut de rușine. Chiar era de mirare că nu fuseseră înecați imediat după ce se născuseră. Simțea cum clocotea în el obișnuitul dezgust că oameni precum soții Holloway puteau procrea mai mulți copii decât își doreau, în vreme ce el și Estelle, care își doreau cu disperare, nu puteau avea nici măcar unul.

La bifurcația drumului, când nu mai putu fi văzut dinspre casă, Neal aruncă piersica pe câmp. S-o ciugulească șoarecii. Toate chestiile alea horticole despre veri și relații neobișnuite, și locuri potrivite nu însemnaseră nimic. Nu existase nici un dublu înțeles. Auzi bufnitura făcută de piersică când aterizâ într-o tufă și încetă a reflecta la remarcile fermierului. Acum, că se gândea la asta, lui Neal i se păru ciudat că Leon Holloway nu-l întrebase ce anume venise să afle și aflase.

Leon se apropie de puț și se spălă pe mâini de sucul piersicii. Nu avea nici urmă de îndoială că Samantha Gordon era fiica lui Millicent și că tocmai îl cunoscuse pe bărbatul care o adoptase. Neal Gordon părea a fi un om bun, dur și aspru precum *mesquite*[1]-ul, însă o iubea pe Samantha Gordon din toată inima. Îți dădeai seama de asta după expresia care apărea pe chipul lui când vorbea despre ea. Era doar

[1] Plantă leguminoasă din America de Sud cu o aromă distinctă, similară cu a scorțișoarei (n.tr.)

o presupunere, însă Leon ar fi pariat că Samantha ajunsese la o vârstă la care era curioasă în privința părinților biologici – asta, dacă i se spusese că fusese adoptată. Totuși, Leon credea că da. Tânăra femeie pe care o întâlnise lângă gard, în aprilie, habar n-avusese cine era el, dar Neal Gordon știa. Pentru ce alt motiv ar fi apărut din senin, dacă nu pentru a-și da singur seama ce fel de oameni o dăduseră pe Samantha spre adopție? Și de ce ar fi făcut asta, dacă nu pentru a netezi calea fetei, care dorea să-și cunoască părinții adevărați? „Am aflat ce am vrut să știu", zisese el și chiar așa fusese. Leon Holloway, presupusul tată al Samanthei Gordon, fusese studiat și apreciat ca nefiind corespunzător, exact așa cum intenționase Leon. Și îl ajutase pe crescătorul de vite să-și facă o idee și despre Mildred. Leon era în stare să recunoască un bărbat care putea iubi un copil care nu era al lui, un tată care avea a-și feri copilul de ceva care i-ar face rău. Neal Gordon avea să se întoarcă la ferma lui cunoscând lucrul pe care venise să-l afle și pe care avea să-l păstreze pentru el. Samantha nu va afla de investigația lui. Desigur, Leon nu făcea decât să presupună și era posibil ca, în curând, să o revadă lângă gard, dar nu avea s-o aștepte. Și desigur, tot restul putea fi doar o bănuială, iar nimic din ce se întâmplase în după-amiaza aceea să nu fi fost ce păruse, însă el spera să nu fie așa. Dacă lucrurile erau așa cum le percepuse el, era satisfăcut că fiica lui ajunsese pe mâini bune, mult mai bune decât cele care ar fi crescut-o altminteri. Își putea trăi viața împăcat, știind că ea se afla acolo unde îi era locul. Și credea că și Neal putea face același lucru.

În Gainesville, Neal își lăsă bălțatul la grajdul cu cai de închiriat, pentru a fi hrănit și țesălat și a se odihni peste noapte, apoi porni pe jos spre hotelul Harvey House, unde avea de gând să ia o cameră, să se spele de praful și de sudoarea drumului și să-și pună haine curate. După aceea mai avea de făcut un singur lucru înainte de a se întoarce la ferma Las Tres Lomas cu conștiința împăcată. Managerul hotelului îl ajută cu acel lucru, iar mai târziu, îmbăiat, bărbierit și îmbrăcat în haine curate, Neal se așeză pe o bancă aflată într-un parculeț umbrit de copaci aflat vizavi de noua casă a lui Leon Holloway. „A cumpărat una dintre cele mai frumoase case din oraș", îi spusese managerul hotelului și chiar că era o reședință impresionantă. Casa era impecabilă, avea un etaj, pereții acoperiți cu scânduri orizontale albe și un șir de ferestre ale dormitoarelor care dădeau spre parculeț și sub care se întindea o peluză largă, mărginită de un gărduleț alb.

Neal își luase un ziar de citit, însă privirea îi rămase ațintită asupra geamurilor cu menouri și a ușii duble, în speranța că avea să-i zărească pe locatari. Era pregătit să aștepte chiar și mai multe ore.

În cele din urmă, răbdarea îi fu răsplătită. Un cal plin de viață și o trăsurică de al cărei acoperiș atârnau franjuri apărură din spatele casei, hățurile fiind ținute de un tânăr – fiul de 17 ani? Băiatul ieși cu trăsura pe poarta gărdulețului alb, iar curând două femei îmbrăcate în vaporoase rochii de vară ieșiră pe ușa dublă și străbătură râzând aleea din cărămizi roșietice. Fără îndoială mamă și fiică, femeile erau extraordinar de drăguțe, iar vocile le erau vesele și lipsite de griji. Neal constată imediat asemănarea dintre fiica lui și mamă. Părul Samanthei avea aceeași culoare cu al lui Millicent Holloway. Îmbrăcat elegant, într-un costum negru, fiul era înalt și zvelt și stătea pe scaunul trăsuricii cu o demnitate atât de pompoasă, încât Neal aproape că izbucni în râs. Nimeni nu l-ar fi luat drept fiul muncitor al unui fermier, după cum nici pe fetișcana prostuță și înzorzonată n-ar fi considerat-o fiica sa. Și femeia era elegantă din vârful pălăriei cu pene pusă peste părul coafat stil Gibson Girl până la vârfurile ascuțite ale pantofilor albi, nepotrivindu-se deloc cu imaginea unei soții de fermier. Neal se întrebă dacă soției și copiilor nu le era rușine cu soțul și tatăl îmbrăcat într-o salopetă pătată și cu o șapcă decolorată pe cap. De ce naiba acel fiu fandosit nu-și ajuta tatăl la treierat? În fond, răspunsul nu conta. Văzuse destul. Chiar și de la distanță, fără a face cunoștință cu ei, Neal își dădu seama că erau superficiali, nedemni a fi rude cu fiica lui. Îi era mai bine fără ei.

Neal își masă pântecul. Nu-i mai fusese foame de zile întregi – de fapt, de câteva luni –, însă acum stomacul urla că voia mâncare. Ceea ce era un semn bun. Avea să se ospăteze cu o cină copioasă, să doarmă un somn odihnitor peste noapte, iar a doua zi să se ducă în La Paloma, să rămână acolo peste noapte, după care să pornească spre casă. Abia aștepta.

Capitolul 46

Era ultima săptămână a lunii iunie, iar Samantha se afla în bibliotecă, unde se ocupa de extrasele de cont ale fermei, când Silbia apăru entuziasmată în pragul ușii deschise.

– Domnișoară Sam, cred că vine *el patrón*. Întindeam rufele afară și am văzut un bărbat cu silueta tatălui dumitale pe un cal care gonea într-un nor de praf în direcția asta, dinspre nord.

Samantha lăsă jos tocul și se ridică repede de pe scaunul biroului.

– Să sperăm că el este, rosti ea și dădu fuga spre scara din spate, care ducea spre terasa de pe acoperiș, de unde se vedea cale de 5 kilometri în toate direcțiile.

Se așteptase ca tatăl ei să sosească din zi în zi, așa că era îmbrăcată pentru întoarcerea lui cu o bluză din mătase albă, cu mâneci bufante și cu o fustă strâmtă, lungă până la glezne. Nu dorise să-l întâmpine îmbrăcată în haine de lucru și mirosind a grajd. După ce el avea să se îmbăieze și să se odihnească, îi va da vestea care îl va trimite în al nouălea cer, sperând că asta va limpezi întru câtva atmosfera încărcată pricinuită de neînțelegerea lor. Dacă nu, avea de gând să-i mărturisească lui Grizzly motivul real al ciudatului comportament din ultimele luni al tatălui ei și îi va cere permisiunea să discute deschis cu el. Asta ar fi însemnat să-i ceară foarte mult bucătarului. Acesta ar fi trebuit să se bazeze pe corectitudinea, compasiunea și afecțiunea lui Neal Gordon față de el că îi va înțelege scăparea. După ce se gândise îndelung, Samantha ajunsese la concluzia că aceea era singurul lucru pe care îl putea face. Situația dintre ea și tatăl ei nu mai putea continua astfel.

De pe acoperiș, văzu că, într-adevăr, tatăl ei se apropia în goană pe calul lui bălțat, stârnind un nor de praf la un kilometru distanță. De la plecarea lui, nu plouase, iar arșița verii copleșea iarba de primăvară. Își flutură mâna spre tatăl ei, iar spre ușurarea și bucuria ei, el își scoase pălăria, o flutură spre ea, apoi își îmboldi și mai tare calul. Samantha coborî în fugă scările, ieși din casă și se duse la marginea curții, unde se adunaseră câțiva lucrători de la fermă, care îl zăriseră și doreau să-i ureze bun venit acasă. Samantha aștepta prima reacție a tatălui ei când avea s-o vadă. În funcție de asta, avea să știe dacă timpul scurtase sau lungise distanța dintre ei.

– Tati! strigă ea și alergă spre el când zări un zâmbet larg apărând pe chipul lui.

Neal coborî din șa înainte ca ea să ajungă lângă el și o întâmpină cu brațele deschise.

– Fetița mea! rosti el strângând-o cu putere la piept. Mi-a fost tare dor de tine!

În clipa aceea, Samantha știu că totul era în regulă între ei. Cumva, într-un fel, tatăl ei ajunsese să înțeleagă cât fusese pe drum.

Își vindecase durerea și rana din suflet, îi iertase trădarea și ieșise din tenebrele sale adânci și întunecate. Toată ființa lui exprima clar faptul că nu mai era nimic de spus în privința acelei chestiuni și că n-ar aprecia o discuție pe acea temă. Așa că și Samantha avea să lase totul baltă. Ce rost avea să atâțe un foc pe care Neal Gordon preferase să-l stingă? Mai ales că și ea, cu ajutorul lui Sloan, ajunsese să înțeleagă și să accepte niște lucruri. Dorința ei temporară de a-și cunoaște originea era normală pentru un copil adoptat. Dar curiozitatea nu era însoțită de dor, așa că nu avea nici un motiv să se simtă vinovată că își trăda părinții adoptivi, care o iubeau și care o crescuseră.

Schimbarea de atitudine păru să plutească în aer în timp ce, brat la brat, se îndreptară spre casă.

– Tati, ți-am pregătit un ospăț pe cinste, de bun venit acasă! Cu un vițel îngrășat special. Și lui Sloan i-a fost dor de tine. Am trimis-o pe una dintre servitoare să-i invite pe el și pe surorile lui la masă. Vrea să te roage ceva.

– Ești sigur? întrebase Trevor Waverling duminică dimineață, când Todd se dusese acasă la șeful lui pentru a-i spune despre descoperirea făcută.

Pe toți dracii, nu, Todd nu putea fi *absolut* sigur. Nici un geolog nu putea fi. Industria petrolieră abia se năștea. În afară de câteva analize chimice care se puteau face, trebuiau create echipamente de laborator și de teren pentru testarea surselor de producere a energiei. Biblia profesiei lui, *Prima carte de geologie*[1], fusese publicată abia în 1897, iar conținutul se limita la tipuri de sol, apă și aer, vulcani și forme de relief terestre și marine. Exista prea puțin material publicat despre ramura geologiei care se ocupa cu formarea, explorarea și exploatarea petrolului și ale gazelor. Rapoartele sondorilor, prospectorilor și simplilor excentrici care, dintr-un motiv sau altul, credeau în anumite semne ce indicau prezența petrolului sub picioarele lor erau repere de urmat de către un geolog.

Așa că nu, în acea duminică Todd îi zisese domnului Waverling că nu putea fi sigur, însă era suficient de sigur pentru a risca 30 000 de dolari ai șefului său ca să dovedească faptul că nu se înșela.

– În regulă, rostise Trevor și se uitase la fiul său, Nathan, care ascultase în tăcere raportul lui Todd. Ești gata să închei prima ta afacere legată de concesionarea unui teren?

[1] *The Earth and Its Story; A First Book of Geology*, de Angelo Heilprin (n.tr.)

Nathan încuviințase din cap, iar apoi începuseră să discute despre oferta care merita făcută pentru a obține dreptul de a fora.

Todd fusese în culmea fericirii, însă îi avertizase că trebuiau să aștepte întoarcerea lui Neal Gordon de la tabăra de vite din comitatul Cooke. Era bine să nu discute cu fiica lui, care avea să-i refuze înainte ca Nathan să apuce a rosti oferta. Ei doriseră să știe de ce, iar Todd le explicase că Samantha Gordon găsise porțiunea frontală a craniului unui animal fosilizat și credea că este de o mare importanță paleontologică, dar, în opinia lui, nu era. Nu le spuse despre pozele făcute de ea cu Kodakul, pe care el promisese că îl va expedia prin poștă. Aparatul de fotografiat se afla într-un sertar al biroului lui Todd de la sediul firmei. Dacă Samantha nu avea să primească aparatul și pozele de la Eastman Kodak Company, din Rochester, New York... ei bine, lucrurile se pierdeau adesea la poștă.

Era deja miercuri, 27 iunie, o veșnicie de la acea sâmbătă. Todd privi biletul pe care Agatha Beardsley îl scrisese și i-l lăsase pe birou. „Cât ai lipsit, soția te-a sunat pentru a-ți zice că Samantha a rugat-o să vină vineri la Fort Worth pentru a o ajuta să plănuiască nunta, fiindcă tatăl ei – al Samanthei – s-a întors la fermă. A spus să te gândești la asta și să-i dai un răspuns la cină."

Cu un strigăt entuziasmat, Todd lovi aerul cu pumnul. Se întrebase cum să facă să afle când se întorcea Neal Gordon de la tabăra de vite. Nu-i venea a crede ce noroc avea. Soția lui și Samantha aveau să fie în Fort Worth, adică nu pe capul lui, când el și Nathan aveau să-l abordeze pe Neal Gordon în legătură cu concesionarea terenului în vederea forării – asta, dacă fermierul accepta să se vadă cu ei. Probabil că Samantha îi spusese deja lui Neal despre descoperirea și dispariția craniului de dinozaur. Todd credea că bătrânul Gordon și soția lui se simțeau oarecum vinovați că fiica lor luase decizia de a renunța la șansa de a-și continua studiile la Seminarul Lasell pentru Tinere Doamne. Oare sentimentul de vină avea să-l facă a-și pleca urechea la argumentele ei împotriva forării?

Fusese deja aranjat ca, de îndată ce Neal se întorcea acasă, omul de legătură din Fort Worth al lui Trevor să-i ducă fermierului un mesaj, prin care i se explica de ce reprezentanții companiei Waverling Tools doreau să discute cu el și să stabilească o întâlnire. Todd avea să-i sugereze lui Trevor ca omul lor să-l contacteze pe Neal chiar în ziua aceea și să stabilească o întâlnire pentru vineri. Dacă fermierul nu era interesat, cu cât aflau mai repede, cu atât mai bine. Todd nu credea că ar mai suporta să aștepte prea multe zile.

Fiindcă așteptarea îl măcinase rău în ultima vreme. În fiecare zi, se aștepta ca Samantha să apară furioasă și să-l acuze de furt și de trădare. Iar atunci, sub nici o formă n-ar mai fi putut pune vreodată piciorul în Las Tres Lomas. Neal Gordon l-ar fi ucis, dacă șeful lui n-o făcea primul. Când, în sfârșit, Todd primise vești de la ea, fusese prin intermediul lui Ginny.

– Astăzi, am primit o telegramă de la Samantha, îi spusese luni soția lui, când el se întorsese acasă de la serviciu. Nu pot să cred, Todd!

Expresia ei șocată îi zisese totul, iar fiecare mușchi al trupului i se încordase în așteptarea loviturii.

– Ce nu poți să crezi? întrebase el prefăcându-se cuprins de un acces de tuse pentru a-și ascunde groaza.

– Samantha și Sloan se căsătoresc. S-au logodit duminica trecută.

Lui Todd îi căzuse falca. Se simțise amețit de ușurare. Dumnezeule! Ce se întâmplase cu Anne Rutherford? Oare Sloan se gândise mai bine la cuvintele lui și renunțase la fiica unui bancher pentru moștenitoarea unei eventuale averi din petrol? Iar ca bonus suplimentar, avusese Sloan în vedere faptul că o căsătorie cu Samantha avea să-l facă până la urmă stăpânul celei mai mari ferme din Texas, după ce Triple S și Las Tres Lomas se uneau?

Todd n-ar fi crezut niciodată că Sloan Singleton era un astfel de om, dar n-ai cum să cunoști cu adevărat un membru al genului masculin până nu-i fluturi un morcov pe la nas. Dacă s-ar fi înfuriat și s-ar fi simțit trădată, Todd ar fi trebuit să primească deja vești de la Samantha, însă, fiindcă acest lucru nu se întâmplase, putea presupune că Sloan nu-i spusese nimic despre tentativa lui de a fura craniul – se gândi cu amărăciune că acelea erau cuvintele potrivite – și nu mai trebuia să-și facă griji că fosila avea să ajungă în mâinile ei. Și era posibil ca fermierul să se dovedească a fi un aliat pentru Waverling Tools.

Todd se gândi că fuseseră niște zile foarte tensionate, dar așteptarea se sfârșise. Zâmbi și porni prin coridor spre biroul șefului său.

Capitolul 47

Daniel Lane cuprinse în palmă sânul lui Billie June și îi luă sfârcul în gură. Billie June gemu de plăcere și își mișcă șoldurile pentru a simți mai bine expresia supremă a pasiunii iubitului ei. De când

Billie June sosise în Beaumont pentru o săptămână, ca să se vadă chipurile cu prietena ei de la școală, el venise în camera ei de hotel în fiecare noapte și făcuseră dragoste. Fosta ei colegă habar n-avea că Billie June era în oraș.

Când ajunsese în Beaumont, un mic orășel de pe țărmul Golfului Mexic, Billie June nu avusese nici cea mai vagă idee despre cum să ia legătura cu Daniel, dar asemenea impedimente nu puteau sta în calea unei conducătoare a luptei pentru drepturile femeilor și ale animalelor.

– Care este cel mai bun hotel din Beaumont? îl întrebase ea pe șeful gării.

– Singurul pe care-l avem e Seaway, răspunsese el.

– Bănuiam eu, spusese Billie June. Se întorsese spre o femeie care îi fusese tovarășă de drum și al cărei soț venise s-o ia cu șareta. V-aș putea ruga să mă duceți la hotelul Seaway? îi întrebase ea.

La hotel, când se semnase în registru, se uitase la celelalte nume.

– Oh, văd că un prieten de familie, Daniel Lane, este cazat aici, îi zisese ea gânditoare recepționerului. Mă întreb ce caută în oraș.

– Nu știu, dar, când a sosit, m-a întrebat cum poate să ajungă la Spindletop. Câțiva nebuni cred că sub domul de sare de-acolo se află petrol. A devenit un soi de atracție turistică.

– Cred că aș vrea s-o văd și eu. Cum pot ajunge acolo?

Recepționerul îi spusese că putea să-l roage pe Wally, singurul birjar din oraș, s-o ducă la Big Hill, un alt nume pentru Spindletop, unul dintre cele drăguțe pe care le avea locul respectiv. Și o avertizase să aibă grijă să nu o ia pe drumul cel lung și să-i ceară mai mulți bani decât făcea. Îmbrăcată cu o rochie de vară nouă, al cărei corsaj accentuat și a cărei talie îngustă îi puneau în valoare pieptul amplu, urcase într-o șaretă hodorogită, mânată de un individ cu o față de pungaș și la care era înhămat un cal chinuit. Se gândise că, mai târziu, trebuia să discute cu Wally despre îngrijirea sărmanului animal.

– La Big Hill, cunoscut și ca Spindletop, te rog, îi zisese ea birjarului. Și nici prin cap să nu-ți treacă să-mi ceri mai mulți bani decât face cursa. Dacă încerci, crede-mă că vei pierde mai mult decât o sumă umflată. Ne-am înțeles?

– Da, doamnă, răspunsese Wally.

Billie June, care auzise de disparițiile unor femei care se duseseră singure în orașe ciudate, adăugase:

– Ca să fiu sigură că ne-am înțeles, află că patronul hotelului, recepționerul și servitoarea mea – nu venise însoțită de o servitoare – știu

unde am plecat și cine mă duce acolo. Dacă mi se întâmplă ceva, tu vei fi spânzurat. Ne-am înțeles?

– Da, doamnă, rostise Wally.

După un drum de aproape 7 kilometri, ajunseseră într-un loc mlăștinos și sterp despre care Wally declară că era Big Hill, cunoscut și ca Spindletop. Lui Billie June nu i se păruse că arăta ca un deal, ci ca un dâmb de vreo 5 metri înălțime, acoperit cu iarbă firavă și încoronat cu un petec de nisip alb. Billie June văzuse că la baza lui se aflau câțiva bărbați cu cizme până la genunchi, unul dintre ei fiind Daniel Lane. Billie June coborî din șaretă.

– Rămâi aici și așteaptă-mă! îi poruncise ea birjarului.

– Vă duceți acolo, doamnă? Printre toți bărbații ăia? Nu aveți cum să ajungeți acolo decât dacă treceți peste bușteni pe care ei i-au pus drept cale de acces.

– Mă voi descurca, spusese Billie June. Așteaptă-mă aici!

Conversația bărbaților încetase când aceștia o zăriră pe Billie June, care se apropia ținându-și cu o mână pălăria cu boruri largi, cu cealaltă ridicându-și fusta pentru a străbate instabilul podeț din bușteni făcut ca să se poată ajunge mai ușor la acel loc de mare interes. Cu gura căscată, Daniel Lane își croise drum printre oameni pentru a o întâmpina la capătul podețului.

– Dumnezeule mare, Billie June, ce cauți aici?

– Am venit să te văd, Daniel. De fapt, ar trebui să mă întâlnesc cu o colegă de școală care locuiește în oraș. Asta i-am zis lui Sloan, dar, de fapt, am venit ca să fim împreună... singuri, rostise Billie June, sensul cuvintelor fiind susținut de privirea directă și de bărbia ridicată. Stau la hotelul Seaway din Beaumont, la fel ca tine. Coincidențele mă uimesc mereu. Am camera 213, care se află la capătul coridorului. Este foarte liniștită. Poate, vei trece pe-acolo diseară.

Îi salutase din cap pe bărbații care priveau, îi zâmbise lui Daniel, care rămăsese fără cuvinte, se răsucise și pornise spre șareta din care privea Wally.

– La hotel, Wally, te rog! îi ceruse Billie June după ce se instalase pe banchetă.

– Da, doamnă, rostise Wally.

Daniel veni în camera ei de la hotelul Seaway la ora 20.00 în acea seară. Billie June purta un halat și nimic pe dedesubt, iar părul castaniu-deschis i se revărsa pe umeri.

– Ai luat cina? îl întrebă ea.

– Nu vreau cina, spuse Daniel. Te vreau pe tine.

Era ultima noapte pe care o petreceau împreună, în dimineața următoare Billie June având să ia trenul spre Fort Worth.

– Fratele meu se însoară, rosti ea zăcând cuprinsă de o epuizare euforică alături de Daniel.

– Cu fiica bancherului?

– Nu. Cu Samantha Gordon.

Daniel se ridică într-un cot și o privi surprins.

– Cu Samantha Gordon? Parcă era logodit cu Anne Rutherford.

Billie June începu să se joace cu părul de pe pieptul lui.

– Ei bine, nu erau logodiți de fapt, dar toată lumea se aștepta ca ei să se căsătorească.

– Dumnezeule! Ce s-a întâmplat?

– Nu sunt sigură, dar eu și Millie May suntem fericite că s-a întâmplat. O iubim pe Samantha și nu o putem suferi pe Anne. Billie June râse. S-a întâmplat a doua zi după ce Sloan a venit acasă cu ceva care arăta precum craniul uscat al unui animal, pe care bănuiesc că voia să i-l dea Samanthei. Poate că asta a convins-o. Ea a fost fascinată mereu de fosile.

– Ce fel de animal?

– L-am văzut doar în treacăt, așa că n-aș putea spune. Sloan l-a pus sub braț și l-a dus în camera lui fără a zice o vorbă.

Interesat de-a binelea și veșnic atent la tot ce avea legătură cu domnul Mare și Tare, Daniel se sprijini de perne și își luă o țigară. Unele dintre lucrurile cu care își permitea să se răsfețe din salariul de la Waverling Tools erau țigările gata rulate, în general considerate ceva efeminat de către fumători. Părerea tuturor era că trabucurile și pipele erau cele care se potriveau unui bărbat. Însă lui Daniel nu-i plăceau nici trabucurile, nici pipele și ar fi înfruntat pe oricine ar fi îndrăznit că spună că nu era bărbat fiindcă prefera țigările. Cei care îndrăzniseră s-o facă atunci când și le rula singur regretaseră amarnic. Îi plăcea să savureze o țigară mai ales după ce făcea sex.

– De ce a fost atât de secretos? întrebă el.

– Nu știu. Poate că a vrut să-i facă o surpriză Samanthei și s-a temut să nu-i zic din greșeală. Nu mă pricep să păstrez secrete. Zâmbi. Decât dacă este vorba de noi doi. În sfârșit, a doua zi, duminică, a încheiat relația cu Anne și a cerut-o în căsătorie pe Samantha.

– Serios? rosti Daniel rumegând informația.

Știa că Samantha era interesată de paleontologie și zâmbi gândindu-se că, poate, Sloan o ceruse cu o fosilă, în loc de un inel de logodnă. Puse pe noptieră țigara neaprinsă, păstrând-o pentru mai târziu. Billie June își coborâse mâna spre vintrele lui.

– Firește că nu mă deranjează să-ți petreci câteva zile la Fort Worth, împreună cu Samantha și mama ei, îi spuse Todd lui Ginny vineri dimineață, pe peronul gării. Stai cât timp e nevoie pentru a o ajuta pe Samantha să-și plănuiască nunta.

– Sunt foarte încântată că m-a rugat să-i fiu doamnă de onoare, zise Ginny. Am crezut că Millie May sau Billie June vor avea parte de privilegiul ăsta, dar îmi dau seama că a fost diplomată cerându-mi asta. Cum ar fi putut Sam s-o aleagă pe una dintre surori în detrimentul celeilalte?

Flecăreala lui Ginny abia răzbătea printre gândurile tensionate ale lui Todd. Se întrebă cât de încântată ar fi soția lui că fusese aleasă doamnă de onoare dacă Samantha descoperea că el pusese la cale distrugerea presupusului loc de îngropăciune al sauropodelor. Supărată și uimită, Samantha îi scrisese o scrisoare, pe care o primise miercuri, în care îi spunea că fosila dispăruse, ceea ce îi confirmase că Sloan nu-l dăduse de gol și nici nu-i arătase craniul confiscat. Îi scria că habar n-avea cum de dispăruse. Nu era genul de lucru de care un animal de pradă sau câinii de la fermă să fie interesați, plus că ar fi găsit urmele lor.

El îi scrisese că, poate, Saved era vinovatul. Poate că scosese fosila cu coarnele și o împinsese pe pășune, distrugând-o cu copitele.

Euforia de miercuri a lui Todd fusese diluată de anxietatea provocată de strădania găsirii unei soluții ca Samantha să nu afle niciodată de implicarea lui în acea chestiune, dar nu găsise nici o cale de scăpare. Samantha era o fată foarte deșteaptă. Cunoștea dorința lui arzătoare de a dovedi că era un geolog excepțional. Când avea să afle că el era responsabil de interesul companiei petroliere față de terenul de la Windy Bluff și văzând că aparatul de fotografiat și pozele nu mai veneau de la New York, urma să rezolve într-un minut misterul dispariției craniului. Singura explicație logică era că bunul ei prieten și fost coleg de clasă se întorsese la fermă pentru a distruge dovada că acolo era posibil să se fi produs un important fenomen paleontologic. Desigur, Todd va nega orice vină și va susține că luase probele de sol deoarece, în calitate de geolog și de angajat al Waverling Tools, considerase că era de datoria lui să-i raporteze șefului său bănuielile

că în Las Tres Lomas exista un zăcământ de petrol. Dar nici el nu era prost. Luase măsuri pentru a-și susține inocența.

În dimineața aceea, Ginny se ducea cu trenul la Fort Worth fără a ști că soțul ei și Nathan aveau să facă același lucru o oră mai târziu. Însă ei aveau să se întoarcă în aceeași zi, iar ea plănuia să rămână peste weekend. Din câte se părea, Neal nu o informase pe Samantha că aștepta vizitatori, altminteri ea i-ar fi spus lui Ginny. Todd avea bănuiala că fermierul, cunoscând părerea fiicei lui despre forarea pe pășuni, preferase să păstreze pentru sine informația despre vizită și scopul ei, așa că implicarea lui Todd avea să mai rămână secretă o vreme.

Faptul că luase – furase – acea dovadă paleontologică era cel mai mare păcat pe care Todd îl comisese vreodată și ar fi pariat că același lucru era valabil și pentru Sloan Singleton. Totuși, trădarea fermierului era mai gravă. Todd trăda o prietenă. Sloan o trăda pe fata cu care urma să se însoare. În mod cert, Samantha îi povestise lui Sloan despre descoperirea ei și misterioasa dispariție a acesteia. Ce părere ar avea despre cererea în căsătorie a lui Sloan dacă ar afla de întâlnirea întâmplătoare a logodnicului ei cu Trevor, la Windy Bluff, și despre discuția lor din după-amiaza de dinainte de a o cere de soție? Dacă tipul era atât de deștept cum îl considera Todd, avea să arunce craniul acela. În orice caz, Todd se crispă când se gândi că el și Sloan Singleton ajunseseră complici într-o conspirație, ceea ce era exact ca și cum ai fi pus o mangustă și un șarpe în aceeași cușcă. Tot ce putea face Todd pentru a se proteja era să păstreze distanța față de logodnicul Samanthei.

Capitolul 48

Vineri după-amiază, Neal se sprijini de spătarul scaunului de la uriașul birou din bibliotecă și își împreună mâinile pe pântecul ușor bombat, savurând al treilea cel mai mare motiv de fericire din câte cunoscuse. Primul fusese faptul că Estelle acceptase să se mărite cu el, iar al doilea primirea Samanthei în brațele lui, în acea noapte de demult. În afară de acele amintiri, nici una nu se putea compara cu a sosirii acasă în după-amiaza de miercuri. Bucuria de a-și revedea fiica și de a fi din nou în relații bune cu ea fusese suficient de mare

în sine. Dar, văzându-i pe Grizzly și Silbia șușotind amical în bucătărie, ar fi trebuit să suspecteze că mai era ceva. În general, cei doi se înțelegeau precum câinele și pisica. Iar masa fusese aranjată foarte festiv, cu flori, cu tacâmurile și vesela cele mai bune și pentru mai multe persoane decât ar fi fost de așteptat.

– Probabil, Silbia crede că i-am invitat pe toți lucrătorii de la fermă, îi zisese Samanthei după ce văzuse masa, dar asemenea lucruri erau treaba ei, iar el nu avea de ce să-și bată capul cu ele.

Așa că făcuse o baie bună, ațipise puțin și se trezise revigorat, simțind mirosul de bun venit al vițelului fript pentru cină. Se simțea ușor de parcă ar fi slăbit vreo 5 kilograme și fluieră în timp ce se îmbrăcă, întrebându-se ce voia Sloan să-i ceară. Abia aștepta să-și petreacă seara cu el și cu surorile lui, care erau mereu o companie plăcută, și desigur, să se bucure de prezența fiicei lui. Dacă și Estelle ar fi fost acolo, totul ar fi fost perfect.

Dornic să-și bea burbonul și auzind voci la parter, coborâse în bibliotecă, unde, spre surprinderea lui, îi găsise doar pe Samantha și pe Sloan, băiatul fiind la fel de frumos precum titanii aurii din cărțile de mitologie ale lui Neal. Dădu mâna cu Sloan și spuse:

– Am aflat că vrei să-mi ceri ceva.

Parcă dăduse un semnal. Cu un zâmbet mare cât soarele, Estelle intră în cameră, urmată de Millie May, Billie June, Silbia, Grizzly și Wayne. Cu toții așteptaseră lângă ușă. Sloan se duse direct la Samantha, o cuprinse de talie și se răsuci spre el.

– Domnule Gordon, rosti el, îmi acorzi permisiunea de a mă căsători cu fiica dumitale?

Ei bine, nici că se putea mai bine pentru un tată. Neal se gândise la Seth Singleton când, deși simțea că se sufocă, rostise un „da!" hotărât, după care toți se distraseră grozav, mâncând, bând și veselindu-se până la primele ore ale dimineții. Evident, Estelle rămăsese peste noapte acolo și făcuseră dragoste pentru prima dată de nu mai ținea minte când, exprimându-și iubirea pe care i-o purta prin una dintre cele mai grozave partide pe care le avuseseră vreodată.

– Dumnezeule! exclamase ea. Încă te pricepi, moșule!

Da, domnule, încă se pricepea, avea tot ce era important, iar fiica lui avea să se mărite curând cu bărbatul perfect pentru ea. Urma să aibă nepoți, grijile că nu exista un moștenitor aveau să dispară, iar el va vedea devenind realitate visul lui și al lui Seth – unirea fermelor Las Tres Lomas și Triple S. Miercuri seară, discutase în particular cu Sloan despre asta, iar cel care urma să-i fie ginere în curând

era de acord să conducă împreună fermele ca și când ar fi fost una singură. Neal avea să se retragă treptat și să-l lase pe Sloan să se ocupe singur de tot. Oricum, asta intenționase înainte de apariția Samanthei. Mai avea de trăit niște ani și voia să călătorească împreună cu Estelle. Își va înfrânge fobia și va merge cu trenul. Dorise întotdeauna să vadă New Yorkul. Neal nu vedea decât o singură problemă care i-ar fi putut întuneca fericirea deplină. Sam avea să se opună forării în Las Tres Lomas.

Samantha și mama ei, care stătuseră și noaptea de joi acolo, plecaseră devreme în dimineața aceea, împreună cu Millie May și Billie June, pentru a-și petrece weekendul la Estelle, unde avea să vină și Ginny Baker, ca să discute planurile de nuntă. Neal își lăsase fiica și soția să plece fără a le spune că urma să se vadă cu un concesionar și cu Todd Baker, dorind ca, mai întâi, să afle despre ce anume era vorba. Oare unde dorea compania să foreze? Singurele informații le primise de la un mesager care reprezenta Waverling Tools, din Dallas. Se părea că Todd vizitase ferma în absența lui Neal și credea cu tărie că Las Tres Lomas se afla pe un mare zăcământ de petrol. Existau multe argumente care să înmoaie dezaprobarea Samanthei, iar el spera ca și viitorul ginere să i se alăture în munca de convingere. Sloan avea să-și dea seama de utilitatea forării. Mințile crescătorilor de vite din Texas erau veșnic preocupate de întrebarea dacă aveau să-și poată păstra fermele în caz că apărea vreo perioadă de secetă prelungită. De la 1 aprilie, o singură ploicică se abătuse prin acele locuri. Având în bancă bani proveniți din petrol, Las Tres Lomas și Triple S își puteau păstra toți angajații, puteau cumpăra hrană pentru vite dacă recoltele de lucernă se uscau pe câmp și își permiteau să angajeze unul dintre acei botaniști care modificau plantele, pentru a lucra împreună cu Samantha la crearea unora care să reziste mai bine la secetă. Având în vedere pasiunea ei pentru studiile la microscop, cu siguranță îi va surâde ideea.

Și mai era un motiv pentru care Neal dorea să se foreze. O ducea bine, dar voia să fie bogat. Banii erau importanți. Erau ca o sabie în mâinile măreților titani care stăpâniseră universul, în cărțile lui de mitologie. Avea o poziție respectabilă în politica locală, dar își dorea ca vorbele lui să ajungă mai departe, să-și folosească influența ca să facă tot ce era mai bine pentru Texas, statul lui natal, pentru a cărui independență familia lui luptase și pe care el îl apărase de agresiunea Nordului. Prea mulți oameni de proastă calitate de prin alte

locuri – trepăduși politici – intrau în conducerea statului și ocupau poziții înalte gândindu-se exclusiv la propriile interese.

Silbia bătu în ușa bibliotecii, anunțând sosirea vizitatorilor lui. Își iți capul de după ușă.

– Au venit, rosti ea. Unde vreți să-i poftesc?

Inima lui Neal începu să bată cu repeziciune.

– Invită-i aici, spuse el și trase adânc aer în piept.

Privirea lui căzu pe șirul de cărți bine păstrate care spuneau poveștile măreților titani, primii zei și zeițe din mitologia greacă. Și trebui să recunoască măcar față de sine că îi *plăcea* ideea, *imaginea* lui ca puternic conducător al Texasului, asemenea zeilor din colecția sa. Încă de pe vremea copilăriei sale, își dorise să devină aidoma unuia dintre ei cândva. În a cui mână ar fi fost mai eficientă sabia puterii? Iar banii din petrol – mulți bani – aveau să-i facă visul să devină realitate.

– Bine ați venit, domnilor, zise el ridicându-se pentru a da mâna cu ei.

Cei doi erau foarte diferiți. Todd Baker era înalt, dar slab ca o sperietoare de ciori și agitat ca o trestie în bătaia vântului. Celălalt era la fel de înalt, dar avea trupul musculos și un aer de forță calmă și răbdătoare. Neal i se adresă lui Todd mai întâi.

– Todd, mă bucur să te revăd. Parcă ieri, abia dacă erai mai înalt decât carâmbul cizmelor tatălui tău, iar acum, ești ditamai geologul. Lui Nathan, îi spuse: Dumneata trebuie să fii concesionarul despre care mi s-a zis că va veni.

Neal remarcă faptul că extraordinarii ochi ai tânărului bărbat nu erau nici albaștri, nici verzi, ci o combinație intensă a celor două culori.

– El este fiul lui Trevor Waverling, îl prezentă Todd sperând că acea informație va avea greutate în cadrul negocierilor și că Nathan nu va da cu bâta în baltă spunând care era numele lui de familie adevărat și creând confuzie.

– Nathan e suficient, domnule Gordon, rosti Nathan strângându-i mâna. Aveți un loc frumos aici.

Neal aruncă o privire apreciativă prin bibliotecă.

– Mulțumesc! Bătrâna coșmelie ar avea nevoie de ceva îmbunătățiri, dar este suficient de confortabilă.

– Mă referam la pământul pe care îl aveți, domnule. Este una dintre cele mai frumoase ferme din câte am văzut.

Neal remarcă foiala stânjenită a lui Todd.

–Ah! exclamă el. Vorbești din experiența de concesionar sau ai crescut la o fermă de vite?

–Nici una dintre astea, răspunse Nathan. Sunt nou în meseria asta și am crescut la o fermă unde se cultiva grâu.

„Așadar, este posibil ca băiatul să aibă unele îndoieli în privința forării într-un pământ bun pentru agricultură sau pășunat", se gândi Neal ghicind existența unui mic conflict între concesionar și geolog. Cu atât mai rău că Samantha avea să găsească un spirit înrudit în acel tânăr, însă Neal constată că și el îl plăcea. Băiatul emana o franchețe care îi plăcea. Rămânea de văzut dacă avea dreptate în privința lui, dar deocamdată Neal era înclinat să aibă încredere că îi va prezenta corect toate datele și că îi va face o ofertă corectă.

Se așezară pe scaunele de la masa mare folosită de Neal pentru jocurile sale de poker. Todd întinse o hartă a zonei de la Windy Bluff făcută cu ocazia unei alte îndrăznețe vizite clandestine a locului care îl interesa, de data aceea izbutind să nu fie descoperit. Folosindu-se de o busolă gradată, de un metru cu banda din oțel și de alte instrumente topografice și luând ca repere stâncile de la Windy Bluff și poarta gardului, Todd realizase o hartă detaliată a suprafeței unde credea că era cel mai probabil să se găsească petrol.

–Așadar, asta-i zona unde doriți să forați! exclamă Neal cuprins de ușurare. Slavă Domnului! Oricum, bucata aia de teren nu e bună de nimic, abia având suficientă iarbă pentru a hrăni boul la care ține fiică-mea. Cum Dumnezeu s-a întâmplat de ai ajuns la Windy Bluff ca să faci această descoperire, Todd? Mesagerul vostru nu mi-a spus.

Todd schimbă o privire cu Nathan. Din întrebarea lui Neal reieșea clar că Samantha nu-i zisese nimic despre fosila găsită de ea. Todd își dori să poată minți, să spună că Samantha îl invitase să-i vadă boul de care se atașase. Totuși, cu ocazia întâlnirii avute cu Nathan și tatăl lui în duminica ulterioară descoperirii, Todd le zisese de inconvenientul care l-ar fi putut împiedica pe Neal Gordon să accepte forarea în zona dorită. Todd le amintise celor doi că o cunoscuseră pe Samantha la prelegerea pe teme paleontologice care avusese loc la Fort Worth, în martie. Amândoi își amintiră de părul ei blond-roșcat.

–Ei bine, domnule... începu Todd să-i explice, dar lăsă deoparte partea cu furtul.

Când isprăvi, buna dispoziție a lui Neal se diminuase. Rămase tăcut câteva minute, analizând cele aflate în timp ce își mângâia gânditor bărbia.

– Nu... nu v-a zis Samantha despre descoperirea ei, domnule? întrebă Todd.

Neal se așeză mai bine pe scaun, simțind povara dezamăgirii. Ar fi trebuit să se aștepte ca lucrurile să nu fie simple.

– M-am întors acasă cu doar două zile în urmă și au fost alte lucruri importante de discutat. După cum știi, Todd, fiica mea se mărită. Mama ei a venit acasă și am avut oaspeți cu care am celebrat vestea. Sunt sigur că Samantha mi-ar fi spus până la urmă.

– Așadar, până nu discutați cu fiica dumneavoastră, nu e cazul să cercetez terenul? întrebă Nathan încet.

Neal începu să bată darabana în masă.

– Deci fiica mea crede că la Windy Bluff se află un loc de îngropăciune a dinozaurilor? Tu ce părere ai, Todd? Că ai văzut craniul.

– Era doar un fragment dintr-un craniu și nu pot fi sigur.

– Era?

Todd simți un fior de neliniște.

– Da, domnule, *era*. Nu se mai află acolo. Samantha mi-a scris că... a dispărut.

Todd percepu privirea curioasă ațintită de Nathan asupra lui, dar putea susține că pur și simplu uitase să le comunice asta deoarece primise scrisoarea Samanthei la multe zile după raportul de duminică.

– Hm! făcu Neal. Așadar nu există nici o dovadă a faptului că, la Windy Bluff, este posibil să se afle un loc de îngropăciune?

– De fapt, s-ar putea să existe, rosti Todd pe un ton ezitant, din nou conștient că Nathan se uita la el cu ochii îngustați.

La întâlnirea de duminică, Todd nu pomenise nimic de fotografiile pe care Samantha le făcuse cu Kodakul ei, care era ascuns într-un sertar al biroului său. Era de așteptat ca acea informație care lipsise din raportul de duminică să iasă la iveală în cele din urmă și cel mai bine era să o dezvăluie cu acea ocazie.

În vreme ce Nathan îl privea cu atenție, Todd le povesti despre ce era vorba. Când isprăvi, Neal întrebă:

– Unde este aparatul acum?

– În drum spre Rochester, New York, pentru ca fotografiile să fie developate, spuse Todd cu o expresie impasibilă pe chip.

– Deci ele ne vor zice cum stau lucrurile?

– Așa este, domnule, dar, repet, nu cred că avem de ce să ne facem griji. În opinia mea profesionistă, nu vor face decât să arate că fosila a aparținut unei specii care a dispărut mult mai recent.

Neal întoarse capul spre Nathan.

– De câți acri crezi că e nevoie, fiule?

– Doi, domnule.

– Numai doi. Atunci, nu cred că ar trebui să existe vreun conflict de interese. Puteți fora puțin mai departe de locul unde a fost găsit acest... – Neal își răsuci arătătorul în aer – ... artefact, nu-i așa?

Nathan și Todd se uitară unul la altul, apoi Nathan rosti:

– Nu, domnule. O instalație de foraj trebuie pusă acolo unde descoperirile geologice indică petrol. Dacă săpăm cinci metri mai departe, este posibil să nu găsim nimic.

– Înțeleg... spuse gânditor Neal. Mare păcat! Se uită la Todd. Dar dacă tu ai dreptate, iar Samantha se înșală în privința identității acelui os, nu văd nici un motiv pentru care să nu vă concesionez acel teren. Am dovada că familia mea deține toate drepturile de proprietate asupra pământului, plus o copie a testamentului tatălui meu, dar, din câte știu, înainte de a negocia drepturile asupra mineralelor și ale terenului, trebuie să confirmați autenticitatea lor la tribunal. Așa este, Nathan?

– Așa este, domnule Gordon.

Todd își îndreptă nerăbdător trupul.

– Asta înseamnă că ne-am înțeles?

– Înseamnă că Nathan își poate începe cercetările în privința actelor, Todd. Iar acum, hai să mergem să vedem exact care e locul despre care vorbim.

Capitolul 49

Luni dimineață, în primul weekend al lunii iulie, Trevor Waverling privi în jurul mesei de conferințe, la care se aflau Nathan, Daniel Lane, geologul companiei, maistrul uzinei și contabilul. Își petrecuse weekendul cu o prietenă și se întorsese acasă, pentru a face baie și a-și schimba hainele, după ce fiul lui plecase deja la serviciu, așa că nu-l putuse întreba cum decursese întâlnirea cu proprietarul de la ferma Las Tres Lomas.

– Începe tu, Todd. Cum au mers lucrurile cu Neal Gordon?

Todd se foi pe scaun.

– Nu sunt sigur, dar am speranțe. Nu ne-a refuzat și i-a spus lui Nathan că poate începe verificarea actelor de proprietate. N-ar trebui să fie nici o problemă cu ele. Domnul Gordon zice că pământul în chestiune aparține familiei lui din 1820. Nu au existat alți proprietari, așa că nu ne așteptăm la vreo problemă în privința drepturilor de proprietate asupra mineralelor.

– Ce anume îl reține? Credeam că se va repezi să accepte prețul corect pe care i-l oferim.

– Fiica lui, răspunse Nathan. Este împotriva forării într-un teren arabil sau de pășunat. Când ne-am întâlnit cu domnul Gordon, ea nu fusese informată despre motivul vizitei noastre. Nu a fost la fermă în weekend, iar până nu se întoarce, astăzi, el nu ne poate da un răspuns.

– Domnul Gordon spune că terenul unde vrem să forăm nu e bun pentru pășunat, așa încât nu credem că ea va obiecta, rosti Todd.

Nathan se uită sceptic la Todd.

– Chiar nu crezi? Pe lângă faptul că în apropiere de acel loc există un izvor, fiica domnului Gordon crede că Windy Bluff este locul de îngropăciune al unei turme de dinozauri.

Daniel Lane interveni brusc interesat:

– De ce crede asta?

Todd flutură o mână pentru a minimaliza importanța subiectului.

– Oh, Samantha a găsit un fragment de craniu fosilizat care i s-a părut a fi al unui dinozaur, iar acum, crede că e posibil ca mai mulți să fi trăit și murit acolo, cu milioane de ani în urmă.

– Are o logică, zise Nathan. Solul din acea zonă conține nisip marin, ceea ce sugerează că o masă enormă de apă a acoperit cândva acel loc, ceea ce reprezenta o atracție naturală pentru dinozauri.

– De unde știi atât de multe despre dinozauri? întrebă Todd ușor iritat.

– Citesc mult.

Trevor se uită de la geolog la fiul său. Oare exista o oarecare fricțiune între cei doi? Spera că nu. Apreciase surprinzătorul noroc că ei doi formau o echipă compatibilă. Fiecare avea propriile opinii, neinfluențate de ale celuilalt. Până în acel moment, fuseseră în total acord în privința analizelor din rapoartele pe care i le prezentaseră, confirmând încrederea pe care o avea în judecata lor.

– Todd, tu ai examinat relicva, rosti Trevor. Ce părere ai? Aparține unui dinozaur?

Todd ridică din umeri și repetă răspunsul pe care i-l dăduse lui Neal Gordon:

– După părerea mea, nu, dar nu vom ști niciodată cu certitudine. A dispărut înainte de a apuca să fie examinat de experți *in situ*.

– Cum adică a dispărut? întrebă Daniel Lane.

– Când s-a dus din nou acolo, Sam n-a mai găsit fosila. În acea zonă este un bou la care ea ține. Eu cred că animalul a scos fosila cu coarnele și a sfărâmat-o. În orice caz, a dispărut.

Daniel ridică o sprânceană.

– Serios? se miră el.

– Așadar, nu există nici o dovadă și nici un martor, cu excepția ta, Todd, care să susțină dorința ei de a nu se fora, zise Trevor.

Înainte ca geologul să apuce a replica, Nathan rosti:

– Domnișoara Gordon a fotografiat fosila, așa că pozele ar trebui să spună ceva. I-a încredințat Kodakul lui Todd, pentru ca el să-l trimită prin poștă la developat. Nu-i așa, Todd?

Îmbujorându-se și incapabil a se abține să nu-i arunce o privire rapidă lui Nathan, fiindcă remarcase folosirea cuvântului „încredințat", Todd zise:

– Da, dar n-am crezut că merită să vă pomenesc de aparatul de fotografiat, domnule Waverling. Părerea mea profesională este că pozele vor infirma presupunerile Samanthei.

– Și când ai expediat aparatul? întrebă Nathan.

Ignorându-l pe Nathan și fără a se uita la cineva anume, Todd rosti sec:

– În 18 iunie.

Trevor deslușI din nou o scânteie de fricțiune între cei doi. Oare Todd omisese intenționat să pomenească de aparatul de fotografiat sau pur și simplu credea că pozele aveau să se dovedească neimportante? Avea să discute mai târziu cu geologul despre acest lucru.

– Pari a cunoaște familia, Todd. Au Gordonii și alți copii? întrebă el.

– Nu, domnule. Samantha este singurul lor copil. Soții Gordon au adoptat-o când avea doar câteva zile.

– Așadar, nu există frați sau surori care să se opună forării în acel loc. Așa stând lucrurile, încotro credeți, băieți, că va înclina Neal Gordon – spre Waverling Tools sau către fiica lui?

– După părerea mea, s-a decis deja să semneze contractul de concesiune, spuse Todd.

– Ești de acord cu asta, Nathan?

– Mă tem că da.

– De ce zici că te temi?

Gândindu-se cum să răspundă la întrebare, între sprâncenele lui Nathan apăru un rid de încruntare care îi aminti lui Trevor de tatăl lui.

– Pentru că, dacă acolo există un loc de îngropăciune a dinozaurilor, lucrările de foraj îl vor distruge, nemaivorbind de faptul că, cel puțin timp de o generație, va fi contaminat izvorul care asigură necesarul de apă în acea zonă a fermei. O asemenea sursă de apă e mană cerească pentru un om care trăiește din ce-i oferă pământul.

– Dacă vom găsi petrol, Gordon nu va mai trebui să trăiască din ce-i oferă pământul acum, spuse Todd.

– *Dacă* vom găsi petrol, replică Nathan.

Trevor își studie fiul. La urma urmelor, era fiul lui potrivit să fie concesionar pentru o companie petrolieră? Care dintre strămoșii fiului său era responsabil pentru respectul lui față de pământ și apă? Desigur, bunicul din partea mamei. Tatăl lui Millicent fusese un ticălos, dar prețuise nespus de mult „binecuvântările naturii", cum îi plăcuse să zică. Nathan nu fusese una dintre binecuvântările naturii apreciate de el.

– Da, asta este întotdeauna marea întrebare, rosti Trevor. Cum ne va anunța Neal Gordon dacă facem afacerea?

– Ferma lui nu are telefon, răspunse Todd. Îl va folosi pe al vecinului său pentru a ne suna aici, la sediul companiei.

– Este vorba de ferma lui Sloan Singleton? întrebă Daniel.

Capetele de la masă se întoarseră curioase spre el.

– Da, despre ferma lui, spuse Todd. Îl cunoști?

– Mda, îl cunosc, răspunse Daniel.

– Sloan și fiica lui Gordon se vor căsători, îi informă Todd. Sper că el va fi de partea noastră și o va convinge pe Samantha că ar fi înțelept să se foreze. Ferma lui și a lui Gordon sunt gard în gard, așa că ce mi-e Tanda, ce mi-e Manda, ca să zic așa.

Trevor remarcă zâmbetul discret al depanatorului său.

– Ai ceva de adăugat pe această temă, Daniel?

– Nu, domnule, rosti Daniel îndreptându-și trupul pe scaun. Absolut nimic.

Privirea întrebătoare a lui Trevor rămase ațintită asupra lui câteva secunde, apoi coborî spre agenda lui. La încheierea întâlnirii, spuse:

– Nathan, aș vrea să discutăm în biroul meu, te rog!

Ceilalți îi luară rapoartele și se uitară pe furiș la Nathan, întrebându-se dacă nu cumva fiul șefului nu dăduse de necaz. Cu Trevor Waverling, nu se știa niciodată. Cuvintele rostite de șeful lor în sala de conferințe puteau ascunde o invitație la prânz sau niște reproșuri explozive pe care urma să le facă în biroul lui. Niciodată, nu lăuda și nu certa pe nimeni în fața celorlalți angajați. Era posibil ca lui Nathan să i se țină o predică despre loialitate. Toată lumea era pregătită să foreze în pământul lui Gordon, mai puțin băiatul de la ferma din Gainesville, Texas. Todd se duse în biroul lui pentru a aștepta telefonul de la Neal Gordon, sperând că șeful lui avea să-i tragă fiului său perdaful pe care îl merita. El și Nathan începuseră să aibă păreri diferite. Cum puteai să fii concesionar dacă nu erai dispus să sacrifici ce se afla pe pământ pentru a ajunge la ce era sub el?

„Ticălosul naibii!" se gândi Daniel despre Sloan Singleton în timp ce se îndrepta spre Atelierul de proiectare. Când Billie June îi spusese că fratele ei dusese pe furiș craniul unui animal în camera lui de la Triple S – Daniel își imagina ceva din os alb, fragil precum porțelanul și cu muchii ascuțite –, se întrebase care fusese motivul. Acum, știa. Sloan îl luase pentru a scăpa de dovada care ar fi putut să împiedice forarea în Las Tres Lomas, după care o părăsise pe Anne Rutherford și o ceruse de soție pe domnișoara Gordon. După cum spusese Todd: ce mi-e Tanda, ce mi-e Manda. Dar Samantha Gordon merita un bărbat mai bun. Daniel îi putea număra pe degetele de la o mână pe oamenii care fuseseră buni cu el, iar Samantha Gordon era unul dintre ei. Pe vremea când îl slugărise pe Chandler, îl apucase o tuse urâtă și o durere de gât chinuitoare, dar nu-și permisese să stea acasă și să piardă bani. În săptămâna aceea, ea trecuse pe la fierărie pentru a lua o zăbală reparată de el, plătise și plecase, dar se întorsese o jumătate de oră mai târziu, cu o cutie cu pastile pentru gât, pe care o cumpărase de la spițer. „Sper că te vor ajuta să te simți mai bine, domnule Lane", îi zisese ea. Foarte puțini oameni îi spuseseră vreodată „domnule", nemaivorbind să-i cumpere ceva și să-i ofere de pomană. De asemenea, din câte îi zisese Billie June, îi luase apărarea în fața lui Sloan și nu-i spusese că el continua să se vadă cu sora lui. Oare ce-ar gândi micuța lady despre cererea în căsătorie dacă ar afla că el luase fosila? Ei bine, *acea* informație susținută de Billie June putea fi un mod de a se răzbuna pe domnul Mare și Tare.

Dar nu, avea să aștepte momentul potrivit pentru a se răzbuna pe Sloan Singleton. Era posibil ca Daniel să fi câștigat doi aliați în tabăra

lui, deși ei nu știau asta. Ce-ar crede Anne Rutherford despre motivul pentru care Sloan Singleton o lăsase baltă. Și, mai important, ce-ar avea de spus *tatăl* ei, Noble Rutherford, despre fostul președinte al consiliului băncii lui? Bancherul nu era genul de om care să lase nerăzbunată o insultă la adresa fiicei lui. Acesta era un aspect de care Daniel Lane avea să țină cont.

Capitolul 50

– Ia loc fiule, s-ar putea să dureze, rosti Trevor închizând ușa biroului în urma lui.

– Te frământă ceva? întrebă Nathan.

– Da. Vrei niște cafea?

Fără a aștepta răspunsul lui, Trevor umplu două cești dintr-un ceainic pe care Jeanne tocmai îl adusese și îi dădu una lui Nathan. După ce se așezară amândoi, Trevor spuse:

– Am văzut că ai unele rețineri în privința forării în acel loc de la ferma Gordon.

– Ar fi păcat, dacă domnișoara Gordon are dreptate că acolo se află un cimitir al dinozaurilor.

Trevor puse zahăr în cana aburindă.

– Știi că nu este treaba noastră să ținem cont de asemenea considerații.

– Știu. Doar afirmam ceea ce este evident.

– Îți amintești de domnișoara Gordon?

– Îmi amintesc părul ei.

– O fată atât de drăguță și singurul copil... Este posibil să aibă o influență considerabilă asupra tatălui ei. Va fi sarcina ta s-o convingi să accepte. Crezi că ești capabil s-o faci?

Nathan sorbi din cafea și se gândi cum să răspundă la întrebare.

– Nu știu ce să zic, spuse el. Cred că se va pune în balanță cât de mult dorește domnul Gordon să-i facă pe plac fiicei lui și cât de mult își iubește ferma. Creșterea vitelor seamănă cu agricultura în sensul că proprietarul pământului își face permanent griji în privința supraviețuirii din punct de vedere financiar. Poți fi bogat într-un an și sărac în următorul.

– Dar nu vei îngădui părerilor personale să stea în calea negocierilor, nu-i așa? Asta vreau să aflu de la tine, Nathan.

– Ai cuvântul meu că voi face tot ce pot pentru Waverling Tools, dar mă întreb dacă n-ai fi dispus să mă lași să încerc a ajunge la un compromis mai întâi.

– La ce anume te gândești?

Harta zonei de la Windy Bluff era pe biroul lui Trevor. Nathan dădu la o parte hârtiile și ceainicul, apoi o întinse.

– Dacă Neal Gordon ne îngăduie să forăm, aș vrea să verific locul propus de Todd, spuse el arătând spre stâncile desenate. În funcție de limitele proprietății, am putea pune instalația aici – arătă spre un loc aflat dincolo de locul unde Todd căzuse de pe bou –, suficient de departe spre est pentru a nu afecta zona unde a fost găsit craniul.

Trevor se aplecă și privi locul arătat.

– Dar izvorul?

– Izvorul s-ar putea să fie compromis.

– Păcat! Trevor se așeză din nou pe scaunul lui. În regulă, dacă primim acceptul domnului Gordon, ai permisiunea mea să cauți un alt loc de forare pe proprietatea lui. Oricum, va trebui să faci o vizită la tribunalul din Fort Worth, așa că poți împușca doi iepuri dintr-o lovitură. Dar nu-l lua pe Todd cu tine. Este posibil să-ți creeze dificultăți. Du-te singur în această misiune, vino cu o recomandare, iar apoi vom discuta cu Todd.

– E în regulă așa, rosti Nathan. Asta-i tot?

– Nu, nu este. Vreau să discutăm o chestiune de familie.

– Ce chestiune de familie?

Priceput la a-i judeca pe oameni, mai ales pe cineva atât de franc precum fiul lui, Trevor simți că vorbele lui atinseseră o coardă sensibilă a băiatului. Familia însemna mult pentru el. Îi era dor de familia din Oklahoma, care nu era întru totul a lui, de casă, de fermă, de oameni, de orașul în care crescuse. Din când în când, Trevor îi simțea dorul de casă. Dincolo de acele momente, băiatul ajunsese să țină profund la noua lui familie din Dallas, la sora și bunica lui. În privința tatălui său, Trevor nu era foarte sigur. Nathan ajunsese să se simtă mai bine în preajma lui, ba chiar îl respecta, în ciuda dubiilor pe care le avea în legătură cu moartea lui Jordan, însă acea parte a inimii sale în care se afla dragostea filială față de tată îi aparținea bărbatului care îl crescuse. Cei 20 de ani erau pierduți pentru tatăl care nu-i fusese alături.

Simțind un junghi de gelozie, Trevor deschise un sertar al biroului și scoase un plic îngălbenit de timp. De cealaltă parte a biroului, în stilul lui obișnuit, Nathan aștepta răbdător să i se spună despre ce era vorba. Trevor îi zise:

– Nathan, vreau să citești asta, dar, înainte de a o face, trebuie să-mi promiți că nu vei dezvălui nimănui conținutul scrisorii. La fel ca mine, vreau ca și tu să duci cu tine în mormânt ce vei afla.

Nathan își îndreptă puțin trupul.

– Aceasta este chestiunea de familie despre care vorbeai?

– Da. Am cuvântul tău de onoare?

– Pot s-o citesc înainte de a promite?

– Nu.

– De ce vrei s-o citesc?

– Pentru că doresc să știi adevărul. Meriți să știi adevărul. Ai vrut ca toate cărțile să fie puse pe masă, îți amintești? Dar eu decid cine le vede.

Nathan se întrebă dacă era cumva în situația unui preot sau a unui avocat pe cale să audă o mărturisire a vinovăției, dar pe care profesia îi împiedica s-o dezvăluie. Nu era o povară pe care să dorească a o purta, dar ajunsese să aibă suficientă încredere în tatăl lui pentru a presupune că nu l-ar pune într-o asemenea poziție.

– Promit! rosti el.

Trevor împinse încet plicul pe birou. Nathan îl deschise și scoase unica foaie a scrisorii al cărei scris ascuțit îl recunoscu instantaneu. Îl văzuse pe numeroase documente ale companiei. Începu să citească.

Dragă frate,

Mă rog să reușești a convinge familia să mă ierte pentru decizia de a-mi pune capăt vieții. Nu mai pot trăi cu demonii, umbrele și vocile care mă bântuie în fiecare clipă, fie că sunt treaz, fie că dorm. Nu mai pot să mă prefac că totul este în regulă cu mine, fiindcă demonii sunt tot mai amenințători, umbrele, tot mai întunecate, iar vocile, tot mai puternice. Mi-e groază de zorii zilei și de căderea nopții. Trebuie să-mi găsesc pacea. Astăzi, mă voi duce la râu, locul unde mereu am fost cel mai liniștit și mai fericit, și îl voi lăsa să mă ia în adâncurile sale. La fel precum poetul, mă simt ademenit de apă, așa că „trebuie să mă duc din nou pe mări, către marea singuratică și către cer, iar o corabie înaltă

și o stea după care s-o călăuzesc sunt tot ce cer". Corabia și steaua mea mă vor duce acasă.

Te rog, explică-i logodnicei mele că nu m-ar fi putut salva de la ceea ce sunt pe cale să fac. Știu că mama va avea inima frântă, iar Rebecca s-ar putea să se afunde în acel loc întunecat pe care probabil că l-a moștenit de la mine și să rămână acolo pentru totdeauna. Tu, fratele meu, vei simți o durere care s-ar putea să nu treacă niciodată cu totul, dar ai Waverling Tools care să te aline. Știu că vei conduce compania cu devotament și eficiență, mult mai bine decât aș fi putut s-o fac eu chiar și dacă aș fi fost pe deplin sănătos. Vă ofer ție și familiei toată dragostea mea și tot devotamentul.

Jordan Bartholomew Waverling, iulie, 1887

Năucit și simțind în ochi arsura lacrimilor, Nathan își ridică privirea de la scrisoare spre tatăl lui.

– Nu i-ai arătat scrisoarea mamei tale? Ai lăsat-o intenționat să te suspecteze că ai fost implicat în moartea fratelui tău? De ce?

– Pentru că adevărul ar fi distrus-o. Indiferent cât de tare a protestat Jordan că nu putea fi ajutat, mama ar fi crezut că l-ar fi putut salva de la sinucidere. La fel și logodnica lui. De fapt, ea nici nu s-a căsătorit cu altcineva.

Șocat, Nathan rosti:

– Dar, ascunzând adevărul, ai sacrificat sentimentele ei față de tine. Vrei s-o lași să se ducă în mormânt gândind ce e mai rău despre tine?

Confuz, Nathan puse scrisoarea pe birou de parcă atingerea ei ar fi putut afecta dovada nevinovăției tatălui său. Trevor sorbi din cafea.

– Exact asta am de gând să fac. Nu l-ar înțelege și nu l-ar ierta niciodată pe Jordan că a părăsit-o, că a părăsit-o pe Rebecca. Fiica mea l-a idolatrizat. Sinuciderea lui Jordan ar fi pătat amintirea lui. Fotografia lui nu s-ar mai afla pe polița căminului. Durerea ar fi fost prea mare. Să-i las neîntinată amintirea fiului ei este mai important decât salvarea fărâmei de căldură și afecțiune pe care le are pentru mine.

– Dar *tu* o iubești destul pentru a ascunde asta de ea, de mama care te bănuiește de... crimă?

Nathan își privi nedumerit tatăl.

– Da, o iubesc. Am înșelat așteptările bunicii tale de nenumărate ori, dar nu-i ascund scrisoarea asta dintr-un sentiment de vină.

Pur și simplu, vreau să-și trăiască viața având alinarea amintirilor. Jordan era soarele de pe cerul ei. Eu am fost... partea întunecată a lunii. Măcar atât pot face pentru ea.

Nathan clătină din cap. Familiile! Erau precum semințele. Proveneau din același pachet, dar întotdeauna erau una sau două care creșteau altfel decât celelalte.

– De ce crede că ai fost implicat în moartea fratelui tău? întrebă el.

Trevor luă scrisoarea și o puse cu grijă în plic, apoi puse plicul în sertarul biroului și îl încuie.

– În ziua în care Jordan s-a înecat a fost o furtună puternică. În dimineața aceea, ne-am certat rău din pricina unei chestiuni legate de companie. I-am spus că mai degrabă l-aș omorî decât să-l las să distrugă Waverling Tools. Mama ne-a auzit. În după-amiaza aceea, m-am întors târziu de la sală, însă numai Lenora era acasă. Mi-am amintit că mama se dusese la un ceai și am presupus că Jordan era cu logodnica lui, însă unde era Rebecca? M-am dus s-o caut afară. Bănuiam unde putea fi. Deși nu avea voie, probabil că se dusese din nou la debarcader, unde o prinsese ploaia. Când m-am apropiat de râu, Rebecca a venit în fugă spre mine, strigând: „Salvează-l, tati, salvează-l!" Mi-am dat seama imediat ce se întâmplase. De fapt, am crezut că mi-am dat seama. Jordan căzuse în râu, care deja era învolburat. Fie alunecase, ceea ce ar fi fost neobișnuit pentru un om care știa să navigheze, fie Rebecca făcuse ceva care îl determinase să-și piardă echilibrul. Ea nu are sentimentul primejdiei, ceea ce reprezintă o îngrijorare permanentă pentru noi, și era posibil să se fi apropiat prea mult de margine. În orice caz, Jordan nu se vedea nicăieri. Nici măcar nu eram sigur că fusese acolo. Am încercat s-o chestionez pe Rebecca, însă ea recita în neștire versurile alea afurisite din poezia favorită a unchiului ei.

Trevor închise ochii și își masă posomorât fruntea, de parcă degetele sale puternice și manichiurate puteau alina durerea acelei zile.

– Când mama s-a întors de la ceai, m-a găsit ud leoarcă. O uscasem și o băgasem în pat pe Rebecca, dar eu încă eram ud. Trupul lui Jordan a fost găsit târziu în dimineața următoare, iar coronerul a concluzionat că s-a înecat accidental, în după-amiaza anterioară. N-o să uit niciodată felul cum mama a întors capul spre mine și m-a privit după ce ni s-a comunicat. Eu găsisem deja scrisoarea fratelui meu în biroul de la firmă și știam adevărul, dar ei nu i-a trecut deloc

prin minte că el s-ar fi putut sinucide. În schimb, s-a gândit că eu aș fi putut pricinui cumva moartea lui Jordan.

Nathan simți că i se face rău. Aceeași stare de rău pe care o simțise când aflase adevărul despre sentimentele mamei lui față de el. „O, Millicent ține la noi. Doar că ține mai mult la Randolph și la Lily." Trevor rosti încet:

– Tu știi că bunica ta este o femeie minunată, Nathan. Dacă tu poți s-o iubești pe mama *ta*, care a vândut ferma – locul nașterii tale – și practic te-a dat afară de dragul viitorului celorlalți copii ai ei, atunci înțelegi cum de o iubesc eu pe a mea. Ceea ce vreau să aud de la tine din nou este că absolut niciodată nu-i vei spune ce ai aflat acum. Pentru mine, nu contează ce crede ea. Contează ce știi tu.

– Îți promit, zise Nathan. Acum, te rog să mă scuzi...

Asta fu tot ce izbuti să spună înainte de a ieși din încăpere, temându-se că nu-și va mai putea reține lacrimile.

Capitolul 51

Luni, după ce fiica lui se întorsese la fermă pe la mijlocul dimineții, așezat la biroul lui din bibliotecă, Neal asculta răbdător fericita dare de seamă a Samanthei în privința weekendului petrecut la Fort Worth, în timpul căruia mama ei, doamna și domnișoarele de onoare o ajutaseră să stabilească toate detaliile viitoarei nunți. Data aleasă era 4 august, la o lună după ce anunțul logodnei Samanthei cu Sloan avea să fie făcut cu ocazia petrecerii de Ziua Independenței, când avea să se celebreze și aniversarea de 24 de ani a lui Sloan și care era peste două zile. Neal s-ar fi lăsat cuprins de bucuria fiicei lui și a sa dacă n-ar fi trebuit să-i spună ceva care sigur avea să-i strice buna dispoziție și să amenințe noua armonie a relației lor. Nu prea spera că posibilitatea ca situl ei cu fosile să devină loc de forare avea să-i creeze o aversiune mai mică doar fiindcă era cuprinsă de euforie.

Samantha curmă entuziasmata relatare a evenimentelor din weekend.

– Tati, pari distras de ceva.

– Sunt, dar asta nu înseamnă că eu și mama ta nu suntem cei mai fericiți părinți de pe lume datorită apropiatei tale nunți.

– Ce s-a întâmplat? Arăți de parcă ai avea chef să tragi un pumn în tortul meu de nuntă.

Era o descriere corectă. Neal mormăi apreciativ.

– Într-un fel ai dreptate, spuse el. Trebuie să-ți zic ceva, așa că ia loc și hai să discutăm despre asta. Cât ai fost la Fort Worth, am avut doi vizitatori. Unul dintre ei a fost un tânăr pe nume Nathan Waverling, care mi-a spus că v-ați cunoscut astă primăvară, la un soi de prelegere științifică. Este concesionar la Waverling Tools, lucrează pentru tatăl lui.

– Îmi amintesc de el, rosti Samantha așezându-se precaută pe unul dintre scaunele din fața biroului. Un băiat înalt, musculos, cu ochii de un albastru neobișnuit. Era cu tatăl lui. Todd Baker ne-a făcut cunoștință. Ce-a căutat aici?

– A venit cu Todd pentru a obține concesiunea unei porțiuni din terenul nostru.

– Cu ce scop?

– Ca să facă un foraj de petrol.

O expresie revoltată apăru pe chipul Samanthei. Primise vestea exact așa cum se așteptase Neal.

– De ce ar crede Nathan Waverling că există petrol în Las Tres Lomas?

– Todd Baker i-a spus.

– Todd? Cum Dumnezeu ar putea el...?

Samantha se opri, iar Neal își dădu seama că se gândea la călăritul și căzătura de pe bou, care îl făcuse să ajungă cu nasul în țărână.

– Mi-a zis că i-ai cerut să vină aici pentru a examina capul unei creaturi moarte și că a ajuns la concluzia că există mari șanse să existe petrol sub nisipul marin de la Windy Bluff.

După cum se așteptase Neal, Samantha se răsti:

– Capul creaturii moarte este ceea ce eu și el credem că e craniul parțial al unui sauropod, un soi de dinozaur care ar putea indica existența unui fund de mare pe care s-au acumulat oseminte ale unor astfel de animale. Ți-a spus Todd și asta?

– Da, și mi-a mai zis și că a dispărut.

– Nu contează. Craniul în sine nu este necesar pentru a dovedi că a fost acolo. L-am fotografiat. Todd a luat Kodakul pentru a-l expedia la New York. Pozele trebuie să sosească din zi în zi. Doar nu a sugerat să se foreze în locul în care crede că se află o comoară paleontologică, nu-i așa?

– Ba da.

Samantha scoase un țipăt șocat.

– Nu! Nu se poate să fi făcut asta!

Neal ridică o mână.

– Hei, nu te înfuria pe Todd Baker pentru că își face meseria. Nu uita că el e geolog în primul rând, nu paleontolog. Trebuie să-și câștige existența și este angajat pentru a găsi zăcăminte de petrol. Era obligat să-i raporteze șefului său că bănuiește – ba nu, că este convins – că există petrol sub pământul de la Windy Bluff.

Samantha rosti încet, groaza apărând în privirea ei:

– Tată... nu-i poți lăsa să foreze acolo. Ar distruge ceea ce ar putea fi descoperirea secolului din punct de vedere educativ. Știu că tu crezi că fosilele nu au nici o valoare. Pentru tine, sunt doar oase vechi, cu nimic mai importante decât oasele vitelor lăsate să se albească la soare, dar pentru comunitatea științifică, pentru studierea lumii noastre, sunt de neprețuit. Fosilele dinozaurilor ne pot da informații despre vârsta Pământului, evoluția sa, schimbările geologice și climatice, formarea continentelor... Îl privi disperată. Ți-aș putea spune la nesfârșit câte pot afla savanții din studierea lor. Își puse brațele pe birou și îl privi cu fermitate în ochi. Tată, nu-i poți lăsa să foreze la Windy Bluff!

Neal întoarse capul pentru a se feri de privirea sfredelitoare a minunaților ochi cenușii ai fiicei lui. Se strădui să-și reprime sentimentul care îl copleșise când descoperise scrisoarea de la Eleanor Brewster. Loialitatea fiicei lui trebuia să fie în primul rând față de Las Tres Lomas. Todd îl avertizase că Samantha se va opune astfel, iar în nopțile nedormite de la vizita băieților, încercase să înțeleagă pasiunea ei pentru oase vechi și rămășițe din trecutul îndepărtat. De ce ar trebui să-i pese cuiva de vârsta Pământului? Era cât era. Apoi pricepuse că pasiunea ei pentru relicve preistorice nu era diferită cu mult de puternica lui dorință de păstra ferma Las Tres Lomas de la Trinidad, întemeiată de strămoșii lui, și nu doar pentru viitor, ci și de dragul trecutului. Cu toate astea, deși recunoștea similaritatea, pământul strămoșilor lui era mai important.

– Știi ce ar însemna pentru fermă venitul obținut din petrol, nu-i așa? rosti Neal.

– *Dacă* se găsește petrol, spuse Samantha. Altminteri, vom avea doar o groapă adâncă în pământ.

– Același lucru e valabil și în privința săpăturilor paleontologice, replică Neal.

– Adevărat, dar eu sunt convinsă că săpăturile mele nu vor fi în zadar.

– Și Todd e la fel de convins de săpăturile lui.

Samantha se sprijini de spătar și își încrucișă brațele. „Impas", se gândi Neal. Totuși, fiica lui știa cine va câștiga. Tatăl ei avea să aibă ultimul cuvânt. La urma urmelor, era pământul lui, însă el n-ar mai fi putut suporta încă o criză de familie precum cea prin care tocmai trecuse. Sloan avea să susțină argumentele lui, cu diplomație, desigur, însă Neal nu avea de gând să creeze probleme în căsnicia lor încă înainte de a începe. Se aplecă în față și își împreună mâinile pe birou.

– Sam, uite care-i cel mai bun lucru pe care îl pot face, rosti el. Este de presupus că, dacă Todd e sigur că există petrol la Windy Bluff, atunci chestia aia neagră se află și în alte părți din Las Tres Lomas, la o distanță suficient de mare pentru a nu-ți distruge situl cu fosile, nu-i așa? Voi amâna concesionarea terenului până primești fotografiile. Dacă ele îți susțin afirmațiile, nu vom săpa acolo, dar, dacă nu, vom săpa. Nu se vor mai face săpături acolo pentru a-ți confirma teoria, s-a înțeles? Pozele pe care le-ai făcut sunt singura ta șansă. Mai corect de atât, nu pot fi.

– O, tati, îți mulțumesc! exclamă ușurată Samantha și ocoli repede biroul pentru a-l îmbrățișa. E foarte corect! spuse ea.

– În regulă, zise Neal mulțumit. Mă duc la Triple S, ca să telefonez la Waverling Tools pentru a-l anunța pe Todd ce decizie am luat.

Todd răspunse la telefon cu stomacul gol. Era prima dimineață din scurta lui căsnicie când soția lui nu-i pregătise nimic de mâncare pentru prânz (suferea din pricina problemelor femeiești), iar el nu îndrăznise să plece de la birou pentru a-și ostoi foamea de teamă ca Neal Gordon să nu sune în lipsa lui. Stomacul îi chiorăia când se repezi spre telefonul de pe biroul lui – o favoare specială fiindcă, în afară de Trevor Waverling și secretara lui, altcineva nu mai avea așa ceva – și duse receptorul la ureche.

– Da? rosti el, apoi îl auzi pe Neal Gordon spunând codul pe care îl conveniseră pentru a evita urechile nedorite. Poftim?! exclamă el în replică la: „Regret, pasărea nu vrea să zboare". De ce nu?

O tăcere apăsătoare se instală pe fir, în timp ce se părea că fermierul încerca să formuleze o explicație fără a divulga natura conversației. Pentru că locul nu-i convine surorii.

„Dumnezeule!" se gândi Todd nevenindu-i a crede. Așadar, Samantha câștigase. În ciuda tuturor așteptărilor, durul fermier își plecase

urechea la vorbele fiicei lui. Dacă și-ar fi pariat casa pe faptul că Neal avea să accepte concesionarea terenului, el și Ginny ar fi ajuns să trăiască pe stradă.

– E definitiv? strigă Todd. Asta înseamnă că trebuie să căutăm în altă parte?

– Nu neapărat. Așteptăm rezultatele de pe urma pachetului pe care l-ai trimis la New York. Dacă arată că locul nu este potrivit pentru soră, categoric acolo vom planta. Dacă e favorabil pentru ea, probabil că sunt și alte locuri pe proprietate pentru a planta copacii voștri.

Simțindu-și inima galopând, Todd se gândi că, dacă asculta cineva care știa cu ce se ocupa Waverling Tools, și-ar fi dat seama despre ce vorbea bătrânul prost. Cât de mare era ferma lui Gordon? Avea 10 000 de acri sau mai mult? Indiferent de numărul lor, era uriașă, iar șeful lui nu avea să fie de acord cu uriașa sarcină de a lua și testa probe de sol de pe o suprafață atât de vastă, având în vedere că efortul se putea dovedi inutil. Era normal să dorească a găsi un loc cu posibilități mai mari.

Iar „pachetul" era încuiat în sertarul de jos al biroului său.

– V-ar deranja dacă, pentru orice eventualitate, ne-am ocupa în continuare de documentele legate de locul surorii? întrebă Todd.

– Faceți ce vreți cu timpul vostru, rosti tărăgănat fermierul.

– Am trimis pachetul luni, în data de 18 iunie, minți Todd. Acum, suntem în 2 iulie, deci au trecut două săptămâni. Ar trebui să primiți rezultatele până la finele acestei săptămâni, iar atunci, vom ști.

– Te țin la curent, spuse Neal și închise.

Todd rămase locului pentru a se gândi și a-și calma inima, care bătea nebunește. Ezitase să distrugă Kodakul, dar acum trebuia să scape de el. Un sertar încuiat ispitea să fie descuiat cu o agrafă. Pauza de masă trecuse, și toată lumea revenise la birouri și la posturile de lucru din uzină. Probabil că nu mai era nimeni pe terenul dintre clădire și râu. Trebuia să găsească ceva în care să ascundă aparatul și să coboare pe malul râului Trinity, chipurile pentru a-și fuma pipa și a lua o pauză. Era bine să fi avut cutia cu mâncare.

În cele din urmă, se decise să scoată pământul dintr-un mare ghiveci în care se afla un *spathiphyllum*, crinul-păcii, pe care i-l dăduse soția lui când fusese angajat la Waverling Tools, planta fiind potrivită pentru biroul lui cu lumină puțină. Todd puse aparatul de fotografiat pe fundul ghiveciului și pământul cu planta deasupra.

– Mă duc la râu să-mi ud planta, îi zise el lui Jeanne când trecu pe lângă ușa ei deschisă, în drum spre partea din spate a clădirii, crinul-păcii legănându-i-se în brațe.

Jeanne îl privi surprinsă. De obicei, Todd își uda planta cu apă din carafa lavoarului aflat în biroul lui.

Ghiveciul era din fier și greu, iar Todd gâfâia când ajunse la capătul debarcaderului, unde nu putea fi văzut de la ferestrele birourilor și fabricii. După ce aruncă repede o privire în jur, aruncă aparatul în apă, puse planta în ghiveci și porni înapoi spre clădire, pe terenul ușor în urcare. Nimeni nu-l văzu când intră.

Dacă ar mai fi stat puțin, ar fi simțit fum de țigară. Daniel Lane stătea ascuns în vegetația de la umbra răcoroasă a unui chiparos, unde se retrăgea adesea pentru a fuma o țigară, deoarece fumatul era interzis în uzină. Văzuse că Todd Baker aruncase pe furiș ceva în apă, iar când fu sigur că geologul nu-l mai putea vedea, se apropie repede pentru a încerca să-și dea seama ce era.

Constată imediat că era un aparat de fotografiat, iar cureaua acestuia se agățase de o insuliță formată din crengi aduse de râu, pe care curentul slab al apei o îndepărta de mal. Daniel intră repede în apa mică, luă vâsla unei bărci legate acolo și trase crengile spre el până reuși să scoată aparatul din mormântul acvatic. Își scoase batista, îl șterse de apă și îl examină. Era un Kodak de tipul celui căruia i se făcea reclamă că „tu apeși butonul, noi facem restul" și nu părea să fi intrat apă în el. Se întrebă dacă filmul putea fi salvat. În mod cert, intenționa să afle.

Capitolul 52

Când ajunse transpirat în biroul lui, Todd luă ziarul pe care pusese surplusul de pământ, îl băgă la loc în ghiveci, puse planta, o udă cu apă din carafă și se spălă pe mâini în lavoar. Nu era totul pierdut, ci doar amânat. Se gândi să mai aștepte două săptămâni, în care „rezultatele" nu aveau să vină, iar apoi să-i forțeze mâna puțin. Avea să-i spună fermierului că Waverling Tools nu putea irosi timp și efort pentru a preleva și analiza mostre de sol de pe o suprafață atât de întinsă cum era proprietatea lui. Găsiseră un alt loc, nu la fel de promițător, dar compania era pregătită să foreze și nu-și permitea

să se limiteze la o singură instalație. Așadar, cum rămânea, domnule Gordon?

Deocamdată, Todd trebuia să-i raporteze șefului său despre telefonul primit de la fermier. Ce să-i zică? Nu era total neadevărat că firma era interesată de un alt loc de forare. Când Trevor Waverling avea să afle motivul întârzierii, nu va dori să riște ca fotografiile să dovedească faptul că Samantha avea dreptate, ceea ce l-ar fi făcut pe tatăl ei să-i accepte rugămintea. Șeful lui nu va dori să aștepte și să riște să piardă ocazia de a lua un alt teren care îi atrăsese atenția, aflat pe coasta Golfului Mexic. Odată ce investitorii aveau să adulmece acea zonă, aveau să înșface terenurile cu viteza cu care reușeau să facă rost de bani. Numai încrederea în convingerea geologului său că era petrol în Las Tres Lomas îl împiedicase pe Trevor să-i trimită pe el și pe Nathan să investigheze posibilitățile existente în vestul Texasului. Todd trebuia să se asigure că Trevor Waverling nu-și pierdea interesul față de comoara petroliferă aflată sub acea stâncă de pe terenul pe care geologul deja îl numise Câmpul petrolifer Windy Bluff.

Lui Todd îi stătu inima în loc când intră în biroul șefului său și îl văzu pe Nathan șezând pe un scaun. Mai devreme, îl văzuse trecând grăbit prin fața ușii biroului său și părând supărat. Todd se gândise vesel că tatăl lui îi trăsese o săpuneală pe cinste, dar iată-l că se afla acolo, cu ochii puțin înroșiți, dar fără să pară că ar avea coada între picioare. Și șeful lui avea un aer aparte. Todd își dădea seama de asta din atitudinea lui. În particular, când era cu Ginny, îl numea pe Trevor Waverling „pumă", poreclă inspirată de trupul musculos și supleța grațioasă care îl făceau pe Todd să creadă că, dacă era provocat, ar fi fost în stare să sară la jugulară precum marea felină. În clipa aceea, puma stătea tolănită pe scaunul său, având atitudinea relaxată a cuiva aflat în compania cuiva care îi era familiar și intim.

Todd procesă imediat observațiile făcute și ajunse la concluzia că anunțau anumite dificultăți pentru el. Nathan Holloway nu mai era un simplu angajat la Waverling Tools. Era fiul patronului companiei. Între șeful lui și băiatul de la țară se crease o legătură.

Lumina din ochii de un albastru deosebit ai lui Nathan păli când îl văzu, ochi care îl studiaseră într-un mod neliniștitor în timp ce stăteau față în față în compartimentul trenului care îi adusese în Dallas vineri după-amiază. Mușchii stomacului lui Todd se încordaseră, iar el se întrebase dacă țărănoiul avea să-l toarne tatălui său că ascunsese detaliul existenței aparatului de fotografiat al Samanthei. Se părea

că n-o făcuse, altminteri șeful lui ar fi abordat subiectul cu ocazia ședinței din sala de conferințe.

– M-a sunat Neal Gordon, spuse Todd.

– Și ce a avut de zis? întrebă Trevor.

– De data aceasta, spune-ne *totul,* spuse Nathan cu o voce tărăgănată.

– Un om nu-și poate aminti totul mereu, zise Todd pufnind defensiv.

– Ar trebui dacă treaba lui este să-și amintească.

Trevor se încruntă.

– Despre ce vorbiți?

– Nimic important, tată, rosti Nathan. De data asta cel puțin.

„Tată?" se gândi Todd la cuvântul folosit de Nathan, precum și la amenințarea voalată. Fu bucuros să se așeze. Picioarele încă îi tremurau din pricina efortului făcut pentru a căra până la râu acel ghiveci greu, dar mai ales din pricina nervilor încordați. Se simțea de parcă era prins într-un contracurent din care nu avea puterea să scape. Nathan știa cât de mult însemna pentru el forarea la Windy Bluff, iar acum, în condițiile în care ajunsese să fie în relații foarte bune cu tatăl lui, fiul șefului știa că geologul companiei era dispus să ascundă anumite informații pentru a-și atinge scopul. Păstrarea inițială a tăcerii în privința faptului că Samantha fotografiase fosila și îi „încredințase" lui aparatul pentru a-l expedia prin poștă fusese o greșeală. Când avea să constate că proprietara nu-l mai primea înapoi, numai un miracol l-ar fi putut împiedica pe Trevor Waverling să nu creadă ce era mai rău despre el. Pentru Trevor Waverling, bănuiala era la fel de rea precum certitudinea, așa că avea să-l concedieze înainte ca el să apuce să spună ceva în apărarea sa. Prin lege, în contractele de concesiune încheiate între proprietarul pământului și concesionar era obligatoriu să fie specificate toate caracteristicile terenului în cauză. Dacă ascundea ceva, cum ar fi fost o descoperire paleontologică, compania Waverling Tools putea fi dată în judecată pentru că îi ascunsese proprietarului informații care l-ar fi putut determina să împiedice forarea. Todd se gândi că ce făcuse deja era bun făcut. Aparatul de fotografiat al Samanthei era pe fundul râului Trinity, sau avea să fie în curând, și nimeni nu putea dovedi că nu-l expediase prin poștă.

– Ei? rosti Trevor. Ce a avut de spus Neal Gordon?

– Deocamdată, nu putem face nimic. Neal Gordon așteaptă ca fotografiile fiicei lui să vină de la New York. Acestea vor arăta dacă zona de la Windy Bluff va deveni teren petrolifer sau sit paleontologic.

– Și cât va dura până sosesc?

– În cel mai rău caz, două săptămâni.

– Todd, în legătură cu acele fotografii, zise Trevor. De ce n-ai pomenit de la început de faptul că domnișoara Gordon a pozat craniul pentru a avea o dovadă suplimentară a descoperirii ei?

Todd speră că proeminentul său măr al lui Adam nu-i trădase nervozitatea.

– Ei bine, domnule, după cum am spus și la ședință, în opinia mea profesională, nu au nici o valoare. Craniul nu este capul parțial al unui dinozaur, indiferent cât de mult vrea Samantha să creadă asta. N-am crezut că este important să menționez fotografiile deoarece nu vor dovedi nimic și... aveam impresia că erați de părere că era esențial să începem cât mai repede lucrările de foraj.

– Atunci, impresia ta a fost greșită, Todd. Pentru mine, timpul nu e niciodată atât de esențial, încât să facem ceva fără investigații amănunțite, iar acele poze erau importante de menționat, fiindcă fie vor susține opinia ta profesională, fie o vor infirma, zise Trevor, privirea lui verde ca marea devenind rece. Așa stând lucrurile, am putea să ne îndreptăm atenția spre alt teren, în caz că aflăm că acesta nu este disponibil. Din câte am înțeles, domnișoara Gordon a studiat fosilele, iar opinia ei ar putea fi la fel de credibilă ca a ta. Se pare că voi, băieți, ați subestimat afecțiunea pe care domnul Gordon i-o poartă fiicei sale.

– Nu cred, tată, rosti Nathan. Fără îndoială, domnul Gordon își iubește fiica, dar iubește și ferma. Eu cred că este genul de om care vrea să fie și sătul, și cu slănina-n pod. Este doar o impresie, dar eu cred că va găsi o cale de a le avea pe amândouă.

„Mai ales dacă reușim să lăsăm intact situl paleontologic", adăugă privirea cu care se uită la Trevor. Trevor i se adresă lui Todd:

– Mai spune-mi o dată, când crezi că vor sosi acele fotografii?

– În cel mult două săptămâni, eventual mai curând, dar merită așteptarea, domnule Waverling, aproape că vă pot promite asta, zise Todd cu înflăcărare, recunoscător că Nathan îi luase apărarea. Pasiunea îi încinse gâtul. Vă rog, nu retrageți oferta făcută domnului Gordon. Dacă pozele nu vor susține afirmațiile Samanthei, și n-o vor face, ne va concesiona terenul, iar dumneavoastră nu veți regreta nici o clipă.

Trevor îl privi gânditor pe Todd, cu gura pungă.

– În regulă, Todd, nu vreau să contrazic convingerile unui om care este absolut sigur că are dreptate, zise el. Voi amâna investirea în alt

teren, dar două săptămâni reprezintă limita pe care o accept. Dacă până atunci nu ne lămurim cum stau lucrurile din acele fotografii, vom căuta în altă parte.

– Vă mulțumesc, domnule, rosti Todd ridicându-se și simțindu-și mușchii picioarelor precum gelatina.

Trevor dădu din cap în semn că putea pleca, iar în timp ce ieși, Todd îl auzi spunând:

– În regulă, fiule, ai chef să mănânci acum?

Întrebarea sugera că Nathan revenise în biroul tatălui său ca urmare a invitației acestuia de a-l însoți la prânz. Todd se gândi că ar trebui să-și simtă sentimentele rănite din pricina faptului că șeful lui îl întrebase asta pe țărănoi înainte ca el să iasă pe ușă, excluzându-l cu nepăsare, dar asta nu-l afectase. Oricât de tare îl rodea foamea, stomacul i se întorcea pe dos chiar și numai la gândul mâncării. Oricum, șeful nu-l invitase niciodată să ia prânzul împreună, iar el trebuia să se întoarcă în biroul său și să se roage pentru un miracol.

Ziua de 4 iulie sosi fierbinte și sufocantă. Evantaiele fluturau în fața chipurilor transpirate, iar zâmbetele apărură când Sloan o trase pe Samantha alături de el, ridică un pahar cu șampanie spre oaspeții veniți la celebrarea Zilei Independenței și a aniversării lui de 24 de ani și anunță că Samantha Gordon acceptase să-i fie soție.

– În cinstea ta, Sam! adăugă el, iar oamenii începură să râdă.

Sărutul lor stârni aplauze și câteva remarci glumețe din partea bărbaților deja binedispuși de punciul servit. Neal și Estelle priveau cu fericirea strălucitoare a părinților al căror vis de-o viață pentru fiica lor se împlinise. Întrebările legate de în a cui casă va locui cuplul, cine se va ocupa de întinsa hacienda de la Triple S și ce rol va avea Samantha în ajutarea lui Neal să conducă Las Tres Lomas de la Trinidad fuseseră discutate, iar câteva informații surprinzătoare ieșiseră la iveală.

Billie June dezvălui faptul că dorea să-și ia o cameră la un cămin de femei din Dallas, pentru a studia muzica la Academia Sarah B. Morrison, iar Millie May le spuse că, la toamnă, avea să se înscrie la cursurile de la Muzeul de Arte Frumoase din Houston, pentru a învăța să picteze în ulei. Ambele erau mai mult decât încântate să-i cedeze Samanthei rolul de stăpână a casei, pe care îl împărțiseră până atunci. Neal fu de acord cu Estelle că era firesc ca o soție să locuiască în casa soțului ei, dar declară că avea să rătăcească în jurul casei

ca „o morsă ieșită din apă" – nu că Neal ar fi văzut vreodată o morsă, după cum îi aminti soția lui.

În timpul unui mic dejun prenupțial pe care Estelle îl oferise în casa ei din oraș în cinstea celor două familii, Samantha descoperise că se răzgândise în privința unei chestiuni care se așteptase să o irite. Neal anunțase că ar vrea s-o ducă pe Estelle la Galveston și să se cazeze la Tremont House, cel mai bun hotel din Texas, unde stătuseră personalități precum Sam Houston, Ulysses S. Grant, Clara Barton și Buffalo Bill. Cu o scânteie de speranță în ochi, Estelle întrebase:

– Mergem cu trenul?

– Nu, cu trăsura, răspunsese Neal, apoi se uitase la Sloan și îi spusese: Sloan, sper că îl vei ajuta pe Wayne să conducă ferma cât voi fi plecat.

Se întâmpla cum prevăzuse Samantha. Avea să fie dată la o parte de la conducerea fermei Las Tres Lomas. Era moștenitoarea fermei, dar, fiindcă se mărita cu un bărbat atât de capabil ca Sloan, tatăl ei se aștepta ca ea să se dea la o parte și să-l lase pe soțul ei să ia hățurile. Numai că ea, de dragul fermei Las Tres Lomas, își sacrificase visul de a deveni paleontolog. Decizia de a-i preda hățurile soțului său ar fi trebuit să fie a ei, dar Samantha constată că nu-i mai păsa. Nu dorea să stârnească un alt conflict între ea și tatăl ei, iar el fusese mai mult decât corect respectându-i argumentele împotriva forării. Avea să continue a citi și nu o va deranja să înlocuiască hainele de lucru și cizmele cu ținuta de salon, să se bucure de viața de femeie măritată, iar peste vreun an, după cum spera ea, de viața de mamă. Până atunci, în timp ce Sloan va conduce ambele ferme împreună cu tatăl ei, Samantha se va putea dedica săpăturilor la situl paleontologic care cu certitudine se afla la Windy Bluff.

Capitolul 53

– În regulă, e gata toată lumea? întrebă Trevor Waverling băgându-și capul în trăsura Concord și sprijinindu-și mâinile pe cadrul ușii.

Fiica lui și Zak stăteau pe o banchetă. Pe cealaltă se aflau un coș de picnic, un bidon cu apă, un set de instrumente geologice, o valiză cu cărți și o geantă de voiaj din pânză în dungi bej și roșii, creată

de francezul Louis Vuitton. O păpușă din porțelan neglazurat, tot franțuzească, trona deasupra celorlalte lucruri, ochii albaștri și pielea cu aspect realist făcând-o să pară ireal de vie în umbra din interiorul tapițat cu catifea al trăsurii.

– Suntem gata, tati! țipă Rebecca și cuprinse cu un braț gâtul ciobănescului german. Nu-i așa, Zak?

– Rebecca, nu-l ține atât de strâns! îi ceru Trevor cu fermitate. Și așa, lui Zak îi este foarte cald. Nu vezi cum îi atârnă limba? Te-ar putea mușca. Se întoarse spre Nathan. Se aflau în fața casei din Turtle Creek, Mavis și Lenora privind de pe verandă, iar Benjy fiind deja urcat pe capră. Fiule, ești sigur că vrei s-o iei pe Rebecca împreună cu tine? întrebă el coborându-și vocea. Știi cât de dificilă poate fi.

– Această călătorie la Fort Worth îi va face bine, rosti Nathan. Are nevoie de o schimbare de peisaj, de ceva de care să-și amintească și la care să se gândească în lumea în care trăiește, iar Zak mă va ajuta să am grijă de ea.

– Călătoria asta n-ar trebui să dureze mai mult de șapte ore. După ce ajungeți la Fort Worth, folosește telefonul lor pentru a ne suna acasă. Mama își va face griji până va primi vești de la tine.

– Totul va fi în regulă. A fost aranjat totul cu domnul Gordon?

– Da. Vă așteaptă și poate că, până ajungeți la fermă, fiica lui va fi primit aparatul de fotografiat. Sper că Todd are dreptate în privința pozelor. Altminteri, călătoria asta și cercetările vor fi în zadar.

– Astăzi, suntem în data de nouă, ceea ce înseamnă că au trecut douăzeci și trei de zile de când Todd a expediat aparatul, spuse Nathan. Până la finele săptămânii, vom afla cum stau lucrurile. Nathan întinse mâna. Deja o îmbrățișase de rămas-bun pe bunica lui. Ne vedem diseară, tată.

Trevor ezită, apoi, ignorând mâna fiului său, îl cuprinse într-o îmbrățișare aspră.

– Ai grijă, băiete! Ne vei lipsi, zise el și îl bătu pe Nathan pe umăr. Se îndepărtă repede și strigă la vizitiu: Benjy! Ai grijă să mergi prudent, ai auzit?

Benjy își coborî privirea spre Trevor. Uniforma lui de iarnă fusese înlocuită cu una de vară, mai puțin formală, așa că arăta mai puțin pitoresc cu un veston din bumbac și cu o șapcă pe cap.

– Am auzit, domnule Waverling! Voi avea grijă să vi-i aduc pe *paístí* – copii – teferi acasă.

Lângă Zak fusese păstrat loc pentru Nathan, în caz că trebuia s-o liniștească pe Rebecca, dar deocamdată avea să înceapă călătoria

alături de Benjy. Urcă pe capră lângă vizitiu, iar după ce acesta plesni din hățuri, îi făcu pentru ultima oară cu mâna bunicii sale și porniră la drum.

Trevor se duse pe verandă, lângă mama lui.

– Am văzut îmbrățișarea aia, rosti Mavis. Ai ajuns să-l iubești, nu-i așa?

Trevor încuviință din cap, cu privirea ațintită asupra trăsurii care se îndepărta.

– Slavă Domnului pentru asta! spuse Mavis. E bine să iubești și pe altcineva decât pe tine.

– Da, mamă, este, zise Trevor.

În dimineața următoare, Samantha se pomeni incapabilă să se desprindă de fereastra bibliotecii care dădea spre drumul de la intrarea în fermă. Tatăl ei o informase că tânărul concesionar care îl însoțise pe geolog cu ocazia cercetărilor preliminare de la Windy Bluff avea să vină să mai arunce o privire.

– Pentru ce? voise Samantha să știe cu un licăr de suspiciune în ochi. Înțelegerea noastră a fost că, indiferent de există posibilitatea ca la Windy Bluff să fie petrol, dacă fotografiile mele îmi susțin bănuiala, nu se va fora în zona aceea.

Neal ridicase mâinile într-un gest conciliant.

– Scumpo, ăsta-i rostul vizitei tânărului, iar asta nu a fost ideea mea, ci a lui Nathan Waverling. Vine ca să stabilească dacă – în caz că fotografiile tale dovedesc că ai dreptate – există șansa să poată fora în zona aia fără a afecta locul unde ai găsit craniul. Nu-i nimic rău în asta, nu-i așa?

Nu, nu era nimic rău, recunoscuse ea pentru a-i face pe plac, însă ar fi putut adăuga că omul își pierdea timpul. Dacă aceea era o zonă fosiliferă, se întindea pe toată porțiunea nordică a fermei, ceea ce însemna că nu exista nici un loc unde să se foreze. Totodată, îi era clar că, de când făcuseră acea înțelegere, entuziasmul tatălui ei față de perspectiva ca în subsolul din Las Tres Lomas să se afle petrol se dezvoltase ca o sămânță plantată într-un mediu propice. Îl găsise citind „Pagina petrolistului", o rubrică recent introdusă în Fort Worth Gazette, deși înainte nu fusese interesat decât de informațiile legate de vite. Începuse să-și facă abonamente la publicații de afaceri în care apăreau articole despre petrol, pe care le discuta cu Sloan când acesta venea la cină. Îi spunea Samanthei lucruri pe care le aflase din ele, precum: „Se zvonește că Henry Ford proiectează o mașină

cu benzină pe care toată lumea din America și-o va putea permite. Îți dai seama cât va crește cererea de petrol dacă se întâmplă una ca asta?" Și: „Știai că Franța este cea mai mare producătoare de mașini din lume, dar se preconizează că, până în 1905, Statele Unite o vor depăși. Îți poți imagina?"

Tatăl ei căpătase virusul petrolului. Până și Grizzly și Wayne păreau resemnați că avea să se foreze în Las Tres Lomas de la Trinidad. Era doar o chestiune de timp. Scârbită, Samantha își imagină vite zăcând moarte lângă izvorul contaminat, lichidul negru udând iarba verde și deasă, drumurile de acces care aveau să distrugă pășunile, zgomotul instalațiilor de foraj, al cailor și al căruțelor care le serveau, zgomot care avea să pună pe fugă animalele lor.

Samantha încercase să nu lase groaza să-i întunece pregătirile de nuntă, dar îi știrbea fericirea. Încântarea împăcării cu tatăl ei, care fusese deplină în seara petrecerii, se diminuase întru câtva. Încrederea că nimic nu avea să mai intervină vreodată între ei slăbise. Neal Gordon avea să se țină de cuvânt, era sigură de asta, dar va putea el să nu aibă resentimente față de ea dacă singura pungă de petrol din Las Tres Lomas se găsea sub oasele dinozaurilor ei?

– Ce te nemulțumește, Sam? o întrebase Sloan. Știu că se petrece ceva în căpșorul tău drăguț.

Se aflau lângă unul dintre țarcurile de la Triple S și se uitau la taurul cel nou, cumpărat din Anglia, care tocmai sosise teafăr de la Liverpool, ceea ce era o dovadă a robusteții sale, pe care Sloan dorea să o transmită cirezii sale. Sloan stătea în spatele ei, cu mâinile pe gard, iar ea era între brațele lui. Din când în când, Samantha simțea bărbia lui Sloan mângâindu-i creștetul. Indiferent cât de mulți cowboy erau lângă un gard, când apărea ea, el îi oferea fără nici o jenă acel spațiu intim. În astfel de momente, abia dacă reușea să suporte dorul de el și știa că și el simțea la fel. Îi ciugulea urechea și îi șoptea:

– Curând, iubito! Curând!

Îi explicase ce o nemulțumea, iar Sloan o întrebase încet:

– Ei bine, pentru a evita un alt conflict cu tatăl tău, n-ai vrea... să renunți la înțelegerea făcută?

Ea se răsucise îngrozită.

– Adică să permit distrugerea unui sit paleontologic care ar putea ascunde o comoară preistorică pentru un foraj de *petrol*? Nu! Înțelegerea e înțelegere. Tata se așteaptă ca eu să respect înțelegerea, iar eu mă aștept la același lucru din partea lui. Când a făcut-o, știa ce risca.

– Iar tu știi care este riscul dacă el pierde.

Semnificația cuvintelor lui Sloan fusese clară. Samantha se întrebase ce ar simți Neal Gordon dacă ferma Las Tres Lomas era lovită de un dezastru inevitabil, de care banii din petrol ar fi putut s-o salveze. Da, Samantha se gândise la o astfel de criză și din acea eventualitate izvora îngrijorarea ei. Încuviințase încet din cap.

– Sam, ar fi bine să nu uiți asta dacă nu se găsește o altă pungă de petrol, zisese Sloan, iar apoi o cuprinsese în brațe. Dar hai să nu ne facem griji din pricina lucrurilor care s-ar putea să nu se întâmple. Optimismul lui Neal probabil că are un fundament solid. Fac pariu că există petrol sub toată ferma.

Samantha n-ar fi crezut niciodată că ar putea fi de acord cu o asemenea afirmație, însă și ea spera același lucru.

Un alt lucru care o tulbura era dispariția craniului. Oare ce se întâmplase cu el? Cum era posibil să fi dispărut fără nici o urmă? Cum ar fi putut un animal să creadă că acel os străvechi era de mâncat? Câinii lor erau bine hrăniți, iar prădătorii ar fi fost mai interesați de carnea vie. Samantha săpase cu grijă în locul unde se aflase fosila, dar nu mai găsise alte oase. Oare ce mișcare a pământului făcuse ca acel craniu să apară la suprafață din locul său de îngropăciune vechi de secole? Ardea de nerăbdare să aducă o echipă de paleontologi la fermă.

Samantha auzi huruitul unei trăsuri și zgomot de copite care se apropiau. O privire aruncată pe fereastra bibliotecii îi confirmă că vizitatorul lor sosise. Lăsă jos mâna cu care intenționase să tragă de șnurul clopoțelului pentru a o chema pe Silbia și a-i cere să trimită pe cineva să-i dea de veste tatălui ei, care se afla la Trail Head. Menajera nu avea cum să audă din bucătărie sosirea trăsurii. Ceea ce era bine. Samantha dorea un răgaz pentru a-l studia pe Nathan Waverling în liniște, fără prezența perturbatoare – și intimidantă – a tatălui ei. Înțelesese că acea vizită era ideea concesionarului, care respecta dorința fiicei fermierului de a conserva situl paleontologic. Acest lucru promitea o întâlnire tolerabilă. Se întrebă dacă părul ei avea să-i atragă din nou atenția.

Samantha ieșise pe verandă înainte ca trăsura să oprească lângă un loc de priponit caii. Îl recunoscu pe Nathan Waverling ca urmare a scurtei lor întâlniri din martie. Ședea alături de vizitiu, un omuleț cu înfățișare ciudată și care strunea cei doi cai puternici cu ușurința unui expert. O fetiță brunetă își scosese capul pe geamul trăsurii.

– Bună! strigă ea. Cine ești? Și tu ești nimeni?

Din trăsură se auzi lătratul unui câine.

– Bună ziua, rosti Nathan sărind de pe capră fără a părea să bage în seamă părul Samanthei, pe care, din pricina căldurii verii, prefera să-l prindă într-un coc pe creștet. Eu sunt Nathan Holloway. Ne-am cunoscut.

Perplexă, Samantha strânse mâna întinsă.

– Îmi amintesc, spuse ea, dar Holloway? Credeam că ești fiul lui Trevor Waverling.

– Sunt. Nathan zâmbi văzându-i confuzia. E complicat. I-am adus cu mine pe sora și câinele meu. Sper că nu te superi.

– Nu, firește că nu, zise Samantha. Îi zâmbi fetiței. Bună, i se adresă apoi.

– Ea este Rebecca, spuse Nathan deschizând ușa trăsurii, el e câinele meu, Zak, iar tipul care rânjește ca prostul este Benjy, prietenul meu și vizitiul familiei.

– Mă bucur să vă cunosc rosti Samantha dând politicoasă din cap, gestul incluzându-i pe toți. Nu vreți să intrați? Cred că bucătăreasa noastră a făcut niște limonadă proaspătă.

– Mulțumim, dar tocmai am luat micul dejun la hotel.

– Ești sigur, Nathan? spuse Benjy.

– Sunt sigur, Benjy.

Rebecca se apropiase de Samantha. Cu ochii strălucind de încântare, întinse mâna și mângâie o șuviță desprinsă din cocul Samanthei.

– „O, blondă Helen, frumoasă ce-mi place! Din părul tău, ghirlandă-mi voi face"[1], cită ea.

Samantha îl privi uimită pe Nathan. Câinele, un ciobănesc german, se apropiase tăcut și se așezase pe labele din spate lângă fetiță.

– Rebecca, scumpo, nu atinge părul doamnei. Tu și Zak veniți lângă mine, îi ceru Nathan cu voce joasă.

– Nu mă deranjează, rosti Samantha, înțelegând repede situația – mica lui soră era fermecătoare, dar suferea de o deficiență mintală. Samantha îi zâmbi și îi zise: Și mie îmi place părul tău, mai ales cu panglica aia frumoasă.

– „Îți voi spune cum soarele a răsărit – câte o panglică înălțată pe rând. Turlele s-au pomenit în ametist, iar vestile au fugit precum veveritele"[2], începu Rebecca, însă Nathan se apropie și o luă de mână.

---

[1] Din *Helen of Kirkconnel*, baladă scoțiană publicată de Walter Scott în volumul 2 al *The Minstrelsy of the Scottish Border* (n.tr.)

[2] Din poemul *I'll Tell You How The Sun Rose*, de Emily Dickinson

– Scuză-mă, Rebecca, rosti el cu voce blândă, dar fermă. Eu și această doamnă drăguță avem de discutat. Du-te și stai puțin cu Zak pe verandă, ca să te ferești de bătaia soarelui. Vrei să faci asta pentru mine?

– Da, Nathan, răspunse ea. Haide, Zak! Vino și tu, Benjy!

– Sigur că da, micuțo, zise Benjy și sări sprinten de pe capra trăsurii pe picioarele sale scurte, pentru a o lua de mânuță pe Rebecca.

– Sunt impresionată ce frate bun și răbdător ești! rosti Samantha, riscând ca el să considere că era prea familiară, deși abia se cunoscuseră.

La priva vedere, era greu să nu-l placi.

– Sora mea nu creează probleme. Va veni cu noi în cercetarea terenului. Îmi poți arăta unde este? Nu prea îmi amintesc cum să ajung acolo. Pe de altă parte, domnul Gordon nu e aici? Presupun că și el ar vrea să vină. Și bănuiesc că și dumneata.

– Bănuiești corect, dar tata... nu se simte prea bine. Te voi conduce eu la Windy Bluff. Calul meu este înșeuat deja.

– Atunci, ia-o înainte, spuse Nathan. Noi te vom urma.

Capitolul 54

O oră mai târziu, cercetarea lui Nathan se încheiase. Hărțile și uneltele lui Todd, plus cunoștințele Samanthei despre uriașele câmpuri cu schelete de dinozauri descoperite în Colorado și Wyoming la sfârșitul anilor 1870 îl ajutaseră să facă o evaluare geologică.

– S-a estimat că acea carieră din Colorado are patruzeci de acri, îi spuse Samantha lui Nathan.

Nathan nu a comentat ceea ce părea clar pentru amândoi – dacă teoria Samanthei se dovedea corectă, un cimitir de fosile îngropate la mare adâncime, având jumătate din acea suprafață, se întindea pe locul propus de Todd pentru forare.

– Dacă există petrol în această zonă a fermei, se poate presupune că se află și în altă parte? întrebă Samantha.

– Nu neapărat, răspunse Nathan și îi povestise că văzuse petrol țâșnind dintr-un foraj săpat la jumătate față de altul care nu produsese decât nisip. Să nimerești locul exact unde se găsește petrol este aproape imposibil, rosti el. Chiar și atunci când există indicii ale

unui depozit de petrol, se poate să nu dai de el. Forajele sunt săpate pe bază de credință, de instinct și de ce-ți zice nasul. Nu este nimic științific.

Samanthei i se strânse inima.

– Îmi pare nespus de rău să aud asta, dar compania va căuta și alte zone cu potențial la fermă, nu-i așa?

– N-aș putea spune asta, domnișoară Gordon. Tata va hotărî. Și inima lui Nathan se strânsese. Privise zona înconjurătoare, vastă în sine, dar reprezentând doar o mică parte a fermei Las Tres Lomas de la Trinidad. Dacă Waverling Tools nu fora în acel loc, avea să caute alt teren. Aveți o fermă foarte mare. Todd nu va putea adulmeca fiecare metru pătrat.

– Înțeleg, rosti Samantha gândindu-se că nasul lui Todd Baker provocase tot acel necaz.

Dacă Todd nu l-ar fi încălecat pe Saved în acea zi... Nu prea îl putea numi un trădător al cauzei. Cauza lui era geologia. După cum subliniase tatăl ei, slujba lui Todd era să găsească petrol pentru angajatorul lui. Dar era un trădător al principiilor științelor pământului, de care ar fi trebuit să țină cont prin natura meseriei lui și care presupuneau respect și venerație față de relicvele trecutului. În ziua aceea, ar fi trebuit să-i spună că, în opinia lui, în apropierea locului unde ea găsise craniul se afla petrol, nu să-i comunice asta tatălui ei fără ca ea să știe nimic. Și mai neplăcut era că, la sugestia lui, îi dăduse aparatul de fotografiat lui Todd pentru a-l expedia la New York. Era o grijă care începuse s-o chinuie de curând, de când aflase amploarea trădării lui.

Benjy apăru lângă Nathan.

– Nathan, băiete, nu crezi că e vremea picnicului? A trecut ceva timp de la micul dejun. Sunt sigur că Rebeccăi îi este foame.

– A, deci stomacul ei chiorăie? rosti Nathan zâmbind. Se întoarse spre Samantha. Nu vrei să rămâi și să mănânci ceva cu noi, domnișoară Gordon. Avem din belșug.

– *Te rog!* auzi ei din trăsură, după care ușa acesteia se deschise împinsă cu hotărâre, iar Rebecca sări afară.

Nathan și Samantha se uitară unul la altul surprinși că ea ascultase ce vorbiseră ei. În timpul cercetării, Rebecca se mulțumise să stea în trăsură și să-i citească păpușii din una dintre numeroasele cărți luate la drum pentru a o ține ocupată. Fetița alergă spre Samantha și își petrecu brațele pe după talia ei.

– Te rog, stai! o imploră ea.

Samantha se gândi o clipă. Văzând că era plecată, tatăl ei avea să-și dea seama că vizitatorul lor sosise și că ea îl însoțise la Windy Bluff fără să-l aștepte pe el. Într-un nor de iarbă și țărână răscolite, el avea să apară în galop din clipă în clipă, fumegând că ea nu-l anunțase, lipsindu-l astfel de informațiile pe care Samantha le căpătase. Însă ea era bucuroasă că nu venise cu ei. Neal Gordon n-ar fi vrut să audă ce avusese de zis Nathan Holloway. Dumnezeu să-i ajute dacă nasul lui Todd nu găsea un alt loc potrivit pentru a fora! Până atunci, brațele acelei fetițe o strângeau, fețișoara ei delicată ca o floare era ridicată spre ea, iar privirea ei rugătoare era irezistibilă.

– Mi-ar face mare plăcere, rosti Samantha.

Se așezară la umbra unui mare plop aflat lângă izvor, Nathan și Samantha sprijinindu-se de trunchiul său. El ceruse la hotel să i se pregătească un coș de picnic, meniul fiind propus de Benjy, și îl privi pe vizitiu întinzând o pătură și punând pe ea un coș cu pui fript, turte de mălai, ceapă, bame murate, un vas cu fasole pinto și un răcitor pentru unt în care se afla o budincă de banane. Cu excepția lui Saved, vitele nu veneau atât de departe spre nord, astfel că erau cruțați de vederea și mirosul balegilor, care le-ar fi afectat pofta de mâncare. În plus, nici boul nu era la vedere.

– De când ești concesionar? întrebă Samantha.

– De prea puțină vreme pentru a simți că sunt concesionar, răspunse Nathan și, fără a intra în detalii personale, îi povesti că se dusese să lucreze pentru tatăl lui după ce împlinise 20 de ani, că locuia împreună cu el, cu bunica și cu sora lui în Dallas și că, în sfârșit, începea să nu mai tânjească după ferma de grâu din Gainesville, la care crescuse.

Samantha zâmbi.

– Am fost în Gainesville nu cu prea mult timp în urmă. Este o frumoasă zonă agricolă. Așadar, începi să te obișnuiești cu viața de la oraș?

– Încerc, rosti Nathan.

Samanthei îi plăcea vocea lui. Se gândi că era un om foarte plăcut, liniștit ca un râu domol. În vreme ce ei vorbeau, Rebecca și Zak se bălăceau la izvor, fetița ridicându-și fustele și țipând când câinele se scutura și o împroșca din cap până-n picioare cu apă. Adierea răcoroasă care venea dinspre apă ostoia căldura și doar câte un muget sau un ciripit îndepărtat tulbura liniștea amiezii.

Samantha simți tensiunea dispărându-i din umeri, chiar dacă numai pentru scurtă vreme. Se pomeni amintindu-și de frumosul tată

al băiatului și încercă să refacă în minte conversația pe care o purtaseră la prelegerea de paleontologie din martie...

„– ... N-am putut să nu remarc că, atunci când eu și Barnard ne-am alăturat grupului, ați părut a crede că mă cunoașteți de undeva, iar apoi ați decis că nu. Am dreptate?

– Într-o anumită măsură. Culoarea părului dumitale seamănă surprinzător de mult cu a unei persoane pe care am cunoscut-o.

– Atunci, sper că vă trezește amintiri plăcute.

– De neuitat."

Samantha se uită la Nathan. Oare o cunoștea pe femeia cu care tatăl lui apreciase că semăna surprinzător de mult, pe femeia pe care nu o uitase? Nu mai conta. Nu mai era curioasă să știe despre cine era vorba, nu mai dorea să se întâlnească întâmplător cu un străin care să spună: „Îmi pari foarte cunoscută, mai ales în privința culorii părului. Ești rudă cu cutare?" Gândurile îi fură întrerupte de Benjy, care îi chemă pe pătură.

– Nathan, ar fi bine să-l faci pe Zak să se scuture înainte de a veni lângă noi. Haide, Rebecca, dă-mi voie să-ți pregătesc o farfurie!

Se așezară pe pătură, simțind căldura pământului de sub ei. Samantha comentă că puiul părea delicios. La o fermă de vite, nu aveau prea des ocazia să mănânce păsări. Iar ei nu-i plăcuseră niciodată picnicurile. Furnicile și țânțarii erau enervanți, iar să țină farfuria în echilibru în mână reprezenta o provocare, însă, cumva, plăcerea de a fi cu micul grup făcea uitate acele inconveniente.

– *Benjy!* rosti Rebecca pe un ton autoritar. Budinca, te rog!

– Rebecca, nu vrei să mănânci pui mai întâi? îi sugeră Nathan.

– Mai întâi, budincă, apoi pui, zise Rebecca pe un ton categoric, după care ceru țipând: *Benjy, lingura mea!*

– Ei, fetițo, dă-i voie unchiului Benjy să-ți spună câte ceva despre linguri, rosti vizitiul. Luă un polonic și puse o porție de budincă pe farfuria Rebeccăi, apoi luă o lingură. Cu o lingură, bagi prea mult în gură, vezi? Benjy îi demonstră, după care luă o furculiță. Cu o furculiță, mâncarea durează mai mult, dacă bagi doar vârful în ea. Uite așa!

Rebecca privi sceptică și luă furculița pe care el i-o dădu. Toți se uitară la ea în timp ce băgă cu grijă vârful în budincă și cită:

– „«Budincă și plăcintă, zise Jane. O, vai!»/ «Ce-ai prefera?» întreabă tatăl ei/ «Pe amândouă», țipă Jane lacomă."[1]

[1] Din poezia *Greedy Jane*, autor necunoscut (n.tr.)

Samantha îl privi pe Nathan, iar el răspunse la întrebarea din ochii ei.

– Sora mea vorbește în citate din poezii. Este modul ei de a comunica.

– Este un mod fermecător, rosti Samantha. Are o minte deosebită de ține minte atâtea versuri.

– E genială, spuse Benjy savurând o bucățică din copanul de pui. Doar că mintea ei gândește altfel decât a celorlalți.

Auziră un călăreț apropiindu-se în galop dinspre casă. Samantha suspină.

– E tata, Neal Gordon, rosti ea scuturându-și firimiturile din poală și pregătindu-se să facă față furiei lui.

Neal văzu grupul aflat la picnic și își opri bălțatul la o oarecare distanță pentru ca praful și țărâna stârnite de copitele lui să nu ajungă pe mâncare. Descălecă grăbit și se apropie cu mâna întinsă spre Nathan.

– Bună ziua, spuse el. Îmi pare rău că nu am fost acasă pentru a te întâmpina, dar – îi aruncă o privire enervată Samanthei – nimeni nu a venit să mă anunțe că ai sosit.

Samantha rosti pe un ton jucăuș:

– Tati, am vrut să petrec un timp cu Nathan, înainte ca tu să preiei controlul. M-am gândit că așa e mai bine și am avut dreptate.

– Luați loc alături de noi, domnule Gordon, îl invită Nathan.

– Of, Nathan! protestă Benjy încet.

Nathan îl ignoră.

– Avem destulă mâncare, îi spuse el lui Neal.

Însă pe Neal Gordon nu-l interesa mâncarea.

– Ceea ce mi-aș dori ar fi să aflu opinia dumitale, domnule Waverling. S-ar putea ca acest... presupus cimitir de oase vechi – schiță cu brațul un gest care cuprinse zona din jurul stâncilor Windy Bluff – să fie cruțat dacă forăm acolo? întrebă el arătând în direcția izvorului.

– Nu, domnule, nu se poate, răspunse Nathan. Și, domnule Gordon, numele meu de familie este Holloway, nu Waverling. Holloway e numele tatălui meu vitreg. El m-a crescut. Abia recent, m-am dus să locuiesc la tatăl biologic și să lucrez pentru el.

Brațul lui Neal căzu. Se uită fix la Nathan, de parcă acesta tocmai ar fi îndreptat o armă spre el. Nathan rosti:

– Dar, după cum m-am prezentat când ne-am cunoscut, Nathan e suficient.

Văzând că Neal continua să-l privească încremenit, Samantha îl luă de braț.

– Tati? Ce s-a întâmplat?

– Eu... nu știu, zise Neal. Își trecu o mână peste față. Preț de câteva secunde, parcă... parcă mi-am pierdut șirul gândurilor. Bănuiesc că am fost dat peste cap de... de vestea dezamăgitoare.

Șocul făcându-l incapabil să audă vreun sunet, se gândi că era imposibil. Asemenea lucruri nu se întâmplau. Tânărul pe care îl invitase pe pământul lui era fratele geamăn al Samanthei, iar... asta însemna că... Trevor Waverling era tatăl ei.

Capitolul 55

– Holloway, ai spus? rosti Neal.

Nu exista nici o îndoială în privința identității băiatului. Zisese că crescuse la o fermă de grâu. Tatăl lui vitreg era Leon Holloway din scrisoarea de la doctorul Tolman, bărbatul cu care stătuse pe verandă și care îi spusese că soția lui nu fusese binecuvântată decât cu doi copii, un fiu și o fiică. Zisese adevărul. Neal remarcă vag prezența unui bărbat cu picioare scurte, a unei fetițe și a unui ciobănesc german, care se uitau la el de pe pătură de parcă se întrebau dacă avea să se prăvălească peste mâncarea lor. Samantha încă îl ținea de braț, cu sprâncenele împreunate de îngrijorare.

– Tati? rosti ea. Poate că ar fi mai bine să stai jos.

– Urcați în trăsură, domnule, sugeră Nathan grăbindu-se să deschidă ușa. Vă vom aduce niște apă.

– Nu, nu, mă simt bine, protestă Neal venindu-și în fire. Doar că am simțit că mi s-a tăiat răsuflarea preț de câteva secunde. Nu știu ce m-a apucat. Se sili să vorbească normal și cuprinse cu un braț umerii Samanthei, sperând că nu avea să-l simtă că tremura. Ei bine, atunci asta este, îi spuse el lui Nathan. Nu se va fora în zona asta a fermei. O strânse pe Samantha de umeri. Asta îți sună bine, nu-i așa, scumpo?

Părând surprinsă de brusca lui jovialitate, Samantha zise:

– Mă mir că ție îți sună atât de bine.

– Domnule, vreau să mă lămuresc ca să știu ce să scriu în raport, spuse Nathan. Așadar, dacă fotografiile domnișoarei Gordon

nu dovedesc că acesta ar fi un sit preistoric, Waverling Tools are permisiunea să foreze?

– Ei bine... nu știu, rosti Neal. Mi-am schimbat părerea în privința forării în apropierea acestui loc. Fiica mea este convinsă că acesta este un teren sacru, așa că nu contează ce spun pozele. Ar putea minți, așa că, până nu vin niște experți care să facă săpături, mă tem că nu pot semna contractul de concesionare. Din câte zice fiica mea, asta ar putea dura ani întregi.

Samantha se desprinse din strânsoarea lui Neal și îl privi incredulă.

– Tati! Vorbești serios?

– Vorbesc serios, replică Neal. Întinse mâna spre Nathan. Tinere, îmi pare rău pentru osteneala dumitale și sper că îi vei transmite tatălui dumitale scuzele mele că am irosit timpul companiei sale, dar tocmai mi-am dat seama ce s-ar putea pierde dacă firma voastră va fora aici.

Nathan strânse cu fermitate mâna lui Neal.

– Tata și Todd vor fi dezamăgiți, dar eu înțeleg punctul dumneavoastră de vedere că un foraj de petrol nu ar compensa ce s-ar putea afla în pământul de-aici. Își coborî privirea spre Benjy care urmărise conversația continuând să mănânce. Rebecca desprindea cu eleganță fâșiuțe de carne de pe copanul ei și îl hrănea pe Zak părând să nu bage în seamă discuția purtată deasupra capului ei. Benjy, cred că ar fi cazul să strângem, rosti Nathan. Treaba noastră aici s-a isprăvit, iar bunica nu se va desprinde de la fereastră până nu vom ajunge acasă.

– Of, Nathan, nu putem termina mâncarea mai întâi? se plânse Benjy.

– Sunteți bine-veniți să stați cât doriți, spuse Samantha, dar eu ar fi bine să-l duc pe tata acasă. Îl înghionti pe Neal în coaste. Se pare că soarele i-a afectat creierul.

– Nu! strigă Rebecca brusc, sărind în picioare și speriindu-l pe tovarășul ei de pătură și două mierle care planau dorind să înșface niște firimituri. Se repezi spre Samantha și o cuprinse cu putere în brațe. Nu poți pleca! Nu, nu! „Vino și stai cu mine și fii iubirea mea/ Și vom dovedi toate plăcerile/ Iar dealurile și văile, vâlcelele și câmpul/ și toți munții abrupți vor ceda."[1]

[1] Din *The Passionate Shepherd to His Love*, de Christopher Marlowe (n.tr.)

Nathan se apropie pentru a desprinde brațele Rebeccăi, dar Samantha cuprinse cu blândețe în palme chipul fetiței.

– Trebuie să plec, Rebecca, zise ea, dar poți să mă vizitezi și să-mi reciți poezii oricând dorești. Ți-ar plăcea?

Înduplecată, Rebecca încuviință din cap și îi dădu drumul.

– Nathan mă poate aduce.

Neal rosti cu o oarecare insistență:

– Trebuie să ne întoarcem acasă, Samantha. Mă tem că nu mă simt chiar atât de bine. Poate că, într-adevăr, soarele mi-a făcut rău.

Samantha îi aruncă lui Nathan o privire prin care își cerea scuze, în timp ce Neal se îndrepta spre calul lui.

– Schimbarea asta bruscă de atitudine nu-i este caracteristică tatălui meu, Nathan. Chiar azi-dimineață, spera că nu vei găsi nici un motiv să nu se foreze în zona asta și sunt sigură că s-a rugat ca fotografiile să infirme o descoperire paleontologică. Ceva s-a întâmplat cu el.

Nathan zâmbi.

– Poate că este vorba despre dragostea unui tată pentru fiica lui. Și, după cum a spus, a ajuns să-și dea seama ce s-ar putea pierde dacă ai dreptate în privința descoperirii tale. Îți mai pot pune o întrebare înainte de a pleca? Mângâie părul Rebeccăi. Fetița fugise la Nathan pentru a găsi alinare și își petrecuse brațele pe după șoldurile lui. Când ai constatat dispariția craniului? La câte zile după ce Todd a venit aici pentru a vedea despre ce era vorba?

Surprinsă, Samantha rosti:

– Chiar a doua zi. A dispărut între amiaza zilei de sâmbătă, după ce l-am lăsat pe Todd la gară pentru a prinde trenul de ora două spre Dallas, și după-amiaza de duminică, atunci când am trecut pe-aici. De ce întrebi?

– Eram curios, zise Nathan.

– *Samantha!* strigă Neal impacientat, deja aflat în șa și ținând în mână hățurile lui Pony. *Haide!*

Samantha întinse mâna.

– La revedere, Nathan, dar sper că ne vom revedea. Am vorbit serios când i-am spus Rebeccăi că poate să vină oricând.

– Știu că ai vorbit serios, rosti Nathan strângându-i mâna. Dacă săpăturile care se vor face vor dovedi ce bănuiești, mi-ar face plăcere să vin ca să văd ce s-a descoperit.

– Îți voi trimite o invitație personală și o poți aduce și pe Rebecca.

Nathan zâmbi.

– Atunci, la revedere și pe curând.

– Tati, trebuie să-mi zici adevărul! îi ceru Samantha după ce se întoarseră acasă. Te simți rău?

Neal se gândi că da, da, se simțea rău. Îi era rău până în măduva oaselor.

– Nu, nu, rosti el. Doar că m-a apucat o mică amețeală. Poate că ai avut dreptate în privința soarelui. Arde foarte tare. Tânjea să fie singur. Durerea îl înghițea cu totul. Se simțea ca și cum cerul căzuse pe el. Evitase două gloanțe. Iar acum, asta... Fetița aia... spuse el vag. Cine este?

– Numele ei e Rebecca. Este sora lui Nathan.

– Oh, așadar mai are o soră.

– Tati, nu știu nimic de *altă* soră. Samantha îl privi cu o îngrijorare tot mai mare. Nu cred că ar trebui să te las singur ca să mă duc să probez rochia... începu ea, dar Neal o întrerupse:

– *Ba da, du-te!* se răsti el. Mama ta abia așteaptă să te vadă la ultima probă a rochiei de mireasă. Silbia poate avea grijă de mine, iar după ce își termină treaba Sloan va veni să bem un burbon.

Încă părând îngrijorată, Samantha zise:

– În regulă, dar, cât voi fi în oraș, îți voi face o programare la doctorul Madigan, iar tu te vei duce chiar dacă eu și Sloan va trebui să te legăm și să te târâm până la cabinetul lui, ai înțeles?

Neal nu comentă.

– Am înțeles, rosti el gol ca un sac cu grăunțe după ospătarea calului.

Îi îngădui Samanthei să aibă grijă ca el să se așeze confortabil în fotoliul lui din bibliotecă, dar se ridică în clipa în care ușa se închise în urma ei. Nu putea sta locului. Începu să se plimbe de la un perete la altul pentru a-și limpezi capul care vâjâia, pentru a scăpa de insectele care se târau pe sub pielea lui. Era un om care nu excludea cu totul posibilitatea intervenției divine. Să fi fost apariția tânărului concesionar drăguț lucrarea Domnului, care încerca să corecteze o greșeală a sorții și să determine conștiința lui Neal să vadă cum stăteau lucrurile și să le îndrepte? Auzise de Trevor Waverling de la Todd Baker, care îi lăsase lui Neal impresia unui om care era un soi de combinație între Attila Hunul și Iisus Hristos. Șeful lui era o personalitate proeminentă în Dallas, era bogat, educat, influent, un membru al înaltei societăți cu vechime și tatăl unui fiu reușit și al unei fetițe drăguțe,

chiar dacă mintea ei nu era în regulă. După ce străbătu de câteva ori încăperea, obosit, stupefiat și înfricoșat, Neal se cufundă în fotoliul adânc. Trevor Waverling avea tot ce ar fi putut s-o ademenească pe fiica lui departe de el.

Neal își scotoci memoria pentru a-și aminti exact conversația avută cu Leon Holloway cu o lună în urmă. Nu trebui să se străduiască prea mult pentru că nu o putuse uita. Fermierul își dăduse seama cine era Neal Gordon și de ce venise. Nu era nici o îndoială în privința asta. Leon Holloway știuse că bărbatul care venise sub pretextul de a vedea dacă ferma lui mai era de vânzare era tatăl adoptiv al copilului pe care el și soția lui îl dăduseră, o fetiță care nu era a lui Leon, ci a lui Trevor Waverling. „E bine ca orice și oricine să ajungă în locul potrivit", spusese fermierul. Afirmația lui păruse ciudată și irelevantă la momentul respectiv, însă acum era limpede precum cristalul. Cunoscându-l pe Neal, Leon Holloway concluzionase că Samantha ajunsese în locul potrivit.

Neal își aprinse un trabuc pentru a se calma și a se lămuri cine ce știa. Nu era nici un secret că Trevor Waverling era tatăl lui Nathan, însă știa producătorul de unelte că mai avea o fiică, sora geamănă a lui Nathan? Părea aproape sigur că nu știa, altminteri de ce nu i s-ar fi prezentat? În orice caz, era clar că Nathan nu știa de existența Samanthei. Soții Holloway îi ascunseseră și lui Nathan, și lui Trevor nașterea ei. Dacă era ca Neal să completeze restul tabloului, ar fi presupus că Millicent îi purta deja în pântec pe gemenii lui Waverling atunci când Leon se însurase cu ea. Altminteri, de ce o femeie frumoasă și înstărită s-ar fi măritat cu un țăran banal și sărac precum Leon Holloway? Era posibil ca Trevor să fi știut sau să nu fi știut de sarcina ei, dar cert era că nu-i rămăsese alături pentru a face ce trebuia. Oare îi povestise Leon soției lui despre vizita făcută de Neal la fermă și că fata care venise să se vadă cu ea în aprilie era fiica ei înstrăinată? Dacă Neal se pricepea cât de cât să-i judece pe oameni, era de crezut că nu. În orice caz, soții Holloway nu încercaseră să ia legătura cu Neal.

Așadar, vechile griji și temeri reveniseră, la fel și întrebările adresate conștiinței lui. Ce trebuia să facă cu lucrul pe care tocmai îl aflase? Să nu spună nimic? Să nu facă nimic? Să păstreze secretul pe care doar el și Leon Holloway îl cunoșteau și să-și continue viața așa cum era? Cine să afle vreodată care ar fi fost diferența? Soții Holloway aveau familia lor. Trevor Waverling o avea pe a lui. Gordonii

n-ar mai avea o familie exclusiv a lor dacă se afla adevărul. Din nou apăru spectrul întrebării cum ar fi dacă apăreau membri străini care se integrau în familie, prea puțin diferiți de niște vite rătăcite pe pământul unui fermier, care ar fi alterat puritatea rasei animalelor sale împerechindu-se cu ele. Trebuia s-o cruțe pe Estelle de groaza de a trebui să-și împartă cu altă mamă fiica pe care întotdeauna o numise a ei. Era încântat să-și vadă soția în starea de spirit pe care o avea în prezent, aflată în al nouălea cer că fiica ei se va mărita în curând cu bărbatul pe care ei l-ar fi ales pentru ea, că în curând va deveni bunică... Cum ar fi putut să-i distrugă această fericire? „Mă întreb dacă primul copil va fi băiat sau fată, gângurise ea într-o zi. O, Neal, bătrânul meu vânător de pume, nu-i așa că suntem cei mai norocoși părinți din lume?"

Cât despre el, nu mai avea de ce să-și facă griji că inima lui s-ar răci față de Samantha dacă ea își alegea familia naturală, în locul lui și al lui Estelle. Pur și simplu, ar fi încetat să bată.

Un junghi de vinovăție îl sili să se ridice din fotoliu. Dar avea dreptul s-o despartă pe Samantha de fratele ei geamăn? Ei doi se înțeleseseră foarte bine. Văzuse asta de la prima privire. Băiatul era demn să-i fie rudă. I-ar fi un frate minunat, ar umple acel gol din sufletul ei. Însă odată cu el ar fi apărut în peisaj bogatul Trevor Waverling și fetița, iar Nathan pomenise ceva de o bunică. Până și Millicent și acel fiu și acea fiică pe care ea îi adora puteau să apară. Se tăiau prea multe felii din plăcintă, iar bucătarul nu mai rămânea cu nimic.

Neal se apropie de șemineu și privi vatra goală, în care încă se mai afla ceva din cenușa iernii. Se hotărâse. Vorbise serios când îi spusese acele lucruri lui Nathan Holloway. Indiferent ce dezvăluiau fotografiile Samanthei, Waverling Tools nu avea să aducă niciodată vreo instalație de foraj la Windy Bluff sau în oricare alt loc din Las Tres Lomas. Mai existau și alte companii petroliere. Nu exista nici un motiv ca fiica lui și concesionarul să se mai întâlnească vreodată. Neal avea să păstreze pentru el informația pe care tocmai o aflase. Timpul era ca un râu. În cele din urmă, scotea resturile la mal departe de locul lor de origine și nu lăsa nici o urmă a existenței lor. Doar dacă...

Neal își dori să nu fi făcut acea comparație. Își aminti resturile rămase când afluenții de pe domeniul fermei secaseră. Printre altele, se găsise un pistol care dusese la condamnarea unui ucigaș.

Capitolul 56

Todd se uită neîncrezător la Trevor Waverling.

– Cum adică Neal Gordon s-a decis că nu vrea să se foreze la Windy Bluff? *Niciodată?*

Era joi dimineață, 12 iulie, a doua zi după ce Nathan se întorsese de la Fort Worth la Dallas.

– Așa a spus, răspunse Nathan în locul tatălui său. Fiica lui crede că acolo se află locul de îngropăciune al unor dinozauri, iar ăsta este un argument suficient pentru el.

– Dar săpăturile ar putea dura *ani întregi!* țipă Todd.

– Așa am înțeles.

Todd își apăsă pumnul pe frunte.

– Dumnezeule! Omul renunță la o avere!

– Todd, stai jos înainte să te lovească damblaua, îi ceru Trevor. Ți s-au umflat venele gâtului. Ăsta nu-i sfârșitul lumii. Vom găsi alte locuri în care să forăm.

Stupefiat, Todd se trânti pe un scaun aflat în fața biroului lui Trevor Waverling. Nathan stătea pe celălalt.

– Nu pot să cred! Pur și simplu, nu pot să cred! zise el. Nathan, lămurește-mă ce s-a întâmplat. Neal Gordon ardea de nerăbdare să aducem o instalație de foraj în locul ăla, indiferent ce descoperise fiica lui.

– Cu siguranță, așa părea, fu Nathan de acord.

Ridurile de la cozile ochilor lui Todd se adânciră. O idee îi apăruse brusc în minte.

– Nathan, nu cumva tu l-ai convins pe domnul Gordon să renunțe – tu, cu ideile tale despre sfințenia pământului verde dat de Dumnezeu?

Trevor se sprijini de spătarul scaunului de la birou și își împreună mâinile pe vesta de mătase – o mișcare subtilă, pe care Todd o percepu drept un avertisment că se apropiase prea mult de coada puiului său.

– Nu, Todd, nu eu l-am convins să renunțe, rosti Nathan fără a se simți ofensat. Respectul față de sentimentele fiicei lui l-a convins. Iar tu pari convins că fotografiile nu vor confirma teoria ei. De ce?

– Ți-am spus. Am văzut craniul. Todd suspină supărat. Speram că tu poți înțelege sentimentele *mele*, Nathan. Ar trebui să-ți dai seama cât de dezamăgit sunt. Se întoarse rugător spre șeful lui. Domnule Waverling, la Windy Bluff există petrol, milioane de barili, pur și simplu *știu* asta, așa că mi se pare de neconceput că va rămâne sub pământ din cauza unor fosile care nu înseamnă absolut nimic pentru nimeni, cu excepția câtorva paleontologi ramoliți.

– Și a Samanthei Gordon, adăugă Nathan încet.

Ochii lui Todd îl fulgerară.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ea se va *mărita!* Cu Sloan Singleton, bărbatul care frânge inimile femeilor. Măritată cu el, va fi stăpâna a două ferme de dimensiunile a două țări mici, ceea ce ar trebui să fie îndeajuns pentru oricare femeie. Samantha a avut ocazia să se specializeze în paleontologie, dar a renunțat la șansa de a studia la Seminarul Lasell din Massachusetts.

– Știi asta pentru că ați fost colegi de școală? întrebă Trevor.

Cu buzele strânse de amărăciune, Todd încuviință din cap.

– Directorul școlii m-a chemat în biroul lor și mi-a arătat scrisoarea de acceptare, în speranța că o voi putea convinge să nu refuze. Numai unul din zece candidați a fost acceptat. Samantha a fost o elevă strălucită și ar fi putut să fie un om de știință strălucit. Am fost șocat când am aflat că alesese să stea acasă și să-l ajute pe bășinosul de taică-său să conducă ferma. Este singura lui moștenitoare.

– Crezi că alegerea ei a fost o risipă, declară Trevor.

– Sunt al naibii de sigur că da și i-am spus asta. Iar acum, după ce a renunțat la o carieră științifică, mi-o distruge pe a mea!

Trevor se aplecă spre birou și luă o foaie de hârtie, semn că se săturase de acea discuție.

– Todd, cariera ta doar stagnează temporar, asta-i tot. Știu că ești dezamăgit, dar studiază acest raport al lui Daniel și vezi dacă proprietatea de pe coasta Golfului Mexic merită o privire mai atentă.

Todd luă fără nici un chef raportul.

– Pe toți dracii! rosti el. Îmi vine s-o strâng de gât pe Samantha.

– Haide, liniștește-te! zise Trevor. Dacă acele fotografii vor dovedi clar că domnișoara Gordon se înșală, latura practică a tatălui ei s-ar putea să intervină, iar el să ne contacteze înainte să facem o mișcare majoră. Am înțeles că aparatul ar trebui să sosească până mâine.

– Tata s-ar putea să aibă dreptate în privința domnului Gordon, spuse Nathan. Cu el, nu se știe dincotro bate vântul.

Nathan îi povestise tatălui său cum fermierul venise în goana calului la Windy Bluff, spumegând că nu fusese anunțat de sosirea lui și duduise ca o locomotivă cu abur că se va fora acolo indiferent dacă se va profana presupusul „cimitir de oase vechi". Apoi, în decurs de câteva minute, atitudinea i se schimbase la 180 de grade și se declarase total împotriva forării în ceea ce numise „teren sacru".

Todd întrebă:

– Și dacă... aparatul nu sosește?

Nathan se uită pieziș la Todd.

– De ce n-ar sosi?

Todd ridică din umeri.

– Nu știu. Lucrurile se pierd la poștă.

– Nu mai fi atât de pesimist, Todd, rosti Trevor, tonul lui indicând încheierea ședinței. În regulă, băieți, plecați de-aici, că am treabă. Nathan, nu uita că mergem la sală când plecăm de-aici.

– Abia aștept, spuse fiul lui.

Nathan se duse alături, în biroul lui Jeanne, care păstra registrele contabile ale firmei. Când intră, secretara își ridică privirea și îi zâmbi cu sfială prefăcută.

– Ai venit să mă ceri de nevastă?

Nathan rânji. O plăcea pe Jeanne. Era cu trei ani mai mare decât el și îi dăduse fără nici o jenă de înțeles lui Nathan că, dacă era interesat, și ea era. Nathan știa că era doar tachinare și un flirt glumeț. Dacă o lua în serios, distracția s-ar fi încheiat, iar ei preferau să se distreze.

– Când îmi voi permite să cumpăr un inel, rosti el și se așeză în fața biroului ei. Vreau să te rog ceva.

– Roagă-mă, frumosule.

– Dar vreau să rămână între noi.

Jeanne își duse o mână la inimă.

– Absolut!

– Aș vrea să văd foaia de decont a lui Todd Baker pentru ziua de sâmbătă, 16 iunie.

Sprâncenele lui Jeanne se ridicară.

– Pot întreba de ce?

– Nu merită să afli.

– Ei bine, în acest caz...

Jeanne se răsuci spre un dulap de lemn cu sertare în care dosarele puteau fi puse pe laterală. Recent achiziționat, îl luase în posesie

cu mare mândrie și apreciere față de un șef care recunoștea importanța lucrurilor utile pentru a economisi timp. Până la crearea sistemului de îndosariere vertical, în 1898, care permitea accesul facil la orice informație, documentele erau ținute în plicuri puse la întâmplare în sertare. Jeanne deschise un sertar, frunzări dosarele din manila, o altă invenție recentă, iar după câteva secunde scoase unul cu numele lui Todd Baker pe cotor.

– Poftim! spuse ea dându-i-l lui Nathan. Dar aș prefera să nu iasă din acest birou.

– Dorința ta e poruncă, zise Nathan.

Puse dosarul pe o masă unde lumina era mai bună, pentru a-i studia conținutul. Waverling Tools nu ezita să plătească orice cheltuială legată de afacerile companiei, chiar dacă era făcută în afara orelor de program, pentru o plăcere sau un obiectiv personal. Nathan și Jeanne glumeau că nimic nu era prea nesemnificativ pentru ca Todd să nu-l deconteze.

– Ar deconta și o gumă de mestecat dacă ar băga-o în gură la serviciu, îi spusese Jeanne cândva, râzând.

Pe foaia de decont pentru data de 16 iunie, ziua în care Todd luase trenul ca să studieze fosila Samanthei, Nathan găsi informația la care se așteptase. De ea erau atașate biletele de tren deoarece adusese vești și dovezi care confirmau aproape cu certitudine că exista petrol în Las Tres Lomas. Samantha zisese că îl lăsase pe Todd în gara din Fort Worth la vreme pentru a prinde trenul de la ora 14.00 spre Dallas, însă pe biletul de întoarcere era trecută ora 20.00. Era așa cum bănuise Nathan – geologul companiei avusese timp suficient pentru a se întoarce la Windy Bluff ca să dezgroape și să facă dispărută fosila care susținea teoria Samanthei. De asemenea, Nathan remarcă lipsa dovezii unei cheltuieli. Nu exista nici o chitanță pentru expedierea aparatului, pe care Todd susținea că îl trimisese în 18 iunie.

În restaurantul din Fort Worth, Samantha luă un meniu de la chelneriță și termină povestea despre vizita lui Nathan cu întrebarea pe care acesta i-o pusese înainte de a se despărți. În acea dimineață de joi, două zile mai târziu, Sloan se întâlnise cu ea în oraș pentru a se vedea cu fotograful care urma să le facă poza de logodnă ce avea să apară în ziarele locale.

– De ce să mă fi întrebat Nathan când a dispărut craniul dacă nu bănuiește că Todd are o legătură cu asta? rosti ea. Cu cât mă gândesc

mai mult la asta, cu atât sunt mai convinsă că Todd este responsabil pentru dispariția lui. La gară, nu știa cum să mă trimită mai repede la mama. Cred că s-a întors cumva la Windy Bluff și a furat craniul ca să nu mai existe nici o dovadă care să împiedice forarea.

– Dar vei avea fotografiile drept dovadă, îi aminti Sloan.

– Exact, Sloan! spuse Samantha cu o voce disperată. Dacă Todd mi-a distrus și aparatul?

Un mușchi al maxilarului lui Sloan zvâcni, o reacție pe care o avea încă din copilărie când se simțea tulburat sau vinovat. Privirea lui rămase ațintită asupra meniului. Îl credea pe Todd în stare să fi distrus aparatul. Fusese un prost de nu-și dăduse seama de asta când Samantha îi zisese că el se oferise să-l expedieze din Dallas. Totuși, socoteala tipului fusese zădărnicită de brusca decizie a lui Neal de a nu permite forarea la Windy Bluff indiferent ce dovedeau fotografiile Samanthei. Sloan ar fi trebuit să se simtă ușurat că și craniul, și pozele deveniseră irelevante, însă nu era așa. Samantha avea nevoie de o dovadă fizică pentru a aduce o echipă de paleontologi la Windy Bluff.

Era momentul să-i spună că acel craniu se afla la el și să-i mărturisească modul cum ajunsese în posesia lui. Samantha avea să-l creadă când îi va explica faptul că îl recuperase de la Todd, dar nu-i zisese nimic deoarece crezuse că ar fi putut lărgi ruptura dintre ea și Neal. Dar oare nu avea să se întrebe de ce nu i-l dăduse mai devreme, pentru a o cruța de îngrijorarea inutilă, mai ales după ce se împăcase cu tatăl ei? Era posibil ca Sloan să fi păstrat fosila pentru ca Waverling Tools să poată fora chiar lângă gardul de la Triple S? Nu avea să se întrebe dacă el nu știuse că fotografiile nu vor apărea? Oare nu făcuse o înțelegere cu Todd în ziua tête-à-tête-ului lor de peste gard, iar conștiința vinovată îl făcea să i-l returneze acum? Samantha cunoștea situația financiară dificilă a fermei Triple S și știa ce ar fi însemnat un foraj de petrol pentru ea. Și mai era și bruschețea cu care încheiase relația cu Anne și o ceruse pe ea în căsătorie, imediat după discuția cu Todd.

Avea Samantha să-l creadă capabil de o asemenea meschinărie?

– Văd că ești cufundat în gânduri, Sloan, rosti Samantha. Nu se poate ca meniul să fie atât de interesant. Ai auzit măcar un cuvânt din tot ce am spus?

– Te-am ascultat, zise Sloan.

O privi peste masă. Samantha nu fusese nicicând mai frumoasă. Fotograful fusese fascinat de ea și se agitase mai mult decât era

normal din punct de vedere profesional pentru a creau un fundal văratic care să-i scoată în evidență rochia galbenă cu corsaj din dantelă, ce îi reliefa formele feminine. Sloan era îmbrăcat într-un costum nou, de comandă, dar ar fi putut la fel de bine să fie și o pânză neagră, fiindcă fotograful nu-l băgase deloc în seamă.

„Într-o zi, vom putea face fotografii color", spusese omul, evident deplângând faptul că filmul lui nu putea reda superba culoare a părului Samanthei.

Sloan puse meniul pe masă.

– De fapt, mi-e o foame teribilă, dar nu de mâncare, ci de tine, zise el. Ne aflăm într-un hotel, iar tu ești nespus de frumoasă. Aș vrea să te pot duce la etaj chiar în clipa asta.

Samantha se îmbujoră.

– Ce gând delicios! Păstrează-l douăzeci și patru de zile.

– De ce douăzeci și patru de zile?

Surprinderea apăru pe chipul Samanthei.

– Oh, Sloan... doar nu-mi propui...?

– Ne vom căsători, Sam. De ce să așteptăm?

– Dar unde? La nici una dintre fermele noastre nu putem fi singuri, iar în casa mamei este exclus.

– În sâmbăta de peste două săptămâni, în data de douăzeci și unu, la Dallas va avea loc o licitație de cai. Nu are nevoie Las Tres Lomas de cai? Reclamele licitației spun că va fi o varietate largă din care să alegi.

– Hm, făcu Samantha jucându-se sfioasă cu panglica decolteului. Se va vinde ceva care te-ar putea interesa? Sunt doi Quarter Horse cărora aș vrea să le arunc o privire.

– Și dacă tata decide să vină și el?

– Și să lase ferma nesupravegheată în condițiile în care jumătate din personalul său lipsește? Din câte îl cunosc eu, nu va face asta.

Presiunea din pieptul Samanthei se intensifică.

– Dacă vom fi singuri în Dallas, cum să nu bănuiască familiile noastre că... vom fi tentați să facem ce vom face?

– Foarte simplu. Nu le spunem. De ce ar trebui surorile mele să fie informate că vei merge la acea licitație? Iar părinților tăi, categoric nu trebuie să le zicem despre planurile mele de a merge. Însă cred că pentru nici una dintre familii nu ar conta dacă ar afla că suntem împreună – pentru surorile mele, în nici un caz. Atât timp cât ne căsătorim, nu le interesează absolut deloc ce facem. Probabil că se întreabă cum de am stat departe unul de altul atât de multă vreme,

iar în ceea ce-i privește pe părinții tăi... mă îndoiesc că ar comenta prea mult în legătură cu ceva de care ei înșiși s-au făcut vinovați înainte de a se căsători, deși nu cred că „vinovați" este cuvântul potrivit. Ne-am putea întâlni vineri la gară, să luăm trenul de ora 14.00 spre Dallas, iar apoi, să ne ducem la Strathmore. Voi rezerva două camere, pe a ta pe numele Samantha Gordon. Vom fi doar doi fermieri din Fort Worth care vin la o licitație de cai. Ce-ar putea fi mai inocent?

– Camerele vor fi la același etaj, desigur.

– Alăturate.

Ochii Samanthei sclipiră.

– Of, Sloan... nu știu ce să spun.

– „Da" ar fi varianta bună.

– Da, șopti ea.

– Ești sigură, Samantha?

– Sloan Singleton, tânjesc după tine de când ai apărut prima dată în pantaloni lungi. Firește că sunt sigură! rosti Samantha.

Sloan întinse o mână peste masă, iar ea își puse palma în ea.

– Atunci, va trebui să mă asigur că nu vei fi dezamăgită, spuse el.

Sloan decise că avea să aștepte un moment mai potrivit pentru a-i da craniul. Și poate că nici nu era nevoie să iasă vreodată la lumină. Recenta descoperire a unor fosile în Utah atrăsese atenția celor de la Muzeul de Istorie Naturală Carnegie datorită simplului cuvânt al celui care le găsise. Era posibil ca și Samantha să aibă același noroc. O iubea din toată inima pe fata aflată în fața lui, care îi fusese cea mai bună prietenă în copilărie și care avea să-i devină amantă și soție, așa că nu dorea să riște ca ea să se îndoiască de asta.

Capitolul 57

Daniel Lane ieși din atelierul fotografic Morris Keaton Brownie, aflat în centrul Dallasului, având pe față un rânjet de superioritate care îi dezvăluia un premolar ascuțit. Nu știuse dacă proprietarul, recomandat ca fiind un expert în salvarea filmelor avariate, dar care vindea și lucra cu aparate de fotografiat mai simple și mai ieftine, avea să poată salva filmul din Kodakul Samanthei Gordon. Daniel se gândise că va trebui să expedieze filmul companiei din New York și să aștepte rezultatele o lună, însă expertul își confirmase reputația.

– Nu e ceva foarte interesant, spusese omul când îi dăduse fotografiile de 9×13 centimetri. Sunt doar imagini din diferite unghiuri ale craniului unui animal și a unui tip sfrijit călare pe un bou mare.

– Ei bine, cât de interesante sunt depinde de cine se uită la ele, rosti Daniel cu o voce tărăgănată. Vă mulțumesc foarte mult! Ați salvat o viață!

Ieșind din atelier, Daniel se gândi că afirmația nu fusese întru totul adevărată. În cazul lui Todd, acele fotografii îi puteau distruge viața sau cel puțin cariera. Todd ar fi trebuit să expedieze Kodakul Samanthei Gordon la New York. În schimb, el îl aruncase în râul Trinity, motivul fiind evident. Fotografiile puteau susține teoria fetei că în locul unde Todd ardea de nerăbdare să se foreze exista un loc de îngropăciune al animalelor preistorice. Motivul lui și al lui Sloan Singleton de a păstra tăcerea erau identice, ceea ce însemna că era posibil să fie în cârdășie. Daniel se întrebase mereu cum de ajunsese Sloan în posesia craniului. Nu era genul care să se apuce să sape în căutare de fosile nici măcar pentru a-i face pe plac Samanthei. Probabil că Todd i-l dăduse. Geologul aflase despre descoperirea Samanthei în ziua în care fusese fotografiat călare pe bou, la Windy Bluff. Domnul nu-și dădea seama când conspiraseră el și Sloan, însă o ceruse pe Samantha de soție a doua zi după ce Billie June îl văzuse cu fosila în bucătărie, imediat după ce fuseseră făcute pozele.

„Interesant, foarte interesant!"

Tatăl Samanthei Gordon se răzgândise în privința forării, decizie care făcea inutil furtul craniului și zădărnicea prima încercare a lui Todd de a da de petrol. Din ce se bârfea la firmă, se părea că nu conta ce spuneau fotografiile, fermierul neacceptând să se foreze din pricina convingerii fiicei lui că în pământul acela se aflau fosile, iar pozele păreau a o susține. Daniel nu era paleontolog, dar, conform fotografiilor făcute din diverse unghiuri, cu siguranță părea a fi craniul parțial al unui dinozaur.

Trebuia să afle dacă Sloan Singleton încă mai avea craniul, lucru care era posibil să se întâmple a doua zi, sâmbătă. Dimineață, Billie June urma să vină cu primul tren de la Fort Worth, pentru a fi în Dallas până la vremea micului dejun. Când îl informase despre planul ei de a se muta în Dallas sub pretextul de a studia muzică la Academia Sarah B. Morrison, se panicase inițial. Daniel făcea o treabă excelentă la serviciu. Avea un apartament confortabil, o garderobă tot mai bogată, un cal de nădejde, o șaretă pe care o cumpărase la mâna a doua și pe care o tapițase și o reparase, astfel încât arăta

ca nouă. Reușise să pună deoparte o sumă considerabilă, datorită creșterii salariului și celor zece procente din vânzări primite de pe urma invenției lui. Intenționat nu se grăbea, trăia modest, se străduia să se facă remarcat la Waverling Tools, studia investițiile și afla cum mergeau lucrurile în Dallas, nedorind să-și întindă aripile prea curând. După ce avea să se simtă mai ferm pe poziție, va alege un stil de viață mai bun, care să includă și femeile.

Doar că acum, în curgerea lentă și cu grijă direcționată a vieții lui, avea să apară Billie June. Mutarea lui Billie June în Dallas, unde avea să se aștepte să-l vadă în fiecare zi, nu făcea deloc parte din planul lui.

Însă Daniel trebuia să admită că, după ce se întorcea de la rendez-vous-urile lor din fiecare sâmbătă, la jumătatea distanței dintre ei, într-un hotel unde aveau o rezervare permanentă, îi era dor de ea. Zile întregi după aceea, Daniel se străduia să și-o alunge din minte. Vedea ceva în vitrina unui magazin și se gândea că lui Billie June i-ar plăcea acel lucru. Își amintea istețimea ei, simțul umorului, desăvârșirea cu care făcea dragoste și își dădea seama că, fără să vrea, privirea i se îndreptase spre calendar pentru a vedea câte zile mai erau până când avea s-o întâlnească din nou. Îi plăcea atât de mult compania ei, încât uneori uita motivul pentru care începuse s-o caute. Dorința răzbunării slăbise. La urma urmelor, Sloan Singleton era fratele lui Billie June, iar în ciuda disputelor dintre ei, ea îl iubea. Făceau parte din aceeași familie.

Însă înțelegerea secretă dintre Sloan Singleton și Todd îi stimulase dorința de a-l distruge pe domnul Mare și Tare. Îi părea rău că trebuia să se folosească de Billie June pentru a o face. Ținea la ea și îi era groază că avea să vină inevitabila zi când el pur și simplu nu va mai apărea la locul lor de întâlnire și nu-i va răspunde la scrisori și la apelurile telefonice. După ce va avea tot ce-i trebuia, urma s-o părăsească și să-și pună planul în aplicare. Lucrul la care nu se așteptase era că Billie June avea să apară la ușa lui.

Samantha auzi zornăitul capacului de aramă al cutiei poștale și deschise ușa înainte ca poștașul în uniformă albastră-cenușie să apuce a băga corespondența zilnică. Cele două stele negre de pe mânecă mărturiseau faptul că de zece ani livra corespondență pentru Departamentul poștal al Statelor Unite. În tot acest timp, deservise locuitorii de pe strada pe care se afla casa mamei sale, așa că devenise

un prieten al familiei. Era vineri, zi în care poștașul își schimba traseul și venea dimineața, nu după-amiază, o favoare făcută Samanthei.

– N-aveți nici un pachet pentru mine, domnule Mason? întrebă ea.

Poștașul îi dădu corespondența zilnică și clătină din cap.

– Așteptați un pachet, domnișoară Gordon?

– De mai multe zile, răspunse Samantha.

Era 12 iulie. Dacă Todd expediase Kodakul cu peste o lună în urmă, după cum spusese, trebuia să-l fi primit înapoi deja.

Bărbatul o privi cu regret pe sub cozorocul pălăriei uniformei, asemănătoare cu cea purtată de militarii din regimentul de cavalerie Rough Riders al lui Teddy Roosevelt.

– Îmi pare rău că sunteți dezamăgită. Poate că va veni până luni.

– Mă îndoiesc, domnule Mason, dar vă mulțumesc.

Samantha închise ușa simțindu-se cuprinsă de amețeală din pricina cumplitului gând care îi trecu prin minte. Fotografiile ei nu aveau să vadă niciodată lumina zilei. Nici o echipă de la Muzeul American de Istorie Naturală, din New York, sau de la Catedra de paleontologie a vreunei universități nu avea să vină în Las Tres Lomas și să irosească bani și resurse cu săpături care puteau dura ani în șir. Își putea lua gândul de la Muzeul de Istorie Naturală Peabody, de la Yale, deoarece Todd nu mai pomenise de prietenul lui care lucra acolo. Costurile unor săpături particulare ar fi fost prohibitive, chiar dacă ar fi găsit o echipă de experți pe care s-o angajeze. La fel de important era și faptul că, în lipsa acelor fotografii, nimic nu justifica sacrificiul pe care tatăl ei îl făcuse pentru ea interzicând forarea la Windy Bluff.

Mildred veni în hol pentru a lua corespondența și a i-o duce lui Estelle la etaj.

– Nu te-am mai văzut niciodată cu fața atât de lungă, rosti ea. Ce s-a întâmplat?

– Un bun prieten m-a trădat.

– Puține cuțite taie mai adânc. Se poate face ceva?

– Da, spuse Samantha.

Nu era bine să se grăbească a trage concluzii și a-l acuza pe nedrept pe Todd, nu putea să nu-și exprime suspiciunea că aparatul ei de fotografiat nu plecase din Dallas. Trebuia să-l confrunte pe Todd față în față. Indiferent ce spunea gura lui, ochii aveau să mărturisească adevărul. Când încerca să mintă, ochii lui aveau un mod aparte de a privi într-o parte, iar urechile i se trăgeau spre spate, după

cum remarcase Ginny în decursul căsniciei lor. „Astfel știu când nu este complet sincer cu mine, iar ca soție ăsta e un lucru bine de știut, chicotise ea, însă Todd nu m-ar minți niciodată în privința a ceva important."

Ei bine, Samantha avea să vadă dacă așa era. Nu avea rost să sune la Rochester, New York, și să se aleagă cu o factură telefonică uriașă pentru a vorbi cu un funcționar care o va pune să aștepte la nesfârșit, până găsea și verifica documentele firmei, între timp riscând să fie deconectată din centrală. Convorbirile sale la distanță nu erau tocmai strălucite. Nu, avea să primească răspunsul mai simplu, mai rapid și mai precis, de la Todd Baker.

– Mildred, îi spui, te rog, lui Jimmy să înhame caii la trăsură. Vreau să mă ducă la gară. Doresc să iau trenul de ora 11.00 spre Dallas, nu pe cel de mai târziu, și... am nevoie să-mi faci un serviciu.

– Nu trebuie decât să-mi ceri, domnișoară Sam.

Samantha voia să-i comunice lui Sloan că nu aveau să se întâlnească în gară la ora 14.00, așa cum plănuiseră. Nu putea să telefoneze la fermă și să-i lase mesajul lui Millie May sau Billie June pentru că ele nu știau că și Samantha mergea la licitație și că urma a se întâlni cu fratele lor la gară. Așa că trebuia ca Mildred să se ducă la gară și să-i dea un bilet din partea ei, înainte de a se urca în tren. Aveau să se vadă la hotel. Dacă pleca mai târziu spre Dallas, Samantha risca să nu ajungă la Waverling Tools înainte ca birourile să se închidă. Prefera să se confrunte cu Todd la firmă, nu să apară sâmbătă la el acasă, iar Ginny să fie prezentă. Doamna ei de onoare deja știa că relația dintre soțul ei și cea mai bună prietenă nu mai era deloc bună. „Nu poți înțelege dezamăgirea lui Todd când a aflat că tatăl tău s-a răzgândit în privința forării, nu-i așa, Samantha? spusese ea cu o oarecare răceală. Lui Todd practic i s-a *promis* posibilitatea de a-și dovedi valoarea de expert în privința existenței petrolului la ferma voastră, iar apoi i s-a tras covorul de sub picioare..."

După ce Samantha îi zise ce dorea, Mildred rosti surprinsă:

– Și domnul Sloan ia trenul de ora 14.00 spre Dallas?

– Da, spuse Samantha privind-o în ochi, dar mama nu trebuie să afle.

– Și nici nu va afla, nu de la mine. Sper că ți-ai pus în bagaj acea drăguță cămașă de noapte pe care ai primit-o de ziua ta.

Samantha duse corespondența în camera mamei sale, unde aceasta scria adresele pe plicurile ultimelor invitații la nuntă, și îi zise că se hotărâse să plece la Dallas cu un tren mai matinal,

ca să se întâlnească în particular cu Todd, înainte de încheierea programului de la firmă. Sâmbătă, urma să fie la licitație, așa că nu avea timp să se vadă cu el.

– Trebuie să lămurim o neînțelegere înainte de nuntă, rosti ea.

– Este o idee foarte bună, fu de acord mama ei, care nu prea băgase de seamă înstrăinarea dintre fiica ei și *geolog*.

Samantha și Neal nu o țineau la curent cu ce se întâmpla în fermă, însă ea nu obiecta, deoarece treburile zilnice din Las Tres Lomas nu o interesau, ci doar supraviețuirea sa. Samantha mai puse câteva lucruri în una dintre gențile ei de voiaj și o duse la parter. Frumoasa și nepurtata cămașă de noapte era împăturită printre ele, iar ea se gândi că ar trebui să fie entuziasmată de noaptea care urma, nu supărată din pricina apropiatei confruntări cu Todd. Abia așteptase să fie cu Sloan în tren, numai ei doi. La cele două ferme, era greu să găsească un moment și un loc pentru a fi singuri. Nesfârșita distragere reprezentată de muncă și responsabilități, precum și prezența surorilor lui Sloan, a tatălui ei, a servitorilor și a lucrătorilor de la fermă făceau ca intimitatea să fie imposibilă. Însă trebuia să lămurească problema aparatului de fotografiat înainte de a se putea relaxa pe deplin în brațele lui Sloan, în seara aceea. Până atunci, avea să știe adevărul despre soarta sa, iar asta urma să determine decizia dacă va face pentru tatăl ei un sacrificiu similar cu cel pe care el îl făcuse pentru ea. Dacă afla că toate dovezile descoperirii ei erau pierdute, avea să-și retragă obiecțiile în privința forării la Windy Bluff.

Capitolul 58

Samantha se duse la recepționera de la Waverling Tools și se prezentă. Pe plăcuța de aramă aflată pe biroul ei scria „Agatha Beardsley".

– Am venit să-l văd pe Todd Baker, spuse ea, dar aș prefera să nu-l anunțați. Suntem prieteni vechi și vreau să-i fac o surpriză.

De vârstă mijlocie, impecabil și profesional îmbrăcată într-o rochie bleumarin cu guler alb, domnișoara Beardsley lucrase pentru tatăl lui Trevor Waverling cu mult înainte ca în spatele biroului recepției să se instaleze o centrală telefonică. Îl iubise în secret pe Edwin și nu își revenise pe deplin după moartea lui Jordan Waverling.

Cunoștea numele Gordon și știa că era asociat cu o dezamăgire din cariera promițătorului geolog al companiei. Ezită înainte de a răspunde la solicitarea Samanthei, dar se gândi că, poate, domnișoara Gordon venise cu o ramură de măslin. Așa că făcu un compromis.

– Mă tem că domnul Waverling nu ar fi de acord cu asta, dar ce-ar fi să vă conduc în biroul domnului Baker, în loc să-l sun și să-l chem aici? sugeră ea.

– Ar fi minunat, rosti Samantha.

Samantha o urmă pe înalta și dreapta domnișoară Beardsley în coridor, parfumul gardeniilor de pe biroul ei plutind în spatele lor. Se întrebă unde Dumnezeu putuseră găsi gardenii la mijlocul lunii iulie. Buchetul alb ca neaua, care se revărsa dintr-o vază verde de pe biroul din mahon, adăuga o altă notă de eleganță recepției curate, îngrijite și frumos mobilate. Deja impresionată de exteriorul clădirii, Samantha nu s-ar fi așteptat la un asemenea rafinament în birourile unui complex industrial. Trecu pe lângă un birou mare și somptuos și nu se miră când, dincolo de ușa deschisă, îl văzu stând în picioare pe bărbatul care, în martie, îi fusese prezentat drept Trevor Waverling, tatăl lui Nathan. Apariția ei îi distrase atenția de la documentul pe care îl avea în mână, iar privirile li se întâlniră în treacăt, Samantha amintindu-și albastrul deosebit al ochilor lui atât de asemănători cu ai fiului său. Dădu din cap în semn de salut și se întrebă dacă el o recunoscuse, apoi o urmă mai departe pe recepționeră, spre biroul lui Todd Baker.

Trevor se apropie gânditor de ușă și o privi pe Samantha îndepărtându-se. Purta un costum de călătorie ușor și o pălărioară care lăsa la vedere cea mai mare parte a părului ei. O văzu oprindu-se în spatele domnișoarei Beardsley când aceasta bătu la ușa biroului lui Todd, iar atenția îi fu atrasă de formele curios de familiare ale nasului și ale bărbiei tinerei femei. O recunoscuse. De fapt, din seara în care făcuseră cunoștință, la prelegerea de paleontologie, Samantha Gordon rămăsese ca o umbră în mintea lui. Nu-și dădea seama de ce. Era prea tânără pentru a-l atrage sexual. Prefera femeile mature, iar fata aceea nu părea a fi mai în vârstă decât Nathan. Părul și tenul îi aminteau de Millicent Barrows de dinainte de a deveni Millicent Holloway, însă atitudinea ei, trupul grațios și felul cum își ținea capul îi aminteau de cineva al cărui chip și al cărui nume nu reușea să le identifice.

Trecu ceva timp până când Todd răspunse la bătaia în ușă, iar Trevor se gândi că putea fi un ticălos tare arogant, apoi se auzi o exclamație de surprindere: „Sam! Ce cauți aici?" Trevor se întreba același

lucru. Crezuse că relația ei cu geologul se isprăvise. Tocmai fusese pe cale să iasă din birou pentru a-l lua pe Nathan și a pleca mai devreme, dar își amintise de un raport pe care dorea să-l ia acasă. Dacă n-ar fi fost acea întârziere, n-ar fi văzut-o pe fată. Mama lui dădea un dineu în acea seară, cu unicul scop de a-l prezenta pe nepotul ei unei tinere pe care o considera potrivită să devină doamna Nathan Holloway. Trevor era de acord cu ea. Răzgândindu-se în privința plecării, Trevor reveni la birou și se așeză gândindu-se la Millicent.

Cu ea, avusese parte de cel mai grozav sex din viața lui. O avertizase de nenumărate ori în privința primejdiei de a rămâne însărcinată, însă ea spusese că nu-i păsa. „Vreau copiii tăi, Trevor, îi zisese ea, și vreau ca toți să semene cu tine."

El se gândise că acea dorință era ciudată având în vedere cât de mult era îndrăgostită Millicent de propria frumusețe. Încercase să-și stăvilească pofta trupească față de ea deoarece nu avea nici o intenție să se însoare cu o femeie atât de superficială, dar se dovedi a fi prea dificil până când apăruse motivul pentru care să plece. Nu o învinovățea că-l ura. Ea crezuse că îl iubea, iar acum Trevor era convins că așa fusese. Numai că iubirea putea da naștere unui sentiment de ură la fel de puternic precum dezgustul pe care Millicent îl simțea față de el.

Dacă, înainte de a pleca, ar fi aflat că era însărcinată, viețile lor ar fi luat un alt curs. S-ar fi însurat cu ea și ar fi lăsat ca mariajul lor să ajungă la sfârșitul inevitabil. După ce Trevor aflase de existența lui Nathan, îl supraveghease pe Leon, tatăl lui vitreg, ca nu cumva să-l abuzeze, nu pe mama lui. Nu-i trecuse nici o clipă prin minte că Millicent era cea care îl renega emoțional pe băiat. Fiul ei era copilul lui Trevor Waverling, iubirea vieții ei. De prost ce fusese, Trevor nu-și dăduse seama că, în inima unei narcisiste precum Millicent, iubirea se putea transforma în ură, iar dacă n-ar fi fost afecțiunea tatălui vitreg, Nathan ar fi fost lăsat de izbeliște. Nathan îi spusese că Samantha Gordon era o tânără cumsecade și inteligentă, care fusese deosebit de tandră și bună cu Rebecca. Așadar, nici o asemănare cu Millicent în această privință. Nathan o plăcuse.

O bătaie în cadrul ușii deschise a lui Trevor îi întrerupse reveria. Întoarse capul dinspre fereastra care dădea spre Trinity și îl văzu pe fiul său în prag.

– Ești gata de plecare? întrebă Nathan. Dumnezeu să ne ajute dacă întârziem la petrecerea bunicii!

– Samantha Gordon este în biroul lui Todd, rosti Trevor. Cred că voi mai sta puțin, ca să aflu de ce a venit.

– Dumnezeule mare, Samantha! strigă Todd. Ce plăcere neașteptată! Intră!

Samantha se uită peste umăr la recepționeră și îi făcu semn cu capul. Sprâncenele femeii se arcuiră când se văzu concediată, însă o acceptă cu o atitudine profesională și se îndepărtă pe coridor. Samantha îi aruncă o privire pătrunzătoare lui Todd.

– Aparatul meu de fotografiat nu a sosit.

– Oh, ăăă... ei bine, sunt sigur că va veni în curând.

– Eu nu sunt sigură. Samantha își dădu instantaneu seama de adevăr, după privirea piezișă a lui Todd și după felul cum urechile i se retraseră spre spate. Făcu un pas spre el. Todd, nu cred că trebuie să-ți spun cât de importante sunt acele fotografii pentru știință. Unde este aparatul?

Todd se retrase din fața ochilor sfredelitori ai Samanthei.

– De... de ce crezi că aș ști unde este?

– Pentru că nu l-ai expediat. Unde e Kodakul meu?

– Samantha, nu știu despre ce vorbești. Zău că nu știu!

– Ochii tăi și... felul cum ți s-au mișcat urechile zic că minți.

– Pof-poftim? Todd își ridică privirea și se uită peste umărul ei, iar gura i se căscă și mai tare. O, Dumnezeule!

Samantha se răsuci pentru a vedea ce îi captase atenția. Trevor Waverling intrase în încăpere.

– Ce se petrece aici? întrebă el. V-aș putea ajuta cu ceva?

– Poate, rosti Samantha.

Todd rămăsese fără cuvinte. Cu un gest elegant, Trevor o invită pe Samantha să ia loc pe un scaun din fața biroului lui Todd, în vreme ce acesta, lipsit de vlagă, se lăsă să cadă pe al lui. Înainte ca Samantha să termine de explicat ce suspiciuni avea, iar Todd să le nege, Trevor înțelese că geologul mințea. Nathan deja își exprimase dubiile în privința sorții aparatului, iar din câte se părea, avusese un motiv justificat. Todd fusese atât de disperat să se foreze la ferma Gordon, încât eliminase concurența făcută de fosila pe care probabil că o crezuse autentică. Nu era exclus ca tot el să fie responsabil și pentru dispariția craniului.

Trevor nu se putea hotărî cum să gestioneze situația. Primul impuls fusese să-l concedieze pe geolog fiindcă expusese compania la riscul unui proces, dar în baza cărei dovezi s-o facă? Era cuvântul lui

împotriva suspiciunilor fetei, iar de planul lui Todd se alesese praful. Neal Gordon pusese capăt speranțelor lui de a-și face un nume pe baza găsirii petrolului în Las Tres Lomas, așa că Todd căpătase ce merita. Și chiar voia Trevor să renunțe la un geolog foarte muncitor, priceput și abia căsătorit sau era mai bine să îngăduie ca acea situație să-i servească drept lecție la început de carieră, mai ales dacă șeful lui avea să-i dea clar de înțeles că îi va urmări orice mișcare? Aparatul de fotografiat era pierdut, iar craniul se părea că dispăruse. Asta era.

– Hai să mergem la cea mai bună sursă și să telefonăm la compania Eastman Kodak pentru a afla când a fost aparatul expediat din New York, zise el în cele din urmă.

– Sau dacă l-au primit, spuse Samantha, comentariul vizându-l pe Todd.

– Todd, de pe ce adresă l-ai expediat? întrebă Trevor.

Mărul lui Adam sălta în gâtul lui Todd. Trevor observă că fața lui căpătase culoarea unei ridichi albe.

– Am folosit adresa companiei.

– O voi ruga pe domnișoara Beardsley să sune imediat. Domnișoară Gordon, nu vrei să aștepți în biroul meu? E mai confortabil acolo și o voi ruga pe secretara mea să aducă niște gustări și ceva de băut. Todd, nu pleci până nu lămurim asta! Ai înțeles?

– Da, domnule, rosti Todd făcându-se și mai mic pe scaunul lui.

Fără un alt cuvânt, Samantha se ridică și îl urmă pe Trevor afară din biroul geologului, zărind în treacăt o fotografie de nuntă în care doamna ei de onoare zâmbea alături de soțul ei.

Trevor o pofti să se așeze în unul dintre somptuoasele fotolii din biroul său, Nathan ținându-i companie, apoi se duse să-i dea instrucțiuni recepționerei și să-i ceară lui Jeanne să aducă fursecuri și ceai cu gheață. Se întoarse și observă fără să întrerupă conversația dintre fiul lui și frumoasa fiică a unuia dintre cei mai importanți crescători de vite din Fort Worth. Trevor îi remarcă mâinile, forma degetelor și încheieturile delicate, în timp ce ea îi povestea lui Nathan că se afla în Dallas pentru a se duce la o licitație de cai și că avea să stea la Strathmore. Politicoasă, întrebă de Rebecca și Zak, iar Nathan o întrebă cum mergeau pregătirile pentru nuntă.

– Dacă bănuiala mea în privința lui Todd se confirmă, voi rămâne fără doamnă de onoare. Samantha suspină. Care este soția lui Todd.

– Păcat că nu ai surori care să-i ia locul, domnișoară Gordon, comentă Trevor politicos. Am înțeles că ești singurul copil al părinților dumitale.

– Așa este, domnule Waverling. În orice caz, n-am nici o soră de care să știu. Am fost adoptată când aveam patru zile.

– Serios? Nu întreb niciodată o doamnă câți ani are, dar îmi este îngăduit să presupun. Aș zice că ai douăzeci de ani, vârsta fiului meu.

Samantha încuviință din cap.

– Presupunerea dumneavoastră este corectă. Am împlinit douăzeci de ani în martie.

– Și eu la fel, spuse Nathan. În 23 martie. Îl privi crispat pe Trevor. Nu voi uita niciodată această zi.

– Asta e data la care m-am născut și eu! exclamă Samantha. Îi zâmbi lui Nathan. Ce coincidență!

– Da, o mare coincidență, rosti Trevor gânditor, privirea cu care se uita la fată intensificându-se. Își simțea inima bubuindu-i în urechi. Tocmai își dăduse seama. Trăsăturile familiare pe care le remarcase îi aminteau de mama lui. Iartă-mi curiozitatea, domnișoară Gordon, spuse Trevor curmând o întrebare pe care ea tocmai i-o punea lui Nathan, dar știi cumva unde te-ai născut?

Era o întrebare surprinzător de personală care stârni o firească reacție uimită.

– Ăăă... nu, se bâlbâi Samantha. Nu este un subiect pe care părinții mei adoptivi să-l fi discutat vreodată cu mine. Făcu o pauză, apoi continuă: Din puținul pe care îl știu, cred că m-am născut în Nord, în apropiere de râul Red.

– Și... de unde știi asta, dacă îmi este îngăduit să întreb.

Interesul lui sau buna ei creștere părură a o convinge pe Samantha să răspundă.

– Am motive să cred că doctorul care m-a adus pe lume avea cabinetul în Marietta, teritoriul Oklahoma, aproape de graniță.

Trevor încuviință din cap.

– Cunosc orașul. Știi cumva numele doctorului?

– Da... răspunse Samantha vizibil uimită și deconcertată de întrebările lui. Doctorul Donald Tolman.

Fură întrerupți de domnișoara Beardsley, care zise că Eastman Kodak Company of Rochester, New York, nu avea înregistrat nici un aparat de fotografiat trimis de pe adresa Waverling Tools, din Dallas, Texas.

– Trimite-l pe Todd la mine, îi ceru Trevor.

Todd sosi nervos și palid și îi aruncă Samanthei o privire care îi promitea că n-o va ierta niciodată pentru acele acuzații.

– Todd, mă tem că am veşti proaste pentru tine, rosti Trevor şi făcu un semn cu capul spre recepţioneră. Spune-i, domnişoară Beardsley.

Todd ascultă devenind tot mai palid până când furia îi coloră obrajii.

– Ei bine, nu e vina mea că pachetul n-a ajuns la ei. Eu am expediat aparatul ăla blestemat şi pot dovedi asta! se răsti el.

Afirmaţia lui fu primită cu o tăcere plină de neîncredere. Agitat, Todd băgă mâna în buzunarul de la piept al costumului său şi scoase o recipisă galbenă. Având pe chip o expresie de jignire profundă, i-o dădu lui Trevor. Şeful lui o citi şi îl privi mirat pe Todd.

– De ce naiba nu ne-ai arătat asta mai devreme?

– Tocmai am găsit-o, domnule Waverling. N-am crezut că era necesar s-o păstrez, aşa că am uitat unde am pus-o. M-am... m-am gândit că, dacă zic că am recipisa pentru expedierea pachetului, iar apoi n-o găsesc, aş pica şi mai prost în ochii dumneavoastră.

Nathan interveni:

– Todd, de ce n-ai trecut costul expedierii pe foaia de decont?

Todd se uită la el şi clipi.

– Mi-ai verificat foile de decont?

Nathan îl bătu pe geolog pe umăr.

– Hai să nu deviem! Todd, îţi datorăm scuze. Această recipisă rezolvă misterul şi sper că lămureşte orice neînţelegere dintre tine şi domnişoara Gordon.

Samantha stătea dreaptă în fotoliu.

– Mi-ar plăcea să fie aşa, spuse ea, dar chipul rigid şi privirea pătrunzătoare sugerau contrariul.

Cu o amabilitate care denota faptul că se simţea rănit, Todd acceptă scuzele cu o înclinare a capului.

– Atunci, dacă îmi permiteţi, mă voi întoarce la treaba mea, rosti el.

În drum spre biroul său, Todd îşi reprimă dorinţa de a ţopăi de încântare. Schema lui funcţionase, iar el avusese satisfacţia de a vedea stânjeneala de pe chipurile lor, acela fiind motivul pentru care nu arătase recipisa până nu erau siguri de vinovăţia lui. Se gândise că va trebui să dea socoteală pentru absenţa aparatului şi se pregătise pentru asta. Luni, 18 iunie, la oficiul poştal, îi dăduse funcţionarului pachetul în care chipurile se afla Kodakul, pentru a fi expediat

la sediul companiei producătoare. Plătise 80 de cenți și plecase. După câteva minute, se întorsese la ghișeul funcționarului.

– Îmi cer scuze, spusese el, dar m-am răzgândit. Îmi dați înapoi pachetul. M-am decis să nu-l mai expediez.

Apoi băgase în buzunar cei 80 de cenți, alături de recipisa care îl dezvinovățea în cazul inevitabilei acuzații. Aceea avea să fie dovada supremă, dar, spre deosebire de unii angajați pe care îi putea numi, el nu era genul care să ceară companiei rambursarea unor bani pe care nu-i cheltuise.

În biroul lui Trevor, Samantha spuse:

– Domnule Waverling, aș putea s-o rog pe recepționera dumneavoastră să-mi cheme o birjă care să mă ducă la hotel?

– Dragă domnișoară Gordon, după toate neplăcerile de care ai avut parte, n-aș putea îngădui să te duci cu o birjă. Mie și lui Nathan ne va face mare plăcere să te ducem la hotel.

Capitolul 59

– La ce te gândești, tată? întrebă Nathan legănându-se odată cu trăsura, în timp ce se îndepărtau de hotelul Strathmore.

– La nimic sau poate la totul, răspunse Trevor.

– Tare îți mai plac răspunsurile criptice, nu-i așa?

– Încerc să mă dezbar de acest obicei, mai ales cu tine. Te încântă întâlnirea cu domnișoara Charlotte Weatherspoon, din seara asta.

– Nu neapărat. E drăguță?

– Tu va trebui să apreciezi asta, dar pot afirma că este o tânără respectabilă.

„Aha!" se gândi Nathan. Se lămurise. Genul Jane Eyre, drăguță și plăcută, dar foarte banală.

– Asta înseamnă că e bogată?

– Ca Dumnezeu, dar nu da înapoi din pricina asta. Prin „respectabilă", am vrut să zic că e o tânără de caracter, altminteri bunica ta nu ar fi îngăduit-o la masa ei. Fiul ei se poate însura cu doamne a căror virtute este îndoielnică, dar acest lucru nu e acceptabil pentru nepotul ei.

Nathan simți o oarecare nemulțumire. Bunica lui era bine intenționată, dar exagera dacă își imagina că era de datoria ei să-i găsească o parteneră. Trebuia s-o lămurească limpide că, în privința vieții sociale, el își alegea compania, iar în legătură cu viitoarea soție, el decidea care fată era potrivită pentru el. Avea să accepte inițiativa din seara aceea a bunicii lui, însă urma să fie ultima ocazie în care să accepte a fi pus într-o asemenea situație.

Pe masa din sufragerie fuseseră aranjate cele mai frumoase farfurii din dulapul cu porțelanuri. Cristalul paharelor scânteia, iar damascul strălucea chiar și fără contribuția nenumăratelor lumânări de pe brațele sfeșnicelor, care aveau să fie aprinse mai târziu. Vaze străvechi ce reflectau lumina, umplute cu trandafiri, creau curcubeie în cameră și umpleau casa cu parfum. Privind splendoarea aranjamentului, Nathan i se adresă bunicii lui:

– Îl aștepți pe regele Angliei?

– Nu, dragă băiete, pe fata care sper să devină regina inimii tale.

Nathan era ferm hotărât să nu se lase împins într-o relație pe care nu o inițiase el, dar asta dură doar până la apariția lui Charlotte Weatherspoon, care veni însoțită de părinții ei. Era înaltă și mlădioasă, cu păr negru și cu superbi ochi căprui, iar inițial păru total neinteresată de el. Avea pe chip expresia resemnată a unei victime răpite, silită să servească o cârmuire inamică. Nathan avea aceeași expresie, dar fiindcă avea limba legată de admirație, nu pentru că îi era indiferentă. Total surprins că nu avea de-a face cu o Jane Eyre, așa cum se așteptase, Nathan luă mâna întinsă de ea și izbuti să rostească fără să se bâlbâie:

– Ce mai faceți, domnișoară Weatherspoon? Mă bucur să vă cunosc.

– Ce mai faceți? se miră ea, în ochii întunecați deja citindu-se plictiseala. Când abia ne-am cunoscut?

Irațional de îndurerat, Nathan replică:

– Cred că vorbele mele s-au născut din anticiparea revederii, dar îmi dau seama că au fost premature.

O sprânceană fină se ridică. Din câte își dădu seama Nathan, nu era obișnuită ca piatra pe care o arunca să-i fie azvârlită înapoi.

– Mă îndoiesc că această seară vă va face să vă mențineți părerea, zise ea.

Nathan se aplecă puțin pentru a-i spune că nu avea de gând s-o contrazică.

– Ai milă, Charlotte, rosti dezaprobatoare mama ei, încruntându-se la ea, însă Mavis se mulțumi să zâmbească privindu-și paharul cu vin.

Trevor detesta călătoriile lungi, indiferent dacă pe cal, în trăsură sau cu trenul. Însă la fel ca în cazul drumului făcut cu trăsura în martie, pentru a-și lua fiul, și acea călătorie avea să merite timpul și disconfortul său. Devreme în dimineața următoare, sâmbătă, luă un bilet la clasa întâi pentru trenul spre Gainesville. Valiza lui fusese pregătită cu o seară înainte, iar el se trezise înaintea zorilor și ieșise fără zgomot din casă, lăsându-i mamei sale un bilet în care îi spunea că pleca într-o călătorie de afaceri și că se va întoarce peste câteva zile. Benjy izbutise să înhame caii fără să trezească pe cineva din casă, iar trăsura și vizitiul îl așteptară la poartă când fu gata de plecare.

În gară, avu parte de o surpriză. Îl trimisese pe Benjy acasă și stătea pe peron, cu valiza la picioare, gata să urce în tren, când îl zări pe Daniel Lane, aflat ceva mai departe, evident așteptând ca un pasager să coboare din tren. Nu dorea să înceapă o conversație cu angajatul său la o oră atât de matinală, însă curiozitatea îi fusese stârnită. Se retrase în spatele unui felinar de unde putea vedea fără a fi văzut și privi cum o femeie micuță bine îmbrăcată coborî din tren și se aruncă în brațele lui Daniel. Se îndreptară spre locul de unde se puteau lua cai sau birje, Daniel legănând valiza ei de parcă era pe cale să înceapă a dansa, iar râsetele lor ajungând până la urechile lui Trevor.

„Interesant", se gândi el, apoi toate speculațiile legate de Daniel și prietena lui dispărură din mintea lui Trevor după ce se instală în compartimentul de clasa întâi și se concentră asupra a ceea ce era posibil să descopere în Marietta, teritoriul Oklahoma.

Sloan fu primul care deschise ochii. Îndepărtă cu blândețe brațul cu care Samantha îl cuprinsese, apoi se ridică fără zgomot din pat, atent să n-o deranjeze. Samantha nu se clinti. Își puse un halat și rezistă tentației de a-i da la o parte părul pentru a-i privi chipul în timp ce dormea. Părea foarte nebănuitoare și inocentă. Dacă n-ar fi fost vina care îi chinuia conștiința, s-ar fi băgat înapoi în pat și ar fi sărutat-o pentru a o trezi. Așa, ieși în micul balcon pentru a trage în piept aerul curat de dinainte ca soarele să răsară și să-l încingă. Avea nevoie de timp și singurătate pentru a se gândi la ce ar trebui să facă în continuare. Oare era prea târziu pentru a-i spune

Samanthei că acel craniu se afla în șifonierul lui? Trecuse de punctul din care nu mai exista cale de întoarcere?

Cu o zi în urmă, era deja la hotel când Samantha sosise. El se cazase cu câteva minute înainte și avea cheia camerei în mână când o frumoasă trăsură Concord oprise sub marchiza hotelului, iar Samantha coborâse ajutată de doi gentlemeni care se urcaseră înapoi în ea după ce portarul venise să se ocupe de viitoarea lui mireasă. Ea îi întâlnise privirea în vreme ce el îl urmase pe portar spre camera lui, care era lângă a ei.

Până nu isprăviseră cu motivul pentru care luaseră camerele, nu-i explicase de ce luase un tren mai matinal. Apoi îi relatase evenimentele orelor de dinaintea întâlnirii cu el.

– Indiferent de recipisa aia, nu cred că a expediat aparatul, spusese ea. Nici Nathan nu crede.

– Dar Trevor Waverling?

– Este greu de zis. Dincolo de politețea și de farmecul lui, e un om dificil de citit.

– Da, am văzut ce diavol frumos este. Și am văzut și că te privea cu mai multă atenție decât ar fi trebuit s-o facă un bărbat de vârsta lui.

Ea își ridicase o sprânceană.

– Ești gelos? Așa să rămâi. Îmi place.

Când Samantha îi povestise de trădarea lui Todd, îi oferise lui Sloan o altă ocazie – ultima – de a o liniști că nu era totul pierdut. Avea o surpriză pentru ea în șifonierul lui. Însă apoi ea spusese:

– Așadar, după ce m-am gândit mult și cu durere în suflet, am decis să-l las pe tata să-și încerce șansele la Windy Bluff.

Sloan nu fusese sigur că a înțeles.

– Ce înseamnă asta, Sam?

– Înseamnă că am văzut chipul tatei când i-a zis lui Nathan Holloway că nu se va fora în situl meu paleontologic. Aproape că am putut vedea cum i se frânge inima fiindcă renunța la o posibilă avere pentru a-și face fiica fericită, la fel cum și a mea s-a frânt când m-am gândit la întrebarea ta, Sloan – cum mă voi simți când ne va lovi un dezastru, iar rezervele noastre se vor epuiza? Am decis că pot trăi fără ca lumea să știe de comoara științifică ce este posibil să zacă sub solul nisipos de la Windy Bluff, dar n-aș putea trăi cu vina mea și cu resentimentele tatei dacă Las Tres Lomas – sau Triple S – ar ajunge să fie în vreo primejdie financiară pe care banii din petrol ar fi putut s-o prevină. Îi zâmbise cu tristețe. La urma urmelor, pământul este al tatei, nu al meu. În solul acela e sângele strămoșilor lui, nu ai mei.

Nu am dreptul să-mi impun voința în privința a ceva ce i-a fost încredințat spre păstrare. Este suficient să știu că el ar fi sacrificat totul pentru mine.

Sloan ascultase micul ei discurs știind cât de mult o costase să ia acea hotărâre. El nu cunoștea decât afacerile cu vitele și munca grea de la fermă. Calul lui trecuse peste nenumărate oase care se uscau la soare și se dezintegrau, însă el nu se gândise niciodată la originea lor. Dar Samantha... Ochii ei nu se desprindeau deloc de sol, veșnic căutând ceva care să fie diferit de obișnuitele oseminte întâlnite în prerie. Trebuise să se asigure că înțelesese.

– Ce anume spui, Sam? întrebase el.

– Spun că am avut șansa mea, iar acum, îl voi lăsa pe tata s-o aibă pe a lui. Nu mă voi opune ca Waverling Tools să aducă o instalație de foraj la Windy Bluff. Oricum, nu este un loc bun pentru pășunat, iar domnul Waverling și fiul lui îmi cunosc aversiunea față de distrugerile pricinuite de forare și vor fi atenți. Vor avea grijă ca restul fermei să nu fie afectat cu nimic. Domnul Waverling va lua legătura cu tata luni dimineață. Îi voi zice să fie la Triple S la ora zece, pentru a vorbi cu el la telefon.

Soarele se înălța pe cer, aruncându-și razele puternice și nimicitoare asupra orașului. Până la mijlocul dimineții, temperatura avea să crească până la 40 de grade sufocante. Sloan își umplu plămânii cu o altă gură de aer curat. Ce rost mai avea să-i spună Samanthei de craniu? Ea luase o hotărâre și așa era cel mai bine. La urma urmelor era posibil ca Neal să-l refuze pe Trevor Waverling și să stăruie în decizia lui de a interzice forarea la Windy Bluff. În acest caz, Samantha nu avea de ce să afle vreodată de craniu. El putea să îndure o conștiință vinovată, dar nu și îndoielile pe care le-ar fi putut avea femeia iubită în privința lui.

Ușa balconului se deschise, iar Samantha, frecându-și ochii pentru a-și alunga somnul, apăru într-un halat legat lejer, cămașa de noapte primită de ziua ei fiind de mult abandonată. Sloan fu năpădit de un copleșitor val de dorință.

– Bună dimineața, rosti el. Ce mai face fetița mea sau mai degrabă – rânji el – ce mai face femeia mea?

Samantha râse.

– Pe naiba, femeia ta! Ce mai face bărbatul meu?

– Vino aici și îți voi arăta.

*

– Ăsta-i perfect! spuse Billie June aruncând o ultimă privire prin apartament, al treilea din lista publicată la rubrica de închirieri din *Dallas Daily Times Herald*, pe care ea și Daniel o studiaseră. Îl voi lua.

Daniel își flutură pălăria prin dreptul feței. Din cauza geamurilor închise, înăuntru era sufocant. Billie June își scosese jacheta taiorului. Sub brațe și între umeri erau mici pete umede, însă bluza ei din batist cu guler plisat arăta de parcă tocmai fusese scoasă din dulap. Lui Daniel îi plăcea asta la ea. În public, Billie June părea mereu proaspătă, îngrijită și rece, spre deosebire de femeiușca pătimașă care era în pat.

În timp ce ea deschidea ușile șifonierului și sertarele, adulmecându-le și examinându-le interioarele, Daniel o studia pe Billie June. Îi fusese groază de acea zi în care trebuia s-o ducă să vadă proprietățile de închiriat, mai ales deoarece se temea că își va trăda nemulțumirea de a o avea permanent atât de aproape. Ea nu dorise să locuiască într-un cămin de femei cu reguli și interdicții deranjante, ci într-un apartament în care să poată veni și pleca după bunul plac și în care să facă ce voia. Desigur, îi zisese fratelui ei că se ducea la Dallas pentru a-și căuta tocmai o asemenea locuință, pe care să o poată plăti din alocația ei. Dar Billie June spunea că prefera să stea într-un azil pentru oamenii străzii decât într-un coteț cu găini care cotcodăceau întruna.

– Când va primi factura, nu-și va da seama că nu locuiești într-un cămin? întrebase Daniel.

– Nu vrea să fie deranjat în fiecare lună cu scrierea cecurilor pentru retragerea banilor din fondul meu fiduciar, răspunsese Billie June. Îmi va deschide un cont la banca lui și îmi voi plăti singură facturile.

– Chiar vrei să studiezi muzică la Academia Sarah B. Morrison?

– Firește că da. În privința *asta*, nu l-aș înșela.

Daniel o urmări cu privirea în vreme ce ea se mișca prin încăpere. Totul era perfect la silueta ei zveltă, de la sânii mici și obraznici la fundulețul rotund și la picioarele frumoase. Ziua era prea fierbinte pentru sex, însă el se pomeni că dorea s-o bage în pat, deși plănuise să scape de ea cât mai repede posibil. Îi spusese deja că nu putea să stea în apartamentul lui. Nu avea electricitate pentru că un idiot oprise generatorul. O țeavă se fisurase și nu avea apă. Din cauza umidității, lemnul de la geamurile din dormitor se umflase, iar acestea nu mai puteau fi deschise, așa că în casă era insuportabil de cald.

– E în regulă, zisese ea. Voi sta la Strathmore, dar va trebui să te strecor cumva înăuntru. Singletonii sunt cunoscuți acolo. Este hotelul unde stau toți membrii familiei când vin în Dallas.

Așa că, în loc să vrea ca ea să plece, era bucuros că avea să stea până duminică după-amiază, când urma să ia trenul de ora 16.00 spre Fort Worth. Auzise că Strathmore avea un restaurant grozav, unde intenționa să-i ofere o cină deosebită, iar mai târziu voia s-o ducă la un local unde puteau să danseze. Cândva în timpul serii, avea să aducă în discuție subiectul craniului, cu toate că trebuia să fie atent cum o va face. Billie June nu mai pomenise nimic de fosilă. Oare știa cât de important era pentru Samantha și că dispăruse? Știa că Samantha era îngrijorată din pricina aparatului de fotografiat și a ceea ce însemna el? Nu apăruse acel subiect într-o discuție între fete? Își proteja Billie June fratele, deoarece, deșteaptă cum era, odată ce aflase de grijile Samanthei, făcuse legătura cu rapida cerere în căsătorie și ajunsese la unica explicație a motivului pentru care craniul se aflase la Sloan în ziua aceea? Totuși, cumva, în ciuda loialității față de familie, Daniel n-o vedea pe Billie June susținându-l pe Sloan în comiterea a ceea ce erau o hoție și o fraudă în toată regula. Opinia ei în privința binelui și a răului era la fel de fermă ca micul ei spate drept, iar domnul Mare și Tare ar fi avut mari probleme dacă sora lui afla vreodată ce era cu acel craniu.

Nu, Daniel ar fi putut paria că Samantha nu avusese încredere să-i mărturisească lui Billie June îngrijorările ei din simplul motiv că Billie June era combinată cu Daniel Lane, care era angajat la Waverling Tools, practic dușmanul ei, iar ea nu dorea ca necazurile sale să ajungă subiect de discuție în pat, iar mai târziu, în sala de ședințe.

Capitolul 60

Trevor ajunse în Gainesville la scurtă vreme după prânz, luă o cameră la Harvey House și, fără a pierde vremea să mănânce, închirie un cal, îi dădu pinteni, iar două ore mai târziu ajunse la râul Red, granița dintre Texas și Oklahoma. Din fericire, sâmbătă nu era foarte multă lume la feribot, așa că traversă repede. Porni spre Marietta estimând că avea să parcurgă scurta distanță într-o jumătate de oră, astfel că avea să ajungă în oraș pe la mijlocul după-amiezii. Legă calul

în fața unui mic hotel numit Wayfarer Inn și întrebă unde se afla cabinetul doctorului Donald Tolman.

Bărbatul de la recepție păru surprins.

– Sunteți a doua persoană care întreabă de doctor în ultimele luni și trebuie să vă spun ce i-am spus și ei. Nu mai trăiește. A murit la 1 aprilie.

– O femeie a întrebat de el? vru să știe Trevor.

– O tânără lady drăguță. În fine, acum avem un alt doctor, dacă doriți să-l vedeți. A preluat cabinetul doctorului Tolman.

Inima lui Trevor zvâcni.

– Îți amintești cum o chema pe tânăra lady?

Managerul clătină din cap.

– Nu a spus cum o cheamă.

– Nu e trecut numele în registru?

– Nu și-a luat o cameră aici. A lăsat-o pe camerista ei în hol și s-a dus acasă la doctorul Tolman, apoi s-a întors, a luat-o și s-au dus la feribot.

– Cum arăta? Tânăra lady drăguță, nu camerista.

Întrebarea lui Trevor fu întâmpinată de o privire calculată.

– Nu-mi amintesc.

Trevor scoase o bancnotă mare din portofel.

– Îți va împrospăta memoria?

Managerul dădu să înșface bancnota, dar Trevor o retrase.

– Drăguță, cu păr roșcat și vorbire aleasă, rosti bărbatul.

– Ai aflat de unde era?

– Nu.

Trevor îi dădu bancnota.

– Cum ajung la fostul cabinet al doctorului Tolman?

Zece minute mai târziu, Trevor intră într-o clădire rustică, din lemn, unde erau oferite îngrijiri medicale oamenilor din micul oraș și din zonele învecinate. Se prezentă femeii corpolente și cu chip vesel de la recepție.

– S-ar putea să fi venit cu o misiune imposibilă, spuse el în stilul său cel mai fermecător, însă doresc să aflu informații despre o fetiță care s-a născut în jurul datei de 23 martie 1880 și care i-a fost încredințată doctorului Tolman, ca s-o dea spre adopție. S-ar putea să-mi fie rudă. Am înțeles că el a decedat, dar nu există o înregistrare a nașterii ei și a circumstanțelor?

Femeia ascultase fascinată. Trevor înțelegea. Nu în fiecare zi cineva atât de elegant ca el intra pe ușa din scânduri a cabinetului.

– Ei bine, rosti ea după ce se reculese, sunteți a doua persoană care întreabă de o fetiță născută în jurul acelei date.

Din nou, Trevor își simți inima bătând mai repede.

– O tânără drăguță, cu păr roșcat, dar vă amintiți numele ei și data la care a venit?

– Eu n-am văzut-o. În ziua aceea, eram la Ardmore, să-mi vizitez nepotul, însă pare a fi tânăra pe care fiica doctorului Tolman mi-a descris-o. Am fost moașa doctorului Tolman până la moartea lui. Eleanor venise în oraș pentru a încheia afacerile tatălui ei. Asta s-a întâmplat în aprilie. Nu cred că a pomenit numele tinerei.

– Aș aprecia dacă mi-ați spune tot ce vă amintiți, zise Trevor. Presupun că fiica doctorului Tolman nu locuiește aici, nu-i așa?

Moașa clătină din cap.

– În Oklahoma City, iar Eleanor mi-a spus că tânăra încerca să obțină informații despre părinții ei biologici și să afle dacă avea frați. Credea că se născuse aici sau dincolo de râu, în Texas. Nu eu eram moașa doctorului Tolman la vremea de care a întrebat ea. Ea și Eleanor au căutat prin dosarele lui, dar n-au găsit nici o consemnare a nașterii unei fetițe în perioada care o interesa pe ea. Privirea moașei deveni pătrunzătoare, expresia de pe chipul ei zicând că se întreba dacă nu cumva nu dăduse prea multe informații. Spuneați că sunteți rudă cu ea?

– S-ar putea să fiu tatăl ei.

Moașa își duse o mână la gât.

– O, Dumnezeule!

– A... a zis Eleanor cum arăta tânăra?

Tulburată, femeia răspunse:

– Doar că era foarte drăguță, manierată și că avea cea mai frumoasă nuanță de păr. Nici roșu, nici auriu, ci o combinație. Se potrivește descrierea?

– Cu siguranță, rosti Trevor. Numele Samantha Gordon vă spune ceva?

– Mă tem că nu, zise femeia, părând mâhnită.

– I-a spus lui Eleanor de unde este, unde locuiește?

– Am întrebat-o și eu același lucru, iar ea mi-a zis că presupune că în Fort Worth, Texas. Fata i-a dat o adresă din acel oraș, în caz că Eleanor afla ceva. Mă îndoiesc că a aflat.

Trevor trase repede aer în piept.

– Vă mai amintiți ceva din ce a spus Eleanor?

– Ei bine, da. Moașa păru pe cale să plângă. Eleanor a zis că tânăra – tare aș fi vrut să-i știu numele, ca să vi-l confirm – a părut foarte dezamăgită că ea n-a putut s-o ajute. Lui Eleanor i-a părut rău pentru ea. Deși era foarte drăguță și bine îmbrăcată, lui Eleanor i-a amintit de un copil abandonat. Îmi pare rău că nu pot să vă ajut mai mult, domnule, dar sper să vă găsiți unul pe altul.

Trevor își scoase din nou portofelul și luă din el câteva bancnote, pe care le puse într-o conservă goală pe care scria „Pentru orfanii chickasaw", aflată pe biroul ei.

Soarele încă nu începuse să apună când Trevor se întoarse la grajdul din Gainesville pentru a înapoia calul închiriat. Era obosit și îi era cald și foame. La Harvey House, înainte de a urca în camera lui ca să facă o baie, ceru adresa familiei Leon Holloway.

– A, nou-veniții, rosti recepționerul. Au cumpărat casa familiei Billing. Domnul Holloway e un om drăguț.

– Dar doamna Holloway? întrebă el.

Recepționerul se gândi cum să răspundă.

– E frumușică, dar puțin cam... înțepată. Îmi cer scuze dacă vă este rudă și v-am jignit.

– Nu-mi este și nu m-ai jignit.

După o baie și o masă copioasă în restaurantul hotelului, Trevor scrise un bilet și îl întrebă pe un funcționar dacă avea cine să îl ducă destinatarului. Avea să fie plătit când se întorcea cu răspunsul. Oferta fu primită cu bucurie de un elev pe nume Jeeper, care era angajat ca, în zilele de sâmbătă, să spele toaletele și dușumelele. Lăsă mopul și găleata și traversă în fugă piața orașului pentru a ajunge pe o stradă de lângă parc. Acolo, apăsă butonul modernei sonerii a casei aparținând familiei Leon Holloway. Bărbatul căruia trebuia să-i livreze biletul – „Lui și nimănui altcuiva" – deschise ușa, având un șervet prins sub guler. Se ridicase de la masă. Citi biletul, își scoase șervetul și își luă șapca pusă pe un cuier din hol.

– Leon? strigă o femeie din sufragerie. Cine este?

– Nimeni, răspunse el făcându-i cu ochiul mesagerului pentru a-și cere scuze.

Ieși, închise ușa fără zgomot în urma lui și îl urmă pe băiat la hotel.

Trevor, care ședea pe o bancă din fața hotelului și aștepta sosirea lui Jeeper, fu surprins să-l vadă pe Leon Holloway împreună cu el. În bilet, îl rugase să se întâlnească în dimineața următoare

în holul hotelului. Puse 25 de cenți în palma băiatului și întinse cealaltă mână spre Leon.

– Vă mulțumesc că ați venit, spuse el.

– Este în legătură cu Nathan? întrebă repede Leon. E teafăr?

– E teafăr. Nu știe că sunt aici.

– Atunci, de ce ați venit?

– Nu vreți să mergem la bar, domnule Holloway? îl invită Trevor. Amândoi avem nevoie de un fortifiant pentru ca dumneavoastră să-mi răspundeți la ce vreau să vă întreb.

În timpul zilei, comandaseră mâncare în cameră, dar, la căderea serii, Samantha și Sloan se îmbrăcară pentru a lua cina în restaurantul hotelului. Aveau să coboare separat, mai întâi Sloan, pentru a ocupa o masă. Samantha urma să vină puțin mai târziu, iar când avea să fie condusă la o masă, Sloan Singleton, un vechi prieten de familie, urma s-o vadă, să se ridice de la masă plăcut surprins și s-o invite să cineze cu el.

Sloan ceru o masă lângă fereastră, de unde se vedea marchiza largă. Nu se aștepta să vadă nici un cunoscut, dar, de la sosire, se interesase în privința celor care stăteau la hotel. Cei interesați de licitația de cai se cazaseră mai aproape de locul unde se desfășura.

Se uită pe geam și se gândi că avea vedenii când îl zări pe portar ajutând-o pe sora lui să coboare dintr-o șaretă. Preț de câteva clipe, Sloan fu atât de șocat, încât nu își dădu seama identitatea celui care condusese șareta și care venise să-i ofere brațul, lăsând calul și vehiculul în grija unui rândaș de la hotel. Când privirea i se limpezi, Sloan se ridică brusc, făcând paharul cu apă să se răstoarne, și își azvârli șervetul pe masă. Un chelner se apropie în grabă.

– S-a întâmplat ceva, domnule Singleton?

– Da, fir-ar să fie! mârâi Sloan și porni cu pași mari spre intrarea în restaurant.

Sloan se postă înalt și amenințător în fața ușii rotative, iar sora lui și Daniel Lane dădură cu ochii de el când intrară.

– O, Doamne! gemu Billie June.

Leon sorbi din scotch-ul cu apă. În general, bea bere, dar rar și niciodată după cină, însă Trevor Waverling avea dreptate. Situația necesita un fortifiant. Leon rămase tăcut, ascultând inexpresiv, nevădind nici o reacție fizică în vreme ce Trevor Waverling expuse motivele pentru care bănuia că Samantha Gordon era fiica lui,

iar Millicent, mama ei. Trevor spuse că, în primul rând, Millicent era Millicent, ceea ce explica multe. Născuse gemeni, un băiat și o fată. Păstrase fiul și o dăduse pe fiică. Îl urâse pe bărbatul cu care îi concepuse, dar trebuise să păstreze un copil pentru că se știuse că fusese însărcinată.

Leon își simțea părul de la ceafă zburlindu-i-se. Cu fiecare propoziție, Trevor Waverling nimerea ținta drept în centru. Dacă Leon ar fi vrut, ar fi putut să-i spună că, într-adevăr, Millicent născuse gemeni, un băiat și o fată. Și el era convins că Samantha Gordon era fiica ei, convingere de care Millicent habar n-avea, iar Leon dorea ca lucrurile să rămână așa. Producătorul de unelte n-avea decât să-și bată capul cu teoriile lui, că el nu intenționa să-i zică da sau ba. Samantha Gordon avea un tată și o mamă care o iubeau, un cămin bun. Știind sau neștiind, când plecase lăsând-o pe Millicent însărcinată, Trevor Waverling își așternuse patul. Dacă gemenii erau rezultatul unui viol sau al unui act consimțit n-avea nici o legătură cu faptul că Leon îi promisese lui Millicent că nu va dezvălui niciodată că ea născuse un copil pe care îl dăduse. Mai mult decât atât, Leon știa cum era ca băiatul pe care îl iubea ca pe al lui să-i fie luat chiar de acel om. Iar Trevor Waverling avea de gând să-i provoace aceeași durere lui Neal Gordon, care n-ar fi putut să iubească o fiică zămislită de el mai mult decât o iubea pe fata aceea dulce care venise să întrebe de fermă. Nu era dator să-i spună lui Trevor Waverling adevărul. Era mai bine să lase în pace câinii care dormeau. Dacă să ia cu el în mormânt adevărul îi provoca vreo suferință lui Leon, aceea era că avea să-l lipsească pe Nathan de sora cu care împărțise același pântec.

– Îmi dau seama că vă cer mult, domnule Holloway, rosti Trevor văzând că Leon nu zicea nimic, dar, ca tată, sigur înțelegeți de ce trebuie să știu. Sunt fiul meu și Samantha Gordon gemeni? Este ea fiica mea?

Leon simțise imediat că acela era un om capabil să-și dea repede seama de adevăr prin observare pătrunzătoare. Era necesar să fie atent să nu dezvăluie nimic nici măcar printr-un tremur al unei pleoape. Mai târziu, Leon nu avea să știe cum o făcuse, dar susținu privirea lui Trevor Waverling, care era tăioasă ca briciul.

– Domnule Waverling, ăsta-i primul pahar pe care îl beți? întrebă el.

Preț de o clipă, Trevor păru nedumerit de întrebare, apoi se aplecă în față, umerii puternici întinzând materialul redingotei sale scumpe.

– Domnule Holloway, vă asigur că nu sunt beat și nu mi-ați răspuns la întrebare.

– Așa este, spuse Leon.

Se gândi că ar trebui să se ridice și să plece, însă omul acela ar fi putut să se ducă la Millicent, iar ura ei s-ar fi manifestat din plin. I-ar fi trântit adevărul doar pentru a-i face în ciudă. Cumva, trebuia să împiedice acest lucru. Leon își scoase pipa, apoi punga cu tutun. Cu meticulozitate, umplu pipa, presă tutunul cu arătătorul, puse pipa între dinți și aprinse cu chibritul amestecul tare, făcut de un bătrân șef comanș, care trăia din vânzarea amestecului de tutun. Leon trase din pipă, iar când tutunul începu să strălucească, spre satisfacția lui, rosti pe un ton neutru:

– Când Millicent a născut, eu nu eram acasă. Eram în Oklahoma City. Când m-am întors, l-am găsit pe Nathan.

– Adus pe lume de doctorul Tolman.

Leon mușcă cu putere din coada pipei pentru a-și ascunde surprinderea că omul știa de doctorul Tolman.

– Nu, spuse el. O moașă a ajutat-o la naștere.

– Cum o chema?

– Nu mi-aș putea aminti nici dacă i-aș fi știut numele. S-a întâmplat cu mult timp în urmă.

– Credeți că ea l-a luat pe celălalt geamăn?

Leon își scoase pipa din gură.

– Care celălalt geamăn? Dacă Millicent ar fi fost însărcinată cu gemeni, ar fi fost o surpriză pentru ea și un șoc al naibii de mare. Tot ce pot să vă zic este că ea nu mi-a spus niciodată că era însărcinată cu gemeni sau că a născut gemeni. Cred că aș fi avut ceva de zis în privința asta.

Trevor se uită la el cu atenție. În spatele fumului, privirea lui Leon rămase neclintită.

– Ei bine, dacă moașa era acolo când ați sosit, n-ați fi văzut dacă ar fi plecat cu un copil?

– N-aș putea spune. Când am ajuns acasă, era deja în șareta ei, gata de plecare. Millicent îl alăpta pe Nathan.

Trevor Waverling se sprijini de spătar și trase de reverele hainei – străduindu-se să nu-și piardă răbdarea, din câte aprecie Leon.

– Am motive să cred că moașa lucra pentru un doctor din Marietta, un anume Donald Tolman.

– Nu știam asta, rosti Leon.

– Dar *ce* știți? întrebă Trevor cu o urmă de iritare în glas. Care doctor s-a ocupat de Millicent când i-a născut pe ceilalți copii?

Se aplecă peste masă, paharul de scotch cu apă vărsându-se puțin, iar lichidul adunându-se în jurul său. Leon își aprinse din nou pipa și suflă fumul peste masă.

– Doctorul Bledsoe. A venit în Gainesville în vara în care s-a născut fiul meu.

– Moașa lucra pe cont propriu sau pentru un doctor?

– N-aș putea spune.

Trevor suspină exasperat și sorbi repede din băutura lui.

– Constat că nu v-a interesat prea mult ce recomandări avea femeia care l-a adus pe Nathan pe lume, nu-i așa? Totuși, mi se pare greu de crezut.

– Credeți ce vreți.

Trevor se ridică și întinse mâna.

– Ei bine, vă mulțumesc că ați acceptat să vă întâlniți cu mine, domnule Holloway. Sper că nu v-ați sculat de la masă pentru asta.

– Ba da, zise Leon ridicându-se, dar mă săturasem. Scutură scrumul din pipă, o bagă în buzunarul cămășii, cu căușul afară, și strânse mâna lui Trevor.

– Mă bucur dacă v-am fost de folos. Drum bun spre casă! Își puse șapca și se întoarse pentru a pleca, dar se răsuci și întrebă brusc: Nu aveți o fiică, domnule Waverling?

Fu ca și cum un chibrit se aprinsese în spatele încruntăturii dezamăgite a lui Trevor Waverling, dar de surprindere, nu de bucurie.

– Ba da.

– Numele ei este Rebecca, nu-i așa? Nathan ne-a zis. Ține foarte mult la ea, la sora lui vitregă. Spune că-i drăguță ca o piersicuță.

Implicația era clară: „Ai o fiică. Mulțumește-te cu această binecuvântare." Leon plecă fluturându-și mâna peste umăr, în semn de rămas-bun.

– Salutați-l pe Nathan din partea noastră și spuneți-i să ne scrie în continuare, rosti el.

În primele secunde, Sloan, Billie June și Daniel Lane se priviră încremeniți. Billie June fu prima care își reveni.

– Sloan, nu este ceea ce crezi, spuse ea cu mâinile ridicate. Daniel a fost amabil și m-a dus să caut un loc potrivit unde să stau cât voi frecventa școala de muzică.

– Ce caută în Dallas? vru Sloan să știe.

– Lucrez aici, zise Daniel.

Sloan îl ignoră.

– Ce căutați împreună în acest hotel?

Daniel răspunse:

– Vrea să-și ia o cameră aici. Sau ai prefera să înnopteze la mine?

Sloan făcu un pas spre Daniel, care nu se clinti. În clipa aceea, Billie June arătă spre scări.

– Vai, uite-o pe Samantha! *Ea* ce caută aici?

– Un fel de râde ciob de oală spartă, rosti Daniel din colțul gurii, privindu-l în ochi pe Sloan.

Sloan întoarse capul spre sora lui.

– Amândoi am venit în oraș pentru licitația de cai.

– Îhî! Iar eu m-am născut ieri, spuse Daniel.

Zărindu-i de pe scări, Samantha se grăbi spre locul unde erau adunați, zâmbetul tremurându-i ca o lampă care primea curent cu intermitențe.

– Bună seara, tuturor, zise ea. Billie June, ce surpriză plăcută! Mă bucur tare mult să te văd. Și pe dumneata, domnule Lane. Îți place noua slujbă?

– Îmi place mult, domnișoară Gordon. Mulțumesc de întrebare. Mi se potrivește ca o mănușă.

– Mă bucur să aud asta. Billie June, de ce ai venit în oraș?

– Ca să găsesc o locuință pentru semestrul în care voi frecventa cursurile de muzică de la Academia Sarah B. Morrison. Daniel m-a dus să văd niște apartamente oferite spre închiriere. Îi aruncă o privire sfidătoare lui Sloan. S-ar putea ca Dallasul să-mi placă atât de mult, încât să mă mut definitiv aici, după ce tu și Sloan vă veți căsători.

– Vom discuta despre asta în particular, Billie June, spuse Sloan printre dinții încleștați.

Samantha interveni repede:

– Noi tocmai mergem la cină. Ce-ar fi să ne însoțiți, dacă nu considerați conversația prea plictisitoare. Eu și Sloan vrem să ne comparăm impresiile în privința licitației.

În timp ce se priveau în ochi, amândoi cu maxilarele încordate, Sloan îi zise lui Daniel:

– Lane, invitația este valabilă exclusiv pentru Billie June.

Uitându-se în continuare în ochii lui, fără nici cea mai mică tresărire, Daniel spuse:

– Domnule Singleton, am putea să ne retragem puțin, ca să schimbăm două vorbe în particular?

– Nu ai ce să-mi zici.

– O, ba da! Crede-mă!

– Te rog, Sloan! îl imploră Billie June.

Încruntându-se nemulțumit, Sloan îl urmă pe Daniel într-un spațiu înconjurat de palmieri.

– Ce este?

– Știu de craniu.

– Poftim?

– De fosila pe care ai furat-o de unde o descoperise logodnica ta, pentru a elimina dovada că afirmațiile ei erau adevărate. *Acel* craniu, domnule Mare și Tare. Billie June te-a văzut ducându-l în camera ta, însă habar n-are care este semnificația lui, cel puțin asta cred, iar tu ar fi cazul să speri că nu va afla niciodată.

– Unde vrei să ajungi cu asta, Lane?

– O, cred că știi foarte bine!

– Lămurește-mă!

– Știu că tu ai luat craniul.

– Nu știi nimic.

– O, ba da, știu foarte bine. Iar dacă îi spun, va ști și domnișoara Gordon. Nu-i va lua mult să-și dea seama ce s-a întâmplat. Tu și Todd Baker ați complotat să distrugeți dovada care l-ar fi împiedicat pe tatăl ei să accepte forarea într-un loc unde Todd este convins că se află petrol. Tu ai luat craniul. Todd a distrus Kodakul. Daniel pocni din degete. Și uite așa, toate obstacolele din calea forării au dispărut. Apoi ai părăsit-o pe domnișoara Rutherford pentru a o cere în căsătorie pe domnișoara Gordon. Nu te condamn că ai vrut să-i pui o verighetă pe deget înainte să se găsească petrol. După aceea, ar fi fost *prea* evident. Văzând că Sloan păstra o tăcere încremenită, Daniel rosti cu ochii mărițI: Ce-i? Nu negi?

Maxilarele lui Sloan se încleștară și mai tare.

– Ce vrei, Lane?

– Încă nu sunt sigur, dar deocamdată vreau să nu uiți că îți pot distruge relația cu domnișoara Gordon, cu tatăl ei și cu surorile tale. Nu contează că bătrânul Gordon s-a răzgândit în privința forării din respect față de dorințele fiicei lui. Asta face ca acel craniu și fotografiile să nu mai fie importante, dar nu și în ceea ce te privește. Asta vreau de la tine – să nu uiți. Și mai vreau să nu te mai amesteci în treburile surorii tale. Este o femeie în toată firea și are tot dreptul să se vadă cu oricine dracului vrea ea, fără ca fratele ei mai mic să intervină.

– Banii ei se află într-un fond fiduciar pe care eu îl controlez, și am puterea de a-l desființa oricând doresc, zise Sloan. Ferma este integral pe numele meu, iar surorile mele nu au absolut nici un drept asupra ei. Așadar, domnule, dacă planul tău era să te însori cu Billie June pentru a pune mâna pe o parte din Triple S, îți sugerez să-ți cauți bunăstarea în altă parte.

Ochii lui Daniel se îngustară până deveniră două linii tăioase.

– Văd că părerea ta despre mine nu s-a schimbat. Foarte bine. Asta îmi permite să-mi urmăresc scopul mai ușor și fără regrete.

– Ce scop? Despre ce vorbești?

– Despre ceea ce este acum misiunea vieții mele. Daniel zâmbi relaxat. Acum, hai să ne întoarcem la doamne!

Partea a treia

Titanii

Capitolul 61

La fermele Las Tres Lomas și Triple S, orice alte discuții erau încheiate rapid pentru a se reveni la subiectul evenimentului din 4 august, nunta Samanthei și a lui Sloan, toată lumea grăbindu-se să pună la punct ultimele detalii. Cu toate că nu fusese implicat în haos, Neal se retrase discret din preajma activității frenetice, pentru a pune la punct un plan de a aduce o instalație de foraj în Las Tres Lomas fără a implica Waverling Tools, din moment ce Samantha, cu tristețe, dar și cu grație, își retrăsese obiecțiile în privința forării. Credea că găsise o soluție de a păstra „integritatea" fermei, după cum s-ar fi exprimat fiica lui, în timp ce încerca a se ajunge la averea care era posibil să se afle sub pășunile sale. Nou găsita liniște sufletească îi îngăduia să savureze dispariția îngrijorării care îl frământase mult timp. Fiica lui urma să se mărite cu un bărbat cu același statut social, a cărui familie era ca o prelungire a familiei sale. Nu exista nici un fel de competiție. Ea avea să-i facă moștenitori. În cele din urmă, o putea *informa* pe Estelle în privința celor petrecute în ultimele luni – selectiv, desigur. Până atunci, răbdarea ei era la limită și starea de spirit, foarte încordată din pricina strădaniilor de a pregăti o nuntă „memorabilă", care să lase o impresie de durată în înalta societate din Fort Worth.

După cum o dovediră evenimentele, dorința lui Estelle avea să se îndeplinească, iar extravaganta ceremonie îi făcu pe locuitorii din Fort Worth să uite a vorbi despre căldura cumplită a verii, prețul vitelor și încinsa campanie prezidențială în care trei partide aveau candidați, sperând să-l dea jos pe republicanul William McKinley. Anticipata vreme toridă a lunii august dictase ca oficierea ceremoniei să aibă loc la mijlocul dimineții, astfel încât oaspeții înghesuiți în stranele Primei Biserici Metodiste din Fort Worth să poată respira normal, iar crinii albi să rămână drepți pe tulpinile lor lungi. După aceea avea să se ofere o masă de prânz cu salată de homari și șampanie în sala de bal de la hotelul Worth. Pentru a diminua efectele

căldurii, Estelle recrutase numeroși școlari care să stea lângă pereți și să fluture mari evantaie din pene albe.

– Va fi o curtoazie fără precedent, originală și elegantă, declară ea stând ca pe ace de teamă că pachetul cu evantaie din pene, comandate de la un magazin de specialitate din Florida, nu avea să sosească la timp.

Îi pusese pe băieței să exerseze pentru ca evantaiele să fluture la unison și îndurase lungi discuții pline de tact cu mamele lor, ca să se asigure că aveau să fie îmbrăcați și aranjați la fel.

Pentru Samantha și Mildred, totul părea a fi culmea nebuniei. „De ce să i se dea fiecărui oaspete un evantai decorat cu verde și alb, culorile nunții?" sugeră menajera, iar Samantha fu de acord. „Pentru că toate acele fluturări din strane vor distrage atenția de la ceremonie, gâsculițelor, replicase Estelle iritată, folosind apelativul delicat pentru proaste. În plus, la înghesuiala care va fi, cineva ar putea fi lovit în ochi."

Așadar, oaspeții sosiră – femeile cu mari pălării acoperite cu flori, iar bărbații în costume și cămăși cu gulere apretate – și găsiră un regiment de băieței de 10 ani aliniați lângă pereți, în cămăși albe, pantaloni negri și pantofi bine lustruiți, cu evantaiele din pene așteptând semnalul pentru a intra în acțiune.

Când începură să fâlfâie, fulgii albi slăbiți în timpul exercițiilor se desprinseră și căzură ca niște fulgi de zăpadă pe oaspeți, stârnind câteva strănuturi și multe chicoteli, sunete care, împreună cu fulgii, ajunseră până la Estelle, aflată în primul rând. În timpul ceremoniei, micile brațe obosiră și încetiniră, pierzând ritmul, iar până la urmă, unul câte unul, toate se opriră ca niște păsări obosite, lângă tinerii lor mânuitori. Din gentuțele doamnelor apărură evantaiele pe care mama miresei dorise să le evite. Estelle se simți cumplit de rușinată. La altar, Samantha și Sloan își rostiră jurămintele fără a cunoaște motivul stânjenelii ei, neavând ochi și urechi decât unul pentru altul.

La primirea oaspeților în sala de bal, Estelle văzu că îndeplinirea speranței ca nunta fiicei sale să fie memorabilă în Fort Worth avea să fie asigurată și de apariția lui Anne Rutherford. Fu ultima care sosi, iar toți oaspeții, deja cu paharele de șampanie în mâini, întoarseră capul când ea intră. Se stârni un murmur de surprindere și de admirație, iar membrii micii orchestre ratară una sau două note. Invitată ca decor, cea care îi stârnise cândva interesul lui Sloan Singleton fusese de așteptat să refuze din același motiv. Și părinții lui Anne

fuseseră invitați, însă refuzaseră exprimându-și regretele. Superbă într-o rochie albastră ca safirul, care îi intensifica nuanța ochilor remarcabili, Anne se apropie grațioasă de mireasă și mire, cu mâna întinsă, zâmbind fascinant.

– Sloan, nu pot să-ți spun cât de bucuroasă sunt că am ocazia să te felicit pentru căsătoria cu Samantha, iar ție, Samantha, îți doresc *toate* bucuriile unei căsnicii. Inima mea este încântată că am ocazia să-ți zic asta.

– Crede-mă, și inimile noastre sunt încântate că ai ocazia s-o spui, rosti Millie May, zâmbetul ei scânteind ca vârful unui ac de pălărie.

– Mulțumesc că împarți cu noi bucuria acestei zile, spuse Samantha apăsând cu pantoful ei de satin pantoful negru cu bot decupat al cumnatei mai vârstnice, însă sceptrul miresei fusese furat.

Tot restul petrecerii, cu excepția toastului de nuntă al mirelui închinat miresei sale, ochii musafirilor fură ațintiți în special asupra lui Anne. Era ca și cum evenimentul fusese organizat exclusiv în onoarea ei. Bărbații se înghesuiau în jurul ei, făceau risipă de complimente, se întreceau pentru a li se acorda privilegiul de a-i aduce un pahar cu șampanie, pentru a o convinge să ia loc la masa lor și pentru onoarea de a o conduce acasă după petrecere.

Estelle era furioasă.

Cât dură totul, picioarele lui Neal abia dacă atinseră pământul. Estelle îi luă în nume de rău veselia, mai ales după ce Samantha și Sloan plecară în luna de miere, la Galveston, pentru a se răcori în apele Golfului Mexic. Estelle era epuizată, dezamăgită, încă suferind din pricina sincopelor care afectaseră nunta perfectă a fiicei sale, în plus avea și sentimentul matern de pustietate inerent atunci când unicul copil se căsătorește și părăsește cuibul. Simțindu-se singură, se mută înapoi în Las Tres Lomas, pentru a aștepta întoarcerea mirilor, apreciind adierea răcoroasă care venea dinspre râu și afluenții săi, precum și temperatura mai plăcută care se păstra între pereții groși ai casei de la fermă.

– Trevor, ce ai? întrebă Mavis. În ultima vreme, nu ai fost tu însuți. Sunt probleme la firmă?

– Nu, nu, mamă, protestă Trevor cu fermitate, pentru a o liniști. Afacerile merg mai bine decât niciodată. De fapt, caut un loc nou, pentru a extinde fabrica. Am mai angajat oameni și va sosi un mare transport de oțel, dar nu am nici birouri, nici spațiu pentru depozitare.

– Atunci, ce este, fiule? Și nu-mi spune că nimic. Întotdeauna, știu când se întâmplă ceva cu tine, rosti Mavis.

„Serios?" se gândi Trevor. Era duminică după-amiază, a doua zi după nunta Samanthei Gordon cu Sloan Singleton. Nathan îi luase pe Rebecca și pe Zak la o plimbare pe malul râului.

– Îți faci griji din cauza Rebeccăi? întrebă Mavis fluturându-și evantaiul prin dreptul chipului umed. Ea și Trevor ședeau la umbra unui arțar din curte, pentru a simți adierea care venea dinspre Trinity, între ei aflându-se o masă pe care erau două pahare și o carafă cu limonadă. Și eu îmi fac, recunoscu ea. Știu că Nathan și Zak vor avea grijă de ea, dar este foarte dificil să te asiguri că ea e în siguranță. Rebecca are o mare obsesie față de râu, ceea ce nu este foarte ciudat fiindcă a moștenit-o de la unchiul ei. Bălmăjeala aia pe care o tot repetă... „Trebuie să mă duc din nou pe mări..." Era poezia favorită a lui Jordan.

Trevor clătină cuburile de gheață în paharul cu limonadă.

– Da, știu și trebuie să o scot din mintea fiicei mele, zise el gândindu-se la Samantha Gordon.

– Totuși, niciodată n-am văzut-o pe Rebecca mai fericită și ar trebui să fim bucuroși pentru asta. Nathan și câinele ăla al lui i-au schimbat cu totul viața.

– Așa este, rosti Trevor absent.

– Atunci, ce-i în neregulă, Trevor? Vocea mamei lui se ridică insistentă. Pari trist, deși ar trebui să fii fericit.

Trevor își umplu din nou paharul cu limonadă.

– Nu interpreta greșit ce vezi pe chipul meu, mamă. Nu mai suport căldura la fel de ușor ca altădată, iar noaptea trecută am ajuns târziu acasă. N-am dormit prea mult.

– Prostii! spuse Mavis. Ești obișnuit cu o căldură de două ori mai mare, iar când te duci la curvele tale, nu dormi nopți în șir. Așadar, ce s-a întâmplat? Nu cred că are vreo legătură cu Rebecca. Sunt mama ta. Trebuie să-mi zici!

Trevor sorbi din limonadă.

– Iubesc pe cineva care nu va fi niciodată a mea, rosti el.

– Of, Trevor, nu din nou! Bănuiesc că e măritată.

– Da, este.

– Atunci, trebuie s-o uiți, fiule. Nu ți-ai învățat lecția deja?

– Ba da, am învățat-o. Acesta e motivul pentru care o voi lăsa în pace.

*

„O, Doamne!" gemu Nathan în sinea lui când o văzu pe Charlotte Weatherspoon coborând dintr-o trăsură în fața unei case pe lângă care el, Rebecca și Zak trebuiau să treacă în drum spre casă. Uitase că ea locuia pe acea stradă sau mai degrabă preferase să nu-și amintească. O luase spre casa bunicii pe drumul cel mai lung, sperând ca fierbințeala zilei să usuce măcar parțial fusta și pantalonașii Rebeccăi. Sora lui vitregă intrase prea departe în râu până să apuce el s-o prindă. Nathan era foarte sigur că bunica lui n-ar fi aprobat faptul că îi permisese să-și scoată pantofiorii și șosetele pentru a-și băga picioarele în apă, cu toate că și Nathan își scosese pantofii și își suflecase pantalonii pentru a o însoți. Măsura de precauție nu prea contase pentru că, până s-o scoată pe mal pe Rebecca, pantalonii i se udaseră. Și Zak era ud.

Charlotte se opri brusc când îi zări, ochii mărindu-i-se, iar sprâncenele expresive ridicându-i-se sub borul lat al pălăriei.

– Nathan, tu ești? strigă ea de sub umbreluța de soare.

– Nimeni altul, spuse Nathan surprins că își amintea numele lui.

O considera frumoasă de pica, dar autoritară și snoabă ca naiba. Ca pe un ghimpe înfipt prea adânc în carne pentru a-l scoate, nu reușise să și-o îndepărteze din minte și nu înțelegea de ce. Nu era deloc genul de fată care să-l atragă, chiar dacă ea l-ar fi plăcut, ceea ce nu era cazul, după cum ea îi dăduse clar de înțeles. În ochii ei, el era fiul nelegitim al lui Trevor Waverling, indiferent cât de distins era numele familiei. Bunica lui se înșelase când se gândise că era posibil să se înfiripeze ceva între ei. Nathan intenționă s-o salute și să treacă pe lângă ea fără a face conversație. Își duse mâna la pălărie și dădu să se ferească de umbreluța ei, dar Charlotte rosti:

– Rebecca! Tu ești, scumpo? Nu te-am mai văzut de o veșnicie! Dumnezeule, ce mult ai crescut! Îți amintești de mine? Eu sunt Charlotte.

Rebecca o privi cu ochi inexpresivi, evident neamintindu-și cine era, dar întinse politicoasă mâna.

– Charlotte... Precum Charlotte Brontë?

– Exact la fel, zise Charlotte râzând. El este câinele tău?

– Al fratelui meu, spuse Rebecca. Îl cheamă Zak. Pe fratele meu îl cheamă Nathan.

– Ne-am cunoscut, rosti Nathan. Hai să mergem, Rebecca! Bună ziua, domnișoară Weatherspoon.

Ca și cum ea ar fi fost o santinelă, iar umbreluța, o armă pentru a împiedica trecerea nepoftiților, Charlotte coborî vârful său spre vesta lui Nathan.

– Un moment! Privirea i se îndreptă spre pantalonii uzi ai lui Nathan, apoi spre poalele rochiei Rebeccăi. Nu vă puteți duce acasă și să vă întâlniți cu Mavis arătând așa. Cred că ar fi bine să intrați și să vă uscați. Îi zâmbi fetiței și îi întinse mâna pentru a o conduce înăuntru. Și cred că vom putea dibăci niște limonadă.

„Dibăci?" se gândi Nathan. Chiar așa zisese? Era unul dintre cuvintele populare preferate de Leon. O urmă, pomenindu-se incapabil să nu-i dea ascultare.

Capitolul 62

Neal îi adunase pe Estelle, Samantha și Sloan în biblioteca din Las Tres Lomas, pentru mult așteptata discuție. Amânase să-i cheme până când anumite obiective nu erau atinse, iar obstacolele, îndepărtate din cale, dar venise momentul să le dea acele informații. Nu urma să fie o consfătuire. Neal avea ultimul cuvânt și era singurul cu drept de vot, însă își dădea seama că erau necesare tact și sensibilitate pentru a nu stârni animozități, calități pe care el nu le avea. Pe Estelle nu o interesau activitățile de la fermă, dar se zburlea când se simțea exclusă, iar Neal trebuia să țină cont de aversiunea Samanthei față de ceea ce era pe cale să se întâmple în Las Tres Lomas, așa că trebuia să aibă grijă cum punea problema. Stomacul i se strânse când se gândi că va trebui să le schimbe opiniile ferme, însă avea să rămână ferm pe poziție. Pentru Dumnezeu, în fond era ferma lui! Un revigorant front de aer rece apăruse în timpul nopții, răcorind prima zi de septembrie după arșița din timpul verii. Mildred îi prezisese lui Estelle: „Vom avea o toamnă timpurie și rece. Anul ăsta, nu va fi o vară indiană".

Era târziu sâmbătă după-amiază. Treburile fuseseră isprăvite, iar ferma se odihnea. În casa mare, lumea se trezea din somnul de după prânzul greu de la Trail Head, unde cei trei membri ai familiei Gordon și Sloan șezuseră la masa din centru, spre încântarea lui Grizzly și surprinderea lucrătorilor de la fermă. Trecuse multă vreme de când Estelle nu mai pusese piciorul la Trail Head, iar de la întoarcerea

din luna de miere, Samantha se mutase în hacienda de la Triple S și mânca împreună cu Sloan. Billie June se mutase în Dallas, pentru a studia muzica, iar Millie May, la Houston, pentru a urma cursuri de artă.

– Despre ce Dumnezeu e vorba, Neal? întrebă Estelle. De câteva săptămâni deja, te tot agiți că ne vei spune ceva.

Neal își drese glasul. Îi pusese pe toți să se așeze în fața șemineului, iar el se postă în fața lor, cu spatele la tăciunii stinși ai focului care alungase răcoarea zorilor.

– Dragi membri ai familiei, începu el pe un ton formal, de parcă ar fi cerut să se facă liniște în sală la adunarea anuală a Asociației crescătorilor de vite. V-am chemat astăzi aici pentru a vă informa în privința câtorva lucruri care vor afecta Las Tres Lomas. Albinuțo, rosti el întorcându-se spre soția lui, în ultimul timp la fermă s-au întâmplat niște lucruri pe care nu le-am discutat cu tine.

Estelle ridică o sprânceană.

– Și ce-i nou în asta?

– Tu ai preferat să fie așa, albinuțo, îi aminti sec Neal, apoi continuă: În iunie, în vreme ce eu eram la tabăra La Paloma, Todd Baker a vizitat ferma și a găsit indicii că la Windy Bluff există petrol.

– Serios? rosti Estelle devenind interesată. Ce grozav!

– Mă bucur că tu crezi asta, spuse Neal aruncându-i o scurtă privire cercetătoare Samanthei.

Conta pe sprijinul lui Estelle. Ea va dori ca terenul să fie concesionat. Banii aveau să-i alunge permanentele griji financiare, iar gândul existenței unei sonde de petrol la ferma Las Tres Lomas urma s-o încânte. Așadar, am negociat concesionarea acelei zone unei companii petroliere, zise el. Și vreau să se înceapă forarea acolo.

– Să se *înceapă* forarea? repetă Samantha.

Neal ezită și schimbă o privire cu Sloan, pe care Samantha o interceptă.

– *Ce* se petrece? întrebă ea.

– Explică-i tu, Sloan, zise Neal.

Așezat pe canapea alături de soția lui, Sloan puse conciliant o mână pe a ei.

– Sam, eu și tatăl tău am discutat cum să profităm de petrolul care s-ar putea găsi în Las Tres Lomas fără a afecta activitatea obișnuită a fermei. Neal a propus un plan prin care să se protejeze afacerea principală de la ferma Las Tres Lomas, dar să se permită accesul la cealaltă avuție a sa.

Entuziasmul îl făcu pe Neal să intervină:

– Sloan a fost de acord cu propunerea mea de a îndepărta gardul dintre fermele noastre și de a le face una, spuse el. După ce începe forarea, ne vom putea duce vitele pe pășunile libere de la Triple S și ne vom continua treburile ca de obicei. Era pregătit pentru nemulțumirea Samanthei că nu vorbiseră și cu ea, așa că zâmbi. Știind cât de mult îți va plăcea ideea dispariției gardului, am păstrat această informație până astăzi ca să-ți facem o surpriză, scumpo.

Chipul Samanthei se crispă din pricina suspiciunii și își retrase mâna de sub a lui Sloan.

– Explică-mi ce înțelegi prin „să se înceapă forarea". Și de ce trebuie să ducem vitele dincolo de hotarul fermei din moment ce doar Saved paște la Windy Bluff?

Neal trase adânc aer în piept.

– Mi s-a spus că și alte locuri par promițătoare, ceea ce ar fi suficient pentru a se aduce și alte instalații de foraj dacă la Windy Bluff se găsește petrol.

Samantha păru uimită.

– Serios? Am înțeles de la Nathan că firma Waverling Tools este interesată doar de acea zonă. A venit Todd aici și a luat și alte mostre de sol cât eu și Sloan am fost în luna de miere?

Momentul de care îi fusese groază sosise. Neal se oțeli pentru a face față dezaprobării Samanthei, însă își pregătise apărarea.

– Deși îl bănuiești de o ticăloșie? rosti el. Nici vorbă să mai calce pe-aici! În opinia mea, băiatul este o reflexie a omului pentru care lucrează, iar asta mă face să nu am suficientă încredere în Trevor Waverling pentru a-i permite să foreze aici.

Neal își desprinse privirea din ochii stupefiați ai Samanthei și își alese un trabuc subțire din cutia de pe polița șemineului. În anumite situații, o țigară de foi îi prindea mai bine unui bărbat decât un Jim Beam, plus că era prea devreme pentru burbonul lui de seară.

– Ce ticăloșie? vru să știe Estelle. Ce a făcut Todd?

Sloan interveni:

– Sam bănuiește că Todd i-a distrus Kodakul cu care fotografiase craniul dinozaurului.

– Ce dinozaur? Estelle se uită confuză de la soțul la fiica ei. Ce altceva s-a mai întâmplat aici?

În vreme ce Samantha tăcu, Sloan răspunse, povestindu-i lui Estelle în ordine cronologică întâmplările care făcuseră ca integritatea

lui Todd să fie pusă la îndoială și care dăduseră naștere unui conflict de interese legat de acel loc.

Privirea supărată a lui Estelle se îndreptă spre Samantha.

– Și tu nu te-ai gândit să-i zici mamei tale că ai găsit un dinozaur?

Samantha răspunse sec:

– N-am găsit un dinozaur, mamă, ci doar un craniu parțial despre care cred că a aparținut unui dinozaur, și nu ți-am pomenit de asta pentru că ție nu-ți place să auzi nimic care are legătură cu paleontologia.

Obrajii plați ai lui Estelle se întunecară din pricina sentimentului de vinovăție.

– Așadar, fiindcă dovada descoperirii tale a dispărut în mod misterios, i-ai dat binecuvântarea pentru a concesiona acel teren în replică la sacrificiul pe care tatăl tău era dispus să-l facă pentru tine? Ei bine, cred că este foarte nobil din partea ta, dragă, dar e și ceea ce trebuia să faci. La urma urmelor să dai perspectiva petrolului pe niște oase vechi...

Samantha îi ignoră opinia clătinând obosită din cap și își îndreptă privirea spre tatăl ei.

– Nu concesionezi pământul companiei Waverling Tools?

Neal găsise un chibrit și își aprinse țigara de foi.

– Nu, vreau să-l concesionez companiei Corsicana Oil Development. Tipii ăia au avut succes cu multe foraje și au mai multă experiență în domeniul petrolului decât cei de la Waverling Tools. Acesta este motivul pentru care m-am decis să-i aleg pe ei.

Furia, supărarea, dezamăgirea și un amar sentiment că fusese trădată o copleșiră pe Samantha, făcând-o să clocotească. Văzuse în ziare poze ale culturilor de bumbac din comitatul Navarro care fuseseră distruse de compania de foraj aleasă de tatăl ei.

– Tată, nu ești cinstit, spuse ea incapabilă să-și stăpânească tremurul vocii. Nathan Holloway a fost cel care s-a ocupat de acte, iar tu ai promis că vei concesiona terenul companiei Waverling Tools. Păcatele lui Todd îi aparțin exclusiv lui. Domnul Waverling este un om cumsecade și onest și la fel e și fiul lui. Ei ne vor respecta pământul, iar Billie June mi-a zis că Daniel lucrează la un dispozitiv care va împiedica împroșcarea petrolului din turla sondei. Este primul și unicul dispozitiv de acest fel, iar Corsicana nu are așa ceva.

Neal își scoase țigara din gură, încordându-se din pricina familiarității cu care Samantha îl lăuda pe Trevor Waverling. Toți cei din încăpere se uitau la el. Clar stupefiată de discuție, Estelle îl privea

cu ochii mijiți, așa cum făcea când își dădea seama că el punea ceva la cale. Și Sloan se uita ciudat la el. Și el presupusese că firma la care lucra Todd va face forajul.

– De unde îl știi pe Trevor Waverling? întrebă el.

– L-am cunoscut la prelegerea de paleontologie din primăvară și mi-am petrecut o vreme cu el când m-am dus la Waverling Tools ca să-l confrunt pe Todd. Am constatat că este amabil și prevenitor, iar instinctul îmi spune că este un om de onoare. Samantha făcu o pauză. Și indiferent de părerea personală pe care o am față de Todd, fapt e că s-ar fi putut duce să lucreze pentru oricare dintre companiile petroliere din Est, dar a ales Waverling Tools. Îmi zicea că are încredere în această companie.

– Asta nu spune decât că Todd Baker a dorit o slujbă aproape de casă, replică Neal.

El avea impresia că primise o lovitură neașteptată sub centură. Când îi povestise de suspiciunile ei în privința lui Todd, fiica lui nu-i pomenise de faptul că se întâlnise cu Trevor Waverling.

– De ce obiectezi, Neal? întrebă Estelle uitându-se precaută la soțul ei. Apoi se întoarse spre Samantha. Dragă, mai zi-mi o dată de ce este necesar ca Waverling Tools să facă forajul.

– Fiindcă am încredere că vor avea grijă să nu distrugă pășunea.

– Hm! făcu Estelle, apoi îl privi din nou pe soțul ei. Încă n-ai semnat contractul de concesionare, nu-i așa, Neal?

– Nu... încă nu, dar intenționez s-o fac, rosti Neal trăgând cu nesaț din țigară. Cred că oamenii de la Corsicana sunt potriviți pentru această treabă și le-am dat cuvântul că vor putea fora...

Estelle își flutură mâna în semn că acele argumente nu erau importante.

– Ei bine, va trebui să anulezi înțelegerea cu ei și să semnezi contractul cu cei de la Waverling Tools. Mi se pare că nu ai absolut nici un motiv să n-o faci.

Neal avu impresia că fusese aruncat de pe taurul pe care fusese convins că îl putea călări. Arătă cu țigara spre soția lui.

– Uite ce este, Estelle, numai eu am dreptul să decid, iar eu am decis. Înțelegerea pe care am făcut-o e definitivă. Mi-am dat cuvântul celor de la Corsicana Oil Development, și cu asta, basta!

– Ba nu, interveni Sloan, contrazicerea rostită cu voce joasă răsunând ca un tunet în cameră.

– Neal, fie Waverling Tools va executa forajul, fie gardul dintre fermele noastre va rămâne în picioare, și cu *asta*, basta! Luă din nou

mâna soției lui. Ca să te revanșezi pentru faptul că a sacrificat situl paleontologic, cel puțin poți să alegi compania dorită de Samantha.

Neal își simți chipul devenind la fel de cenușiu precum scrumul căzut pe pieptul cămășii.

– Dar... Sloan... Estelle, voi nu înțelegeți...

– Ce e de înțeles? spuse Estelle. Sincer, Neal, uneori nu te înțeleg. Îți poți îndeplini visul. Singura diferență este compania care îl va face să devină realitate.

– Estelle, tu nu știi... începu Neal, dar panica îl sugrumă.

Luni dimineață, Trevor Waverling fu uimit să audă de la domnișoara Beardsley că doamna Sloan Singleton îl căuta la telefon. Putea domnul Waverling să preia apelul?

– Categoric, da, îi spuse Trevor recepționerei.

Samantha îi zise că suna în legătură cu ferma Las Tres Lomas. Tatăl ei își schimbase părerea în privința forării pe terenul de la Windy Bluff și dorea să reia discuțiile. Ar putea domnul Waverling să-i trimită pe Todd Baker și pe Nathan Holloway să se întâlnească cu ea, tatăl și soțul ei?

Trevor răspunse că doamna Singleton nu trebuia decât să-i spună când și unde și o informă că dorea să vină și el. Voia să vadă terenul care stârnise o asemenea agitație.

Interlocutoarea îi zise că, desigur, i-ar face plăcere să vină. A doua zi era cumva prea devreme și nu l-ar deranja să se întâlnească la fermă? La gară, avea să-i aștepte un vizitiu, care ulterior avea să-i ducă înapoi. Dacă nu, se puteau întâlni în Fort Worth, mai târziu în cursul săptămânii, într-un loc ales de el.

Trevor îi spuse că la fermă era în regulă și că a doua zi era perfect. La ce oră?

Cu un zâmbet în voce, Samantha îl informă că Las Tres Lomas avea cel mai bun bucătar din Texas. Oare l-ar putea convinge să sosească la prânz?

Trevor zise că el și băieții abia așteptau să vină.

Închise telefonul și se așeză la birou surprins și încântat. Nu se așteptase s-o mai vadă sau s-o mai audă pe fiica lui din nou. Crezuse că va trebui să se mulțumească cu cele câteva amintiri și cu suvenirul reprezentat de un mic fulg alb pe care îl descoperise agățat de haina lui. Dar se părea că soarta intervenise în favoarea lui. Niciodată nu fusese un favorit al sorții, însă avea de gând să fie deschis la orice îi pregătea, indiferent unde ducea calea pregătită de ea. Trevor

privi calendarul de birou aflat într-un suport din metal negru, care afișa ziua și luna în cercuri galbene. Data arătată era 3–9, 3 septembrie. Se întrebă dacă a doua zi, când va răsuci butonul pentru a afișa 4–9, își va aminti data ca un semn al binelui sau al răului care urma să vină.

Capitolul 63

Neal privi în lungul mesei mari de la Trail Head și se întrebă cum naiba se întâmplase de cel mai cumplit coșmar al lui devenise realitate, iar el stătea la propria masă ca un oaspete oarecare. Lumea era un loc infinit. La naiba, Texasul era mare cât o *țară!* Cum de era posibil ca, la cât de mare era universul, copilul pe care îl adoptase și crescuse să stea cu tatăl și fratele ei geamăn la aceeași masă fără ca vreunul dintre ei să aibă habar cine erau ceilalți? Nu-și putea alunga senzația năucitoare că o forță divină îi adunase *pe toți la un loc*, în acea zi.

– Poftim, oameni buni! rosti Grizzly punând pe masă un uriaș bol cu tocană aburindă. Sper să vă placă.

– Ne place întotdeauna, spuse Samantha sperând ca gustoasa mâncare fierbinte să destindă atmosfera.

Fiecare dintre cei de la masă avea probleme cu altcineva. Între combatanți fusese declarat un armistițiu tacit, însă tot persista răceala dintre Sloan și Daniel, între ea și Todd și între Neal Gordon și Trevor Waverling. Dintr-un motiv inexplicabil – asta, dacă tatăl ei nu știa să piardă –, lui nu-i plăcea deloc de patronul de la Waverling Tools. Până și Nathan Holloway, care se înțelegea bine cu toată lumea, îl trata pe Todd cu reținere. Samantha se ridică de la locul ei.

– Vă servesc eu, rosti ea.

În timp ce Samantha puse tocana în farfurii, se auziră câteva murmure care indicau foamea. La vestea că aveau să primească vizitatori la prânz, Grizzly ceruse ca masa principală să fie mutată într-o parte a sălii, departe de zgomotul și agitația obișnuite. El, personal, o acoperise cu o față de masă și aranjase farfuriile, tacâmurile, șervetele, solnițele, pipernițele, paharele și carafele de ceai cu gheață.

– Dacă aveți nevoie, vă mai aduc unt pentru turtele de mălai, zise bucătarul rămânând în preajmă, cu un sorț curat legat în jurul taliei.

Nu în fiecare zi i se cerea să hrănească la Trail Head oameni de afaceri. Slavă Domnului pentru asta, dar totuși se simțea flatat. Reuniunile importante aveau loc mereu în casa principală.

– Deocamdată, avem destul, spuse Samantha. Mulțumesc, Grizzly!

– Chemați-mă când vreți plăcintă, rosti Grizzly. Astăzi, este cu pecan.

Acel anunț lumină toate chipurile, cu excepția feței lui Neal, care ședea într-o tăcere posomorâtă, la un capăt al mesei. Când toți își luară furculițele, Trevor spuse:

– L-am rugat pe Daniel, depanatorul meu, să ni se alăture astăzi pentru că el va supraveghea locul unde Todd crede că este cel mai bine să forăm. Va avea grijă ca echipa de sondori să facă tot posibilul pentru a afecta cât mai puțin situl paleontologic, doamnă Singleton.

Samantha îi zâmbi.

– Aș fi încântată dacă mi-ați zice Samantha, domnule Waverling. „Doamna Singleton" mi se pare foarte lung.

– Mi-ar face plăcere, rosti Trevor zâmbindu-i în replică. Iar tu poți să-mi spui Trevor.

Neal mormăi nepoliticos:

– Trimite-ți, vă rog, untul în acest capăt al mesei. Mi se răcește turta de mălai.

La încheierea vizitei, misiunea musafirilor fusese îndeplinită spre satisfacția tuturor celor interesați. Trevor îi oferise lui Neal o înțelegere financiară mai bună decât avusese cu Corsicana Oil Development, însă aceea era exclusiv treaba lui. Dacă se găsea petrol, procentajul său din venituri, numit redevență, ar fi făcut să pară că plata generoasă pentru concesionarea terenului era nesemnificativă. Contractul conținea clauze care limitau daunele materiale asupra proprietății, animalelor și apei și promiteau o interferență minimă în exploatarea fermei. Pentru a liniști groaza Samanthei legată de o revărsare de petrol care să se întindă pe acri întregi în jurul forajului, Daniel confirmă că lucra la un dispozitiv de prevenire a împroșcării, care era posibil să fie gata până la momentul începerii forării. Explică faptul că era prevăzut cu o serie de supape de control și manometre care să controleze erupția petrolului prin turla sondei. Cu alte cuvinte, să prevină o inundație cu petrol. Samantha observă că Sloan, fără să vrea, părea impresionat. Cum să nu-și dea seama că, dacă dispozitivul funcționa așa cum se preconiza, Waverling Tools și Daniel aveau să facă o grămadă de bani?

După-amiază târziu, după ce isprăviră de discutat despre afaceri, politețea de gazdă ar fi trebuit să-l facă pe Neal să-i invite pe bărbați să mai stea pentru „a-și uda mustățile", înainte ca Jimmy să-i ducă la gară, însă el îi conduse imediat la ușă și le ură oaspeților călătorie plăcută spre Dallas. Samantha se simți rușinată din pricina lipsei de ospitalitate a tatălui ei, dar ea nu mai era stăpâna casei în absența mamei sale. Casa ei era acum la Triple S. Lăsându-l pe Sloan cu tatăl ei, îi conduse pe bărbați la trăsură și dădu mâna cu fiecare dintre ei. Când o strânse pe a lui Nathan, îi spuse:

– Mă voi gândi la tine și la Charlotte. Îți doresc noroc!

– Voi avea nevoie, rosti Nathan. Și îți mulțumesc pentru sfat. Intenționez să-l urmez.

Mai devreme, când Samantha și Nathan examinaseră din nou zona unde găsise craniul, ea îi zisese:

– Nathan, iartă-mă că îndrăznesc, deși abia ne-am cunoscut, dar mi se pare că ești foarte tăcut astăzi.

– Ei bine, sunt o persoană tăcută.

– Dar am remarcat că ești neobișnuit de tăcut astăzi.

Se simțea atrasă de Nathan de parcă fuseseră prieteni toată viața lor.

– E chiar atât de evident?

– Poate, doar pentru mine.

– Ei bine... dacă tot ai remarcat, află că mă gândesc la o fată pe care am cunoscut-o recent și care nu mi-a dat nici un motiv să mă gândesc la ea.

– Oh! rostise Samantha. Și de ce nu merită să te gândești la ea?

– Fiindcă e cu nasul pe sus, e încăpățânată și se gândește prea mult la ea.

– Dar este frumoasă, iar tu ești atras de ea, spusese Samantha zâmbind.

El se îmbujorase.

– Și asta e evident?

Ea chicotise.

– Cum v-ați cunoscut?

El îi povestise neplăcutele circumstanțe ale serii când făcuse cunoștință cu Charlotte și ce impresie îi lăsase, apoi despre întâlnirea întâmplătoare de pe trotuarul din fața casei sale, când îi invitase înăuntru pe el, pe Rebecca și pe Zak. Charlotte îi dăduse Rebeccăi să citească niște cărți de poezii și îl lăsase pe Zak să se usuce pe covorul din salon, iar pe Nathan îl pusese la treabă. Îi zisese că se putea face

util până i se uscau pantalonii și îl pusese să-și țină mâinile ca un pistol. Apoi înfășurase niște lână de împletit în formă de 8, în jurul degetelor mari și arătătoarelor lui, făcând un ghem îngrijit.

– Am făcut mai multe astfel de gheme, spusese Nathan, iar când am plecat, avea la picioare un coș plin.

– Gheme care se deapănă din mijloc, le identificase Samantha.

– Așa se cheamă? Mama n-a croșetat niciodată.

– Probabil că, în timpul ăsta, ați vorbit despre ceva. Cum a decurs conversația?

– În cea mai mare parte, am vorbit despre mine. Am aflat foarte puține despre ea, ceea ce este ciudat. Mă așteptasem să nu vorbească decât despre ea, însă a vrut să afle despre slujba mea, despre cum l-am salvat pe Zak, ce părere am despre Dallas... Nathan clătinase din cap. M-a făcut să vorbesc despre cultivarea grâului, despre tot soiul de lucruri.

– Îhî... făcuse Samantha.

– Ce înseamnă asta?

– Nu este posibil să te fi înșelat în privința impresiei pe care ți-ai făcut-o despre ea? Poate că, la fel ca tine, și lui Charlotte i-a displăcut efortul părinților ei și al bunicii tale de a vă combina. Poate că aparențele de snobism și superioritate nu sunt de fapt decât o formă de independență.

– Oh, clar este independentă! declarase Nathan. E suficient s-o vezi cum merge și s-o auzi cum vorbește ca să-ți dai seama de asta.

– Nu îi ești tocmai indiferent dacă te-a invitat să-ți usuci pantalonii, zisese Samantha zâmbind. Vei avea ocazia s-o vezi din nou?

– M-a invitat la o petrecere care se va da acasă la ea, rostise Nathan pe un ton nesigur. Crezi că ar trebui să mă duc?

Samantha îi trase un pumn amical în umăr.

– Desigur! De ce nu? Petrecerea îți va oferi ocazia s-o cunoști mai bine.

– Și dacă vrea doar să mă facă de râs?

– Îmi imaginez că poți face față foarte bine unei asemenea situații, spusese Samantha. Gândește-te că acea seară îți oferă ocazia de a te lămuri în privința ei.

După câteva clipe de gândire, Nathan zisese:

– Pentru Dumnezeu, ai dreptate! De ce nu?

Amândoi își dădură seama că Trevor Waverling venise lângă ei și că era acolo de ceva vreme.

– E timpul să plecăm, fiule, rostise el încet când se uitaseră la el. Treaba noastră pe ziua de astăzi este isprăvită.

Din dormitorul de la etaj, Neal Gordon privi cum trăsura mânată de Jimmy trecu printre cei doi stâlpi care marcau intrarea în fermă. Se îndepărtă îndurerat de fereastră. Ar fi trebuit să se simtă în al nouălea cer. În schimb, simțise doar o mică parte din bucuria, ușurarea și entuziasmul pe care abia reușise să și le stăpânească atunci când oamenii de la Corsicana cercetaseră terenul. Neal nu văzuse niciodată pe cineva care să fie atât de fericit cum fusese Todd Baker când ajunseseră în locul unde căzuse de pe boul Samanthei. Neal nu s-ar fi mirat să-l vadă pe geolog începând să țopăie ca o broască pe picioarele sale subțiri. În cele din urmă, Todd își dăduse capul pe spate, își desfăcuse larg brațele și strigase: „E aici! E aici! E aici! Pe Dumnezeu din cer, e aici!"

Asta ar fi trebuit să fie suficient ca inima oricărui fermier să crească de bucurie, mai ales când conversația se îndreptase spre insațiabila nevoie de petrol care avea să cuprindă America.

– După ce Modelul T al bătrânul Henry Ford își va dovedi calitățile, prezisese Daniel Lane, nu va exista nici măcar o familie care să nu vrea să renunțe la căruță în favoarea mașinii.

Cei de la Waverling Tools nu avuseseră timp să cerceteze și celelalte locuri de la fermă unde geologul de la Corsicana estimase că era posibil să se afle petrol, însă Todd îi făcuse cu ochiul și îi spusese:

– Nu vă faceți griji, domnule Gordon, vom avea suficiente ocazii să cercetăm și alte locuri de la fermă. Nu m-aș mira ca Las Tres Lomas să se afle pe unul dintre cele mai mari câmpuri petrolifere din țară.

La parter, Neal se scuzase față de Sloan și Samantha și îi zisese ginerelui său să se servească cu burbon, fiindcă el va bea când va coborî. Înainte de a urca, Sloan îl trăsese deoparte și îi zisese:

– Neal, sper că nu-mi porți pică și înțelegi că nu puteam să-ți țin partea în defavoarea soției mele, în legătură cu Waverling Tools.

– Firește că înțeleg, spusese Neal. Nici nu m-aș fi așteptat la altceva din partea fiului lui Seth Singleton sau a bărbatului care s-a însurat cu fiica mea. Voi coborî curând.

Urcarea scărilor îl făcuse să se simtă ca și cum ar fi ridicat ceva prea greu pentru vârsta și starea lui de sănătate. I-ar fi plăcut să bea o porție de burbon, voia să fie singur pentru a putea să se gândească. Cei de la Waverling Tools aveau să se întoarcă luni, ca să delimiteze

locul forajului și să instaleze platforma. Apoi avea să se amenajeze un drum pentru aducerea echipamentului, după care urma să fie înălțată turla sondei. Aveau să treacă mai multe săptămâni până va începe forarea efectiv.

– Dumneavoastră în ce măsură veți fi implicat în această operațiune, domnule Waverling? îl întrebase Neal.

– Foarte puțin. Șeful de echipă va răspunde de sondă, dar Daniel Lane, Todd și Nathan vor fi aici până când totul va fi pus pe roate. Eu voi face doar vizite periodice.

– Serios? rostise ușurat Neal. Să ne anunțați când să vă așteptăm, pentru ca Grizzly să poată face tocana aia care v-a plăcut.

Fusese sincer și nu tocmai politicos când spusese că în Las Tres Lomas nu existau locuri de cazare pentru echipa de sondori și cei care supravegheau lucrările și că nu-i putea cere bucătarului să gătească în plus pentru a le da de mâncare, iar în sala de mese, și așa aglomerată, nu aveau unde să stea. Oamenii trebuiau să-și aducă propriile corturi, mâncare și apă. Își exprimase speranța că Trevor Waverling înțelegea că asta îi includea și pe Nathan, Todd și Daniel Lane. Cu un zâmbet înțelegător, Trevor îi replicase că pentru nimic în lume n-ar fi vrut să facă viața grea personalului de la fermă și că nici nu se așteptase ca el să rezolve cazarea oamenilor săi. Acestora avea să li se comunice că trebuiau să mănânce și să doarmă în organizarea de șantier.

Neal se spălă pe față cu apă rece. După ce se aflase în compania lui Trevor Waverling și a lui Nathan, vinovăția și teama îi distrugeau din nou pacea sufletească. Putea ridica obiecții întemeiate în privința mamei naturale a Samanthei și a superficialilor frați vitregi din Gainesville, însă Neal nu găsea absolut nimic de reproșat tatălui ei biologic și fratelui geamăn, ceea ce însemna că nu avea nici un motiv care să justifice păstrarea secretului în privința identității lor. Bărbații Waverling păreau deosebiți, iar Trevor, irezistibil pentru afecțiunea unei fiice. Era fermecător, distins, sofisticat, inteligent și într-o stare fizică mai bună decât a oricărui bărbat de vârsta lui pe care îl cunoștea, ceea ce l-ar fi făcut un bunic deosebit. Neal simți din nou mâna destinului în spatele evenimentelor din acea zi. Oare umorul bizar al sorții avea s-o facă pe Samantha să descopere identitățile lui Trevor Waverling și Nathan Holloway și să dea în vileag ticăloșia lui Neal de a i le fi ascuns? Avea să considere trădarea lui Todd ca un mușuroi de cârtiță față de muntele uriaș al trădării lui. Desigur, era posibil să-și facă sânge rău degeaba. Majoritatea grijilor

se dovedeau nejustificate. Totuși, pentru a fi sigur, trebuia să împiedice orice interacțiune între Samantha și bărbații Waverling. Și avea să facă niște săpături în trecutul lui Trevor. Era posibil să nu fie atât de imaculat cum părea, iar eventualele descoperiri îi puteau ușura conștiința lui Neal. Își trecu peria prin păr și își ridică mai bine pantalonii. Când coborî la parter, unde îl așteptau Samantha și Sloan, afișă un zâmbet pe chip și își frecă mâinile de parcă ar fi fost cel mai fericit om de pe fața pământului.

Capitolul 64

În seara aceea, Nathan îi scrise o scrisoare lui Leon. Își făcuse obiceiul să-i trimită două pe lună. Întotdeauna, o includea și pe mama lui în formula de salut, însă tatălui său îi adresa gândurile și îi împărtășea detaliile vieții lui. De data aceea, reuși cu greu să se decidă cu ce să înceapă, atât de multe lucruri se întâmplaseră. Îi scrise despre evenimentele petrecute de la ultima scrisoare, pe care i-o trimisese la mijlocul lunii august. Data de pe noua scrisoare era 4 septembrie 1900.

Am cunoscut o tânără neobișnuită și foarte atrăgătoare, pe nume Charlotte Weatherspoon. Provine dintr-o importantă familie din Dallas, care este în relații foarte bune cu familia Waverling. Ne-am întâlnit la petrecerea dată de bunica mea pentru a ne face cunoștință. Am fost foarte atras de ea la prima vedere, dar la a doua m-am răzgândit. Mi s-a părut snoabă, încă mi se pare, dar s-ar putea să am motive să-mi schimb părerea.

Nathan îi descrise circumstanțele celei de-a doua întâlniri cu Charlotte Weatherspoon, îi spuse că nu o deranjase faptul că Zak se culcase pe un covor Wilton și nici că Rebecca dăduse imediat fuga la biblioteca ei și scosese câteva volume fără să-i ceară permisiunea. Cu el fusese mai puțin amabilă, ci autoritară chiar. Îi scrise despre sarcina pe care i-o dăduse până i se uscaseră pantalonii și că fusese consternată de ignoranța lui în privința tehnicilor de prevenire a încurcării firelor. „Mamă, m-a întrebat dacă tu croșetezi, iar eu i-am spus că nu, așa că acea experiență era nouă pentru mine. Astfel, cele două ore au fost foarte plăcute."

Nathan scrise apoi, că la sfatul altei cunoștințe noi, acceptase invitația la petrecerea care se dădea în casa lui Charlotte duminica următoare, în 9 septembrie, și că bunica lui insistase să-și facă un costum nou pentru acea ocazie – „un smoching!" Nathan descrise costumul de seară cu revere din satin și fără coadă – „slavă Domnului!" –, zâmbind pentru sine când parcă o auzi pe maică-sa rostind enervată: „Pentru numele lui Dumnezeu! Ce-și imaginează Nathan, că nu știm ce e ăla un smoching?"

Nathan mai povesti și alte lucruri despre care credea că i-ar putea interesa pe Leon și, eventual, pe mama lui, amestecând veștile despre lecțiile de box cu evenimentele sociale la care participase. Păstră pentru final faptul că, în curând, Waverling Tools avea să înceapă forarea primului său puț petrolier, la o fermă de lângă Fort Worth, în comitatul Tarrant, numită Las Tres Lomas de la Trinidad, ceea ce însemna „Cele Trei Dealuri ale Sfintei Treimi". Timp de câteva luni, avea să fie foarte ocupat și va lipsi din Dallas pentru că făcea parte din echipa care supraveghea lucrările.

Am avut ocazia s-o întâlnesc pe fiica fermierului, cunoștința de care am pomenit mai devreme. Numele ei este Samantha Gordon – de fapt, acum e doamna Sloan Singleton. Am cunoscut-o în martie, la o prelegere de paleontologie, și am reîntâlnit-o în iulie, când eu și geologul companiei am făcut o vizită la fermă, pentru a cerceta locul unde Todd Baker crede că se află petrol. În legătură cu acea cercetare a locului există o poveste interesantă, însă poate aștepta până la următoarea mea vizită. În orice caz, Samantha pare genul de om căruia îi poți spune orice. I-am zis despre sentimentele mele contradictorii în privința lui Charlotte Weatherspoon – că, pe de o parte, o consider fascinantă, iar pe de alta... ei bine, respingătoare – și ea mi-a explicat că, probabil, Charlotte se poartă așa fiindcă nu-i convine că i-am fost băgat pe gât ca bărbat potrivit pentru a se însura cu ea. Ce ziceți de asta?! Eu, Nathan Holloway, să fiu considerat potrivit pentru o debutantă în înalta societate!

Nathan reciti scrisoarea simțindu-se sigur că nu uitase nimic de care să-și amintească mai târziu și să regrete că nu scrisese. Leon abia aștepta scrisorile lui. Tatăl lui vitreg avea să-i răspundă imediat, comentând fiecare lucru scris de el, deoarece în viața lui erau foarte puține de care să merite a pomeni. În ultima lui scrisoare, Leon îi spusese că Randolph plecase la Columbia, iar Lily se pregătea

să intre la academia de fete din Denton. Leon juca dame în fiecare după-amiază de miercuri, pe pajiștea din fața tribunalului, cu câțiva amici noi – omul de serviciu de la tribunal, un lucrător pensionat de la căile ferate, care venea din Marietta și lua feribotul peste râul Red ca să li se alăture, și un veteran al Războiului hispano-american care își pierduse un picior în Cuba. Îi numea „băieții de la tribunal" și erau singurii prieteni pe care și-i făcuse în oraș. El și Millicent se duceau la o biserică nouă și modernă, dar Leon nu putea să-l sufere pe preot. La fosta lor fermă începuse să se foreze. Avea să-l anunțe pe Nathan dacă dădeau de petrol, însă el nu avea să vadă cu ochii lui. Millicent constatase că aveau nevoie de și mai mulți bani pentru a-și menține stilul de viață, iar Leon se oferise să lucreze pentru oricare dintre fermierii din zonă, fiindcă toți ar fi fost bucuroși să angajeze, dar Millicent nu voia să accepte. Îi spusese că gentlemenii de condiție bună nu făceau muncă fizică. Ei bine, după cum Nathan știa, el nu era gentleman, dar avea s-o lase pe Millicent să-și păstreze acea iluzie. Nathan trebuia să fie convins că, oricând ar fi simțit nevoia să le facă o vizită, avea să fie mai mult decât bine-venit.

Nathan scrise adresa pe plic și băgă scrisoarea înăuntru. Avea s-o expedieze a doua zi.

În camera lui, Trevor Waverling se dezbrăcă încet, gânditor și trist. Își luase un scotch cu sifon pentru a-și îmbunătăți starea de spirit, însă alcoolul încă nu-și făcuse efectul. Misiunea lui era încheiată. Își studiase fiica în mediul ei natural și constatase că îi era bine. Era iubită, protejată, familia avea grijă de ea. Nu-i putea oferi nimic ce nu avea deja. Dacă își impunea prezența în viața ei, urma să aibă de-a face cu Neal Gordon. Ochii fermierilor fuseseră ațintiți asupra lui pe toată durata vizitei, ca și cum suspectase că asta ar fi făcut dacă ar fi avut ocazia. Ei bine, omul n-avea decât să-l creadă un destrăbălat. Nu se temea de Neal Gordon, dar se temea de adevărul care risca să iasă la iveală dacă își forța norocul.

Măcar dacă ar putea face ceva în privința acelei... cumplite dureri a tatălui care își pierduse copilul. Trevor deja avea o fiică, după cum îi amintise Leon Holloway. Și avea și un fiu, un băiat minunat, care, deși nu știa, părea a fi pe cale să cadă în mrejele lui Charlotte Weatherspoon, o fată splendidă. Ei doi aveau să aibă copii, iar el urma să devină bunic, bucurie pe care abia o aștepta. Înainte de apariția lui Nathan, familia nu contase prea mult pentru el. De fapt, încercase să se distanțeze de nevoia de a avea o familie. Familia provoca

durere. Îi trebuiseră ani întregi pentru a trece peste moartea bruscă a tatălui său și sinuciderea fratelui. Mama lui nu-l plăcea, căsniciile i se terminaseră dezastruos, cu divorțuri, iar de pe urma uneia dintre ele, se alesese cu un copil retardat, cea mai mare durere a lui.

Așadar, de ce era atât de grozav să ai o familie?

Apoi, în viața lui apăruse Nathan, datorită căruia aflase cum te simțeai ca tată. Casa mamei lui devenise un cămin, nu mai era un simplu loc unde să-și atârne pălăria. Mama și fiica lui nu-i mai erau simple colocatare. Deveniseră familia lui.

Iar un membru vital al familiei lipsea.

Trevor trase un fotoliu lângă fereastră și se așeză să privească noaptea înstelată. Stătea adesea acolo la ore târzii, pentru a se gândi la câte o afacere pe care urma s-o încheie. Avea obiceiul să separe elementele componente ale întregului și să le analizeze individual. Nu lua nici o decizie bazată pe imaginea de ansamblu. Dacă toate elementele sau cel puțin o mare parte din ele erau în regulă, accepta afacerea. În mod asemănător proceda și cu părerile despre oamenii pe care îi cunoștea, analizându-i înainte de a trage o concluzie despre ei.

Așa făcuse și cu Samantha.

Avusese ocazia să o studieze doar de patru ori: la prelegerea despre paleontologie de la Fort Worth, în biroul lui de la Waverling Tools, la nunta ei (stătuse în colțul de la perete al ultimului rând) și în mediul ei, la ferma Las Tres Lomas. În urma acelor scurte întâlniri – scurte priviri furișate în viața ei –, ajunsese la concluzia că era fericită și împlinită, ducând o viață aproape ideală. Trăia într-o casă impresionantă și confortabilă, înconjurată de oameni care o iubeau – părinți grijulii, un soț care o adora și un personal al fermei care ar fi ucis pentru ea. De ce să declare cine era și să dea peste cap viața Samanthei Gordon, și să le provoace durere acelor oameni iubitori, dar de o posesivitate geloasă, care îi oferiseră un cămin bun? Cum avea să-l influențeze acea informație pe Nathan, cum avea să-i influențeze afecțiunea pe care o avea față de mama lui, în ciuda indiferenței sale, dar, mai important, cum avea să influențeze dragostea pe care i-o purta lui Leon, când avea să afle că o dăduseră pe sora lui geamănă de îndată ce se născuseră?

Dacă n-ar fi aflat de la moașă că Samantha făcuse o vizită la cabinetul doctorului Tolman, pentru a pune întrebări despre nașterea ei – ceea ce însemna că își căutase familia biologică –, el n-ar mai fi șezut acolo în seara aceea, simțindu-și fiecare răsuflare

ca împunsătura unui vătrai încins. Ar fi plecat de la cabinetul răposatului doctor fără a avea o dovadă certă, dar ar fi fost aproape sigur că Samantha Gordon era fiica lui și sora geamănă a lui Nathan, iar acela ar fi fost sfârșitul poveștii. Ar fi lăsat lucrurile așa cum erau, ceea ce făcuse și când aflase de existența lui Nathan, supraveghind-o de la distanță și simțind pierderea durerii unui copil, dar s-ar fi simțit mulțumit știind că totul era bine în viața ei. Însă descoperise că nu totul era bine în viața ei. Samantha își căutase familia biologică – pe Millicent, Dumnezeu s-o aibă în pază pe copilă, pe Nathan... pe el. Inima lui nu putea uita descrierea pe care fiica doctorului Tolman o făcuse moașei: „Eleanor a zis că tânăra a părut foarte dezamăgită că ea n-a putut s-o ajute. Lui Eleanor i-a părut rău pentru ea. Deși era foarte drăguță și bine îmbrăcată, lui Eleanor i-a amintit de un copil abandonat".

Așa că stătea acolo și și-o imagina pe Samantha în cabinetul medicului, cu inima frântă din pricina dezamăgirii, tatăl ei neputând să se ducă la ea și să-i spună: „Iată-mă, fiica mea iubită!" La fel ca în ziua aceea, când se apropiase de Nathan în timp ce acesta vorbea cu Samantha și nu putuse să-i zică: „Fiule, stai de vorbă cu sora ta. Samantha, el este fratele tău geamăn".

Simțind arsura lacrimilor, Trevor înghiți o gură zdravănă de scotch. Dar asta era, iar el trebuia să lase lucrurile în pace. Samantha era fericită cu viața ei. Dorința care o trimisese la Marietta avea să se diminueze și să dispară în decursul anilor. Nathan va avea propria familie și nu va ști, iar astfel nu-i va lipsi legătura cu fata care avea părul ca al mamei sale. Iar în ceea ce-l privea pe el, nu putea decât să spere că, după ce compania își va termina treaba la ferma Las Tres Lomas de la Trinidad, avea să afle uneori câte ceva despre fiica lui de la Daniel. Trevor aflase că femeia pe care o văzuse repezindu-se în brațele proiectantului său în gară era sora lui Sloan Singleton.

Sorbi din nou din băutură. Iar ca tată al Samanthei, putea avea o oarecare satisfacție știind că fermecătoarea, inteligenta și buna lui fiică nu va afla niciodată că Millicent Holloway era mama ei.

– *Nu* îți vei petrece nopțile într-un cort și *nu* vei mânca fasole din conservă și carne uscată când ai casă și masă la Triple S! îi declară Billie June lui Daniel, în seara aceea.

– Ba mă tem că da, scumpo, rosti Daniel. Fratele tău nu mă va primi sub acoperișul lui.

– Nu va avea nici un cuvânt de spus în privința asta. Testamentul tatălui meu stipulează că pot locui toată viața în casa de la Triple S.

Daniel o privi curios.

– Ce vrei să zici, Billie June? Te întorci să trăiești la Triple S?

Billie June se răsuci în fața oglinzii. Își cumpărase o rochie nouă și o proba pentru ca Daniel să i-o admire.

– M-am gândit să mă întorc acasă pe durata forării și să te iau cu mine. Ca oaspete al meu, Sloan nu te poate da afară, după cum nici pe mine nu mă poate da afară.

Daniel își trecu mâna peste bărbia pe care începuse să-i crească barba.

– Oh, Billie June, nu știu... Fratele tău ar avea tot dreptul să obiecteze în privința faptului că ne culcăm împreună în casa familiei.

Billie June descheie nasturii corsajului mulat al rochiei.

– Nu m-ai ascultat. N-am spus să ne culcăm împreună. Am zis să-ți ofer una dintre camerele de oaspeți. Îi zâmbi șăgalnic. Firește că, după ce toți adorm, te poți strecura în camera mea.

– De parcă fratele tău n-o să-și dea seama de asta, rosti Daniel.

Billie June ieși din rochie.

– N-are decât, zise ea. Oricum, nu va da buzna peste noi. Și-ar da seama cât de jenant ar fi pentru toată lumea. Plus că Samantha nu i-ar da voie.

– Și cum rămâne cu lecțiile de muzică?

– Le pot relua oricând. Iar în afară de asta, mi-e dor de Sloan, de Samantha și de fermă. În această perioadă a anului, Triple S arată cel mai bine și este perioada fătatului de toamnă. Ador să-i hrănesc cu biberonul pe viteii orfani. De asemenea, continuă Billie June mișcând din sprâncene, dacă aș rămâne singură aici, mi-ar fi dor de tine.

Daniel se uită lung la ea. Ar fi trebuit să-l irite faptul că ei nu-i plăcea să fie despărțiți. Când ea venise să locuiască în Dallas, el jurase că îi va spune clar că avea altele de făcut cu timpul lui și că existau alți oameni în viața lui, iar ea trebuia să își găsească alte preocupări, nu să se aștepte ca el să fie mereu cu ea, însă până la urmă nu o făcuse. Clădirea în care se afla apartamentul lui Billie June avea un telefon în hol, iar el o suna de la birou, în jurul orei 17.00. Ceilalți chiriași aflaseră că, dacă telefonul suna la ora aceea, probabil că era pentru Billie June, așa că o lăsau pe ea să răspundă. El nu dorise să facă un obicei din asta, așa că, la început, în câteva după-amiezi ale săptămânii, nu o sunase intenționat. Se dusese la bar, la curse, se tratase

cu câte o cină deosebită sau se dusese la un spectacol de cabaret, mereu cu ochii după fete, dar se pomenise că avea o senzație de gol, în loc să simtă plăcere. Își dăduse seama că Billie June îi lipsea. Și avea să-i lipsească și în săptămânile pe care urma să le petreacă doar în compania bărbaților, mâncând dintr-o farfurie de cositor, lângă un foc de tabără și dormind într-un cort friguros, în timp ce asculta urletele coioților. Pe de altă parte, nu avea să-i facă plăcere situația stânjenitoare de a locui în aceeași casă cu Sloan Singleton, care avea să-și vadă sora dându-i cu tifla. Și trebuia să se gândească și la disconfortul pe care acea situație i l-ar fi putut pricinui Samanthei.

Billie June rămăsese în corset și ciorapi, iar el se gândi că niciodată nu fusese mai atrăgătoare. Dacă se gândea mai bine, ideea ei nu era foarte rea. Să-i stârnească ostilitatea lui Sloan Singleton locuind în casa lui măreață, șezând la masa lui și tolănindu-se în fotoliile lui frumoase avea să fie o experiență plăcută, pe care nu l-ar fi deranjat s-o trăiască. Daniel nu călcase niciodată mai departe de veranda cu geamuri din spatele casei de la Triple S.

– În regulă, scumpo, spuse el. Dacă vei putea suporta încruntările și mârâielile fratelui tău, eu n-am nimic împotrivă. Iar acum, dă-mi voie să te ajut cu acele șnururi.

Capitolul 65

Trei zile mai târziu, în 7 septembrie, Leon Holloway luă scrisoarea lui Nathan de la oficiul poștal din Gainesville. Își băgă un deget sub clapeta plicului, îl deschise și fu încântat să vadă că înăuntru erau două foi – *două!* –, pe care începu să le citească înainte de a ieși din clădire. Era o scrisoare și de la Randolph, expediată din New York, însă avea să aștepte până ajungea acasă, pentru a i-o da lui Millicent, care avea s-o citească cu voce tare, pentru amândoi. Casa lui se afla în apropiere, iar lui îi făcea plăcere plimbarea zilnică până la poștă și înapoi, mai ales în zilele însorite și cu aer înviorător, cum era aceea.

Până să ajungă în parc, Leon terminase scrisoarea și fu nevoit să se așeze pe banca pe care ședea adesea, când nu mai suporta să stea între pereții casei. Își lăsă capul pe spate și privi îngrozit coroana arțarului din frunze ce începuseră să-și schimbe culoarea, care îi oferise umbră în timpul verii, două lucruri din scrisoare dansând

în fața privirii lui goale: „Samantha Gordon" și „Las Tres Lomas de la Trinidad". „Dumnezeule, ai milă!" Nathan își întâlnise sora geamănă! Șocul îi înmuiase genunchii, dar, după ce inima își recăpătă ritmul normal, iar picioarele îi redevenire ferme, Leon se întrebă de ce se simțise atât de uimit. Existaseră momente când își făcuse griji că mâna care crease universul avea să-i aducă pe gemeni laolaltă, cândva, cumva. Dallasul și Fort Worth-ul nu erau foarte departe unul de altul. Mai văzuse întâmplându-se și alte lucruri la fel de ciudate și neașteptate. Auzise cum, în război, un soldat care căuta un suvenir în buzunarele yankeului împușcat de el găsise fotografia propriilor părinți. Yankeul îl ucisese pe fratele soldatului.

În altă ocazie, o membră a cercului de cusut al lui Millicent care vizita o vecină bolnavă a remarcat pe dosul piciorului femeii un semn din naștere identic cu al surorii ei mai mici, care fusese adoptată. Stând de vorbă, cele două au descoperit că erau surori. Timp de 20 de ani, locuiseră la două străzi distanță în Gainesville.

Așadar, de ce să se îndoiască Leon că un vânt divin îi adusese pe gemeni împreună? Deja existaseră avertismente că puii aveau să se întoarcă în coteț, atunci când Neal Gordon și Trevor Waverling apăruseră pe neașteptate la ușa lui. Leon își făcuse griji că, dacă Nathan și Samantha se întâlneau vreodată, era posibil ca între ei să se aprindă o scânteie romantică, iar sângele îi înghețа când se gândea ce putea ieși din asta. Dar nu, Samantha era măritată, slavă Domnului, iar Nathan era îndrăgostit de Charlotte Weatherspoon, cineva care părea a fi exact așa cum îi plăcea lui Millicent.

Deci ce putea face acum, admițând că era necesar să facă ceva? Trebuia să se gândească. El era singurul care ținea capacul cutiei în care se afla poza întreagă a puzzle-ului din care fiecare jucător avea o piesă. Neal Gordon aflase cine erau părinții Samanthei și credea că Leon era tatăl ei, secret pe care crescătorul de vite se părea că îl păstrase pentru el. Trevor Waverling ajunsese cumva să bănuiască faptul că Samantha era fiica lui și sora geamănă a fiului său, însă nu le spusese nimic lui Nathan și Samanthei, altminteri băiatul sigur i-ar fi scris despre asta. Nathan nu cunoștea detaliile nașterii sale, ci doar faptul că fusese zămislit de alt bărbat decât cel despre care crezuse că îi era tată. Desigur, Millicent știa că născuse o fată, sora geamănă a băiatului ei, însă habar n-avea cine era și nici unde era. Samantha nu știa că tatăl și fratele ei geamăn se aflau chiar sub nasul ei – cel puțin, nu încă.

Ce încurcătură!

Leon avea să-și asculte propriul sfat și să îngăduie puterii divine să-și facă treaba fără nici o intervenție din partea lui. Băgă scrisoarea în plic, iar plicul, în buzunarul salopetei, parcă auzind-o pe Millicent ciripind când el avea să vină cu corespondența: „Văd că ai citit scrisoarea de la Nathan, așa că hai să o deschidem pe a lui Randolph". Mereu era așa. Nathan era veșnic ultimul pentru mama lui. „Ah, Millicent, fato, gândi Leon, Domnul să te ajute dacă va trebui vreodată să dai socoteală pentru ce le-ai făcut primilor tăi născuți, dar poate că puterea care i-a vegheat pe Nathan și Samantha e răspunzătoare și pentru asta." Cu certitudine, gemenilor le era mai bine abandonați și alături de oamenii care îi luaseră. Totuși, Leon și-ar fi dorit să poată face parte din viețile lor.

Întinzându-se cât era de lung, Sloan puse cu grijă craniul învelit în pânză groasă de sac în spatele cutiei cu globuri de lemn pictate, pe care le puneau în bradul de Crăciun. Era vineri după-amiază devreme, în sezonul de balotare a fânului. Probabil că supraveghetorul fermei se întreba unde Dumnezeu era el. Șeful lui trebuia să inspecteze și să decidă din care zone trebuia strâns fânul. O mană distrusese cel puțin jumătate din recolta de cereale furajere, așa încât era esențial ca restul să fie adunat și făcut baloturi înainte de a se usca prea tare sau ca vremea să se strice și să distrugă ce se cosise. Ploaia era așteptată pe coastă și era posibil să înainteze în interiorul continentului, dar Sloan trebuise să rămână acasă după prânz, până când Samantha plecase la ferma Las Tres Lomas, iar Millie May se dusese să-și călărească iapa. Sora lui mai mare venise de la Houston, ca să-și petreacă weekendul acasă, însă avea să-și prelungească șederea fiindcă Billie June se muta înapoi – „pentru perioada cât serviciile lui Daniel vor fi necesare la sondă", după cum îi informase la telefon. Samantha vorbise cu ea.

Vestea că, duminică, Billie June avea să-l aducă pe Daniel Lane acasă, pentru a sta în cea mai bună cameră de oaspeți, fusese la fel de greu de înghițit ca niște scaieți. Avusese parte de acel șoc la prânz, iar femeile se miraseră că Sloan nu se ridicase de la masă ca un armăsar furios, pentru a declara că interzicea categoric acest lucru, însă el nu era în poziția de a protesta împotriva imprudenței bărbatului de a refuza propunerea lui Billie June. Amenințarea lui Daniel Lane – „vreau să nu uiți că îți pot distruge relația cu domnișoara Gordon, cu tatăl ei și cu surorile tale" – încă îi bâzâia în minte ca un roi

de țânțari. Sloan încă nu-și dăduse seama cum să răspundă la acea amenințare și să întoarcă lucrurile în favoarea lui.

– Iar înainte de a-l acuza pe Daniel că a fost ideea lui, îi spusese Samantha la prânz, parcă citindu-i gândurile, află că a fost a lui Billie June.

– Conform testamentului tatei, mă tem că nu o poți refuza, Sloan, îi amintise Millie May.

– Testamentul tatei nu stipulează că fiica lui poate folosi o cameră de oaspeți pentru partide de sex cu ajutorul fierarului! se răstise el.

Samantha intervenise cu voce joasă:

– Un prinț ar fi mai potrivit?

Era prima lor dispută conjugală. Sloan se simțise rușinat. Nu era snob. Îi respecta pe toți oamenii care munceau din greu pentru a-și câștiga existența. Și nimeni nu s-ar fi putut înălța mai sus în evaluarea lui, Daniel Lane fiind recunoscut în Fort Worth ca sârguincios și conștiincios. De asemenea, fapt era că Daniel nu mai muncea cu ciocanul și nicovala. Iar din câte aflase de la Billie June, devenise indispensabil la Waverling Tools. Dar ceea ce Samantha și surorile lui nu știau era că Daniel Lane urmărea să se răzbune pe el, iar Billie June era unealta cu care avea s-o facă.

„– Asta îmi permite să-mi urmăresc scopul mult mai ușor și fără regrete.

– Ce scop? Despre ce vorbești?

– Despre ceea ce este acum misiunea vieții mele."

Amintirea cripticelor cuvinte încă îi dădea ceva fiori, dar Sloan se străduia să le uite. Avea prea multe de făcut pentru a-și pierde timpul cu „misiunea vieții" lui Daniel Lane. Aruncase șervetul pe masă și își împinsese scaunul în spate.

– Îmi răstălmăcești cuvintele, Samantha. Snobismul n-are nici o legătură cu asta. Daniel Lane nu este bun pentru sora mea.

– Nu crezi că Billie June s-a lămurit deja dacă este sau nu bun pentru ea? întrebase Millie May.

– Este atât de îndrăgostită, încât nu-și dă seama că se va alege cu inima frântă, spusese Sloan. N-am putut împiedica asta în Dallas, dar o pot face în propria casă.

– Este inima ei, Sloan, zisese Samantha, din nou încet, cu tonul neclintit al rațiunii.

În concluzie, Daniel Lane avea să stea în casa principală de la Triple S, ceea ce îl silise pe Sloan să găsească altă ascunzătoare pentru craniu. Cu femeile în preajmă, lui Sloan i-ar fi fost greu să explice

de ce scotocea în dulapul de la etaj când se presupunea că rămăsese acasă pentru a scrie cecurile de plată a facturilor lunare. Absența lor din casă fusese prima ocazie pe care o avusese pentru a se furișa în camera de oaspeți în care ascunsese fosila. După ce se căsătorise, o mutase din dormitorul principal, pe care îl preluase după moartea tatălui său. A doua zi, servitoarele aveau să facă curat în camera de oaspeți pe care urma s-o ocupe Daniel, aerisind șifonierul și sertarele, iar Sloan nu avusese timp să se gândească la un loc mai bun în care craniul să fie în siguranță, să rămână uscat și să fie improbabil de găsit. În casa de la Triple S nu fusese niciodată nevoie de încuietori, nici măcar în birou. Nici o altă clădire de la fermă nu era potrivită. Deși casa era foarte mare, presat, Sloan nu se putu gândi la o ascunzătoare mai bună decât dulapul cu decorațiuni pentru Crăciun, care nu era deschis decât de sărbători. Se afla vizavi de camera de oaspeți, dar, în ciuda acelui neajuns, Sloan consideră că, deocamdată, aceea era cea mai bună ascunzătoare. Din cauza unui uscior deformat, ușa era dificil de deschis, iar când reușeai, scrâșnea precum lespedea dintr-o criptă străveche. Dacă Daniel se apuca să caute craniul – presupunând că l-ar fi crezut pe proprietarul de la Triple S atât de prost, încât să-l păstreze –, Sloan putea fi sigur că zgomotul avea să-i alerteze pe toți cei de la etaj, însă totuși trebuia să aibă grijă să nu doarmă prea profund și să nu-l lase pe Daniel singur în casă.

Ar fi fost tare bine să poată scăpa de obiectul ăla blestemat, dar conștiința îi făcea cu degetul. Fosila îi aparținea lui Sam. Putea fi o comoară paleontologică. Dacă o distrugea, nu mai rămânea nimic, fiindcă era posibil să nu se mai găsească alta.

Soția și sora lui îl rugaseră să se poarte frumos cu Daniel. Samantha deja era nemulțumită de refuzul tatălui ei de a-i primi în casa lor pe Nathan Holloway și Todd Baker, indiferent că ultimul ajunsese un paria, în perioada cât aveau să carteze locul de amplasare a sondei. Cei doi aveau să stea în cort și să gătească la un foc de tabără. Trebuiau să sosească luni, cu trenul, iar Neal acceptase măcar să trimită o căruță pentru a-i lua de la gară.

– Nu înțeleg cum de tata poate fi atât de nerezonabil și lipsit de ospitalitate, se plânsese Samantha. Având în vedere că nu mai locuiesc acolo, ar fi fost de așteptat să se bucure de compania lor și să fie la curent cu toată activitatea preliminară pe care o fac la Windy Bluff.

Nici Sloan nu înțelegea atitudinea lui Neal. În casa lui Neal Gordon puteau sta mulți oaspeți, iar Daniel ar fi putut să fie unul dintre ei. Samantha zisese:

– Dacă atmosfera devine prea tensionată, putem să ne ducem în Las Tres Lomas pentru o săptămână. Cred că tatei i-ar plăcea.

„Și să-l las pe Daniel Lane de capul lui în casă?" gândise Sloan. „Niciodată!"

– N-am de gând să-l las pe omul pe care-l bănuiesc că nu are intenții onorabile față de sora mea să mă alunge din propria casă, rostise el punând capăt discuției.

După ce își propti umărul în ușa dulapului și o împinse cu forță pentru a o închide, Sloan își dădu seama de avantajul de a-l avea pe iubitul surorii lui sub acoperișul său. Prezența lui Daniel Lane avea să-i ofere ocazia de a-l evalua pe omul care pretindea că el reprezenta misiunea vieții lui.

– Ar fi bine ca nimeni să nu aprindă un chibrit, spuse Jeanne așezându-se cu un blocnotes și un creion în mână la locul ei de la masa de conferințe de la Waverling Tools. Entuziasmul de-aici este inflamabil.

– Da, așa s-ar putea zice, rosti Todd cu un zâmbet larg. Eu l-aș descrie ca electrizant. Plesni masa cu palma. Pentru Dumnezeu, intrăm în afaceri cu petrol, oameni buni! După ziua în care m-am însurat, asta este cea mai fericită din viața mea. Îi făcu cu ochiul lui Nathan. Așa-i, amice?

– De unde să știu eu? spuse Nathan zădărnicind din nou încercarea lui Todd de a da impresia că erau la fel de apropiați ca doi oameni pe o bicicletă în tandem.

– Sper doar să nu ne bucurăm degeaba, rosti Jamie Foster clătinând din cap. Un angajat extrem de competent și de loial de pe vremea când compania abia era înființată, maistrul fabricii era un om taciturn, căruia nu-i plăcea schimbarea. Să sapi în căutare de petrol este mult mai riscant decât să sapi în căutare de sare sau apă.

– Ne putem baza întotdeauna pe tine că vei găsi nod în papură, nu? spuse în glumă asistentul lui, bătându-l pe umăr. Le zâmbi celor de la masă. Ce ne-am face fără îndoielile tale, Toma Necredinciosul?

– V-ați azvârli cu capul înainte fără a vă uita unde, asta ați face, fiule, zise Jamie.

– Mie îmi place mai mult „inflamabil", rosti Jeanne, insistența asupra cuvântului ales de ea iritându-l pe geologul companiei.

– Eu aș numi-o „gazoasă", spuse Daniel înghiontindu-l ironic în coaste pe contabil, care ședea lângă el. Norman, ai mâncat fasole la cina de aseară?

Contabilul se uită la Daniel de parcă ar fi fost un gândac descoperit pe fundul cănii sale de ceai. Slab ca un țâr, cu pielea având aspectul hârtiei din care erau făcute paginile registrelor în care nota cu meticulozitate cheltuielile și încasările companiei și cu o atitudine la fel de rigidă precum impecabilele sale cămăși bine apretate, convinsul burlac era adesea subiectul secret al glumelor de la birou.

– Eu nu mănânc *niciodată* fasole, domnule Lane. Indiferent ce gaze există aici, cu siguranță au fost emanate din gura dumitale. Și dă-mi voie să-ți amintesc că aici se află o doamnă.

– Așa este, rosti Jeanne prefăcându-se ofensată. Norman, îți mulțumesc că i-ai amintit asta celui de lângă tine, care, în mod cert, *nu* este un gentleman.

Daniel rânji și îi trimise o bezea.

În capul mesei, Trevor bătu cu stiloul în paharul de apă pentru a le capta atenția. Studiase calcule estimative ale forajului și abia dacă auzise zeflemelele angajaților săi. Era obișnuit cu ceea ce cuiva din afară i s-ar fi părut certuri între șefii departamentelor. Nu era nimic nou pentru el că Todd Baker devenise persona non grata pentru Nathan și că o enerva pe Jeanne. Pedanteria contabilului în privința rapoartelor financiare provoca ironii, umorul grosolan al lui Daniel Lane era jignitor, iar negativismul incorigibil al loialului maistru până și lui Trevor i se părea insuportabil uneori. Însă în ciuda diferendelor dintre ei, toți lucrau excepțional de bine împreună, ba chiar țineau unii la alții și erau nerăbdători să ducă firma într-o direcție nouă, indiferent de riscul reprezentat față de planul instituit de Trevor cu un an în urmă, conform căruia angajații primeau o cotă din profit. Trevor aflase devreme în cariera lui de afacerist că solvabilitatea unei companii garanta productivitatea și loialitatea angajaților săi, așa că nu ascunsese robusta sănătate financiară a firmei Waverling Tools. Iar acum era pe cale să renunțe la o parte din osânză.

– N-am mai făcut niciodată așa ceva. Iar după aceea, să nu te aștepți să mai facem vreodată, mormăise pesimistul său maistru la ședința convocată de Trevor pentru a-și informa echipa în privința apelor riscante spre care se îndrepta compania, în vreme ce toți ceilalți încuviințaseră din cap.

Trevor le explicase că, deoarece Waverling Tools producea aproape toate instrumentele de foraj, foarte mult aveau să coste mâna

de lucru, conductele, construcția drumului, închirierea tancurilor pentru depozitare, precum și transportul cu căruțele și pe calea ferată de la sondă până la rafinăria din Corsicana, nemaivorbind de cheltuielile auxiliare cu hrănirea și adăpostirea celor vreo 12 oameni care aveau să lucreze la sondă.

Și nu exista nici o garanție că se va găsi petrol.

Dar, având încredere în analizele lui Todd, toți se arătaseră nerăbdători să înceapă prima călătorie în acele ape adânci și își exprimaseră speranța ca, în decembrie, să găsească un bonus suplimentar în ciorapii de Crăciun de la companie. Trevor spera că nimeni de la masă nu văzuse nodul pe care îl înghițise când văzuse tabelele cu cheltuieli întocmite de contabilul său. Prețul transportului feroviar crescuse. Texas & Pacific Railway cerea mai mulți bani pentru cisternele de petrol, deoarece erau puține vagoane. Firma de cărăușie pe care Trevor o angajase ca să transporte petrolul la destinație insistase asupra introducerii în contract a unei clauze care stipula plata de compensații pentru animalele rănite. Producătorul tancurilor pentru depozitare mărise prețurile. Acele creșteri ale costurilor reprezentau o problemă dacă nu se găsea petrol la Windy Bluff, însă împărtășea marile așteptări ale angajaților săi față de viitorul companiei. N-ar fi putut spune în ce măsură entuziasmul lui avea legătură cu faptul că fiica lui locuia pe pământul unde urma să se foreze – ceea ce avea să-i ofere șansa de a o revedea –, însă în vocea lui se desluși o notă de optimism când se adresă grupului atent acum.

– Domnilor și doamnă, spuse el dând din cap spre Jeanne, știu că vineri după-amiază nu este un moment potrivit pentru o ședință, dar cred că astăzi, 7 septembrie 1900, este ultima zi a companiei Waverling Tools așa cum o știam, iar de luni va fi o nouă companie, pe care urmează s-o cunoaștem. După cum zicea Todd, vom intra în afaceri cu petrol nu doar ca producători de unelte și echipamente, ci și ca executori de foraje. Cred că suntem în ajunul unei experiențe fără precedent de care va avea parte Texasul, una care va schimba acest stat și poate că și viețile noastre. După ce vă veți prezenta rapoartele, o voi ruga pe domnișoara Beardsley să scoată șampania, ca să toastăm pentru noile noastre începuturi. Avem multe motive pentru care să înălțăm paharele.

Conform promisiunii, după ce discuțiile de afaceri se încheiară, domnișoara Beardsley apăru cu o tavă cu pahare de șampanie. Trevor îl ridică pe al lui fără să știe că nu avea să mai bea niciodată șampanie fără a-și aminti că profeția pe care o făcuse se împlinise curând.

Capitolul 66

Sâmbătă dimineața, în 8 septembrie, Nathan se trezi cu o stare de neliniște a cărei sursă nu reuși s-o identifice. Pe vremea când trăia la fermă, putea pune o asemenea tulburare pe seama simțului special al celor care lucrau pământul. Ceva avea să se întâmple. Se simțea în aer. Grindină, vânt, inundație? Lăcuste? Accidentarea unui om sau a unui animal? În astfel de momente, își agăța degetele mari de bretelele salopetei și se ducea afară pentru a mirosi aerul și a asculta vântul, scrutând cerul și cercetând pământul. Uneori, presentimentele lui se dovedeau a fi înșelătoare. Nu îi spuneau întotdeauna adevărul, dar el nu le ignora niciodată ca fiind nefondate. Dacă o catastrofă nu se materializa, asta nu însemna că nu fusese pe cale să se întâmple. Pur și simplu, își schimbau cursul precum un nevăzut șarpe cu clopoței care se strecoară în tufiș înainte ca piciorul nebănuitor să-i simtă colții.

„Fiule, este un soi de al șaselea simț născut din neîncrederea fermierului în Mama Natură, mai ales când bătrânica este excepțional de cumsecade, îi explicase Leon cândva. Recolta de grâu care se unduiește astăzi în adierea vântului mâine ar putea fi culcată la pământ de mâna ei."

Nathan se gândi că nu exista nici un câmp cu grâu în acea casă din oraș, pe ale cărei geamuri deschise intrau zgomotele traficului de sâmbătă. Pentru a scăpa de acea senzație neplăcută, se gândi la Charlotte – avea s-o vadă la petrecerea din seara următoare – și la partida de box pe care urma s-o aibă cu tatăl lui, mai târziu în acea dimineață. Nathan chicoti. Nu o cunoștea bine pe Charlotte, dar, dacă ea i-ar fi cunoscut gândurile, el își imagina că și-ar fi pus mâinile frumoase pe șoldurile înguste și ar fi rostit cu groază ironică: „Nathan Holloway! Vrei să spui că te-ai gândit de-a valma la mine și la o veche pereche de mănuși de box urât mirositoare?" Și își închipui că o ia în brațe și îi zice: „Doar pentru că și tu, și ele sunteți capabile de lovituri la fel de dure".

Zak îi linse fața. Era vremea să se scoale. Nathan lăsă câinele să iasă printr-o ușă din coridor care dădea spre o scară exterioară și auzi țipetele puternice ale păsărilor. Ieși, își ridică privirea și văzu un stol mare de pescăruși care se îndreptau spre nord. În maiou, cu bretelele

pantalonilor atârnând pe șolduri și cu fața plină de spumă de bărbierit, Benjy ieșise în micul balcon al apartamentului său de deasupra grajdului, pare-se atras de zgomot. Îl văzu pe Nathan și strigă:

– Probabil că vin de pe coastă. Mă întreb ce se întâmplă acolo.

– Cred că o furtună tropicală se îndreaptă într-acolo, răspunse Nathan. Firele de telegraf și telefon au căzut în Florida și Louisiana, săptămâna trecută.

Nathan se întoarse în cameră gândindu-se că instinctul de fermier nu-l înșelase. Luna septembrie era perioada uraganelor în golf, iar uneori ploaia și vântul ajungeau departe în Texas, până la Panhandle și chiar în teritoriul Oklahoma. Își aminti că Sloan Singleton începuse strângerea fânului în acea săptămână. Nathan speră că îl băgase deja în hambare, în caz că ploaia era pe drum. Dacă întârziase și nu isprăvise secerișul, luni avea să sară peste gardul din Las Tres Lomas și să le dea o mână de ajutor oamenilor lui.

Se grăbi să se spele și să se îmbrace. Își pregătise echipamentul cu o seară în urmă – mănușile ușor căptușite pe care cei în vârstă le numeau „amortizoare", ghetele cu carâmb înalt și cu șireturi, șortul de box și casca de piele, care abia fusese introdusă în acel sport. Tatăl lui insista asupra siguranței în ring, cu toate că bunica lui își exprimase îndoiala că putea exista vreo protecție „când doi bărbați se străduiau să se doboare unul pe celălalt".

– Mamă, nu ăsta-i rostul a ceea ce facem, încercase Trevor s-o lămurească. Nu îl antrenez pe Nathan pentru competiții. Doar îl învăț pe Nathan să boxeze.

– Care-i diferența?

– Obiectivul.

Bunica lui nu aproba partidele de box din diminețile de sâmbătă. Reprezentau un alt măr al discordiei între ea și fiul ei. Tragedia relației lor continua să-l întristeze pe Nathan. Zilele bunicii lui erau numărate. Nu dorea ca ea să moară fără a ști ce sacrificiu făcuse fiul ei pentru a păstra imaginea fiului ei preferat. Și nu voia nici ca tatăl lui să trăiască fără a cunoaște dragostea exprimată de mama lui. Nathan înțelegea acea durere. Trevor Waverling era un om bun și un fiu devotat. Poate, puțin cam rezervat în privința manifestării afecțiunii față de fiica lui, însă pentru că nu avea temperamentul necesar ca să se înțeleagă cu ea. Cum de nu-și dădea seama bunica lui că acea deficiență reprezenta o mare povară pentru el? Cea mai profundă durere dintre toate era să iubești din tot sufletul și să nu fi capabil a-ți exprima dragostea.

Uneori, Nathan abia dacă putea păstra tăcerea în privința a ceea ce știa. Tragedia faptului că bunica lui ar putea intra în mormânt cu suspiciunea că tatăl lui îl ucisese pe celălalt fiu al ei îi ardea măruntaiele ca un cărbune aprins.

„Trevor, am acceptat nebunească ta implicare în acest sport barbar, dar chiar trebuie să-mi contaminezi nepotul cu apetitul tău de a răni și de a fi rănit?" rostise ea furioasă când aflase că fiul ei îl invitase pe Nathan la sala de box. Tatăl lui argumentase că scopul boxului nu era să-i faci rău adversarului. Scopul lui era să înveți cum să-ți miști capul și picioarele, să înveți tehnici evazive, precum eschiva, pendularea, retragerea sau scăderea de nivel, pararea loviturilor, dar și cum să răspunzi unui atac. Boxul te învăța să improvizezi, să gândești sub presiune și să-ți controlezi emoțiile.

Bunica lui îi spusese să termine cu acel jargon, că ea n-avea nici cea mai vagă idee despre ce vorbea el. Nu voia decât să știe ce rost avea ca nepotul ei să învețe să improvizeze, să gândească sub presiune și să-și controlezi emoțiile.

Tatăl lui îi zise că unui bărbat îi prindea întotdeauna bine să poată înfrunta un atacator hotărât, puternic și rapid.

Nathan o calmase oarecum explicându-i că antrenamentele de box nu prezentau nici un risc de rănire atâta vreme cât partenerii erau prietenoși și nu existau tensiuni emoționale între ei. Lui îi plăceau schimburile de lovituri sau mai degrabă să învețe cum să le evite, iar beneficiile fizice ale timpul petrecut în ring se vedeau pe el. Nathan se considerase mereu destul de greoi și lipsit de grație. Antrenamentele îi îmbunătățiseră echilibrul și coordonarea, îi întăriseră și tonifiaseră musculatura, îi îngustaseră talia și îi sporiseră energia. Nathan nu-i spuse bunicii lui că opinia observatorilor de pe marginea ringului era aceeași ca a tatălui său, și anume că era făcut pentru acel sport. Avea o mare forță în partea superioară a corpului și picioare puternice, ceea ce era foarte necesar în box. Loviturile puternice și mișcările explozive proveneau din gambe, coapse, genunchi și șolduri, iar ale lui erau foarte solide.

Strădania lui de a prezenta un tablou mai luminos al antrenamentelor de sâmbătă atrase doar un „hm" deloc convins din partea lui Mavis, însă pusese capăt reproșurilor cu un ultim comentariu: „Nathan, tu ești imaginea vie a bunicului tău în toate privințele și, slavă Domnului, tatăl *lui* n-a considerat necesar să-l pună «să-și miște picioarele în ring» pentru a-l face să devină mai bun".

După ce se îmbrăcă și își făcu patul, Nathan își luă geanta de sport. Poate că el și tatăl lui reușeau să-și ia micul dejun și să plece înainte ca bunica să apară și să-și ia rămas-bun de la ei cu obișnuita încruntare dezaprobatoare. Lenora avea să-l primească pe Zak în casă și să-i dea de mâncare. Câinele îmbătrânea și era foarte mulțumit să-și petreacă diminețile ghemuit alături de Scat, în timp ce Rebecca le citea poezii.

Pe lângă plăcerea pe care i-o provoca sportul, Nathan abia aștepta să-și petreacă diminețile de sâmbătă alături de tatăl lui. Luară trăsura pentru că, în timp ce ei se antrenau, lui Benjy îi plăcea să savureze micul dejun în cafeneaua irlandeză de lângă sala de box. Chelnerița era drăguță cu el și îi dădea o clătită de cartofi în plus, iar când bolul cu sos de mere se golea, i-l umplea din nou fără a-l trece pe nota de plată. „Sunt cele mai bune clătite de cartofi din această parte a districtului Cork", spunea el cu accentul irlandez accentuat de anticiparea plăcerii gustului. Timpul pe care îl petreceau singuri în trăsură devenise special pentru Nathan, deoarece îi oferea șansa de a afla mai multe despre Trevor Waverling. Cu ocazia unui astfel de drum, lui Nathan îi trecu prin minte că, poate, și tatălui său îi plăceau drumurile lor de sâmbătă pentru că putea afla mai multe despre fiul lui.

După ce trăsura porni, Trevor întrebă brusc:

– Nathan, ești fericit cu noi?

Surprins de întrebare, Nathan nu putu răspunde imediat. Tatăl lui nu era în apele sale. La micul dejun, păruse gânditor și cu mintea în altă parte. Cum să răspundă Nathan la întrebare? Fericirea era ceva la care nu se gândise niciodată prea mult. La mulțumire, da. Știa cum era să fii mulțumit.

– Aș zice că da, rosti Nathan.

– Îți lipsesc fratele și sora ta vitregi?

– Nu știu dacă îmi lipsesc, spuse Nathan uimit de întrebare. Mă gândesc la ei adesea, mă întreb cum se descurcă fără mine. Eu aveam mereu grijă de ei.

– Crezi că tu le lipsești lor?

– Nu mă îndoiesc de asta. Adică, o să le lipsesc până o să apară altcineva de umărul căruia să se sprijine.

Nathan zâmbi pentru a arăta că nu le reproșa nestatornicia.

– Trebuie să fii un om special pentru a-i fi mereu frate cuiva. Pentru cei mai mulți oameni apar alte iubiri și responsabilități care iau locul ocupat în copilărie de frați. Soții, copii, slujbe, diverse interese,

ca să nu mai vorbesc de distanța fizică, toate astea îi pot înstrăina pe frați și surori. Dar tu ești un om deosebit și am impresia că vei rămâne mereu frate, ceea ce mă bucură.

– Oh, voi fi mereu alături de Rebecca, tată! Să nu-ți faci nici o grijă în privința asta.

– Nu-mi fac. Doar că mi-aș dori...

Tatăl lui nu termină propoziția, ci întoarse capul și privi pe geam. Nathan se întrebă ce se petrecea în acea dimineață. De când se întorseseră din Las Tres Lomas, tatăl lui era cam deprimat.

– Ce ți-ai dori, tată?

Tatăl lui clătină din cap.

– Nimic, fiule. Doar simpla dorință a unui tată ca lucrurile să fi fost altfel, asta-i tot.

Nathan se gândi că se referea la Rebecca și îl compătimi. Era normal să se întrebe ce avea să se întâmple cu Rebecca după ce bunica și tatăl ei nu mai erau. Cine va avea grijă de ea? Era drept să i-o bage pe gât lui Nathan, să-și împovăreze fiul, pe care îl cunoscuse cu doar șase luni în urmă, și pe eventuala lui soție cu o soră vitregă retardată? Nathan se aplecă și îl bătu pe tatăl lui pe genunchi.

– Tată, îți faci griji degeaba în privința bunăstării viitoare a Rebeccăi. Îți dau cuvântul meu că, orice s-ar întâmpla, voi avea grijă de Rebecca toată viața ei!

Trevor îl privi fix, iar Nathan fu șocat să întrezărească licăr de lacrimi în ochii tatălui său, repede ascunse clipind.

– Îți mulțumesc pentru această asigurare, Nathan, spuse el. Am ajuns să cred că nici nu m-aș putea aștepta la altceva din partea fiului meu.

Ploaia începu să cadă duminică dimineață, în vreme ce familia Waverling ședea în stranele sale de la biserică. Un vânt puternic smuci limba clopotului din turlă exact când corul termină de cântat „Mărețul Iisus Hristos", distrugând fericita concluzie a străvechiului imn și rezultatul repetițiilor de o săptămână. Clopotul își continuă dangătul haotic în timp ce fură distribuite tăvile cu ofrande, iar murmure disperate începură să se audă dinspre cei care veniseră pe jos la slujbă și cei în ale căror trăsuri se infiltra apa. Cetățenii Dallasului nu fuseseră avertizați în privința furtunii. Trăsura Concord a familiei Waverling era impermeabilă, dar Mavis, Trevor și Nathan se uitară îngrijorați la Rebecca și sperară că o să oprească cineva acel clopot care bătea înnebunit înainte de a-i distrage atenția de la noua carte

cu poezii pe care Charlotte i-o trimisese împreună cu un bilet adresat lui Nathan, care îi încântase inima: „Abia aștept să te văd diseară". Rebecca nu tolera furtunile. Ploaia domoală nu o deranja, dar bubuiturile din cer îi creau o mare agitație. Adoratul ei unchi murise într-o zi cu vânt sălbatic și ploaie torențială.

Îngrijorările șoptite deveniră și mai puternice când un diacon intră discret pe o ușă laterală, se îndreptă spre altar și șopti ceva la urechea reverendului, care fusese pe cale să urce în amvon. Acesta dădu posomorât din cap, părând să înțeleagă ce i se spunea, apoi începu să vorbească.

– Dragi prieteni, rosti el. Tocmai am primit vestea că un uriaș uragan a lovit ieri Galvestonul, pricinuind pagube enorme și pierderi de vieți. Firele de telegraf și de telefon au fost rupte, iar trenurile nu mai circulă în acea zonă. Furtuna a sosit aici. Vă propun să încheiem imediat, cu o binecuvântare, și să ne ducem să ne asigurăm casele și animalele. În timp ce ne vom ruga, să nu uităm de distrusul oraș Galveston și de cetățenii săi.

Binecuvântarea fu scurtă. După ce ochii se deschiseră, toată lumea se ridică grăbită, pentru a pleca, mai puțin Rebecca. Familia se uită la ea. Cartea de poezii stătea deschisă în poala ei, iar ea își acoperise urechile pentru a le feri de dangătul clopotului și de zgomotul făcut de vânt și de ploaie.

– „Stăpân al vânturilor! recită ea legănându-se înainte și înapoi. Îți simt noaptea,/ Îți recunosc răsuflarea în cerul care arde! Și aștept, înfiorat până în măduva oaselor,/ Venirea uraganului!"[1]

– Dumnezeule mare! murmură Trevor.

– Nu cred că a ascultat ce a spus preotul, rosti Mavis, punându-i repede Rebeccăi pelerina pe umeri.

– Ba da, zise Nathan. Hai s-o ducem acasă, la Zak!

Capitolul 67

Pentru cei din trăsura Concord, drumul spre casa de la Turtle Creek fu tensionat. Toți se udaseră până să ajungă la trăsură, dar mai ales Nathan și Trevor, care trebuiseră să-l ajute pe Benjy

[1] Din poezia *Uraganul*, de William Cullen Bryant (n.tr.)

să liniștească bidiviii, iar Rebecca nu putu fi făcută să tacă. Apa picura de pe cozorocul șepcii ei marinărești în timp ce se legăna în față și în spate, recitând la nesfârșit primele versuri ale poeziei lui John Masefield, până când Nathan simți că nu mai poate rezista dorinței de a-și acoperi urechile cu mâinile. La un moment dat, Trevor nu mai suportă și se răsti la Rebecca să înceteze infernala psalmodiere. Mavis se încruntă la el și vru să știe de ce credea el că ar fi necesar s-o împiedice pe copilă a cita din poezia care îi fusese dragă unchiului ei.

– Astfel de zile îi amintesc de el, spuse ea.

– Și mie îmi amintesc de el, mamă. Ăsta e motivul pentru care aceste versuri sunt insuportabile, rosti Trevor făcând-o pe mama lui să tacă.

După ce ajunseră acasă, bărbații se duseră în camerele lor pentru a-și da jos costumele de comandă și pantofii făcuți manual, în vreme ce Mavis și Lenora încercară s-o dezbrace pe Rebecca de hainele ude, după care o înveliră cu o pătură. Cu ochi sălbatici, fetița opuse rezistență, continuând psalmodierea până când tatăl ei apăru în bucătărie împreună cu Nathan, pentru a-și pune hainele la uscat în antreul de lângă bucătărie.

– *Rebecca! Încetează în clipa asta!* îi ceru Trevor. Înnebunești pe toată lumea cu trăncăneala aia.

Îmbrăcată în cămășuța de corp și în pantalonași, Rebecca se opri în mijlocul unui vers și clipi privindu-și tatăl, de parcă ar fi trebuit să-și aducă aminte cine era. Deodată, se repezi spre el țipând:

– Tati, tati, salvează-l!

Apoi își petrecu brațele pe după talia lui. Toți știau la cine se referea. Nathan își coborî privirea, iar Lenora și Mavis se uitară neajutorate una la alta. Până și Zak, care stătuse pe labele din spate, se lăsă pe podea scheunând îndurerat. După câteva clipe de surprindere, Trevor cuprinse protector umerii delicați ai fiicei lui.

– Aș vrea să fi putut, pisicuțo, spuse el cu blândețe.

Mavis se răsuci brusc pentru a scutura cu putere hăinuța Rebeccăi deasupra chiuvetei, iar Nathan nu-și dădu seama dacă gestul brutal fusese o exprimare a disprețului sau pur și simplu pentru a scoate apa din ea. Lenora se aplecă spre urechea Rebeccăi.

– Sărmana fetiță! susură ea. Hai să bei o cană cu ciocolată fierbinte, pe care Lenora a făcut-o pentru îngerașul ei.

Însă Rebecca nu se lăsă desprinsă de talia tatălui ei. Își lipise capul de pântecul lui și începuse să plângă în hohote, udându-i cămașa abia îmbrăcată.

– Haide, liniștește-te, totul e-n regulă! rosti Trevor desprinzându-se din strânsoarea ca de menghină a Rebeccăi și ridicând-o în brațe. Hai să mergem în camera ta și să-ți vedem păpușile!

– O să vin acolo de îndată ce-mi schimb hainele, strigă Mavis, în timp ce Trevor ieșea cu fiica lui din bucătărie, cu Zak pe urmele lor.

Nathan îi atinse brațul.

– Poate că au nevoie să fie singuri o vreme, doar ei doi, zise el puțin iritat că bunica lui dorea să strice acele momente de intimitate ale Rebeccăi cu tatăl ei, deși se plângea adesea că el nu-și făcea timp pentru ea. Rebecca a părut a dori să fie cu tatăl ei acum.

Mavis se răsuci spre el, surprinderea citindu-i-se în privire. Nathan se așteptă să fie pus cu fermitate la punct. Nu era treaba lui să sugereze când și dacă bunica lui se putea ocupa de nepoata ei. Însă Mavis îi zâmbi cu blândețe și îi mângâie obrazul.

– Dragul meu băiat, rosti ea, ești foarte înțelept pentru anii tăi. Probabil, faptul că ai crescut la țară te-a făcut mai deștept decât ar fi normal la vârsta pe care o ai. Da, ar trebui să rămână singuri. Trevor o iubește pe Rebecca... în felul lui. Uneori, uit asta. Lenora, mă duc să mă schimb, iar apoi, eu și Nathan am bea o ciocolată în salon.

Până să se întoarcă ea, Nathan aprinsese focul în șemineu. Ploaia făcuse ca temperatura să scadă, iar bunica lui își strânse mai bine șalul în jurul trupului și suspină în vreme ce se așeză în fotoliul ei.

– Căldura asta este tare plăcută pentru oasele mele bătrâne, spuse ea. Îți mulțumesc, Nathan. De fapt, îți mulțumesc pentru tot. Ai adus foarte multă căldură în viețile noastre, în moduri în care ești prea modest ca să îți dai seama.

Nathan se așeză în fața ei simțind că nu era potrivit să comenteze. Se părea că acea vreme urâtă stârnise amintiri triste.

– Ce s-a întâmplat are legătură cu Jordan, zise Mavis. Au trecut trei ani, dar Rebecca nu a reușit să treacă peste moartea unchiului ei. El a fost cel mai bun prieten al ei. Îmi pare rău s-o spun, dar ei doi semănau foarte mult, iar Rebeccăi îi este tare dor de el. O astfel de ploaie – arătă spre apa care șiroia pe ferestrele salonului – îi amintește de ziua în care el a murit.

Buzele i se strânseră din pricina amintirii. Focul se reflectă în ochii ei verzi-albăstrui, a căror culoare pălise odată cu trecerea timpului, dar Nathan văzu că anii nu făcuseră să pălească și durerea

din ei. Se întristă din pricina lucrurilor pe care ea nu le știa și care ar fi putut să-i domolească amărăciunea dacă tatăl lui i-ar fi mărturisit adevărul. Reacția ei s-ar fi putut să-l surprindă. În loc să întineze amintirile pe care bunica lui le avea despre fiul ei mort, adevărul ar fi putut să-i reaprindă flacăra iubirii pentru cel care trăia. Însă Nathan își dăduse cuvântul și avea să și-l țină.

Lenora aduse ciocolată fierbinte, iar Nathan luă recunoscător o cană, bucuros că lichidul cald avea să-i relaxeze laringele încordat. Mavis îl țintui cu o privire sfredelitoare.

– Nathan, văd că îți clocotesc gândurile. Bunicul tău avea acest obicei de a nu spune nimic când avea prea multe de spus. Așa că zi ce te frământă. Ce ai în gușă?

Nathan puse cana pe farfurioară. Nu aveai cum să scapi de acele raze puternice și intuitive odată ce se aprindeau. Existau mai multe șanse să deviezi o cometă de la traiectoria sa. Își drese glasul și se uită la foc pentru a-i evita privirea pătrunzătoare. De fapt, Leon îl învățase că era înțelept să nu spună absolut nimic când avea prea multe de spus.

– Bunico, prefer să păstrez pentru mine ceea ce nu e dreptul meu să zic, rosti Nathan.

– Prostii! Mavis bătu cu bastonul în podea. Ăsta este căminul tău. Faci parte din familie. În casa asta, nu se pune problema „să nu ai dreptul", așa cum te-ai referit tu la asta. Când sentimentele sunt adevărate, nu trebuie să existe secrete. Nu vrei să fii ca tatăl tău.

Nathan îi aruncă o privire tăioasă.

– Nu văd de ce nu. Nu găsesc nimic la el care să-mi displacă.

O surprindere apropiată de șoc apăru pe chipul ei translucid și fin ca porțelanul.

– Aha, înțeleg că te-a câștigat de partea lui. Asta-i bine. Tu și Trevor ați reușit să creați o legătură fiu-tată. Am sperat să se întâmple asta. Când voi muri, Trevor nu va rămâne fără o familie.

Ceea ce implica faptul că, pentru fiul ei, nu forma o familie cu Rebecca, nu conform definiției lui, iar Nathan trebui să accepte că bunica lui avea dreptate. Nathan nu se îndoia că tatăl lui își iubea fiica, dar Rebecca nu putea îndeplini acel rol pentru un om ca Trevor Waverling, care aprecia sănătatea, forma fizică și deplinătatea facultăților mintale.

– M-am referit la faptul că tatăl tău își ține sentimentele ferecate, îi explică Mavis. Așa a fost întotdeauna, chiar și când era doar

un băiețel. Îmi doresc să nu fi fost așa. L-aș fi putut cunoaște mai bine. Jordan era cu totul altfel, spunea tot ce simțea.

– Nu, nu spunea, o contrazise Nathan pe negândite. Fața i se înroși. Adică...

Își mușcă buza. Râsul ușurel al lui Mavis îi desconsideră stânjeneala.

– Știu ce vrei să zici, dragă. Fiul meu mai mare n-ar fi putut să-mi spună *totul*. În fond, Jordan era bărbat.

Îl auziră pe Trevor coborând scările și zicându-i Lenorei că Rebecca ar bea o cană cu ciocolată.

– S-a întins împreună cu Zak, le spuse el mamei sale și lui Nathan. I-am dat o mică doză de laudanum, iar în curând va adormi. Până se va trezi, poate că furtuna va trece, iar ea va uita de scena din bucătărie. Nathan, vino cu mine în birou! Aș vrea să discutăm câteva chestiuni de afaceri înainte de prânz.

Ușurat de întrerupere, Nathan se ridică, dar simți dezamăgirea nefericită a bunicii lui că era lăsată singură în salon, doar sunetele furtunii și focului urmând să-i țină companie într-o zi asemănătoare celei în care murise fiul ei.

Telefonul sună toată ziua, apelanții împărtășind informații primite de la prieteni sau rude despre dezastrul din Galveston. Nu aveau să se cunoască distrugerile exacte până când liniile de comunicație nu aveau să fie reparate. Trevor era sigur că Beaumont, aflat la 65 de kilometri mai sus pe coastă față de Galveston, fusese lovit de uragan și mulțumi sorții că transportul de containere din oțel care ar fi trebuit să fie în drum spre Spindletop, pe calea ferată, fusese amânat, fiindcă nu existaseră suficiente vagoane de marfă. Domul de sare era practic în poala Golfului Mexic. De fiecare dată când suna telefonul, Nathan se aștepta s-o audă pe Charlotte zicând că petrecerea era anulată. Toți cei din casă o verificau cu rândul pe Rebecca. Zak stătea vigilent pe podea, lângă patul ei, iar după prânz, Mavis ațipi puțin alături de ea. Ploaia continuă să se reverse, iar Nathan se simți ușurat că Rebecca dormea. După ce mâncară, reuși să ia legătura cu Charlotte, a cărei familie fusese și ea udată până la piele în timp ce se grăbise să ajungă la trăsură după slujba de duminică. Lucrul de care Nathan se temuse și la care se așteptase se confirmă. Petrecerea trebuia anulată, dar Charlotte sugeră să se întâlnească și să joace cărți când vremea avea să se îmbunătățească. Înveselit de propunerea ei, el și Trevor își petrecură restul zilei în birou, discutând afaceri. În cursul după-amiezii, intensitatea vântului scăzu treptat până când

conteni de-a binelea, iar ploaia torențială se transformă într-o ploaie măruntă. Subiectele variară de la planurile noii fabrici pe care Trevor voia s-o construiască până la discuția cu vârstnicul fântânar pe care îl angajase să-i sape primul foraj de petrol. Numele bărbatului era Jarvis Putnam, iar Nathan, Todd și Daniel fuseseră invitați să participe la întâlnirea preliminară de la Waverling Tools. Todd îl întrebase dacă, după părerea lui, în Texas exista mult petrol.

– Pe toți dracii, da! răspunsese teribilul veteran. În Texas sunt oceane de petrol, la fel și apă. Stă de mii și mii de ani în adâncuri, așteptând să fie extras. De fapt, toată istoria Pământului este acolo jos, captivă în straturi mai vechi decât primul om născut pe pământ. Prima chestie e să găsești experți și să creezi unelte pentru a o dezgropa. A doua este să nu distrugi un lucru pentru a ajunge la altul.

Trevor și Nathan schimbaseră priviri care exprimau același lucru. Samanthei avea să-i placă de acel om. Trevor îl angajase pe loc.

Când soarele începu să apună, se pregătiră să se ducă în salon, pentru ca Trevor să-și bea scotch-ul cu sifon din fiecare seară, dar chiar în clipa aceea auziră o bătaie înnebunită de labe și scheunături la ușa închisă a biroului. Nathan se grăbi s-o deschidă și se pomeni cu o pereche de labe ude pe piept.

– Ce este, Zak? întrebă el răvășind blana de pe gâtul ud al ciobănescului german, dar răspunsul veni ca o săgeată în inimă.

Câinele se dădu jos de pe el și porni lătrând spre scări.

– Ar fi bine să mergem după el, îi spuse Nathan lui Trevor. Cred că Rebecca a pățit ceva.

Împingând panicat scaunul de la birou, Trevor se ridică imediat și urcară în fugă scările, pe urmele câinelui. La etaj, cei doi s-ar fi îndreptat spre ușa deschisă a camerei Rebeccăi, dar Zak, lătrând, alergă prin coridor în direcție opusă. Mavis ieșise somnoroasă din dormitor.

– Ce se petrece? țipă ea. De ce latră Zak? Unde-i Rebecca?

Trevor se opri atât cât să strige:

– Nu este cu tine?

– Nu. Era lângă mine în pat, dormind dusă.

Trevor, cu ochii îngustați din pricina lucrului de neimaginat care îi trecuse prin minte, se uită la Nathan.

– S-a dus la râu.

Porniră în fugă spre Zak, care îi așteptase scheunând lângă ușa care dădea spre scările exterioare, care era larg deschisă. Apa de pe jos le zise oroarea celor întâmplate. Rebecca ieșise în ploaie, cu Zak

după ea, iar la un moment dat i se întâmplase ceva care îl făcuse pe câine să se întoarcă în goană pentru a da alarma. Văzându-i pe cei doi, ciobănescul german începu să coboare repede scările și se repezi spre debarcader. Nathan și Trevor fugiră pe urmele lui, Trevor strigând panicat numele Rebeccăi. Nathan începu s-o strige și el, dar în inima care îi bătea cu putere știa că era inutil. Rebecca se dusese să-și găsească unchiul. În după-amiaza înecată de ploaie care se transforma încet în amurg, aproape că auzi ultimele cuvinte rostite de ea: „Trebuie să mă duc din nou pe mări, către marea singuratică și către cer/ Iar o corabie înaltă și o stea după care s-o călăuzesc sunt tot ce cer."

Benjy auzise zarva și veni în fugă, ajungând lângă ei exact când picioarele lor pășiră pe debarcaderul inundat. Nathan se temu că Zak va sări în curentul învolburat, de unde n-ar mai fi putut să fie salvat, însă câinele se răsuci înnebunit de vreo două ori la marginea debarcaderului, apoi trecu în goană pe lângă ei, luând-o pe malul râului.

– Cred că ar trebui să-l urmăm pe Zak, țipă Nathan la Trevor, care încuviință din cap, chipul fiindu-i la fel de întunecat precum amurgul care se lăsa.

Zak fu cel care o găsi. Curentul nu o purtase în aval, pentru a fi înghițită de gura râului Trinity. Zăcea cu fața în jos, prinsă între doi bolovani mari de la malul apei, părul lung și negru și cămașa de noapte fluturând în jurul ei. Câinele o împinse cu labele și scânci până când Nathan îl trase la o parte pentru ca Trevor să poată intra în apă și să-și ridice fiica în brațe. Benjy dădu să-l ajute, dar el spuse:

– Am luat-o. Mi-am luat fetița.

Subțire și fragilă, cu șalul strâns în jurul trupului, Mavis îi aștepta în capul pantei care cobora spre debarcader. Aflată în acel loc mai înalt, cu părul și veșmântul alb ude leoarcă, arăta ca o străveche fantomă apărută din râu. Printre stropii de ploaie, pe chipul ei nu se zări nici o emoție când bărbații ajunseră în tăcere lângă ea, Trevor purtându-și povara din care șiroia apa. Nici măcar ochii nu-i clipiră din pricina greutății stropilor adunați pe genele ei.

– Mamă, hai în casă înainte să răcești de moarte! rosti Trevor cu blândețe.

Mavis îl urmă supusă, fără o vorbă. Intrară în casă pe ușa de la scările din spate, Lenora așteptându-i neliniștită în coridor, iar Mavis vorbi pentru prima dată:

– Știam că râul o va lua într-o zi. Pune-o pe pat, Trevor, iar eu voi aduce pături.

Medicul lor de familie era în drum spre Galveston, împreună cu asistenta lui, pentru a-și oferi ajutorul celor de-acolo, după cum află Nathan după ce i se ceru să telefoneze la cabinetul lui. Cel mai bine era să contacteze poliția, care avea să-l anunțe pe coroner.

În diverse stadii de șoc și durere, așteptară cu toții în salon sosirea poliției. Cu ochii uscați, Mavis stătea în fotoliul ei, arătând precum cineva care jelea pierderea de demult a unei persoane iubite, cu lacrimile secătuite, chipul palid și buzele strânse cu fermitate, Scat fiind făcut covrig în poala ei. Lenora plângea fără zgomot într-un colț, iar în altul Benjy își trecea printre degete rozariul catolic, buzele mișcându-i-se în timp ce rostea în gând rugăciunea pentru morți. Trevor medita deprimat în fotoliul tras lângă fereastră, profilul lui părând a fi la fel de rigid ca al unui bust roman. Nathan ședea îndurerat în fotoliul aflat în fața bunicii lui, Zak aflându-se la picioarele lui, întins cu capul pe labe, fiindcă ușa Rebeccăi fusese închisă ca el să nu intre acolo.

– De ce? întrebă Mavis fără a se adresa cuiva anume. De ce? Știu că fetița era fascinată de râu, dar fusese avertizată de nenumărate ori să nu se ducă acolo fără a fi însoțită de cineva. De ce Dumnezeu s-a dus tocmai astăzi acolo?

Nathan se uită la tatăl lui. Numai el și Trevor cunoșteau răspunsul. Rebecca fusese martoră la înecul unchiului ei. În ziua aceea, din cauza furtunii, mintea ei se blocase asupra amintirii acelei zile din trecut, iar ea coborâse la debarcader pentru a-l salva. Micuța lui soră vitregă încercase să le spună, dar nimeni n-o ascultase. Își aminti promisiunea pe care i-o făcuse tatălui său: „Voi avea grijă de Rebecca toată viața ei". Nathan își îndreptă privirea spre bunica lui și, spre totala lui surprindere, înainte de a apuca să-și ferece buzele, incapabil să se mai abțină a vorbi, se auzi răspunzând:

– Rebecca și-a văzut unchiul înecându-se și a coborât la râu ca să-l salveze.

Capitolul 68

Billie June și Daniel luară primul tren de după-amiază spre Fort Worth și izbutiră să ajungă la Triple S exact când ploaia și vântul asediară Dallasul. În drumul lui pentru a verifica biletele, controlorul

le spuse pasagerilor despre zvonul că Galveston fusese lovit de o furtună cumplită, venită din Golful Mexic și că, probabil, câmpiile centrale vor avea și ele de suferit de pe urma sa.

– Sper că Sloan a băgat fânul înăuntru, rosti Billie June. Dacă n-a făcut-o, nutrețul pentru la iarnă va fi îngrozitor de puțin, iar dacă va fi o inundație, va fi foarte îngrijorat în privința vitelor. La fel și Neal Gordon. Animalele au instinctul de a se feri din calea apelor revărsate, dar nu sunt foarte multe terenuri înalte la cele două ferme, plus că există primejdia ca, dacă fulgeră, vitele înghesuite să se sperie și să o ia la goană aiurea.

– Ce se întâmplă dacă nu reușesc să ajungă pe un teren aflat la înălțime sau dacă nu au destul loc acolo? întrebă Daniel.

Billie June se posomorî pentru câteva clipe.

– Vor pierde o parte din vite și o parte însemnat din venit. Creșterea vitelor este o modalitate foarte dificilă de a-ți câștiga traiul pentru că succesul depinde în mare măsură de vreme. Dacă această furtună va fi puternică și va dura mult, Triple S s-ar putea să aibă probleme.

Daniel o privi surprins pe Billie June. Presupusese că o fermă atât de mare și de prosperă ca Triple S putea face față oricărei furtuni.

– Să aibă probleme Triple S? Cum așa?

Billie June păru a regreta că divulgase acea informație. Daniel o încuraja să-i povestească despre familia ei, sperând să afle despre Sloan ceva care să-i fie util, însă, în ultimele luni, Billie June păstrase tăcerea în privința fratelui ei, spunând doar lucrurile care îl avantajau. Daniel aproape bănuia că ea avea și alt motiv în afară de confortul lui de insistase ca el să stea la Triple S în perioada îndeplinirii sarcinii de la Windy Bluff. Poate, spera că, după ce fratele ei și Daniel ajungeau să se cunoască, aveau să-și bage săbiile în teacă. Nici o șansă! Sloan Singleton era tipul de om pe care Daniel îl disprețuia cel mai tare, cel care se credea mai bun decât oricine datorită norocului pe care îl avusese la naștere. Daniel se născuse practic într-un șanț, dar ieșise din el aproape din clipa în care scăpase de scutece. Până acum, nu prea avusese cu ce să se laude, iar într-un fel își datora ascensiunea în viață lui Sloan Singleton. Dacă domnul Mare și Tare nu l-ar fi umilit în acea zi, Daniel poate că n-ar fi ajuns unde era, dar asta nu însemna că avea vreun motiv să ierte și să uite. Tipul era în continuare un snob condescendent și interesat doar de sine. Dacă nu din altă pricină, avea să se răzbune pe Sloan pentru durerea

pe care avea s-o simtă Samantha când va afla motivul real pentru care se însurase cu ea.

Îngrijorarea lui Billie June era ca o rană deschisă, iar Daniel suspecta că nu va mai putea s-o țină prea mult doar pentru ea. Se întrebă cum de ea nu-și dăduse seama de motivul pentru care continua să se vadă cu ea. El nu-i vorbise niciodată de iubire. Trăsese linie în privința acelei înșelătorii. Că o dorea, că o admira, că se simțea cu ea mai bine decât cu oricare altă femeie pe care o cunoscuse vreodată – da, astea erau exprimări ale afecțiunii pe care le putea rosti cu sinceritate, dar că o iubea nu i-ar fi putut spune.

– De ce ar avea Triple S probleme dacă furtuna ar fi puternică? insistă el.

Billie June trase nervoasă de mâneca jachetei.

– Să zicem doar că, în clipa asta, fiecare vită este necesară pentru a plăti facturile, rosti ea, iar după câteva clipe, parcă silită de anxietate adăugă: Mai ales din cauza împrumutului făcut de Sloan la Rutherford City Bank.

Daniel reuși cu greu să se abțină să nu caște gura. „Sloan Singleton are datorii la Rutherford City Bank?" După ce o părăsise pe fiica lui, Noble Rutherford nu va ezita să ceară executarea împrumutului dacă Sloan nu reușea să-și achite obligațiile față de bancă.

– Cu siguranță, datoria fratelui tău nu este atât de importantă, încât să reprezinte o grijă prea mare, spuse Daniel. Fratele nu se poate să fi fost atât de d... Se controlă înainte de a zice „dobitoc" și, în schimb spuse: „... disperat, încât să garanteze împrumutul cu ferma, nu-i așa?

Chipul lui Billie June se posomorî din nou.

– Mă tem că a făcut-o. N-am reușit să depășim cu bine perioada de secetă, așa cum au făcut-o Gordonii, iar Sloan a avut nevoie de bani pentru a cumpăra vite de prăsilă mai potrivite pentru clima și pășunile noastre, ca să fie pregătit pentru seceta următoare. S-a așteptat ca numărul de vite să se dubleze în doi ani și chiar așa pare să se întâmple. Sloan n-ar fi garantat cu ferma dacă ar fi crezut că exista vreun risc.

Daniel se gândi că sigur nu existase nici un risc când semnase contractul de împrumut. Avea de gând să se însoare cu Anne Rutherford, iar tatăl ei n-ar fi îngăduit ca ea să sufere stigmatul executării silite, așa că ferma nu avea cum să fie în primejdie. Când fiica lui devenea soția lui Sloan, Noble Rutherford foarte probabil că i-ar fi șters datoria, eventual ca dar de nuntă. Însă Sloan riscase și mizase

pe Samantha, ca moștenitoare a unei potențiale averi din petrol și soție mult mai potrivită pentru un crescător de vite, gândindu-se că Neal Gordon, din exact același motiv ca Noble Rutherford, nu va îngădui ca Triple S să-i fie luată. Ce ticălos intrigant! Sloan Singleton se dovedea a nu fi cu nimic mai bun decât oricare alt bărbat și mult mai prost decât majoritatea. Nu avusese nici măcar perspicacitatea de a anticipa că o altă catastrofă decât seceta îl putea distruge înainte ca puțul lui Gordon să producă bani – *dacă* găseau petrol –, iar acum bancherul îl avea la mână. Nici că s-ar fi putut întâmpla cuiva care să merite mai mult așa ceva. Daniel auzise cuvintele „noi" și „a noastră" în explicațiile lui Billie June. Ea încă era foarte legată de fermă.

– Așadar, bănuiesc că acum se va baza pe banii din fondul tău fiduciar și din cel al surorii tale pentru a ieși la liman, sugeră el.

Billie June îi aruncă o privire care ar fi putut prăji șuncă. Daniel își dădu seama că întrecuse măsura. Fără îndoială. Sângele era mai gros decât apa. Ședeau alături pe bancheta din vagonul Pullman, ținându-se de mână, iar Billie June și-o smulse din a lui.

– Află că Sloan n-ar lua *niciodată* nici măcar un cent din fondurile noastre, din nici un motiv, declară ea. Când am aflat că are nevoie de bani, amândouă ne-am oferit să-l împrumutăm, dar ne-a refuzat cu fermitate. N-ar risca niciodată banii pe care tata ni i-a lăsat pentru a ne asigura existența în caz că nu ne măritam.

Oricare altă femeie probabil că i-ar fi aruncat o privire semnificativă la finalul unui asemenea discurs, însă Billie June își îndreptă fulgerele din ochi către geamul compartimentului. Daniel simți o bruscă și neașteptată strângere de inimă ca urmare a negării ei categorice și încercă s-o ia din nou de mână.

– Îmi cer scuze dacă a părut că l-am denigrat pe fratele tău, rosti el.

– Tu nu-l cunoști, spuse Billie June.

„Ba da, îl cunosc" o contrazise Daniel în minte. De ce ar împrumuta Sloan bani de la surorile lui dacă planul lui fusese să se însoare cu fiica unui bancher sau a unui crescător de vite îmbogățit de pe urma petrolului? Domnul Mare și Tare nu pusese la socoteală faptul că un uragan îi putea strica strategia. Avea să fie interesant de văzut cum o scotea la capăt – *dacă* reușea. Zâmbi pentru sine și se sprijini de spătarul îmbrăcat în piele al banchetei. Îi lipseau mâna moale a lui Billie June și umărul ei mic care se dezlipise de al lui, însă încă îl încălzea posibilitatea ca acea furtună să îndeplinească misiunea vieții lui fără ca el să trebuiască a face vreun efort.

*

Millie May, cu Samantha stând neliniștită alături de ea, deschise ușa pentru a-i întâmpina pe sora ei și pe Daniel înainte de a fi udați până la piele în goana lor dinspre trăsura care îi adusese de la gară. Sloan ieșise în ploaie pentru a ajuta la descărcarea bagajelor, mormăind că, în afară de frigider, sora lui probabil că adusese totul din apartamentul ei din Dallas. Pe lângă geanta mare în care se aflau sculele lui Daniel, holul de la intrarea în casă fu curând umplut cu câteva genți, valize, cutii cu pălării și un cufăr, din toate apa șiroind pe podea. Cei doi bărbați nu-și dădură mâna. Sloan nu se uită la Daniel nici cât la o eventuală ață de pe balustrada scării.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Billie June, sunt mult mai multe lucruri decât cele cu care ai plecat de-acasă! se plânse fratele ei. Unde le vei pune pe toate?

– Avem dulapul de la etaj în care ținem decorațiunile de Crăciun, spuse Billie June. Putem pune o parte din lucruri acolo.

– *Nu!* protestă Sloan, refuzul lui exploziv surprinzându-l la fel de mult ca pe soția și surorile lui, și ca – la naiba! – pe Daniel Lane. Una dintre pleoapele fierarului coborî gânditoare, în vreme ce femeile îl priviră mirate. Vreau să zic... că nu-i o idee bună, Billie June. Dulapul ăla e deja plin cu tot felul de chestii, plus niște decorațiuni fragile ale mamei noastre.

– Da, așa este, confirmă sora lui. Vom face loc în debaraua din spatele scărilor, iar valizele le putem pune sub pat.

După ce rezolvară problema bagajelor, Billie June le dădu vestea despre uraganul din Galveston, care se îndrepta spre interiorul continentului, cu o forță mai mică.

– Asta va însemna o amânare a începerii lucrărilor legate de foraj, îi spuse Sloan lui Daniel, sperând că omul avea să priceapă aluzia și să se întoarcă în Dallas. Nu-i putea îngădui să se plimbe de capul lui prin casă, în timp ce el și oamenii lui aveau să încerce a limita daunele provocate de furtună.

– Va trebui să aștept să văd cum va fi vremea luni. Bănuiesc că șeful meu va îmi telefona azi sau mâine pentru a-mi comunica noile ordine. S-ar putea ca domnul Waverling să mă trimită pe coastă pentru a vedea pagubele pricinuite la un foraj. Până atunci, nu te-aș putea ajuta la fermă? se oferi Daniel.

Billie June îl bătu pe Daniel pe braț, supărarea fiind uitată, și rosti cu mândrie:

– Daniel nu poate sta locului decât când citește. Veșnic, trebuie să facă ceva util. Sigur îi poți găsi ceva de făcut, Sloan.

Surprins de propunere, Sloan se grăbi să profite. Stomacul i se strânsese când auzise de uragan. Ploaia începuse înainte de a fi făcut ultimele baloturi, ceea ce reprezenta o neașteptată și posibil gravă pierdere financiară. Dacă furtuna avea să fie atât de puternică și de durată cum suspecta Sloan, tot nutrețul fermierilor din nordul câmpiilor centrale urma să se împuțineze. Nu aveau să existe mari cantități de vânzare, iar prețurile aveau să fie uriașe, însă urma să-și facă griji în privința traversării acelui impas când va ajunge la el. Mai presante erau temerile ca vitele, în special cele de prăsilă, să nu capete cărbune emfizematos, o boală fatală, care apărea din pricina contaminării solului cu o toxină, ca urmare a inundațiilor. Și mai erau și alte boli infecțioase, precum pododermatita și pneumonia, provocate de expunerea îndelungată la apa de pe pășuni și la umezeala din aer. Cumva, trebuia să-și ducă vitele pe un teren mai înalt. De asemenea, vântul se întețise, fiind cel mai puternic din ultimii ani, ceea ce însemna că, în următoarele câteva zile, gardul trebuia verificat, în caz că se rupsese pe undeva, iar după ce vremea se îmbunătățea, pășunile trebuiau cercetate cu atenție pentru a îndepărta obiectele metalice, precum cuie și bucăți de sârmă ghimpată, care puteau fi ingerate, ducând la vătămarea tractului intestinal. Resturile vegetale, mai ales otrăvitoarele frunze și crengi de cireș negru, imposibil de stârpit, trebuiau luate de pe pășuni, iar animalele moarte trebuiau băgate într-o groapă de var și arse. Era multă treabă de făcut, nemaivorbind de îngrijirea miilor de vite supraviețuitoare, chiar dacă doar o mică parte ar fi scăpat.

– Știi ceva despre mânarea vitelor pe vreme proastă? întrebă Sloan.

În ciuda feluritelor sale slujbe ocazionale, Daniel nu lucrase niciodată la o fermă de vite, pe nici un fel de vreme.

– Știu să călăresc un cal și să folosesc o funie la fel de bine ca oricare bărbat, spuse el.

Sloan se gândi că nu conta dacă fierarul știa diferența atâta vreme cât se afla departe de casa lui.

– Urmează-mă, rosti el.

Până să plece călare, un întuneric prematur se lăsase, iar ploaia și vântul se intensificaseră. Prin perdelele de apă și rafalele de vânt, se străduiră să vadă de unde veneau zgomotele care anunțau că un animal avea probleme – viței care plângeau după mamele lor, vaci

care își chemau odraslele, tauri care mugeau. Toate acele sunete, precum și fornăieli, și mârâieli se auzeau peste furia furtunii, însă văzul era inutil. Cu pelerine de ploaie și protecțiile pantalonilor peste cizme, Sloan și lucrătorii de la fermă, cu Daniel printre ei, mergeau călare unul lângă altul pentru a-și spori șansele de a găsi vitele răzlețite sau în primejdie, însă peretele ploii era mai puternic decât cel al oamenilor și făcea să le fie imposibil să-și dea seama unde se aflau animalele. Știind la ce să se aștepte, Sloan și echipa lui se îndreptară către strungi – numele dat de văcari defileurilor adânci, înguste și cu versanți abrupți –, ca să caute după auz și experiență vitele care, în panica lor, căzuseră în ele. Spre disperarea lor, constatară că instinctele nu-i înșelaseră, o vacă mugind pe marginea ravenei din pricină că vițelul ei căzuse în apa până la genunchi și plângea acolo. Procedura de salvare presupunea ca oamenii de la fermă să coboare în apă, să treacă un lasou pe sub picioarele din față ale animalului neajutorat, iar apoi, să-l împingă din spate, în vreme ce alți cowboy să-l tragă cu caii de-acolo.

Daniel fu primul care se oferi să coboare, însă vântul îi smucea funia în toate direcțiile. Forța sa încerca să i-o smulgă din mână, iar pământul fiind foarte alunecos, calul nu reușea să aibă suficientă stabilitate pentru a trage vițelul. Oricât de mult se strădui, efortul lui Daniel de a salva vițelul se dovedi inutil.

– Nu-l putem lăsa pe micuț aici, strigă Daniel la Sloan, aflat pe buza strungii, când acesta dădu drumul funiei pentru a-și salva calul.

– Mă tem că n-avem încotro, strigă Sloan la Daniel, surprins de expresia îndurerată de pe chipul lui spălat de ploaie. Nu se poate face nimic și sunt alții de care trebuie să ne ocupăm. Îmi pare rău, Lane!

Înfrânți, bărbații își încheiară ziua de lucru. Sloan și Daniel se întoarseră acasă, iar văcarii se duseră în sala de mese a fermei pentru a se dezbrăca, a se înveli cu pături și a-și usca hainele în fața uriașului șemineu. Conform ordinelor șefului lor, dacă ploaia nu se potolea, aveau să-și petreacă restul zilei acolo și să doarmă noaptea pe dușumeaua tare, în loc să se ude iarăși până la piele fugind spre baraca lor. Lui Sloan nu-i trebuia ca, pe lângă toate celelalte, oamenii să i se îmbolnăvească de gripă.

Samantha se agită pe lângă el, îi scoase cizmele ude și pline de noroi, îl ajută să se schimbe cu haine uscate și îi turnă cafea fierbinte, dar omise cuvintele compătimitoare cu care poate că alte soții și-ar fi alinat soții. Ea era o femeie care cunoștea foarte bine ce însemna

viața la fermă. Samantha știa ce durere puteau pricinui distrugerile provocate de o asemenea furtună și că nu existau cuvinte care să o poată alina. Ambele ferme mai avuseseră parte de inundații, însă vara, când pământul și iarba se uscau repede. Acum era o toamnă timpurie și rece, iar pășunile deja își pierduseră căldura înmagazinată. Predicția lui Mildred era corectă. În anul acela nu avea să fie o vară indiană. Pământul urma să rămână ud vreme îndelungată, un teren fertil pentru boli oribile infecțioase, care puteau distruge o cireadă în 12 până la 48 de ore.

În camera lor, Samantha și Sloan se țineau în brațe fără să vorbească, încercând să se consoleze reciproc pentru pierderea financiară și distrugerea proprietății care îi așteptau. Când cerul avea să se limpezească, aveau să inspecteze pășunile pline cu resturi, strungile și canalele de scurgere umplute cu cadavrele umflate ale vitelor înecate. Nu vor putea decât să estimeze câte pieriseră. Aveau să găsească pământul plin de crengi și diverse resturi vegetale, acoperișuri smulse, garduri dărâmate sau cu gunoaie din prerie agățate în sârma lor ghimpată, câmpul cu lucernă distrus, țarcurile și grajdurile stricate de animalele panicate ce încercaseră să se elibereze cu riscul de a-și rupe picioarele și de a-și pierde viețile – totul urmând să necesite ore lungi de muncă grea și bani pentru a fi reparat sau înlocuit.

– S-ar putea să fim ruinați, rosti Sloan.

– Nu spune asta. Eu am niște bani ai mei, iar tata ne va ajuta.

Sloan nu-i zisese Samanthei cât de mare era datoria lui și cât de rușinat era din pricina asta. Urma să i se confeseze, dar nu acum, atâta vreme cât exista o fărâmă de speranță că putea scăpa din acea complicație financiară.

– *Nu!* rosti el cu asprime. Acei bani sunt ai tăi și nu-l voi lăsa pe tatăl tău să-mi rezolve problemele. Voi dormi așa cum mi-am așternut. Și el va avea destule cheltuieli.

– Poți lua un împrumut de la banca noastră, dacă va fi nevoie. Tata va garanta pentru tine.

– Categoric, nu!

Sloan se gândi că, până în ultima clipă amară a vieții lui, nu-i va dezvălui lui Neal Gordon cum de dăduse de acel necaz, lucru pe care avea să trebuiască a-l face dacă era ca socrul lui să-l ajute.

– Ai putea încerca la altă bancă.

– Noble Rutherford își va folosi influența ca să fiu refuzat.

Samantha scoase un sunet care fu ceva între chicotit și un pufnet disprețuitor.

– Și cum se va potrivi asta cu reputația de altruistă a fiicei lui? Dacă vom reuși să rezistăm până când puțul va începe să producă, nici una dintre ferme nu va mai trebui să ducă grija banilor. Jumătate din venituri îmi va aparține, știi?

Fusese un aspect asupra căruia Neal insistase atunci când semnase contractul cu Waverling Tools. Banii de pe concesionarea terenului intrau în contul fermei Las Tres Lomas, însă, dacă se găsea petrol, venitul urma să fie împărțit între el și fiica lui.

– Până la urmă, oricum totul va ajunge în aceeași oală, spusese el făcându-le cu ochiul fiicei și ginerelui său.

Sloan rosti:

– Până să producă puțul – *dacă* va produce – va trece multă vreme, iubito.

Samantha își trecu degetele prin părul lui jilav și zise:

– Aș vrea ca un sărut să poată face toate relele astea să dispară.

– Încearcă totuși, zise Sloan.

O tensiune apăsătoare, amplificată de atacul vântului și al ploii asupra geamurilor încăperii, elimină toate eforturile de a face conversație la masa de seară. Pentru a destinde atmosfera, Millie May sugeră o partidă de bridge, însă numai patru persoane puteau juca.

– Oh, pe mine nu contați! rosti Daniel. N-am fost niciodată cine știe ce jucător de cărți.

– Nu, ia locul meu, Lane, spuse Sloan. Insist!

Nu-l putea lăsa pe amantul soră-sii să se plimbe prin casă în timp ce el era țintuit la masa de joc.

– Regret că insiști, dar va trebui să refuz, cu mulțumirile de rigoare, zise Daniel și se întoarse spre Samantha. Ai cumva ceva de reparat prin casă, de care aș putea să mă ocup? Nu l-am putut ajuta pe soțul dumitale astăzi, dar, dacă sunt ceva reparații de făcut înainte de a trebui să mă duc la lucru, aș fi bucuros să le fac. Mă pricep să mânuiesc uneltele.

Înainte ca Samantha să apuce a răspunde, Billie June rosti cu mândrie:

– Ar trebui să vezi ce a făcut Daniel în apartamentul meu, Sam. Nu mai am nici o balama care să scârțâie, nici un mâner care să joace și nici o ușă de dulap care să nu se închidă ușor, așa cum sunt aici.

Ignorând faptul că Sloan se uita urât la Daniel, Samantha spuse:

– Vai, dar asta-i foarte frumos din partea ta, Daniel! De fapt, sunt câteva lucruri aici care ar trebui reparate, nu-i așa, fetelor?

– Credeam că m-ai întrebat pe *mine* dacă am nevoie de ajutorul tău, Lane, și am. Dacă ploaia se potolește, mâine putem repara gardurile. N-ai vrea să ne ajuți pe mine și pe băieți?

La naiba! Nu-l putea lăsa pe omul acela să umble prin casă cu un ciocan și un fierăstrău în timp ce el era plecat să se ocupe de fermă.

– Ba da, aș fi bucuros s-o fac, zise Daniel zâmbind senin. De îndată de isprăvesc lista soției tale.

Capitolul 69

– Lenora, te rog, ieși din cameră și închide ușa bine, îi ceru Trevor aproape fără ca maxilarele să i se miște. Benjy, du-te acasă la Todd Baker și spune-i că el și Nathan nu vor lua mâine trenul spre Fort Worth. Pregătirea forării la ferma Las Tres Lomas a fost amânată.

– Să-i zic și de ce, șefule?

Răgușită de durere, vocea vizitiului abia putu fi deslușită.

– Da.

Mavis se uita fix la Nathan, șocul smulgând-o din transa de dinainte.

– Ce ai spus, Nathan?

Trevor se ridicase în picioare, iar pumnii îi erau încleștați pe lângă trup.

– Destul, Nathan! Părăsește și tu încăperea. Du-te și sună la Triple S și zi-i lui Daniel ce s-a întâmplat. Să rămână acolo până îl sun.

Nathan înghiți un nod și își simți inima cum îi bubuia. Îi scăpase. Nu mai putea băga pasărea înapoi în colivie. Remarcă pumnii puternici ai tatălui său, care îl puteau adormi până a doua zi – dacă ar fi fost capabil să-l lovească.

– Nu până nu-i spun bunicii adevărul pe care are nevoie să-l audă, tată. Eu și Zak vom pleca de-aici mâine-dimineață, dar nu plec până când mama ta nu va afla adevărul despre fiii ei – despre amândoi. E singurul mod în care tu și ea veți putea face față morții Rebeccăi.

Privirea uimită a lui Mavis se îndreptă de la nepotul la fiul ei.

– Trevor, despre ce adevăr vorbește? Ce nu mi-ai zis? De data asta, ce mi-ai mai ascuns? Și de ce vorbește Nathan de plecare?

Pomeții lui Trevor erau încinși de furie.

– Pentru că și-a încălcat cuvântul.

– Și-a încălcat cuvântul? Mavis se ridică nesigură din fotoliu, cu bastonul tremurându-i în mână, iar Scat căzu. Porni clătinându-se spre Nathan, privirea ei suspicioasă cercetându-i chipul. Ce adevăr, Nathan? Spune-l bunicii tale!

– Nathan, te avertizez... îl amenință Trevor, dar Mavis ridică bastonul spre el, cerându-i să tacă.

– Bunico, nu tata a pricinuit moartea fratelui său, rosti Nathan. Fiul tău Jordan s-a înecat intenționat. Dovada este o scrisoare pe care i-a scris-o tatei. Am citit-o. Rebecca a fost martoră la sinuciderea unchiului ei. Trebuie să fi fost. Asta explică versurile pe care le repeta mereu, versuri pe care unchiul ei le rostea adesea și pe care le-a scris și în scrisoare. L-a văzut coborând la debarcader – „trebuie să mă duc din nou pe mări" –, dar nu și-a dat seama că intenționa să-și ia viața. Nu și-ar fi dat seama nici dacă ar fi înțeles ce însemna asta. Până să își dea seama că se îneca, a fost prea târziu ca să-l salveze. Furtuna de astăzi i-a amintit totul, a făcut-o să rămână captivă în acea scenă și probabil că a fugit la râu cu intenția ca, de această dată... Vocea lui Nathan se frânse sufocată de durere. ... de această dată, să-l salveze.

Firavele vinișoare roșii din ochii lui Mavis deveniră proeminente pe fundalul alb. Rigidă, își îndreptă atenția spre Trevor, care stătea încremenit precum subiectul unui portret în fața ferestrei în care ploaia bătea cu indiferență jucăușă față de drama care se desfășura înăuntru.

– Este adevărat, Trevor?

Un mușchi pulsa de-a lungul maxilarului acestuia.

– Da, mamă, e adevărat.

Mavis se apropie privindu-și fiul de parcă ar fi vrut să deslușească forma unei umbre în întuneric.

– De ce? De ce nu mi-ai spus?

– De ce nu ți-am spus? O, mamă, chiar trebuie să întrebi? Hohotul de râs al lui Trevor parcă fusese smuls din cele mai amare adâncuri ale sufletului său. Cum să nu-ți fi ascuns asta? Fiul pe care l-ai iubit, pe care l-ai idolatrizat, îndeplinirea tuturor visurilor tale materne, se sinucisese. Îți refuzase viitorul pe care contaseși – Jordan conducând compania în modul în care tu credeai că tata ar fi dorit, însurându-se cu o fată care ți-ar fi plăcut, dăruindu-ți nepoții sănătoși și la minte, și la trup după care inima ta tânjea. Trevor făcu o pauză și închise ochii pentru scurt timp, de parcă ar fi fost secătuit

de cuvinte. Și cel mai important, continuă el cu mai puțină patimă, când se uită din nou la ea, te-a lăsat cu durerea de a ști că toată dragostea ta de mamă nu a fost suficientă pentru a-l salva. Așa că spune-mi cum ai fi putut să trăiești știind asta?

Liniștea, întreruptă doar de trosnetul vesel al focului, se așternu în cameră. Nathan văzu încercarea bunicii lui de a vorbi. Buzele ei delicate alcătuiră cuvinte care nu se auziră. Saliva i se adună la colțurile gurii. În cele din urmă, rosti cu glas răgușit:

– Trevor, v-am iubit pe amândoi, numai că în mod diferit, iar tu m-ai lăsat să cred... Dumnezeule mare, de ce ai făcut așa ceva?

– Tocmai ți-am spus, mamă. Și ca de obicei, nu m-ai auzit. Dar știi de ce. Eu am fost întotdeauna o dezamăgire pentru tine. Tot ce puteam face era să-ți las neîntinată amintirea lui Jordan.

– Așadar... mi-ai ascuns adevărul pentru că...

– Ghicește. Nu putea exista decât un motiv.

– Vreau să-l aud de la tine.

– Foarte bine. Pentru că te iubesc.

– Nu pentru că asta ar fi dorit tatăl tău?

– Tata nu ți-ar fi îngăduit să suspectezi nici măcar o clipă că eram responsabil pentru moartea fratelui meu.

Mavis se clătină de parcă ar fi fost lovită, iar Nathan se repezi s-o prindă în caz că s-ar fi prăbușit, dar, tremurând de efort, ea își regăsi echilibrul cu ajutorul bastonului. Când vorbi, vocea ei răsună precum foșnetul grâului uscat în bătaia vântului.

– Și ai crezut că să trăiesc cu această suspiciune mi-ar fi mai ușor decât să îndur faptul că fratele tău s-a sinucis? Nici că te-ai fi putut înșela mai tare, fiule! Dumnezeule mare, nu! Lacrimi îi umplură ochii. Cât de puțin ne cunoaștem unul pe altul!

Rigiditatea lui Trevor se înmuiase și se văzu cum înghiți un nod.

– Crezi că este prea târziu ca să ne cunoaștem?

– Nu e niciodată prea târziu pentru o mamă, indiferent cât de bătrână este, și nici pentru a simți nevoia de a fi iertată, indiferent cât de mult timp a trecut până când și-a dat seama că a greșit.

Cu brațele întinse, Trevor se apropie, iar Nathan rosti:

– Haide, Zak!

– Unde crezi că pleci? întrebă Trevor din pragul ușii camerei lui Nathan.

Poliția venise și plecase după ce luase declarațiile tuturor. Noaptea se lăsase. Mavis se odihnea. Aranjamentele pentru înmormântare puteau fi lăsate pentru a doua zi.

– Mâine-dimineață la prima oră, plec spre California, spuse Nathan împăturindu-și cămășile. Cred că partea cea mai rea a furtunii a trecut. Spera că tatăl lui nu va îngreuna despărțirea. Inimile lor erau oricum suficient de grele. Mi-am dorit mereu să văd acel loc, adăugă el.

– Și cu Charlotte cum rămâne?

Nathan îl privi surprins.

– Ce-i cu ea? Abia o cunosc.

Trevor îi dădu un plic cam jilav.

– Ți-a trimis asta prin majordomul familiei Weatherspoon. Sărmanul om aproape că s-a înecat venind până aici, dar ar fi fost o soartă mai bună pentru el dacă n-ar fi venit.

Nathan chicoti cu amărăciune și deschise plicul pe care era scris cu eleganță numele lui. „Domnului Nathan Holloway".

Dragă Nathan,

Am aflat de moartea surorii tale și mi-aș dori tare mult să-ți fiu alături în aceste momente tragice, pentru a te alina în măsura în care mi-ai permite având în vedere că prietenia noastră durează de puțin timp.

În mod egoist, simt că și tu m-ai putea alina. O cunoșteam doar puțin pe Rebecca, dar simt că n-aș putea s-o uit, după cum n-aș putea să nu-mi amintesc parfumul trandafirilor. Aș putea aștepta telefonul tău?

Cu sinceritate,

Prietena ta devotată, Charlotte

Când termină de citit, Nathan văzu că sprâncenele lui Trevor erau ridicate.

– Ei bine?

– Ei bine, repetă Nathan simțind lacrimile de recunoștință adunându-i-se în ochi.

Băgă biletul în buzunarul cămășii.

– Nathan, nu pleci nicăieri. Pune-ți lucrurile la loc!

Nathan se uită întrebător la Trevor.

– Nu sunt concediat?

– Ca fiu al meu sau din postul de concesionar? Ei bine, un tată nu prea poate face ca fiul lui să nu mai fie carne din carnea lui și sânge din sângele lui, iar din postul de concesionar, nu mi-ai dat nici un motiv să te concediez.

Nathan continuă să-și facă bagajul. Avea să lase acolo costumele și pantofii eleganți. N-avea rost să-și îngreuneze geanta prea mult.

– Dar ca fiu, ți-am dat. Ți-am promis ceva și nu m-am ținut de cuvânt.

– Ai făcut așa cum ai crezut că este bine, iar după cum au decurs lucrurile, se pare că tu ai avut dreptate, iar eu m-am înșelat. Un om nu poate respecta o promisiune dacă ar fi greșit s-o facă.

– Vorbești ca Leon.

– Este un om bun de ascultat. Va trebui s-o fac mai mult. Trevor ocoli patul, se apropie de Nathan, care continua să-și bage lucrurile în geantă, și puse mâna pe brațul lui. Ochii lui erau la fel de roșii ca ai lui Nathan. Nu pleca, Nathan! îl rugă el. N-aș putea să-mi pierd fiul după ce mi-am pierdut două...

Vocea i se frânse. Trevor își retrase mâna și scoase o batistă din buzunarul hainei. Nathan întrebă:

– Două ce?

Trevor își suflă nasul.

– M-am exprimat greșit. Uită ce-am zis. Am vorbit gândindu-mă la pierderea unei copile la care am ținut ca și cum ar fi fost a mea. A murit cu mult timp în urmă, înainte de nașterea Rebeccăi. Era fiica unei prietene.

– Îmi pare rău, spuse Nathan.

Preț de o clipă, avusese o impresie de déjà-vu. „Uită ce-am zis." Același lucru i-l spusese și Leon, în hambar, în ziua în care lumea lui se prăbușise, când tatăl lui vitreg declarase că nu vrea să mai aibă un alt secret față de el. Când Nathan îl întrebase ce secret, Leon rostise: „Ah, uită că am zis asta. Nu e legat de tine, așa că nu mă bate la cap".

Nu mai reveniseră asupra acelui subiect, dar Nathan își amintea cum ochii i se îndreptaseră în altă parte, iar chipul i se întunecase, indicii sigure că îi ascunsese ceva. Nathan simțise același lucru și acum.

– Nathan, nu ai nici un motiv să pleci, spuse Trevor. Nici un tată n-ar putea fi mai mândru de fiul lui decât am fost eu astăzi de tine. Habar n-ai cât bine ne-ai făcut mie și bunicii tale.

Nathan se gândi că, de fapt, avea habar, însă era o reconciliere de care el probabil că nu va avea parte niciodată.

– Ți-aș fi foarte recunoscător dacă mi-ai îngădui să rămân, rosti el făcând un efort ca vocea să nu-i tremure. Ar fi fost foarte greu pentru mine și Zak să părăsim o altă casă.

– Dacă ai pleca, pentru noi ar fi și mai greu. Trevor cuprinse cu un braț umerii lui Nathan, pentru a-l conduce afară din cameră. Las-o pe Lenora să pună lucrurile la loc, iar noi hai să încercăm s-o convingem pe bunica ta să mănânce măcar puțin la cină. De asemenea, adăugă el, ți-aș fi recunoscător dacă ai telefona la Triple S pentru a-i transmite lui Neal Gordon că începerea lucrărilor de foraj va fi amânată.

Samantha răspunse la telefon când Nathan sună pentru a vorbi cu Daniel. În mod ciudat, fără nici un motiv anume, de la începutul după-amiezii, ea se gândise de mai multe ori la concesionar, gânduri care apăruseră pe neașteptate, ca un fluture, în timp ce o ajutase pe Billie June să-și despacheteze lucrurile, când tăiase pâinea pentru cină, când numărase punctele la jocul de cărți.

– Sper că nu vă înecați cu toții în Dallas, rosti ea. Noi suntem pe cale să o facem aici. Pauza care urmă o făcu pe Samantha să simtă că spusese ceva nepotrivit. Nathan? Este totul în regulă?

– Nu, nu este, zise el după o altă scurtă pauză. Rebecca... s-a înecat în această după-amiază.

Urmă un minut de tăcere, în care se auziră doar zgomotele statice și poate răsuflările celor care ascultau la telefoanele instalate pe aceeași linie.

– Samantha? rosti Nathan. Mai ești pe fir? Îmi dau seama că este un șoc.

– Sunt... aici, Nathan, zise Samantha. „Îți voi spune cum soarele a răsărit – câte o panglică înălțată pe rând..." Cum? întrebă ea.

– A... plecat fără ca noi să știm și... s-a înecat în râul Trinity, care curge prin spatele casei bunicii. Am sunat pentru a-i transmite tatălui tău că lucrările de forare vor fi amânate o vreme. Nu se poate face nimic până când pământul nu se usucă suficient pentru a instala conducta, a pune corturile și a aduce instalația de foraj. Ploaia asta este consecința unui uragan care a lovit Galvestonul ieri, iar Daniel trebuie să rămână la voi până primește vești de la noi, ceea ce probabil că nu se va întâmpla decât după înmormântare, care va avea loc în cursul săptămânii care urmează.

Samantha ascultă ca printr-o ceață a neîncrederii șocate cuvintele recitate mecanic, de parcă Nathan le citea dintr-o listă.

– Nathan, rosti ea, vă pot ajuta cu ceva pe tine și pe familia ta?

– Doar... să n-o uiți.

– De-acum înainte, îmi voi aminti de ea de fiecare dată când voi citi o poezie.

– Îți mulțumesc. I-ar plăcea asta.

Samantha puse fără zgomot receptorul în furcă și șezu o vreme la masa de sub telefonul aflat pe perete. Abia dacă îl cunoștea pe Nathan Holloway, iar pe sora lui o întâlnise doar o dată, dar se simțea atât de zdruncinată de parcă i-ar fi cunoscut de-o viață. Stătu acolo atât de mult, încât Sloan veni s-o caute și o găsi privind în gol, cu lacrimile șiroindu-i pe chip.

– Sam, iubito, ce s-a întâmplat? Cine a fost la telefon?

– Nathan Holloway. Surioara lui s-a înecat astăzi.

Capitolul 70

Samantha termină de scris biletul de condoleanțe pentru Nathan Holloway și familia lui, apoi își scoase agenda cu adrese dintr-un sertar al biroului. Nu avea adresa lui de acasă, însă o notase pe cea de la Waverling Tools. Biletul scris de ea însemna foarte puțin în astfel de momente, dar măcar îi satisfăcea nevoia de a face ceva pentru a-și exprima compătimirea. Ar fi vrut să participe la înmormântarea Rebeccăi, dar spre deosebire de Galveston, unde cerul se limpezise duminică dimineață, deoarece forțele uraganului ajunseseră în Nord, la ei ploaia continua cu intermitențe. Drumurile încă erau pline de noroi și nesigure, iar Samantha nu știa când și unde avea să fie îngropată Rebecca. Nu știa nici măcar când vremea avea să se îmbunătățească suficient pentru a putea expedia scrisoarea.

Deprimarea o apăsa ca o pătură sufocantă, la fel de cenușie ca acea a patra zi de ploaie mocănească, fără nici o veste bună la orizont, care să-i mai diminueze durerea. Fiindcă liniile telefonice supraviețuiseră în mod miraculos furtunii, mama ei îi citise articolele din *Fort Worth Democrat* despre groaznicul număr de morți, pagubele materiale și purtarea condamnabilă a jefuitorilor din Galveston. Rude și prieteni ai prietenilor pieriseră, casele fuseseră distruse, iar

hotelul în care Samantha și Sloan își petrecuseră luna de miere fusese luat de ape. Anne Rutherford inițiase o campanie de ajutare a victimelor dezastrului, în care se implicase și Estelle, iar voluntarii trimiseseră în orașul devastat un vagon plin cu mâncare, haine, pături și medicamente.

Pierderile de la Triple S erau atât de grave cum se așteptaseră, iar lucrătorii de la fermă munceau din greu pentru a salva și repara ce se mai putea. Las Tres Lomas avusese parte de pierderi și mai mari. Triple S era pe un teren mai înalt, iar când se produceau inundații, apa se aduna în vale până era absorbită în pământ. Sloan îmbătrânise cu cinci ani în decurs de o săptămână. Pursângele său englez își rupsese un picior și trebuia să fie eutanasiat, iar Saved dispăruse.

O singură luminiță firavă apăruse în acel întuneric. Animozitatea lui Sloan față de Daniel se diminuase întru câtva, cel puțin temporar, datorită ajutorului oferit de el în grelele și nesfârșitele ore ale curățeniei și ale reparațiilor. Își folosise din plin cunoștințele de tâmplar și de fierar, iar în câteva zile reparase câțiva scripeți necesari pentru a ridica baloturile de fân în podurile hambarelor, cioplise stâlpi pentru garduri și reconstruise două acoperișuri înclinate pentru jgheaburile din care se hrăneau vitele. Rezolvase mai multe lucruri de pe lista Samanthei și reparase balamalele ușii cuptorului, pusese un colier la o țeavă din bucătărie care curgea, iar apoi făcuse un raft pentru cămară.

– N-are nici urmă de lene în el, trebuie să recunosc asta, spusese Sloan.

Iar la sfârșitul zilei, Daniel nu era o companie neplăcută, cu toate că Sloan nu dorea să meargă atât de departe, încât să admită asta. În câteva seri, șezuseră toți cinci în fața șemineului din salonul mare, femeile cârpind lucruri sau croșetând, iar bărbații stând tolăniți în fotolii, cu picioarele întinse, prea obosiți de munca zilei pentru a se concentra asupra unui joc de cărți. Dintre toți, Daniel era cel mai citit și mai informat în privința afacerilor, însă nu făcea caz de cunoștințele lui, așa cum mulți bărbați cu mai puțină educație și mai puțin rafinați ar fi făcut în compania cuiva care era de presupus că le avea pe amândouă. De la Daniel, aflară că doi frați din Carolina de Nord concepuseră un planor care putea transporta un om și plănuiau să-l testeze în curând pentru a-și dovedi teoria că omul putea zbura controlând un aparat care sfida gravitația.

– Sunt convins că vor reuși, zisese Daniel. Poate că nu se va întâmpla chiar acum, dar sunt convins că, la un moment dat, vom vedea mașinării zburătoare conduse de oameni.

Samantha își ținuse respirația de teamă că Sloan avea să-l ridiculizeze din pricina acelei idei, însă el se aplecase interesat spre Daniel.

– Și când va avea loc acest test?

– Cândva în octombrie, într-o localitate din Carolina de Nord numită Kitty Hawk. Frații Wright, Orville și Wilbur, studiază de ani întregi ideea unui aparat de zbor.

– Va trebui să urmărim ce vor face, rostise Sloan. Un aparat de zbor controlat de om ar fi interesant. Cum de le-a venit fraților ideea de a face așa ceva?

Daniel începu să povestească istoria încercărilor celor doi frați de a ridica un aparat în aer, cum observaseră zborul șorecarilor, iar apoi concepuseră zmeie care să simuleze mișcările aripilor păsărilor – planarea, înălțarea, virarea, fâlfâitul – în funcție de curenții care le permiteau să rămână în aer. Astfel, reușiseră să creeze un sistem care să permită controlul aripilor aparatului. Samantha nu putuse urmări explicațiile aeronautice ale lui Daniel, fiind distrasă de grijile în privința sorții fermei, însă, încântate că bărbații lor se înțelegeau, ea și Billie June își făcuseră cu ochiul pe deasupra lucrurilor pe care le coseau.

Samantha ajunse la pagina unde notase adresa companiei Trevor Waverling. Era ultima trecută în agendă. Deasupra se vedeau vag numele lui Bridget Mahoney și adresa ei din San Francisco, pe care guma ei nu reușise să le șteargă complet. Uitase că notase adresa, apoi, după ce aruncase scrisoarea de la Eleanor Brewster, încercase s-o șteargă. Ziua de 14 aprilie i se părea foarte îndepărtată având în vedere câte se întâmplaseră de-atunci. Auzi pașii obosiți ai lui Sloan urcând scările, apoi suspinul epuizat pe care îl scoase când intră în dormitor, după care se apropie și o sărută pe gât.

– E plăcut să ating ceva curat și proaspăt, rosti el.

Nu-i permisese să participe la curățarea câmpului.

– E treabă de bărbați, spusese el, iar Samantha nu-l contrazisese.

Treaba ei și a surorilor lui Sloan fusese hrănirea zilnică și permanentă a vițeilor orfani. Consuelei și personalului casei li se îngăduise să rămână cu familiile lor până înceta ploaia, iar treburile casei fuseseră preluate de femei. Samantha întinse mâna și trase în jos capul lui, pentru a-și lipi obrazul de al lui. Mirosea a noroi și a ploaie.

– Cui îi scrii? întrebă el.

Samantha îi spuse, iar el zise:

– E foarte trist, dar, de data asta, eu am o veste bună.

– În sfârșit! Ce anume?

Sloan își descheie cămașa.

– Astăzi, am vorbit cu Wayne. Băieții lui Neal l-au găsit pe Saved. Ghici unde!

– Habar n-am, rosti Samantha ușurată, fiindcă își imaginase ce era mai rău.

– Probabil că, la primul tunet, flăcăul probabil că a întors coada fermei și și-a găsit un culcuș confortabil în unul dintre hambarele cu fân. L-au găsit teafăr și uscat. A avut la dispoziție hrană pe săturate.

Samantha râse.

– E genul lui să facă așa ceva, năzdrăvan mare și răsfățat. L-ai întrebat pe Wayne ce face tata?

– Își face griji, ca toată lumea. Pagubele lor sunt mult mai mari decât au crezut inițial, iubito. Neal a ajuns să conteze cu adevărat pe faptul că acel foraj va produce petrol.

Tonul vocii lui Sloan îi spuse Samanthei să se pregătească pentru vești și mai proaste decât ale lor la întâlnirea de a doua zi cu tatăl ei – prima dată când putea să-i viziteze de la începutul furtunii. Drumul dintre ferme fusese prea ud și noroios pentru a fi sigur, iar ea avusese treabă la Triple S. Cel puțin, banii din bancă puteau să acopere pierderile fermei, însă aveau să rămână fără economii, iar Las Tres Lomas urma să ajungă din nou la hotarul nesigur dintre prosperitate și sărăcie, situație pe care tatăl ei o detesta.

După ce își scoase hainele murdare, Sloan o trase ușurel de coada lungă ce cobora pe spinarea ei.

– Mă duc să mă bag în cadă. Dacă ai chef, nu m-ar deranja să mă speli pe spate.

Samantha zise ceva despre un porc zburător și scrise pe plicul destinat lui Nathan Holloway adresa de la Waverling Tools. Poate că, a doua zi, unul dintre băieți o va putea duce la poșta din Fort Worth. Puse la loc capacul călimării și băgă în sertar tocul și hârtia. Era vremea să-și ajute cumnatele să pregătească cina. Samantha dădu să închidă agenda, dar urmele numelui lui Bridget Mahoney îi atrase atenția. Samantha se gândi la Rebecca și la cât de neașteptată fusese moartea ei. Nu era exclus să fi existat lucruri pe care familia dorise să i le spună sau să le facă pentru ea, dar amânase gândindu-se că, fiind atât de mică, aveau vreme de vorbe și de fapte și a doua zi. Oare regretau ocaziile pe care le rataseră? Samantha simți cum

i se strânge gâtul. Moașa era ultima legătură pe care o va avea vreodată cu adevărul despre nașterea ei. Oare mai trăia femeia aceea? Era în vârstă acum. Oare mai locuia în San Francisco la adresa primită de ea sau se mutase? Sau viața lui Bridget Mahoney se sfârșise? Oare avea Samantha să regrete într-o zi că lăsase să-i scape ocazia de a lua legătura cu moașa atunci când ar fi putut s-o facă?

Îmboldită de sentimentul că trebuia să se grăbească, scoase din nou tocul și hârtia. Acum, îi putea scrie femeii fără a se teme că scrisoarea de răspuns ar putea fi interceptată de tatăl sau de mama ei. Scrisoarea de la Bridget Mahoney avea să fie pusă în cutia poștală a familiei Singleton, nu în a Gordonilor sau să fie livrată acasă la mama ei. Nu era nevoie ca părinții ei să afle vreodată de corespondența ei cu femeia care ajutase la nașterea sa. De fapt, ce șanse erau ca scrisoarea ei să-i parvină acelei femei? Sau ca ea să-i răspundă? Rapid, înainte de a se răzgândi, Samantha scoase capacul călimării și băgă vârful peniței în lichidul negru. „Dragă doamnă Mahoney", începu ea.

Tocmai terminase de scris și de împăturit scrisoarea când auzi lovituri de ciocan în coridor. Sloan ieși din baie cu apa picurând de pe el și legându-și un prosop în jurul taliei.

– Ce naiba e cu zgomotul ăsta?

Samantha termină de lins marginea clapetei plicului, apoi rosti nepăsătoare:

– O, e doar Daniel, care înlocuiește usciorul de la dulapul cu decorațiuni pentru Crăciun. Acum, poate că vom reuși să-l deschidem fără să folosim un levier.

– *Poftim?*

Înainte ca Samantha să-i observe furia, Sloan deschise cu o smucitură ușa dormitorului și se repezi desculț în coridor, strigând:

– Lane, ce dracu' crezi că faci?

Samantha auzi răspunsul calm al lui Daniel:

– Ce ți se pare că fac?

Samantha ieși repede pentru a detensiona situația înainte de a scăpa de sub control. Ce Dumnezeu îl apucase pe Sloan? Străbătu rapid coridorul și văzu că și Billie June ieșise din camera ei, având pe chip o expresie uimită. Millie May se apucase deja să pregătească cina, însă Samantha fu sigură că, și din bucătărie, îl auzise pe fratele ei țipând a scandal. Când Samantha ajunse lângă ei, cei doi bărbați arătau de parcă erau gata să se ia la bătaie.

– Cine ți-a dat voie să repari ușa aia? vru Sloan să știe.

Cu ciocanul în mână, Daniel se îndepărtă de dulap.

– Soția ta. Este pe lista de reparații primită de la ea.

Cu fața crispată și furioasă, Billie June își puse mâinile în șolduri.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Sloan! rosti ea. Ar trebui să-i mulțumești lui Daniel, nu să te iei de el. Ușa aia trebuia reparată de ani întregi, treabă pentru care *tu* n-ai avut niciodată timp! Și ce cauți aici doar cu un prosop pe tine?

Millie May apăruse la baza scărilor.

– Ce se petrece acolo? strigă ea.

Samantha se uită urât la Sloan.

– Da, Sloan, ce se petrece?

Sloan arătă brusc ca un om doborât de un pumn care fusese trezit de niște apă rece ce îi fusese aruncată pe față. Clătină buimac din cap.

– Îmi... îmi pare rău, spuse el. Am... reacționat exagerat.

– Mai mult decât exagerat, se răsti Billie June.

– Din cauză că... Billie June, știi că avem acolo îngerul pe care mama mi l-a făcut pentru Crăciun, plus... alte lucruri fragile. M-am temut să s-ar putea sparge din pricina ciocănitului. Îmi... îmi cer scuze, Daniel! Sloan întinse mâna spre el. Îți... mulțumesc că ai reparat ușa. A fost... foarte amabil din partea ta.

– Nu e nevoie să-ți ceri scuze, rosti Daniel strângând mâna lui Sloan. Doar am reparat usciorul. Nu cred că ciocănitul a afectat lucrurile mamei tale.

– Dar ai terminat, nu?

– Da, am terminat.

– Atunci, asta este. Pentru confirmare, Sloan deschise și închise demonstrativ ușa. Mergea ușor în ambele sensuri, fără a se bloca sau a scârțâi. Foarte bine! Ai făcut o treabă excelentă! Acum, hai să coborâm și să bem ceva înainte de cină, vrei?

– N-am nimic împotrivă, dar... ăăă, așa?

Daniel se uită semnificativ la prosop. Sloan își coborî privirea.

– Corect. Atunci, rămâne pe mai târziu.

Cu demnitate stânjenită, porni lipăind prin coridor, lăsând urme ude în urma sa și fără a-i adresa un cuvânt sau o privire lui Millie May, care ajunsese în capul scărilor. Aceasta se uită mirată după el.

– Ce s-a întâmplat? îi întrebă ea pe cei trei aflați lângă dulap.

Billie June îi explică, iar Samantha spuse:

– Ce-i cu acel înger? Nu-mi amintesc să-l fi văzut în bradul vostru de Crăciun?

– Pentru că nu l-am mai scos de ani în șir din dulap. Este făcut din papier mâché și probabil că aproape s-a dezintegrat deja. Mama l-a făcut pentru Sloan, băiețelul ei, în ultimul ei an de viață, când el avea 4 ani. E foarte special pentru el.

– Aș putea să-l văd înainte de a se dezintegra complet?

– Desigur, rosti Millie May. Oricum, va trebui să fac curat în acest dulap și să vedem ce putem păstra și ce este de aruncat în caz că... Vocea i se stinse, iar tăcerea se așternu, semnificația acelui „în caz că" fiind apăsătoare. Millie May spuse: Vom sorta lucrurile mâine-dimineață, după ce hrănim viteii. Cine știe ce mai e acolo? Se uită la Daniel. A fost foarte amabil din partea ta să repari usciorul, Daniel. Îți mulțumesc tare mult!

– Cu plăcere, zise Daniel aruncând o privire gânditoare către dulap înainte de a-și strânge sculele.

Capitolul 71

În salonul mare, unde se adunară cu toții după o cină aproape complet tăcută, atmosfera posomorâtă pricinuită de griji, tristețe și stânjeneala scenei petrecute în fața dulapului cu decorațiuni de Crăciun fu luminată de o neașteptată rază de soare care se strecură în cameră înainte să fie stinsă rapid de căderea nopții. Billie June își sprijini capul de spătarul înalt al fotoliului și închise ochii. Cearcăne maronii se vedeau sub ei. Era evident că se simțea mai afectată decât ceilalți de amenințarea că ferma avea să fie executată silit.

– O, slavă Domnului! Sper că raza aia de soare înseamnă că ploaia s-a sfârșit în cele din urmă, rosti ea suspinând ușurată.

– N-aș fi crezut că voi spune vreodată așa ceva despre ploaie, dar și eu sper același lucru, zise Samantha.

După ce vorbi la telefon cu Trevor Waverling, Daniel intră în salon.

– Ai ratat promisiunea unui mâine însorit, Daniel, rosti Billie June.

– De asta m-a sunat șeful meu. Prognoza meteo anunță sfârșitul ploii, iar mâine trebuie să mă duc la locul unde vom fora și să-l anunț în ce stare este terenul. Dacă voi considera că pământul se va usca suficient până luni, echipa poate începe montarea platformei

pentru instalația de foraj. Își împreună mâinile și le strânse ca un boxer victorios în fața unei mulțimi care ovaționa. Cu cât vom pune mai repede în funcțiune instalația, cu atât mai bine.

Semnificația cuvintelor lui era clară. Cu cât puțul începea să producă mai repede, cu atât mai repede era posibil ca grijile lor financiare să dispară, însă încercarea lui de a le inspira puțină încredere dădu greș. Nici cea mai vagă speranță nu apăru pe chipurile celor din salon. Tolănit în adâncul lui fotoliu personal, doborât de o tristețe copleșitoare, Sloan fu surprins că lui Daniel îi păsa dacă Triple S supraviețuia sau nu, însă recunoscu că Daniel îl surprinsese în multe privințe. De pildă, în legătură cu acel fotoliu. Sloan se așteptase ca, din pură insolență, parvenitul să pună stăpânire pe el, precum și să se servească fără permisiune din trabucurile lui scumpe – de fapt, doar să încerce –, însă el nu făcuse nici unul dintre aceste lucruri. De asemenea, Sloan anticipase că, pentru a se lăuda cu intimitatea dintre el și Billie June, Daniel avea să se poarte cu sora lui ca un cowboy excitat care își permitea prea multe libertăți cu o prostituată dintr-un saloon, dar se înșelase și în această privință. În prezența celor din casă, Daniel nu arăta față de Billie June decât un respect politicos. Iar Sloan trebuia să admită că nu știa ce s-ar fi făcut Triple S în ultimele zile fără ajutorul și priceperea lui Daniel.

Însă era posibil ca totul să nu fie decât un vicleșug. Putea fi un plan pentru a-l distruge pe domnul Mare și Tare făcându-l să uite de amenințarea că avea să-l distrugă. Sloan își masă obosit fruntea. Era posibil ca furtuna să fi reușit asta pentru Daniel. Noble Rutherford avea să-și ceară toți banii, o sumă imposibil de returnat în clipa aceea. Sloan nu se putea aștepta la păsuire, la milă. Făcuse o înțelegere cu bancherul că îi va înapoia împrumutul, plus dobânda în rate plătibile trimestrial. Dacă venitul fermei era neîndestulător într-o lună, în următoarea avea să se compenseze, iar media la sfârșitul a trei luni era suficientă, însă în acel trimestru, pierzând atât de multe vite și având cheltuieli neașteptate pentru cele rămase, nu urma să aibă suficienți bani decât dacă renunța la jumătate din forța de muncă, ceea ce era o pastilă foarte amară de înghițit. Unii dintre oameni lucraseră pentru tatăl lui, iar acea măsură doar ar fi amânat inevitabilul. El neavând răgaz să-și revină financiar, tatăl lui Anne avea să-i ceară toți banii înapoi, ceea ce ar fi însemnat că Triple S urma să ajungă în posesia băncii.

Sloan își blestemă graba de a cumpăra deodată atât de multe animale de prăsilă din import. Fusese o gravă greșeală de judecată.

Transportul costase enorm, însă momentul și prețul vitelor păruseră potrivite. Acum, din cauza prostiei de a o folosi drept garanție pentru împrumut, era pe punctul de a pierde ferma care fusese a familiei lui vreme de 70 de ani. Tatăl lui avea să se răsucească în mormânt. Următoarea rată trebuia plătită la 1 octombrie, dar ar fi fost un miracol dacă reușea să strângă acei bani până atunci. A doua zi, trebuia să-i spună tot adevărul Samanthei, iar apoi, surorilor lui. Durerea și rușinea îi copleșeau sufletul. El și Samantha aveau să trebuiască a locui la ferma Las Tres Lomas. Avea să lucreze pentru Neal Gordon, indiferent de condițiile puse de acesta în privința parteneriatului lor. Oricât de mult țineau unul la altul, o corabie nu putea avea doi căpitani, mai ales dacă unul o scufundase pe a lui.

Totuși, problema imediată era să scape de fosila aia afurisită înainte ca femeile să se apuce să facă ordine în dulap. Dacă nu o lua de-acolo, era posibil s-o piardă și pe Samantha. Aproape că își înghițise furculița când pomeniseră de intenția lor, la cină. De ce naiba făcuse atâta caz de ușa aia? Oboseala, anxietatea și lipsa somnului îl făcuseră să-și piardă controlul. Dacă vicleanul de Daniel bănuise că în spatele acelei uși era ascuns ceva ce Sloan nu dorea ca el să descopere, acum putea fi sigur. Sloan spera că îi crezuse povestea despre înger, dar, pentru a fi sigur, în noaptea aceea, după ce toată lumea adormea, avea să ia craniul de-acolo. Însă existau câteva dificultăți. Trebuia să se dea cumva jos din pat fără a o trezi pe Samantha, să ia craniul din dulap fără a-l alerta pe Daniel, a cărui cameră era vizavi, să coboare la parter fără ca scările să scârțâie, iar apoi unde naiba să ascundă craniul după ce îl lua de-acolo?

Daniel Lane zăcea treaz în pat. Își dorea să fie alături de Billie June pentru simplul fapt că voia să vegheze asupra ei. Îi era dor de ea. Își făcea griji din pricina ei. Posibilitatea de a pierde ferma o afecta mai mult decât pe ceilalți. Mânca foarte puțin și devenise foarte tăcută și gânditoare. În seara aceea, remarcase că pe obraz începea să i se formeze un rid, dar, în loc să simtă repulsie, își dori să i-l poată mângâia cu un deget. Ea avea 35 de ani, era cu 5 ani mai în vârstă decât el, însă uneori el se gândea că, dacă ar fi fost mai tânără, ar fi fost prea tânără pentru el. Era inteligentă, sensibilă și sigură de sine, însă în anumite privințe – unele inocente, care lui îi erau străini – era ca un copil. Încă credea în minuni, simțea bucuria, avea credință, încredere, putea iubi. El scăpase cu mult timp în urmă de acele primejdii care puteau împiedica supraviețuirea, astupându-le

în adâncul inimii așa cum se cimentează gura unui puț pentru siguranță. Dar Billie June, mai curajoasă decât el, acceptase slăbiciunile inimii, deși înțelegea pe deplin cât de primejdioase erau, le îngăduise când se îndrăgostise de el.

Daniel își aranjă pernele la spate și se sprijini de tăblia patului, așteptând să audă bătăile ceasului de la parter. Cât de curând, Sloan Singleton avea să deschidă ușa dulapului din coridor. Craniul se afla acolo, dovada care ar fi susținut argumentele soției lui împotriva forării. Daniel era sigur de asta. Era aproape inimaginabil de crezut că Sloan Singleton ar fi păstrat acel craniu – ce rost ar fi avut? –, dar, indiferent de motiv, era un lucru bun că scăpa de el. Dacă Samantha ar da de el a doua zi... Dumnezeule mare, era un soi de trădare care ar fi putut pune capăt căsniciei lor!

Daniel nu dorea asta pentru nici unul din ei. Vedea clar că Sloan o iubea sincer pe soția lui, că era nebun după ea. Daniel ajunsese să-l cunoască mai bine pe fermier și – chiar neluând în considerare sentimentele lui față de Samantha – ajunsese la concluzia că nu părea genul lipsit de moralitate care să distrugă dovada existenței unui cimitir al dinozaurilor pentru a se asigura că avea să se foreze la ferma Las Tres Lomas. Acum, Daniel era dispus să creadă că Sloan avusese un motiv mai bun pentru care luase craniul decât cel de care îl acuzase, dar oare Samantha l-ar crede pe cel mai evident și mai lipsit de scrupule? Depindea de încrederea pe care o aveau unul în altul, însă Daniel avea o experiență temeinică în privința fragilității încrederii și nu dorea să fie implicat în distrugerea unei căsnicii reușite. Domnul Mare și Tare putea sta liniștit. Daniel Lane nu avea nici o intenție să-l divulge soției.

Daniel mai ajunsese la o concluzie șocantă. Nu dorea ferma lui Sloan Singleton. Dumnezeule, chiar n-o voia! Cu patru zile în urmă, sosise la Triple S încă obsedat de faptul că smulgerea fermei din mâinile domnului Mare și Tare era misiunea vieții lui, indiferent cât de imposibil era acel vis. Nimic nu era imposibil dacă aveai destulă ură și voință pentru a-l face să devină realitate. Se desfăta imaginându-și că îi luase ferma lui Sloan, că purta pintenii, că îi călărea marele armăsar pe miile de acri care îi aparținuseră cândva. În întunericul din cameră, Daniel simți cum se înroșește din pricina infantilismului ideii.

Daniel nu mai dădea doi bani pe acea răzbunare. Ce pierdere de timp și energie! Și pentru ce? Creșterea vitelor trebuia să-ți fie în sânge pentru a fi rentabilă, sau a nu fi, iar acea săptămână de muncă

grea și chin nesfârșit îi dovedise că, în mod al naibii de cert, în al lui nu era. Sloan Singleton n-avea decât să-și păstreze ferma Triple S, cu binecuvântarea lui și fără nici o amenințare din partea sa, cu toate că era posibil să nu-i mai aparțină mult timp, iar tragedia acelui fapt o sfâșia pe Billie June, acela fiind principalul motiv – trebuia să recunoască – pentru care obsesia lui își pierduse elanul.

Un foșnet slab, care se auzi din coridor, îl făcu pe Daniel să se ridice în șezut. Dacă nu l-ar fi așteptat, nu l-ar fi auzit. Își ațintì privirea asupra micului spațiu gol de la baza ușii și văzu că o umbră trecu prin lumina aruncată de un sfeșnic de pe peretele coridorului. Daniel își coborî picioarele din pat, se apropie tiptil de ușă și își lipi urechea de ea. Era o liniște deplină, însă Daniel aproape că simți prezența umană aflată dincolo de lemn. Sloan se oprise la ușă pentru a asculta ce se întâmpla în camera lui Daniel. Daniel își ținu răsuflarea. După câteva secunde, umbra se îndepărtă. Daniel rezistă dorinței de a-și confirma bănuiala, fiindcă, dacă Sloan era cel care umbla în dulap, chiar și cel mai mic zgomot l-ar fi făcut să tresară. Ar fi putut să scape din mână ceva – probabil, craniul – care să cadă pe dușumea și să se spargă, iar atunci s-ar fi dezlănțuit iadul. Se gândi că Sloan ascunsese fosila într-un loc din dulap unde să nu fie la îndemâna fetelor. După estimările lui Daniel, Sloan avea să plece în mai puțin de un minut. După alte trei, Daniel întredeschise ușa foarte puțin și zări lumina sfeșnicului reflectându-se în părul blond al lui Sloan, care cobora grăbit scările, având în mână o bocceluță.

„Bravo, băiete!" se gândi Daniel. Scăpase măcar de una dintre grijile care îi chinuiau mintea.

Vineri, cerul se înseninã, iar soarele apăru și își revărsă lumina pe pășunile ude ale fermelor Las Tres Lomas și Triple S, devenind tot mai fierbinte pe măsură ce ziua trecea. Părea ca și cum ar fi fost vară din nou. Nici un nor nu se zărea la orizont, promițând o zvântare rapidă a pământului datorită temperaturilor ridicate, așa cum nu mai fuseseră niciodată în centrul Texasului în acea perioadă a anului. În ciuda muncii grele care îi aștepta, proprietarii și lucrătorii de la ambele ferme chiuiră de bucurie și ușurare. Se așteptaseră să urmeze zile reci și umede după plecarea ploii către vecinii din Nord, ceea ce ar fi însemnat ca pământul să se usuce într-o perioadă mult mai îndelungată.

Daniel se întoarse mai puțin entuziasmat de la locul de forare.

– Se pare că abia săptămâna viitoare terenul acela se va usca suficient pentru a ne putea apuca de lucru, îi spuse șefului său și se simți

abătut când acesta îi ceru să se întoarcă în Dallas, iar luni, să fie la planșeta lui de proiectare.

Apoi fu și mai dezamăgit când Billie June îi zise că nu avea să se întoarcă împreună cu el. Nu avu nici un argument pentru a-i contesta decizia.

– Locul meu e aici, îi spuse ea lui Daniel. Trebuie să-mi ajut fratele și sora să pregătească golirea casei.

În după-amiaza aceea, cu Samantha, Billie June și Daniel lângă ea, Millie May scoase cu grijă din dulapul cu decorațiuni un obiect învelit în hârtie, care, după ce aceasta fu îndepărtată, se dovedi a fi un mic înger din papier mâché. O tăcere respectuoasă însoți dezvăluirea deosebitului personaj din Vestul Sălbatic. O pălărie de cowboy de dimensiuni liliputane era pusă într-o rână pe mica aură, o minusculă bandană îi era legată la gât, iar un lasou miniatural atârna de o aripă.

– Avea și cizmulițe, dar s-au dezintegrat cu mult timp în urmă, le explică Billie June cu vocea strangulată din pricina tristeții că nu aveau să mai sărbătorească alte Crăciunuri în casa aceea.

În dimineața aceea, Sloan își chemase soția și surorile în birou. Intraseră acolo cu ochii goi, dar uscați. Ieșiseră plângând, iar Daniel simți o greutate stranie în piept.

Capitolul 72

Joi, 20 septembrie, Nathan apăru la ușa groasă și cu balamale din fier a casei principale de la ferma Las Tres Lomas însoțit de Zak și de Todd Baker. Merseseră cu trenul până la Fort Worth, iar acolo închiriaseră un cal și o căruță în care descărcaseră dintr-un vagon echipamentul necesar pentru cartarea terenului de la Windy Bluff unde avea să fie amplasată instalația de foraj. Un mesaj telefonic fusese primit la Triple S, pentru ca Neal să fie anunțat despre sosirea lor, iar Samantha se decisese să-i întâmpine.

Todd fu evident surprins, deoarece se așteptase ca Neal Gordon să le deschidă ușa. Pe un ton oficial, pentru a-și ascunde stânjeneala din pricina răcelii care apăruse între ei, anunță:

– Am venit să ne apucăm de treabă, Sam. Ne vom duce să ne facem tabăra la Windy Bluff.

– Sper că nu înainte de a bea o cafea și a mânca unul dintre cornurile cu scorțișoară ale Silbiei, spuse ea adresându-i invitația lui Nathan.

– Ei bine, nu știu dacă avem timp, zise Todd. Deja avem o întârziere de unsprezece zile.

– Ah, Todd, e normal să apară întârzieri când se întâmplă niște lucruri mărunte precum un deces în familia patronului tău și un uragan, rosti cu acreală Samantha. În aceste condiții, cu siguranță că o întârziere de o jumătate de oră pentru o cafea și niște cornuri nu are mare importanță.

Nathan își drese diplomatic glasul și își scoase pălăria.

– Sună foarte tentant, Samantha. A fost o dimineață lungă. Acceptăm cu plăcere, nu-i așa, Todd?

– Presupun, zise Todd.

– Atunci, intrați în casă, îi invită Samantha. Și tu, Zak!

Bărbații și scuturară noroiul uscat de pe cizme și o urmară în salon.

– Îți mulțumesc pentru biletul plin de compasiune, îi spuse Nathan Samanthei. A însemnat mult pentru bunica și mai ales pentru tata. L-a citit de mai multe ori.

– Ar fi o prostie să întreb cum se simt? rosti Samantha conducându-i spre fotolii și canapea.

– Deloc. Se simt mai bine decât ar fi fost de așteptat, zise Nathan. Tragedia i-a apropiat și găsesc alinare unul la celălalt.

– Dar tu? Tu cum te simți, Nathan? întrebă Samantha cu blândețe.

– Mie și lui Zak ne este dor de ea. Își coborî privirea spre câine. Ăsta-i motivul pentru care l-am luat cu mine. Este... pierdut fără ea, iar eu n-am putut să plec și să-l las acolo.

– Firește că nu, rosti Samantha mângâind capul câinelui. Luați loc, iar eu mă duc s-o anunț pe Silbia că ați sosit.

Băuseră câte o cană cu cafea, iar Todd se ospătase serios din cornurile cu scorțișoară până să sosească Neal, chemat de Silbia, care îl adusese din hambar, după ce îi servise pe oaspeți.

– Trebuia să vii după mine în clipa în care au apărut, nici o secundă mai târziu, îi reproșase Neal menajerei.

– Scuze, *patrón!* Nu mi s-a părut nimic rău în a-i servi pe oaspeți mai întâi.

„Ei bine, mie mi se pare", se gândi Neal iritat, enervarea lui apărând din momentul în care Samantha insistase să-i întâmpine

ea pe cei doi. Sperase că va putea să împiedice conversațiile inutile dintre Nathan și fiica lui.

Neal se opri la ușa salonului, când îi văzu pe Samantha și pe Nathan vorbind încet, cu un câine la picioarele lor. Todd ședea țeapăn ceva mai departe, exclus, atitudinea lui strigând: „Hai să terminăm cu asta!" Din nou, ca niște șoareci ce reveneau să se ospăteze dintr-un animal mort de mult, vina începu să frământe conștiința lui Neal. Samantha îi spusese de pierderea recent suferită de Nathan, iar Neal văzuse cât de profund o afectase moartea fetiței. Venise călare la ferma Las Tres Lomas în dimineața de după ce aflase – ce bucuros fusese s-o vadă! – și începuse să plângă aproape imediat după ce începuse să-i povestească tragedia.

– Scumpa mea, zisese el, abia ai cunoscut-o pe copilă. De ce te afectează atât de mult?

– Nu știu... Nu-mi dau seama de ce, dar îmi pare atât de rău pentru Nathan și familia lui de parcă pierderea lor ar fi și a mea.

Neal se gândise că era normal să simtă asta. Fetița aceea era sora ei vitregă, iar Nathan, fratele ei geamăn. Sam și Nathan se formaseră în același pântec. Din nou, văzându-i împreună, se întrebă ce mână îi făcuse să se întâlnească acolo, în acea zi. Dacă n-ar fi fost scrisoarea doctorului Tolman sau dacă Samantha n-ar fi ridicat corespondența în acea zi, Neal Gordon habar n-ar fi avut că tânărul care ședea în casa lui și bea cafea cu fiica lui era fratele ei și că bărbatul care avea să facă forajul de la ferma lui era tatăl ei. N-ar fi suferit zilnic de teama chinuitoare că Samantha avea să afle și să-l disprețuiască pentru că știuse și nu-i spusese. Ce binecuvântare divină ar fi fost ignoranța! Își anunță prezența.

Todd sări în picioare, zâmbetul lui zicând: „Un aliat!" Neal strânse mâinile celor doi bărbați, cu căldură pe a lui Nathan, cu răceală pe a lui Todd.

– Ei bine, băieți, sunteți gata să vă duceți la Windy Bluff?

– Da, domnule! Abia așteptăm!

Samantha îi zâmbi lui Nathan și arătă spre coșul cu cornuri.

– O voi ruga pe Silbia să le împacheteze și le voi lua cu mine.

Uimit, Neal întrebă:

– Unde le vei lua?

Samantha răspunse:

– Merg și eu. Vreau să văd unde va fi pusă platforma.

– De ce?

– Deoarece doresc să mă asigur că va fi respectată promisiunea de a se fora cât mai departe de locul unde am descoperit craniul dinozaurului, îi explică Samantha. Ai vreo obiecție?

Neal rosti pe un ton inocent:

– Nici una. Absolut nici una.

„La naiba!" se gândi el.

Daniel era posomorât. Se supărase pe șeful lui. În loc să-l trimită la Triple S, cu Nathan și Todd, îi ceruse ca, în acea dimineață, să însoțească la Beaumont un transport cu instrumente de foraj pentru a înlocui echipamentul pierdut la Spindletop în timpul uraganului. „Pe toți dracii!" Era despărțit de Billie June de patru zile deja, fiindcă o lăsase acolo duminică, atunci când se întorsese la Dallas. Se minuna de el însuși. În trecut, s-ar fi bucurat de absența ei din oraș. Ar fi fost liber să se bucure de plăceri mai lascive, însă acum nu mai avea chef de ele. Îi era dor de Billie June și de serile petrecute în fața șemineului din salonul familiei Singleton. Casa ei îi oferise unica ocazie din viața lui de până atunci de a afla cum era să ai o familie și un cămin. În plus, Billie June păruse a nu se simți bine, iar el era îngrijorat din pricina ei. Îi telefonase în fiecare zi și o încurajase să se ducă la un doctor, însă ea îl asigurase că nu era nimic în neregulă cu sănătatea ei, doar că era deprimată din pricina viitorului fermei Triple S.

– Nu știu ce vom face, unde ne vom duce, spusese ea.

Nenorocirea ca acea fermă străveche, locul unde se născuse Billie June, să-i fie luată familiei începuse să-l frământe rău. Singleton mai avea nouă zile în care să strângă banii, iar dacă nu reușea, ferma Triple S era pierdută. El și familia lui practic aveau să ajungă pe străzi. El și Samantha se puteau muta în casa de la ferma Las Tres Lomas – pe bătrânul Gordon l-ar fi încântat asta! –, dar unde aveau să se ducă Millie May și Billie June? Ce avea să se întâmple cu lucrurile din casă, cu comorile familiei lor?

Așadar, prea întristat ca să se ducă în apartamentul lui gol, în ultimele trei seri lucrase până târziu la planșeta de proiectare, pentru a definitiva capătul de erupție, dispozitivul care regla debitul petrolului ce țâșnea din pământ. Patentul fusese acordat deja, iar el spera că dispozitivul avea să se fabrice la timp pentru a fi folosit la sonda de la Windy Bluff. Dacă da, Samantha avea să fie încântată. Daniel era la fel de convins ca Todd că acolo exista un mare zăcământ de petrol.

În vreme ce aranja lucrurile pe planșetă înainte de a pleca acasă pentru a-și face bagajul, privirea lui Daniel căzu pe desenele sale.

O idee îi veni brusc, ca o lovitură de ciocan. Se uită la schița capătului de erupție și simți cum o bucurie pură îl străbătu ca un curent electric. „Pe toți dracii!" Credea că tocmai găsise o cale de a salva Triple S! Ieși din atelier și se îndreptă grăbit spre biroul șefului său.

În acea după-amiază, o cutie pentru conserva de fasole verde fu livrată curatorului de la Muzeul Național de Istorie Naturală din New York. Nu exista nici o adresă de retur. Curatorul deschise cutia și scoase un obiect învelit în prosoape, pe care îl studie cu gura căscată de surprindere. Era o fosilă pe care o identifică imediat ca fiind botul și maxilarul unui dinozaur.

– De unde a venit asta? îl întrebă el pe angajatul care i-l pusese pe birou.

– N-aș putea să vă spun, domnule, răspunse acesta, dar este o descoperire rară, nu-i așa?

În San Francisco, California, pe Canal Street 505, poștașul băgă corespondența locatarilor prin fanta cutiei poștale și, intenționat, lăsă capacul să se trântească cu putere. Zgomotul fu suficient pentru a o trezi pe văduva de alături din somnul de după-amiază, însă era obișnuită cu asta. Poștașul simți miros de fursecuri abia scoase din cuptor. Se opri înainte de a coborî scările, chipurile pentru a sorta scrisorile pe care urma să le livreze altor case de pe stradă. Imediat, auzi din casă pași care se apropiau și zâmbi. Ca de obicei, strategia lui dăduse rezultate. Stăpâna casei deschise ușa.

– Bună ziua, domnule Kilburn, îl salută ea, modul cum rosti „r"-ul dezvăluindu-i originea irlandeză. Ați venit la țanc pentru fursecurile mele cu ciocolată, preferatele domnului Mahoney.

Bridget Mahoney pomenea mereu numele soțului ei când îi oferea tratații poștașului, pentru ca acesta să nu uite că era o femeie măritată. O dată la două zile, la acea oră a după-amiezii, făcea fursecuri sau prăjituri, iar poștașul avea grijă să livreze corespondența imediat după ce tava era scoasă din cuptor.

– O, nu vreau să vă deranjez, obiectă el, ca de obicei.

– Aiurea! Așteptați aici, să vă aduc câteva.

– Atunci, dați-mi voie să vă scot corespondența din cutie, spuse poștașul, ca întotdeauna. N-am vrea să vă zgâriați mâna în metalul ăla, nu-i așa?

Când doamna Mahoney se întoarse, făcură schimb de daruri.

– Văd că aveți o scrisoare din Texas, datată 13 septembrie, cu șapte zile în urmă, rosti poștașul și mușcă dintr-un fursec. E uimitor că a ajuns, având în vedere distrugerile suferite de sistemul feroviar din cauza uraganului.

– Nu cunosc pe nimeni în Texas care să-mi scrie, spuse gânditoare Bridget Mahoney uitându-se la adresa expeditorului.

– Aș zice că scrisul e frumos. Ei bine, mă duc la treaba mea, spuse poștașul. Mulțumesc pentru fursecuri. Sunt delicioase, ca întotdeauna.

Bridget nu băgă în seamă complimentul. Cu atenția în continuare îndreptată asupra adresei expeditorului, se așeză pe leagănul de pe veranda căsuței cu etaj, de care se mândrea și care fusese cumpărată din câștigurile obținute de bărbatul ei din afacerea cu feribotul, începută când soții Mahoney veniseră în San Francisco, în 1885.

Poștașul tocmai urca scările spre veranda casei văduvei, aflată alături, când o auzi pe doamna Mahoney țipând:

– Fie Cerul binecuvântat!

Capitolul 73

Era sfârșitul unei zile lungi. Scurta reapariție a verii se isprăvise. Soarele își retrase căldura și începu să coboare pe cer, amenințând că a doua zi avea să aducă toamna rece și vântoasă. Nici unul dintre cei care plecaseră dimineață spre locul forajului – Samantha, Neal, Nathan, Todd – nu făcuse pauză pentru a mânca sau a se odihni. În primul rând, descărcaseră din căruță echipamentul necesar pentru începerea forării, apoi cei de la Waverling Tools se apucaseră să marcheze locurile pentru batal, latrine și șanțul pentru conducta până la izvor.

Samantha urmărise cu îngrijorare alegerea amplasamentelor pentru rezervoarele de stocare a petrolului, a motorului cu abur portabil și a cazanului, pentru drumul de acces și tabăra echipei, uneori exprimându-și părerea că alte locuri ar fi mai bune.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Sam, lasă-i pe oameni să-și facă treaba! se plânse Neal.

– Tati, nu mă amestec în treaba lor. Mă asigur că respectă clauza din contract care stipulează că trebuie să ne menajeze pământul cât mai mult posibil.

Samantha dorise să afle totul despre operațiunile de forare, de la săparea găurii în care avea să fie instalată turla (din câte înțelesese, mai întâi avea să fie cimentată, ceea ce se numea „ancoraj de suprafață") până la funcționarea fiecărei părți a mașinăriei folosite pentru a penetra scoarța Pământului în vederea extracției petrolului. Nici un termen necunoscut folosit de Nathan și Todd nu scăpase fără ca ea să ceară a-i fi explicat.

– Ce este o placă de acoperire?

– Este o placă de un metru și jumătate lungime trasă de două animale de povară pentru a aduce pământul peste o conductă pusă într-un șanț.

– Ce înseamnă „prima sapă"?

– Prima dată când sapa intră în pământ. Cu alte cuvinte, ziua când începe efectiv forarea.

În cele din urmă, încheiară treaba pe ziua aceea.

– Ar fi cazul să instalăm corturile, îi strigă Nathan lui Todd.

– Imediat, răspunse Todd.

Aflată în apropiere, Samantha auzi schimbul de cuvinte.

– Nathan, e prea târziu ca să mai instalați corturile în seara asta. Tu și Todd puteți sta la Triple S. Avem destul loc și pentru voi, și pentru Zak.

Ochii lui Nathan se îndreptară spre Todd, care studia perimetrul de 100 de metri pătrați împrejmuit cu sârmă, unde avea să fie pusă platforma care urma să susțină turla sondei. Nathan nu pomenise nimănui de suspiciunile sale că Todd era responsabil pentru furtul fosilei găsite de Samantha și nici nu avea de gând s-o facă dacă geologul nu-i dădea încă un motiv. Todd nu mai era în relații foarte bune cu șeful lui, deoarece acesta se îndoia că aparatul de fotografiat al Samanthei nu ajunsese la sediul din New York al companiei Kodak din vina serviciului poștal american. Așa că Trevor Waverling avea să fie atent în privința lui tot restul perioadei cât Todd va lucra pentru el. Iar schimbarea părerii lui în privința faptului că descoperirea Samanthei era craniul unui dinozaur – trădarea ei pentru propriul folos – pusese capăt îndelungatei lor prietenii, ruptură pe care Nathan simțea că geologul o regreta profund. Așadar, în opinia lui Nathan, se făcuse dreptate într-o oarecare măsură, fără ca intervenția lui să fie necesară. Totuși, nu o putea supune pe Samantha neplăcerii companiei lui Todd doar pentru că ea dorea să fie ospitalieră cu el și Zak. Deschise gura pentru a răspunde, dar Neal i-o luă

înainte, cu un „nu!" hotărât, atât de surprinzător de sonor, încât îi atrase atenția lui Todd.

Cu răbdarea pe cale să i se isprăvească, Neal auzise invitația în timp ce se apropia pentru a pune capăt discuției dintre Nathan și fiica lui. Deja exasperat că ea stătuse acolo întreaga zi, în loc să se întoarcă la Triple S, pentru ca el să-și poată vedea de treburile pe care le avea la fermă, țipase înainte să apuce a gândi.

– Adică... tocmai veneam să vă invit pe tine și pe Todd să stați la mine în noaptea asta, Nathan. M-am simțit al naibii de singur săptămâna trecută, izolat de toată lumea, așa că mi-ar face plăcere să am companie. Am putea să luăm cina, să bem puțin burbon și să jucăm cărți.

– Este foarte amabil din partea dumneavoastră, domnule Gordon, dar, după cum vedeți, am câinele cu mine, iar el... ăăă... stă cu mine noaptea.

Neal flutură o mână.

– La naiba, și el e bine-venit. Nu mă deranjează să am un câine în casă.

Samanthei nu-i veni a crede ce auzise. Tatăl ei niciodată nu îngăduia câini în casă. În acea dimineață, când îl zărise în salon, se temuse că avea să-l dea afară în mod nepoliticos, iar când negociaseră contractul, refuzase cu hotărâre să-i hrănească și să-i adăpostească pe Nathan, Todd și Daniel, care formau echipa de supraveghere. Aceste uimitoare și bruște schimbări ale părerilor începeau s-o îngrijoreze foarte tare. Todd se apropiase de ei, chipul luminându-i-se la auzul propunerii lui Neal de a înnopta la el, și rosti nerăbdător:

– Nathan, aș spune că e mult mai bine decât să dormim pe pământul rece și să mâncăm fasole și mai rece.

– Atunci, așa rămâne, zise Neal. Luați-vă lucrurile care vă trebuie și să pornim spre casă.

– Tati, noi te așteptam la cină în seara asta, spuse Samantha. A trecut ceva vreme de când fetele nu te-au mai văzut.

– Mulțumesc, scumpo, dar ar fi prea târziu ca să mă întorc acasă călare, după aceea. Haideți, băieți!

Și mai uimită, Samantha acceptă obișnuitul sărut pe obraz. Indiferent cât de târziu, tatăl ei nu se temuse niciodată să se întoarcă acasă pe întuneric, de la Triple S.

În dimineața următoare, îmbrăcat în costumul de duminică cel mai bun, cu picioarele încrucișate și cu melonul pe genunchi, Daniel

aștepta la recepție ca Noble Rutherford să-l primească. Își curățase unghiile mai bine decât de obicei (Billie June era obsedată ca unghiile să fie curate) și era conștient că recepționera – și ea atrăgătoare – îl privea admirativ, dar se străduia afectată să nu lase a se vedea. Daniel trebuia să recunoască. Era un tip arătos, opinie cu care majoritatea femeilor erau de acord, ceea ce însă nu părea s-o deranjeze pe Billie June. Oricare altă femeie banală curtată de un bărbat mai tânăr și atât de atrăgător ca el s-ar fi simțit amenințată și nesigură la apariția unei femei frumoase în preajma iubitului ei, dar nu și Billie June. Dacă se afla lângă el, lua o revistă și, fără a fi nici măcar o clipă neliniștită, o lăsa pe respectiva să-l privească. Sau, în orice caz, nu lăsa să i se vadă neliniștea. Nimeni pe lume nu avea mai multă mândrie decât Billie June, și tocmai acela era motivul pentru care el se afla acolo.

O sonerie de pe peretele din spatele ei țârâi.

– Domnul Rutherford vă poate primi acum, îl anunță recepționera.

Daniel merse pe urma șoldurilor unduitoare până în luxosul birou al bancherului, copleșitor prin eleganța lui ostentativă. Ezitând evident, Noble se ridică de la biroul de proporții gigantice și îi întinse o mână moale, dar nu se osteni să-și încheie haina. Întâmpinarea abia civilizată stârni furia lui Daniel. Noble Rutherford era în fruntea listei genului de oameni pe care îi disprețuia cel mai tare. Cum de putuse crede vreodată că Sloan Singleton era la fel ca el? Noble se așeză din nou și îi făcu semn lui Daniel să ia loc.

– Lane, trebuie să spun că sunt uimit. De ce mi-ai cerut o întrevedere particulară? Dacă dorești un împrumut, sunt sigur că unul dintre funcționarii mei te poate ajuta.

– Nu mi-ar putea oferi împrumutul pe care îl doresc, domnule Rutherford.

– Oh? Dar ce fel de împrumut dorești?

– Nu ce fel. Ci al cui.

– Pardon?

– Nu vreau să împrumut bani, ci să răscumpăr unul făcut la această bancă, domnule Rutherford. Este în interesul dumneavoastră să mi-l vindeți, și nu e un joc de cuvinte.

Noble Rutherford îl privi surprins pe Daniel.

– Al cui împrumut dorești să-l răscumperi?

– Al lui Sloan Singleton.

*

În după-amiaza aceea, călare pe un cal închiriat, Daniel se duse la Triple S. Nu se îndreptă spre casa principală, ci îl întrebă pe unul dintre văcari unde îl putea găsi pe șeful lui. Omul îi spuse că în sala de mese.

Îl găsi pe omul pe care dorise să se răzbune așezat alături de bucătarul fermei și bând cafea. Sloan era tras la față de îngrijorare și părea îmbătrânit. Daniel intră fără zgomot în sala de mese și îl lăsă pe bucătar să-și termine cuvintele furioase înainte de a-și anunța prezența. Se părea că bucătarul încă fierbea din pricina unui mister întâmplat cu o săptămână în urmă. Cineva intrase prin efracție în cămară în timpul nopții și luase o cutie de carton în care fuseseră conserve de fasole.

– Cine ar fi putut să fure o cutie, să lase conservele pe podea și să mă lase fără jumătate din prosoape? se răsti bucătarul. Inițial, am crezut că acea cutie și prosoapele au fost luate pentru a face un culcuș pentru niște pisoi sau cățelușI, dar nu mai avem așa ceva de ani în șir. În plus, tot ce ar fi trebuit să facă oricare dintre băieți ar fi fost să-mi ceară.

– Într-adevăr, e un mister, confirmă Sloan. Se uită peste umăr și îl văzu pe Daniel în spatele lui. Ce cauți aici? Billie June a zis că astăzi te duci pe coastă.

– Am avut o treabă în Fort Worth, rosti Daniel chicotind în sinea lui. O treabă care te privește. Am putea vorbi în particular?

Sloan se uită la bucătar, care se ridică de la masă și se îndepărtă.

– Ia loc, Lane! O treabă care mă privește? Cum așa?

– Ei bine, mai întâi citește asta, spuse Daniel și îi dădu lui Sloan un plic din care acesta scoase o foaie de hârtie.

Pe măsură ce citea, gura lui Sloan începu să se caște încet. Se uită neîncrezător la Daniel.

– Ce-i asta? Scrie că împrumutul meu la Rutherford City Bank a fost achitat integral.

– Așa este.

– Dar... nu înțeleg. Cum s-a întâmplat? Și ce legătură ai tu cu această notificare?

– Asta te va lămuri.

Daniel scoase un document legal din alt plic și îl împinse pe masă spre Sloan. Sloan îl citi și închise ochii pentru câteva clipe. Clătină din cap și își strânse buzele – o exprimare clară și dureroasă a sentimentelor lui. Ar fi trebuit să se aștepte la așa ceva, iar acum era prea târziu. Deschise ochii, se uită la Daniel și rosti cu o voce resemnată:

– Tu ai achitat împrumutul. Triple S îți aparține.

Daniel se întinse pentru a lua actul de proprietate.

– Așa se pare.

Chipul lui Sloan căpătă culoarea granitului.

– Asta ai urmărit tot timpul, să pui mâna pe ferma mea, nu-i așa?

– Ei bine, asta mi-a fost intenția la început. Cu toate astea – Daniel își frecă gânditor ceafa –, m-am răzgândit. Îmi doresc altceva de la tine. În schimbul acestui lucru, sunt dispus să-ți înapoiez ferma fără nici o altă condiție și fără a mai vorbi vreodată despre acest lucru.

– Pentru Dumnezeu, ce anume dorești?

– Să-mi dai binecuvântarea ta când o voi cere pe Billie June de soție.

Capitolul 74

– Cum ai reușit? întrebă Billie June din brațele lui Daniel.

– I-am oferit șefului meu toate drepturile asupra capătului de erupție în schimbul banilor pentru a achita împrumutul fratelui tău, răspunse Daniel. Chicoti. Ticălosul ăla răzbunător de Noble Rutherford a fost încântat să accepte. Credea că îmi doresc să mă răzbun pe Sloan Singleton chiar mai mult decât el. Daniel imită vocea afectată a bancherului: „Lane, îmi voi refuza plăcerea executării silite și ți-o voi ceda ție. În felul acesta, nu se va putea spune că am luat Triple S pentru a răzbuna faptul că Sloan mi-a insultat fiica. Oricum, de ce aș vrea o fermă, mai ales una în pragul ruinei?"

Billie June chicoti.

– Știi la ce ai renunțat, nu-i așa? rosti ea lipindu-și obrazul ud de pieptul cămășii lui Daniel.

– Îmi voi recupera banii. Am în minte proiectul unei sape rotative, plus alte câteva idei despre niște instrumente de foraj revoluționare și oricum mi-au rămas destui bani ca să-ți cumpăr un inel frumos. Desprinzând-o de el, Daniel o rugă: Acum, te duci la un doctor?

Billie June suspină și se cuibări din nou în brațele lui.

– Mă duc, dar știu ce e cu mine.

– Știi? Ce este?

– Sunt însărcinată, rosti Billie June.

Două săptămâni mai târziu, Billie June și Daniel se căsătoriră în cadrul unei ceremonii civile, oficiată de un judecător care era vechi

prieten de familie al Singletonilor. La eveniment participară numai Samantha, Millie May și Sloan, care îi fu cavaler de onoare lui Daniel, însă noul său cumnat goli cuferele fermei pentru a plăti petrecerea extravagantă care avu loc după aceea, organizată de Millie May și Samantha. Aceasta se ținu în sala de recepție de la Opera House, un monument al tranziției Fort Worth-ului de la un oraș al crescătorilor de vite la unul modern, care se dovedi ideală pentru numeroșii oaspeți. Fură invitați Grizzly și Wayne, Claude Chandler, lucrătorii de la Triple S, cohorta de activiste ale lui Billie June și Millie May, noii prieteni ai lui Daniel de la Waverling Tools, inclusiv șeful lui, plus mulți dintre cei care participaseră la nunta lui Sloan și a Samanthei. Numele lui Anne Rutherford fu exclus, iar Todd Baker refuză invitația.

Pe banca din parc, Leon studie scrisoarea de la Randolph, căutând informațiile ascunse printre rânduri. Scrisoarea purta data de 10 octombrie, ceea ce însemna că fusese scrisă cu șaptesprezece zile mai devreme, însă data poștei era 23 octombrie. Era ca și cum, după ce scrisese scrisoarea, Randolph se răzgândise în privința expedierii ei, dar o păstrase până când ceva îl făcuse s-o trimită. Scrisul lui, de obicei ferm și drept, era puțin înclinat, iar punctele păreau inegale. Unele „i"-uri aveau codițe, de parcă mâna îi alunecase. Conținutul se referea foarte puțin la cursuri, note, profesori și prieteni, vești pe care Millicent le aștepta cu sufletul la gură. Acea ultimă scrisoare conținea rugămințile lui Randolph de a i se trimite bani în plus.

Leon nu putea înțelege. Ca părinți ai unui student aflat în primul an la Universitatea Columbia, primiseră de la Biroul de contabilitate al universității o listă cu cheltuielile școlare și costurile estimative. Millicent deschisese un cont pe numele lui Randolph la banca din campus, în care depusese toată suma, plus bani pentru cheltuielile personale, lunar adăugând ceva la ei. Când Randolph scrisese scrisoarea prin care cerea alți bani, luna octombrie abia începuse. Cum fusese posibil să rămână fără bani atât de repede?

„Vreau să intru într-o frăție și trebuie să plătesc în avans taxa de intrare", scria el. „Am primit propuneri de la cele mai importante frății din campus, fără ca măcar să mă arăt interesat de ele, iar asta spune multe despre părerea pe care o are lumea despre mine. Mamă, ai fi foarte încântată pentru că membrii lor sunt fii de magnați, diplomați, lideri politici de vază și alții asemenea. Nu strică să fiu în relații bune cu ei. Cine știe cum mi-ar putea influența viitorul? "

„Ticălos mic și pompos", se gândi Leon. Needucat cum era, nu știa ce erau frățiile de la o universitate, însă își putea imagina din context și i se părea că ceva era putred. Randolph nu fusese deloc popular printre colegii lui de la școala din Gainesville. Cum ar fi fost posibil ca arogantul fiu al unui modest fermier dintr-un mic orășel texan să fie solicitat a intra într-o fraternitate ai cărei membri erau odrasle de magnați și diplomați? Pe lângă creier, trebuia să ai și o personalitate atrăgătoare, ceea ce lui Randolph îi lipsea cu desăvârșire.

– Oh, Leon, asta am sperat pentru fiul nostru! se entuziasmă Millicent când citi scrisoarea. Firește că îi vom trimite banii!

Leon se întrebă ce-i veni să-l includă și pe el în asta. Soția lui se consulta uneori cu el în privința cheltuielilor, dar ea avea ultimul cuvânt. Erau banii ei, iar pe cecuri era trecut numele ei. Fără ca ea să știe, el încă avea un cont la o bancă din oraș, la care adăuga din când în când câte ceva din banii de cheltuială.

– Millicent, trebuie să fim chibzuiți cu banii, o sfătui el. Banii obținuți din vânzarea fermei nu sunt nelimitați. Ce te vei face când vei rămâne fără ei?

– Nu vom rămâne fără bani, se răsti ea. Până să... se împuțineze, Randolph va fi în măsură să ne ajute.

Leon își făcea griji și pentru că fiica lui înșela așteptările lui Millicent. Intrase la academia de fete din Denton și nu dusese deloc lipsă de curtezani, confirmând calculele maică-sii. Totuși, în ultima vreme, scrisorile de la ea le dădură părinților ei impresia că nu mai era interesată de ei, ci își îndreptase atenția către învățătură.

– Ce-o fi apucat-o? îl întrebase Millicent. Niciodată, n-a dat doi bani pe studii.

Leon ar fi putut să-i dea un răspuns, dar n-o făcu. Bănuia ce se petrecea. Cu ocazia unei recente vizite făcute de unul singur în Denton, ca să-i ducă lui Lily niște lucruri de-acasă, ei doi avuseseră ocazia să stea de vorbă. Fiica lui îi mărturisise mereu lucrurile pe care nu i le putea spune mamei sale. La câte un frappe delicios pe care le băură într-o cafenea, ea îi povestise despre admirația pe care o avea pentru șeful Catedrei de istorie, pe care Leon și Millicent îl cunoscuseră când Lily se înscrisese la școală.

– Este foarte deosebit și foarte educat, rostise entuziasmată Lily.

De asemenea, era necăsătorit, frumos, nu cu mulți ani mai în vârstă decât ea și foarte potrivit dacă o fată își dorea atenția cuiva care avea o profesie ce ar fi urmat să-i asigure o sărăcie cu pretenții. Probabil că pasiunea lui Lily față de acel bărbat era împărtășită de toate

colegele ei de la academie și nu era altceva decât o dragoste de liceană care avea să treacă până la următoarea lună nouă. Leon se gândi că nu avea rost s-o îngrijoreze pe mama ei cu acea idilă care dusese la îmbunătățirea notelor fiicei lor.

Leon suspină. Îi era tare dor de zilele în care se ocupase de fermă. În ciuda incertitudinilor legate de ele, recoltele erau mult mai ușor de crescut decât copiii.

Bridget Mahoney reciti scrisoarea de răspuns, care purta data de 27 octombrie 1900, la cea trimisă de Samantha Gordon. Îi luase o lună să se decidă dacă să-i răspundă. Sărmana fată își exprimase îndoiala că scrisoarea avea să ajungă la ea și probabil că renunțase la speranța că va primi un răspuns. Bridget se frământase mult în privința obligației morale pe care o avea față de copila nou-născută pe care o luase la sânul ei cu 20 de ani în urmă, acum ajunsă femeie în toată firea. Oare era bine să păstreze ascunse circumstanțele nașterii ei și să lase fără răspuns întrebările Samanthei Gordon?

Conform scrisorii tinerei femei, aterizase pe un pat de trandafiri. Fusese crescută de un cuplu care o iubea din toată inima, iar ea își iubea nespus de mult părinții adoptivi. Îi îndepliniseră toate dorințele, iar ei nu-i lipsise niciodată nimic. Iar acum, era măritată cu bărbatul pe care îl iubise toată viața ei. Locuia într-o casă confortabilă, la ferma soțului ei, și se bucura de compania celor două surori ale lui, pe care le considera ale ei. Îi scrisese scrisoarea nu fiindcă simțea că viața ei era incompletă, ci pentru că dorea a-și satisface curiozitatea, iar Bridget Mahoney era ultima legătură cu trecutul ei. Știa Bridget cine erau părinții ei și dacă mai trăiau? Știa dacă avea frați sau surori? O putea lumina în privința motivului pentru care fusese dată spre adopție? Samantha ar aprecia foarte mult orice detalii i-ar putea da Bridget în legătură cu nașterea ei. Bridget nu trebuia să-și facă griji că ar bârfi sau că informațiile ei ar face rău cuiva dintre cei implicați. Trebuia să aibă încredere în Samantha în această privință.

Bridget se întrebă dacă chiar putea avea încredere. Ce planuri ar strica dacă divulga informațiile pe care le cunoștea? Discutase despre asta cu domnul Mahoney, care, după cum se așteptase, îi spusese:

– Dragă, fă cum crezi că e mai bine.

În cele din urmă, se gândi că cel mai bine era să răspundă cu sinceritate la scrisoarea Samanthei, iar cei cu planurile stricate n-aveau decât să se descurce. Bridget se simți mândră de răspunsul ei.

Dragă domnișoară Gordon,

Am primit scrisoarea dumitale din 13 septembrie și îmi exprim speranța că dumneata și familia dumitale ați fost cruțați de nenorocirea uraganului care a lovit Galvestonul.

Te-ai născut la 23 martie 1880, iar părinții sunt Leon și Millicent Holloway. Aceștia locuiesc la o fermă de grâu din Gainesville, Texas. Nu știu dacă mai trăiesc. Împreună cu tine s-a născut fratele tău geamăn. Dintr-un motiv pe care nu-l cunosc, mama ta a refuzat să vă păstreze pe amândoi și i-a cerut tatălui dumitale să-l dea pe unul dintre copii. Incapabil să aleagă, domnul Holloway s-a întors cu spatele la masa pe care stăteau bebelușii și a arătat cu degetul peste umăr. Cel arătat cu degetul a fost geamănul păstrat. Degetul lui l-a arătat pe fratele dumitale. Apoi tatăl dumitale mi te-a dat pentru a te duce la cel pentru care lucram, doctorul Tolman, un medic foarte bun, din Marietta, teritoriul Oklahoma. După câteva zile, el te-a dat unui cuplu care nu avea copii din Fort Worth, Texas, cei care îți sunt părinți acum.

Asta-i tot ce știu. M-am întrebat adesea ce s-a întâmplat cu fetița pe care am hrănit-o la pieptul meu, fiindcă mama ei a refuzat s-o alăpteze, și nu pot să-ți spun cât de bucuroasă sunt că ai supraviețuit și că ești fericită.

Fie ca Dumnezeu să vă binecuvânteze de-a pururi pe tine și pe toți cei dragi!

Cu sinceritate,

Bridget Mahoney

Bridget se gândi că era cu adevărat o scrisoare foarte bună. Scurt, la obiect și sinceră. Se abținuse s-o judece pe mama copilei. Era mai bine ca fiica ei să facă asta.

Capitolul 75

În dimineața zilei de 27 octombrie, Daniel primi la Triple S un telefon de la Trevor Waverling, care îi cerea să ia trenul și să se ducă în Beaumont, Texas. Frații Hamill începeau să foreze la Spindletop,

în acea zi, iar Daniel trebuia să se asigure că echipamentul companiei funcționa bine.

– Simțiți că va fi bine cu acest foraj, domnule Waverling? întrebă Daniel.

– Da, simt că va fi bine, răspunse șeful lui.

– Eu sper că va fi bine cu cel de la Windy Bluff, spuse Daniel.

– Să sperăm că vom avea două victorii.

Când le împărtăși aceste informații, la micul dejun, Samantha ascultă cu o oarecare tristețe, gândindu-se la schimbările care aveau să aibă loc în casă la sfârșitul toamnei. Frecventele șederi ale lui Daniel și, implicit, ale lui Billie June la Triple S aveau să se sfârșească. Lucrările forajului de la Windy Bluff avansau rapid sub competenta comandă a unui bătrân sondor pe nume Jarvis Putnam. Turla fusese înălțată și toate mașinăriile zumzăiau făcându-și treaba. După întoarcerea de la Beaumont, Daniel avea să-și reia munca de proiectare la Waverling Tools. Șeful lui venise cu ideea unei noi pompe pentru nisip și voia ca Daniel să realizeze proiectul.

Sarcina lui Billie June era suficient de avansată pentru a ridica întrebarea dacă nu era mai bine să stea la Triple S, în loc să rămână singură în apartamentul lui Daniel cât acesta era la serviciu. Însă viitorii părinți deciseră să nu se despartă, așa că și Billie June avea să plece peste o săptămână. Millie May se calificase pentru studierea avansată a picturii în acuarelă la Muzeul de Arte Frumoase din Houston și avea să plece în curând pentru a doua etapă a îndeplinirii visului ei de-o viață de a deveni artistă. Nathan Holloway și Todd Baker plecaseră de mult, pentru a îndeplini noi sarcini. Simțindu-i deprimarea, Millie May întrebă:

– Samantha, când se va întoarce Sloan?

– La începutul săptămânii viitoare, spuse ea. Voi ști când voi vedea un nor de praf la orizont.

Pământul se uscase și era plin de praf. Conform capriciilor Mamei Natură, nici un strop de ploaie nu atinsese solul de la mijlocul lunii septembrie, când furtuna pricinuise distrugeri până departe spre nord, în amontele râului Red, unde păștea cireada din tabăra La Paloma. O epidemie de la fermă îi băgase pe aproape toți lucrătorii de la fermă în spitalul din Gainesville, iar Sloan se dusese cu Neal să mâne vitele supraviețuitoare dincolo de râu, pentru a fi urcate în tren și duse la piață. Neal se gândea să vândă La Paloma. Dintr-un anumit motiv, locul acela nu-i mai plăcea, așa că avea de gând să caute potențiali cumpărători cât era în zonă.

Billie June mângâie compătimitoare brațul Samanthei.

– Ne pare rău că te lăsăm singură.

– Ei bine, cel puțin există o rază de soare care răzbate prin acest nor sumbru, rosti Samantha. Luni se va instala o linie de telefon la ferma Las Tres Lomas. Așa că voi putea să vorbesc mereu și cu tata, și cu mama.

„Tata... mama." Samantha era bucuroasă că nu-i spusese lui Sloan despre scrisoarea pe care i-o scrisese lui Bridget Mahoney, pe la mijlocul lunii septembrie. Nu fusese returnată, dar nici nu primise un răspuns la ea. Sloan ar fi fost îngrijorat din pricina reapariției curiozității ei. Nu avea deja familia dorită? În curând, aveau să fie mătușă și unchi. Urma să apară un bebeluș în familie. Nu erau ei toți destui pentru ea? Până să plece Sloan cu tatăl ei, Samantha deja acceptase că firava legătură cu trecutul, care i-ar fi putut oferi răspunsuri în privința nașterii ei, nu mai exista.

Samantha își petrecu prima parte a săptămânii următoare ajutându-le pe Billie June și Millie May să-și facă bagajele. Joi, în prima zi de noiembrie, cele două surori aveau să plece împreună cu trenul spre Dallas, după care Millie May urma să se ducă la Houston. Pentru a sărbători plecarea, se duseră în Fort Worth cu o zi mai devreme, pentru a sta cu Estelle și a lua prânzul împreună a doua zi, apoi, în drum spre casă, Samantha avea să-și lase cumnatele la gară. În timpul prânzului din Fort Worth, Estelle o rugă pe fiica ei să mai rămână o noapte.

– Pari obosită, dragă. Ți-ar prinde bine un somn bun și răsfățul mamei tale iubitoare.

Samantha se gândi la asta, dar se aștepta ca Sloan să se întoarcă în ziua aceea sau a doua zi, plus că avea treabă la fermă. Era un vițel care nu accepta să fie hrănit cu biberonul decât de ea și trebuia să treacă pe la ferma Las Tres Lomas pentru a vedea cum mergeau treburile acolo. În timp ce le făcea cu mâna surorilor, care își fluturau batistele la geamul compartimentului, Samantha aproape că se decise să nu treacă pe la poștă. Se simțea obosită, ceea ce nu-i era caracteristic, și nu avea nici un chef să mâne prin traficul din oraș calul care trăgea căruța. Când va ajunge în Las Tres Lomas, o va ruga pe Silbia să ia și corespondența sa în ziua când se va duce s-o ia pe a tatălui ei. El va dori ca, la sosire, s-o găsească pe birou. Însă exact când se hotărî să se îndrepte spre casă, Samantha se răzgândi. În ziua aceea era posibil să vină catalogul de la Sears, Roebuck & Co., iar ea era nerăbdătoare

să vadă care erau ofertele pentru Crăciun și să comande ce dorea cât mai repede, pentru a primi lucrurile la timp.

O jumătate de oră mai târziu, prima senzație care apăru după ce își reveni oarecum din șoc fu de ușurare că se decisese să-și ia corespondența, deoarece găsise în cutia ei o scrisoare cu ștampila de California, cea care o expediase fiind Bridget Mahoney. Dacă nu s-ar fi dus la poștă în acea zi, scrisoarea pe care o ținea în mână ar fi fost interceptată de tatăl ei.

– Nathan, ești căutat la telefon de o rudă de-a ta pe nume Leon Holloway. Sună cu *taxă inversă*, rosti domnișoara Beardsley.

Încruntarea ei și accentuarea cuvintelor „taxă inversă" exprimau clar dezaprobarea ei față de angajații care se așteptau ca firma să dea bani pentru cheltuielile lor personale. Nathan se simți străbătut de un fior de neliniște. Leon n-ar fi sunat decât în caz de urgență.

– Este tatăl meu vitreg. Fă-mi legătura și scade banii din salariul meu, spuse el.

Leon începu prin a-și cere scuze că îl deranja pe Nathan la serviciu și pentru că lăsase cheltuiala în seama lui, dar Nathan îl întrerupse:

– Nu-ți face griji în privința asta. Ce s-a întâmplat?

– Este vorba de fratele tău, Randolph. Are necazuri la Columbia.

– Ce fel de necazuri?

– Mă tem că... a căpătat un obicei prost. A ajuns să frecventeze localurile unde se fumează opiu. N-a mai fost la cursuri de peste o lună. Ieri, am primit de la școală o scrisoare prin care ne-au informat despre absențele lui și despre faptul că a pierdut bursa. De asemenea, o fată pe care a cunoscut-o ne-a scris pentru a ne spune că ar trebui să ne ducem să-l luăm înainte de a ajunge și mai rău decât este deja. Vrei să-ți citesc scrisoarea? N-aș vrea să coste prea mult convorbirea asta interurbană.

– Citește-mi-o, îi ceru Nathan.

După ce isprăvi scrisoarea, Leon rosti:

– Mama ta a luat-o razna. N-am știut ce să fac, iar singurul lucru la care m-am putut gândi a fost să te sun și să te întreb dacă... n-ai putea, poate... să te duci la New York și să-l aduci acasă.

– Plec de îndată ce rezolv lucrurile aici, spuse Nathan. Ai vreo informație care m-ar putea ajuta să-mi dau seama unde să încep a-l căuta?

Nathan notă adresa căminului în care stătea Randolph și numele colegului de cameră, al consilierului său, al fetei care trimisese

scrisoarea și al cafenelei unde lucra. Nathan îl asigură pe Leon că era suficient pentru a-l găsi pe fratele său.

– Am bănuit că e ceva în neregulă când a început să-i ceară tot mai mulți bani mamei voastre, zise Leon. I-a dat cât a putut. Ea trebuie să se gândească și la Lily. Dacă el a devenit dependent de droguri și nu mai are bani pentru a le cumpăra, Dumnezeu știe ce i se va întâmpla. Nathan auzi cum vocea lui Leon slăbi din pricina dezamăgirii și a durerii. Îmi pare rău că te împovărăm cu asta, Nathan. Vine Ziua Recunoștinței și sigur aveai alte planuri decât să umbli prin fumul de opiu din New York.

– Nu mă împovărați deloc. Spune-i mamei că i-l voi aduce pe Randolph la vreme pentru ca el să-i poată jumuli curcanul.

„Nu că Randolph ar fi jumulit vreodată în viața lui un curcan. Aia a fost întotdeauna treaba fratelui mai mare", se gândi Nathan surprins că nu era deloc șocat de revelațiile lui Leon, în timp ce se îndrepta spre biroul tatălui său pentru a-l anunța despre evenimentele care făceau necesar ca el să plece la New York.

Trevor îl ascultă fără a rosti o vorbă. După ce Nathan isprăvi, zise:

– Ce să-i spun lui Charlotte?

– Adevărul, răspunse Nathan. Va înțelege.

Trevor suspină.

– Va fi foarte dezamăgită că nu o vei duce la Balul Crizantemelor, dar firește că trebuie să pleci. Descuie un sertar al biroului și scoase un mic revolver cu butoiaș bondoc, pe care i-l dădu lui Nathan. Ăsta e ușor de ascuns asupra ta, rosti el, și vei avea nevoie de niște bani.

– Nu, mulțumesc, mă descurc cu banii, dar o să iau arma, spuse Nathan băgând-o în buzunarul hainei.

– Insist! zise Trevor împingând spre el un teanc de bancnote. Ia banii de dragul meu și ai mare grijă de tine. Vreau să mă suni când ajungi acolo și înainte de a pleca spre casă. Îmi promiți?

– Îți promit, spuse Nathan. Eu și Todd trebuia să facem mâine o vizită la Windy Bluff, iar Daniel e în Beaumont. Pe cine vei trimite în locul meu?

– Mă duc eu, rosti Trevor. Acum, ar fi bine să pleci. Cu cât pleci mai repede, cu atât te vei întoarce mai curând și cu atât mai puțin timp ne va fi dor de tine mie, bunicii tale și lui Charlotte.

Nathan îi răspunse cu un mic salut cu banii din mâna lui.

– Spune-i lui Charlotte că mă voi revanșa și îți mulțumesc pentru bani.

– Pentru ce altceva sunt tații?

„Dacă nu pentru a-și iubi copiii", se gândi Trevor în timp ce ușa biroului se închise cu un sunet slab, dar care purta ecoul singurătății care deja îi îndurera inima. Așadar, blondul fiu al lui Millicent, cel pentru care îl ignorase pe Nathan, fiul în care își pusese toate speranțele, devenise dependent de droguri. Ca tată al lui Nathan, putea afirma că ea merita asta, dar ca tată nu-l lăsă inima. Pentru un părinte nu exista durere mai mare decât dezamăgirea pricinuită de un copil, poate doar dezamăgirea provocată de el unui copil. El o dezamăgise pe Rebecca. Nu avea să-i dezamăgească pe Nathan și pe Samantha, însă întrebarea cum era mai bine să procedeze îl ținea treaz nopțile. Își dezamăgea copiii nedezvăluindu-le faptul aproape sigur că erau frate și soră? Nathan îi putea cere lui Leon confirmarea. Tatăl lui vitreg nu i-ar ascunde adevărul. Sau era mai bine să păstreze tăcerea în privința legăturii dintre ei și să-i lase să-și trăiască viețile fără a ști unul de altul? Cum era mai bine pentru ei? A face ce era corect nu era întotdeauna cel mai înțelept lucru. Trevor se uită pe fereastră către râul Trinity, care curgea pașnic acum, și se simți năpădit de un val de resentimente din pricina indiferenței sale față de viețile pe care le luase. Dar cu râurile, ca și cu oamenii, exista întotdeauna amenințarea implicită că vei avea de suferit dacă de apropiai prea mult de malurile sale. Cine avea să-și asume acel risc a doua zi, când îi va lua locul lui Nathan și va pune piciorul pe domeniul fiicei sale?

Capitolul 76

Șocul simțit la vederea expeditoarei îi tăiase respirația, iar un bărbat aflat lângă cutia lui poștală se uită la ea.

– Vă simțiți bine, doamnă? Vă pot ajuta să ajungeți la o bancă?

Samantha se răsuci spre el, pentru a-i răspunde, dar greutatea catalogului Sears, Roebuck & Co. și a restului corespondenței se dovedi prea mare pentru forța brațelor ei brusc slăbite, așa că toate căzură pe dușumea.

– *Oh!* icni ea.

– Dați-mi voie să vă ajut, rosti bărbatul aplecându-se să culeagă corespondența. Poate că ar fi bine să stați jos. Mă scuzați că spun asta, dar sunteți la fel de albă ca plicurile astea.

Chipul bărbatului se întoarse spre ea când îi puse corespondența în brațe. Samantha clipi repede de câteva ori pentru a-și limpezi privirea.

– Mulțumesc, dar mă simt foarte bine, zise ea.

După ce ieși din clădirea poștei, își dădu seama că nu se simțea deloc bine și se prăbuși pe o bancă, în loc să riște a încerca să urce pe capra căruței. Vântul se înteți se, iar umbrele după-amiezii târzii începeau să se adune. Dacă nu pleca repede, întunericul avea să se lase înainte să ajungă la fermă, iar ea îi promisese lui Sloan că nu va fi pe drumuri după apusul soarelui. Ardea de nerăbdare să deschidă scrisoarea chiar în clipa aceea, dar banca de pe pajiștea din fața poștei nu era locul potrivit pentru a afla adevărul pe care era posibil să-l conțină. Era mai bine să aștepte până ajungea la Triple S, unde doar pereții casei puteau fi martori la reacția ei.

Inițial, pereții salonului gol nu auziră nici un țipăt și nu văzură nici un semn de emoție la stăpâna casei. Samantha rămase nemișcată în fotoliul ei din fața șemineului, cu scrisoarea în mână, singurul care tulbura tăcerea fiind pendulul impunătorului ceas moștenit de la bunicul. Trecură câteva minute până să poată înțelege pe deplin dezvăluirile lui Bridget Mahoney. Faptele se derulară lent în creierul ei, precum o bombă cu fragmentație, explodând în ordinea prezentării. Millicent Holloway era mama ei... Nathan Holloway era fratele ei geamăn... și Trevor Waverling era tatăl ei...

Samantha scoase un țipăt.

– *Señora,* ce s-a întâmplat?

Fusese vocea blândă a Consuelei, bucătăreasa dintotdeauna a familiei Singleton. O găsise pe Samantha apăsându-și gura cu un pumn încleștat.

– Ai văzut o fantomă, *señora,* o *fantasma?*

Samantha își îndreptă spre ea privirea disperată. Își dădu seama că se ridicase din fotoliu și că se îndepărtase de șemineu și de lumina lămpii, ajungând în partea întunecată a camerei.

– Poftim? Da, da, am văzut, Consuela.

Femeia își făcu semnul crucii.

– Dumnezeu să te apere! rosti ea. *Señora,* ai culoarea laptelui. O luă pe Samantha de mână, iar ea îi simți atingerea ușoară și rece. Dă-mi voie să-ți aduc ceva. Vrei puțin brandy?

– Da, ar fi bun, spuse năucită Samantha și îi îngădui micuței femei să o conducă înapoi la fotoliul ei.

– Și puțină mâncare pe o tavă, da?

– Da, ar fi bine, zise Samantha pentru a-i face pe plac, însă acceptă recunoscătoare brandy-ul.

După ce Consuela se retrase fără zgomot, Samantha reciti scrisoarea. Trebuia să abordeze revelațiile sale ca pe un proiect științific, ca și cum ar fi fost sub microscop și să emită ipoteze pe baza faptelor. Samantha nu văzu nici un motiv pentru a se îndoi de veridicitatea afirmațiilor lui Bridget Mahoney. Avea să înceapă cu cea mai uimitoare dintre dezvăluiri: Nathan Holloway, acel tânăr minunat și onorabil, era fratele ei... geamăn, nici mai mult, nici mai puțin, iar ea era – ce fantastic! – *soră*. Nathan nu-i dăduse nici cel mai vag indiciu că știa de legătura lor, așa încât, având în vedere relația lor prietenoasă, dar atât, și ce spusese moașa despre despărțirea lor, Samantha putu deduce că soții Holloway îi ascunseseră acea informație. Cruzimea păstrării acelui secret era inimaginabilă.

Oare Trevor Waverling știa că Samantha Gordon Singleton era fiica lui? Nathan zisese că îl cunoscuse pe Trevor Waverling abia în martie, când tatăl lui apăruse brusc, de ziua lui, la ferma familiei Holloway, jurând că nu știuse de nașterea fiului său până în urmă cu câțiva ani. Dacă Trevor Waverling se prezentase fiului său, n-ar fi fost logic să i se prezinte și fiicei?

Totuși...

Samantha bău o gură zdravănă de brandy și încercă să-și amintească fiecare detaliu al întâlnirilor pe care le avusese cu el. La prelegerea de paleontologie din aprilie, remarcase ciudatul lui interes față de ea, iar de atunci, de fiecare dată când îl văzuse, își amintise de comentariul lui: „Culoarea părului dumitale seamănă surprinzător de mult cu a unei persoane pe care am cunoscut-o". Simțise că Samantha Gordon se născuse din sângele lui Millicent Holloway?

După prima lor întâlnire, Samantha se mai văzuse cu el doar de trei ori. Își aminti de după-amiaza în care șezuse împreună cu Nathan în biroul lui Trevor Waverling, așteptând raportul despre aparatul ei de fotografiat. Vorbiseră despre coincidența de a se fi născut în aceeași zi, lucru pe care acum îl înțelegea pe deplin, și își aminti surprinderea ei când Trevor îi pusese întrebări despre adopția sa. De ce să-l fi interesat? Apoi se întâlniseră la ferma Las Tres Lomas, când Samantha remarcase că Trevor o studia discret, dar cu mare atenție. Și tatăl ei băgase de seamă, ceea ce îl făcuse să clocotească.

Iar ultima lui întâlnire fusese la petrecerea dată cu ocazia căsătoriei lui Billie June cu Daniel Lane, când Daniel fusese șocat, dar extaziat că șeful lui îi acceptase invitația. Abia îi venise să creadă.

– L-am invitat, dar nici prin cap nu mi-a trecut că va veni, spusese el. M-aș fi așteptat ca Trevor Waverling să aibă lucruri mai însemnate în calendarul său decât căsătoria unui angajat care nici măcar nu este de mult timp pe statele de plată.

Billie June îl privise cu ochi înrourați și rostise:

– A venit fiindcă știe cât de important ești pentru companie, Daniel. Ți-am tot zis asta.

Oare interesul lui Trevor Waverling față de ea fusese de tipul celui bănuit de tatăl ei? Samanthei nu i se păruse astfel. Mai degrabă, în scurtele ocazii când fuseseră împreună, Trevor Waverling se purtase fermecător, dar prietenos, curtenitor, însă nu deplasat. Totuși, își amintea comentariul făcut de Billie June într-o discuție de după căsătoria ei cu Sloan. „Sigur l-am zărit pe șeful lui Daniel într-o strană din spate." Iar Nathan spusese că tatăl lui a tot recitit scrisoarea de condoleanțe trimisă de ea.

Oare era posibil ca Trevor Waverling să fi descoperit cine era ea și să fi ales să păstreze tăcerea? Puteau ipotezele Samanthei să se bazeze pe impresii greșite? Însă mai importantă era întrebarea ce simțea ea în privința faptului că Trevor Waverling era tatăl ei.

Samantha se ridică din fotoliu pentru a-și încălzi mâinile la focul din șemineu. Ce mai conta până la urmă? Dacă tatăl ei adevărat știa că ea era fiica lui și păstrase informația secretă, probabil că avusese motivele lui, iar dacă nu știa, ce rost avea să-i dezvăluie adevărul? Samantha aflase ce dorise să știe. Întrebările în privința nașterii ei primiseră răspunsuri. Ce rost avea să le dezvăluie celor implicați revelațiile din scrisoarea doamnei Mahoney? Samantha nu dorea nici măcar să se gândească la reacția părinților ei adoptivi. Nu avea nici o dorință să-i cunoască pe mama și pe frații ei vitregi. Scrisoarea lui Bridget Mahoney sugera clar că, dacă ea n-ar fi alăptat-o, Millicent Holloway probabil că ar fi lăsat-o să moară. Pe Nathan, Samantha avea să-l iubească de la distanță. Va avea grijă să-i devină prieten pe viață. Nu era necesar ca el să afle vreodată cum de se născuseră în aceeași zi și că aveau aceeași părinți biologici. Nu va afla niciodată de relația prietenei lui cu sora lor vitregă, a cărei moarte Samantha o deplânsese la fel de mult ca el, sau că bunica lui era și a ei, deși probabil că nu avea s-o cunoască niciodată, în ciuda faptului că locuia la doar 50 de kilometri distanță.

Samantha băgă scrisoarea în buzunarul fustei. Dezvăluirile sale aveau să rămână secrete, chiar și față de Sloan. El ar prefera ca ea să nu se mai gândească la ce ar fi putut să fie. Erau fericiți așa. Familia lor era completă. Nimic nu s-ar fi câștigat prin pierderea a ceva de valoare egală, după cum ar fi zis Sloan citându-l pe tatăl ei, iar în acea situație, înțelepciunea acelor cuvinte era de netăgăduit.

Secătuită emoțional, Samantha se așeză din nou și își sprijini capul de marginea spătarului, iar Consuela fu cea care, intrând mai târziu cu tava pe care era cina, o găsi cu lacrimi șiroindu-i pe obraji.

Capitolul 77

New Yorkul era până la glezne în zăpadă când Nathan reuși să-și găsească fratele, la trei zile după sosirea în oraș. Cântărise informațiile primite de la Leon și decisese ca, în prima zi, să-și încerce norocul cu prietena lui Randolph, care lucra ca ospătăriță într-o cafenea de la marginea campusului universității.

– Leticia Draper nu mai lucrează aici, îi spuse necioplitul ei șef când Nathan întrerupsese cearta lui cu un student, din cauza unei note de plată neachitate.

Când Nathan îl întrebă dacă știa unde o putea găsi, patronul cafenelei îl privi pieziș și dori să știe dacă semăna cu o nenorocită de carte cu adrese. Considerând că răspunsul era negativ, Nathan plecă, dar o altă chelneriță dădu fuga după el, îmbrăcându-și haina înșfăcată în grabă.

– Ce treabă ai cu Leticia? întrebă ea strângându-și haina în jurul trupului.

Nathan îi zise de scrisoarea trimisă de ea părinților lui.

– Așadar, ești fratele lui Randolph?

– Da, sunt, rosti Nathan fără a-i explica relația lor exactă. Îl cunoști pe Randolph?

– Da. Leticia și-a pierdut slujba din cauza lui.

– Cum așa?

– Șeful e un mare ticălos. A prins-o dându-i mâncare gratis fratelui tău, când el n-a mai avut bani. După ce a concediat-o, Leticia s-a dus la părinții ei. Au o fermă lângă Albany, dar nu știu unde anume.

Fata începu să țopăie pentru a se încălzi. Nathan îi întinse mâna înmănușată.

– Îți sunt foarte recunoscător, domnișoară. Cred că ar fi bine să intri înainte să îngheți prea tare și șeful să te concedieze.

Ea îi zâmbi vag și îi strânse mâna.

– Ești mai drăguț decât fratele dumitale. Nu te supăra, dar chiar nu știu ce vede Leticia la el.

– O voi întreba, zise el zâmbind.

Era prea târziu pentru a lua un tren spre Albany și putea evita acel drum dacă colegul de cameră al lui Randolph îl ajuta cu ceva, așa că, pentru a profita de prima lui zi plină în New York, luă o birjă cale de zece străzi, până în Morningside Heights, zona din Manhattan unde se afla Universitatea Columbia. După ce coborî în fața căminului John Jay, Nathan se simți imediat învăluit de atmosfera impunătoare a campusului. Privi în jur, la maiestuoasele clădiri acoperite cu iederă, acum învăluite în zăpadă și ceață, la studenții cu brațele pline de cărți care se grăbeau să ajungă la cursuri și la profesorii în robe negre fluturânde, și se întrebă cum de putuse fratele său să renunțe la toate. Cu siguranță, acela era mediul potrivit pentru Randolph. Avea tupeul și inteligența necesare pentru a se integra acolo, cu toate că se simțea rușinat fiindcă îi lipsea un pedigri care să-l ajute. Sau, în orice caz, asta crezuse familia lui despre el.

– Randolph? Nu l-am văzut de o săptămână, îl informă grăbit colegul lui de cameră, aerul lui distras sugerând că nu-i pasa.

Era vineri după-amiază, iar Nathan îl întrerupsese din făcutul bagajului pentru plecarea în weekend, băiatul probabil dorind să ia unul dintre vehiculele care așteptau în fața căminului pentru a-i duce pe studenți la gară.

– Am înțeles că frecventează localurile unde se fumează opiu. Ai idee pe care le preferă?

Colegul de cameră, un tânăr slab și arogant – perechea perfectă pentru Randolph, după cum aprecie Nathan –, îl privi la fel cum o făcuse patronul cafenelei. „Par eu, fiul lui Cutare, a cunoaște localurile unde se fumează opiu?" Băiatul luă valiza în mână.

– Îmi pare rău, nu știu. Acum, te rog să mă scuzi, dar vreau să prind trenul care mă va duce în Connecticut, acasă la părinții mei.

Nathan se dădu la o parte.

– Desigur, rosti el.

A doua zi, după o călătorie cu trenul care dură anormal de mult din cauza numeroaselor opriri și a unei avalanșe care trebuise

îndepărtată de pe șine, Nathan ajunse în Albany, New York, apoi porni pe străzile pline de noroi, întrebându-i pe patronii magazinelor dacă știau unde se afla ferma Draper. În cele din urmă, după-amiază târziu, birja luată de Nathan opri în fața unei case părăginite, cu acoperișul încovoiat și cu veranda plină cu zăpadă în care se aflau un morman de lemne și resturi mizere aruncate din casă. Câțiva câini care zăcuseră ca niște cârpe printre ele se ridicară la apropierea lui Nathan și începură să latre, dar erau prea moleșiți de frig ca să-l amenințe în mod serios.

Spre ușurarea lui, Leticia răspunse la bătaia sa în ușă, fiecare detaliu legat de ea fiind deloc surprinzător având în vedere condițiile în care trăia și scrisoarea agramată pe care Leon i-o citise la telefon. Era slabă ca un țăr, neîngrijită și anostă ca o mătură și clar vrăjită de Randolph, pentru care, după cum îi fu clar lui Nathan, ea nu fusese decât o aventură. Ea îi spuse să-l caute pe străzile Mott și Pell din Chinatown, iar după ce el își luă rămas-bun și dădu să se întoarcă la birjă, rosti cu sfială:

– Spuneți-i lui Randy că îl iubesc.

Nathan o asigură că o va face, nu că asta ar fi însemnat măcar cât o ceapă degerată pentru fratele lui.

Târziu în a treia după-amiază, îl găsi în al treilea local încins, umed și urât mirositor, de fapt o pivniță a unei spălătorii chineze, bine închis pentru ca fumul de opiu să nu dezvăluie ce se petrecea acolo și astfel încât să nu se formeze curenți de aer care să-l împrăștie. Nathan se așteptase ca extrasul din semințele de mac să aibă un miros grețos de dulce, precum tămâia, dar în fiecare dintre întunecoasele „jointuri" în care intrase – așa aflase că se chemau acele văgăuni mizere – fusese întâmpinat de un fum gros și maroniu care mirosea a catran încins. Îl descoperi pe Randolph dormind ca urmare a efectelor drogului, zăcând printre ceilalți fumători de opiu, în paturi murdare, lipite de pereți ca niște priciuri dintr-o corabie de sclavi. Alături de ei erau mese pline cu ustensilele necesare fumării opiului. Auzind vocea lui Nathan, Randolph își deschise ochii încețoșați.

– O, Doamne! gemu el.

– Nu, e doar fratele tău, care a venit să te ia acasă, rosti Nathan.

– Millicent, voi da un anunț în ziar ca să-mi găsesc o slujbă la care să-mi port salopeta, spuse Leon. E singura muncă la care mă pricep.

– Dacă faci asta, voi muri de rușine, zise Millicent.

– E mai bine decât să mori de foame.

Millicent își frământă mâinile.

– Ce vor crede prietenii noștri?

– Ce vor crede prietenii *tăi?* Ai mei vor crede că, în sfârșit, mi-a venit mintea la cap și fac ce trebuie. Ascultă vocea rațiunii, Millicent. Bănuiesc că banii tăi aproape s-au terminat. Pentru a trăi așa cum o facem acum, pentru a plăti școala lui Lily și tratamentul lui Randolph, trebuie să muncesc.

– Nathan a spus că va plăti el tratamentul lui Randolph.

Leon se uită fix la soția lui. Uneori, nu putea înțelege de ce o mai iubea și avea nevoie de ea, însă simțea că acele sentimente păleau tot mai mult.

– Tu auzi ce zici? rosti el dezgustat. Vorbești de parcă asta n-ar avea nici o însemnătate pentru Nathan, fiul pe care l-ai ignorat și l-ai dat deoparte pentru a-i fi bine fiului pe care ai contat că „va fi în măsură să ne ajute". Nu așa te-ai exprimat? Ei bine – Leon alungă acea aberație cu o fluturare a mâinii –, uite în ce hal a ajuns!

Millicent își acoperi urechile cu mâinile.

– Nu spune asta! Va fi un alt om după ce va ieși din acel loc din Dallas.

– Asta zici tu, rosti Leon disprețuitor. Eu spun că nu mă bazez pe Randolph pentru nimic. Voi da acel anunț în ziar și *noi* vom plăti tratamentul pentru ca fiul tău să-și revină, și vom începe prin a vinde trăsurica aia caraghioasă a ta.

La cinci zile după intrarea în noul an, 1901, Leon primi o scrisoare ca răspuns la anunțul dat în ziar. Pe banca lui din parc, Leon o reciti neîncrezător, apoi cu lacrimi în ochi. Citise în ziare despre conglomeratele agricole care apăreau în Est și nu știa sigur dacă era de acord cu ele, însă acestea reprezentau răspunsul pentru mulți fermieri loviți de ghinion, care doreau să-și vândă pământul unui grup de afaceriști ce urmăreau să cumpere terenuri vaste pentru a controla prețurile fermelor, ale recoltelor și ale procesării lor, precum și producția de semințe. Leon primise o ofertă de angajare de la o asemenea corporație. Se părea că achiziționase de la Standard Oil Company o fermă unde se cultivase grâu, aflată la 8 kilometri de Gainesville. Terenul se dovedise a fi lipsit de petrol, iar corporația dorea să reia cultivarea grâului. Era Leon interesat să se ocupe de refacerea acelei ferme și de administrarea proprietății? Casa aflată pe acel teren avea să fie la dispoziția lui. Scrisoarea conținea un nume de contact și o adresă unde trebuia să trimită o telegramă dacă era interesat.

Leon băgă scrisoarea în buzunar, ca nu cumva vântul poznaș să i-o smulgă dintre degetele reci înainte de a ajunge la biroul Western Union de pe Main. După aceea, Leon trecu pe la magazinul de alături pentru a sărbători cu un pahar de suc, buzele lui continuând să zâmbească în jurul paiului. Apoi, fără a-i păsa de zăpada viscolită care îl împiedica să vadă bine pe unde mergea, se îndreptă spre casa în care locuia împreună cu soția lui. Se gândi că, uneori, cel mai bine era ca un bărbat să se întoarcă de unde plecase.

Când intră pe ușa din spate, Millicent curăța cartofi pe masa din bucătărie. Trebuiseră să renunțe la bucătăreasă și la servitoare.

– Pari fericit, rosti ea părând a fi iritată de asta. Ce te face să zâmbești?

– Am o slujbă, spuse el.

Chipul ei deveni dur.

– Oh! Ce vei face?

– Voi administra o fermă de grâu.

– Te-ai înjosi să cultivi grâul altcuiva?

– Nu asta am făcut întotdeauna?

Millicent rămase tăcută, curățând cartofii cu mișcări viguroase.

– Unde?

– La vechea noastră fermă. Standard Oil n-a găsit petrol. Mă întorc acasă!

Capitolul 78

La începutul noului an, toți erau îngrijorați din pricina Samanthei – Sloan, surorile lui și Daniel, Neal și Estelle, personalul caselor și lucrătorii de la ambele ferme. Era absentă și tristă.

– Sam, iubito, totul va fi bine! Ferma a scăpat de ce era mai rău, spuse Sloan. Să fim recunoscători că vacile nu s-au ales cu cărbune emfizematos și că le-am izolat la timp pe cele cu pneumonie, ca să nu contamineze toată cireada.

Continuă să enumere lucrurile pozitive. Se părea că, la primăvară, urmau să se nască mai mulți viței decât ar fi fost de așteptat. Inundația revitalizase pășuni care fuseseră prea uscate înainte. Moștenitorul unei ferme din districtul Bexar – un avocat pe care nu-l interesa creșterea vitelor – vindea ce-i rămăsese de la tatăl lui și acceptase

să-i vândă lui Sloan silozurile de fân la un preț corect, așa că aveau să aibă destul hrană pentru vite până la primăvară.

Samantha se silea să zâmbească și să se poarte ca de obicei, dar existau momente când se cufunda în gânduri, iar uneori îi apăreau lacrimi în ochi. Slăbise și începuse să fie neatentă. Punea lucrurile aiurea și nu prea o mai interesau cititul, jocul de cărți și cusutul, lucruri care altădată îi plăcuse să le facă la sfârșitul unei zile, în fața șemineului, alături de soțul ei. Câteodată, își ridica privirea și îl vedea pe Sloan uitându-se la ea pe deasupra ziarului pe care îl citea, în ochii lui citindu-se o îngrijorare profundă.

– Iubito, am greșit cu ceva? întreba el.

– Nu, cu nimic, îl asigura ea.

Nu era vina lui, ci a ei. Se simțea deprimată în ultima vreme. Nu-i putea spune de ce. Trebuia să aibă puțină răbdare cu ea. Îl iubea nespus de mult. Habar n-avea el cât de mult îl iubea. El sugeră că, poate, ar fi bine să meargă la un doctor. Samantha îi zise s-o mai lase puțin, iar dacă starea ei de spirit nu se îmbunătățea, avea să se ducă la doctorul Madigan.

Sloan era soțul ei. Erau o singură ființă. Nu trebuiau să existe uși închise între ei, iar câteodată Samantha fu cât pe ce să-i dezvăluie secretele ei, dar ce ar fi obținut cu asta? Nu exista nici o soluție la tristețea ei, care se domolea ziua, dar se amplifica în orele mici ale nopții. Crezuse că până atunci – era prima săptămână a lunii ianuarie – avea să dea deoparte dezvăluirile din scrisoarea lui Bridget Mahoney. Nu era curioasă și nici nu o interesa s-o cunoască pe femeia lipsită de scrupule care o născuse și care ar fi lăsat-o să moară – de ce ar fi fost? –, dar se întreba ce fel de femeie putea refuza să-și alăpteze bebelușul și putea să-l dea altcuiva să-l crească și de ce. Dacă degetul lui Leon Holloway ar fi arătat în altă direcție, Nathan ar fi fost geamănul care ar fi ajuns la familia Gordon. Oare mama ei știa unde se afla ea, numele celor care o primiseră? Îi păsa cât de puțin de ea? Care era povestea dintre ea și Trevor Waverling?

Samantha se gândise la el permanent. Era deja convinsă că el știa că ea era fiica lui. De ce ar fi venit la nunta ei dacă nu s-o vadă măritându-se pe fata care era carne din carnea lui? Samantha făcuse unele cercetări și aflase de la oaspeți că, într-adevăr, într-o stranie din spate, printre ei se aflase un frumos bărbat mai în vârstă, un străin cu niște frapanți ochi albaștri. Samantha fusese mișcată până la lacrimi când și-l imagină retrăgându-se înainte ca ea să-l zărească după încheierea ceremoniei, tatăl ei adevărat trăind ca o umbră

la periferia vieții ei. Și-i imagină pe el, pe Nathan și pe bunica lui jelind pierderea Rebeccăi în casa lor din Dallas, în vreme ce ea privea pe fereastră acea scenă de familie, ca un copil abandonat rămas în frig.

Neștiind că la ferma Las Tres Lomas fusese instalat un telefon, Trevor Waverling sunase în noiembrie, pentru a-i transmite lui Neal Gordon că avea să facă o vizită la Windy Bluff, a doua zi, în locul concesionarului său. Samantha răspunsese la telefon și, preț de câteva clipe, din afecțiune filială, se gândise să-l invite la o cafea, pentru a se încălzi înainte de a se duce prin frig la locul forajului și înainte de a se întoarce în Fort Worth, ca să ia trenul, dar hotărârea ei de a lăsa lucrurile așa cum erau o făcuse să se abțină. Cum putea o fiică să se prefacă a nu ști că omul venit să bea o cafea cu ea era tatăl ei? Dacă *el* știa, cum putea simula ignoranța în privința identității ei?

Îl rugase pe Nathan să-i povestească despre bunica lui, iar el fusese bucuros s-o facă, fără a exista nici un indiciu că bănuia motivul interesului ei. Îi vorbise despre Mavis Waverling așa cum nu o făcuse niciodată despre mama lui, al cărei nume nu apăruse nicicând pe buzele lui și despre care ea nu-l întrebă deloc. O adora pe femeia în a cărei casă locuia împreună cu tatăl lui, câinele și motanul, iar Samantha trebuise să-și reprime fiorul de dor care o făcuse din nou ca un copil abandonat care privea înăuntru cu nasul lipit de geam.

Într-o zi, în timp ce îl asculta pe Nathan discutând cu Sloan despre diverse soiuri de grâu, Samantha aflase ceva șocant. Ferma Barrows era, de fapt, casa familiei Holloway. Millicent Holloway fusese stăpâna fermei de lângă Gainesville la al cărei anunț răspunsese Samantha. Mama ei fusese aroganta femeie acoperită din cap până în picioare care intrase în cafeneaua gării în vreme ce ea și Mildred îl așteptaseră pe reprezentantul fermei Barrows. Ea era soția bărbatului cu care stătuse de vorbă lângă gard și care spusese că era un simplu lucrător la fermă – Leon Holloway. Samantha simțise că o apucă ameteala. Se aflase la trei metri de mama ei biologică și nu știuse.

Așadar, trecerea timpului nu avea să-i stingă dorința de a afla totul despre nașterea și adoptarea ei. Ciudatul dor persista. Samantha nu reușea să-l alunge indiferent ce făcea. De ce nu o dorise mama ei? Respingerea ei avea vreo legătură cu Trevor Waverling? Nu era oare greșit din punct de vedere moral ca Samantha să ascundă identitatea ei față de un frate, un tată și o bunică aflată la doar câteva zeci de kilometri de casa ei?

În cele din urmă, se decise că trebuia să afle toate răspunsurile. Trebuia să știe. Nu putea trăi fără a ști. Trebuia să-și găsească pacea.

În seara zilei de 6 ianuarie, Samantha rosti:

– Sloan ce-ai zice dacă mâine m-aș duce la Gainesville singură?

Sloan o privi pe deasupra ziarului *Fort Worth Democrat*.

– Poftim?

– Ai auzit ce am spus. Este important să mă întâlnesc cu cineva de-acolo.

Sloan puse încet ziarul în poală.

– Cu cine?

– Cu mama.

– Unde a plecat Sam? întrebă Neal. Cineva din echipa de sondori a văzut-o urcându-se în tren, când s-a dus la gară să ia niște lucruri trimise de la Waverling Tools.

Sloan termină de descătărămat curelele șeii, apoi se întoarse cu spatele la Neal pentru a o da jos de pe spinarea calului, astfel încât socrul lui să nu-i poată vedea expresia de pe chip. Evitarea unui răspuns direct nu-i stătea în fire și era ușor detectabilă când încerca.

– A plecat într-o scurtă călătorie, rosti el punând șaua pe o bârnă din încăperea harnașamentelor montată acolo în acel scop.

– Nu ne-a zis nimic nici mie, nici mamei sale de această călătorie. S-a dus la Dallas sau la Houston, s-o vadă pe una dintre fete?

– Nu, spuse Sloan.

Luă de pe un raft un prosop și începu să șteargă spinarea asudată a calului. Nu era genul de proprietar de fermă care să-și lase calul să fie țesălat și hrănit de altcineva după o zi de muncă.

– La naiba, Sloan, nu mă face să te rog! Unde s-a dus?

Sloan se opri cu o mână pe greabănul calului.

– Neal, nu vreau să fiu mojic, dar nu e treaba ta.

Neal rosti neliniștit:

– S-a dus la un doctor?

– Nu. Te pot asigura de asta. A vrut doar să facă o plimbare. Asta-i tot ce-ți pot spune.

Sloan continuă să se ocupe de cal, ștergându-i botul și capul cu prosopul.

– Asta-i tot ce știi sau tot ce ești dispus să-mi zici? insistă Neal.

– Nu-mi forța mâna, Neal. Ți-am spus tot ce pot.

– Samantha să vrea să facă o plimbare? rosti incredul Neal. Nu e genul ei. Aveți... probleme? Insist doar pentru că eu și maică-sa ne facem griji în privința ei, Sloan. În ultima vreme, nu a fost ea însăși. Ai văzut și tu. Vrem doar să fim siguri că nu e bolnavă, dar dacă... Ridică din umeri și își băgă mâinile în buzunare. Ei bine, toți oamenii căsătoriți au mici divergențe din când în când.

Sloan aruncă prosopul într-o găleată și luă o perie cu care începu să țesale crupa calului.

– Te pot asigura că nu e vorba nici de asta, Neal. Eu și Sam nu ne-am înțeles nicicând mai bine.

Furios, Neal smulse peria din mâna lui Sloan.

– Pentru numele lui Dumnezeu, băiete, sunt tatăl ei! Spune-mi ce a pățit, unde s-a dus și cât va lipsi – *te rog!*

Sloan spuse încet:

– Neal, îmi ești mai apropiat decât ghimpii de un cactus, dar dă-mi înapoi peria. Nu-ți voi zice pentru că i-am promis fiicei tale că n-o voi face.

Stânjeneala înroșindu-i obrajii, Neal îi dădu încet peria înapoi.

– Îmi pare rău, fiule! M-am pierdut cu firea. Dar... poți înțelege ce simt, nu-i așa?

– Desigur, Neal. Du-te acasă și ai răbdare! Se va întoarce curând și totul va fi bine. Sunt sigur de asta.

Deși în ochi i se citea îndoiala, Neal încuviință din cap și ieși cu mâinile în buzunarele hainei. Sloan îl privi îndepărtându-se și nu se simți deloc sigur că îl liniștise în vreun fel. Probabil că Neal băgase de seamă că nu-l invitase să rămână la un pahar de burbon și la cină, mai ales că nu erau femei în casă, dar n-ar fi suportat compania lui Neal în seara aceea. Inima îi stătuse în loc când socrul lui intrase în grajd cu privirea arzând de întrebări. Sloan încă nu depășise șocul provocat de scrisoarea în care Bridget Mahoney dezvăluia detaliile nașterii Samanthei. Își ținuse în brațe soția care tremura și simțise cum ura față de femeia care o adusese pe lume îi ardea măruntaiele. Nu putea înțelege de ce Samantha dorea s-o vadă. Se gândise că jigodia aia n-avea decât să ardă în iad fără să afle vreodată de fiica minunată pe care o născuse, dar, după ce Samantha îi explicase că ea credea că respingerea ei și a lui Nathan de către mama lor avea o legătură cu Trevor Waverling, el înțelesese.

– Trebuie să știu, Sloan. Trevor este aici, printre noi. El știe și ține la mine. Ce a făcut de a determinat-o pe mama să mă dea pe mine și să se poarte cu Nathan de parcă i-ar fi fost copil vitreg?

– Iar în funcție de răspuns, îl vei recunoaște ca tată? Și cum rămâne cu Neal? Știi ce ar simți dacă te-ar pierde în favoarea părinților naturali, mai ales a lui Trevor. Deja are ceva împotriva acelui om.

– Nu mă va pierde. Va trebui să-l fac să priceapă asta. Părinții mei sunt Neal și Estelle Gordon. Ei sunt părinții pe care îi iubesc și pe care îi voi numi mamă și tată tot restul vieții. Dar voi depăși acest obstacol când voi ajunge la el. Acum, trebuie să aflu întreaga poveste a nașterii mele.

El o implorase să-l lase să meargă cu ea. Se temea s-o lase să se ducă singură din cauza a ceea ce era posibil să afle. Ea refuzase cu hotărâre, iar când Samantha lua o decizie era imposibil s-o faci să se răzgândească. Îi spusese că trebuia să facă singură asta și că nu avea să i se întâmple nimic rău. În plus, el nu putea să plece și să lase ferma de izbelițte. El replicase că ferma putea să se ducă dracului. Ea era tot ce conta. Ea era viața lui. Ea îl mângâiase pe obraz.

– Știu, rostise ea. Acesta-i motivul pentru care mă voi întoarce cu bine la tine.

Plecase în dimineața aceea și avea să se întoarcă a doua zi devreme. Era 7 ianuarie. Mai avea douăsprezece ore de suferit înainte ca ea să fie din nou în brațele lui.

Capitolul 79

Neal nu se întoarse la șemineul, burbonul de seară și cina lui de la ferma Las Tres Lomas. Porni spre gara din Fort Worth. Cei de la compania feroviară păstrau evidența biletelor cumpărate și a destinațiilor călătorilor. Avea să-și petreacă noaptea la Estelle și s-o ducă la fermă a doua zi. Dorea să aștepte împreună întoarcerea fiicei lor, în caz că lucrul pe care îl bănuia și de care se temuse vreme îndelungată avea să se întâmple. Văzuse o anumită expresie în ochii lui Sloan când strigase: „Pentru numele lui Dumnezeu, băiete, sunt tatăl ei!" Însă registrul gării avea să-i confirme sau să-i infirme temerile.

– Da, domnule Gordon, se pare că, astăzi, am vândut trei bilete pentru Gainesville.

– Ai stat la ghișeu toată ziua?

– Abia am venit, dar Marvin a fost aici. Vreți să vorbiți cu el?

Neal răsuflă ușurat.

– Da, te rog.

Marvin îi spuse:

– Da, domnule Gordon, fiica dumneavoastră a luat trenul de dimineață spre Gainesville. S-a dus să-și viziteze rudele de-acolo.

Neal simți cum i se înmoaie picioarele.

– Așa s-ar zice, rosti el.

Albă la față, Millicent îi dădu telegrama lui Leon, apoi se prăbuși sfârșită pe cel mai apropiat scaun din hol.

– Nu pot să cred. Pur și simplu, nu pot să cred! Cum de a putut să ne facă așa ceva?

Leon citi telegrama:

Mamă/tată. stop. m-am măritat. stop. sunt dna joseph haymaker. stop. vin acasă curând. stop. cu drag, lily. stop.

– Cine este Joseph Haymaker? întrebă Millicent privindu-l pe Leon cu ochi goi ca ai unei persoane oarbe care simte că un intrus a intrat în cameră.

– Profesorul ei de istorie de la academie, spuse Leon. Își stăpâni cu un mare efort ciudata poftă de a râde. L-am cunoscut amândoi la întâlnirea cu părinții de când am înscris-o pe Lily. Mi s-a părut un tip drăguț.

Privirea goală a lui Millicent se concentră asupra lui.

– Un profesor de istorie... de la academie. Oh, Leon... Se repezi la el, îi smulse telegrama din mână și o strânse la piept de parcă ar fi vrut să-și bage cumva aer în plămâni. Fiica mea s-a măritat cu un *profesor de istorie?*

– Nu țipa, Millicent, rosti Leon. Nu-ți face bine la corzile vocale.

Millicent mototoli telegrama și o flutură prin fața lui Leon.

– Cum a *îndrăznit* să-și bată joc de speranțele și visurile pe care noi le-am nutrit pentru fericirea ei? Cum a putut să-și bată joc de toate sacrificiile pe care noi le-am făcut pentru a-i asigura un viitor bun?

– Ei bine, se pare că Lily a avut propriile idei despre fericirea și viitorul ei, zise Leon decizând să nu corecteze acei „noi". Hai să fim fericiți pentru ea, Millicent!

Furia ei ajunse la apogeu, în mod ciudat accentuând frumusețea soției lui.

– Niciodată, niciodată, *niciodată!* țipă ea. Cum aș putea să fiu fericită pentru ea? Fata aia m-a trădat, ne-a trădat pe amândoi. Ambii

noștri copii ne-au trădat! Se prăbuși din nou pe scaun și începu să plângă. Își smulse din buzunarul rochiei o batistuță tivită cu dantelă și își tamponă ochii. Gândește-te numai cât am muncit amândoi ca să-i creștem astfel încât să poată avea ce noi n-am avut. Tu ai muncit din greu ca ferma să dea roade, iar... Vocea lui Millicent se stinse, încă nevenindu-i a crede. ... fiica noastră s-a măritat cu un profesor de istorie care nu va avea niciodată un ban în buzunar.

Își coborî fața în palmele care nu aveau cum să cuprindă toată nefericirea ei și începu să plângă iarăși. Îndurerat, Leon privi capul aplecat al soției lui, care hohotea în batistuță. Sărmana Millicent! Pariase pe caii greșiți, iar acum cursa se încheiase, și ea nu rămăsese decât cu cotoarele biletelor perdante. Nu era momentul să-i aducă aminte că mai erau și alte curse pe care fiul și fiica lor le puteau câștiga, doar că nu atât de strălucite cum se așteptase ea. Se aplecă și o cuprinse în brațe.

– Ah, Millie, fetițo, rosti el, nu vrei să vinzi casa și să te întorci cu mine la fermă?

– Aș putea s-o vând, își trase ea nasul cu capul sprijinit de umărul lui. Nu-mi mai trebuie!

Samantha ajunse în Gainesville la amiază. Mai întâi, trecu pe la hotelul Harvey House, unde ea și Mildred stătuseră în aprilie anul trecut, cu o veșnicie în urmă. Recepționerul o recunoscu.

– Domnișoara Gordon, nu-i așa? spuse el.

Surprinsă, Samantha zâmbi.

– Vă amintiți de mine?

– Nu uit niciodată numele unei femei frumoase.

– Acum, sunt doamna Singleton, zise ea.

– Domnul Singleton este un bărbat norocos. Bine ați revenit la Harvey House, doamnă Singleton. Doriți o cameră?

– Doar o informație și o cană cu cafea în restaurant – modul meu de a-mi face curaj. Cunoașteți adresa familiei Holloway?

Încălzită de cafea și înarmată cu adresa primită de la recepționer, Samantha porni spre casa familiei Holloway. Dimineața era rece, dar însorită, iar vântul abia adia. Era îmbrăcată suficient de călduros pentru a merge pe jos, ceea ce îi oferi posibilitatea de a revedea din nou în minte ce avea să-i spună lui Millicent Holloway. „Doamnă Holloway? Eu sunt Samantha Singleton, fostă Samantha Gordon. Drumurile noastre s-au întâlnit cândva, dar nici una dintre noi nu știa cine era cealaltă. Sunt fiica dumitale. Dumneata ești mama mea."

Dincolo de acea simplă introducere, Samantha nu putea ghici direcția în care avea s-o ia discuția lor. Ea venise cu un singur scop – să afle detaliile legate de nașterea și de abandonarea ei. Nu avea absolut nici o dorință să facă parte din viața femeii care refuzase să-și alăpteze fetița. Samantha avea să-i comunice clar acest lucru. Avea deja o mamă, una care mereu îi îndeplinise toate dorințele pe care le-ar fi putut avea în privința unei mame. „Așadar, doamnă Holloway, dacă îmi vei răspunde la toate întrebările pe care am venit să ți le pun, voi pleca imediat."

Plimbarea până la parc fu plăcută. Evitarea băltoacelor rămase în urma topirii recentei zăpezi era ușoară. Soarele strălucea. Aerul era uscat. Păsărelele care rămăseseră peste iarnă ciripeau pe crengile copacilor desfrunziți. Găsi casa destul de ușor și remarcă parculețul aflat vizavi, în care zări o bancă pe care se așeză pentru a-și trage sufletul, a-și oțeli voința și a-și calma nervii în vederea acceptării adevărului pe care venise să-l afle. Între timp, va studia casa, căutând vreun semn de viață, nefiind exclus să întrezărească o femeie cu păr blond-roșcat.

Un bărbat ieși pe ușa din față, cu un ziar la subraț. Se opri un moment, privi cerul pentru a-și da seama cum avea să fie ziua, apoi scoase o pereche de ochelari de citit și îi puse pe nas. Samantha îl privi cum traversează cu pași relaxați strada și se îndreaptă spre parculeț. Purta o șapcă, o jachetă din denim și o salopetă. Era atât de captivat de titlurile din ziar, încât abia când ajunse lângă bancă văzu că era ocupată. Se opri surprins.

– Bună ziua, domnule Holloway, rosti Samantha.

Ochii bărbatului se lărgiră din pricina șocului simțit când o recunoscu. Își scoase șapca.

– Domnișoară Gordon! Ce cauți aici?

– Am venit să-mi văd mama... din nou, zise ea.

Capitolul 80

Încremenit, Leon clipi de câteva ori în spatele lentilelor, apoi se așeză în spațiul eliberat de Samantha pentru a-i face loc. Își puse șapca pe cap și își lăsă ziarul pe bancă.

– Așa? rosti el. Cum ai găsit-o?

Samantha îl plăcuse din ziua în care îl întâlnise prima dată, iar Nathan îl iubea și avea încredere în el. Iar ea s-ar fi luat oricând după judecata lui Nathan. Deschise geanta și scoase scrisoarea lui Bridget Mahoney.

– Așa am găsit-o.

După ce citi scrisoarea, Leon i-o dădu înapoi.

– Mi-e rușine să spun, dar exact așa s-a întâmplat, zise el.

– Spune-mi și restul poveștii, îi ceru Samantha. De ce mama nu ne-a vrut pe mine și pe fratele meu geamăn?

Leon își masă un genunchi.

– Din cauza bărbatului care a lăsat-o însărcinată cu voi. Nu eu sunt tatăl tău, Samantha.

– Știu asta. Trevor Waverling este tatăl meu, iar Nathan Holloway e fratele meu geamăn. Nici unul din ei nu știe că eu cunosc aceste lucruri. Nu contează cum mi-am dat seama.

Sprâncenele lui Leon se ridicară peste rama ochelarilor.

– Atunci, cunoști cea mai mare parte a adevărului.

– Nu și partea pe care vreau s-o aflu.

– Bine, atunci îți voi spune. Millicent îl disprețuiește pe tatăl tău – pe tatăl biologic, se corectă Leon. Susține că a violat-o. Eu nu cred asta oricât m-aș strădui. El a *respins-o*. Asta-i mult mai probabil. Fiindcă o cunosc foarte bine pe mama ta, poți să crezi și tu asta. El a fost prima ei iubire, iar ea i-a dăruit totul – inima, trupul și sufletul –, iar el a plecat și a lăsat totul în urmă.

– Când tata... a *respins-o*, el știa că era însărcinată?

– Nu cred pentru nimic în lume. A admis că știa de Nathan înainte să apară aici și să-l recunoască drept fiul său, dar asta s-a întâmplat la multă vreme după aceea. Aș paria și pe ultima mea salopetă că n-a știut nimic de tine. Până acum. N-ar strica să știi și asta.

Samanthei îi stătu inima în loc.

– Ce vrei să spui?

– A venit aici într-o sâmbătă din iulie anul trecut și a aranjat să se vadă cu mine fără ca Millicent să știe. A făcut o grămadă de speculații în privința ta și a nașterii tale și a vrut să-i confirm dacă erau adevărate. N-am făcut-o. I-am promis soției mele că nu voi zice nimănui niciodată că Nathan a avut o soră geamănă...

– Dar a trebuit să-l păstreze pe unul dintre noi deoarece s-a știut că fusese însărcinată, îl întrerupse Samantha, furia încălzindu-i obrajii. Altminteri, și Nathan ar fi fost dat.

– Trevor Waverling și-a dat seama de acest lucru pe baza faptelor și a observațiilor legate de tine.

– Ce fel de fapte și observații?

Leon îi relată în măsura în care reuși să-și amintească. Fuseseră rara culoare a părului Samanthei, coincidența datei de naștere a ei și a lui Nathan, asemănarea trăsăturilor și a gesturilor ei cu ale mamei lui Trevor. Descoperise cumva numele doctorului despre care credea că asistase la nașterea lor. De fapt, după cum Samantha știa deja, Bridget Mahoney avusese acea onoare, dar doctorul Tolman aranjase adopția ei. Apoi Leon îi spuse că aflase că Trevor Waverling traversase râul Red pentru a se duce în Marietta, teritoriul Oklahoma, și făcuse o vizită la cabinetul doctorului Tolman. Acolo, vorbise cu o moașă care îi zisese că o tânără care corespundea descrierii Samanthei trecuse pe-acolo pentru a pune întrebări despre familia ei naturală. Trevor îi spusese femeii că era posibil ca el să fie tatăl fetei. Moașa nu-i putuse da adresa fetei, însă își amintise că aceasta locuia în Fort Worth. Moașa era foarte mândră că era posibil să fi contribuit la regăsirea frumosului bărbat din Dallas cu frumoasa fată din Fort Worth.

– Am aflat toate astea de la soțul moașei, îi explică Leon. Traversează râul în fiecare miercuri, ca să jucăm dame. O privi pe Samantha pe deasupra ochelarilor de citit. Desigur, nu i-am zis nimic despre asta soției mele. Leon făcu o pauză pentru a-și încrucișa și descrucișa picioarele. Mă tem că nu mă pot convinge să-l plac pe Trevor Waverling, dar probabil că doar din pricina resentimentelor. El va avea mereu o parte din viața soției mele care nu-mi va aparține niciodată, însă îl pot compătimi. Nu cred că există ceva mai rău decât să-ți iubești copilul de la distanță, iar el să nu știe cine ești.

Samantha trase adânc aer în piept, pentru a diminua presiunea dureroasă pe care o simți sub coaste.

– Așadar, tata nu e vinovat de nimic, în afară de acea acuzație îndoielnică? întrebă ea.

– Așa văd eu lucrurile. A încercat să se revanșeze față de Nathan.

– Ține la el, rosti Samantha făcând eforturi pentru ca ochii să-i rămână uscați. Și este evident că și Nathan ține la el.

– După cum și trebuia să fie.

Leon își scoase ochelarii și băgă mâna în buzunarul de la spate al salopetei, ca să ia o batistă mare încă nefolosită în acea zi. Samantha remarcă în mod irelevant că fusese călcată. „De mâna soției lui?" Speră că da. Bărbatul care o suporta pe Millicent Holloway și care

evident o iubea de atâția ani merita măcar atâta atenție din partea ei. Leon își șterse lentilele cu batista.

– Și celălalt tată al tău a venit să mă vadă. Ar trebui să știi și asta.

Pe Samantha o apucă tusea din pricina șocului.

– Tatăl meu adoptiv, Neal Gordon? Când?

– În perioada recoltării, în iunie. Într-o zi, m-am pomenit cu el lângă gard, aproape în locul unde te opriseși tu, un texan dur, călare pe calul său. Am știut imediat cine era și de ce venise, deși încă nu-i știam numele. L-am recunoscut de când ați răspuns la anunț, la fel cum te-am recunoscut sau am bănuit imediat că ești fiica lui Millicent.

Samantha simți cum pielea i se face ca de găină.

– *Nu se poate!*

– Ba da, domnișorică. Dacă te gândești la întâlnirea noastră, îți vei da seama că așa este. În fine, să revenim la tatăl tău. Mi-a zis că a venit să vadă dacă ferma mai era de vânzare, dar eu mi-am dat seama că nu acela era motivul. Venise să se lămurească în privința soților Holloway, a oamenilor care îngăduiseră ca niște străini să le ia fetița. Ștergerea ochelarilor fiind terminată, Leon și-i puse din nou pe nas. Mă gândesc că a avut un motiv pentru care a venit să vadă ce-i de capul nostru, nu-i așa?

– Da... da, a avut, recunoscu Samantha simțind cum i se forma un nod în gât. A avut un motiv serios. Eu am fost tânăra din Fort Worth care a pus întrebări despre familia ei biologică. Ajunsesem... într-un moment al vieții în care doream să știu de unde proveneam, din ce familie mă trăgeam. Am... început un soi de investigație secretă, iar tata a aflat. Durerea aproape că i-a frânt inima. Faptul că a venit să vă vadă... Bănuiesc că decisese să mă lase să fac ce doream... dacă v-ar fi plăcut... indiferent cât i-ar fi costat asta pe el și pe mama.

Leon încuviință din cap și bagă la loc pipa pe care o scosese din buzunarul hainei, parcă decizându-se că era mai bine să n-o aprindă.

– Asta a fost și părerea mea. Am intuit că despre asta era vorba. Dacă oamenii care îți dăduseră viață erau în regulă, avea să se retragă. Leon chicoti. L-am determinat repede să se răzgândească. Tu erai cu oamenii care te meritau și care te iubeau. La ferma Holloway, nu ți se putea garanta asta. Leon rânji. Când tatăl tău a plecat, mi-a dat impresia că ar fi preferat să se bată cu o hoardă de comanși mai degrabă decât să ne lase să punem mâna pe tine. Desigur, l-am lăsat să creadă că eu sunt tatăl tău.

Lacrimile își făcură simțită prezența, iar Samantha făcu eforturi pentru a le stăpâni. Nu venise acolo ca să plângă. Nu putea îngădui ca emoțiile să-i întunece gândirea limpede. Iar în clipa aceea, a ei devenise haotică precum traseul unor fulgi scăpați într-o bătaie cu perne. Se concentră asupra punerii în ordine a evenimentelor care o aduseseră acolo. Logica spunea că doctorul Tolman, bolnav și pe moarte, îi trimisese lui Neal Gordon o scrisoare care conținea informații legate de nașterea ei. Din ea, tatăl ei aflase că avea un frate geamăn, precum și numele și locul unde trăia cuplul care o dăduse, lucruri pe care nu dorise ca fiica lui să le știe, acela fiind motivul pentru care distrusese scrisoarea înainte ca ea să apuce a o citi. Ca răspuns la anunț, o trimisese la ferma Barrows fără a ști că femeia care o vindea era Millicent Holloway. Cât fusese plecată, Neal Gordon își dăduse seama de greșeala făcută și își pierduse imediat interesul față de acea proprietate.

Apoi Neal Gordon descoperise scrisoarea de la Eleanor Brewster în coșul cu smochine, care îl făcuse să afle de investigațiile fiicei lui în privința nașterii ei. Din pricina acelei descoperiri urmaseră lunile acelea de iad, iar tatăl ei decisese să plece la tabăra La Paloma, dorind să-i verifice pe soții Holloway. Samantha își simți gâtul arzând când își aminti cum se despărțise de ea când plecase de la Trail Head în misiunea lui de iubire și sacrificiu. „Te iubesc, Samantha", spusese el aruncându-i o ultimă privire, ca un războinic care pleca la o luptă din care știa că nu avea să se întoarcă. După aceea urmase ziua picnicului de la Windy Bluff, când Neal aflase că numele de familie al lui Nathan era Holloway, ceea ce însemna că el era fratele geamăn al fiicei lui, iar Trevor Waverling, tatăl ei.

Aproape totul se clarificase. Samantha primise răspunsurile pentru care venise și lămurise misterele uimitoarei animozități a tatălui ei față de Trevor Waverling și a încercărilor lui stângace de a-i împiedica pe ea și Nathan să fie împreună. Ce mai plasă țesuse pentru el însuși! Cât de captiv era în acea plasă de vinovăție și teamă! Samantha știa că ar trebui să-l urască pentru asta, dar nu putea. El suferise destul. Îi înțelegea motivele și îl ierta. „Motivele sale definesc un bărbat" fusese mantra lui Seth Singleton, iar acum și Sloan își ghida viața după ea. Ale lui Neal Gordon nu fuseseră pure, dar rezultaseră din iubirea unui tată pentru fiica lui și din teama de a nu o pierde. Samantha regreta doar faptul că el nu avusese încredere în dragostea fiicei lui pentru el. În cele din urmă,

lacrimile îi tulburară vederea, iar Leon puse o mână aspră peste ale ei.

– Desigur, dacă nu ne-aș fi prezentat într-o lumină nefavorabilă, tu și fratele tău geamăn v-ați fi regăsit, ceea ce ar fi fost un lucru foarte bun, dar a trebuit să fac așa cum am crezut că este cel mai bine.

– Să nu regretați asta, domnule Holloway, spuse Samantha. Eu și Nathan avem mulți ani în care să recuperăm timpul pierdut.

Leon rosti aparent fără a fi surprins:

– Așadar, intenționezi să i te prezinți singură?

– Da.

– Și lui Trevor Waverling?

– Da, și lui. O veveriță străbătu rapid o creangă a copacului, se opri și îi privi curioasă, ceea ce reprezentă o distragere pentru ochii ei înlăcrimați. Dar mamei... nu. Am venit aici ca s-o cunosc, dar acum nu mi se mai pare necesar. Putem păstra secretul acestei întâlniri între noi doi? Aș prefera ca ea să nu afle niciodată că am fost aici.

– Îți promit că voi păstra pentru mine secretul acestei plăcute întâlniri. Este înțelept din partea ta să nu te întâlnești cu ea. Așa e cel mai bine pentru amândouă. După cum ar zice Millicent, ce rost ar avea? Nu văd nici unul. Trebuie să mă crezi în privința asta. Samantha, du-te acasă, la toți cei care te iubesc și te vor, și uită de mama care nu te vrea.

– Bunicii din partea mamei mai trăiesc? Unde locuiesc?

– Au murit. Amândoi erau vrednici de dispreț. Nathan știe. E mai bine că nu i-ai cunoscut.

Samantha încuviință din cap și se ridică. Leon își adună picioarele și se sculă și el de pe bancă.

– Ei bine, astea fiind spuse, domnule Holloway, îți voi urma sfatul și mă voi duce acasă.

Întinse mâna spre el. Leon i-o cuprinse între ale lui.

– Așadar, după ce ajungi acasă, ce plănuiești să faci cu toate secretele astea aflate?

– Le voi dezvălui, răspunse Samantha. Nu vreau să mai existe secrete. Nu vreau să mai existe mizerie ascunsă sub covor. Suntem rude. Indiferent de greșelile făcute, intențiile noastre au fost bune, iar în inimile noastre este loc pentru toți. În plus – își retrase mâna și și-o puse pe pântec –, vreau ca lucrurile să fie limpezi când se va naște copilul meu.

Capitolul 81

Sloan o aşteptă la gară şi o strânse în braţe cu putere şi îndelung.

– Mama ta este cu Neal, la Triple S, spuse el. El face gaură în geam uitându-se după tine.

– Nu i-ai zis nimic, nu-i aşa?

– Nu, dar ei ştiu, Sam. Tatăl tău şi-a dat seama unde te-ai dus şi de ce. Iar după cum arată mama ta, se pare că i-a spus totul. Ochii ei sunt roşii, iar tatăl tău are chipul împietrit, ca atunci când joacă poker şi are o mână de cărţi cu care va pierde.

– Din câte îl cunosc, nu va juca nici o carte până nu le va vedea pe ale mele, rosti Samantha.

Când Samantha intră în salon, soţii Gordon o aşteptau în picioare, tatăl ei rigid ca o scândură, iar mama ei fără vlagă ca o pernă din care fulgii fuseseră scoşi. Într-adevăr, ochii lui Estelle păreau să fi plâns şi se aţintiră asupra ei exprimând o sfâşietoare rugăminte mută. Gândurile lui Neal erau de nedesluşit în spatele privirii dure, însă erau la fel de uşor de ghicit ca în zilele când cercetase nesfârşiţii acri maronii ai fermei lui, şi se simţise ameninţat că îşi va pierde domeniul. Samantha întinse mâinile spre ei.

– Mami, tati, hai să ne aşezăm, rosti ea. Avem ceva de discutat.

Le povesti totul de la început.

După ce totul se termină, sentimentele fură exprimate, interpretările şi falsele impresii fură corectate, greşelile fură iertate, iar ochii se uscară, Samantha ieşi din cameră şi se duse pe veranda din faţă pentru a respira aer curat. Îi lăsase pe Neal şi pe Estelle în salon, mama ei fiind revitalizată şi încântată datorită nepotului care urma să se nască, iar tatăl ei părând cam sleit, dar aşa cum era o strungă curăţată de resturi primăvara, pentru a primi apă proaspătă. Avea să-şi facă permanent griji în privinţa lui Trevor Waverling. Samantha era pregătită pentru asta. Neal Gordon urma să fie atent ca Trevor să nu-i încalce teritoriul, tot aşa cum, la mulţi ani după ce se instalase pacea şi nu mai exista nici o ameninţare, se uitase după comanşi şi după jefuitorii mexicani. Aşa era felul lui de a fi.

– Cum... îl vei numi... pe Trevor Waverling? întrebase el.

Samantha se gândi câteva clipe.

– Aşa cum îl va numi copilul meu, răspunsese ea.

Seara era întunecată și rece. Samantha începu să tremure, dar simți brusc căldura șalului ei de lână pus pe umerii săi. Din spate, Sloan o cuprinse în brațe, o strânse cu putere și își sprijini bărbia pe creștetul ei.

– Dacă tot este seara confesiunilor, nu vrei să o auzi și pe a mea?

În sfârșit se întâmpla. În octombrie, în revista *The Archaeologist* apăruse un articol cu titlul „Fosila unui dinozaur, descoperită într-o cutie pentru conserve cu fasole verde". Misterioasa și amuzanta apariție a relicvei fusese o știre națională în comunitatea științifică. Șocată, Samantha recunoscuse obiectul din fotografia care însoțea articolul. Răceala o cuprinsese până în măduva oaselor. Dacă n-ar fi fost descrierea cutiei și a prosoapelor de bucătărie, l-ar fi bănuit pe Todd de furtul și expedierea craniului la Muzeul Național de Istorie Naturală din New York, însă vinovatul fusese Sloan. Paleontologii identificaseră craniul parțial al dinozaurului ca fiind un sauropod.

Cu inima bătând nebunește, Samantha se retrăsese în atelierul ei improvizat, unde se putea baza pe faptul că rațiunea prima. Înconjurată de relicve și substanțe chimice, își aminti ziua în care descoperise absența craniului. Ea și Sloan se despărțiseră la răscrucea drumurilor care duceau spre fermele lor, după ce el o ceruse de soție în acea dimineață de duminică. Spre dezamăgirea ei, părând stânjenit, refuzase să meargă cu ea la locul unde găsise craniul și îi pusese o întrebare ciudată. „Sam, știi că nu aș lua niciodată o decizie și nu aș face nimic care să nu fie în interesul tău, nu-i așa?" Când ea dorise să afle care era motivul întrebării, el răspunsese: „Pentru a mă asigura că înțelegi că niciodată n-aș face ceva intenționat pentru a te răni". Ea îi zisese că știa asta. El îi spusese: „Te iubesc, Samantha Gordon". „Știu și asta", rostise ea.

Și chiar știuse asta, o știa și acum și avea s-o știe toată viața ei. Sloan deja luase craniul, de la Todd, în după-amiaza precedentă, când acesta se întorsese la locul descoperirii. Din acel punct al amintirilor ei, Samantha nu putea decât să presupună, dar credea că Sloan îl întrerupsese pe Todd, care venise să fure craniul, și i-l luase pentru a-l împiedica să-l distrugă, după cum, cu siguranță, acel trădător îi distrusese Kodakul. Samantha își dăduse seama că Todd doar se prefăcuse a fi nevinovat de acea acuzație. Probabil că și Trevor Waverling știuse asta, dar nu putea dovedi și aștepta ca Todd să facă alt pas greșit.

Sloan intenționase să-i dea craniul înapoi, dar Samantha îi mărturisise cauza conflictului dintre ea și tatăl ei. Deja profund

îngrijorat de ruptura dintre ei, Sloan își dăduse seama că fosila avea s-o lărgească, probabil prea tare pentru a mai putea fi reparată. Neal Gordon ar fi insistat să se foreze, iar Samantha s-ar fi luptat pentru locul de îngropăciune al animalelor preistorice. Așa că omul care îi iubea pe amândoi decisese că lucrul cel mai înțelept era să păstreze craniul până se hotăra ce să facă cu el.

Samantha analiză fiecare ocazie a lui Sloan de a-*i* mărturisi că se afla în posesia fosilei, dar nu găsi nici una în care el să nu fi avut motive să se teamă că ar fi pus în primejdie logodna lor, iar apoi, căsnicia. El nu știa de vizita făcută de Anne pentru a afla de la Samantha de ce Sloan părea a nu mai fi interesat de ea. Îngrijorarea fetei fusese întemeiată. Sloan Singleton era îndrăgostit de Samantha Gordon, întotdeauna fusese. Vizita lui Anne era o dovadă suficientă că el se gândise doar la interesul ei când luase și păstrase craniul. La fel ca tatăl ei, nu avusese suficientă încredere în dragostea ei pentru el și se temuse ca ea să nu dea crezare aparențelor – că se însurase cu ea atras de bani care era posibil să fie aduși de eventualul petrol existent sub pământul aflat dincolo de gardul de la Triple S, despre care dovezile spuneau că nu era exclus să fie într-o cantitate foarte mare.

Craniul fusese în dulapul cu decorațiuni pentru Crăciun. Totul indica asta. Reacția lui Sloan când Billie June sugerase să-și pună bagajele acolo, eforturile lui ca Daniel să nu rămână singur în casă și faptul că ieșise din cameră doar cu un prosop de baie pe el pentru a se lua de Daniel când acesta reparase usciorul ușii. Sloan luase craniul de-acolo în timpul nopții, după ce aflase că, în dimineața următoare, se va face ordine în el. Se dusese în bucătăria fermei, scosese conservele de fasole din cutia lor și o folosise, împreună cu prosoapele, ca să expedieze fosila. Luase adresa din revista *The Archeologist*. Nu-l lăsase inima să-i refuze craniului dreptul la posteritate. „Motivele sale definesc un bărbat." Chiar așa era. Motivele lui Sloan nu fuseseră egoiste. O făcuse din dragoste pentru soția lui și dintr-o disperare inutilă de a apăra căsnicia lor, dar Samantha trebuia să audă mărturisirea de pe buzele lui.

– Confesionalul încă e deschis, rosti ea.

Iarăși, îl lăsă pe Sloan acasă. Îi spuse că trebuia s-o facă singură. În dimineața următoare, joi, 10 ianuarie, luă trenul spre Dallas. De la gară, luă o birjă până la birourile companiei Waverling Tools, unde fu întâmpinată de Agatha Beardsley, care o privi iritată.

– Vă așteaptă domnul Waverling? întrebă recepționera.

– Nu, nu mă așteaptă. Am venit cu speranța că îl voi găsi aici și că vizita mea neanunțată nu-l va deranja.

– Este aici, dar nu vă pot garanta nimic în privința deranjului. Domnul Waverling este foarte ocupat și are un tren de prins peste o oră, însă o să-l întreb dacă vă poate primi. După ce domnișoara Beardsley își exprimă clar dezaprobarea față de amenințarea la adresa programului șefului ei, adăugă: Luați loc, vă rog, până voi veni să vă anunț.

– Desigur, rosti Samantha și se așeză supusă pe un scaun.

Femeia plecă, iar după câteva secunde, Trevor, care i-o luase înainte domnișoarei Beardsley, deschise ușa recepției.

– Doamnă Singleton... Samantha! Ce plăcere neașteptată! Sper că totul e bine.

Îi cercetă chipul, căutând semne care să justifice cuvintele lui, și îi întinse mâna. Samantha se ridică, i-o strânse și simți prin mănușă căldura afecțiunii paterne.

– Totul e bine, iar curând va fi și mai bine, spuse ea zâmbind. Să revin altă dată? Am înțeles că ești foarte ocupat și că ai de prins un tren.

Trevor clătină cu hotărâre din cap pentru a nega și se uită urât la domnișoara Beardsley.

– Te asigur că nu e nimic important. Pot să iau trenul următor. Mă duc doar la Beaumont, pe coastă. Vino în biroul meu! Domnișoară Beardsley, ai grijă să nu fim deranjați.

Peste o oră și ceva, Trevor o chemă pe recepționera lui. Aceasta fu șocată să constate că el plânsese zdravăn, însă niciodată nu-l văzuse atât de fericit. Doamna Singleton avea batista în mână și se părea că și ea tocmai își revenea după manifestarea unor emoții profunde, în urma cărora rămăsese cu ochii umflați și roșii, însă și buzele ei zâmbeau. „Ce Dumnezeu?"

– Domnișoară Beardsley, unde-i fiul meu? întrebă Trevor.

– La Loving Convalescent Home, domnule. S-a dus să-și viziteze fratele, în dimineața asta.

– Sună acolo și roagă pe cineva să-i comunice lui Nathan că tatăl lui îi cere să vină cât de repede poate acasă la bunica lui. Spune-i lui Benjy să aducă trăsura, apoi sună acasă la mine și zi-i mamei mele să ne aștepte.

– Ăăă, domnule Waverling, și cum rămâne cu călătoria pe coastă pe care voiați s-o faceți? Domnul Lane a sunat din Beaumont pentru a spune că petrolul a erupt la Spindletop. Este foarte entuziasmat

și a dorit să știe când veți sosi. A zis că e o priveliște care merită văzută. Entuziasmată de veste, domnișoara Beardsley își consultă ceasul prins cu un lănțișor pe umăr. Este ora 12.00. Mi-am permis să mă interesez când este următorul tren spre coastă, iar dacă vă grăbiți, îl puteți prinde pe cel de la ora 13.00.

Se uită întrebătoare la Trevor, ignorând-o pe intrusa care îl abătea pe șeful ei de la calea prestabilită.

– Este o veste foarte îmbucurătoare, domnișoară Beardsley, dar eu am de dat una familiei mele. Iar acum, dacă ai vrea să aperi fortul până la sfârșitul programului, eu și fiica mea te vom lăsa să-ți vezi de treabă.

– Poftim?

– Ai auzit bine. Domnișoară Beardsley, fă cunoștință cu fiica mea, Samantha Gordon Singleton. Este sora geamănă a lui Nathan.

Gura domnișoarei Beardsley încă era căscată când Trevor o conduse pe Samantha spre ieșirea din recepție și către trăsura care aștepta.

Epilog

În aprilie 1901, la două săptămâni după ce împlini 21 de ani, Nathan Holloway se însură cu Charlotte Weatherspoon. Fu nunta anului în înalta societate din Dallas. Ceremonia avu loc la Prima Biserică Baptistă din Dallas și fu oficiată de foarte stimatul George W. Truett[1], prelatul cel mai de seamă al acelor vremuri. Peste 500 de oaspeți veniră la nuntă. Trevor Waverling fu cavalerul de onoare principal al lui Nathan, iar Randolph, fratele lui, și Daniel Lane, cavaleri de onoare secundari. Mavis, Samantha și Sloan, Neal și Estelle Gordon, Leon, Lily și soțul ei fură conduși în stranele rezervate familiei mirelui. Millicent nu se află printre ei. Nathan rupsese legătura cu mama lui.

– Aprilie este o lună perfectă pentru o nuntă, afirmă Mavis. Este perioada noilor începuturi și asta ar trebui să fie prima lună a anului, nu ianuarie, pentru numele lui Dumnezeu. Ce-o fi fost în mintea gregorienilor?

Pentru fermele Las Tres Lomas de la Trinidad și Triple S era cu adevărat o perioadă a noilor începuturi. În dimineața celei de-a treia săptămâni din aprilie, Jarvis Putnam, șeful echipei de la sonda numărul 1, bătu la ușa casei principale a fermei Las Tres Lomas de la Trinidad. Silbia deschise și, imediat, făcu un pas îndărăt.

Jarvis își scoase casca de sondor plină de petrol, o chestie căptușită cu oțel, și își trecu o mare batistă-bandană peste fața murdară.

– Îmi cer scuze, doamnă! Sunt sigur că arăt de speriat, dar trebuie să-l văd pe domnul Gordon și să dau un telefon, dacă se poate.

Silbia nu-l mai întâlnise pe Jarvis Putnam, dar, după cum arăta, făcea parte din echipa de oameni aspri care forau la Windy Bluff.

---

[1] George Washington Truett (6 mai 1867–7 iulie 1944), pastor al Primei Biserici Baptiste din Dallas, Texas, din 1897 până în 1944, și președintele Convenției Baptiste Sudice din 1927 până în 1929. A fost unul dintre „cei mai faimoși baptiști din Sud" și un scriitor apreciat al epocii sale. (n.tr.)

Nu putea să-l lase în casă, ca mizeria aia neagră să picure de pe el pe podelele ei curate.

– De ce?

– Ca să le spun domnului Gordon și șefului meu că am găsit petrol.

Sonda numărul 1 avea să fie precursoarea a numeroase altele care aveau să fie săpate pe cei 2 600 de kilometri pătrați ai fermelor unite și care aveau să extragă milioane de barili de petrol din uriașul zăcământ aflat în straturile sedimentare. Fermele Triple S și Las Tres Lomas de la Trinidad nu-și schimbară numele, dar, pentru a simplifica lucrurile, adoptară o marcă ce simboliza unirea lor. Astfel, cea mai mare fermă de vite din Texas se numea simplu, S/S/S/. Fusese ideea Samanthei să folosească barele oblice pentru a reprezenta cei trei afluenți ai râului Trinity. În ciuda dovezii fizice că un vast număr de sonde avea să apară pe pământul lor, Las Tres Lomas și Triple S nu renunțară la activitatea inițială. Creșterea vitelor era afacerea lor, iar în vreme ce Texasul intra în noul secol propulsat de descoperirea petrolului în tot statul, noi rase de vite erau introduse pentru a se obține carne de calitate mai bună și animale care să reziste mai bine la condițiile climatice din centrul Texasului. Experimentele făcute cu diverse soiuri de iarbă duseră la îmbunătățirea pășunilor, care, în cele din urmă, ajunseră să fie pline cu vite Santa Gertrude, Hereford și Beefmaster, ce se hrăneau cu iarba verde din jurul sondelor și al pompelor.

Pentru membrii familiei și asociații lor care, la nunta lui Nathan, stătuseră în partea culoarului bisericii rezervată invitaților mirelui, norocul financiar zâmbi cel mai mult. Peste câțiva ani, Waverling Tools patentă o sapă cu role care le permise sondorilor să sape cu o viteză uimitoare în rocă dură. Daniel Lane o concepu. Sapa cu două role revoluționă industria petrolului, aduse milioane de dolari în cuferele companiei și în buzunarele lui Daniel și puse Waverling Tools pe calea de a deveni un lider mondial în proiectarea și producerea de echipament pentru forajele de petrol.

Nathan continuă să fie concesionarul companiei și coleg cu Todd Baker, instalându-se cu discreție în scaunul de moștenitor al firmei Waverling Tools, iar geologul își făcu un renume în profesia sa. Todd găsi petrol, iar Nathan negocie drepturile de forare și extracție în comitatele texane ale căror nume aveau să rămână în istoria petrolului – Sour Lake și Batson-Old în districtele Hardin, Humble și Goose Creek în Harris, Mission în Bexar, Piedras Pintas în Duval, Panhandle

Osborne în Wheeler. Pe la începutul carierei sale, Todd primi vizita lui Daniel, care intră în biroul său având în mână un plic pe care era trecut numele Morris Keaton Brownie Shop. Când plecă din biroul lui Todd, având în continuare la el plicul și fotografiile din acesta, fu sigur că geologul companiei nu avea să mai pună niciodată la cale un plan atât de murdar precum cel care determinase vizita lui Daniel, mai ales că nici nu se pricepea la așa ceva. Însă ca urmare a isprăvii sale, Todd nu ajunse niciodată să facă parte din cercul apropiaților conducerii de la Waverling Tools, iar el și Ginny nu frecventară niciodată anturajul familiilor Singleton, Waverling și Lane. Spre marea nemulțumire a lui Ginny, alimentată de suspiciunea că o greșeală făcută de soțul ei avea cumva o legătură cu asta, numele soților Baker nu apăru niciodată printre cele ale participanților la seratele date de respectivele familii, care erau prezentate în rubricile mondene ale ziarelor din Fort Worth și Dallas.

Randolph se angajă ca funcționar bancar în Ardmore, Oklahoma, iar până la urmă fu promovat vicepreședinte, titlu pe care îl mai aveau alte cinci persoane de la acea bancă. Se însură cu o fată din oraș, care îi aminti lui Nathan de chelnerița pe care o părăsise în New York. Aceasta îi făcu doi fii, cărora Randolph încercă să le inoculeze dorința de a deveni bogați și faimoși, lucruri pentru care el se pregătise cu sârguință, dar își distrusese șansa de a le obține. Lily avu o viață fericită alături de cele trei fiice și de profesorul de istorie care îi era soț, locuind într-o casă aflată la patru străzi distanță de a fratelui ei. Familiile Haymaker și Randolph Holloway se întâlneau în fiecare duminică, după slujba de la biserică, și mâncau un prânz cu pui fript, în una dintre casele lor modeste. Soții Leon Holloway erau invitați mereu, dar, în general, numai tatăl lor venea.

Însă exista și alt soi de noroc, care nu purta semnul dolarului. Primul copil al Samanthei și al lui Sloan fu un băiat, pe care îl botezară Seth Gordon Singleton. Fiul lor îi spuse lui Neal „bunicule", iar lui Trevor, „bunule", iar Samantha așa îl numi cu afecțiune de-atunci încolo. Urmară o fiică și un fiu. Billie June și Daniel, care așteptau un fiu și un tovarăș de joacă pentru S.G., cum avea să i se zică primului copil al soților Singleton, deveniră mândrii părinți a trei fiice. Charlotte născu doi fii și o fiică. Millie May nu se căsători niciodată, dar se bucura de rolul de mătușă a nepoatelor și nepoților ei. Familiile Gordon, Singleton, Waverling și Lane deveniră una singură. Existența automobilelor le îngăduia să se întâlnească adesea în casele unora sau ale altora, care, cu timpul, deveniră proprietăți uriașe, pline

de râsete, mâncare bună, jocuri vesele și gălăgia firească făcută de nouă copii și zece adulți.

– Mă simt ca o *piñata*, îi spuse Neal lui Estelle cu ocazia unei astfel de reuniuni, care avea loc la ferma Las Tres Lomas.

– Ca o *piñata*, Neal?

– Îhî. Îmi trăiam viața ca un astfel de animal din papier-mâché pentru petreceri, atârnat suficient de sus pentru a nu putea fi atins, temându-mă să împart ce aveam, ținându-mi jucăriile încuiate, pentru ca numai eu să am acces la ele, iar deodată, *trosc*, am fost lovit cu o bâtă. Mă bucur extraordinar că am fost lovit. Înțelegi ce încerc să zic, albinuțo?

– Înțeleg, Neal. Iubirea este întotdeauna mai dulce când este împărtășită.

La sfârșitul deceniului, *The Forum*, una dintre cele mai respectate reviste din America, publică un articol de trei pagini, cu tot cu fotografii, având titlul „Titanii". Neal Gordon era unul dintre ei, alături de Trevor Waverling.

Samantha rosti:

– Ei bine, tati, în sfârșit ești titan. Cum te simți?

Neal se încruntă.

– Nu atât de bine cum aș fi crezut, spuse el.

Samantha se uită la el și înțelese. Estelle murise cu un an în urmă, însă nu moartea ei era responsabilă pentru lipsa de entuziasm a lui Neal. În după-amiaza precedentă, S.G., nepotul lui, îi adusese o parte dintr-un picior lung și ciudat, pe care o găsise ițindu-se din pământ în zona plină de gropi unde se aflase cândva sonda numărul 1. Dintr-un motiv neștiut, locul acela îi fascina pe nepoții lui.

– Bunicule cărui animal îi aparține? îl întrebase el.

Mulțumiri

Aș vrea să-mi exprim recunoștința față de cei care, ca întotdeauna, au contribuit la apariția acestei cărți – agentul meu literar, David McCormick, de la McCormick Literary Agency, Deb Futter, redactor-șef la Grand Central Publishing, prietenii și fanii mei, al căror entuziasm față de cărțile anterioare m-au făcut să scriu în continuare. Pe unii i-am pierdut între timp și îmi iau cu tristețe rămas-bun de la ei, mulțumindu-le pentru ajutor lui Clint Rodgers, care, ani în șir, a răspuns cu promptitudine apelurilor mele disperate și mi-a tratat calculatorul de numeroșii săi viruși. Fii binecuvântat, Clint! Tu ai fost cel mai bun doctor. Tot cu mare tristețe, îmi iau rămas-bun de la Charles Melenyzer, un vrăjitor al spațiului cibernetic care m-a salvat mai rar, dar care parcă a fost trimis de Dumnezeu. Charles, nu vei ști niciodată cât de mult ți-am apreciat ajutorul. Datorită ție, am reușit să-mi continui munca la această carte.

În plus, îi sunt enorm de recunoscătoare dr. Beverly Alcot, vecină și prietenă care a răspuns cu amabilitate și răbdare la analfabetismul meu în domeniul electronic, oferindu-mi cunoștințele ei de nenumăratele ori când am strigat-o înnebunită de peste stradă pentru a-i cere ajutorul. Bev, îți mulțumesc din suflet că mi-ai fost alături când am avut nevoie de tine.

Uneori, cuvintele nu sunt capabile să exprime ce nu poate fi exprimat. Așa că pur și simplu vă mulțumesc, Arthur Richard Meacham 111, iubitul meu soț, Ann Ferguson Zeigler, iubită prietenă, pentru că, zilnic, faci acea călătorie alături de mine. Postum, recunoștința mea se îndreaptă spre Sara Lynn Robbins, pentru îndrumarea expertă prin munții de cercetări științifice făcute pentru *Titanii*. Îi mulțumesc mai ales pentru amintirile ei. Odihnește-te în pace, Sara Lynn!

În aceeași colecție
au apărut:

Johanna Lindsey, *Când inima dictează*

Stephanie Laurens, *Patimile iubirii*

Victoria Alexander, *Micile minciuni ale dragostei*

Julie Garwood, *Mireasa îndărătnică*

Elizabeth Hoyt, *Înger și demon*

Julie Garwood, *O nuntă de vis*

Stephanie Laurens, *Pasiunile inimii*

Stephanie Laurens, *Prizoniera dragostei*

Victoria Alexander, *Căile nebănuite ale iubirii*

Christina Dodd, *Dragoste și abandon*

Julie Garwood, *Secretele unei doamne*

Christina Dodd, *Logodnă în înalta societate*

Elizabeth Hoyt, *O dragoste nepotrivită*

Karen Robards, *Atracție scandaloasă*

Christina Dodd, *Legile iubirii*

Elizabeth Hoyt, *Inocență pierdută*

Stephanie Laurens, *Petitoarea*

Karen Robards, *Suflete captive*

Samantha James, *Păcatele vicontelui Sutherland*

Karen Robards, *Înfruntarea inimilor*

Elizabeth Hoyt, *Dorințe ascunse*

Johanna Lindsey, *Când dragostea așteaptă*

Victoria Alexander, *Dragoste de probă*

Victoria Alexander, *Duelul sentimentelor*

Stephanie Laurens, *Totul sau nimic*

Johanna Lindsey, *Mireasa prizonieră*

Stephanie Laurens, *Provocarea*

Johanna Lindsey, *Îngerul de argint*

Sarah MacLean, *O soție potrivită pentru un marchiz*

Christina Dodd, *În cele mai nebunești visuri*

Sarah MacLean, *O iubită potrivită pentru un conte*

Johanna Lindsey, *Promisiunea*

Christina Dodd, *Ispita*

Johanna Lindsey, *Prizonierul dorințelor mele*

Teresa Medeiros, *Lecții de seducție*

Christina Dodd, *Mireasa mea favorită*

Teresa Medeiros, *Un sărut de neuitat*

Christina Dodd, *Arta iubirii*

Vicky Dreiling, *Cum să cucerești un Diavol*

Elizabeth Hoyt, *Plăceri vinovate*

Elizabeth Hoyt, *O pasiune imposibilă*

Elizabeth Thornton, *A doua șansă la dragoste*

Elizabeth Thornton, *Frumoasa trădătoare*

Christina Dodd, *Suflete pereche*

Sarah MacLean, *Un târg potrivit pentru un duce*

Cara Elliott, *Tentația fructului oprit*

Johanna Lindsey, *Flăcări și gheață*

Sarah MacLean, *Nouă reguli de nesocotit*

Christina Dodd, *Aleasa prințului*

Teresa Medeiros, *O noapte compromițătoare*

Julie Garwood, *Un altfel de Făt-Frumos*

Loretta Chase, *Scandalul poartă satin*

Teresa Medeiros, *Mireasa și Bestia*

Victoria Alexander, *Cum să alegi soțul potrivit*

Loretta Chase, *O lady aproape perfectă*

Johanna Lindsey, *Iubești doar o dată*

Elizabeth Hoyt, *Fantoma din St. Giles*

Sarah MacLean, *Zece feluri de a fi adorată*

Julie Garwood, *Dorințe rebele*

Sarah MacLean, *Unsprezece scandaluri de evitat*

Johanna Lindsey, *Pasiune și tandrețe*

Victoria Alexander, *Lecția de dragoste*

Elizabeth Hoyt, *Lordul Întunericului*

Teresa Medeiros, *A ta până în zori*

Loretta Chase, *Un gentleman imposibil*

Johanna Lindsey, *Jocul seducției*

Elizabeth Hoyt, *Ducele nopții*

Anne Barton, *Păcătoasa*

Lorraine Heath, *Ispitirea unui lord*

Sabrina Jeffries, *O dragoste periculoasă*

Teresa Medeiros, *Mireasa răpită*

Johanna Lindsey, *Inimi aprinse*

Sabrina Jeffries, *O iubire celebră*

Jennifer Blake, *Răsplata unui rege*

Sarah MacLean, *Sezonul pasiunilor*

Elle Daniels, *Un aranjament neașteptat*

Jennifer Blake, *Capcana inimii*

Victoria Alexander, *Șarada*

Vicky Dreiling, *Dorințele unui conte*

Victoria Alexander, *Înălțimea Sa, soția mea*

Sabrina Jeffries, *O răpire cu urmări neașteptate*

Teresa Medeiros, *Savoarea unui sărut*

Victoria Alexander, *Îndrăgostită de soțul potrivit*

Elizabeth Hoyt, *Dragul meu necunoscut*

Vicky Dreiling, *Dorințele unui libertin*

Jennifer Blake, *Cavalerul de aur*

Victoria Alexander, *Avantajul de a fi păcătos*

Johanna Lindsey, *Suflet vrăjit*

Vanessa Kelly, *Farmecul unei relații interzise*

Sabrina Jeffries, *Dansul seducției*

Lorraine Heath, *Lordul ispitei*

Kate Noble, *Rămășagul*

Victoria Alexander, *Mărturisirea*

Jennifer Delamere, *Moștenitoarea*

Ashleen Macnamara, *O propunere scandaloasă*

Johanna Lindsey, *Spune-mi că mă iubești*

Lorraine Heath, *Doamna de companie*

Meredith Duran, *Anotimpul pasiunii*

Tessa Dare, *Un dans cu un duce,*

Victoria Alexander, *Aventuri compromițătoare*

Meredith Duran, *Amăgirea*

Lorraine Heath, *Provocarea dragostei*

Vanessa Kelly, *O cerere în căsătorie*

Tessa Dare, *Dublă tentație*

Marina Fiorato, *Fecioara din Siena*

Elizabeth Hoyt, *Bravul meu căpitan*

Johanna Lindsey, *Jurnalul unei iubiri*

Heather Webb, *Cum să devii împărătească*

Tessa Dare, *Trei nopți de dorințe*

Sabrina Jeffries, *Măritată cu un viconte*

Kelly Bowen, *Un duce doar pentru mine*

Lorraine Heath, *Un pact cu diavolul*

Johanna Lindsey, *Un libertin îndrăgostit*

Sabrina Jeffries, *Arta de a păcătui*

Christina Dodd, *Înșelătoria*

Joanna Shupe, *Ducesa curtezană*

Kelly Bowen, *Capcana dragostei*

Johanna Lindsey, *Înlănțuită de iubire*

Lorraine Heath, *Între diavol și dorință*

Cheryl Holt, *O propunere tentantă*

Teresa Medeiros, *Hoțul de inimi*

Johanna Lindsey, *Seducția*

Joanna Shupe, *Contesa libertină*

Christina Dodd, *Vraja unui sărut*

Karen Robards, *Foc și gheață*

Lorraine Heath, *Doamna și nelegiuitul*

Johanna Lindsey, *Perechea perfectă*

Teresa Medeiros, *Blestemul frumuseții*

Ashlyn Macnamara, *Doar dragostea contează*

Cheryl Holt, *Mai presus de dorință*

Lorraine Heath, *Cum să te însori cu o moștenitoare*

Jo Beverley, *Infama mea doamnă*

Joanna Shupe, *Un viconte pentru o lady*

Johanna Lindsey, *Pasiuni mistuitoare*

Elizabeth Hoyt, *Cel mai tandru libertin*

Teresa Medeiros, *Șoaptele trandafirilor*

Caroline Linden, *Dragostea și alte povești scandaloase*

Lorraine Heath, *Gentlemanul seducător*

Cheryl Holt, *Plăcere absolută*

Caroline Linden, *Între rațiune și scandal*

Kelly Bowen, *Tu ești contele dorit*

Lorraine Heath, *Invitație la seducție*

Anna Harrington, *Un duce pentru totdeauna*

Kelly Bowen, *Stăpânul inimii mele*

Valerie Bowman, *Ducesă din întâmplare*

Sarah MacLean, *Aparențe înșelătoare*

Johanna Lindsey, *Văpaia din brațele lui*

Valerie Bowman, *Contesă fără voie*

Teresa Medeiros, *Ispita atingerii tale*

Mia Marlowe, *Seducție la prima vedere*

Caroline Linden, *Iubiri și scandaluri*

Valerie Bowman, *Dincolo de rațiune*

Sarah MacLean, *Cucerirea unui libertin*

Elizabeth Hoyt, *Gustul ispitei*

Anna Harrington, *Secrete și tentații*

Valerie Bowman, *Un burlac irezistibil*

Mia Marlowe, *Pretențiile unui crai*

Lorraine Heath, *În căutarea plăcerilor interzise*

Elizabeth Hoyt, *Seducerea unui păcătos*

Lorraine Heath, *Plăcerile nopții*

Lenora Bell, *Cucerirea unui duce*

Alissa Johnson, *Aproape o lady*

Elizabeth Hoyt, *Îmblânzirea Bestiei*

Lorraine Heath, *Ultimul rebel*

Mia Marlowe, *Darul atingerii*

Elizabeth Hoyt, *Inimă sălbatică*

Caroline Linden, *Scandaluri ascunse*

Johanna Lindsey, *Sub asediul iubirii*

Cara Elliott, *Tentația păcatului*

Alissa Johnson, *O întâlnire neașteptată*

Lorraine Heath, *Intenții vinovate*

Vicky Dreiling, *Cum să seduci un ticălos*

Elizabeth Hoyt, *Ducele păcatului*

Lenora Bell, *Dacă aș avea un duce*

Lorraine Heath, *Iubire fără mască*

Cara Elliott, *Tentații periculoase*

Kelly Bowen, *Un duce de neuitat*

Lorraine Heath, *O șansă la dragoste*

Vicky Dreiling, *Cum să te măriți cu un duce*

Penny Jordan, *Iubiri și mătăsuri*

Penny Jordan, *Iubiri și păcate*

Julie Anne Long, *Plăceri primejdioase*

Lorraine Heath, Cucerește-mă din nou

Vicky Dreiling, *Dorințele unui duce*

Daisy Goodwin, *Sisi. Împărăteasa nefericită*

Julie Anne Long, *Un iubit ca nimeni altul*

Lorraine Heath, *Ducele și doamna în roșu*

Teresa Medeiros, *Deliciile păcatului*

Meredith Duran, *Cineva care să ma apere*

Julie Anne Long, *Capitularea*

Teresa Medeiros, *Și îngerii iubesc*

Deeanne Gist, *Fata de la Tiffany*

Juliana Gray, *Cum să-ți îmblânzești ducele*

Meredith Duran, *Regina de gheață*

Tessa Dare, *Zeița vânătorii*

Teresa Medeiros, *Doamna și tâlharul*

Alissa Johnson, *Vicii și virtute*

Elizabeth Hoyt, *Ducele plăcerilor*

Winston Graham, *Luna neagră*

Juliana Gray, *Cum să-ți stăpânești marchizul*

Tessa Dare, Predarea sirenei

Grace Burrowes, *O chestiune de onoare*

Winston Graham, *Cele patru lebede*

Juliana Gray, *Cum să educi un rebel*

Deeanne Gist, *Sacrificiul inimii*

Tessa Dare, *O lady convingătoare*

Winston Graham, *Valul furios*

Kelly Bowen, *Un târg cu diavolul*

Anna Harrington, *Cum m-am măritat cu un marchiz*

Lorraine Heath, *Făgăduiala*

Winston Graham, *Străinul de pe mare*

Loretta Chase, *Un lord perfect*

Tracy Brogan, *Pactul inimilor*

Joanna Shupe, *Magnatul*

Sarah MacLean, *Un scoțian la Londra*

Christi Caldwell, *Pariul unui crai*

Loretta Chase, *Nu tocmai o lady*

Joanna Shupe, *Baronul*

Vanessa Kelly, *Prințesa mea îndărătnică*

Loretta Chase, *Regina scandalurilor*

Lorraine Heath, *Vicontele și vulpița*

Christi Caldwell, *Onoarea unui tâlhar*

Sabrina Jeffries, *Lecția de seducție*

Joanna Shupe, *Mogulul*

Sarah MacLean, *Ziua ducesei*

Vanessa Kelly, *Trei săptămâni cu o prințesă*

Sabrina Jeffries, *Capcanele dorinței*

Lorraine Heath, *O moștenitoare scandaloasă*

Christina Dodd, *Soția piratului*

Sabrina Jeffries, *Plăcerile pasiunii*

Victoria Alexander, *Îndrumar pentru iubire*

Lorraine Heath, *Secretul contesei*

Stephanie Laurens, *Acolo unde te conduce inima*

Anne Barton, *Tentația*

Vanessa Kelly, *Mireasă pentru un scoțian*

Elizabeth Hoyt, *Dorințe nobile*

Lorraine Heath, *Masca dragostei*

Johanna Lindsey, *Pasiune furtunoasă*

Anna Harrington, *În brațele altei iubiri*

Deeanne Gist, *În vâltoarea vieții*

Anne Barton, *Nopți scandaloase*

Lorraine Heath, *Promite-mi veșnicia*

Anna Harrington, *Păcatele unui crai*

Kerrigan Byrne, *Tâlharul de inimi*

Anna Harrington, *Petitorul*

Kerrigan Byrne, *O țintă seducătoare*

Johanna Lindsey, *Vântul sălbatic*

Valerie Bowman, *Un conte neîmblânzit*

Loretta Chase, *Curtezana*

Vanessa Kelly, *Subjugarea unui marchiz*

Kerrigan Byrne, *Demonul Scoțian*

Vanessa Kelly, *Pasiunile unui conte*

Valerie Bowman, *Un lord legendar*

Johanna Lindsey, *Tunet neîmblânzit*

Kerrigan Bryne, *Ducele barbar*

Loretta Chase, *Nu mă ispiti*

Vanessa Kelly, *Contesa mea favorită*

Daisy Goodwin, *Victoria*

Lorraine Heath, *Cum să-ți recucerești soțul*

Anne Barton, *O seară de pasiune*

Lorraine Heath, *Aventurile unui Don Juan*

Johanna Lindsey, *Inimă îndărătnică*

Sabrina Jeffries, *În brațele unui prinț*

Lorraine Heath, *O datorie de onoare*

Lesley Downer, *Regina din umbră*

Joanna Shupe, *Un aranjament îndrăzneț*

Johanna Lindsey, *Tu ești tot ce-mi doresc*

Kerrigan Byrne, *Un mariaj neconvențional*

Sabrina Jeffries, *Pentru plăcerea unui prinț*

Joanna Shupe, *O înțelegere scadaloasă*

Johanna Lindsey, *Moștenitoarea*

Vanessa Kelly, *Nopți de seducție*

Sabrina Jeffries, *O noapte cu un prinț*

Johanna Lindsey, *Bărbatul visurilor mele*

Kerrigan Byrne, *Ducele cu tatuaj*

Christi Caldwell, *Pentru inima unei doamne*

Anna Campbell, *Șapte nopți de pasiune*

Lorraine Heath, *Între dorință și scandal*

Christi Caldwell, *Secrete din trecut*

Johanna Lindsey, *Iubește-mă o veșnicie*

Jane Austen, *Rațiune și simțire*

Johanna Lindsey, *Pe urmele iubirii*

Sarah MacLean, *Capcană pentru duce*

va apărea:

Joana Shupe, *Un an de căsnicie*